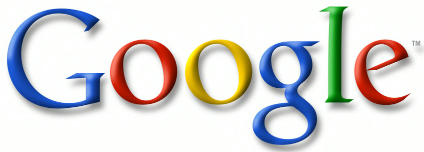

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.

+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.

+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.

+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at http://books.google.com/

WIDENER LIBRARY
HX JA88 9

Gt 14.152

Harvard College Library

FROM THE

CONSTANTIUS FUND.

Established by Professor E. A. SOPHOCLES of Harvard University for "the purchase of Greek and Latin books, (the ancient classics) or of arabic books, or of books illustrating or explaining such Greek, Latin, or Arabic books." Will, dated 1880.)

Received 22 Dec. 1892.

UCHBINDEREI
L. HAGER
LEIPZIG

THEOCRITI CARMINA

CUM

VETERIBUS SCHOLIIS.

THEOCRITI CARMINA

CUM

VETERIBUS SCHOLIIS

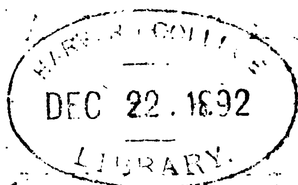
AD FIDEM OPTIMARUM EDITIONUM RECENSITA

ANNOTATIONEM CRITICAM IN SCHOLIA ADJECIT

J. GEEL.

AMSTELODAMI,
APUD P. DEN HENGST ET FIL.
MDCCCXX.

Gt 14. 152

Constantius fund.

PRAEFATIO.

Decimus tertius hic est annus, cum e typis Hessii, librarii Amstelodamensis prodirent Anacreontis et Sapphus reliquiae. Receperat enim Hessius, se ita Graecos auctores deinceps esse editurum, ut omnium, qui aliquam in his litteris operam ponerent, utilitas spectaretur. Habebat autem in hoc opere adjutorem Juvenem eruditissimum J. H. van Reenen, qui quidem in Anacreonticis Sapphicisque reliquiis *illud* maxime egit (ita enim ipse in praefatione sua testatus est) *ut cum ad fidem optimarum editionum, quam accuratissime describeretur textus, tum quae in eo depravata essent, ita constituerentur, ut facillime intelligi ab omnibus explicarique pos-*

posſent. De illius libelli dotibus hic dicere nihil attinet: post breve vero temporis intervallum Theocriti carmina, unà cum ſcholiis veteribus deſcribi coeperunt. Ibi Renanus idem acturus erat: i. e. *textum accuratisſime deſcripturus, depravataque emendaturus.* At temporum difficultates, aliique inopinati caſus hujus conſilii haud exiguam partem interceperunt. Renanus enim Vir Celeb. in Juris Cathedra Amſtelodami conſtitutus, jam gravioribus negotiis occupatus, hujus editionis provinciam mandavit Hamakero, juveni doctisſimo tunc Amſtelodami degenti, qui quidem jam tum languentes operas Hesſianas quam ſtrenue exagitaverit, ipſe praeſens vidi; fruſtra. Mox Hengſtianae operae Hesſianis ſucceſſerunt, jamque Hamakeri brevem annotationem in Theocritum, ejusque inchoatam annotationem in Scholia, ad paginam usque 248. deſcripſerant, cum ſubito, deficiente ſcilicet idonea charta, hic labor abrumperetur, atque porro ita ceſſaret, ut totum illud negotium ad aeternam oblivio-

visionem spectare videretur. Hamakerum autem interim Franequeram, inde Leidam, obeundi muneris professorii causa vocatum, exeunte anno superiore, Hengstius, vir ornatissimus, certiorem facit, se tandem hujus rarioris, ut videtur, chartae copiam e Gallia nactum esse; diuque intermissum opus instaurari posse, dummodo ille aut caeteram in Scholia annotationem absolveret; aut absolutae sibi potestatem faceret. At Hamakerus Vir Cl. neque absolverat annotationem neque absolvendae operam navare poterat, quippe cui, tunc quidem in Litteris Orientalibus penitus defixo, ad haec studia recolenda reditus erat praeclusus. Tum idem Hamakerus jucundus olim condiscipulus, nunc suavissimus amicus, mihi auctor exstitit, ut vacuam provinciam occuparem, annotationemque Criticam in Scholia conscribens, foetum hunc in ista nascendi difficultate pene suffocatum, tandem in lucem protraherem, eosque qui Theocritum edere jamdudum recepissent, promissi religione solverem,

rem. Ego morem gessi. At diffiteri nequeo, hunc librum, quippe cujus fata cum tot rerum conversionibus fuerint conjuncta, inde aliquam labem hic illic contraxisse: ut mihi in scribendo subinde taedium oriretur, praesertim cum viderem, intra tam exiguum tempus, nihil, quod bonae frugis esset, lectoribus a me apponi posse, impatienterque ferrem, me a Dione Chrysostomo avocari, in cujus editione adornanda omne meum otium et tum collocarem, et posthac, si Deus mihi vitam largiatur, sum collocaturus. Hactenus de hujus editionis fatis.

Quas autem Editiones secuti sint Nostri, in textu describendo, ipsa annotatio ostendit. Mihi quidem Wartoniana, una omnium rarissima, e qua Nostri scholia inserta desumserant, ad manum non fuit; ejus vero vices mihi explevit Kiesslingii editio, quae prodiit Lipsiae, anno 1819.

Scripsi HAGAE COMITIS, ipsis Kalendis Septembribus A°. 1820. J. GEEL.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ

ΤΟΥ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΟΥ

ΒΟΥΚΟΛΙΚΑ.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ

ΒΟΥΚΟΛΙΚΑ.

ΘΥΡΣΙΣ ἢ ᾨΔΗ.

Εἰδύλλιον α΄.

ΘΥΡΣΙΣ ποιμὴν, καὶ ΑΙΠΟΛΟΣ.

ΘΥΡΣΙΣ.

Ἁδύ τι τὸ ψιθύρισμα καὶ ἁ πίτυς, αἰπόλε, τήνα,
ἁ ποτὶ ταῖς παγαῖσι μελίσδεται· ἁδὺ δὲ καὶ τὺ
συρίσδες· μετὰ Πᾶνα τὸ δεύτερον ἆθλον ἀποισῇ. 3.
αἴκα τῆνος ἕλῃ κεραὸν τράγον, αἶγα τὺ λαψῇ.
αἴκα δ' αἶγα λάβῃ τῆνος γέρας, ἐς τὲ καταῤῥεῖ
ἁ χίμαρος. χιμάρω δὲ καλὸν κρέας, ἔστε κ' ἀμέλξῃς.

ΑΙΠΟΛΟΣ.

Ἅδιον, ὦ ποιμὰν, τὸ τεὸν μέλος, ἢ τὸ καταχὲς
τῆν' ἀπὸ τᾶς πέτρας καταλείβεται ὑψόθεν ὕδωρ.
αἴκα ταὶ Μῶσαι τὰν ὄϊδα δῶρον ἄγωνται, 9.
ἄρνα τὺ σακίταν λαψῇ γέρας· αἰ δέ κ' ἀρέσκῃ
τήναις ἄρνα λαβεῖν, τὺ δὲ τὰν ὄϊν ὕστερον ἀξῇ.

ΘΥΡΣΙΣ.

Λῇς, ποτὶ τᾶν νυμφᾶν, λῇς, αἰπόλε, τῇδε καθίξας,
ὡς τὸ κάταντες τοῦτο γεώλοφον, αἵ τε μυρῖκαι,
συρίσδεν; τὰς δ' αἶγας ἐγὼν ἐν τῷδε νομευσῶ. 14.

ΑΙΠΟΛΟΣ.

Οὐ θέμις, ὦ ποιμὰν, τὸ μεσαμβρινὸν, οὐ θέμις ἄμμιν
συρίσδεν· τὸν Πᾶνα δεδοίκομες· ἦ γὰρ ἀπ' ἄγρας
τανίκα κεκμακὼς ἀμπαύεται· ἐντί γε πικρὸς,
καὶ οἱ ἀεὶ δριμεῖα χολὰ ποτὶ ῥινὶ κάθηται.
ἀλλὰ (τὺ γὰρ δὴ, Θύρσι, τὰ Δάφνιδος ἄλγεα εἶδες,
καὶ τᾶς βωκολικᾶς ἐπὶ τὸ πλέον ἵκεο μώσας,) 20.
δεῦρ', ὑπὸ τὰν πτελέαν ἑσδώμεθα, τῶ τε Πριήπω
καὶ τᾶν Κρανιάδων κατεναντίον, ᾇπερ ὁ θῶκος
τῆνος ὁ ποιμενικὸς καὶ ταὶ δρύες. αἰ δέ κ' ἀείσῃς,
ὡς ποκα τὸν Λιβύαθε ποτὶ Χρόμιν ᾆσας ἐρίσδων,
αἶγά τέ τοι δωσῶ διδυματόκον ἐς τρὶς ἀμέλξαι,
ἃ, δύ' ἔχοισ' ἐρίφως, ποταμέλξεται ἐς δύο πέλλας.
καὶ βαθὺ κισσύβιον, κεκλυσμένον ἁδέϊ καρῷ, 27.
ἀμφῶες, νεοτευχὲς, ἔτι γλυφάνοιο ποτόσδον·
τῶ περὶ μὲν χείλη μαρύεται ὑψόθι κισσὸς,
κισσὸς ἑλιχρύσῳ κεκονισμένος· ἁ δὲ κατ' αὐτὸν
καρπῷ ἕλιξ εἱλεῖται ἀγαλλομένα κροκόεντι. 31.
ἔντοσθεν δὲ γυνὰ, τὶ θεῶν δαίδαλμα, τέτυκται,
ἀσκητὰ πέπλῳ τε καὶ ἄμπυκι· πὰρ δέ οἱ ἄνδρες
καλὸν ἐθειράσδοντες ἀμοιβαδὶς ἄλλοθεν ἄλλος 34.
νεικείουσ' ἐπέεσσι· τὰ δ' οὐ φρενὸς ἅπτεται αὐτᾶς.
ἀλλ' ὄκα μὲν τῆνον ποτιδέρκεται ἄνδρα γελεῦσα,
ἄλλοκα δ' αὖ ποτὶ τὸν ῥιπτεῖ νόον. οἱ δ' ὑπ' ἔρωτος

Δη-

ἔνθα κυλοιδιόωντες ἐτώσια μοχθίσδοντι.
τοῖς δὲ μέτα γριπεύς τε γέρων, πέτρα τε τέτυκται
λεπρὰς, ἐφ' ᾇ σπεύδων μέγα δίκτυον ἐς βόλον ἕλκει
ὁ πρέσβυς, κάμνοντι τὸ καρτερὸν ἀνδρὶ ἐοικώς.
φαίης κεν γυίων νιν ὅσον σθένος ἐλλοπιεύειν·
ὧδέ οἱ ᾠδήκαντι κατ' αὐχένα πάντοθεν ἶνες,
καὶ πολιῷ περ ἐόντι· τὸ δὲ σθένος ἄξιον ἅβας.
τυτθὸν δ' ὅσσον ἄπωθεν ἁλιτρύτοιο γέροντος
πυρναίαις σαφυλαῖσι καλὸν βέβριθεν ἀλωά·
τὰν ὀλίγος τις κῶρος ἐφ' αἱμασιαῖσι φυλάσσει
ἥμενος· ἀμφὶ δέ μιν δύ' ἀλώπεκες· ἃ μὲν ἀν' ὄρχως
φοιτῇ, σινομένα τὰν τρώξιμον· ἃ δ', ἐπὶ πήραν
πάντα δόλον τεύχοισα, τὸ παιδίον οὐ πρὶν ἀνήσειν
φατὶ, πρὶν ἀκράτιστον ἐπὶ ξηροῖσι καθίξῃ.
αὐτὰρ ὅγ' ἀνθερίκεσσι καλὰν πλέκει ἀκριδοθήραν,
σχοίνῳ ἐφαρμόσδων· μέλεται δέ οἱ οὔτε τι πήρας,
οὔτε φυτῶν τοσσῆνον, ὅσον περὶ πλέγματι γαθεῖ.
παντᾶ δ' ἀμφὶ δέπας περιπέπταται ὑγρὸς ἄκανθος,
αἰολικόν τι θάημα· τέρας κέ τυ θυμὸν ἀτύξαι.
τῶ μὲν ἐγὼ πορθμεῖ Καλυδωνίῳ αἶγά τ' ἔδωκα
ὦνον, καὶ τυρόεντα μέγαν λευκοῖο γάλακτος·
οὐδ' ἔτι πα ποτὶ χεῖλος ἐμὸν θίγεν, ἀλλ' ἔτι κεῖται
ἄχραντον. τῷ κέν τυ μάλα πρόφρων ἀρεσαίμαν,
αἴκέν μοι τὺ φίλος τὸν ἐφίμερον ὕμνον ἀείσῃς.

κοὔτι τυ κερτομέω· πόταγ', ὦ 'γαθέ· τὰν γὰρ ἀοιδὰν
οὔτι πα εἰς Ἀΐδαν γε τὸν ἐκλελαθόντα φυλαξεῖς.

ΘΥΡΣΙΣ.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Θύρσις ὅδ' ὡ'ξ Αἴτνας, καὶ Θύρσιδος ἁδ' ἁ φωνά.
πᾷ ποκ' ἄρ' ἦθ', ὅκα Δάφνις ἐτάκετο, πᾷ ποκα, νύμφαι;
ἢ κατὰ Πηνειῶ καλὰ τέμπεα, ἢ κατὰ Πίνδω; 67.
οὐ γὰρ δὴ ποταμοῖο μέγαν ῥόον εἶχετ' Ἀνάπω,
οὐδ' Αἴτνας σκοπιὰν, οὐδ' Ἄκιδος ἱερὸν ὕδωρ.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
τῆνον μὰν θῶες, τῆνον λύκοι ὠρύσαντο, 71.
τῆνον χὡ 'κ δρυμοῖο λέων ἀνέκλαυσε θανόντα.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
πολλαί οἱ πὰρ ποσσὶ βόες, πολλοὶ δέ τε ταῦροι,
πολλαὶ δ' αὖ δαμάλαι καὶ πόρτιες ὠδύραντο. 75.

Ἄρχετε βωκολικᾶς Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
ἦνθ' Ἑρμᾶς πράτιστος ἀπ' ὤρεος, εἶπε δὲ, Δάφνι,
τίς τυ κατατρύχει; τίνος, ὦ 'γαθὲ, τόσσον ἔρασσαι;

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
ἦνθον τοὶ βῶται, τοὶ ποιμένες, ᾡπόλοι ἦνθον. 80.

Πάν-

πάντες ἀνηρώτευν, τί πάθοι κακόν. ἦνθ' ὁ Πρίηπος,
κἤφα, Δάφνι τάλαν, τί τὺ τάκεαι; ἁ δέ τε κώρα,
πάσας ἀνὰ κράνας, πάντ' ἄλσεα ποσσὶ φορεῖται,

("Αρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς)
ζαλοῖσ'· ἆ δύσερώς τις ἄγαν καὶ ἀμάχανος ἐσσί.
βώτας μὰν ἐλέγευ· νῦν δ' αἰπόλῳ ἀνδρὶ ἔοικας,
ὡιπόλος, ὅκκ' ἐσορῇ τὰς μηκάδας οἷα βατεῦνται,
τάκεται ὀφθαλμὼς, ὅτι οὐ τράγος αὐτὸς ἔγεντο.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς,
καὶ τὺ δ', ἐπεί κ' ἐσορῇς τὰς παρθένος οἷα γελεῦντι,
τάκεαι ὀφθαλμὼς, ὅτι οὐ μετὰ ταῖσι χορεύεις.
τὼς δ' οὐδὲν ποτελέξαθ' ὁ βωκόλος, ἀλλὰ τὸν αὐτῶ
ἄνυε πικρὸν ἔρωτα, καὶ ἐς τέλος ἄνυε μοίρας.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
ἦνθέ γε μὰν ἁδέα καὶ ἁ Κύπρις γελάοισα,
ἁδέα μὲν γελάοισα, βαρὺν δ' ἀνὰ θυμὸν ἔχοισα,
κἦπε, τὺ θὴν τὸν ἔρωτα κατεύχεο, Δάφνι, λυγιξεῖν·
ἆρ' οὐκ αὐτὸς ἔρωτος ὑπ' ἀργαλέω ἐλυγίχθης;

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
τὰν δ' ἄρα χ' ὡ Δάφνις ποταμείβετο, Κύπρι βαρεῖα,
Κύπρι νεμεσσατὰ, Κύπρι θνατοῖσιν ἀπεχθής.

Ἤδη

ἤδη γὰρ φράσδει πάνθ᾽, ἅλιον ἄμμι δεδύκειν.
Δάφνις κ᾽ εἰν ἀΐδα κακὸν ἔσσεται ἄλγος ἔρωτος.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ᾽ ἀοιδᾶς.
οὐ λέγεται τὰν Κύπριν ὁ βωκόλος; ἕρπε ποτ᾽ Ἴδαν,
ἕρπε ποτ᾽ Ἀγχίσαν· τηνεὶ δρύες, ὧδε κύπειρος,
ὧδε καλὸν βομβεῦντι ποτὶ σμάνεσσι μέλισσαι.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ᾽ ἀοιδᾶς.
ὡραῖος χ᾽ Ὤδωνις, ἐπεὶ καὶ μᾶλα νομεύει,
καὶ πτῶκας βάλλει, καὶ θηρία τἆλλα διώκει.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ᾽ ἀοιδᾶς.
αὖτις ὅπως ϛασῇ Διομήδεος ἄσσον ἰοῖσα,
καὶ λέγε, τὸν βώταν νικῶ Δάφνιν, ἀλλὰ μάχευ μοι.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ᾽ ἀοιδᾶς.
ὦ λύκοι, ὦ θῶες, ὦ ἀν᾽ ὤρεα φωλάδες ἄρκτοι,
χαίρεθ᾽· ὁ βωκόλος ὔμμιν ἐγὼ Δάφνις οὐκ ἔτ᾽ ἀν᾽ ὕλαν,
οὐκ ἔτ᾽ ἀνὰ δρυμώς, οὐκ ἄλσεα. χαῖρ᾽ Ἀρέθοισα,
καὶ ποταμοὶ, τοὶ χεῖτε καλὸν κατὰ Θύμβριδος ὕδωρ.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ᾽ ἀοιδᾶς.
Δάφνις ἐγὼν ὅδε τῆνος, ὁ τὰς βόας ὧδε νομεύων,
Δάφνις ὁ τὼς ταύρως καὶ πόρτιας ὧδε ποτίσδων.

Ἀρ-

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
ὦ Πὰν Πὰν, εἴτ' ἐσσὶ κατ' ὤρεα μακρὰ Λυκαίω,
εἴτε τύγ' ἀμφιπολεῖς μέγα Μαίναλον, ἔνθ' ἐπὶ νᾶσον
τὰν Σικελὰν, Ἑλίκας δὲ λίπε Ῥίον, αἰπύ τε σᾶμα
τῆνο Λυκαονίδαο, τὸ καὶ μακάρεσσιν ἀγαςόν. 126.

Λήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
ἔνθ', ὦ 'ναξ, καὶ τάνδε φέρ' εὐπάκτοιο μελίπνουν
ἐκ καρῶ σύριγγα καλὰν, περὶ χεῖλος ἑλικτάν.
ἦ γὰρ ἐγὼν ὑπ' ἔρωτος ἐς Ἄϊδος ἕλκομαι ἤδη, 130.

Λήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
νῦν ἴα μὲν φορέοιτε βάτοι, φορέοιτε δ' ἄκανθαι,
ἁ δὲ καλὰ νάρκισσος ἐπ' ἀρκεύθοισι κομάσαι·
πάντα δ' ἔναλλα γένοιντο, καὶ ἁ πίτυς ὄχνας ἐνείκαι,
Δάφνις ἐπεὶ θνάσκει· καὶ τὰς κύνας ὥλαφος ἕλκοι,
κἠξ ὀρέων τοὶ σκῶπες ἀηδόσι γαρύσαιντο. 136.

Λήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
χὠ μὲν τόσσ' εἰπὼν ἀπεπαύσατο· τὸν δ' Ἀφροδίτα
ἤθελ' ἀνορθῶσαι· τά γε μὰν λίνα πάντα λελοίπει
ἐκ Μοιρᾶν· χὠ Δάφνις ἔβα ῥόον, ἔκλυσε δίνα 140.
τὸν Μώσαις φίλον ἄνδρα, τὸν οὐ νύμφαισιν ἀπεχθῆ.

Λήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.

καὶ τὺ δίδου τὰν αἶγα, τό τε σκύφος· ὥς μιν ἀμέλξας
σπείσω ταῖς Μοίσαις. ὦ χαίρετε πολλάκι Μοῖσαι,
χαίρετ'· ἐγὼ δ' ὔμμιν καὶ ἐς ὕστερον ἅδιον ᾀσῶ.

ΑΙΠΟΛΟΣ.

Πλῆρές τοι μέλιτος τὸ καλὸν στόμα, Θύρσι, γένοιτο,
πλῆρές τοι σχαδόνων· καὶ ἀπ' Αἰγίλω ἰσχάδα τρώγοις
ἁδεῖαν· τέττιγος ἐπεὶ τύ γα φέρτερον ᾄδεις.
ἠνίδε τοί τὸ δέπας· θᾶσαι, φίλος, ὡς καλὸν ὄσδει·
Ὡρᾶν πεπλύσθαί νιν ἐπὶ κράναισι δοκασεῖς.
ὧδ' ἴθι Κισσαίθα, τὺ δ' ἄμελγέ νιν· αἱ δὲ χίμαιραι
οὐ μὴ σκιρτάσητε, μὴ ὁ τράγος ὔμμιν ἀναστῇ.

ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΡΙΑ.

Εἰδύλλιον β'.

Πᾷ μοι ταὶ δάφναι, φέρε Θέστυλι· πᾷ δὲ τὰ φίλτρα;
στέψον τὰν κελέβαν φοινικέῳ οἰὸς ἀώτῳ,
ὡς τὸν ἐμοὶ βαρὺν εὔντα φίλον καταθύσομαι ἄνδρα,
ὅς μοι δωδεκαταῖος ἀφ' ὧ τάλας οὐδέποθ' ἥκει,
οὐδ' ἔγνω πότερον τεθνάκαμες ἢ ζοοὶ εἰμές.

εὐ-

Belg. Bibl. Kortholtizing p. 3.

οὐδὲ θύρας ἄραξεν ἀνάρσιος. ἦ ῥά οἱ ἄλλᾳ
ᾤχετ' ἄγων ὅ, τ' Ἔρως ταχινὰς φρένας, ἅ, τ' Ἀφροδίτα.

βασεῦμαι ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιο παλαίστραν
αὔριον, ὥς νιν ἴδω· καὶ μέμψομαι οἷά με ποιεῖ.
νῦν δέ νιν ἐκ θυέων καταθύσομαι. ἀλλά, Σελάνα,
φαῖνε καλόν· τὶν γὰρ ποταείσομαι ἅσυχα, δαῖμον,
τᾷ χθονίᾳ θ' Ἑκάτᾳ, τὰν καὶ σκύλακες τρομέοντι,
ἐρχομέναν νεκύων ἀνά τ' ἠρία, καὶ μέλαν αἷμα.
χαῖρ' Ἑκάτα δασπλῆτι, καὶ ἐς τέλος ἄμμιν ὀπάδει,
φάρμακα ταῦθ' ἔρδοισα χερείονα μήτε τι Κίρκας,
μήτε τι Μηδείας, μήτε ξανθᾶς Περιμήδας.

Ἶυγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
ἄλφιτά τοι πρᾶτον πυρὶ τάκεται· ἀλλ' ἐπίπασσε
Θέστυλι δειλαία· πᾷ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι;
ἦ ῥά γέ τοι μυσαρὰ καὶ τὶν ἐπίχαρμα τέτυγμαι;
πάσσ', ἅμα καὶ λέγε ταῦτα, τὰ Δέλφιδος ὀστέα πάσσω.

Ἶυγξ, ἕλκε τύ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Δέλφις ἔμ' ἀνίασεν· ἐγὼ δ' ἐπὶ Δέλφιδι δάφναν
αἴθω· χ' ὡς αὐτὰ λακεῖ μέγα, καππυρίσασα,
κἠξαπίνας ἅφθη, κοὐδὲ σποδὸν εἴδομες αὐτᾶς·
οὕτω τοι καὶ Δέλφις ἐνὶ φλογὶ σάρκ' ἀμαθύνοι.

Ἴϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
ὡς τοῦτον τὸν καρὸν ἐγὼ σὺν δαίμονι τάκω,
ὣς τάκοιθ' ὑπ' ἔρωτος ὁ Μύνδιος αὐτίκα Δέλφις·
χ' ὡς δινεῖθ' ὅδε ῥόμβος ὁ χάλκεος, ἐξ Ἀφροδίτας
ὣς κεῖνος δινοῖτο πόθ' ἁμετέρῃσι θύρῃσιν.

Ἴϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
νῦν θυσῶ τὰ πίτυρα. τὺ δ' Ἄρτεμι καὶ τὸν ἐν ᾅδα
κινήσαις ῥ' ἀδάμαντα, καὶ εἴ τι περ ἀσφαλὲς ἄλλο.
Θέστυλι, ταὶ κύνες ἄμμιν ἀνὰ πτόλιν ὠρύονται.
ἁ θεὸς ἐν τριόδοισι· τὸ χαλκίον ὡς τάχος ἄχει.

Ἴϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
ἠνίδε σιγῇ μὲν πόντος, σιγῶντι δ' ἀῆται·
ἁ δ' ἐμὰ οὐ σιγῇ στέρνων ἔντοσθεν ἀνία,
ἀλλ' ἐπὶ τήνῳ πᾶσα καταίθομαι, ὅς με τάλαιναν
ἀντὶ γυναικὸς ἔθηκε κακὰν καὶ ἀπάρθενον ἦμεν.

Ἴϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
ἐς τρὶς ἀποσπένδω, καὶ τρὶς τάδε, πότνια, φωνῶ·
εἴτε γυνὰ τήνῳ παρακέκλιται, εἴτε καὶ ἀνήρ,
τόσσον ἔχοι λάθας, ὅσσον πόκα Θασέα φαντὶ
ἐν Δίᾳ λασθῆμεν εὐπλοκάμω Ἀριάδνας.

Ἴϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.

ἱπ-

ἱππομανὲς φυτόν ἐςι παρ' Ἀρκάσι· τῷδ' ἐπὶ πᾶσαι
καὶ πῶλοι μαίνονται ἀν' ὤρεα καὶ θοαὶ ἵπποι.
ὣς καὶ Δέλφιν ἴδοιμι καὶ ἐς τόδε δῶμα περῆσαι
Μαινομένῳ ἴκελον, λιπαρᾶς ἔκτοσθε παλαίςρας.

Ἴϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
τοῦτ' ἀπὸ τᾶς χλαίνας τὸ κράσπεδον ὤλεσε Δέλφις,
ὢ 'γὼ νῦν τίλλοισα κατ' ἀγρίῳ ἐν πυρὶ βάλλω.
αἶ αἶ, ἔρως ἀνιαρὲ, τί μευ μέλαν ἐκ χροὸς αἷμα
ἐμφὺς ὡς λιμνᾶτις ἅπαν ἐκ βδέλλα πέπωκας;

Ἴϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
σαῦράν τοι τρίψασα, ποτὸν κακὸν αὔριον οἰσῶ.
Θέςυλι, νῦν δὲ λαβοῖσα τὺ τὰ θρόνα ταῦθ' ὑπόμαξον
τᾶς τήνω φλιᾶς καθυπέρτερον, ἇς ἔτι καὶ νῦν
ἐκ θυμῶ δέδεμαι· (ὁ δέ μευ λόγον οὐδένα ποιεῖ·)
καὶ λέγ' ἐπιφθύσδοισα, τὰ Δέλφιδος ὀςέα πάσσω.

Ἴϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
νῦν δὴ μούνη ἐοῖσα πόθεν τὸν ἔρωτα δακρυσῶ;
ἐκ τίνος ἄρξεῦμαι; τίς μοι κακὸν ἄγαγε τοῦτο;
ἦνθ' ἁ τῶ Ὑβούλοιο καναφόρος ἄμμιν Ἀναξὼ
ἄλσος ἐς Ἀρτέμιδος· τᾷ δή τοκα πολλὰ μὲν ἄλλα
θηρία πομπεύεσκε περιςαδὸν, ἐν δὲ λέαινα.

Φρά-

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
καί μ' ἁ Θευχαρίλα, Θρᾷσσα τροφὸς ἁ μακαρῖτις,
ἀγχίθυρος ναίοισα κατεύξατο, καὶ λιτάνευσε
τὰν πομπὰν θάσασθαι· ἐγὼ δέ οἱ ἁ μεγάλοιτος
ὡμάρτευν, βύσσοιο καλὸν σύροισα χιτῶνα,
κἀμφιστειλαμένα τὰν ξυστίδα τᾶς Κλεαρίστας.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
ἤδη δ' εὖσα μέσαν κατ' ἀμαξιτὸν, ᾇ τὰ Λύκωνος,
εἶδον Δέλφιν ὁμοῦ τε καὶ Εὐδάμιππον ἰόντας.
τοῖς δ' ἦς ξανθοτέρα μὲν ἑλιχρύσοιο γενειὰς,
στήθεα δὲ στίλβοντα πολὺ πλέον, ἢ τὺ Σελάνα,
ὡς ἀπὸ γυμνασίοιο καλὸν πόνον ἄρτι λιποῦσι.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
χ' ὡς ἴδον, ὡς ἐμάνην, ὥς μευ περὶ θυμὸς ἰάφθη
δειλαίας· τὸ δὲ κάλλος ἐτάκετο, κοὐδ' ἔτι πομπᾶς
τήνας ἐφρασάμαν, οὐδ' ὡς πάλιν οἴκαδ' ἀπῆνθον
ἔγνων· ἀλλά μέ τις καπυρὰ νόσος ἐξαλάπαξε·
κείμαν δ' ἐν κλιντῆρι δέκ' ἄματα, καὶ δέκα νύκτας.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
καί μευ χρὼς μὲν ὁμοῖος ἐγίνετο πολλάκι θάψω·
ἔῤῥευν δ' ἐκ κεφαλᾶς πᾶσαι τρίχες· αὐτὰ δὲ λοιπὰ
ὀστέ' ἔτ' ἦς καὶ δέρμα. καὶ ἐς τίνος οὐκ ἐπέρασα;

ἢ ποίας ἔλιπον γραίας δόμον, ἅτις ἐπᾷδεν;
ἀλλ' ἦς οὐδὲν ἐλαφρόν· ὁ δὲ χρόνος ἄνυτο φεύγων.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνια Σελάνα.
χ' οὕτω τᾷ δώλᾳ τὸν ἀλαθέα μῦθον ἔλεξα,
εἶδ' ἄγε Θέστυλί μοι χαλεπᾶς νόσω εὗρέ τι μᾶχος.
πᾶσαν ἔχει με τάλαιναν ὁ Μύνδιος· ἀλλὰ μολοῖσα
τήρησον ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιο παλαίστραν·
τηνεὶ γὰρ φοιτῇ, τηνεὶ δέ οἱ ἁδὺ καθῆσθαι.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνια Σελάνα.
κήπεὶ κά νιν ἐόντα μάθῃς μόνον, ἅσυχα νεῦσον,
κῆφ' ὅτι Σιμαίθα τὺ καλεῖ, καὶ ὑφάγεο τᾷδε.
ὣς ἐφάμαν· ἃ δ' ἦνθε, καὶ ἄγαγε τὸν λιπαρόχρων
εἰς ἐμὰ δώματα Δέλφιν· ἐγὼ δέ μιν ὡς ἐνόησα
ἄρτι θύρας ὑπὲρ οὐδὸν ἀμειβόμενον ποδὶ κούφῳ,

(Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνια Σελάνα)
πᾶσα μὲν ἐψύχθην χιόνος πλέον, ἐκ δὲ μετώπω
ἱδρώς μευ κοχύεσκεν ἴσον νοτίαισιν ἐέρσαις.
οὐδέ τι φωνᾶσαι δυνάμαν, οὐδ' ὅσσον ἐν ὕπνῳ
κνυζῶνται φωνεῦντα φίλαν ποτὶ ματέρα τέκνα·
ἀλλ' ἐπάγην δαγῦδι καλὸν χρόα πάντοθεν ἶσα.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνια Σελάνα.

καὶ

καὶ μ᾽ ἐσιδὼν ὥ στοργὸς, ἐπὶ χθονὸς ὄμματα πήξας,
ἕζετ᾽ ἐπὶ κλιντῆρι, καὶ ἑζόμενος φάτο μῦθον
ἦ ῥά με, Σιμαίθα, τόσον ἔφθασας, ὅσσον ἐγώ θην
πρᾶν ποκα τὸν χαρίεντα τρέχων ἔφθαξα Φιλῖνον,
ἐς τὸ τεὸν καλέσασα τόδε στέγος, ἢ με παρῆμεν.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ᾽ ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
ἦνθον γὰρ κἠγὼν, ναὶ τὸν γλυκὺν, ἦνθον, ἔρωτα,
ἢ τρίτος ἠὲ τέταρτος ἐὼν φίλος αὐτίκα νυκτὸς,
Μᾶλα μὲν ἐν κόλποισι Διωνύσοιο φυλάσσων,
κρατὶ δ᾽ ἔχων λεύκαν, Ἡρακλέος ἱερὸν ἔρνος,
πάντοσε πορφυρέῃσι περιζώστρῃσιν ἑλικτάν.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ᾽ ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
καὶ μ᾽ εἰ μέν κ᾽ ἐδέχεσθε, τάδ᾽ ἧς φίλα· καὶ γὰρ ἐλαφρὸς
καὶ καλὸς πάντεσσι μετ᾽ ἠϊθέοισι καλεῦμαι.
εὗδον δ᾽, εἴκε μόνον τὸ καλὸν στόμα τεῦς ἐφίλασα·
εἰ δ᾽ ἄλλᾳ μ᾽ ὠθεῖτε, καὶ ἁ θύρα εἴχετο μοχλῷ,
πάντως καὶ πελέκεις καὶ λαμπάδες ἦνθον ἐφ᾽ ὑμέας.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ᾽ ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
νῦν δὲ χάριν μὲν ἔφαν τᾷ Κύπριδι πρᾶτον ὀφείλειν.
καὶ, μετὰ τὰν Κύπριν, τύ με δευτέρα ἐκ πυρὸς εἵλευ,
ὦ γύναι, ἐσκαλέσασα τεὸν ποτὶ τοῦτο μέλαθρον,

αὐ-

αὔτως ἡμίφλεκτον· Ἔρως δ' ἄρα καὶ Λιπαραίου
πολλάκις Ἁφαίστοιο σέλας φλογερώτερον αἴθει.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
σὺν δὲ κακαῖς μανίαις καὶ παρθένον ἐκ θαλάμοιο,
καὶ νύμφαν ἐφόβησ', ἔτι δέμνια θερμὰ λιποῖσαν
ἀνέρος. ὣς ὁ μὲν εἶπεν· ἐγὼ δέ οἱ ἁ ταχυπειθὴς
χειρὸς ἐφαψαμένα μαλακῶν ἔκλιν' ἐπὶ λέκτρων·
καὶ ταχὺ χρὼς ἐπὶ χρωτὶ πεπαίνετο, καὶ τὰ πρόσωπα
θερμότερ' ἦς ἢ πρόσθε· καὶ ἐψιθυρίσδομες ἁδύ.
χ' ὡς κά τοι μὴ μακρὰ φίλα θρυλέοιμι Σελάνα,
ἐπράχθη τὰ μέγιστα, καὶ ἐς πόθον ἤνθομες ἄμφω.
κοὔτε τι τῆνος ἐμὶν ἐπεμέμψατο μέσφα τοι ἐχθὲς,
οὔτ' ἐγὼ αὖ τήνῳ. ἀλλ' ἦνθέ μοι ἅ τε Φιλίστας
μάτηρ τᾶς γε ἐμᾶς αὐλητρίδος, ἅ τε Μελιξοῦς,
σάμερον, ἁνίκα πέρ τε ποτ' ὠρανὸν ἔτρεχον ἵπποι,
Ἀῶ τὰν ῥοδόπαχυν ἀπ' Ὠκεανοῖο φέροισαι·
κῆπέ μοι ἄλλα τε πολλὰ καὶ ὡς ἄρα Δέλφις ἔραται·
κἤτε μιν αὖτε γυναικὸς ἔχει πόθος, εἴτε καὶ ἀνδρὸς,
οὐκ ἔφατ' ἀτρεκὲς ἴδμεν· ἀτὰρ τόσον αἰὲν ἔρωτος
ἀκράτῳ ἐπεχεῖτο, καὶ ἐς τέλος ᾤχετο φεύγων·
καὶ φάτο οἱ στεφάνοισι τὰ δώματα τῆνα πυκάσδεν.
ταῦτά μοι ἁ ξείνα μυθήσατο· ἔστι δ' ἀλαθής.
ἦ γάρ μοι καὶ τρὶς καὶ τετράκις ἄλλοκ' ἐφοίτη,
καὶ παρ' ἐμὶν ἐτίθει τὰν Δωρίδα πολλάκις ὄλπαν.

νῦν δέ τε δωδεκαταῖος ἀφ' ὧτέ νιν οὐδέποκ' εἶδον.
ἦ ῥ' οὐκ ἄλλο τι τερπνὸν ἔχει, ἁμῶν δὲ λέλασται;
νῦν μὲν τοῖς φίλτροις καταθύσομαι· ἢν δ' ἔτι κἠμὲ
λυπῇ, τὰν Ἀΐδαο πύλαν, ναὶ Μοίρας, ἀραξεῖ.
τοῖά οἱ ἐν κίστᾳ κακὰ φάρμακα φαμὶ φυλάσσειν,
Ἀσσυρίω, δέσποινα, παρὰ ξείνοιο μαθοῖσα.

Ἀλλὰ τὺ μὲν χαίροισα ποτ' Ὠκεανὸν τρέπε πώλους,
πότνι'· ἐγὼ δ' οἰσῶ τὸν ἐμὸν πόνον, ὥσπερ ὑπέσταν.
χαῖρε Σελαναία λιπαρόχροε· χαίρετε δ' ἄλλοι
ἀστέρες, εὐκήλοιο κατ' ἄντυγα νυκτὸς ὀπαδοί.

ΑΙΠΟΛΟΣ, ἢ ΑΜΑΡΥΛΛΙΣ, ἢ ΚΩΜΑΣΤΗΣ.

Εἰδύλλιον γ'.

Κωμάσδω ποτὶ τὰν Ἀμαρυλλίδα· ταὶ δέ μοι αἶγες
βόσκονται κατ' ὄρος, καὶ ὁ Τίτυρος αὐτὰς ἐλαύνει.
Τίτυρ', ἐμὶν τὸ καλὸν πεφιλαμένε, βόσκε τὰς αἶγας,
καὶ ποτὶ τὰν κράναν ἄγε, Τίτυρε· καὶ τὸν ἐνόρχαν
τὸν Λιβυκὸν κνάκωνα φυλάσσεο, μή τυ κορύξῃ.
Ὦ χαρίεσσ' Ἀμαρυλλί, τί μ' οὐκ ἔτι τοῦτο κατ' ἄντρον
παρκύπτοισα καλεῖς τὸν ἐρωτύλον; ἦ ῥά με μισεῖς;

ἦ ῥά γέ τοι σιμὸς καταφαίνομαι ἐγγύθεν ἦμεν,
νύμφα, καὶ προγένειος; ἀπάγξασθαί με ποιησεῖς.
ἠνίδε τοι δέκα μᾶλα φέρω· τηνῶθε καθεῖλον,
ὧ μ' ἐκέλευ καθελεῖν τυ· καὶ αὔριον ἄλλα τοι οἰσῶ.
ἔασαι μὰν θυμαλγὲς ἐμὸν ἄχος. αἴθε γενοίμαν
ἁ βομβεῦσα μέλισσα, καὶ ἐς τεὸν ἄντρον ἱκοίμαν,
τὸν κισσὸν διαδὺς, καὶ τὰν πτέριν, ᾇ τὺ πυκάσδῃ.
νῦν ἔγνων τὸν Ἔρωτα· βαρὺς θεός· ἦ ῥα λεαίνας
μασδὸν ἐθήλαξε, δρυμῷ τέ μιν ἔτραφε μάτηρ·
ὅς με κατασμύχων καὶ ἐς ὀςέον ἄχρις ἰάπτει.
ὦ τὸ καλὸν ποθορεῦσα, τὸ πᾶν λίθος, ὦ κυανόφρυ
νύμφα, πρόσπτυξαί με τὸν αἰπόλον, ὥς τυ φιλάσω.
ἔςι καὶ ἐν κενεοῖσι φιλάμασιν ἁδέα τέρψις.
τὸν ςέφανον τῖλαί με κατ' αὐτίκα λεπτὰ ποιησεῖς,
τόν τοι ἐγὼν, Ἀμαρυλλὶ φίλα, κισσοῖο φυλάσσω,
ἐμπλέξας καλύκεσσι καὶ εὐόδμοισι σελίνοις·
ὤ μοι ἐγὼ, τί πάθω; τί ὁ δύσσοος; οὐχ ὑπακούεις;
τὰν βαίταν ἀποδὺς ἐς κύματα τῆνα ἁλεῦμαι,
ὧπερ τὼς θύννως σκοπιάσδεται Ὄλπις ὁ γριπεύς.
κἤκα μὴ 'ποθάνω, τό γε μὰν τεὸν ἁδὺ τέτυκται.
ἔγνων πρὰν, ὅκα, μευ μεμναμένω εἰ φιλέεις με,
οὐδὲ τὸ τηλέφιλον ποτιμαξάμενον πλατάγησεν,
ἀλλ' αὔτως ἁπαλῷ ποτὶ πάχεϊ ἐξεμαράνθη.
εἶπε καὶ Ἀγροιὼ τἀλαθέα κοσκινόμαντις,
ἁ πρὰν ποιολογεῦσα παραιβάτις, οὕνεκ' ἐγὼ μὲν

τὶν ὅλος ἄγκειμαι· τὺ δέ μευ λόγον οὐδένα ποιῇ.
ἦ μάν τοι λευκὰν διδυματόκον αἶγα φυλάσσω,
τάν με καὶ ἁ Μέρμνωνος Ἐριθακὶς ἁ μελανόχρως
αἰτεῖ· καὶ δωσῶ οἱ, ἐπεὶ τύ μοι ἐνδιαθρύπτῃ.
ἅλλεται ὀφθαλμός μευ ὁ δεξιός· ἆρά γ' ἰδησῶ
αὐτάν; ᾀσεῦμαι ποτὶ τὰν πίτυν ὧδ' ἀποκλινθείς·
καί κέ μ' ἴσως ποτίδοι, ἐπεὶ οὐκ ἀδαμαντίνα ἐντί.
Ἱππομένης, ὅκα δὴ τὰν παρθένον ἤθελε γᾶμαι,
μᾶλ' ἐνὶ χερσὶν ἑλὼν δρόμον ἄνυεν· ἁ δ' Ἀταλάντα
ὡς ἴδεν, ὡς ἐμάνη, ὡς ἐς βαθὺν ἅλατ' ἔρωτα.
τὰν ἀγέλαν χὠ μάντις ἀπ' Ὄθρυος ἆγε Μελάμπους
ἐς Πύλον· ἁ δὲ Βίαντος ἐν ἀγκοίναισιν ἐκλίνθη,
μάτηρ ἁ χαρίεσσα περίφρονος Ἀλφεσιβοίας.
τὰν δὲ καλὰν Κυθέρειαν ἐν ὤρεσι μᾶλα νομεύων
οὐχ οὕτως Ὤδωνις ἐπὶ πλέον ἄγαγε λύσσας,
ὥστ' οὐδὲ φθίμενόν μιν ἄτερ μασδοῖο τίθητι;
ζαλωτὸς μὲν ἐμὶν ὁ τὸν ἄτροπον ὕπνον ἰαύων
Ἐνδυμίων· ζαλῶ δὲ, φίλα γύναι, Ἰασίωνα,
ὃς τόσσων ἐκύρησεν, ὅσ' οὐ πευσεῖσθε βέβαλοι.
ἀλγέω τὰν κεφαλάν· τὶν δ' οὐ μέλει· οὐκ ἔτ' ἀείδω,
κεισεῦμαι δὲ πεσὼν, καὶ τοὶ λύκοι ὧδέ μ' ἔδονται.
ὡς μέλι τοι γλυκὺ τοῦτο κατὰ βρόχθοιο γένοιτο.

NO-

ΝΟΜΕΙΣ.

Εἰδύλλιον δ'.

ΒΑΤΤΟΣ καὶ ΚΟΡΥΔΩΝ.

ΒΑΤΤΟΣ.

Εἰπέ μοι, ὦ Κορύδων, τίνος αἱ βόες; ἦ ῥα Φιλώνδα;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Οὐκ, ἀλλ' Αἴγωνος· βόσκεν δέ μοι αὐτὸς ἔδωκεν.

ΒΑΤΤΟΣ.

Ἦ πᾶ ψε κρύβδαν τὰ ποθέσπερα πάσας ἀμέλγεις;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Ἀλλ' ὁ γέρων ὑφίητι τὰ μοσχία, κἠμὲ φυλάσσει.

ΒΑΤΤΟΣ.

Αὐτὸς δ' ἐς τίν' ἄφαντος ὁ βωκόλος ᾤχετο χώραν;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Οὐκ ἄκουσας; ἄγων νιν ἐπ' Ἀλφεὸν ᾤχετο Μίλων.

ΒΑΤΤΟΣ.

Καὶ πόκα τῆνος ἔλαιον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀπώπει;

ΚΟ-

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Φαντί νιν Ἡρακλῆϊ βίην καὶ κάρτος ἐρίσδεν.

ΒΑΤΤΟΣ.

Κἤμ' ἔφαθ' ἁ μάτηρ Πολυδεύκεος ἦμεν ἀμείνω.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Κ' ὤχετ' ἔχων σκαπάναν τε καὶ εἴκατι τουτόθε μᾶλα,

ΒΑΤΤΟΣ.

Πείσαι τοι Μίλων καὶ τὼς λύκος αὐτίκα λυσσῆν.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Ταὶ δαμάλαι δ' αὐτὸν μυκώμεναι ὧδε ποθεῦντι.

ΒΑΤΤΟΣ.

Δειλαῖαί γ' αὗται. τὸν βωκόλον ὡς κακὸν εὗρου.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Ἦ μὰν δειλαῖαί γε· και οὐκ ἔτι λῶντι νέμεσθαι.

ΒΑΤΤΟΣ.

Τήνας μὲν δή τοι τᾶς πόρτιος αὐτὰ λέλειπται
τὠςέα. μὴ πρώκας σιτίζεται, ὥσπερ ὁ τέττιξ;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Οὐ δᾶν' ἀλλ' ὄκα μέν μιν ἐπ' Αἰσάροιο νομεύω,
καὶ μαλακῶ χόρτοιο καλὰν κώμυθα δίδωμι·
ἄλλοκα δὲ σκαίρει τὸ βαθύσκιον ἀμφὶ Λάτυμνον.

ΒΑΤΤΟΣ.

Λεπτὸς μὰν χὠ ταῦρος ὁ πύῤῥιχος· αἴθε λάχοιεν
τοὶ τῶ Λαμπριάδα τοὶ δαμόται, ὄκκα θύοντι
τᾷ Ἥρᾳ, τοιόνδε· κακοχράσμων γὰρ ὁ δᾶμος.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Καὶ μὰν ἐς ϛομάλιμνον ἐλαύνεται, ἔς τε τὰ Φύσκω,
καὶ ποτὶ τὸν Νήαιθον· ὅπᾳ καλὰ πάντα φύοντι,
αἰγίπυρος, καὶ κνύζα, καὶ εὐώδης μελίτεια.

ΒΑΤΤΟΣ.

Φεῦ, φεῦ· βασεῦνται καὶ ταὶ βόες, ὦ τάλαν Αἴγων,
εἰς Ἀΐδαν, ὄκα καὶ τὺ κακᾶς ἠράσσαο νίκας.
χὰ σύριγξ εὐρῶτι παλύνεται, ἅν ποκ' ἐπάξω.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Οὐ τήνα γ', οὐ νύμφας· ἐπεὶ ποτὶ Πῖσαν ἀφέρπων
δῶρον ἐμίν νιν ἔλειπεν· ἐγὼ δέ τις εἰμὶ μελικτὰς,
κἤυ μὲν τὰ Γλαύκας ἀγκρούομαι, εὖ δὲ τὰ Πύῤῥω.

αἰ-

αἰνέω τάν τε Κρότωνα· καλὰ πόλις ἅ τε Ζάκυνθος,
καὶ τὸ ποταῷον τὸ Λακίνιον, ᾇπερ ὁ πύκτας
Αἴγων ὀγδώκοντα μόνος κατεδαίσατο μάσδας.
τηνεὶ καὶ τὸν ταῦρον ἀπ' ὤρεος ἆγε πιάξας
τᾶς ὁπλᾶς, κἤδωκ' Ἀμαρυλλίδι· ταὶ δὲ γυναῖκες
μακρὸν ἀνάϋσαν, χὼ βωκόλος ἐξεγέλαξεν,

ΒΑΤΤΟΣ.

Ὦ χαρίεσσ' Ἀμαρυλλὶ, μόνας σέθεν οὐδὲ θανοίσας
λασεύμεσθ'· ὅσον αἶγες ἐμὶν φίλαι, ὅσσον ἀπέσβας.
αἲ αἲ τῶ σκληρῶ μάλα δαίμονος, ὅς μ' ἐλελόγχει.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Θαρσεῖν χρὴ, φίλε Βάττε· τάχ' αὔριον ἔσσετ' ἄμεινον.
ἐλπίδες ἐν ζωοῖσιν· ἀνέλπιστοι δὲ θανόντες.
χὡ Ζεὺς ἄλλοκα μὲν πέλει αἴθριος. ἄλλοκα δ' ὕει.

ΒΑΤΤΟΣ.

Θαρσέω. βάλλε κάτωθε τὰ μοσχία· τᾶς γὰρ ἐλαίας
τὸν θαλλὸν τρώγοντι τὰ δύσσοα. σίτθ' ὁ λέπαργος.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Σίτθ' ἁ Κυμαίθα ποτὶ τὸν λόφον· οὐκ ἐσακούεις;
ἡξῶ, ναὶ τὸν Πᾶνα, κακὸν τέλος αὐτίκα δωσῶν,

εἰ

εἰ μὴ ἄπει τουτῶθεν· ἴδ' αὖ πάλιν ᾇδε ποθέρπει.
αἴθ' ἧς μοι ῥοικὸν τὸ λαγωβόλον, ὥς τυ πατάξω.

ΒΑΤΤΟΣ.

Θᾶσαί μ', ὦ Κορύδων, ποττῶ Διός· ἁ γὰρ ἄκανθα
ἁρμοῖ μ' ὧδ' ἐπάταξ' ὑπὸ τὸ σφυρόν. ὡς δὲ βαθεῖαι
ταὶ ἀτρακτυλλίδες ἐντί. κακῶς ἁ πόρτις ὄλοιτο.
ἐς ταύταν ἐτύπαν χασμεύμενος. ἦ ῥά γε λεύσσεις;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Ναὶ, ναὶ, τοῖς ὀνύχεσσιν ἔχω τέ νιν· ἅδε καὶ αὐτά.

ΒΑΤΤΟΣ.

Ὁσσίχον ἐςὶ τὸ τύμμα· καὶ ἁλίκον ἄνδρα δαμάσδει.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Εἰς ὄρος ὅκχ' ἕρπεις, μὴ ἀναίλιπος ἔρχεο, Βάττε·
ἐν γὰρ ὄρει ῥάμνοι τε καὶ ἀσπάλαθοι κομόωντι.

ΒΑΤΤΟΣ.

Εἴπ' ἄγε μ', ὦ Κορύδων, τὸ γερόντιον ἦ ῥ' ἔτι μύλλει
τήναν τὰν κυανόφρυν ἐρωτίδα, τᾶς ποκ' ἐκνίσθη;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Ἀκμάν γ' ὦ δειλαῖε. πρώαν γε μὲν αὐτὸς ἐπένθων βο.
καὶ ποτὶ τᾷ μάνδρᾳ κατελάμβανον ἆμος ἐνάργει.

ΒΑΤΤΟΣ.

Εὖγ' ὤνθρωπε φιλοῖφα. τό τοι γένος ἢ Σατυρίσκοις
ἐγγύθεν ἢ Πάνεσσι κακοκνάμοισιν ἐρίσδει.

ΟΔΟΙΠΟΡΟΙ ἢ ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ.

Εἰδύλλιον έ.

ΚΟΜΑΤΑΣ καὶ ΛΑΚΩΝ.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Αἶγες ἐμαὶ τῆνον τὸν ποιμένα τὸν Συβαρίτα
φεύγετε τὸν Λάκωνα· τό μευ νάκος ἐχθὲς ἔκλεψεν.

ΛΑΚΩΝ.

Οὐκ ἀπὸ τᾶς κράνας σίττ' ἀμνίδες; οὐκ ἐσορῆτε
τόν μευ τὰν σύριγγα πρώαν κλέψαντα Κομάταν;

ΚΟ-

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Τὰν ποίαν σύριγγα; τὺ γάρ πόκα, δῶλε Συβάρτα,
ἐκτάσω σύριγγα; τί δ'; οὐκέτι σὺν Κορύδωνι
ἀρκεῖ τοι καλάμας αὐλὸν ποππύσδεν ἔχοντι;

ΛΑΚΩΝ.

Τάν μοι ἔδωκε Λύκων, ὦ 'λεύθερε. τὶν δὲ τὸ ποῖον
Λάκων ἐκκλέψας ποκ' ἔβα νάκος; εἰπὲ Κομάτα·
οὐδὲ γὰρ Εὐμάρᾳ τῷ δεσπότᾳ ἧς τοι ἐνεύδεν.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Τὸ Κροκύλος μοι ἔδωκε, τὸ ποικίλον, ἁνίκ' ἔθυσε
ταῖς νύμφαις τὰν αἶγα· τὺ δ', ὦ κακὲ, καὶ τόκ' ἐτάκευ
βασκαίνων, καὶ νῦν με τὰ λοίσθια γυμνὸν ἔθηκας.

ΛΑΚΩΝ.

Οὐ, μὰν οὐ τὸν Πᾶνα τὸν ἄκτιον, οὐ σέ γε Λάκων
τὰν βαίταν ἀπέδυσ' ὁ Καλαίθιδος· ἢ κατὰ τήνας
τᾶς πέτρας, ὤνθρωπε, μανεὶς ἐς Κρᾶθιν ἁλοίμαν.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Οὐ μὰν οὐ ταύτας τὰς λιμνάδας, ὦ 'γαθὲ, νύμφας,
(αἵτ' ἐμὶν ἵλαοί τε καὶ εὐμενέες τελέθοιεν)
εὔ τευ τὰν σύριγγα λαθὼν ἔκλεψε Κομάτας.

ΛΑΚΩΝ.

Αἴ τοι πιςεύσαιμι, τὰ Δάφνιδος ἄλγε' ἀροίμαν.
ἀλλ' οὖν αἴκα λῇς ἔριφον θέμεν (ἐντὶ μὲν οὐδὲν
ἱερὸν) ἀλλὰ γέ τοι διαείσομαι, ἔςε κ' ἀπείπῃς.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ὕς ποτ' Ἀθαναίαν ἔριν ἤρισε· ἠνίδε κεῖται
ὤριφος· ἀλλ' ἄγε, καὶ τὺ τὸν εὔβοτον ἀμνὸν ἔρειδε.

ΛΑΚΩΝ.

Καὶ πῶς, ὦ κιναδεῦ τάδε γ' ἔσσεται ἐξ ἴσου ἄμμιν;
τίς τρίχας ἀντ' ἐρίων ἐποκίξατο; τίς δὲ, παρεύσας
αἰγὸς πρωτοτόκοιο, κακὰν κύνα δήλετ' ἀμέλγεν;

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ὅςις νικασεῖν τὸν πλατίον, ὡς τὺ, πεποίθει,
Σφὰξ βομβέων τέττιγος ἐναντίον· ἀλλὰ γὰρ οὔ τοι
ὤριφος ἰσοπαλής· τὺ (ἴδ' ὁ τράγος) οὗτος ἔρισδε.

ΛΑΚΩΝ.

Μὴ σπεῦδ'· οὐ γάρ τοι πυρὶ θάλπεαι· ἅδιον ᾀσῇ
τᾷδ' ὑπὸ τὰν κότινον καὶ τἄλσεα ταῦτα καθίξας.
ψυχρὸν ὕδωρ τηνεὶ καταλείβεται· ὧδε πεφύκη
ποία, χ' ἁ ςιβὰς ἅδε, καὶ ἀκρίδες ὧδε λαλεῦντι.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἀλλ' οὔ τι σπεύδω· μέγα δ' ἄχθομαι, εἴ τύ με τολμῇς
ὄμμασι τοῖς ὀρθοῖσι ποτιβλέπεν, ὅν ποκ' ἐόντα
παῖδ' ἔτ' ἐγὼν ἐδίδασκον· ἴδ' ἁ χάρις ἐς τί ποθέρπει.
θρέψαι καὶ λυκιδεῖς, θρέψαι κύνας, ὥς τυ φάγωντι.

ΛΑΚΩΝ.

Καί ποκ' ἐγὼν παρὰ τεῦς τι μαθὼν καλὸν ἢ καὶ ἀκούσας
μέμναμ', ὦ φθονερὸν τὺ καὶ ἀπρεπὲς ἀνδρίον αὔτως;

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἁνίκ' ἐπύγισδόν τυ, τὺ δ' ἄλγεες· αἱ δὲ χίμαιραι
αἵδε κατεβληχῶντο, καὶ ὁ τράγος αὐτὰς ἐτρύπη.

ΛΑΚΩΝ.

Μὴ βάθιον τήνω πυγίσματος ὕβε ταφείης.
ἀλλὰ γὰρ ἕρφ' ὧδ', ἕρπε· καὶ ὕστατα βωκολιαξῇ.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Οὐχ ἑρψῶ τηνεί· τούτῳ δρύες, ὧδε κύπειρος,
ὧδε καλὸν βομβεῦντι ποτὶ σμάνεσσι μέλισσαι·
ἔνθ' ὕδατος ψυχρῶ κρᾶναι δύο· ταὶ δ' ἐπὶ δένδρων
ὄρνιχες λαλαγεῦντι· καὶ ἁ σκιὰ οὐδὲν ὁμοία
τᾷ παρὰ τίν· βάλλει δὲ καὶ ἁ πίτυς ὑψόθε κώνους·

ΛΑ-

ΛΑΚΩΝ.

Ἦ μὰν ἀρνακίδας τε καὶ εἴρια τᾷδε πατησεῖς,
αἴκ' ἔνθῃς, ὕπνω μαλακώτερα· ταὶ δὲ τραγεῖαι
ταὶ παρὰ τὶν ὄσδοντι κακώτερον ἢ τύ περ ὄσδεις.
στασῶ δὲ κρητῆρα μέγαν λευκοῖο γάλακτος
ταῖς νύμφαις· στασῶ δὲ καὶ ἁδέος ἄλλον ἐλαίω.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Αἰ δέ κε καὶ τὺ μόλῃς, ἁπαλὰν πτέριν ὧδε πατησεῖς,
καὶ γλάχων' ἀνθεῦσαν· ὑπεσσεῖται δὲ χιμαιρᾶν
δέρματα, τῶν παρὰ τὶν μαλακώτερα τετράκις ἀρνῶν.
στασῶ δ' ὀκτὼ μὲν γαυλὼς τῷ Πανὶ γάλακτος,
ὀκτὼ δὲ σκαφίδας μέλιτος πλέα κηρί' ἐχοίσας.

ΛΑΚΩΝ.

Αὐτόθε μοι ποτέρισδε, καὶ αὐτόθι βωκολιάσδευ·
τὰν σαυτῶ πατέων, ἔχε τὰς δρύας. ἀλλὰ τίς ἄμμε,
τίς κρινεῖ; αἴθ' ἔνθοι ποχ' ὁ βωκόλος ὧδε Λυκώπας.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Οὐδὲν ἐγὼ τήνω ποτιδεύομαι· ἀλλὰ τὸν ἄνδρα,
αἰ λῇς, τὸν δρυτόμον βωστρήσομες, ὃς τὰς ἐρείκας
τήνας τὰς παρὰ τὶν ξυλοχίσδεται· ἐντὶ δὲ Μόρσων.

ΛΑΚΩΝ.

Βωςρέωμες.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Τὺ κάλει νιν.

ΛΑΚΩΝ.

Ἴθ' ὦ ξένε, μικκὸν ἄκουσον
τᾷδ' ἐνθών· ἄμμες γὰρ ἐρίσδομες ὅςις ἀρείων
βωκολιαςάς ἐντι. τὺ δ', ὦ 'γαθὲ, μήτ' ἐμὲ, Μόρσων,
ἐν χάριτι κρίνῃς, μήτ' ὦν τύ γα τοῦτον ὀνάσῃς.

ΚΟΜΑΤΑΣ

Ναὶ, ποτὶ τᾶν νυμφᾶν, Μόρσων φίλε, μήτε Κομάτᾳ
τὸ πλέον ἰθύνῃς, μήτ' ὦν τύ γα τῷδε χαρίξῃ·
ἅδε τοι ἁ ποίμνα τῶ Θουρίω ἐντὶ Συβάρτα·
Εὐμάρα δὲ τὰς αἶγας ὁρῇς, φίλε, τῶ Συβαρίτα.

ΛΑΚΩΝ.

Μὴ τύ τις ἠρώτη, ποττῶ Διὸς, αἴτε Συβάρτα,
αἴτ' ἐμόν ἐςι, κάκιςε, τὸ ποίμνιον; ὡς λάλος ἐσσί.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Βέντισθ' οὗτος, ἐγὼ μὲν ἀλαθέα πάντ' ἀγορεύω,
κοὐδὲν καυχέομαι· τὺ δ' ἄγαν φιλοκέρτομος ἐσσί.

ΛΑ-

ΛΑΚΩΝ.

Εἶα λέγ', εἴτι λέγεις· καὶ τὸν ξένον ἐς πόλιν αὖθις
ζῶντ' ἄφες. ὦ Παιὰν, ἦ ϛωμύλος ἦσθα Κομάτα.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ταὶ μῶσαί με φιλεῦντι πολὺ πλέον ἢ τὸν ἀοιδὸν
Δάφνιν· ἐγὼ δ' αὐταῖς χιμάρως δύο πρᾶν ποκ' ἔθυσα.

ΛΑΚΩΝ.

Καὶ γὰρ ἔμ' Ὡπόλλων φιλέει μέγα· καὶ καλὸν αὐτῷ
κριὸν ἐγὼ βόσκω. τὰ δὲ Κάρνεα καὶ δὴ ἐφέρπει.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Πλὰν δύο τὰς λοιπὰς διδυματόκος αἶγας ἀμέλγω
καὶ μ' ἁ παῖς ποθορεῦσα, τάλαν, λέγει, αὐτὸς ἀμέλγεις;

ΛΑΚΩΝ.

Φεῦ, φεῦ, Λάκων τοι ταλάρως σχεδὸν εἴκατι πληροῖ
τυρῶ, καὶ τὸν ἄναβον ἐν ἄνθεσι παῖδα μολύνει.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Βάλλει καὶ μάλοισι τὸν αἰπόλον ἁ Κλεαρίϛα,
τὰς αἶγας παρελεῦντα, καὶ ἁδύ τι ποππυλιάσδει.

ΛΑ-

ΛΑΚΩΝ.

Κἠμὲ γὰρ ὁ Κρατίδας τὸν ποιμένα λεῖος ὑπαντῶν
ἐκμαίνει· λιπαρὰ δὲ παρ' αὐχένα σείετ' ἔθειρα.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἀλλ' οὐ σύμβλητ' ἐςὶ κυνόσβατος οὐδ' ἀνεμώνα
πρὸς ῥόδα, τῶν ἄνδηρα παρ' αἱμασιαῖσι πεφύκη.

ΛΑΚΩΝ.

Οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἀκύλοις ὀρομαλίδες· αἱ μὲν ἔχοντι
λεπρὸν ἀπὸ πρίνοιο λεπύριον, αἱ δὲ μελιχραί.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Κἠγὼ μὲν δωσῶ τᾷ παρθένῳ αὐτίκα φάσσαν,
ἐκ τᾶς ἀρκεύθω καθελών· τηνεὶ γὰρ ἐφίσδει.

ΛΑΚΩΝ.

Ἀλλ' ἐγὼ ἐς χλαῖναν μαλακὸν πόκον, ὁππόκα πεξῶ
τὰν οἶν τὰν πελλὰν, Κρατίδᾳ δωρήσομαι αὐτός.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Σίττ' ἀπὸ τᾶς κοτίνω ταὶ μηκάδες· ὧδε νέμεσθε,
ὡς τὸ κάταντες τοῦτο γεώλοφον, ᾇ τε μυρῖκαι.

ΛΑΚΩΝ.

Οὐχ ἀπὸ τᾶς δρυὸς οὗτος ὁ Κώναρος, ἅ τε Κυναίθα,
τουτεὶ βοσκησεῖσθε ποτ' ἀντολὰς, ὡς ὁ Φάλαρος;

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἐντὶ δέ μοι γαυλὸς κυπαρίσσινος, ἐντὶ δὲ κρητὴρ
ἔργον Πραξιτέλευς· τᾷ παιδὶ δὲ ταῦτα φυλάσσω.

ΛΑΚΩΝ.

Χ' ἁμῖν ἐντὶ κύων φιλοποίμνιος, ὃς λύκος ἄγχει·
ὃν τῷ παιδὶ δίδωμι, τὰ θηρία πάντα διώκεν.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἀκρίδες, αἳ τὸν φραγμὸν ὑπερπηδῆτε τὸν ἀμὸν,
μή μευ λωβάσησθε τὰς ἀμπέλος· ἐντὶ γὰρ ἆβαι.

ΛΑΚΩΝ.

Τοὶ τέττιγες, ὁρῆτε τὸν αἰπόλον ὡς ἐρεθίσδω.
οὕτω κ' ὔμμες θὴν ἐρεθίσδετε τὼς καλαμευτάς·

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Μισέω τὰς δασυκέρκος ἀλώπεκας, αἳ τὰ Μίκωνος
αἰεὶ φοιτεῦσαι τὰ ποθέσπερα ῥαγίσδοντι.

ΛΑ-

ΛΑΚΩΝ.

Καὶ γὰρ ἐγὼ μισέω τὼς κανθάρος, οἳ, τὰ Φιλώνδα
σῦκα κατατρώγοντες, ὑπηνέμιοι ποτέονται.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἦ οὐ μέμνασ' ὅκ' ἐγών τυ κατήλασα, καὶ τὺ σεσαρὼς
εὖ ποτεκιγκλίσδευ, καὶ τᾶς δρυὸς εἴχεο τήνας;

ΛΑΚΩΝ.

Τοῦτο μὲν οὐ μέμναμ'· ὅκα μάν πόκα τῆδε τὺ δάσαι
Εὐμάρας ἐκάθηρε, καλῶς μάλα τοῦτό γ' ἴσαμι.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἤδη τις, Μόρσων, πικραίνεται· οὐχὶ παρῄσθευ;
Σκίλλας ἰὼν γραίας ἀπὸ σάματος αὐτίκα τίλλοις.

ΛΑΚΩΝ.

Κἠγὼ μὲν κνίσδω, Μόρσων, τινά· καὶ τὺ δὲ λεύσσεις.
ἐνθὼν τὰν κυκλάμινον ὄρυσσέ γυν ἐς τὸν Ἄλεντα.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἱμέρα ἀνθ' ὕδατος ῥείτω γάλα, καὶ τὺ δὲ, Κρᾶθι,
οἴνῳ πορφύροις, τὰ δέ τοι σία καρπὸν ἐνείκαι.

ΛΑΚΩΝ.

Ῥείτω χ' ἁ Συβαρῖτις ἐμὶν μέλι· καὶ τὸ ποτ' ὄρθρον
ἁ παῖς ἀνθ' ὕδατος τᾷ κάλπιδι κηρία βάψαι.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ταὶ μὲν ἐμαὶ κύτισόν τε καὶ αἴγιλον αἶγες ἔδοντι,
καὶ σχῖνον πατέοντι, καὶ ἐν κομάροισι κέχυνται.

ΛΑΚΩΝ.

Ταῖσι δ' ἐμαῖς ὀΐεσσι πάρεστι μὲν ἁ μελίτεια
Φέρβεσθαι, πολλὸς δὲ καὶ ὡς ῥοδόκισσος ἐπανθεῖ.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Οὐκ ἔραμ' Ἀλκίππας, ὅτι με πρὰν οὐκ ἐφίλασε,
τῶν ὤτων καθελοῖσ', ὅκα οἱ τὰν φάσσαν ἔδωκα.

ΛΑΚΩΝ.

Ἀλλ' ἐγὼ Εὐμήδευς ἔραμαι μέγα· καὶ γὰρ ὄκ' αὐτῷ
τὰν σύριγγ' ὤρεξα, καλόν τί με κάρτ' ἐφίλασεν.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

ὐ θεμιτὸν, Λάκων, ποτ' ἀηδόνα κίσσας ἐρίσδεν,
δ' ἔποπας κύκνοισι τὺ δ', ὦ τάλαν, ἐσσὶ φιλεχθής.

ΜΟΡ-

ΜΟΡΣΩΝ.

Παύσασθαι κέλομαι τὸν ποιμένα. τὶν δὲ, Κομάτα,
δωρεῖται Μόρσων τὰν ἀμνίδα· καὶ τὺ δὲ, θύσας
ταῖς Νύμφαις, Μόρσωνι καλὸν κρέας αὐτίκα πέμψον.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Πεμψῶ, ναὶ τὸν Πᾶνα. φριμάσσεο πᾶσα τραγίσκων
νῦν ἀγέλα· κἠγὼν γὰρ ἴδ' ὡς μέγα τοῦτο καχαξῶ
καττῶ Λάκωνος τῶ ποιμένος, ὅττι ποκ' ἤδη
ἀνυσάμαν τὰν ἀμνόν· ἐς οὐρανὸν ὔμμιν ἀλεῦμαι.
αἶγες ἐμαὶ θαρσεῖτε κερουχίδες· αὔριον ὔμμε
πάσας ἐγὼ λουσῶ Συβαρίτιδος ἔνδοθι κράνας.
οὗτος ὁ λευκίτας ὁ κορύττιλος, εἴ τιν' ὀχευσεῖς
τᾶν αἰγᾶν, φλασῶ τυ, πρὶν ἤ γ' ἐμὲ καλλιερῆσαι
ταῖς Νύμφαις τὰν ἀμνόν. ὁδ' αὖ πάλιν· ἀλλὰ γενοίμαν,
αἰ μή τυ φλάσαιμι, Μελάνθιος ἀντὶ Κομάτα.

ΒΟ-

ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ.

Εἰδύλλιον ς'.

ΔΑΜΟΙΤΑΣ καὶ ΔΑΦΝΙΣ.

Δαμοίτας καὶ Δάφνις ὁ βωκόλος εἰς ἕνα χῶρον
τὰν ἀγέλαν ποκ', Ἄρατε, συνάγαγον· ἧς δ' ὁ μὲν αὐτῶν
πυῤῥὸς, ὁ δ' ἡμιγένειος· ἐπὶ κράναν δέ τιν' ἄμφω
ἑσδόμενοι θέρεος μέσῳ ἄματι τοιάδ' ἄειδον.
πρᾶτος δ' ἄρξατο Δάφνις, ἐπεὶ καὶ πρᾶτος ἔρισδεν.

ΔΑΦΝΙΣ.

Βάλλει τοι, Πολύφαμε, τὸ ποίμνιον ἁ Γαλάτεια
μάλοισιν, δυσέρωτα τὸν αἰπόλον ἄνδρα καλεῦσα·
καὶ τύ νιν οὐ ποθόρησθα τάλαν, τάλαν, ἀλλὰ κάθησαι
ἁδέα συρίσδων. πάλιν ἅδ', ἴδε, τὰν κύνα βάλλει,
ἅ τοι τᾶν οἴων ἕπεται σκοπός· ἁ δὲ βαΰσδει
εἰς ἅλα δερκομένα· τᾷ νιν καλὰ κύματα σαίνει,
ἄσυχα καχλάζοντος ἐπ' αἰγιαλοῖο θέοισαν.
φράζεο μὴ τᾶς παιδὸς ἐπὶ κνάμαισιν ὀρούσῃ
ἐξ ἁλὸς ἐρχομένας, κατὰ δὲ χρόα καλὸν ἀμύξῃ.
ἁ δὲ καὶ αὐτόθε τοι διαθρύπτεται, ὡς ἀπ' ἀκάνθας
ταὶ καπυραὶ χαῖται, τὸ καλὸν θέρος ἁνίκα φρύττει·
καὶ φεύγει φιλέοντα, καὶ οὐ φιλέοντα διώκει.

καὶ

καὶ τὸν ἀπὸ γραμμᾶς κινεῖ λίθον· ἦ γὰρ ἔρωτι
πολλάκις, ὦ Πολύφαμε, τὰ μὴ καλὰ καλὰ πέφανται.
Τῷ δ' ἔπι Δαμοίτας ἀνεβάλλετο καλὸν ἀείδεν·

ΔΑΜΟΙΤΑΣ.

Εἶδον, ναὶ τὸν Πᾶνα, τὸ ποίμνιον ἁνίκ' ἔβαλλε,
κοὔ μ' ἔλαθ', οὐ τὸν ἐμὸν τὸν ἕνα γλυκὺν, ᾧ ποθόρημι
ἐς τέλος. αὐτὰρ ὁ μάντις ὁ Τήλεμος, ἔχθρ' ἀγορεύων,
ἐχθρὰ φέροιτο ποτ' οἶκον, ὅπως τεκέεσσι φυλάξῃ.
ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐγὼ κνίσδων πάλιν οὐ ποθόρημι,
ἀλλ' ἄλλαν τινὰ φαμὶ γυναῖκ' ἔχεν· ἁ δ' ἀΐοισα
ζαλοῖ μ', ὦ Παιὰν, καὶ τάκεται· ἐκ δὲ θαλάσσας
οἰστρεῖ παπταίνοισα ποτ' ἄντρά τε καὶ ποτὶ ποίμνας.
σίξα δ' ὑλακτεῖν νιν καὶ τὰν κυνά· καὶ γὰρ, ὅκ' ἤρων
αὐτᾶς, ἐκνυζῆτο ποτ' ἰσχία ῥύγχος ἔχοισα.
ταῦτα δ' ἴσως ἐσορεῦσα ποιεῦντά με πολλάκι πέμψει
ἄγγελον. αὐτὰρ ἐγὼ κλαξῶ θύρας, ἔστε κ' ὀμόσσῃ
αὐτά μοι στορέσειν καλὰ δέμνια τᾶσδ' ἐπὶ νάσω.
καὶ γάρ θην οὐδ' εἶδος ἔχω κακὸν, ὥς με λέγοντι.
ἦ γὰρ πρᾶν ἐς πόντον ἐσέβλεπον· (ἦς δὲ γαλάνα)
καὶ καλὰ μὲν τὰ γένεια, καλὰ δ' ἐμὶν ἁ μία κώρα
(ὡς παρ' ἐμὶν κέκριται) κατεφαίνετο· τῶν δέ τ' ὀδόντων
λευκοτέραν αὐγὰν Παρίας ὑπέφαινε λίθοιο.
ὡς μὴ βασκανθῶ δὲ, τρὶς εἰς ἐμὸν ἔπτυσα κόλπον·

ταῦ-

ταῦτα γὰρ ἁ γραία με Κοτυτταρὶς ἐξεδίδαξεν,
ἃ πρὰν ἀμάντεσσι παρ' Ἱπποκόωντι ποταύλει.

Τόσσ' εἰπὼν τὸν Δάφνιν ὁ Δαμοίτας ἐφίλασε·
χὠ μὲν τῷ σύριγγ', ὁ δὲ τῷ καλὸν αὐλὸν ἔδωκεν.
αὔλει Δαμοίτας, σύρισδε δὲ Δάφνις ὁ βώτας,
ὠρχεῦντ' ἐν μαλακᾷ ταὶ πόρτιες αὐτίκα ποίᾳ·
νίκη μὰν οὐδ' ἄλλος, ἀνάσσατοι δ' ἐγένοντο.

ΘΑΛΥΣΙΑ,

ἢ ΕΑΡΙΝΗ ΟΔΟΙΠΟΡΙΑ.

Εἰδύλλιον ζʹ.

Ἦς χρόνος ἁνίκ' ἐγών τε καὶ Εὔκριτος ἐς τὸν Ἄλεντα
εἵρπομες ἐκ πόλιος· σὺν δὲ τρίτος ἄμμιν Ἀμύντας·
τᾷ Δηοῖ γὰρ ἔτευχε θαλύσια καὶ Φρασίδαμος,
κ' Ἀντιγένης, δύο τέκνα Λυκώπεος· εἴ τι περ ἐσθλὸν
χαῶν τῶν ἐπάνωθεν, ἀπὸ Κλυτίας τε καὶ αὐτῶ
Χάλκωνος, Βούρινναν ὃς ἐκ ποδὸς ἄνυε κράναν,
εὖ γ' ἐνερεισάμενος πέτρᾳ γόνυ· ταὶ δὲ παρ' αὐτὰν
αἴγειροι πτελέαι τε εὔσκιον ἄλσος ἔφαινον,
χλωροῖσιν πετάλοισι κατηρεφέες κομόωσαι.

κοῦ-

κοὔπω τὰν μεσάταν ὁδὸν ἄνυμες, οὐδὲ τὸ σᾶμα
ἁμῖν τῶ Βρασίδα κατεφαίνετο· καί τιν' ὁδίταν
ἐσθλὸν σὺν Μοίσαισι Κυδωνικὸν εὕρομες ἄνδρα,
οὔνομα μὲν Λυκίδαν, ἧς δ' αἰπόλος· οὐδέ κέ τίς μιν
ἠγνοίησεν ἰδὼν, ἐπεὶ αἰπόλῳ ἔξοχ' ἐῴκει.
ἐκ μὲν γὰρ λασίοιο δασύτριχος εἶχε τράγοιο
κνακὸν δέρμ' ὤμοισι, νέας ταμίσοιο ποτόσδον·
ἀμφὶ δέ οἱ στήθεσσι γέρων ἐσφίγγετο πέπλος
ζωστῆρι πλακερῷ· ῥοικὰν δ' ἔχεν ἀγριελαίω
δεξιτερᾷ κορύναν, καὶ μ' ἀτρέμας εἶπε σεσαρὼς
ὄμματι μειδιόωντι, (γέλως δέ οἱ εἴχετο χείλευς)
Σιμιχίδα, πᾷ δὴ τὺ μεσαμέριον πόδας ἕλκεις,
ἁνίκα δὴ καὶ σαῦρος ὑφ' αἱμασιαῖσι καθεύδει,
οὐδ' ἐπιτυμβίδιοι κορυδαλλίδες ἠλαίνοντι;
ἢ μετὰ δαῖτα κλητὸς ἐπείγεαι; ἤ τινος ἀστῶν
λανὸν ἐπιθρώσκεις; ὥς τεῦ ποσὶ νεισομένοιο
πᾶσα λίθος πταίοισα ποτ' ἀρβυλίδεσσιν ἀείδει.
τὸν δ' ἐγὼ ἀμείφθην· Λυκίδα φίλε, φαντί τυ πάντες
ἔμμεν συρικτὰν μέγ' ὑπείροχον ἔν τε νομεῦσιν,
ἔν τ' ἀμητήρεσσι· τὸ δὴ μάλα θυμὸν ἰαίνει
ἁμέτερον· καί τοι, κατ' ἐμὸν νόον, ἰσοφαρίζεν
ἔλπομαι. ἁ δ' ὁδὸς ἅδε θαλυσιάς· ἦ γὰρ ἑταῖροι
ἀνέρες εὐπέπλῳ Δαμάτερι δαῖτα τελεῦντι,
ὄλβω ἀπαρχόμενοι· μάλα γάρ σφισι πίονι μέτρῳ
ἁ δαίμων εὔκριθον ἀνεπλήρωσεν ἀλωάν.

ἀλλ' ἄγε δὴ, (ξυνὰ γὰρ ὁδὸς, ξυνὰ δὲ καὶ ἀώς)
βωκολιασδώμεσθα· τάχ' ὥτερος ἄλλον ὀνασεῖ.
καὶ γὰρ ἐγὼ Μοισᾶν καπυρὸν ςόμα· κἠμὲ λέγοντι
πάντες ἀοιδὸν ἄριςον· ἐγὼ δέ τις οὐ ταχυπειθὴς,
οὐ Δᾶν· οὐ γάρ πω, κατ' ἐμὸν νόον, οὔτε τὸν ἐσθλὸν
Σικελίδαν νίκημι τὸν ἐκ Σάμω, οὔτε Φιλητᾶν,
ἀείδων· βάτραχος δέ ποτ' ἀκρίδας ὥς τις ἐρίσδω.
ὣς ἐφάμαν ἐπίταδες· ὁ δ' αἰπόλος, ἁδὺ γελάξας,
τάν τοι, ἔφα, κορύναν δωρύττομαι, οὕνεκεν ἐσσὶ
πᾶν ἐπ' ἀλαθείᾳ πεπλασμένον ἐκ Διὸς ἔρνος.
ὥς μοι καὶ τέκτων μέγ' ἀπέχθεται, ὅςις ἐρευνῇ
ἶσον ὄρευς κορυφᾷ τελέσαι δόμον Ὠρομέδοντος,
καὶ Μοισᾶν ὄρνιχες, ὅσοι, ποτὶ Χῖον ἀοιδὸν
ἀντία κοκκύσδοντες, ἐτώσια μοχθίσδοντι.
ἀλλ' ἄγε, βωκολικᾶς ταχέως ἀρχώμεθ' ἀοιδᾶς,
Σιμιχίδα· κἠγὼ μὲν, ὅρη φίλος, εἴ τοι ἀρέσκει
τοῦθ' ὅ, τι πρὰν ἐν ὄρει τὸ μελύδριον ἐξεπόνασα.

Ἔσσεται Ἀγεάνακτι καλὸς πλόος ἐς Μιτυλάναν,
χὤταν ἐφ' ἑσπερίοις ἐρίφοις νότος ὑγρὰ διώκῃ
κύματα, κ' Ὠρίων ὅτ' ἐπ' Ὠκεανῷ πόδας ἴσχει,
αἴκεν τὸν Λυκίδαν ὀπτεύμενον ἐξ Ἀφροδίτας
ῥύσηται· θερμὸς γὰρ ἔρως αὐτῶ με καταίθει·
χ' ἀλκυόνες ςορεσεῦντι τὰ κύματα, τάν τε θάλασσαν,
τόν τε νότον, τόν τ' εὖρον, ὃς ἔσχατα φυκία κινεῖ·
ἀλκυόνες, γλαυκαῖς Νηρηΐσι ταί τε μάλιςα

ὀρ-

ὀρνίχων ἐφίλαθεν, ὅσαις τέ περ ἐξ ἁλὸς ἄγρα.
Ἀγεάνακτι πλόον διζημένῳ ἐς Μιτυλάναν
ὥρια πάντα γένοιτο, καὶ εὔπλοον ὅρμον ἵκοιτο.
κἠγὼ, τῆνο κατ' ἆμαρ, ἀνήθινον, ἢ ῥοδόεντα,
ἢ καὶ λευκοΐων στέφανον περὶ κρατὶ φυλάσσων
τὸν Πτελεατικὸν οἶνον ἀπὸ κρητῆρος ἀφυξῶ,
πὰρ πυρὶ κεκλιμένος· κύαμον δέ τις ἐν πυρὶ φρυξεῖ,
χ' ἁ στιβὰς ἐσσεῖται πεπυκασμένα ἔστ' ἐπὶ πᾶχυν
κνύζᾳ τ', ἀσφοδέλῳ τε, πολυγνάμπτῳ τε σελίνῳ.
καὶ πίομαι μαλακῶς, μεμναμένος Ἀγεάνακτος,
αὐταῖς ἐν κυλίκεσσι καὶ ἐς τρύγα χεῖλος ἐρείδων.
αὐλησεῦντι δέ μοι δύο ποιμένες· εἷς μὲν, Ἀχαρνεύς·
εἷς δὲ, Λυκωπίτας· ὁ δὲ Τίτυρος ἐγγύθεν ᾀσεῖ,
ὥς ποκα τᾶς ξενέας ἠράσσατο Δάφνις ὁ βώτας·
χ' ὡς ὄρος ἀμφεπολεῖτο, καὶ ὡς δρύες αὐτὸν ἐθρήνευν,
Ἱμέρα αἵτε φύοντι παρ' ὄχθαισιν ποταμοῖο·
εὖτε χιὼν ὥς τις κατετάκετο μακρὸν ὑφ' Αἷμον,
ἢ Ἄθω, ἢ Ῥοδόπαν, ἢ Καύκασον ἐσχατόεντα.
ᾀσεῖ δ' ὥς ποκ' ἔδεκτο τὸν αἰπόλον εὐρέα λάρναξ
ζωὸν ἐόντα, κακῇσιν ἀτασθαλίῃσιν ἄνακτος·
ὥς τέ νιν αἱ σιμαὶ λειμωνόθε φέρβον ἰοῖσαι
κέδρον ἐς ἁδεῖαν μαλακοῖς ἄνθεσσι μέλισσαι·
οὕνεκά οἱ γλυκὺ Μοῖσα κατὰ στόματος χέε νέκταρ.
ὦ μακαριστὲ Κομάτα, τὺ θὴν τάδε τερπνὰ πεπόνθης,
καὶ τὺ κατεκλάσθης ἐς λάρνακα, καὶ τὺ, μελισσᾶν

κηρία φερβόμενος, ἔτος ὥριον ἐξεπόνασας·
αἴθ' ἐπ' ἐμεῦ ζωοῖς ἐναρίθμιος ὤφελες ἦμεν,
ὥς τοι ἐγὼν ἐνόμευον ἀν' ὤρεα τὰς καλὰς αἶγας,
φωνᾶς εἰσαΐων· τὺ δ' ὑπὸ δρυσὶν ἢ ὑπὸ πεύκαις
ἁδὺ μελισδόμενος κατεκέκλισο, θεῖε Κομάτα.

Χὼ μὲν τόσσ' εἰπὼν ἀπεπαύσατο· τὸν δὲ μετ' αὖθις
κἠγὼν τοῖ' ἐφάμαν· Λυκίδα φίλε, πολλὰ μὲν ἄλλα
Νύμφαι κἠμὲ δίδαξαν ἀν' ὤρεα βωκολέοντα
ἐσθλά, τά που καὶ Ζανὸς ἐπὶ θρόνον ἄγαγε φάμα·
ἀλλά τόγ' ἐκ πάντων μέγ' ὑπείροχον, ᾧ τὺ γεραίρειν
ἀρξεῦμ'· ἀλλ' ὑπάκουσον, ἐπεὶ φίλος ἔπλεο Μοίσαις.

Σιμιχίδᾳ μὲν Ἔρωτες ἐπέπταρον· ἦ γὰρ ὁ δειλὸς
τόσσον ἐρῇ Μυρτοῦς, ὅσον εἴαρος αἶγες ἔρανται.
Ὤρατος δ', ὁ τὰ πάντα φιλαίτατος ἀνέρι τήνῳ,
παιδὸς ὑπὸ σπλάγχνοισιν ἔχει πόθον. οἶδεν Ἄριστις,
ἐσθλὸς ἀνὴρ μέγ' ἄριστος, ὃν οὐδέ κεν αὐτὸς ἀείδεν
Φοῖβος σὺν φόρμιγγι παρὰ τριπόδεσσι μεγαίροι,
ὡς ἐκ παιδὸς Ἄρατος ὑπ' ὀστέον αἴθετ' ἔρωτι.
τόν μοι, Πὰν, Ὁμόλας ἐρατὸν πέδον ὅστε λέλογχας,
ἄκλητον τήνοιο φίλας ἐς χεῖρας ἐρείσαις,
εἴτ' ἔστ' ἆρα Φιλῖνος ὁ μαλθακὸς, εἴτε τις ἄλλος.
κἢν μὲν ταῦθ' ἔρδοις, ὦ Πὰν φίλε, μή τί τυ παῖδες
Ἀρκαδικοὶ σκίλλαισιν ὑπὸ πλευράς τε καὶ ὤμους
τανίκα μαστίσδοιεν, ὅτε κρέα τυτθὰ παρείη·

εἰ

εἰ δ' ἄλλως νεύσαις, κατὰ μὲν χρόα πάντ' ὀνύχεσσι
δακνόμενος κνάσαιο, καὶ ἐν κνίδαισι καθεύδοις.
εἴης δ' Ἠδωνῶν μὲν ἐν ὤρεσι χείματι μέσσῳ
Ἕβρον πὰρ ποταμὸν, τετραμμένος ἐγγύθεν ἄρκτω.
ἐν δὲ θέρει πυμάτοισι παρ' Αἰθιόπεσσι νομεύοις,
πέτρᾳ ὑπὸ Βλεμύων, ὅθεν οὐκέτι Νεῖλος ὁρατός.
ὔμμες δ' Ὑετίδος καὶ Βυβλίδος ἁδὺ λιπόντες
νᾶμα, καὶ οἰκεῦντες ξανθᾶς ἕδος αἰπὺ Διώνας,
ὦ μάλοισιν Ἔρωτες ἐρευθομένοισιν ὁμοῖοι,
βάλλετέ μοι τόξοισι τὸν ἱμερόεντα Φιλῖνον,
βάλλετ'· ἐπεὶ τὸν ξεῖνον ὁ δύσμορος οὐκ ἐλεεῖ μευ.
καὶ δὴ μὰν ἀπίοιο πεπαίτερος· αἱ δὲ γυναῖκες,
αἲ, αἲ, φαντὶ, Φιλῖνε· τό τοι καλὸν ἄνθος ὑπορρεῖ.
μηκέτι τοι φρουρέωμες ἐπὶ προθύροισιν, Ἄρατε,
μηδὲ πόδας τρίβωμες. ὁ δ' ὄρθριος ἄλλον ἀλέκτωρ
κοκκύσδων νάρκαισιν ἀνιαραῖσι διδοίη·
εἷς δ' ἐπὶ τῶσδε, φέριστε, Μόλων ἄγχοιτο παλαίστρας·
ἄμμιν δ' ἁσυχία τε μέλοι, γραία τε παρείη,
ἅτις ἐπιφθύσδοισα τὰ μὴ καλὰ νόσφιν ἐρύκοι.

Τόσσ' ἐφάμαν. ὁ δέ μοι τὸ λαγωβόλον, ἁδὺ γελάξας,
ὡς πάρος, ἐκ Μοισᾶν ξεινήϊον ὤπασεν ἦμεν.
χὠ μὲν, ἀποκλίνας ἐπ' ἀριστερὰ, τὰν ἐπὶ Πύξας
εἷρφ' ὁδόν· αὐτὰρ ἐγών τε καὶ Εὔκριτος ἐς Φρασιδάμω
στραφθέντες, χὠ καλὸς Ἀμύντιχος, ἔν τε βαθείαις

ἁδείας

ἁδείας σχίνοιο χαμευνίσιν ἐκλίνθημες,
ἔν τε νεοτμάτοισι γεγαθότες οἰναρέοισι.
πολλαὶ δ' ἄμμιν ὕπερθε κατὰ κρατὸς δονέοντο
αἴγειροι πτελέαι τε· τὸ δ' ἐγγύθεν ἱερὸν ὕδωρ
νυμφᾶν ἐξ ἄντροιο κατειβόμενον κελάρυσδε.
τοὶ δὲ ποτὶ σκιεραῖς ὀροδαμίσιν αἰθαλίωνες
τέττιγες λαλαγεῦντες ἔχον πόνον· ἁ δ' ὀλολυγὼν
τηλόθεν ἐν πυκινῇσι βάτων τρύζεσκεν ἀκάνθαις.
ἄειδον κόρυδοι καὶ ἀκανθίδες, ἔστενε τρυγών·
πωτῶντο ξουθαὶ περὶ πίδακας ἀμφὶ μέλισσαι.
πάντ' ὦσδεν θέρεος μάλα πίονος, ὦσδε δ' ὀπώρης·
ὄχναι μὲν πὰρ ποσσὶ, παρὰ πλευρῇσι δὲ μᾶλα
δαψιλέως ἄμμιν ἐκυλίνδετο· τοὶ δ' ἐκέχυντο
ὄρπακες βραβύλοισι καταβρίθοντες ἔρασδε·
τετράενες δὲ πίθων ἀπελύετο κρατὸς ἄλειφαρ.
Νύμφαι Κασταλίδες Παρνάσιον αἶπος ἔχοισαι,
ἆρά γέ πᾳ τοιόνδε Φόλω κατὰ λάϊνον ἄντρον
κρητῆρ' Ἡρακλῆϊ γέρων ἐστάσατο Χείρων;
ἆρά γέ πᾳ τῆνον τὸν ποιμένα τόν ποτ' Ἀνάπῳ
τὸν κρατερὸν Πολύφαμον, ὃς ὤρεσι νᾶας ἔβαλλε,
τοῖον νέκταρ ἔπεισε κατ' αὔλια ποσσὶ χορεῦσαι,
οἷον δὴ τόκα πῶμα διεκρανώσατε, νύμφαι,
βωμῷ πὰρ Δάματρος ἁλωάδος; ἇς ἐπὶ σωρῷ
αὖθις ἐγὼ πάξαιμι μέγα πτύον· ἁ δὲ γελάξαι,
δράγματα καὶ μάκωνας ἐν ἀμφοτέρῃσιν ἔχοισα.

ΒΟΥ-

ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ.

Εἰδύλλιον η.

ΔΑΦΝΙΣ, ΜΕΝΑΛΚΑΣ, καὶ ΑΙΠΟΛΟΣ.

Δάφνιδι τῷ χαρίεντι συνάντετο βωκολέοντι
μᾶλα νέμων, ὡς φαντὶ, κατ᾽ ὤρεα μακρὰ Μενάλκας.
ἄμφω τώγ᾽ ἤτην πυῤῥοτρίχω, ἄμφω ἀνάβω,
ἄμφω συρίσδεν δεδαημένω, ἄμφω ἀείδεν.
πρᾶτος δ᾽ ὦν ποτὶ Δάφνιν ἰδὼν ἀγόρευε Μενάλκας·

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Μυκητᾶν ἐπίουρε βοῶν Δάφνι, λῇς μοι ἀεῖσαι;
φαμὶ τὺ νικασεῖν ὅσσον θέλω αὐτὸς ἀείδων.
τὸν δ᾽ ἄρα χὼ Δάφνις τοιῷδ᾽ ἀπαμείβετο μύθῳ·

ΔΑΦΝΙΣ.

Ποιμὰν εἰροπόκων ὀΐων συρικτὰ Μενάλκα,
οὔποτε νικασεῖς μ᾽, οὐδ᾽ εἴτι πάθοις τύ γ᾽ ἀείδων.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Χρήσδεις ὦν ἐσιδεῖν, χρήσδεις καταθεῖναι ἄεθλον;

ΔΑΦΝΙΣ.

Χρήσδω τοῦτ᾽ ἐσιδεῖν, χρήσδω καταθεῖναι ἄεθλον.

ΜΕ-

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Ἀλλὰ τί θησεύμεσθ' ὅ κεν ἄμῖν ἄρκιον εἴη;

ΔΑΦΝΙΣ.

Μόσχον ἐγὼ θησῶ· τὺ δὲ θὲς γ' ἰσαμάτορα ἀμνόν.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Οὐ θησῶ πόκα ἀμνόν· ἐπεὶ χαλεπός θ' ὁ πατήρ μευ
χ' ἁ μάτηρ· τὰ δὲ μᾶλα ποθέσπερα πάντ' ἀριθμεῦντι.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἀλλὰ τί μὰν θησεῖς; τί δὲ τὸ πλέον ἑξεῖ ὁ νικῶν;

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Σύριγγ' ἂν ἐποίησα καλὰν ἐγὼ ἐννεάφωνον,
λευκὸν καρὸν ἔχοισαν, ἴσον κάτω, ἶσον ἄνωθεν,
ταύταν κατθείην· τὰ δὲ τῶ πατρὸς οὐ καταθησῶ.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἦ μάν τοι κἠγὼ σύριγγ' ἔχω ἐννεάφωνον,
λευκὸν καρὸν ἔχοισαν, ἴσον κάτω, ἶσον ἄνωθεν,
πρώαν νιν συνέπαξ'· ἔτι καὶ τὸν δάκτυλον ἀλγῶ
τοῦτον, ἐπεὶ κάλαμός γε διασχισθεὶς διέτμαξεν.
ἀλλὰ τίς ἄμμε κρινεῖ; τίς ἐπάκοος ἔσσεται ἁμέων;

ΜΕ-

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Τῆνόν πως ἐνταῦθα τὸν αἰπόλον ἣν καλέσωμες,
ᾧ ποτὶ ταῖς ἐρίφοις ὁ κύων ὁ φαλαρὸς ὑλακτεῖ.

Χ' οἱ μὲν παῖδες ἄϋσαν, ὁ δ' αἰπόλος ἦνθ' ἐπακούσας·
χ' οἱ μὲν παῖδες ἄειδον, ὁ δ' αἰπόλος ἤθελε κρῖναι.
πρᾶτος δ' ὦν ἄειδε λαχὼν ἰϋκτὰ Μενάλκας.
εἶτα δ' ἀμοιβαίαν ὑπελάμβανε Δάφνις ἀοιδὰν
βωκολικάν· οὕτω δὲ Μενάλκας ἄρξατο πρᾶτος·

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Ἄγκεα καὶ ποταμοὶ, θεῖον γένος, αἴ τι Μενάλκας
πᾶ ποχ' ὁ συρικτὰς προσφιλὲς ᾆσε μέλος,
βόσκοιτ' ἐκ ψυχᾶς τὰς ἀμνίδας· ἢν δέ ποκ' ἔνθῃ
Δάφνις ἔχων δαμάλας, μηδὲν ἔλασσον ἔχοι.

ΔΑΦΝΙΣ.

Κρᾶναι καὶ βοτάναι, γλυκερὸν φυτὸν, αἴπερ ὁμοῖον
μουσίσδοι Δάφνις ταῖσιν ἀηδονίσι,
τοῦτο τὸ βωκόλιον πιαίνετε· κἤν τι Μενάλκας
τῇδ' ἀγάγῃ, χαίρων ἄφθονα πάντα νέμοι.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Παντᾷ ἔαρ, παντᾷ δὲ νομοὶ, παντᾷ δὲ γάλακτος
οὔθατα πλήθουσιν, καὶ τὰ νέα τρέφεται,

ἔνθ᾽ ἁ καλὰ παῖς ἐπινίσσεται· αἰ δ᾽ ἂν ἀφέρποι,
χὠ ποιμὰν ξηρὸς τηνόθι, χ᾽ αἱ βοτάναι.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἔνθ᾽ ὄϊς, ἔνθ᾽ αἶγες διδυματόκοι, ἔνθα μέλισσαι
σμάνεα πληροῦσιν, καὶ δρύες ὑψίτεραι,
ἔνθ᾽ ὁ καλὸς Μίλων βαίνει ποσίν· αἰ δ᾽ ἂν ἀφέρποι,
χὠ τὰς βῶς βόσκων, χ᾽ αἱ βόες αὐότεραι.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Ὦ τράγε, τᾶν λευκᾶν αἰγᾶν ἄνερ, ὦ βάθος ὕλας
μυρίον, ὦ σιμαὶ δεῦτ᾽ ἐφ᾽ ὕδωρ ἔριφοι·
ἐν τήνῳ γὰρ τῆνος· ἴθ᾽ ὦ κόλε, καὶ λέγε Μίλων᾽,
ὡς Πρωτεὺς φώκας, καὶ θεὸς ὤν, ἔνεμε.

ΔΑΦΝΙΣ.

Μή μοι γᾶν Πέλοπος, μή μοι χρύσεια τάλαντα
εἴη ἔχεν, μηδὲ πρόσθε θέειν ἀνέμων·
ἀλλ᾽ ὑπὸ τᾷ πέτρᾳ τᾷδ᾽ ᾄσομαι ἀγκὰς ἔχων τὺ,
σύννομα μᾶλ᾽ ἐσορῶν, τὰν Σικελὰν τ᾽ ἐς ἅλα.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Δένδρεσι μὲν χειμὼν φοβερὸν, κακὸν, ὕδασιν αὐχμὸς,
ὄρνισιν δ᾽ ὕσπλαγξ, ἀγροτέροις δὲ λίνα·
ἀνδρὶ δὲ, παρθενικᾶς ἁπαλᾶς πόθος. ὦ πάτερ, ὦ Ζεῦ,

οὐ

οὐ μόνος ἠράσθην· καὶ τὺ γυναικοφίλας.

Ταῦτα μὲν ὦν δι' ἀμοιβαίων οἱ παῖδες ἄεισαν.
τὰν πυμάταν δ' ᾠδὰν οὕτως ἐξᾶρχε Μενάλκας·

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Φείδευ τᾶν ἐρίφων, φείδευ, λύκε, τῶν τοκάδων μευ,
μηδ' ἀδίκει μ', ὅτι μικκὸς ἐὼν πολλαῖσιν ὁμαρτέω.
ὦ Λάμπουρε κύων, οὕτω βαθὺς ὕπνος ἔχει τύ;
οὐ χρὴ κοιμᾶσθαι βαθέως σὺν παιδὶ νέμοντα.
ταὶ δ' ὄϊες, μηδ' ὕμμες ὀκνεῖθ' ἁπαλᾶς κορέσασθαι
ποίας· οὔτι καμεῖσθ' ὄκκα πάλιν ἅδε φύηται.
σίττα νέμεσθε, νέμεσθε· τὰ δ' οὔθατα πλήσατε πᾶσαι,
ὡς τὸ μὲν ὤρνες ἔχωντι, τὸ δ' ἐς ταλάρως ἀπόθωμαι.

Δεύτερος αὖ Δάφνις λιγυρῶς ἀνεβάλλετ' ἀείδεν.

ΔΑΦΝΙΣ.

Κἠμ' ἐκ τῶ ἄντρω σύνοφρυς κόρα ἐχθὲς ἰδοῖσα
τὰς δαμάλας παρελεῦντα, καλὸν καλὸν ἦμες ἔφασκεν·
οὐ μὰν οὐδὲ λόγον ἐκρίθην ἄπο τὸν πικρὸν αὐτᾷ,
ἀλλὰ κάτω βλέψας τὰν ἁμετέραν ὁδὸν εἷρπον.
ἁδεῖ' ἁ φωνὰ τᾶς πόρτιος, ἁδὺ τὸ πνεῦμα·
ἁδὺ δὲ χὠ μόσχος γαρύεται, ἁδὺ δὲ χ' ἁ βῶς·
ἁδὺ δὲ τῶ θέρεος παρ' ὕδωρ ῥέον αἰθριοκοιτῆν·
τᾷ δρυῒ ταὶ βάλανοι κόσμος, τᾷ μαλίδι μᾶλα.

τᾶ βοῒ δ' ἁ μόσχος, τῷ βωκόλῳ αἱ βόες αὗται.
ὣς οἱ παῖδες ἄεισαν· ὁ δ' αἰπόλος ὧδ' ἀγόρευεν·

ΑΙΠΟΛΟΣ.

Ἁδύ τι τὸ ϛόμα τοι, καὶ ἐφίμερος, ὦ Δάφνι, φωνά·
κρέσσον μελπομένω τεῦ ἀκουέμεν ἢ μέλι λείχεν.
λάσδεο τᾶς σύριγγος· ἐνίκησας γὰρ ἀείδων.
αἰ δέ τι λῇς μὲ καὶ αὐτὸν ἅμ' αἰπολέοντα διδάξαι,
τήναν τὰν μιτύλαν δωσῶ τὰ δίδακτρά τοι αἶγα,
ἅτις ὑπὲρ κεφαλᾶς αἰεὶ τὸν ἀμολγέα πληροῖ.
ὣς μὲν ὁ παῖς ἐχάρη, καὶ ἀνάλατο, καὶ πλατάγησε
νικήσας· οὕτως ἐπὶ ματέρα νεβρὸς ἅλοιτο.
ὣς δὲ κατεσμύχθη καὶ ἀνετράπετο φρένα λύπᾳ
ὥτερος· οὕτω καὶ νύμφα γαμεθεῖσ' ἀκάχοιτο.
Κὴκ τούτω Δάφνις παρὰ ποιμέσι πρᾶτος ἔγεντο,
καὶ νύμφαν, ἄκραβος ἐὼν ἔτι, Ναΐδα γᾶμεν·

ΝΟΜΕΥΣ, ἢ ΒΟΥΚΟΛΟΙ.

Εἰδύλλιον θ'.

ΔΑΦΝΙΣ καὶ ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Βωκολιάσδεο Δάφνι· τὺ δ' ᾠδᾶς ἄρχεο πρᾶτος,
ᾠδᾶς ἄρχεο πρᾶτος, ἐφαψάσθω δὲ Μενάλκας,
μόσχως βουσὶν ὑφέντες, ὑπὸ σείραισι δὲ ταύρως·
χ' οἱ μὲν ἅμα βόσκοιντο, καὶ ἐν φύλλοισι πλανῷντο,
μηδὲν ἀτιμαγελεῦντες. ἐμὶν δὲ τὺ βωκολιάσδευ
ἔμπροθεν· ἄλλοτε δ' αὖθις ὑποκρίνοιτο Μενάλκας.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἁδὺ μὲν ἁ μόσχος γαρύεται, ἁδὺ δὲ χ' ἁ βῶς,
ἁδὺ δὲ χ' ἁ σύριγξ, χὡ βωκόλος· ἁδὺ δὲ κἠγών.
ἐντὶ δέ μοι παρ' ὕδωρ ψυχρὸν στιβάς· ἐν δὲ νένασται
λευκᾶν ἐκ δαμαλᾶν καλὰ δέρματα, τάς μοι ἀπάσας
λὶψ κόμαρον τρωγοίσας ἀπὸ σκοπιᾶς ἐτίναξε.
τῶ δὲ θέρευς φρύγοντος ἐγὼ τόσσον μελεδαίνω,
ὅσσον ἐρῶντε πατρὸς μύθων ἢ ματρὸς ἀκούειν.

Οὕτω Δάφνις ἄεισεν ἐμίν. οὕτω δὲ Μενάλκας.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Αἴτνα μᾶτερ ἐμὰ, κἠγὼ καλὸν ἄντρον ἐνοικέω
κοίλαις ἐν πέτραισιν· ἔχω δέ τοι, ὅσσ' ἐν ὀνείρῳ

φά-

φαίνονται, πολλὰς μὲν ὄϊς, πολλὰς δὲ χιμαίρας·
ὧν μοι πρὸς κεφαλᾷ καὶ παρ' ποσὶ κώεα κεῖνται.
ἐν πυρὶ δὲ δρυΐνῳ χορία ζέει, ἐν πυρὶ δ' αὖαι
φαγοὶ χειμαίνοντος· ἔχω δέ τοι οὐδ' ὅσον ὤραν
χείματος, ἢ νωδὸς καρύων, ἀμύλοιο παρόντος.

Τοῖς μὲν ἐπεπλατάγησα, καὶ αὐτίκα δῶρον ἔδωκα,
Δάφνιδι μὲν κορύναν, τάν μοι πατρὸς ἔτραφεν ἀγρὸς,
αὐτοφυῆ, τὰν οὐδ' ἂν ἴσως μωμάσατο τέκτων·
τήνῳ δὲ στρόμβω καλὸν ὄστρακον, οὗ κρέας αὐτὸς
σιτήθην, πέτραισιν ἐν Ἰκαρίαισι δοκεύσας,
πέντε ταμὼν πέντ' οὖσιν. ὁ δ' ἐγκαναχήσατο κόχλῳ·

Βωκολικαὶ Μῶσαι μάλα χαίρετε, φαίνετε δ' ᾠδὰν
τάν ποκ' ἐγὼ τήνοισι παρὼν ἄεισα νομεῦσι·
μηκέτ' ἐπὶ γλώσσας ἄκρας ὀλοφυγδόνα φύσῃς·
τέττιξ μὲν τέττιγι φίλος, μύρμακι δὲ μύρμαξ,
ἴρηκες δ' ἴρηξιν· ἐμὶν δ' ἁ Μῶσα καὶ ᾠδά.
τᾶς μοι πᾶς εἴη πλεῖος δόμος· οὔτε γὰρ ὕπνος,
οὔτ' ἔδαρ ἐργατίναις γλυκερώτερον, οὔτε μελίσσαις
ἄνθεα, ὅσσον ἐμὶν Μῶσαι φίλαι· οὓς γὰρ ὁρεῦντι
γαθεῦσαι, τώσδ' οὔτι ποτῷ δαλήσατο Κίρκα.

ΕΡ-

ΕΡΓΑΤΙΝΑΙ, ἢ ΘΕΡΙΣΤΑΙ.

Εἰδύλλιον ί.

ΜΙΛΩΝ καὶ ΒΑΤΤΟΣ.

Ἐργατίνα Βουκαῖε, τί νῦν, ᾧ 'ζυρὲ, πεπόνθης;
οὔτε τὸν ὄγμον ἄγειν ὀρθὸν δύνα, ὡς τοπρὶν ἄγες·
οὐθ' ἅμα λαιοτομεῖς τῷ πλασιόν, ἀλλ' ἀπολείπῃ,
ὥσπερ ὄϊς ποίμνας, τᾶς τὸν πόδα κάκτος ἔτυψεν.
ποῖός τις δείλαν τὺ καὶ ἐκ μέσω ἄματος ἐσσῇ,
ὃς νῦν ἀρχόμενος τᾶς αὔλακος οὐκ ἀποτρώγεις;

ΒΑΤΤΟΣ.

Μίλων ὀψαμάτα, πέτρας ἀπόκομμ' ἀτεράμνω,
οὐδαμά τοι συνέβα ποθέσαι τινὰ τῶν ἀπεόντων;

ΜΙΛΩΝ.

Οὐδαμά. — τίς δὲ πόθος τῶν ἔκτοθεν ἐργάτᾳ ἀνδρί;

ΒΑΤΤΟΣ.

Οὐδαμά νυν συνέβα τοι ἀγρυπνῆσαι δι' ἔρωτα;

ΜΙΛΩΝ.

Μηδέ γε ξυμβαίη· χαλεπὸν χορίω κύνα γεῦσαι.

ΒΑΤ-

Bibl. Mengel. III. 87.

ΒΑΤΤΟΣ.

Ἀλλ' ἐγώ, ὦ Μίλων, ἔραμαι σχεδὸν ἑνδεκαταῖος.

ΜΙΛΩΝ.

Ἐκ πίθω ἀντλεῖς δῆλον· ἐγὼ δ' ἔχω οὐδ' ἅλις ὄξος.

ΒΑΤΤΟΣ.

Τοιγάρτοι πρὸ θυρᾶν μευ ἀπὸ σπόρω ἄσκαλα πάντα.

ΜΙΛΩΝ.

Τίς δὲ τὺ τᾶν παίδων λυμαίνεται;

ΒΑΤΤΟΣ.

Ἁ Πολυβώτα,
ἃ πρᾶν ἀμώντεσσι παρ' Ἱπποκόωντι ποταύλει.

ΜΙΛΩΝ.

Εὗρε θεὸς τὸν ἀλιτρόν· ἔχεις πάλαι ὧν ἐπεθύμεις.
μάντις τοι τὰν νύκτα χροΐξεται ἁ καλαμαία.

ΒΑΤΤΟΣ.

Μωμᾶσθαί μ' ἄρχῃ τύ. τυφλὸς δ' οὐκ αὐτὸς ὁ Πλοῦτος,
ἀλλὰ καὶ ὡφρόντιστος Ἔρως· μηδὲν μέγα μυθεῦ.

ΜΙΛΩΝ.

Οὐ μέγα μυθεῦμαι· τὺ μόνον κατάβαλλε τὸ λαῖον,
καί τι κόρας φιλικὸν μέλος ἀμβάλευ· ἅδιον οὕτως
ἐργαξῇ· καὶ μὰν πρότερόν ποκα μουσικὸς ἦσθα.

ΒΑΤΤΟΣ.

Μῶσαι Πιερίδες, συναείσατε τὰν ῥαδινάν μοι 24.
παῖδ'· ὧν γάρ χ' ἅψεῖσθε, θεαὶ, καλὰ πάντα ποιεῖτε·
Βομβύκα χαρίεσσα, Σύραν καλέοντι τὺ πάντες,
ἰσχνὰν, ἁλιόκαυστον· ἐγὼ δὲ μόνος μελίχλωρον.
καὶ τὸ ἴον μέλαν ἐντὶ, καὶ ἁ γραπτὰ ὑάκινθος·
ἀλλ' ἔμπας ἐν τοῖς στεφάνοις τὰ πρᾶτα λέγονται.
ἁ αἲξ τὸν κύτισον, ὁ λύκος τὰν αἶγα διώκει, 30.
ἁ γέρανος τὤροτρον· ἐγὼ δ' ἐπὶ τὶν μεμάνημαι.
αἴθε μοι εἴησαν Κροίσου ὅσα φαντὶ πεπᾶσθαι,
χρύσεοι ἀμφότεροί κ' ἀνεκείμεθα τᾷ Ἀφροδίτᾳ·
τὼς αὐλὼς μὲν ἔχοισα, καὶ ἢ ῥόδον, ἢ τύγα μᾶλον,
σχῆμα δ' ἐγὼ καὶ καινὰς ἐπ' ἀμφοτέροισιν ἀμύκλας.
Βομβύκα χαρίεσσ', οἱ μὲν πόδες ἀστράγαλοι τεῦς,
ἁ φωνὰ δὲ τρύχνα· τὸν μὰν τρόπον οὐκ ἔχω εἰπεῖν.

ΜΙΛΩΝ.

Ἦ καλὰς ἄμμε ποιῶν ἐλελήθη Βῶκος ἀοιδάς· 38.
ὡς εὖ τὰν ἰδέαν τᾶς ἁρμονίας ἐμέτρησεν.
ὤ μοι τῶ πώγωνος, ὃν ἀλιθίως ἀνέφυσας.
θᾶσαι δὴ καὶ ταῦτα τὰ τῶ θείω Λυτιέρσα·

Δάματερ πολύκαρπε, πολύσταχυ, τοῦτο τὸ λᾶιον
εὔεργόν τ' εἴη καὶ κάρπιμον ὅττιμάλιστα.

Σφίγγετ', ἀμαλλοδέται, τὰ δράγματα, μὴ παριών τις
εἴπῃ, σύκινοι ἄνδρες, ἀπώλετο χ' οὗτος ὁ μισθός.

Ἐς βορέην ἄνεμον τᾶς κόρθυος ἁ τομὰ ὔμμιν
ἢ ζέφυρον βλεπέτω· πιαίνεται ὁ στάχυς οὕτως.

Σῖτον ἀλοιῶντας φεύγειν τὸ μεσαμβρινὸν ὕπνον·
ἐκ καλάμας ἄχυρον τελέθει ταμόσδε μάλιστα.

Ἄρχεσθαι δ' ἀμῶντας ἐγειρομένω κορυδαλλῶ·
καὶ λήγειν, εὕδοντος· ἐλιννῦσαι δὲ τὸ καῦμα.

Εὐκτὸς ὁ τῶ βατράχω, παῖδες, βίος· οὐ μελεδαίνει
τὸν τὸ πιεῖν ἐγχεῦντα· πάρεστι γὰρ ἄφθονον αὐτῷ.

Κάλλιον, ὦ 'πιμελητὰ φιλάργυρε, τὸν φακὸν ἕψειν,
μὴ 'πιτάμῃς τὰν χεῖρα καταπρίων τὸ κύμινον.

Ταῦτα χρὴ μοχθεῦντας ἐν ἁλίῳ ἄνδρας ἀείδειν.
τὸν δὲ τεὸν, βουκαῖε, πρέπει λιμηρὸν ἔρωτα
μυθίσδεν τᾷ ματρὶ κατ' εὐνὰν ὀρθρευοίσᾳ.

ΚΥΚΛΩΨ.

Εἰδύλλιον ια'.

Οὐδὲν ποττὸν ἔρωτα πεφύκει φάρμακον ἄλλο,
Νικία, οὔτ' ἔγχριστον, (ἐμὶν δοκεῖ) οὔτ' ἐπίπαστον,
ἢ ταὶ Πιερίδες· κοῦφον δέ τι τοῦτο καὶ ἁδὺ
γίνετ' ἐπ' ἀνθρώποις· εὑρῆν δ' οὐ ῥᾴδιον ἐντί.
γινώσκεν δ' οἶμαι τυ καλῶς, ἰατρὸν ἐόντα,
καὶ ταῖς ἐννέα δὴ πεφιλαμένον ἔξοχα Μοίσαις.

Οὕτω γοῦν ῥάϊστα διᾶγ' ὁ Κύκλωψ ὁ παρ' ἁμῖν,
ὡρχαῖος Πολύφαμος, ὅκ' ἤρατο τᾶς Γαλατείας,
ἄρτι γενειάσδων περὶ τὸ στόμα τὼς κροτάφως τε·
ἤρατο δ' οὔτι ῥόδοις, οὐ μάλοις, οὐδὲ κικίννοις,
ἀλλ' ὀλοαῖς μανίαις· ἁγεῖτο δὲ πάντα πάρεργα.
πολλάκι ταὶ ὄϊες ποτὶ τ' αὔλιον αὐταὶ ἀπῆνθον
χλωρᾶς ἐκ βοτάνας· ὁ δὲ, τὰν Γαλάτειαν ἀείδων,
αὐτῶ ἐπ' ἀϊόνος κατετάκετο φυκιοέσσας,
ἐξ ἀοῦς, ἔχθιστον ἔχων ὑποκάρδιον ἕλκος
Κύπριος ἐκ μεγάλας, τό οἱ ἥπατι πᾶξε βέλεμνον·
ἀλλὰ τὸ φάρμακον εὗρε· καθεσδόμενος δ' ἐπὶ πέτρας
ὑψηλᾶς, ἐς πόντον ὁρῶν ἄειδε τοιαῦτα·

Ὦ λευκὰ Γαλάτεια, τί τὸν φιλέοντ' ἀποβάλλῃ;
λευκοτέρα πακτᾶς ποτιδεῖν, ἁπαλωτέρα δ' ἀρνὸς,
μόσχω γαυροτέρα, φιαρωτέρα ὄμφακος ὠμᾶς·
φοιτῇς δ' αὖθ' οὕτως, ὅκκα γλυκὺς ὕπνος ἔχῃ με,
οἴχῃ δ' εὐθὺς ἰοῖσα, ὅκα γλυκὺς ὕπνος ἀνῇ με.

φεύγεις δ' ὥσπερ ὄϊς πολιὸν λύκον ἀθρήσασα.
ἠράσθην μὲν ἔγωγα τεοῦς, κόρα, ἀνίκα πρᾶτον
ἦνθες ἐμᾷ σὺν ματρὶ, θέλοισ' ὑακίνθινα φύλλα
ἐξ ὄρεος δρέψασθαι· ἐγὼ δ' ὁδὸν ἁγεμόνευον.
παύσασθαι δ' ἐσιδὼν τὺ καὶ ὕϛερον οὐδέτι πω νῦν
ἐκ τήνω δύναμαι· τὶν δ' οὐ μέλει, οὐ μὰ Δί', οὐδέν.
γινώσκω, χαρίεσσα κόρα, τίνος οὕνεκα φεύγεις·
οὕνεκά μοι λασία μὲν ὀφρῦς ἐπὶ παντὶ μετώπῳ
ἐξ ὠτὸς τέταται ποτὶ θὦτερον ὦς μία μακρά·
εἷς δ' ὀφθαλμὸς ἔπεϛι, πλατεῖα δὲ ῥὶς ἐπὶ χείλει.
ἀλλ' ὠὗτὸς, τοιοῦτος ἐὼν, βοτὰ χίλια βόσκω,
κὴκ τούτων τὸ κράτιϛον ἀμελγόμενος γάλα πίνω·
τυρὸς δ' οὐ λείπει μ' οὔτ' ἐν θέρει, οὔτ' ἐν ὀπώρῃ,
οὐ χειμῶνος ἄκρω· ταρσοὶ δ' ὑπεραχθέες αἰεί.
συρίσδεν δ' ὡς οὔτις ἐπίϛαμαι ὧδε Κυκλώπων,
τὶν, τὸ φίλον γλυκύμαλον, ἅμα κἠμαυτὸν ἀείδων,
πολλάκι νυκτὸς ἀωρί· τρέφω δέ τοι ἕνδεκα νεβρὼς
πάσας μαννοφόρως, καὶ σκύμνως τέσσαρας ἄρκτων.
ἀλλ' ἀφίκευ τὺ ποτ' ἄμμε, καὶ ἑξεῖς οὐδὲν ἔλασσον·
τὰν γλαυκὰν δὲ θάλασσαν ἔα ποτὶ χέρσον ὀρεχθῆν.
ἅδιον ἐν τὤντρῳ παρ' ἐμὶν τὰν νύκτα διαξεῖς·
ἐντὶ δάφναι τηνεὶ, ἐντὶ ῥαδιναὶ κυπάρισσοι,
ἐντὶ μέλας κισσὸς, ἔντ' ἄμπελος ἁ γλυκύκαρπος·
ἐντὶ ψυχρὸν ὕδωρ, τό μοι ἁ πολυδένδρεος Αἴτνα
λευκᾶς ἐκ χιόνος, ποτὸν ἀμβρόσιον, προΐητι.
(τίς κεν τῶνδε θάλασσαν ἔχειν ἢ κύμαθ' ἕλοιτο;)

Αἰ δέ τοι αὐτὸς ἐγὼν δοκέω λασιώτερος ἦμεν,
ἐντὶ δρυὸς ξύλα μοι, καὶ ὑπὸ σποδῷ ἀκάματον πῦρ·
καιόμενος δ' ὑπὸ τεῦς καὶ τὰν ψυχὰν ἀνεχοίμαν,
καὶ τὸν ἕν' ὀφθαλμὸν, τῶ μοι γλυκερώτερον οὐδέν.
Ὤιμοι, ὅτ' οὐκ ἔτεκέν μ' ἁ μάτηρ βράγχι' ἔχοντα,
ὡς κατέδυν ποτὶ τὶν, καὶ τὰν χέρα τεῦς ἐφίλασα,
αἰ μὴ τὸ ϛόμα λῇς· ἔφερον δέ τοι ἢ κρίνα λευκὰ,
ἢ μάκων' ἁπαλὰν πλαταγῶνι' ἔχοισαν ἐρυθρά.
ἀλλὰ τὰ μὲν θέρεος, τὰ δὲ γίνεται ἐν χειμῶνι·
ὥς' οὐκ ἄν τοι ταῦτα φέρειν ἅμα πάντ' ἐδυνάθην.
νῦν μὰν, ὦ κόριον, νῦν αὐτόθι νεῖν γε μαθεῦμαι,
αἴκα τις σὺν ναῒ πλέων ξένος ὧδ' ἀφίκηται·
ὥς κεν ἴδω τί ποθ' ἁδὺ κατοικῆν τὸν βυθὸν ὔμμιν.
ἐξένθοις, Γαλάτεια, καὶ ἐξενθοῖσα λάθοιο
(ὥσπερ ἐγὼν νῦν ὧδε καθήμενος) οἴκαδ' ἀπενθεῖν.
ποιμαίνειν δ' ἐθέλοις σὺν ἐμὶν ἅμα, καὶ γάλ' ἀμέλγειν,
καὶ τυρὸν πᾶξαι, τάμισον δριμεῖαν ἐνεῖσα.
Ἁ μάτηρ ἀδικεῖ με μόνα, καὶ μέμφομαι αὐτᾷ·
οὐδὲν πᾷ ποχ' ὅλως ποτὶ τὶν φίλον εἶπεν ὑπὲρ μεῦ,
καὶ ταῦτ', ἆμαρ ἐπ' ἆμαρ ὁρεῦσά με λεπτὸν ἐόντα.
φασῶ τὰν κεφαλὰν καὶ τὼς πόδας ἀμφοτέρως μευ
σφύσδειν· ὡς ἀνιαθῇ, ἐπεὶ κἠγὼν ἀνιῶμαι.
Ὦ Κύκλωψ, Κύκλωψ, πᾷ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι;
αἴκ' ἐνθὼν ταλάρως τε πλέκοις, καὶ θαλλὸν ἀμάσας
ταῖς ἄρνεσσι φέροις, τάχα κεν πολὺ μᾶλλον ἔχοις νοῦν.
τὰν παρεοῖσαν ἄμελγε· τί τὸν φεύγοντα διώκεις;

εὑ-

εὑρήσεις Γαλάτειαν ἴσως καὶ καλλίον' ἄλλαν.
πολλαὶ συμπαίσδεν με κόραι τὰν νύκτα κέλονται,
κιχλίσδοντι δὲ πᾶσαι, ἐπήν κ' αὐταῖς ὑπακούσω·
δηλονότ' ἐν τᾷ γᾷ κἠγών τις φαίνομαι ἦμες.
Οὕτω τοι Πολύφαμος ἐποίμαινεν τὸν ἔρωτα,
μουσίσδων· ῥᾷον δὲ διᾶγ', ἢ χρυσὸν ἔδωκεν.

ΑΙΤΗΣ.

Εἰδύλλιον ιβ'.

Ἤλυθες, ὦ φίλε κοῦρε, τρίτῃ σὺν νυκτὶ καὶ ἠοῖ,
ἤλυθες; οἱ δὲ ποθεῦντες ἐν ἤματι γηράσκουσιν.
ὅσσον ἔαρ χειμῶνος, ὅσον μῆλον βραβύλοιο
ἥδιον, ὅσσον ὄις σφετέρης λασιωτέρη ἀρνὸς,
ὅσσον παρθενικὴ προφέρει τριγάμοιο γυναικὸς,
ὅσσον ἐλαφροτέρη μόσχου νεβρὸς, ὅσσον ἀηδὼν
συμπάντων λιγύφωνος ἀοιδοτάτη πετεηνῶν·
τόσσον ἔμ' εὔφρηνας σὺ φανείς. σκιερὴν δ' ὑπὸ φηγὸν
ἠελίου φρύττοντος ὁδοιπόρος ἔδραμον ὥς τις.
εἴθ' ὁμαλοὶ πνεύσειαν ἐπ' ἀμφοτέροισιν Ἔρωτες
νῶϊν, ἐπεσσομένοις δὲ γενοίμεθα πᾶσιν ἀοιδή.
Δοιώ δή τινε τώδε μετ' ἀμφοτέροισι γενέσθην
φῶθ'· ὁ μὲν ἦν εἴσπνηλος, φαίη χὠ 'μυκλαΐζων·

τὸν

τὸν δ' ἕτερον πάλιν, ὥς κεν ὁ Θεσσαλὸς εἴποι, ἀΐταν.
ἀλλήλους δ' ἐφίλησαν ἴσῳ ζυγῷ. ἦ ῥα τότ' ἦσαν
χρύσειοι πάλαι ἄνδρες, ὅκ' ἀντεφίλησ' ὁ φιληθείς.
εἰ γὰρ τοῦτο, πάτερ Κρονίδη, πέλοι, εἰ γὰρ ἀγήρω
ἀθάνατοι· γενεαῖς δὲ διηκοσίῃσιν ἔπειτα
ἀγγείλειεν ἐμοί τις ἀνέξοδον εἰς Ἀχέροντα
Ἡ σὴ νῦν φιλότης καὶ τοῦ χαρίεντος ἀΐτεω
πᾶσι διὰ ςόματος, μετὰ δ' ἠϊθέοισι μάλιςα.
ἀλλ' ἤτοι τούτων μὲν ὑπέρτεροι οὐρανίωνες
ἔσσονθ', ὡς ἐθέλουσιν· ἐγὼ δὲ, σὲ τὸν καλὸν αἰνέων,
ψεύδεα ῥινὸς ὕπερθεν ἀραιῆς οὐκ ἀναφύσω.
ἢν γὰρ καί τι δάκῃς, τὸ μὲν ἀβλαβὲς εὐθὺς ἔθηκας,
διπλάσιον δ' ὤνησας· ἔχων δ' ἐπίμετρον ἀπῆλθον.
Νισαῖοι Μεγαρῆες, ἀριςεύοντες ἐρετμοῖς,
ὄλβιοι οἰκοίητε, τὸν Ἀττικὸν ὡς περίαλλα
ξεῖνον ἐτιμήσασθε Διοκλέα τὸν φιλόπαιδα.
αἰεί οἱ περὶ τύμβον ἀολλέες εἴαρι πρώτῳ
κοῦροι ἐριδμαίνουσι φιλήματος ἄκρα φέρεσθαι·
ὃς δέ κε προσμάξῃ γλυκερώτερα χείλεσι χεῖλη,
βριθόμενος ςεφάνοισιν ἑὴν ἐς μητέρ' ἀπῆλθεν.
ὄλβιος ὅςις παισὶ φιλήματα κεῖνα διαιτᾷ.
ἦ που τὸν χαροπὸν Γανυμήδεα πόλλ' ἐπιβωςρεῖ,
Λυδίῃ ἶσον ἔχειν πέτρῃ ςόμα, χρυσὸν ὁποίῃ
πεύθονται, μὴ φαῦλον, ἐτήτυμον, ἀργυραμοιβοί.

ΥΛΑΣ.

Εἰδύλλιον ιγʹ.

Οὐχ ἁμῖν τὸν Ἔρωτα μόνοις ἔτεχ', ὡς ἐδοκεῦμες,
Νικία, ᾧ τινι τοῦτο θεῶν ποκα τέκνον ἔγεντο·
οὐχ ἁμῖν τὰ καλὰ πράτοις καλὰ φαίνεται ἦμεν,
οἳ θνατοὶ πελόμεσθα, τὸ δ' αὔριον οὐκ ἐσορεῦμες·
ἀλλὰ καὶ Ἀμφιτρύωνος ὁ χαλκεοκάρδιος υἱός,
ὃς τὸν λῖν ὑπέμεινε τὸν ἄγριον, ἤρατο παιδὸς
τῶ χαρίεντος Ὕλα, τῶ τὰν πλοκαμῖδα φορεῦντος,
καί μιν πάντ' ἐδίδαξε, πατὴρ ὡσεὶ φίλον υἷα,
ὅσσα μαθὼν ἀγαθὸς καὶ ἀοίδιμος αὐτὸς ἔγεντο·
χωρὶς δ' οὐδέποκ' ἦς, οὐδ' εἰ μέσον ἆμαρ ὄροιτο,
οὔθ' ὅκα ἁ λεύκιππος ἀνατρέχει ἐς Διὸς Ἀώς,
οὔθ' ὁπόκ' ὀρτάλιχοι μινυροὶ ποτὶ κοῖτον ὁρῷεν,
σεισαμένας πτερὰ ματρὸς ἐπ' αἰθαλόεντι πετεύρῳ·
ὡς αὐτῷ κατὰ θυμὸν ὁ παῖς πεποναμένος εἴη,
αὐτῷ δ' εὖ ἕλκων ἐς ἀλαθινὸν ἄνδρ' ἀποβαίη.
ἀλλ' ὅκα τὸ χρύσειον ἔπλει μετὰ κῶας Ἰήσων
Αἰσονίδας, οἱ δ' αὐτῷ ἀριστῆες συνέποντο,
πασᾶν ἐκ πολίων προλελεγμένοι, ὧν ὄφελός τι,
ἵκετο χὡ ταλαεργὸς ἐς ἀφνειὰν Ἰαολκὸν
Ἀλκμήνας υἱὸς Μιδεάτιδος ἡρωΐνας·
σὺν δ' αὐτῷ κατέβαινεν Ὕλας εὔεδρον ἐς Ἀργώ,
ἅτις Κυανεᾶν οὐχ ἥψατο συνδρομάδων ναῦς,
ἀλλὰ διεξάϊξε, βαθὺν δ' εἰσέδραμε Φᾶσιν,

αἰε-

αἰετὸς ὡς, μέγα λαῖτμα, ἀφ' ὧ τότε χοιράδες ἔςαν.
ἆμος δ' ἀντέλλοντι Πελειάδες, ἐσχατιαὶ δὲ
ἄρνα νέον βόσκοντι, τετραμμένω εἴαρος ἤδη·
τᾶμος ναυτιλίας μιμνάσκετο θεῖος ἄωτος
ἡρώων, κοίλαν δὲ καθιδρυνθέντες ἐς Ἀργὼ
Ἑλλάσποντον ἵκοντο νότῳ τρίτον ἆμαρ ἀέντι·
εἴσω δ' ὅρμον ἔθεντο Προποντίδος, ἔνθα Κιανῶν
αὔλακας εὐρύνοντι βόες τρίβοντες ἄροτρῳ.
ἐκβάντες δ' ἐπὶ θῖνα, κατὰ ζυγὰ δαῖτα πένοντο
δειελινοί· πολλοὶ δὲ μίαν ςορέσαντο χαμεύναν.
λειμὼν γάρ σφιν ἔκειτο, μέγα ςιβάδεσσιν ὄνειαρ·
ἔνθεν βούτομον ὀξὺ, βαθύν τ' ἐτάμοντο κύπειρον.
κῴχεθ' Ὕλας ὁ ξανθὸς ὕδωρ ἐπιδόρπιον οἰσῶν
αὐτῷ θ' Ἡρακλῆϊ, καὶ ἀςεμφεῖ Τελαμῶνι,
(οἳ μίαν ἄμφω ἑταῖροι ἀεὶ δαίνυντο τράπεζαν)
χάλκεον ἄγγος ἔχων· τάχα δὲ κράναν ἐνόησεν
ἡμένῳ ἐν χώρῳ· περὶ δὲ θρύα πολλὰ πεφύκει,
κυάνεόν τε χελιδόνιον, χλοερόν τ' ἀδίαντον,
καὶ θάλλοντα σέλινα, καὶ εἰλιτενὴς ἄγρωςις·
ὕδατι δ' ἐν μέσσῳ Νύμφαι χορὸν ἀρτίοωντο,
Νύμφαι ἀκοίμητοι, δειναὶ θεαὶ ἀγροιώταις,
Εὐνίκα, καὶ Μαλὶς, ἔαρ θ' ὁρόωσα Νυχεία.
ἤτοι ὁ κῶρος ἐπεῖχε ποτῷ πολυχανδέα κρωσσὸν,
βάψαι ἐπειγόμενος· ταὶ δ' ἐν χερὶ πᾶσαι ἔφυσαν·
πασάων γὰρ ἔρως ἁπαλὰς φρένας ἀμφεδόνησεν
Ἀργείῳ ἐπὶ παιδί· κατήριπε δ' ἐς μέλαν ὕδωρ

ἀθρόος, ὡς ὅκα πυρσὸς ἀπ' οὐρανῶ ἤριπεν ἀςὴρ
ἀθρόος ἐν πόντῳ· ναύτας δέ τις εἶπεν ἑταίροις,
κουφότερ', ὦ παῖδες, ποιεῖσθ' ὅπλα· πλευςικὸς οὖρος.
Νύμφαι μὲν σφετέροις ἐπὶ γούνασι κῶρον ἔχοισαι
δακρυόεντ', ἀγανοῖσι παρεψύχοντ' ἐπέεσσιν·
Ἀμφιτρυωνιάδας δὲ ταρασσόμενος περὶ παιδὶ
ᾤχετο, Μαιωτιςὶ λαβὼν εὐκαμπέα τόξα,
καὶ ῥόπαλον, τὸ οἱ αἰὲν ἐχάνδανε δεξιτερὰ χείρ·
τρὶς μὲν Ὕλαν ἄϋσεν ὅσον βαθὺς ἤρυγε λαιμός.
τρὶς δ' ἄρ' ὁ παῖς ὑπάκουσεν· ἀραιὰ δ' ἵκετο φωνὰ
ἐξ ὕδατος· παρεὼν δὲ μάλα σχεδὸν, εἴδετο πόῤῥω.
ὡς δ' ὁπόκ' ἠϋγένειος ἀπόπροθι λῖς ἐσακούσας
νεβρῶ φθεγξαμένας τὶς ἐν ὤρεσιν, ὠμοφάγος λῖς,
ἐξ εὐνᾶς ἔσπευσεν ἑτοιμοτάταν ἐπὶ δαῖτα·
Ἡρακλέης τοιοῦτος ἐν ἀτρίπτοισιν ἀκάνθαις
παῖδα ποθῶν δεδόνατο, πολὺν δ' ἐπελάμβανε χῶρον.
Σχέτλιοι οἱ φιλέοντες· ἀλώμενος ὅσσ' ἐμόγησεν
ὤρεα καὶ δρυμώς· τὰ δ' Ἰάσονος ὕςερα πάντ' ἦς.
ναῦς μένεν ἅρμεν' ἔχοισα μετάρσια· τῶν παρεόντων
ἱςία δ' ἠΐθεοι μεσονύκτιον ἐξεκάθαιρον,
Ἡρακλῆα μένοντες· ὁ δ' ᾇ πόδες ἆγον ἐχώρει
μαινόμενος· χαλεπὰ γὰρ ἔσω θεὸς ἧπαρ ἄμυσσεν.
οὕτω μὲν κάλλιςος Ὕλας μακάρων ἀριθμεῖται.
Ἡρακλέην δ' ἥρωες ἐκερτόμεον λιποναύταν,
οὕνεκεν ἠρώησε τριακοντάζυγον Ἀργώ·
πεσδᾶ δ' ἐς Κόλχως τε καὶ ἄξενον ἵκετο Φᾶσιν.

ΚΥ-

ΚΥΝΙΣΚΑΣ ΕΡΩΣ, ἢ ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Εἰδύλλιον ιδ'.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ καὶ ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Χαίρεν πολλὰ τὸν ἄνδρα Θυώνιχον.

ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Ἀλλὰ τὺ αὐτὸν,
Αἰσχίνα.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Ὡς χρόνιος.

ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Χρόνιος· τί δέ τοι τὸ μέλημα;

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Πράσσομες οὐχ ὡς λῷστα, Θυώνιχε.

ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Ταῦτ᾽ ἄρα λεπτὸς,
χὼ μύσταξ πολὺς οὗτος ἔν, αὐαλέοι δὲ κίκιννοι.
τοιοῦτος πρώαν τις ἀφίκετο Πυθαγορίκτας,

ὠχρὸς, κἀνυπόδατος· Ἀθηναῖος δ' ἔφατ' ἦμεν.
ἤρατο μὰν καὶ τῆνος (ἐμὶν δοκεῖ) ὀπτῶ ἀλεύρω.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Παίσδεις ὦ 'γάθ' ἔχων· ἐμὲ δ' ἁ χαρίεσσα Κυνίσκα
ὑβρίσδει· λασῶ δὲ μανείς ποκα, θρὶξ ἀνὰ μέσσον.

ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Τοιοῦτος μὲν ἀεὶ τὺ, φίλ' Αἰσχίνα, ἅσυχος, ὀξὺς,
πάντ' ἐθέλων κατὰ καιρόν· ὅμως δ' εἰπὸν, τί τὸ καινόν;

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Ὡργεῖος, κἠγὼν, καὶ ὁ Θεσσαλὸς ἱπποδιώκτας
Ἆπις, καὶ Κλεύνικος ἐπίνομες ὁ ϛρατιώτας
ἐν χώρῳ παρ' ἐμίν· δύο μὲν κατέκοψα νεοσσὼς,
θηλάσδοντά τε χοῖρον· ἀγῶξα δὲ Βίβλινον αὐτοῖς
εὐώδη, τετόρων ἐτέων σχεδὸν, ὡς ἀπὸ λανῶ.
βολβὸς καὶ κοχλίας ἐξῃρέθη· ἦς πότος ἁδύς.
ἤδη δὲ προϊόντος, ἔδοξ' ἐπιχεῖσθαι ἄκρατον,
ὧτινος ἤθελ' ἕκαϛος· ἔδει μόνον ὧτινος εἰπῆν.
ἄμμες μὲν φωνεῦντες ἐπίνομες, ὡς ἐδέδοκτο·
ἁ δ' οὐδὲν, παρέοντος ἐμεῦ· τίν ἔχεν μ' ἐδόκεις νοῦν;
οὐ φθεγξῇ; Λύκον εἶδες, ἔπαιξέ τις, ὡς σοφὸς εἶπεν,
κ' ἥφθα· εὐμαρέως κεν ἀπ' αὐτᾶς καὶ λύχνον ἅψαις.
ἔντι Λύκος, Λύκος ἐντὶ, Λάβα τῶ γείτονος υἱὸς,
εὐμάκης, ἁπαλὸς, πολλοῖς δοκέων καλὸς ἦμεν·

τού-

τούτω τὸν κλύμενον κατετάκετο τῆνον ἔρωτα·
χ' ἀμῖν τοῦτο δι' ὠτὸς ἐγεντό ποχ' ἅσυχον οὕτως.
οὐ μὰν ἐξήταξα, μάταν εἰς ἄνδρα γενειῶν.
ἤδη δ' ὦν πόσιος τοι τέτταρες ἐν βάθει ἦμες,
χὠ Λαρισσαῖος, τὸν ἐμὸν Λύκον, ᾆδεν ἀπ' ἀρχᾶς,
Θεσσαλικόν τι μέλιγμα, κακαὶ φρένες· ἁ δὲ Κυνίσκα
ἔκλαεν ἐξαπίνας θαλερώτερον ἢ παρὰ ματρὶ
παρθένος ἑξαέτις κόλπω ἐπιθυμήσασα.
τᾶμος ἐγὼν, τὸν ἴσης τὺ Θυώνιχε, πὺξ ἐπὶ κόῤῥας
ἤλασα, κἄλλαν αὖθις· ἀνειρύσασα δὲ πέπλως,
ἔξω ἀπῴχετο θᾶσσον. Ἐμὸν κακὸν, οὔ τοι ἀρέσκω;
ἄλλος τοι γλυκίων ὑποκόλπιος· ἄλλον ἰοῖσα
θάλπε φίλον· τήνῳ τὰ σὰ δάκρυα μᾶλα ῥέοντι.
μάςακα δ' οἷα τέκνοισιν ὑπωροφίοισι χελιδὼν
ἄψοῤῥον ταχινὰ πέτεται, βίον ἄλλον ἀγείρεν·
ὠκυτέρα μαλακᾶς ἀπὸ δίφρακος ἔδραμε τήνα
ἰθὺ δι' ἀμφιθύρω καὶ δικλίδος, ᾇ πόδες ἆγον·
αἶνος θὴν λέγεταί τις, ἔβα καὶ ταῦρος ἀν' ὕλαν.
εἴκατι ταίδ', ὀκτὼ ταίδ', ἐννέα ταῖδε, δέκ' ἄλλαι,
σάμερον ἑνδέκατος, ποτίθει δύο· καὶ δύο μῆνες,
ἐξ ὧ ἀπ' ἀλλάλων, οὐδὲ Θρακιςὶ κέκαρμαι.
οἱ δὲ Λύκος νῦν πάντα, Λύκῳ καὶ νυκτὸς ἀνῷκται·
ἅμμες δ' οὔτε λόγω τινὸς ἄξιοι. οὔτ' ἀριθματοί,
δύςανοι Μεγαρῆες, ἀτιμοτάτῃ ἐνὶ μοίρᾳ.
κ' εἰ μὲν ἀποςέρξαιμι, τὰ πάντα κεν εἰς δέον ἕρποι·
νῦν δέ ποθ', ὡς μῦς, (φαντὶ) Θυώνιχε, γεύμεθα πίσσας.

χὠ,

χῶ, τι τὸ φάρμακόν ἐντι γ' ἀμηχανέοντος ἔρωτος
οὐκ οἶδα· πλὰν Σῖμος, ὁ τᾶς Ἐπιχάλκω ἐρασθεὶς,
ἐκπλεύσας, ὑγιὴς ἐπανῆλθ', ἐμὸς ἁλικιώτας.
πλευσεῦμαι κἠγὼν διαπόντιος· οὔτε κάκιςος,
οὔτε πρᾶτος ἴσως, ὁμαλὸς δέ τις ἂν ςρατιώτας.

ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Ὤφελε μὰν χωρῆν κατὰ νοῦν τεὸν ὧν ἐπεθύμεις,
Αἰσχίνα. εἰ δ' οὕτως ἄρα σοὶ δοκεῖ, ὥς' ἀποδαμεῖν,
μισθοδότας Πτολεμαῖος ἐλευθέρῳ οἷος ἄριςος.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Τἄλλα δ' ἀνὴρ ποῖός τις;

ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Ἐλευθέρῳ οἷος ἄριςος,
εὐγνώμων, φιλόμωσος, ἐρωτικὸς, εἰς ἄκρον ἁδύς·
εἰδὼς τὸν φιλέοντα, τὸν οὐ φιλέοντ' ἔτι μᾶλλον·
πολλοῖς πολλὰ διδοὺς· αἰτεύμενος, οὐκ ἀνανεύων·
οἷα χρὴ βασιλῆ'. αἰτεῖν δὲ δεῖ οὐκ ἐπὶ παντί.
Αἰσχίνα, ὥς' εἴ τοι κατὰ δεξιὸν ὦμον ἀρέσκει
λῶπος ἄκρον περονᾶσθαι, ἐπ' ἀμφοτέροις δὲ βεβακὼς
τολμασεῖς ἐπιόντα μένειν θρασὺν ἀσπιδιώταν,
ᾇ τάχος εἰς Αἴγυπτον· ἀπὸ κροτάφων πελόμεσθα
πάντες γηραλέοι, καὶ ἐπισχερὼ ἐς γένυν ἕρπει
λευκαίνων ὁ χρόνος· ποιῆν τι δεῖ ἇς γόνυ χλωρόν.

ΣΤ-

ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΑΙ
ἢ ΑΔΩΝΙΑΖΟΥΣΑΙ.

Εἰδύλλιον ιέ.

ΓΟΡΓΩ, ΠΡΑΞΙΝΟΗ, ΓΡΑΥΣ. ΞΕΝΟΣ,
[ΕΤΕΡΟΣ ΞΕΝΟΣ, ΓΥΝΗ ΑΟΙΔΟΣ.]

ΓΟΡΓΩ.

Ἔνδοῖ Πραξινόα;

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Γοργοῖ φίλα, ὡς χρόνῳ; ἐνδοῖ.

ΓΟΡΓΩ.

Θαῦμ' ὅτι καὶ νῦν ἦνθον·

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Ὅρη δίφρον, Εὐνόα, αὐτᾷ
ἔμβαλε καὶ ποτίκρανον.

ΓΟΡΓΩ.

Ἔχει κάλλιςα.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Καθίσδευ.

ΓΟΡ-

ΓΟΡΓΩ.

Ὦ τᾶς ἀδαμάτω ψυχᾶς· μόλις ὔμμιν ἐσώθην,
Πραξινόα· πολλῶ μὲν ὄχλω, πολλῶν δὲ τεθρίππων.
παντᾷ κρηπῖδες, παντᾷ χλαμυδηφόροι ἄνδρες·
ἁ δ᾽ ὁδὸς ἄτρυτος· τὺ δ᾽ ἑκαστέρω ἄμμιν ἀποικεῖς.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Ταῦθ᾽ ὁ πάραρος τῆνος ἐπ᾽ ἔσχατα γᾶς ἔλαβ᾽ ἐνθὼν,
ἰλεὸν, οὐκ οἴκησιν· ὅπως μὴ γείτονες ὦμες
ἀλλάλαις, ποτ᾽ ἔριν φθονερὸν κακὸν, αἰὲν ὅμοιος.

ΓΟΡΓΩ.

Μὴ λέγε τὸν τεὸν ἄνδρα, φίλα, Δείνωνα τοιαῦτα,
τῶ μικκῶ παρεόντος· ὅρη, γύναι, ὡς ποθορῇ τύ.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Θάρσει, Ζωπυρίων, γλυκερὸν τέκος· οὐ λέγω ἀπφῦν.

ΓΟΡΓΩ.

Αἰσθάνεται τὸ βρέφος, ναὶ τὰν πότνιαν· καλὸς ἀπφῦς.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Ἀπφῦς μὰν τῆνος πρώαν, (λέγομες δὲ πρώαν θην
πάντα) νίτρον καὶ φῦκος ἀπὸ σκανᾶς ἀγοράσδων,
ἦνθε φέρων ἅλας ἄμμιν, ἀνὴρ τρισκαιδεκάπαχυς.

ΓΟΡ-

ΓΟΡΓΩ.

Χῶμος ταῦτά γ' ἔχει, φθόρος ἀργυρίω, Διοκλείδας·
ἑπτὰ δραχμῶν, κυνάδας, γραιᾶν ἀποτίλματα πηρᾶν:
πέντε πόκως ἔλαβ' ἐχθὲς, ἅπαν ῥύπον, ἔργον ἐπ' ἔργῳ.
ἀλλ' ἴθι, τὠμπέχονον καὶ τὰν περονατρίδα λασδεῦ.
βᾶμες τῶ βασιλῆος ἐς ἀφνειῶ Πτολεμαίω,
θασόμεναι τὸν Ἄδωνιν· ἀκούω χρῆμα καλόν τι
κοσμῆν τὰν βασίλισσαν.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Ἐν ὀλβίω ὄλβια πάντα.
ὧν εἶδες, χ' ὧν εἶπας, ἰδοῖσα τὺ τῷ μὴ ἰδόντι.

ΓΟΡΓΩ.

Ἕρπειν ὥρα κ' εἴη· ἀεργοῖς αἰὲν ἑορτά.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Εὐνόα, αἶρε τὸ νᾶμα, καὶ ἐς μέσον αἰνόθρυπτε
θὲς πάλιν· αἱ γαλέαι μαλακῶς χρήσδοντι καθεύδεν·
κινεῦ δὴ, φέρε θᾶσσον ὕδωρ· ὕδατος πρότερον δεῖ.
ἃδ' ὡς νᾶμα φέρει· δὸς ὅμως· μὴ πουλὺ, ἄπληστε,
ἔγχει ὕδωρ· δύστανε, τί μευ τὸ χιτώνιον ἄρδεις;
παῦσαι. ὁποῖα θεοῖς ἐδόκει, τοιαῦτα νένιμμαι.
ἁ κλὰξ τᾶς μεγάλας πᾶ λάρνακος; ὧδε φέρ' αὐτάν.

ΓΟΡΓΩ.

Πραξινόα, μάλα τοι τὸ καταπτυχὲς ἐμπερόναμα
τοῦτο πρέπει· λέγε μοι, πόσσω κατέβα τοι ἀφ' ἱςῶ;

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Μὴ μνάσῃς, Γοργοῖ· πλέον ἀργυρίω καθαρῶ μνᾶν
ἢ δύο· τοῖς δ' ἔργοις καὶ τὰν ψυχὰν ποτέθηκα.

ΓΟΡΓΩ.

Ἀλλὰ κατὰ γνώμαν ἀπέβα τοι.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Πᾷ ποκ' ἔλειπες
τὠμπέχονον; φέρε μοι καὶ τὰν θολίαν· κατὰ κόσμον
ἀμφίθες· οὐκ ἀξῶ τὺ, τέκνον· μορμὼ, δάκνει ἵππος.
δάκρυε ὅσσ' ἐθέλεις· χωλὸν δ' οὐ δεῖ τυ γενέσθαι.
ἕρπωμες. Φρυγία, τὸν μικκὸν, παῖσδε, λαβοῖσα,
τὰν κύν' ἔσω κάλεσον, τὰν αὐλείαν ἀπόκλαξον.
ὦ θεοὶ, ὅσσος ὄχλος· πῶς καὶ πόκα τοῦτο περᾶσαι
χρὴ τὸ κακόν; μύρμακες ἀνάριθμοι καὶ ἄμετροι.
πολλά τοι, ὦ Πτολεμαῖε, πεποίηται καλὰ ἔργα.
ἐξ ὧ ἐν ἀθανάτοις ὁ τεκὼν, οὐδεὶς κακοεργὸς
δαλεῖται τὸν ἰόντα, παρέρπων Αἰγυπτιςί·
οἷα πρὶν ἐξ ἀπάτας κεκροταμένοι ἄνδρες ἔπαισδον,
ἀλλάλοις ὁμαλοὶ κακὰ παίγνια, πάντες ἐρειοί.

ἁδίςα

ἀδίςα Γοργοῖ, τί γενοίμεθα; τοὶ πτολεμιςαὶ
ἵπποι τῶ βασιλῆος· ἄνερ φίλε, μή με πατήσῃς.
ὀρθὸς ἀνέςα ὁ πυῤῥος· ἴδ' ὡς ἄγριος· κυνοθαρσὴς
Εὐνόα, οὐ φευξῇ; διαχρησεῖται τὸν ἄγοντα.
ὠνήμαν μεγάλως, ὅτι μοι τὸ βρέφος μένει ἔνδοι.

ΓΟΡΓΩ.

Θάρσει, Πραξινόα· καὶ δὴ γεγενήμεθ' ὄπισθεν·
τοὶ δ' ἔβαν ἐς χώραν.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Καὐτὰ συναγείρομαι ἤδη.
ἵππον καὶ τὸν ψυχρὸν ὄφιν ταμάλιςα δεδοίκω
ἐκ παιδός. σπεύδωμες· ὅσος ὄχλος ἄμμιν ἐπιῤῥεῖ;

ΓΟΡΓΩ.

Ἐξ αὐλᾶς, ὦ μᾶτερ;

ΓΡΑΥΣ.

Ἐγὼν, ὦ τέκνα.

ΓΟΡΓΩ.

Παρενθεῖν
εὐμαρές;

ΓΡΑΥΣ.

Ἐς Τροίαν πειρώμενοι ἦνθον Ἀχαιοί.
Καλλίστα παίδων, πείρᾳ θὴν πάντα τελεῖται.

ΓΟΡΓΩ.

Χρησμὼς ἁ πρεσβῦτις ἀπῴχετο θεσπίξασα.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Πάντα γυναῖκες ἴσαντι, καὶ ὡς Ζεὺς ἀγάγεθ' Ἥραν.

ΓΟΡΓΩ.

Θᾶσαι, Πραξινόα, περὶ τὰς θύρας ὅσσος ὅμιλος.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Θεσπέσιος. Γοργοῖ, δὸς τὰν χέρα μοι· λαβὲ καὶ τύ,
Εὐνόα, Εὐτυχίδος· πότεχ' αὐτᾷ, μή τι πλανηθῇς.
πᾶσαι ἅμ' εἰσένθωμες· ἀπρὶξ ἔχευ, Εὐνόα, ἁμῶν.
ὤ μοι δειλαία, δίχα μευ τὸ θερίστριον ἤδη
ἔσχισται, Γοργοῖ. ποττῶ Διός, εἴτι γένοιο
εὐδαίμων, ὤνθρωπε, φυλάσσεο τὠμπέχονόν μευ.

ΞΕΝΟΣ.

Οὐκ ἐπ' ἐμὶν μὲν ὅμως δὲ φυλάξομαι.

ΠΡΑ-

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

'Αθρόος ὄχλος·
ὠθεῦνθ' ὥσπερ ὕες.

ΞΕΝΟΣ.

Θάρσει, γύναι· ἐν καλῷ εἰμές.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Κεἰς ὥρας, κἤπειτα, φίλ' ἀνδρῶν, ἐν καλῷ εἴης,
ἄμμε περιστέλλων· χρηστῶ κ' οἰκτίρμονος ἀνδρός.
Φλίβεται Εὐνόα ἄμμιν· ἄγ', ὦ δειλὰ, τὺ βιάζευ.
κάλλιστ'. ἐνδοῖ πᾶσαι, ὁ τὰν νυὸν εἶπ' ἀποκλάξας.

ΓΟΡΓΩ.

Πραξινόα, πόταγ' ὧδε· τὰ ποικίλα πρᾶτον ἄθρησον
λεπτὰ καὶ ὡς χαρίεντα· θεῶν περονάματα φασεῖς.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Πότνι' 'Αθαναία· ποῖαί σφ' ἐπόνασαν ἔριθοι;
ποῖοι ζωογράφοι τἀκριβέα γράμματ' ἔγραψαν;
ὡς ἔτυμ' ἑστάκαντι, καὶ ὡς ἔτυμ' ἐνδινεῦντι.
ἔμψυχ', οὐκ ἐνυφαντά. Σοφόν τι χρῆμ' ὤνθρωπος.
αὐτὸς δ' ὡς θαητὸς ἐπ' ἀργυρέῳ κατάκειται
κλισμῷ, πρᾶτον ἴουλον ἀπὸ κροτάφων καταβάλλων,
ὁ τριφίλατος Ἄδωνις, ὃ κἠν 'Αχέροντι φιλεῖται.

ΕΤΕΡΟΣ ΞΕΝΟΣ.

Παύσασθ', ὦ δύςανοι, ἀνάνυτα κωτίλλοισαι
Τρυγόνες· ἐκκνυσδοῦντι πλατειάσδοισαι ἅπαντα.

ΓΟΡΓΟ.

Μᾶ, πόθεν ὤνθρωπος; τί δὲ τὶν, εἰ κωτίλαι εἰμές;
πασάμενος ἐπίτασσε· Συρακοσίαις ἐπιτάσσεις;
ὡς δ' εἰδῇς καὶ τοῦτο, Κορίνθιαι εἰμὲς ἄνωθεν,
ὡς καὶ ὁ Βελλεροφῶν· Πελοποννασιςὶ λαλεῦμες·
δωρίσδεν δ' ἔξεςι, δοκῶ, τοῖς Δωριέεσσι.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Μὴ φυῆ, Μελιτῶδες, ὃς ἁμῶν καρτερὸς εἴη,
πλὰν ἑνός· οὐκ ἀλέγω, μή μοι κενεὰν ἀπομάξῃς.

ΓΟΡΓΩ.

Σίγα, Πραξινόα· μέλλει τὸν Ἄδωνιν ἀείδειν
ἁ τᾶς Ἀργείας θυγάτηρ πολύϊδρις ἀοιδὸς,
ἅτις καὶ Σπέρχιν τὸν ἰάλεμον ἠρίςευσε·
φθεγξεῖταί τι (σάφ' οἶδα) καλόν· διαθρύπτεται ἤδη.

ΓΥΝΗ ΑΟΙΔΟΣ.

Δέσποιν', ἃ Γολγώς τε καὶ Ἰδάλιον ἐφίλασας,
αἰπεινόν τ' Ἔρυκα, χρυσῷ παίσδοισ' Ἀφροδίτα,
οἷόν τοι τὸν Ἄδωνιν ἀπ' ἀενάω Ἀχέροντος

μηνὶ δυωδεκάτῳ μαλακαίποδες ἄγαγον Ὧραι,
βάρδισται μακάρων, Ὧραι φίλαι, ἀλλὰ ποθειναὶ
ἔρχονται, πάντεσσι βροτοῖς αἰεί τι φέροισαι.
Κύπρι Διωναία, τὺ μὲν ἀθανάταν ἀπὸ θνατᾶς,
ἀνθρώπων ὡς μῦθος, ἐποίησας Βερενίκαν,
ἀμβροσίαν ἐς στῆθος ἀποστάξασα γυναικός·
τὶν δὲ χαριζομένα, πολυώνυμε, καὶ πολύναε,
ἁ Βερενικεία θυγάτηρ, Ἑλένᾳ εἰκυῖα,
Ἀρσινόα πάντεσσι καλοῖς ἀτιτάλλει Ἄδωνιν.
πὰρ μέν οἱ ὥρια κεῖται ὅσα δρυὸς ἄκρα φέροντι,
πὰρ δ' ἁπαλοὶ κᾶποι, πεφυλαγμένοι ἐν ταλαρίσκοις
ἀργυρέοις, Συρίω δὲ μύρω χρύσει' ἀλάβαστρα·
εἴδατά θ' ὅσσα γυναῖκες ἐπὶ πλαθάνῳ πονέονται,
ἄνθεα μίσγοισαι λευκῷ παντοῖ' ἅμ' ἀλεύρῳ·
ὅσσα τ' ἀπὸ γλυκερῶ μέλιτος, τά τ' ἐν ὑγρῷ ἐλαίῳ,
πάντ' αὐτῷ πετεηνὰ καὶ ἑρπετὰ τᾷδε πάρεστι.
χλωραὶ δὲ σκιάδες, μαλακῷ βρίθοισαι ἀνήθῳ,
δέδμανθ'· οἱ δέ τε κῶροι ὑπερποτόωνται Ἔρωτες,
οἷοι ἀηδονιδῆες ἐφεσδόμενοι ἐπὶ δένδρῳ
πωτῶνται, πτερύγων πειρώμενοι, ὄσδον ἀπ' ὄσδω.
ὢ ἐβένω, ὢ χρυσῶ, ὢ ἐκ λευκῶ ἐλέφαντος
αἰετῶ, οἰνοχόον Κρονίδᾳ Διῒ παῖδα φέροντος.
πορφύρεοι δὲ τάπητες ἄνω· μαλακώτερος ὕπνω
ἁ Μίλατος ἐρεῖ, χὠ τὰν Σαμίαν καταβόσκων.
ἔστρωται κλίνα τῷ Ἀδώνιδι τῷ καλῷ ἄλλα·
τὰν μὲν Κύπρις ἔχει, τὰν δ' ὁ ῥοδόπαχυς Ἄδωνις.

ὀκ-

ὀκτωκαιδεκέτης ἢ ἐννεακαίδεχ᾽ ὁ γαμβρός.
οὐ κεντεῖ τὸ φίλαμ᾽· ἔτι οἱ περὶ χείλεα πυῤῥά.
νῦν μὲν Κύπρις ἔχοισα τὸν αὐτᾶς χαιρέτω ἄνδρα.
ἀῶθεν δ᾽ ἄμμες νιν ἅμα δρόσῳ ἀθρόαι ἔξω
οἰσεῦμες ποτὶ κύματ᾽ ἐπ᾽ ἀϊόνι πτύοντα·
λύσασαι δὲ κόμαν, καὶ ἐπὶ σφυρὰ κόλπον ἀνεῖσαι,
στήθεσι φαινομένοις, λιγυρᾶς ἀρξώμεθ᾽ ἀοιδᾶς.
ἕρπεις, ὦ φίλ᾽ Ἄδωνι, καὶ ἐνθάδε, κεἰς Ἀχέροντα,
ἡμιθέων (ὡς φαντὶ) μονώτατος· οὔτ᾽ Ἀγαμέμνων
τοῦτ᾽ ἔπαθ᾽, οὔτ᾽ Αἴας ὁ μέγας βαρυμάνιος ἥρως,
οὔθ᾽ Ἕκτωρ Ἑκάβας ὁ γεραίτατος εἴκατι παίδων,
οὐ Πατροκλῆς, οὐ Πύῤῥος ἀπὸ Τροίας ἐπανελθὼν,
οὔθ᾽, οἱ ἔτι πρότεροι, Λαπίθαι, καὶ Δευκαλίωνες,
οὐ Πελοπηϊάδαι τε, καὶ Ἄργεος ἄκρα Πελασγοί.
ἵλαθι νῦν, φίλ᾽ Ἄδωνι, καὶ ἐς νέωτ᾽ εὐθυμήσαις.
καὶ νῦν ἦνθες, Ἄδωνι, καὶ, ὅκκ᾽ ἀφίκῃ, φίλος ἥξεις.

ΓΟΡΓΩ.

Πραξινόα, τὸ χρῆμα σοφώτερον. ἁ θήλεια
ὀλβία ὅσσα ἴσατι, πανολβία ὡς γλυκυφωνεῖ.
ὥρα ὅμως κ᾽ εἰς οἶκον· ἀνάριστος Διοκλείδας.
χὠνὴρ ὄξος ἅπαν· πεινᾶντι δὲ μηδὲ ποτένθῃς.
χαῖρε, Ἄδων ἀγαπατὲ, καὶ ἐς χαίροντας ἀφικνεῦ.

ΧΑΡΙΤΕΣ, ἢ ΙΕΡΩΝ.

Εἰδύλλιον ις'.

Αἰεὶ τοῦτο Διὸς κούραις μέλει, αἰὲν ἀοιδοῖς,
ὑμνεῖν ἀθανάτους, ὑμνεῖν ἀγαθῶν κλέα ἀνδρῶν.
Μῶσαι μὲν θεαὶ ἐντὶ, θεοὺς θεαὶ ἀείδοντι·
ἄμμες δὲ βροτοὶ, οἱ δὲ βροτοὺς βροτοὶ ἀείδωμεν.
τίς δ' ἄρ τῶν ὁπόσοι γλαυκὰν ναίουσιν ὑπ' ἀῶ,
ἁμετέρας χάριτας πετάσας ὑποδέξεται οἴκῳ
ἀσπασίως, οὐδ' αὖθις ἀδωρήτους ἀποπέμψει;
αἱ δὲ σκυζόμεναι γυμνοῖς ποσὶν οἴκαδ' ἴασι,
πολλά με τωθάζοισαι, ὅτ' ἀλιθίαν ὁδὸν ἦνθον·
ὀκνηραὶ δὲ πάλιν κενεᾶς ἐπὶ πυθμένι χηλῶ
ψυχροῖς ἐν γονάτεσσι κάρη μίμνοντι βαλοῖσαι,
ἔνθ' αἰεὶ σφίσιν ἕδρα, ἐπὰν ἄπρακτοι ἵκωνται.
τίς τῶν νῦν τοιόσδε; τίς εὖ εἰπόντα φιλασεῖ;
οὐκ οἶδ'· οὐ γὰρ ἔτ' ἄνδρες ἐπ' ἔργμασιν, ὡς πάρος, ἐσθλοῖς
αἰνεῖσθαι σπεύδοντι· νενίκηνται δ' ὑπὸ κερδέων.
πᾶς δ', ὑπὸ κόλπῳ χεῖρας ἔχων, πόθεν αὔξεται ἀθρεῖ
ἄργυρος· οὐδέ κεν ἰὸν ἀποτρίψας τινὶ δοίη·
ἀλλ' εὐθὺς μυθεῖται, ἀπωτέρω ἢ γόνυ κνήμα·
αὐτῷ μοι τι γένοιτο· θεοὶ τιμῶσιν ἀοιδούς·
τίς δέ κεν ἄλλου ἀκούσαι; ἅλις πάντεσσιν Ὅμηρος.
οὗτος ἀοιδῶν λῷστος, ὃς ἐξ ἐμεῦ οἴσεται οὐδέν.

Δαιμόνιοι, τί δὲ κέρδος ὁ μυρίος ἔνδοθι χρυσὸς
κείμενος; οὐχ ἅδε πλούτου φρονέουσιν ὄνασις·
ἀλλὰ τὸ μὲν ψυχᾷ, τὸ δὲ καί τινι δοῦναι ἀοιδῶν·
πολλοὺς δ' εὖ ἔρξαι πάων, πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλων
ἀνθρώπων· αἰεὶ δὲ θεοῖς ἐπιβώμια ῥέζειν.
μηδὲ ξεινοδόκον κακὸν ἔμμεναι, ἀλλὰ τραπέζᾳ
μειλίξαντ' ἀποπέμψαι, ἐπὰν ἐθέλητι νέεσθαι·
Μουσάων δὲ μάλιστα τίειν ἱεροὺς ὑποφήτας·
ὄφρα καὶ εἰν ἀΐδαο κεκρυμμένος ἐσθλὸς ἀκούσῃς,
μηδ' ἀκλεὴς μύρηαι ἐπὶ ψυχρῶ 'Αχέροντος,
ὡσεί τις μακέλᾳ τετυλωμένος ἔνδοθι χεῖρας,
ἀχὴν ἐκ πατέρων πενίαν ἀκτήμονα κλαίων.
πολλοὶ ἐν 'Αντιόχοιο δόμοις καὶ ἄνακτος 'Αλεύα
ἁρμαλιὰν ἔμμηνον ἐμετρήσαντο πενέσαι·
πολλοὶ δὲ Σκοπάδαισιν ἐλαυνόμενοι ποτὶ σακὸν
μόσχοι σὺν κεραῇσιν ἐμυκήσαντο βόεσσι·
μυρία δ' ἀμπεδίον Κρανώνιον ἐνδιάασκον
ποιμένες ἔκκριτα μᾶλα φιλοξείνοισι Κρεώνδαις·
ἀλλ' οὔ σφιν τῶν ἦδος, ἐπεὶ γλυκὺν ἐξεκένωσαν
θυμὸν ἐς εὐρεῖαν σχεδίαν στυγνῶ 'Αχέροντος,
ἄμναστοι δὲ, τὰ πολλὰ καὶ ὄλβια τῆνα λιπόντες,
δειλοῖς ἐν νεκύεσσι μακροὺς αἰῶνας ἔκειντο·
εἰ μὴ δεινὸς ἀοιδὸς ὁ Κήϊος αἰόλα φωνέων
βάρβιτον ἐς πολύχορδον, ἐν ἀνδράσι θῆκ' ὀνομαστοὺς
ὁπλοτέροις, τιμᾶς δὲ καὶ ὠκέες ἔλλαχον ἵπποι,
οἵ σφισιν ἐξ ἱερῶν στεφανηφόροι ἦνθον ἀγώνων.

τίς

τίς δ' ἂν ἀριστῆας Λυκίων ποτε, τίς κομόωντας
Πριαμίδας, ἢ θῆλυν ἀπὸ χροιᾶς Κύκνον ἔγνω,
εἰ μὴ φυλόπιδας προτέρων ὕμνησαν ἀοιδοί;
οὐδ' Ὀδυσεὺς, ἑκατόν τε καὶ εἴκατι μῆνας ἀλαθεὶς
πάντας ἐπ' ἀνθρώπους, ἀΐδαν τ' εἰς ἔσχατον ἐνθὼν
ζωὸς, καὶ σπήλυγγα φυγὼν ὀλοοῖο Κύκλωπος,
δηναιὸν κλέος ἔσχεν. Ἐσιγάθη δ' ὁ συφορβὸς
Εὔναιος, καὶ βουσὶ Φιλοίτιος ἀμφ' ἀγελαίαις
ἔργον ἔχων, αὐτός τε περίσπλαγχνος Λαέρτας,
εἰ μὴ σφᾶς ὤνασαν Ἰάονος ἀνδρὸς ἀοιδαί.
Ἐκ Μοισᾶν ἀγαθὸν κλέος ἔρχεται ἀνθρώποισι·
χρήματα δὲ ζώοντες ἀμαλδύνοντι θανόντων.
ἀλλ' ἴσος γὰρ ὁ μόχθος, ἐπ' ἀόνι κύματα μετρεῖν,
ὅσσ' ἄνεμος χέρσονδε μετὰ γλαυκᾶς ἁλὸς ὠθεῖ,
ἢ ὕδατι νίζειν θολερὰν ἰοειδέϊ πλίνθον,
καὶ φιλοκερδείᾳ βεβλαμμένον ἄνδρα παρελθεῖν.
χαιρέτω ὅστις τοῖος· ἀνήριθμος δέ οἱ εἴη
ἄργυρος· αἰεὶ δὲ πλεόνων ἔχοι ἵμερος αὐτόν.
Αὐτὰρ ἐγὼν τιμάν τε καὶ ἀνθρώπων φιλότητα
πολλῶν ἡμιόνων τε καὶ ἵππων πρόσθεν ἑλοίμαν.
δίζημαι δ' ᾧ κεν θνατῶν κεχαρισμένος ἔνθω
σὺν Μοίσαις· χαλεπαὶ γὰρ ὁδοὶ τελέθοντι ἀοιδοῖς
Κουράων, ἀπάνευθε Διὸς μέγα βουλεύοντος.
οὔπω μῆνας ἄγων ἔκαμ' οὐρανὸς, οὐδ' ἐνιαυτούς·
πολλοὶ κινησεῦντι ἔτι τροχὸν ἅρματος ἵπποι.
ἔσσεται οὗτος ἀνὴρ ὃς ἐμεῦ κεχρήσετ' ἀοιδῷ,

ῥέξας ἢ Ἀχιλεὺς ὅσσον μέγας, ἢ βαρὺς Αἴας
ἐν πεδίῳ Σιμόεντος, ὅθι Φρυγὸς ἠρίον Ἴλου.
ἤδη νῦν Φοίνικες, ὑπ' ἀελίῳ δύνοντι
οἰκεῦντες Λιβύας ἄκρον σφυρὸν, ἐῤῥίγαντι·
ἤδη βαστάζουσι Συρακόσιοι μέσα δοῦρα,
ἀχθόμενοι σακέεσσι βραχίονας ἰτείνοισιν·
ἐν δ' αὐτοῖς Ἱέρων, προτέροις ἴσος ἡρώεσσι,
ζώννυται, ἵππειαι δὲ κόρυν σκεπάουσιν ἔθειραι.
αἲ γὰρ, Ζεῦ κύδιστε πάτερ, καὶ πότνι' Ἀθάνα,
κώρα θ' ἃ σὺν ματρὶ πολυκλάρων Ἐφυραίων
εἴλαχας μέγα ἄστυ, παρ' ὕδασι Λυσιμελείας,
ἐχθροὺς ἐκ νάσοιο κακαὶ πέμψειαν ἀνάγκαι
Σαρδόνιον κατὰ κῦμα, φίλων μόρον ἀγγελέοντας
τέκνοις ἠδ' ἀλόχοισιν, ἀριθματοὺς ἀπὸ πολλῶν·
ἄστεα δὲ προτέροισι πάλιν ναίοιτο πολίταις,
δυσμενέων ὅσα χεῖρες ἐλωβήσαντο κατ' ἄκρας.
ἀγροὺς δ' ἐργάζοιντο τεθαλότας· αἳ τ' ἀνάριθμοι
μήλων χιλιάδες βοτάναις διαπιανθεῖσαι
ἀμπεδίον βλήχοιντο, βόες δ' ἀγελαδὸν ἐς αὖλιν
ἐρχόμεναι σκνιπαῖον ἐπισπεύδοιεν ὁδίταν·
νειοὶ δ' ἐκπονέοιντο ποτὶ σπόρον, ἁνίκα τέττιξ,
ποιμένας ἐνδίους πεφυλαγμένος, ἔνδοθι δένδρων
ἀχεῖ ἐν ἀκρεμόνεσσιν· ἀράχνια δ' εἰς ὅπλ' ἀράχναι
λεπτὰ διαστήσαιντο, βοᾶς δ' ἔτι μηδ' ὄνομ' εἴη.
ὑψηλὸν δ' Ἱέρωνι κλέος φορέοιεν ἀοιδοὶ
καὶ πόντου Σκυθικοῖο πέραν, καὶ ὅπα πλατὺ τεῖχος

ἀσ-

ἀσφάλτῳ δήσασα Σεμίραμις ἐμβασίλευεν.
εἷς μὲν ἐγὼν, πολλοὺς δὲ Διὸς φιλέοντι καὶ ἄλλους
θυγατέρες, τοῖς πᾶσι μέλοι Σικελὰν Ἀρέθοισαν
ὑμνεῖν σὺν λαοῖσι, καὶ αἰχμητὰν Ἱέρωνα.
ὦ Ἐτεόκλειοι θύγατρες θεαὶ, αἱ Μινύειον
Ὀρχομενὸν φιλέοισαι, ἀπεχθόμενόν ποκα Θήβαις,
ἄκλητος μὲν ἔγωγε μένοιμί κεν· ἐς δὲ καλεύντων
θαρσήσας Μοίσαισι σὺν ἁμετέραισιν ἱκοίμαν,
καλλείψω δ' οὐδ' ὔμμε· τί γὰρ Χαρίτων ἀγαπατὸν
ἀνθρώποις ἀπάνευθεν; ἀεὶ Χαρίτεσσιν ἅμ' εἴην.

ΕΓΚΩΜΙΟΝ ΕΙΣ ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΝ.

Εἰδύλλιον ιζ'.

Ἐκ Διὸς ἀρχώμεσθα, καὶ ἐς Δία λήγετε Μοῖσαι
ἀθανάτων τὸν ἄριστον ἐπὴν ᾄδωμεν ἀοιδαῖς·
ἀνδρῶν δ' αὖ Πτολεμαῖος ἐνὶ πρώτοισι λεγέσθω,
καὶ πύματος, καὶ μέσσος· ὃ γὰρ προφερέστατος ἀνδρῶν.
Ἥρωες, τοὶ πρόσθεν ἀφ' ἁμιθέων ἐγένοντο,
ῥέξαντες καλὰ ἔργα σοφῶν ἐκύρησαν ἀοιδῶν·
αὐτὰρ ἐγὼ Πτολεμαῖον, ἐπιστάμενος καλὰ εἰπῆν,
ὑμνήσαιμ'· ὕμνοι δὲ καὶ ἀθανάτων γέρας αὐτῶν.
Ἴδαν ἐς πολύδενδρον ἀνὴρ ὑλατόμος ἐνθὼν,

παπ-

ἁ δέ οἱ εὐμενέοισα παρίςατο, καδδ' ἄρα πάντων
νωδυνίαν κατέχευε μελῶν· ὁ δὲ πατρὶ ἐοικὼς
παῖς ἀγαπατὸς ἔγεντο. Κόως δ' ὀλόλυξεν ἰδοῖσα·
φᾶ δὲ, καθαπτομένα βρέφεος χείρεσσι φίλαισιν,
Ὄλβιε κῶρε γένοιο, τίοις δέ με τόσσον, ὅσον περ
Δῆλον ἐτίμασεν κυανάμπυκα Φοῖβος Ἀπόλλων·
ἐν δὲ μιᾷ τιμᾷ Τριόπος καταθεῖο κολώναν,
ἶσον Δωριέεσσι νέμων γέρας ἐγγὺς ἐοῦσιν,
ὅσσον καὶ Ῥήναιαν ἄναξ ἐφίλασεν Ἀπόλλων.
Ὣς ἄρα νᾶσος ἔειπεν· ὁ δ' ὑψόθεν ἔκλαγε φωνᾷ
ἐς τρὶς ὑπαὶ νεφέων Διὸς αἴσιος αἰετὸς ὄρνις·
Ζηνός που τόδε σῆμα. Διὶ Κρονίωνι μέλοντι
αἰδοῖοι βασιλῆες· ὁ δ' ἔξοχος ὅν κε φιλάσῃ
γεινόμενον ταπρῶτα· πολὺς δέ οἱ ὄλβος ὀπαδεῖ,
πολλᾶς μὲν κρατέει γαίας, πολλᾶς δὲ θαλάσσας.
μυρίαι ἄπειροί τε, καὶ ἔθνεα μυρία φωτῶν
λήϊον ἀλδήσκουσιν ὀφελλόμενον Διὸς ὄμβρῳ·
ἀλλ' οὔτις τόσα φύει ὅσα χθαμαλὸς Αἴγυπτος,
Νεῖλος ἀναβλύζων διερὰν ὅτε βώλακα θρύπτει·
οὐδέ τις ἄςεα τόσσα βροτῶν ἔχει ἔργα δαέντων·
τρεῖς μέν οἱ πολίων ἑκατοντάδες ἐνδέδμηνται,
τρεῖς δ' ἄρα χιλιάδες τρισσαῖς ἐπὶ μυριάδεσσι,
δοιαὶ δὲ τριάδες, μετὰ δέ σφισιν ἐνδεκάδες τρεῖς·
τῶν πάντων Πτολεμαῖος ἀγήνωρ ἐμβασιλεύει.
καὶ μὴν Φοινίκας ἀποτέμνεται, Ἀρραβίας τε,
καὶ Συρίας, Λιβύας τε, κελαινῶν τ' Αἰθιοπήων

Παμ-

Παμφύλοισί τε πᾶσι καὶ αἰχμηταῖς Κιλίκεσσι
σαμαίνει, Λυκίοις τε, φιλοπτολέμοισί τε Καρσὶ,
καὶ νάσοις Κυκλάδεσσιν· ἐπεί οἱ νᾶες ἄρισται
πόντον ἐπιπλώοντι· θάλασσα δὲ πᾶσα καὶ αἶα
καὶ ποταμοὶ κελάδοντες ἀνάσσονται Πτολεμαίῳ.
πολλοὶ δ' ἱππῆες, πολλοὶ δέ οἱ ἀσπιδιῶται
χαλκῷ μαρμαίροντι σεσαγμένοι ἀμφαραγεῦντι.
ὄλβῳ μὲν πάντας καταβεβρίθει βασιλῆας·
τόσσον ἐπ' ἆμαρ ἕκαστον ἐς ἀφνεὸν ἔρχεται οἶκον
πάντοθε. λαοὶ δ' ἔργα περιστέλλουσιν ἕκηλοι.
οὐ γάρ τις δηΐων πολυκήτεα Νεῖλον ἐπεμβὰς
πεζὸς ἐν ἀλλοτρίαισι βοὰν ἐστάσατο κώμαις·
οὐδέ τις αἰγιαλόνδε θοᾶς ἐξάλατο ναὸς
θωρηχθεὶς ἐπὶ βουσὶν ἀνάρσιος Αἰγυπτίῃσιν.
τοῖος ἀνὴρ πλατέεσσιν ἐνίδρυται πεδίοισι,
ξανθόκομος Πτολεμαῖος, ἐπιστάμενος δόρυ πάλλειν·
ᾧ ἐπίπαγχυ μέλει πατρώϊα πάντα φυλάσσειν,
οἷ' ἀγαθῷ βασιλῆϊ· τὰ δὲ κτεατίζεται αὐτός.
οὐ μὰν ἀχρεῖός γε δόμῳ ἐνὶ πίονι χρυσὸς,
μυρμάκων ἅτε πλοῦτος, ἀεὶ κέχυται, μογεόντων·
ἀλλὰ πολὺν μὲν ἔχοντι θεῶν ἐρικυδέες οἶκοι,
αἰὲν ἀπαρχομένοιο, σὺν ἄλλοισιν γεράεσσι·
πολλὸν δ' ἰφθίμοισι δεδώρηται βασιλεῦσι,
πολλὸν δὲ πτολίεσσι, πολὺν δ' ἀγαθοῖσιν ἑταίροις.
οὐδὲ Διωνύσου τις ἀνὴρ ἱεροὺς κατ' ἀγῶνας
ἵκετ' ἐπιστάμενος λιγυρὰν ἀναμέλψαι ἀοιδὰν,

ᾧ οὐ δωτίναν ἀντάξιον ὤπασε τέχνας.
Μουσάων δ' ὑποφῆται ἀείδοντι Πτολεμαῖον
ἀντ' εὐεργεσίας. Τί δὲ κάλλιον ἀνδρί κεν εἴη
ὀλβίῳ, ἢ κλέος ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἀρέσθαι;
τοῦτο καὶ Ἀτρείδαισι μένει· τὰ δὲ μυρία τῆνα,
ὅσσα μέγαν Πριάμοιο δόμον κτεάτισσαν ἑλόντες,
ἀέρι πάντα κέκρυπται, ὅθεν πάλιν οὐκέτι νόστος.
μοῦνος ὅδε προτέρων τοκέων ἔτι θερμὰ κονίᾳ,
στειβομένᾳ καθύπερθε, ποδῶν ἐκμάσσεται ἴχνη.
ματρὶ φίλᾳ καὶ πατρὶ θυώδεας εἵσατο ναώς·
ἐν δ' αὐτὼς χρυσῷ περικαλλέας ἠδ' ἐλέφαντι
ἵδρυσεν πάντεσσιν ἐπιχθονίοισιν ἀρωγώς.
πολλὰ δὲ πιανθέντα βοῶν ὅδε μηρία καίει
μασὶ περιπλομένοισιν, ἐρευθομένων ἐπὶ βωμῶν,
αὐτός τ', ἰφθίμα τ' ἄλοχος· τᾶς οὔτις ἀρείων
νυμφίον ἐν μεγάροισι γυνὰ περιβάλλετ' ἀγοστῷ,
ἐκ θυμῶ στέργοισα κασίγνητόν τε πόσιν τε.
ὧδε καὶ ἀθανάτων ἱερὸς γάμος ἐξετελέσθη,
οὓς τέκετο κρείοισα Ῥέα βασιλῆας Ὀλύμπου·
ἓν δὲ λέχος στόρνυσιν ἰαύειν Ζανὶ καὶ Ἥρᾳ,
χεῖρας φοιβήσασα μύροις, ἔτι παρθένος Ἶρις.
Χαῖρ', ὦ 'ναξ Πτολεμαῖε· σέθεν δ' ἐγὼ ἶσα καὶ ἄλλων
μνάσομαι ἁμιθέων· δοκέω δ', ἔπος οὐκ ἀπόβλητον
φθέγξομαι ἐσσομένοις· ἀρετάν γε μὲν ἐκ Διὸς ἕξεις.

ΕΛΕ-

ἙΛΕΝΗΣ ΕΠΙΘΑΛΑΜΙΟΣ.

Εἰδύλλιον ιή.

Ἐν ποκ' ἄρα Σπάρτᾳ, ξανθότριχι πὰρ Μενελάῳ,
παρθενικαὶ θάλλοντα κόμαις ὑάκινθον ἔχοισαι,
πρόσθε νεογράπτω θαλάμω χορὸν ἐστάσαντο;
δώδεκα ταὶ πρᾶται πόλιος, μέγα χρῆμα Λακαινᾶν,
ἁνίκα Τυνδάρεω κατεκλάξατο τὰν ἀγαπατὰν
μναστεύσας Ἑλέναν ὁ νεώτερος Ἀτρέος υἱός.
ἄειδον δ' ἄρα πᾶσαι ἐς ἓν μέλος ἐγκροτέοισαι
ποσσὶ περιπλίκτοις, περὶ δ' ἴαχε δῶμ' ὑμεναίῳ.
Οὕτω δὴ πρῳΐζα κατέδραθες, ὦ φίλε γαμβρέ;
ἦ ῥά τις ἐσσὶ λίαν βαρυγούνατος; ἦ ῥα φίλυπνος;
ἦ ῥα πολύν τιν' ἔπινες, ὅτ' εἰς εὐνὰν κατεβάλλευ;
εὕδεν μὲν χρήσδοντα καθ' ὥραν αὐτὸν ἐχρῆν τὺ,
παῖδα δ' ἐᾶν σὺν παισὶ φιλοστόργῳ παρὰ ματρὶ
παίσδειν ἐς βαθὺν ὄρθρον· ἐπεὶ καὶ ἔνας, καὶ ἐς ἀῶ,
κἠς ἔτος ἐξ ἔτεος, Μενέλαε, τεὰ νυὸς ἅδε.
ὄλβιε γάμβρ', ἀγαθός τις ἐπέπταρεν ἐρχομένῳ τοι
ἐς Σπάρταν, ὅποι ὥλλοι ἀριστέες, ὡς ἀνύσαιο.
μοῦνος ἐν ἁμιθέοις Κρονίδαν Δία πενθερὸν ἑξεῖς.
Ζανός τοι θυγάτηρ ὑπὸ τὰν μίαν ᾤχετο χλαῖναν,
οἵα Ἀχαιϊάδων γαῖαν πατεῖ οὐδεμί' ἄλλα·
ἦ μέγα τοί κε τέκοιτ', εἰ ματέρι τίκτεν ὁμοῖον.
ἄμμες γὰρ πᾶσαι συνομάλικες, ᾗς δρόμος ὠὑτὸς

χρισαμέναις ἀνδριςὶ παρ' Εὐρώταο λοετροῖς,
τετράκις ἑξήκοντα κόραι, θῆλυς νεολαία·
τᾶν οὐδ' ἄν τις ἄμωμος, ἐπεί χ' Ἑλένᾳ παρισωθῆ.
πότνια Νὺξ', ἅτε λευκὸν ἔαρ χειμῶνος ἀνέντος,
ἀὼς ἀντέλλοισα καλὸν τὶν ἔφαινε πρόσωπον·
ὧδε καὶ ἁ χρυσέα Ἑλένα διεφαίνετ' ἐν ἁμῖν.
πιείρᾳ μεγάλα ἅτ' ἀνέδραμε κόσμος ἀρούρᾳ,
ἢ κάπῳ κυπάρισσος, ἢ ἅρματι Θεσσαλὸς ἵππος·
ὧδε καὶ ἁ ῥοδόχρως Ἑλένα Λακεδαίμονι κόσμος.
οὔτε τις ἐκ ταλάρω πανίσδεται ἔργα τοιαῦτα,
οὔτ' ἐνὶ δαιδαλέῳ πυκινώτερον ἄτριον ἱςῷ
κερκίδι συμπλέξασα μακρῶν ἔταμ' ἐκ κελεόντων.
οὐ μὰν οὐ κιθάραν τὶς ἐπίςαται ὧδε κροτῆσαι,
Ἄρτεμιν ἀείδοισα καὶ εὐρύςερνον Ἀθάναν,
ὡς Ἑλένα, τᾶς πάντες ἐπ' ὄμμασιν ἵμεροι ἐντί.
ὦ καλὰ, ὦ χαρίεσσα κόρα, τὺ μὲν οἰκέτις ἤδη·
ἄμμες δ' ἐς δρόμον ἦρι καὶ ἐς λειμώνια φύλλα
ἐρψοῦμες, ςεφάνως δρεψεύμεναι ἁδὺ πνέοντας,
πολλὰ τεοῦς, Ἑλένα, μεμναμέναι, ὡς γαλαθηναὶ
ἄρνες γειναμένας ὄϊος μαςὸν ποθέοισαι.
πρᾶτα τοι ςέφανον λωτῶ χαμαὶ αὐξομένοιο
πλέξασαι, σκιερὰν καταθήσομεν ἐς πλατάνιςον·
πρᾶτα δ', ἀργυρέας ἐξ ὄλπιδος ὑγρὸν ἄλειφαρ
λασδόμεναι, ςαξεῦμες ὑπὸ σκιερὰν πλατάνιςον·
γράμματα δ' ἐν φλοιῷ γεγράψεται (ὡς παριών τις
ἀννείμῃ) Δωριςὶ, Σέβευ μ'· Ἑλένας φυτὸν ἐμί.

Χαί

Χαίροις, ὦ νύμφα, χαίροις εὐπένθερε γαμβρέ.
Λατὼ μὲν δοίη, Λατὼ κουροτρόφος, ὔμμιν
εὐτεκνίαν· Κύπρις δὲ θεὰ Κύπρις ἶσον ἔρασθαι
ἀλλάλων· Ζεὺς δὲ Κρονίδας Ζεὺς ἄφθιτον ὄλβον,
ὡς ἐξ εὐπατριδᾶν εἰς εὐπατρίδας πάλιν ἔνθῃ.
εὕδετ' ἐς ἀλλάλων ςέρνον φιλότητα πνέοντες,
καὶ πόθον· ἔγρεσθαι δὲ πρὸς ἀῶ μὴ 'πιλάθησθε.
νεύμεθα κἄμμες ἐς ὄρθρον, ἐπεί κα πρᾶτος ἀοιδὸς
ἐξ εὐνᾶς κελαδήσῃ ἀνασχὼν εὔτριχα δειράν.
Ὑμὰν, ὦ Ὑμέναιε, γάμῳ ἐπὶ τῷδε χαρείης.

ΚΗΡΙΟΚΛΕΠΤΗΣ.

Εἰδύλλιον ιθ'.

Τὸν κλέπταν ποτ' Ἔρωτα κακὰ κέντασε μέλισσα,
κηρίον ἐκ σίμβλων συλεύμενον· ἄκρα δὲ χειρῶν
δάκτυλα πάνθ' ὑπένυξεν· ὁ δ' ἄλγεε, καὶ χέρ' ἐφύσῃ,
καὶ τὰν γᾶν ἐπάταξε, καὶ ἅλατο· τᾷ δ' Ἀφροδίτᾳ
δεῖξεν τὰν ὀδύναν, καὶ μέμφετο ὅττι γε τυτθὸν
θηρίον ἐντὶ μέλισσα, καὶ ἁλίκα τραύματα ποιεῖ.
χ' ἁ μάτηρ γελάσασα, Τὺ δ' οὐκ ἶσον ἐσσὶ μελίσσαις;
χὡ τυτθὸς μὲν ἔῃς, τὰ δὲ τραύματα ἁλίκα ποιεῖς.

ΒΟΥ-

ΒΟΥΚΟΛΙΣΚΟΣ.

Εἰδύλλιον κ'.

Εὐνίκα μ' ἐγέλαξε θέλοντά μιν ἁδὺ φιλᾶσαι,
καὶ, μ' ἐπικερτομέοισα, τάδ' ἔννεπεν, ἔῤῥ' ἀπ' ἐμεῖο·
βωκόλος ὢν ἐθέλεις με κύσαι, τάλαν; οὐ μεμάθηκα
ἀγροίκως φιλέειν, ἀλλ' ἀστικὰ χείλεα φλίβειν
μή τύ γά μευ κύσσῃς τὸ καλὸν στόμα, μηδ' ἐν ὀνείροις.
οἷα βλέπεις, ὁπποῖα λαλεῖς, ὡς ἄγρια παίσδεις·
ὡς μαλακὸν τὸ γένειον ἔχεις, ὡς ἁδέα χαίταν·
Ὡς τρυφερὸν γελάεις, ὡς κωτίλα ῥήματα φράσδεις·
χείλεά τοι νοσέοντι, χέρες δέ τοι ἐντὶ μέλαιναι·
καὶ κακὸν ἐξόσδεις· ἀπ' ἐμεῦ φύγε, μή με μολύνῃς.
Τοιάδε μυθίσδοισα, τρὶς εἰς ἑὸν ἔπτυσε κόλπον,
καὶ μ' ἀπὸ τᾶς κεφαλᾶς ποτὶ τὼ πόδε συννεχὲς εἶδεν
χείλεσι μυχθίσδοισα, καὶ ὄμμασι λοξὰ βλέποισα·
καὶ πολὺ τᾷ μορφᾷ θηλύνετο, καί τι σεσαρὸς
καὶ σοβαρόν μ' ἐγέλαξεν. ἐμοὶ δ' ἄφαρ ἔζεσεν αἷμα,
καὶ χρόα φοινίχθην ὑπὸ τὤλγεος, ὡς ῥόδον ἕρσᾳ.
χ' ἁ μὲν ἔβα με λιποῖσα· φέρω δ' ὑποκάρδιον ὀργὰν,
ὅττι με τὸν χαρίεντα κακὰ μωμήσαθ' ἑταίρα.
Ποιμένες, εἴπατέ μοι τὸ κράγυον· οὐ καλὸς ἐμμί;
ἆρά τις ἐξαπίνας με θεὸς βροτὸν ἄλλον ἔτευξε;
καὶ γὰρ ἐμοὶ τὸ πάροιθεν ἐπάνθεεν ἁδύ τι κάλλος,
ὡς κισσὸς ποτὶ πρέμνον, ἐμὰν δ' ἐπύκαζεν ὑπήναν·
χαῖται δ', οἷα σέλινα, περὶ κροτάφοισι κέχυντο.

καὶ λευκὸν τὸ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι λάμπε μελαίναις.
ὄμματά μοι γλαυκᾶς χαροπώτερα πολλὸν Ἀθάνας·
τὸ στόμα καὶ πακτᾶς γλυκερώτερον· ἐκ στομάτων δὲ
ἔῤῥεέ μοι φωνὰ γλυκερωτέρα ἢ μελικήρω.
ἁδὺ δέ μοι τὸ μέλισμα, καὶ ἢν σύριγγι μελίσδω,
κἢν αὐλῷ λαλέω, κἢν δώνακι, κἢν πλαγιαύλῳ.
καὶ πᾶσαι καλόν με κατ' ὤρεα φαντὶ γυναῖκες,
καὶ πᾶσαί με φιλεῦνθ'· ἁ δ' ἀστυκὰ οὐκ ἐφίλασεν,
ἀλλ', ὅτι βωκόλος ἐμμί, παρέδραμε· κ' οὔποτ' ἀκούει,
ὡς καλὸς Διόνυσος ἐπ' ἄγκεσι πόρτιν ἐλαύνει·
οὐκ ἔγνω δ' ὅτι Κύπρις ἐπ' ἀνέρι μήνατο βώτᾳ,
καὶ Φρυγίης ἐνόμευσεν ἐν ὤρεσιν· αὐτὸν Ἄδωνιν
ἐν δρυμοῖσι φίλασε, καὶ ἐν δρυμοῖσιν ἔκλαυσεν.
Ἐνδυμίων δὲ τίς ἦν; οὐ βωκόλος; ὅν γε Σελάνα
βωκολέοντα φίλασεν· ἀπ' Οὐλύμπω δὲ μολοῖσα
Λάτμιον ἀννάπος ἦλθε, καὶ εἰς ἕνα παιδὶ κάθευδε.
καὶ τὺ, Ῥέα, κλαίεις τὸν βωκόλον. οὐχὶ δὲ καὶ τὺ,
ὦ Κρονίδα, διὰ παῖδα βοηνόμον ὄρνις ἐπλάγχθης;
Εὐνίκα δὲ μόνα τὸν βωκόλον οὐκ ἐφίλασεν,
ἁ Κυβέλας κρέσσων, καὶ Κύπριδος, ἅ τε Σελάνας.
μηκέτι μηδὲ σὺ, Κύπρι, τὸν ἁδέα μήτε κατ' ἄστυ
μήτ' ἐν ὄρει φιλέοις, μώνη δ' ἀνὰ νύκτα καθεύδοις.

ΑΛΙ-

ΑΛΙΕΙΣ.

Εἰδύλλιον κά.

ΑΣΦΑΛΙΩΝ καὶ ΕΤΑΙΡΟΣ.

'Α πενία, Διόφαντε, μόνα τὰς τέχνας ἐγείρει·
αὐτὰ τῶ μόχθοιο διδάσκαλος· οὐδὲ γὰρ εὕδεν
ἀνδράσιν ἐργατίναισι κακαὶ παρέχοντι μέριμναι.
κἂν ὀλίγον νυκτός τις ἐπιψαύσῃσι, τὸν ὕπνον
αἰφνίδιον θορυβεῦσιν ἐφιστάμεναι μελεδῶναι.
Ἰχθύος ἀγρευτῆρες ὁμῶς δύο κεῖντο γέροντες,
στρωσάμενοι βρύον αὖον ὑπὸ πλεκταῖς καλύβαισι,
κεκλιμένοι τοίχῳ τῷ φυλλίνῳ· ἐγγύθι δ' αὐτοῖν
κεῖτο τὰ ταῖν χειροῖν ἀθλήματα, τοὶ καλαθίσκοι,
τοὶ κάλαμοι, τἄγκιστρα, τὰ φυκιόεντά τε λῆδα,
ὁρμειαὶ, κύρτοι τε, καὶ ἐκ σχοίνων λαβύρινθοι,
μήρινθοι, κῶάς τε, γέρων τ' ἐπ' ἐρείσμασι λέμβος,
νέρθεν τᾶς κεφαλᾶς φορμὸς βραχὺς, εἵματα, πῖλοι.
οὗτος τοῖς ἁλιεῦσιν ὁ πᾶς πόνος, οὗτος ὁ πλοῦτος.
οὐδεὶς δ' οὐ χύτραν εἶχ', οὐ κύνα· πάντα περισσὰ
πάντ' ἐδόκει τήνας ἄγρας· πενία σφιν ἑταίρα.
οὐδεὶς δ' ἐν μέσσῳ γείτων, παντᾶ δὲ παρ' αὐτὰν
θλιβομέναν καλύβαν τρυφερὸν προσένᾶχε θάλασσα.
οὔπω τὸν μέσατον δρόμον ἄνυεν ἅρμα Σελάνας,
τοὺς δ' ἁλιεῖς ἤγειρε φίλος πόνος· ἐκ βλεφάρων δὲ
ὕπνον ἀπωσάμενοι σφετέραις φρεσὶν ἤρεθον ᾠδάν.

ΑΣ-

ΑΣΦΑΛΙΩΝ.

Ψεύδονται, φίλε, πάντες ὅσοι τὰς νύκτας ἔφασκον
τῶ θέρεος μινύθειν, ὅτε τἄματα μακρὰ φέρει Ζεύς·
ἤδη μυρί' ἐσεῖδον ὀνείρατα, κοὐδέπω ἀώς.
μὴ λαθόμαν; τί τὸ χρῆμα; χρόνον δ' αἱ νύκτες ἔχοντι.

ΕΤΑΙΡΟΣ.

Αὐτομάτως μέμφῃ τὸ καλὸν θέρος· οὐ γὰρ ὁ καιρὸς,
Ἀσφαλίων, παρέβα τὸν ἑὸν δράμον· ἀλλὰ τὸν ὕπνον
ἁ φροντὶς κόπτοισα μακρὰν τὰν νύκτα ποιεῖ τιν.

ΑΣΦΑΛΙΩΝ.

Ἆρ' ἔμαθες κρίνειν ποκ' ἐνύπνια; χρηςὰ γὰρ εἶδον.
οὔ σε θέλω τὠμῶ φαντάσματος ἦμεν ἄμοιρον·
ὡς καὶ τὰν ἄγραν, τὠνείρατα πάντα μερίζεν.
οὐ γὰρ νικαξῇ κατὰ τὸν νόον· οὗτος ἄριςος
ἔςιν ὀνειροκρίτας, ὁ διδάσκαλός ἐςι παρ' ᾧ νοῦς.
ἄλλως καὶ σχολή ἐςι· τί γὰρ ποιῆν ἂν ἔχοι τις
κείμενος ἐν φύλλοις ποτὶ κύματι, μηδὲ καθεύδων,
ἄσμενος ἐν ῥάμνῳ; τὸ δὲ λύχνιον ἐν πρυτανείῳ·
φαντὶ γὰρ αἰὲν ἄγραν τόδ' ἔχειν.

ΕΤΑΙΡΟΣ.

Λέγε μοί ποτε νυκτὸς
ὄψιν, πάντα τεῷ δὲ λέγων μάνυσον ἑταίρῳ.

ΑΣΦΑΛΙΩΝ.

Δειλινὸν ὡς κατέδαρθον ἐν εἰναλίοισι πόνοισιν,
(οὐκ ἦν μὰν πολύσιτος· ἐπεὶ δειπνεῦντες ἐν ὥρᾳ,
εἰ μέμνῃ, τᾶς γαστρὸς ἐφειδόμεθ'.) εἶδον ἐμαυτὸν
ἐν πέτρᾳ μεμαῶτα· καθεσδόμενος δ' ἐδόκευον
ἰχθύας, ἐκ καλάμων δὲ πλάνον κατέσειον ἐδωδάν.
καί τις τῶν τραφερῶν ὠρέξατο· (καὶ γὰρ ἐν ὕπνοις
πᾶσα κύων ἄρτως μαντεύεται· ἰχθύα κἠγών.)
χὠ μὲν τὠγκίστρῳ ποτεφύετο, καὶ ῥέεν αἷμα·
τὸν κάλαμον δ' ὑπὸ τῶ κινήματος ἀγκύλον εἶχον,
τὼ χέρε τεινόμενος περὶ κλώμενον· εὗρον ἀγῶνα,
πῶς μὲν ἕλω μέγαν ἰχθὺν ἀφαυροτέροισι σιδάροις.
εἶθ' ὑπομιμνάσκων τῶ τρώματος, ἄρ' ἐμὲ νύξεις;
καὶ νύξῃ χαλεπῶς· καὶ οὐ φεύγοντος ἔτεινα.
ἤνυσ' ἰδὼν τὸν ἄεθλον· ἀνείλκυσα χρύσεον ἰχθὺν,
πάντοθε τῷ χρυσῷ πεπυκασμένον. εἶχε δὲ δεῖμα,
μήτι Ποσειδάωνι πέλοι πεφιλαμένος ἰχθὺς,
ἢ τάχα τᾶς γλαυκᾶς κειμήλιον Ἀμφιτρίτας.
ἠρέμα δ' αὐτὸν ἐγὼν ἐκ τὠγκίστρω ἀπέλυσα,
μή ποτε τῶ στόματος τἀγκίστρια χρυσὸν ἔχοιεν.
καὶ τὸν μὲν πεισῆρσι κατῆγον ἐπ' ἠπείροιο,
ὤμοσα δ' οὐκέτι λοιπὸν ὑπὲρ πελάγους πόδα θεῖναι,
ἀλλὰ μένειν ἐπὶ γᾶς, καὶ τῶ χρυσῶ βασιλεύειν.
ταῦτά με κἀξέγειρε· τὺ δ', ὦ ξένε, λοιπὸν ἔρειδε
τὰν γνώμαν· ὅρκον γὰρ ἐγὼ, τὸν ἐπώμοσα, ταρβέω.

ΕΤΑΙ-

ΕΤΑΙΡΟΣ.

Καὶ σύ γε μὴ τρέσσῃς· οὐκ ὤμοσας· οὐδὲ γὰρ ἰχθὺν
χρύσεον, ὡς ἴδες, εὗρες· ἴσαι δὲ ψεύδεσιν ὄψεις.
εἰ δ' ὕπαρ, οὐ κνώσσων τὺ τὰ χωρία ταῦτα ματεύσεις,
ἐλπὶς τῶν ὕπνων ζατεῖ τὸν σάρκινον ἰχθὺν,
μὴ σὺ θάνῃς λιμῷ, καίτοι χρυσοῖσιν ὀνείροις.

ΔΙΟΣΚΟΥΡΟΙ.

Εἰδύλλιον κβ'.

Ὑμνέομες Λήδας τε καὶ αἰγιόχω Διὸς υἱὼ,
Κάστορα, καὶ φοβερὸν Πολυδεύκεα πὺξ ἐρεθίζεν,
χεῖρας ἐπιζεύξαντα μέσας βοέοισιν ἱμᾶσιν.
ὑμνέομες καὶ δὶς καὶ τὸ τρίτον ἄρσενα τέκνα
Κούρης Θεστιάδος, Λακεδαιμονίω δύ' ἀδελφὼ,
ἀνθρώπων σωτῆρας ἐπὶ ξυροῦ ἤδη ἐόντων,
ἵππων θ', αἱματόεντα ταρασσομένων καθ' ὅμιλον,
ναῶν θ', αἳ, δύνοντα καὶ οὐρανοῦ ἐξανιόντα
ἄστρα βιαζόμεναι, χαλεποῖς ἐνέκυρσαν ἀήταις.
οἱ δὲ, σφέων κατὰ πρύμναν ἀείραντες μέγα κῦμα,
ἠὲ καὶ ἐκ πρώραθεν, ἢ ὅππᾳ θυμὸς ἑκάστου,

ἐς κοίλαν ἔῤῥιψαν, ἀνέῤῥηξαν δ' ἄρα τοίχους
ἀμφοτέρους· κρέμαται δὲ σὺν ἱστίῳ ἄρμενα πάντα,
εἰκῆ ἀποκλασθέντα· πολὺς δ' ἐξ οὐρανοῦ ὄμβρος,
νυκτὸς ἐφερπύσας· παταγεῖ δ' εὐρεῖα θάλασσα,
κοπτομένη πνοιαῖς τε καὶ ἀῤῥήκτοισι χαλάζαις.
ἀλλ' ἔμπας ὑμεῖς τε καὶ ἐκ βυθοῦ ἕλκετε νᾶας
αὐτοῖσιν ναύταισιν ὀϊομένοις θανέεσθαι.
αἶψα δ' ἀπολήγοντ' ἄνεμοι, λιπαρὰ δὲ γαλάνα
ἀμπέλαγος νεφέλαι δὲ διέδραμον ἄλλυδις ἄλλαι.
ἐκ δ' ἄρκτοι τ' ἐφάνησαν, ὄνων τ' ἀνὰ μέσσον ἀμαυρὴ
Φάτνη, σημαίνοισα τὰ πρὸς πλόον εὔδια πάντα.
ὦ ἄμφω θνατοῖσι βοηθόοι, ὦ φίλοι ἄμφω,
ἱππῆες, κιθαρισταὶ, ἀεθλητῆρες, ἀοιδοί.
Κάστορος, ἢ πρώτου Πολυδεύκεος ἄρξομ' ἀείδειν;
ἀμφοτέρω ὑμνέων, Πολυδεύκεα πρῶτον ἀείσω.
Ἡ μὲν ἄρα προφυγοῦσα πέτρας εἰς ἓν ξυνιούσας
Ἀργὼ, καὶ νιφόεντος ἀταρτηρὸν στόμα Πόντου,
Βέβρυκας εἰσαφίκανε, θεῶν φίλα τέκνα φέροισα·
ἔνθα μιᾶς πολλοὶ κατὰ κλίμακος ἀμφοτέρων ἐξ
τοίχων ἄνδρες ἔβαινον Ἰησονίης ἀπὸ νηός.
ἐκβάντες δ' ἐπὶ θῖνα βαθὺν, καὶ ὑπήνεμον ἀκτὴν,
εὐνάς τ' ἐστόρνυντο, πυρεῖά τε χερσὶν ἐνώμων.
Κάστωρ δ' αἰολόπωλος, ὅ, τ' οἰνωπὸς Πολυδεύκης,
ἄμφω ἐρημάζεσκον, ἀποπλαγχθέντες ἑταίρων.
παντοίην δ' ἐν ὄρει θηεύμενοι ἄγριον ὕλην,
εὗρον ἀέναον κράναν ὑπὸ λισσάδι πέτρῃ

ὕδα-

ὕδατι πεπληθυῖαν ἀκηράτῳ· αἱ δ' ὑπένερθεν
λάλλαι κρυστάλλῳ ἠδ' ἀργύρῳ ἰνδάλλοντο
ἐκ βυθοῦ· ὑψηλαὶ δ' ἐπεφύκεσαν ἀγχόθι πεῦκαι,
λεῦκαί τε, πλάτανοί τε, καὶ ἀκρόκομοι κυπάρισσοι,
ἄνθεά τ' εὐώδη, λασίαις φίλα ἔργα μελίσσαις,
ὅσσ' ἔαρος λήγοντος ἐπιβρύει ἂν λειμῶνας.
ἔνθα δ' ἀνὴρ ὑπέροπλος ἐνήμενος ἐνδιάασκε,
δεινὸς ἰδεῖν, σκληραῖσι τεθλαγμένος οὔατα πυγμαῖς·
στήθεα δ' ἐσφαίρωτο πελώρια, καὶ πλατὺ νῶτον,
σαρκὶ σιδαρείῃ, σφυρήλατος οἷα κολοσσός.
ἐν δὲ μύες στερεοῖσι βραχίοσιν ἄκρον ὑπ' ὦμον
ἕστασαν, ἦυτε πέτροι ὀλοοίτροχοι, οὕστε κυλίνδων
χειμάῤῥους ποταμὸς μεγάλαις περιέξεσε δίναις·
αὐτὰρ ὑπὲρ νώτοιο καὶ αὐχένος ἠωρεῖτο
ἄκρων δέρμα λέοντος ἀφημμένον ἐκ ποδεώνων.
τὸν πρότερος προσέειπεν ἀεθλοφόρος Πολυδεύκης.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Χαῖρε ξεῖν', ὅστ' ἐσσί· τίνες βροτοί, ὧν ὅδε χῶρος;

ΑΜΥΚΟΣ.

Χαίρω πῶς, ὅτε γ' ἄνδρας ὁρῶ, τοὺς μήποτ' ὄπωπα;

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Θάρσει· μήτ' ἀδίκους, μήτ' ἐξ ἀδίκων φάθι λεύσσειν.

ΑΜΥ-

ΑΜΥΚΟΣ.

Θαρσέω· κοὐκ ἐκ σοῦ μὲ διδάσκεσθαι τόδ' ἔοικεν. 57.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Ἄγριος εἶ, πρὸς πάντα παλίγκοτος, ἠδ' ὑπερόπτης.

ΑΜΥΚΟΣ.

Τοιόσδ', οἷον ὁρᾷς· τῆς σῆς γέ μεν οὐκ ἐπιβαίνω.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Ἔλθοις, καὶ ξενίων γε τυχὼν πάλιν οἴκαδ' ἱκάνοις.

ΑΜΥΚΟΣ.

Μήτε σύ με ξείνιζε· τά τ' ἐξ ἐμεῦ οὐκ ἐν ἑτοίμῳ. 61.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Δαιμόνι', οὐδ' ἂν τοῦδε πιεῖν ὕδατος σύ γε δοίης;

ΑΜΥΚΟΣ.

Γνώσεαι, εἴ σευ δίψος ἀνειμένα χείλεα τέρσει.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Ἄργυρος, ἢ τίς ὁ μισθὸς, ἐρεῖς, ᾧ κέν σε πίθοιμεν;

ΑΜΥ-

ΑΜΥΚΟΣ.

Εἷς ἑνὶ χεῖρας ἄειρον, ἐναντίος ἀνδρὶ καταστάς.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Πυγμάχος, ἢ καὶ ποσσὶ θένων σκέλος˙ ὄμματα δ' ὀρθά.

ΑΜΥΚΟΣ.

Πὺξ διατεινάμενος, σφετέρης μὴ φείδεο τέχνης.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Τίς γὰρ ὅτῳ χεῖρας καὶ ἐμοὺς συνερείσω ἱμάντας;

ΑΜΥΚΟΣ.

Ἐγγὺς ὁρᾷς οὐ σύ μ'; Ἄμυκος κεκλήσεθ' ὁ πύκτης.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Ἦ καὶ ἄεθλον ἑτοῖμον ἐφ' ᾧ δηρισόμεθ' ἄμφω;

ΑΜΥΚΟΣ.

Σὸς μὲν ἐγὼ, σὺ δ' ἐμὸς κεκλήσεαι, εἴκε κρατήσω.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Ὀρνίχων φοινικολόφων τοιοίδε κυδοιμοί.

ΑΜΥ-

ΑΜΥΚΟΣ.

Εἴτ' οὖν ὀρνίχεσσιν ἐοικότες εἴτε λέουσι
Γεινόμεθ', οὐκ ἄλλῳ γε μαχεσσαίμεσθ' ἐπ' ἀέθλῳ.

Ἦ ῥ' Ἄμυκος, καὶ κόχλον ἑλὼν μυκάσατο κοῖλον.
οἱ δὲ θοῶς συνάγερθεν ὑπὸ σκιερὰς πλατανίστως,
κόχλω φυσαθέντος, ἀεὶ Βέβρυκες κομόωντες.
ὣς δ' αὔτως ἥρωας ἰὼν ἐκαλέσσατο πάντας
Μαγνήσσης ἀπὸ ναὸς ὑπείροχος ἐν δαῒ Κάστωρ.
οἱ δ', ἐπεὶ οὖν σπείραισιν ἐκαρτύναντο βοείαις
χεῖρας, καὶ περὶ γυῖα μακροὺς εἵλιξαν ἱμάντας,
ἐς μέσσον σύναγον, φόνον ἀλλάλοισι πνέοντες.
ἔνθα πολύς σφισι μόχθος ἐπειγομένοισιν ἐτύχθη,
ὁππότερος κατὰ νῶτα λάβῃ φάος ἠελίοιο.
ἀλλ' ἰδρίῃ μέγαν ἄνδρα παρήλυθες, ὦ Πολύδευκες·
βάλλετο δ' ἀκτίνεσσιν ἅπαν Ἀμύκοιο πρόσωπον·
αὐτὰρ ὅγ' ἐν θυμῷ κεχολωμένος ἵετο πρόσσω,
χερσὶ τιτυσκόμενος. τοῦ δ' ἄκρον τύψε γένειον
Τυνδαρίδης ἐπιόντος· ὀρίνθη δὲ πλέον ἢ πρὶν,
σὺν δὲ μάχαν ἐτίναξε, πολὺς δ' ἐπέκειτο νενευκὼς
ἐς γαῖαν. Βέβρυκες δ' ἐπαΰτεον· ἐκ δ' ἑτέρωθεν
ἥρωες κρατερὸν Πολυδεύκεα θαρσύνεσκον,
δειδιότες μή πως μιν ἐπιβρίσας δαμάσειε
χώρῳ ἐνὶ στεινῷ Τιτυῷ ἐναλίγκιος ἀνήρ.
ἤτοι ὅγ' ἔνθα καὶ ἔνθα παριστάμενος Διὸς υἱὸς

ἀμφοτέραισιν ἄμυσσεν ἀμοιβαδίς· ἔσχεθε δ' ὁρμῆς
παῖδα Ποσειδάωνος, ὑπερφίαλόν περ ἐόντα.
ἔστη δὲ πλαγαῖς μεθύων, ἐκ δ' ἔπτυσεν αἷμα
φοίνιον· οἱ δ' ἅμα πάντες ἀριστῆες κελάδησαν,
ὡς ἴδον ἕλκεα λυγρὰ περὶ στόμα τε γναθμούς τε·
ὄμματα δ' οἰδήσαντος ἀπεστείνωτο προσώπου.
τὸν μὲν ἄναξ ἐτάραξεν, ἐτώσια χερσὶ προδεικνὺς
πάντοθεν· ἀλλ' ὅτε δή μιν ἀμηχανέοντ' ἐνόησε,
μέσσας ῥινὸς ὕπερθε κατ' ὀφρύος ἤλασε πυγμὴν,
πᾶν δ' ἀπέσυρε μέτωπον ἐς ὀστέον. αὐτὰρ ὁ πλαγεὶς
ὕπτιος ἐν φύλλοισι τεθαλόσιν ἐξετανύσθη.
ἔνθα μάχη δριμεῖα πάλιν γένετ' ὀρθωθέντος·
ἀλλάλους δ' ὄλεκον στερεοῖς θείνοντες ἱμᾶσιν.
ἀλλ' ὁ μὲν ἐς στῆθός τε καὶ ἔξω χεῖρας ἐνώμα
αὐχένος ἀρχαγὸς Βεβρύκων· ὁ δ' ἀεικέσι πλαγαῖς
πᾶν συνέφυρε πρόσωπον ἀνίκατος Πολυδεύκης.
σάρκες δ' οἱ μὲν ἱδρῶτι συνίζανον· ἐκ μεγάλου δὲ
αἶψ' ὀλίγος γένετ' ἀνδρός· ὁ δ' αἰεὶ μάσσονα γυῖα
ἁπτόμενος φορέεσκε πόνου, χροιῇ δ' ἔτ' ἀμείνω.
πῶς γὰρ δὴ Διὸς υἱὸς ἀδηφάγον ἄνδρα καθεῖλεν,
εἰπὲ θεά, σὺ γὰρ οἶσθα· ἐγὼ δ' ἑτέρων ὑποφήτης
φθέγξομαι ὅσσ' ἐθέλεις τύ, καὶ ὅππως τοι φίλον αὐτᾷ.
Ἦτοι ὅγε ῥέξαι τι λιλαιόμενος μέγα ἔργον,
σκαιῇ μὲν σκαιὴν Πολυδεύκεος ἔλλαβε χεῖρα,
δοχμὸς ἀπὸ προβολῆς κλινθείς· ἑτέρῳ δ' ἐπιβαίνων
δεξιτερῆς ἤνεγκεν ἀπὸ λαγόνος πλατὺ γυῖον,

(καί κε τυχὼν ἔβλαψεν Ἀμυκλαίων βασιλῆα·)
ἀλλ' ὅγ' ὑπεξανέδυ κεφαλῇ· στιβαρᾷ δ' ἄρα χειρὶ
πλᾶξεν ὑπὸ σκαιὸν κρόταφον, καὶ ἐπέμπεσεν ὤμῳ·
ἐκ δ' ἐχύθη μέλαν αἷμα θοῶς κροτάφοιο χανόντος·
λαιῇ δὲ στόμα τύψε, πυκνοὶ δ' ἀράβησαν ὀδόντες·
αἰεὶ δ' ὀξυτέρῳ πιτύλῳ δαλεῖτο πρόσωπον,
μέχρι συνηλοίησε παρήϊα· πᾶς δ' ἐπὶ γαῖαν
κεῖτ' ἀλλοφρονέων, καὶ ἀνέσχεθε, νεῖκος ἀπαυδῶν,
ἀμφοτέρας ἅμα χεῖρας· ἐπεὶ θανάτου σχεδὸν ἦεν.
τὸν μὲν ἄρα, κρατέων περ, ἀτάσθαλον οὐδὲν ἔρεξας,
ὦ πύκτα Πολύδευκες· ὄμοσσε δέ τοι μέγαν ὅρκον,
ὃν πατέρ' ἐκ πόντοιο Ποσειδάωνα κικλήσκων,
μήποτ' ἔτι ξείνοισιν ἑκὼν ἀνιηρὸς ἔσεσθαι.

Καὶ σὺ μὲν ὕμνησαί μοι, ἄναξ. Σὲ δὲ, Κάστορ, ἀείσω.
Τυνδαρίδα, ταχύπωλε, δορυσσόε, χαλκεοθώραξ.

Τὼ μὲν ἀναρπάξαντε δύω φερέτην Διὸς υἱὼ
δοιὰς Λευκίπποιο κόρας· δοιὼ δ' ἄρα τώγε
ἐσσυμένως ἐδίωκον ἀδελφεὼ, υἷ' Ἀφαρῆος,
γαμβρὼ μελλογάμω, Λυγκεὺς, καὶ ὁ καρτερὸς Ἴδας.
ἀλλ' ὅτε τύμβον ἵκανον ἀποφθιμένου Ἀφαρῆος,
ἐκ δίφρων ἅμα πάντες ἐπ' ἀλλάλοισιν ὄρουσαν,
ἔγχεσι καὶ κοίλοισι βαρυνόμενοι σακέεσσι.
Λυγκεὺς δ' αὖ μετέειπεν ὑπὲκ κόρυθος μέγ' ἀΰσας,
Δαιμόνιοι, τί μάχης ἱμείρετε; πῶς δ' ἐπὶ νύμφαις
ἀλ-

ἀλλοτρίαις χαλεποί, γυμναὶ δ' ἐν χερσὶ μάχαιραι;
ἁμῖν τοι Λεύκιππος ἑὰς ἔδνωσε θύγατρας
τάσδε πολὺ προτέροις· ἁμῖν γάμος οὗτος ἐν ὅρκῳ·
ὔμμες δ' οὐ κατὰ κόσμον, ἐπ' ἀλλοτρίοις λεχέεσσι,
βουσὶ, καὶ ἡμιόνοισι, καὶ ἀλλοτρίοις κτεάτεσσιν,
ἄνδρα παρετρέψασθε, γάμον δ' ἐκλέψατε δώροις.
ἦ μὰν πολλάκις ὔμμιν ἐνώπιος ἀμφοτέροισιν
αὐτὸς ἐγὼ τάδ' ἔειπα, καὶ οὐ πολύμυθος ἐών περ.
οὐχ οὕτω, φίλοι ἄνδρες, ἀριστήεσσιν ἔοικε
μναστεύειν ἀλόχους, αἷς νυμφίοι ἤδη ἑτοῖμοι.
πολλά τοι Σπάρτα, πολλὰ δ' ἱππήλατος Ἆλις,
Ἀρκαδία τ' εὔμαλος, Ἀχαιῶν τε πτολίεθρα,
Μεσσάνα τε, καὶ Ἄργος, ἅπασά τε Σισυφὶς ἀκτά·
ἔνθα κόραι τοκέεσσιν ὑπὸ σφετέροισι τρέφονται
μυρίαι, οὔτε φυῆς ἐπιδευέες, οὔτε νόοιο.
τάων εὐμαρὲς ὔμμιν ὀπυίειν ἅς κ' ἐθέλοιτε·
ὡς ἀγαθοῖς πολέες βούλοιντό γε πενθεροὶ εἶναι.
ὔμμες δ' ἐν πάντεσσι διάκριτοι ἡρώεσσι,
καὶ πατέρες, καὶ ἄνωθεν ἅπαν πατρώϊον αἷμα.
ἀλλὰ, φίλοι, τοῦτον μὲν ἐάσατε πρὸς τέλος ἐλθεῖν
νῶϊ γάμον· σφῷν δ' ἄλλον ἐπιφραζώμεθα πάντες.
Ἴσκον τοιάδε πολλά· τὰ δ' εἰς ὑγρὸν ᾤχετο κῦμα
πνοιὴ ἔχοισ' ἀνέμοιο· χάρις δ' οὐχ ἕσπετο μύθοις.
σφὼ γὰρ ἀκηλήτω καὶ ἀπηνέες· ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν
πείθεσθ'· ἄμφω δ' ἄμμιν ἀνεψιὼ ἐκ πατρὸς ἐστόν.
εἰ δ' ὑμῖν κραδία πόλεμον ποθεῖ, αἵματι δὲ χρὴ

νεῖκος ἀναῤῥήξαντας ὁμοίιον ἔχθεα λῦσαι,
Ἴδας μὲν καὶ ὅμαιμος ἐὸς, κρατερὸς Πολυδεύκης
χεῖρας ἐρωήσουσιν ἀποσχομένω ὑσμίνης·
νῷϊ δ' ἐγὼ Κάστωρ τε διακρινώμεθ' Ἄρηϊ,
ὁπλοτέρω γεγαῶτε· γονεῦσι δὲ μὴ πολὺ πένθος
ἁμετέροισι λίπωμεν· ἅλις νέκυς ἐξ ἑνὸς οἴκου
εἷς· ἀτὰρ ὤλλοι πάντας ἐϋφρανέουσιν ἑταίρους,
νυμφίοι ἀντὶ νεκρῶν, ὑμεναιώσουσι δὲ κούρας
τάσδ', ὀλίγῳ τοι ἔοικε κακῷ μέγα νεῖκος ἀναιρεῖν.
Εἶπε. τὰ δ' οὐκ ἄρ' ἔμελλε θεὸς μεταμώνια θήσειν.
τὼ μὲν γὰρ ποτὶ γαῖαν ἀπ' ὤμων τεύχε' ἔθεντο,
τοὶ γενεᾷ προφέρεσκον· ὁ δ' εἰς μέσον ἤλυθε Λυγκεὺς,
σείων καρτερὸν ἔγχος ὑπ' ἀσπίδος ἄντυγα πράταν.
ὡς δ' αὔτως ἄκρας ἐτινάξατο δούρατος ἀκμὰς
Κάστωρ· ἀμφοτέροις δὲ λόφων ἐπένευον ἔθειραι.
ἔγχεσι μὲν πράτιστα τιτυσκόμενοι πόνον εἶχον,
ἀλλάλων εἴπου τι χροὸς γυμνωθὲν ἴδοιεν.
ἀλλ' ἤτοι τὰ μὲν ἄκρα, πάρος τινὰ δηλήσασθαι,
δοῦρ' ἐάγη, σακέεσσιν ἐν ἰτεΐνοισι παγέντα.
τὼ δ' ἄορ' ἐκ κολεοῖιν ἐρυσσαμένω, φόνον αὖθις
τεῦχον ἐπ' ἀλλάλοισι· μάχης δ' οὐ γίνετ' ἐρωή.
πολλὰ μὲν εἰς σάκος εὐρὺ καὶ ἱπποκόμον τρυφάλειαν
Κάστωρ, πολλὰ δ' ἔνυξεν ἀκριβὴς ὄμμασι Λυγκεὺς
τοῖο σάκος, φοίνικα δ' ὅσον λόφον ἵκετ' ἀκωκή.
τοῦ μὲν ἄκραν ἐκόλουσεν ἐπὶ σκαιὸν γόνυ χεῖρα
φάσγανον ὀξὺ φέροντος ὑπεξαναβὰς ποδὶ Κάστωρ

σκαιῷ

σκαιῷ. ὁ δὲ πλαγεὶς ξίφος ἔκβαλεν· αἶψα δὲ φεύγειν
ὡρμάθη ποτὶ σᾶμα πατρὸς, ὅθι καρτερὸς Ἴδας
κεκλιμένος θαεῖτο μάχην ἐμφύλιον ἀνδρῶν.
ἀλλὰ μεταΐξας πλατὺ φάσγανον ὦσε διαπρὸ
Τυνδαρίδας λαγόνος τε καὶ ὀμφαλοῦ· ἔγκατα δ' εἴσω
χαλκὸς ἄφαρ διέχευεν· ὁ δ' εἰς χθόνα κεῖτο νενευκὼς
Λυγκεὺς, κατδ' ἄρα οἱ βλεφάρων βαρὺς ἔδραμεν ὕπνος.
οὐ μὰν οὐδὲ τὸν ἄλλον ἐφ' ἑςίῃ εἶδε πατρῴῃ
παίδων Λαοκόωσα, φίλον γάμον ἐκτελέσαντα.
ἦ γὰρ ὅγε ςάλαν Ἀφαρηΐου ἐξανέχουσαν
τύμβω ἀναῤῥήξας, ταχέως Μεσσάνιος Ἴδας
μέλλε κασιγνήτοιο βαλεῖν σφετέροιο φονῆα·
ἀλλὰ Ζεὺς ἐπάμυνε, χερῶν δέ οἱ ἔκβαλε τυκτὰν
μάρμαρον, αὐτὸν δὲ φλογέῳ συνέφλεξε κεραυνῷ.
οὕτω Τυνδαρίδαις πολεμιζέμεν οὐκ ἐν ἐλαφρῷ.
αὐτοί τε κρατέοντε, καὶ ἐκ κρατέοντος ἔφυσαν.
Χαίρετε Λήδας τέκνα, καὶ ἁμετέροις κλέος ὕμνοις
ἐσθλὸν ἀεὶ πέμποιτε. φίλοι δέ γε πάντες ἀοιδοὶ
Τυνδαρίδαις, Ἑλένᾳ τε, καὶ ἄλλοις ἡρώεσσιν,
Ἴλιον οἳ διέπερσαν, ἀρήγοντες Μενελάῳ.
ὑμῖν κῦδος, ἄνακτες, ἐμήσατο Χῖος ἀοιδὸς,
ὑμνήσας Πριάμοιο πόλιν, καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
Ἰλιάδας τε μάχας, Ἀχιλῆά τε πύργον ἀΰτῆς·
ὑμῖν δ' αὖ καὶ ἐγὼ λιγεῶν μειλίγματα Μουσῶν,
οἷ' αὐταὶ παρέχουσι, καὶ ὡς ἐμὸς οἶκος ὑπάρχει,
τοῖα φέρω. γεράων δὲ θεοῖς κάλλιςον ἀοιδή.

ΕΡΑΣ-

ΕΡΑΣΤΗΣ, ἢ ΔΥΣΕΡΩΣ.

Εἰδύλλιον κγ'.

Ἀνήρ τις πολύφιλτρος ἀπηνέος ἤρατ' ἐφάβω,
τὰν μορφὰν ἀγαθῶ, τὸν δὲ τρόπον οὐκ ἔθ' ὁμοίω,
μίσει τὸν φιλέοντα, καὶ οὐδὲ ἓν ἅμερον εἶχε·
κοὐκ ᾔδη τὸν Ἔρωτα, τίς ἦν θεὸς, ἡλίκα τόξα
χερσὶ κρατεῖ, πῶς πικρὰ βέλη ποτὶ παιδία βάλλει.
πάντα δὲ κἠν μύθοισι καὶ ἐν προσόδοισιν ἀτειρής·
οὐδέ τι τῶν πυρσῶν παραμύθιον, οὐκ ἀμάρυγμα
χείλεος, οὐκ ὄσσων λιπαρὸν σέλας, οὐ ῥοδόμαλον,
οὐ λόγος, οὐχὶ φίλαμα τὸ κουφίζον τὸν ἔρωτα·
οἷα δὲ θὴρ ὑλαῖος ὑποπτεύησι κυναγὼς,
οὕτω πάντ' ἐποίει ποτὶ τὸν βροτόν· ἄγρια δ' αὐτῷ
χείλεα, καὶ κῶραι δεινὸν βλέπον, εἶχεν ἀνάγκαν,
τᾷ δὲ χολᾷ τὸ πρόσωπον ἀμείβετο· φεῦγε δ' ἀπὸ χρῶς
ὕβριν τᾶς ὀργᾶς περικείμενος· ἀλλὰ καὶ οὕτως
ἦν καλός· ἐξ ὀργᾶς δ' ἐρεθίζετο μᾶλλον ἐραστάς.
λοίσθιον οὐκ ἤνεικε τόσαν φλόγα τᾶς Κυθερείας,
ἀλλ' ἐνθὼν ἔκλαιε ποτὶ στυγνοῖσι μελάθροις,
καὶ κύσε τὰν φλιάν· οὕτω δ' ἀνενείκατο φωνάν.
Ἄγριε παῖ καὶ στυγνὲ, κακᾶς ἀνάθρεμμα λεαίνας,
λάϊνε παῖ, καὶ ἔρωτος ἀνάξιε, δῶρά τοι ἦνθον
λοίσθια ταῦτα φέρων, τὸν ἐμὸν βρόχον. οὐκ ἔτι γάρ σε,
κῶρ', ἐθέλω λυπῆν κεχολωμένον· ἀλλὰ βαδίζω

ἔνθα τύ μευ κατέκρινας, ὅπῃ λόγος ἦμεν ἀταρπὸν,
ξυνὸν τοῖσιν ἐρῶσι τὸ φάρμακον, ἔνθα τὸ λᾶθος·
ἀλλὰ καὶ ἢν ὅλον αὐτὸ λαβὼν ποτὶ χεῖλος ἀμέλξω,
οὐδέ κε τὼς σβέσσω τὸν ἐμὸν πόθον. ἄρτι δὲ χαίρειν
τοῖσι τεοῖς προθύροις ἐπιβάλλομαι· οἶδα τὸ μέλλον·
καὶ τὸ ῥόδον καλόν ἐστι, καὶ ὁ χρόνος αὐτὸ μαραίνει·
καὶ τὸ ἴον καλόν ἐστιν ἐν εἴαρι, καὶ ταχὺ γηρᾷ·
λευκὸν τὸ κρίνον ἐστὶ, μαραίνεται ἀνίκα πίπτει·
ἁ δὲ χιὼν λευκὰ, καὶ τάκεται ἀνίκα παχθῇ·
καὶ κάλλος καλόν ἐστι τὸ παιδικὸν, ἀλλ᾽ ὀλίγον ζῇ.
ἥξει καιρὸς ἐκεῖνος ὁπανίκα καὶ τὺ φιλάσεις,
ἁνίκα τὰν κραδίαν ὀπτεύμενος ἁλμυρὰ κλαύσεις.
ἀλλὰ τὺ παῖ κἂν τοῦτο πανύστατον ἁδύ τι ῥέξον,
ὁππόταν ἐξενθὼν ἠρτημένον ἐν προθύροισι
τοῖσι τεοῖσιν ἴδῃς, τὸν τλάμονα μή με παρένθῃς·
στᾶθι δὲ, καὶ βραχὺ κλαῦσον· ἐπισπείσας δὲ τὸ δάκρυ,
λῦσον τῶ σχοίνω με, καὶ ἀμφίθες ἐκ ῥεθέων σῶν
εἵματα, καὶ κρύψον με, τὸ δ᾽ αὖ πύματόν με φίλασον·
κἂν νεκρῷ χάρισαι τὰ σὰ χείλεα· μή με φοβαθῇς·
οὐ δύναμαι ζῆν, εἴγε διαλλάξας με φιλάσεις.
χῶμα δέ μοι κοίλανον, ὅ μευ κρύψει τὸν ἔρωτα.
κἂν ἀπίῃς, τόδε μοι τρὶς ἐπάϋσον, Ὦ φίλε κεῖσαι·
ἢν δέ γε λῇς, καὶ τοῦτο, Καλὸς δέ μοι ὤλεθ᾽ ἑταῖρος·
γράψον καὶ τόδε γράμμα, τὸ σοῖσι στίχοισι χαράξων.
τοῦτον Ἔρως ἔκτεινεν, ὁδοιπόρε· μὴ παροδεύσῃς,
ἀλλὰ στὰς τόδε λέξον, Ἀπηνέα εἶχεν ἑταῖρον.

Ὧδ᾽

Ὠς εἰπὼν λίθον εἷλεν· ἐρεισάμενος δ' ἐπὶ τοίχῳ
ἄχρι μέσων οὐδῶν φοβερὸν λίθον, ἧπτεν ἀπ' αὐτῶν
τὰν λεπτὰν σχοινῖδα· βρόχον δ' ἔμβαλλε τραχήλῳ·
τὰν ἕδραν δ' ἐκύλισεν ὑπὲκ ποδὸς, ἠδ' ἐκρεμάσθη
νεκρός· ὁ δ' αὖτ' ὤϊξε θύρας, καὶ τὸν νεκρὸν εἶδεν
αὐλᾶς ἐξ ἰδίας ἠρτημένον· οὐδ' ἐλυγίχθη
τὰν ψυχὰν, οὐ κλαῦσε νέω φόνον, ἀλλ' ἐπὶ νεκρῷ
εἵματα πάντ' ἐμίανεν ἐφαβικά· βαῖνε δ' ἐς ἄθλως
γυμναςῶν, καὶ τῆλε φίλων ἐπεμαίετο λουτρῶν,
καὶ ποτὶ τὸν θεὸν ἦνθε τὸν ὕβρισε· λαϊνέας δὲ
ἵςατ' ἐπὶ κρηπῖδος Ἔρως, ὑδάτων ἐφύπερθεν.
ἅλατο καὶ τὤγαλμα, κακὸν δ' ἔκτεινεν ἔφαβον.
νᾶμα δ' ἐφοινίχθη· παιδὸς δ' ἐπενάχετο φωνά·
Χαίρετε τοὶ φιλέοντες· ὁ γὰρ μισῶν ἐφονεύθη.
στέργετε δ' ὕμμες αἶται· ὁ γὰρ θεὸς οἶδε δικάζειν.

ΗΡΑΚΛΙΣΚΟΣ.

Εἰδύλλιον κδ'.

Ἡρακλέα δεκάμηνον ἐόντα ποχ' ἁ Μιδεᾶτις
Ἀλκμήνα, καὶ νυκτὶ νεώτερον Ἰφικλῆα,
ἀμφοτέρως λούσασα καὶ ἐμπλήσασα γάλακτος,
χαλκείαν κατέθηκεν ἐς ἀσπίδα, τὰν Πτερελάου

Ἀμ-

Ἀμφιτρύων καλὸν ὅπλον ἀπεσκύλευσε πεσόντος·
ἁπτομένα δὲ γυνὰ κεφαλᾶς μυθήσατο παίδων,
Εὕδετ' ἐμὰ βρέφεα γλυκερὸν καὶ ἐγέρσιμον ὕπνον,
εὕδετ' ἐμὰ ψυχὰ, δύ' ἀδελφεὼ, εὔσοα τέκνα,
ὄλβιοι εὐνάζοισθε, καὶ ὄλβιοι ἀῶ ἵκοισθε.
Ὣς φαμένα δίνασε σάκος μέγα· τοὺς δ' ἔλαβ' ὕπνος.
Ἆμος δὲ στρέφεται μεσονύκτιον ἐς δύσιν ἄρκτος
Ὠρίωνα κατ' αὐτὸν, ὁ δ' ἀμφαίνει μέγαν ὦμον·
τᾶμος ἄρ' αἰνὰ πέλωρα δύω πολυμήχανος Ἥρη
κυανέαις φρίσσοντας ὑπὸ σπείραισι δράκοντας
ὦρσεν ἐπὶ πλατὺν οὐδὸν, ὅθι σταθμὰ κοῖλα θυράων
οἴκω, ἀπειλήσασα φαγεῖν βρέφος Ἡρακλῆα.
τὼ δ' ἐξειλυσθέντες ἐπὶ χθονὶ γαστέρας ἄμφω
αἱμοβόρως ἐκύλιον· ἀπ' ὀφθαλμῶν δὲ κακὸν πῦρ
ἐρχομένοις λάμπεσκε, βαρὺν δ' ἐξέπτυον ἰόν.
ἀλλ' ὅτε δὴ παίδων λιχμώμενοι ἐγγύθεν ἦλθον,
καὶ τότ' ἄρ' ἐξέγροντο (Διὸς νοέοντος ἅπαντα)
Ἀλκμήνας φίλα τέκνα· φάος δ' ἀνὰ οἶκον ἐτύχθη.
ἤτοι ὅγ' εὐθὺς ἄϋσεν, ὅπως κακὰ θηρί' ἀνέγνω
κοίλω ὑπὲρ σάκεος, καὶ ἀναιδέας εἶδεν ὀδόντας
Ἰφικλέης· οὔλαν δὲ ποσὶ διελάκτισε χλαῖναν,
φευγέμεν ὁρμαίνων· ὁ δ' ἐναντίος εἴχετο χερσὶν
Ἡρακλέης, ἄμφω δὲ βαρεῖ ἐνεδήσατο δεσμῷ,
δραξάμενος φάρυγος, τόθι φάρμακα λυγρὰ τέτυκται
οὐλομένοις ὀφίεσσι, τὰ καὶ θεοὶ ἐχθαίροντι.
τὼ δ' αὖτε σπείραισιν ἑλισσέσθην περὶ παῖδα

ὀψίγονον, γαλαθηνὸν, ὑπὸ τροφῷ αἰὲν ἄδακρυν.
ἂψ δὲ πάλιν διέλυον, ἐπεὶ μογέοιεν ἀκάνθας,
δεσμῶ ἀναγκαίω πειρώμενοι ἔκλυσιν εὑρῆν.
Ἀλκμήνα δ᾽ ἐσάκουσε βοᾶς, καὶ ἐπέγρετο πρᾶτα.
Ἄνσταθ᾽ Ἀμφιτρύων. ἐμὲ γὰρ δέος ἴσχει ὀκνηρόν·
ἄνστα, μηδὲ πόδεσσι τεοῖς ὑπὸ σάνδαλα θείης.
οὐκ ἀΐεις παίδων ὁ νεώτερος ὅσσον ἀϋτεῖ;
οὐ νοέεις ὅτι νυκτὸς ἀωρί που; οἵδε τε τοῖχοι
πάντες ἀριφραδέες, καθαρᾶς ἄτερ ἠριγενείας;
ἔστι τί μοι κατὰ δῶμα νεώτερον, ἔστι, φίλ᾽ ἀνδρῶν.
Ὣς φάθ᾽. ὁ δ᾽ ἐξ εὐνᾶς ἀλόχῳ κατέβαινε πιθήσας·
δαιδάλεον δ᾽ ὥρμησε μετὰ ξίφος, ὅῤῥ᾽ οἱ ὕπερθε
κλιντῆρος κεδρίνῳ περὶ πασσάλῳ αἰὲν ἄωρτο.
ἤτοι ὅγ᾽ ὠριγνᾶτο νεοκλώστω τελαμῶνος,
κουφίζων ἑτέρᾳ κολεὸν, μέγα λώτινον ἔργον·
ἀμφιλαφὴς δ᾽ ἄρα παστὰς ἐνεπλήσθη πάλιν ὄρφνης.
δμῶας δὴ τότ᾽ ἄϋσεν ὕπνον βαρὺν ἐκφυσῶντας,
Οἴσετε πῦρ ὅτι θᾶσσον ἀπ᾽ ἐσχαρεῶνος ἑλόντες
δμῶες ἐμοὶ, στιβαροὺς δὲ θυρᾶν ἀνακόψατ᾽ ὀχῆας.
ἄνστατε δμῶες ταλασίφρονες. αὐτὸς ἀϋτεῖ.
Οἱ δ᾽ αἶψα προγένοντο λύχνοις ἅμα δαιομένοισι
δμῶες· ἐνεπλήσθη δὲ δόμος, σπεύδοντος ἑκάστω.
ἤτοι ἄρ᾽ ὡς εἶδον᾽ ἐπιτίτθιον Ἡρακλῆα
θῆρε δύω χείρεσσιν ἀπρὶξ ἁπαλαῖσιν ἔχοντα,
συμπλήγδην ἰάχησαν· ὁ δ᾽ ἐς πατέρ᾽ Ἀμφιτρύωνα
ἑρπετὰ δεικανάασκεν, ἐπάλλετο δ᾽ ὑψόθι χαίρων

κω-

κωροσύνᾳ, γελάσας δὲ πάρος κατέθηκε ποδοῖϊν
πατρὸς ἑοῦ θανάτῳ κεκαρωμένα δεινὰ πέλωρα.
Ἀλκμήνα μὲν ἔπειτα ποτὶ σφέτερον βάλε κόλπον
ξηρὸν ὑπαὶ δείους ἀκράχολον Ἰφικλῆα.
Ἀμφιτρύων δὲ τὸν ἄλλον ὑπ' ἀμνείαν θέτο χλαῖναν
παῖδα· πάλιν δ' ἐς λέκτρον ἰὼν ἐμνάσατο κοίτω.
Ὄρνιχες τρίτον ἄρτι τὸν ἔσχατον ὄρθρον ἄειδον·
Τειρεσίαν τόκα μάντιν, ἀλαθέα πάντα λέγοντα,
Ἀλκμήνα καλέσασα, χρέος κατέλεξε νεοχμὸν,
καί νιν ὑποκρίνεσθαι ὅπως τελέεσθαι ἔμελλεν
ἠνώγει· Μηδ', εἴ τι θεοὶ νοέοιντο πονηρὸν,
αἰδόμενος ἐμὲ κρύπτε· καὶ ὡς οὐκ ἔστιν ἀλύξαι
ἀνθρώποις ὅ, τι μοῖρα κατὰ κλωστῆρος ἐπείγει,
Μάντι Εὐηρείδα, μάλα σε φρονέοντα διδάσκω.
Τὼς ἔλεγεν βασίλεια. ὁ δ' ἀνταμείβετο τοίως.
Θάρσει ἀριστοτόκεια γύναι, Περσήϊον αἷμα·
ναὶ γὰρ ἐμὸν γλυκὺ φέγγος ἀποιχόμενον πάλαι ὄσσων
πολλαὶ Ἀχαιϊάδων μαλακὸν περὶ γούνατι νῆμα
χειρὶ κατατρίψοντι, ἀκρέσπερον ἀείδοισαι
Ἀλκμήναν ὀνομαστί· σέβας δ' ἔσῃ Ἀργείαισι.
τοῖος ἀνὴρ ὅδε μέλλει ἐς οὐρανὸν ἄστρα φέροντα
ἀμβαίνειν τεὸς υἱὸς, ἀπὸ στέρνων πλατὺς ἥρως,
οὗ καὶ θηρία πάντα καὶ ἀνέρες ἥσσονες ἄλλοι.
δώδεκά οἱ τελέσαντι πεπρωμένον ἐν Διὸς οἰκῆν
μόχθως· θνατὰ δὲ πάντα πυρὰ Τραχίνιος ἑξεῖ.
γαμβρὸς δ' ἀθανάτων κεκλήσεται, οἳ τάδ' ἐπῶρσαν

 κνώ-

Δωρικὸς, ἀσφαλέως κε φυτοσκάφον ἄνδρα κορέσσαι.
αὐτὰρ ἐπ' ἄματι τυννὸν ἄνευ πυρὸς αἴνυτο δόρπον·
εἵματα δ' οὐκ ἀσκητὰ μέσας ὑπὲρ ἕννυτο κνάμας.

[Λείπει τὸ τέλος τοῦ παρόντος Εἰδυλλίου.]

ΗΡΑΚΛΗΣ ΛΕΟΝΤΟΦΟΝΟΣ.

ἢ, κατά τινα ἀντίγραφα,

ΑΥΓΕΙΟΥ ΚΛΗΡΟΣ.

Εἰδύλλιον κέ.

[Λείπει ἡ ἀρχή.]

Τὸν δ' ὁ γέρων προσέειπε βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνὴρ,
παυσάμενος ἔργοιο, τὸ οἱ μετὰ χερσὶν ἔκειτο,
'Εκ τοι, ξεῖνε, πρόφρων μυθήσομαι ὅσσ' ἐρεείνεις,
Ἑρμέω ἀζόμενος δεινὴν ὄπιν εἰνοδίοιο·
τὸν γὰρ φασὶ μέγιστον ἐπουρανίων κεχολῶσθαι,
εἴ κεν ὁδοῦ ζαχρεῖον ἀνήνηταί τις ὁδίτην.
ποῖμναι μὲν βασιλῆος εὔτριχες Αὐγείαο
οὐ πᾶσαι βόσκονται ἴαν βόσιν, οὐθ' ἕνα χῶρον·
ἀλλ' αἱ μέν ῥα νέμονται ἐπ' ὄχθαις ἀμφ' Ἐλισοῦντος,

αἱ

αἱ δ' ἱερὸν θείοιο παρὰ ῥόον Ἀλφειοῖο,
αἱ δ' ἐπὶ Βυπρασίου πολυβότρυος, αἱ δὲ καὶ ὧδε.
χωρὶς δὴ σηκοί σφι τετυγμένοι εἰσὶν ἑκάσταις.
αὐτὰρ βουκολίοισι περιπλήθουσί περ ἔμπης
πάντεσσιν νομοὶ ὧδε τεθηλότες αἰὲν ἔασι,
Μηνίου ἀμμέγα τῖφος· ἐπεὶ μελιηδέα ποίην
λειμῶνες θαλέθουσιν ὑπόδροσοι εἰαμεναί τε
εἰς ἄλις, ἥ ῥα βόεσσι μένος κεραῇσιν ἀέξει.
αὖλις δέ σφισιν ἥδε τεῆς ἐπιδέξια χειρὸς
φαίνεται εὖ μάλα πᾶσα πέρην ποταμοῖο ῥέοντος,
κείνῃ ὅθι πλατάνιστοι ἐπηεταναὶ πεφύασι,
χλωρή τ' ἀγριέλαιος, Ἀπόλλωνος νομίοιο
ἱερὸν ἁγνὸν, ξεῖνε, τελειοτάτοιο θεοῖο.
εὐθὺς δὲ σταθμοὶ περιμήκεες ἀγροιώταις
δέδμηνθ', οἳ βασιλῆϊ πολὺν καὶ ἀθέσφατον ὄλβον
ῥυόμεθ' ἐνδυκέως, τριπόλοις σπόρον ἐν νειοῖσιν
ἔσθ' ὅτε βάλλοντες, καὶ τετραπόλοισιν ὁμοίως.
οὔρους μὴν ἴσασι φυτοσκάφοι, οἳ πολυεργοὶ
ἐς ληνοὺς ἱκνεῦνται, ἐπὴν θέρος ὥριον ἔλθῃ.
πᾶν γὰρ δὴ πεδίον τόδ' ἐΰφρονος Αὐγείαο,
πυροφόροι τε γύαι, καὶ ἀλωαὶ δενδρήεσσαι,
μέχρι πρὸς ἐσχατιὰς πολυπίδακος ἀκρωρείης·
ἃς ἡμεῖς ἔργοισιν ἐποιχόμεθα πρόπαν ἦμαρ,
ᾗ δίκη οἰκήων, οἷσιν βίος ἔπλετ' ἐπ ἀγροῖς.
Ἀλλὰ σύ πέρ μοι ἔνισπε, (τό τοι καὶ κέρδιον αὐτῷ
ἔσσεται) οὕτινος ὧδε κεχρημένος εἰλήλουθας.

ἠέ

ἠέ τοι Αὐγείην ἢ καὶ δμώων τινα κείνου
δίζεαι. οἵ οἱ ἔασιν, ἐγὼ δέ κέ τοι σάφα εἰδὼς
πάντα μάλ' ἐξείποιμ'· ἐπεὶ οὔ σέ γε φημὶ κακῶν ἐξ
ἔμμεναι, οὐδὲ κακοῖσιν ἐοικότα φύμεναι αὐτὸν,
οἷόν τοι μέγα εἶδος ἐπιπρέπει· ἦ ῥά νυ παῖδες
ἀθανάτων τοιοίδε μετὰ θνητοῖσιν ἔασι.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη Διὸς ἄλκιμος υἱὸς,
ναὶ, γέρον, Αὐγείην ἐθέλοιμί κεν ἀρχὸν Ἐπειῶν
εἰσιδέειν· τοῦ γάρ με καὶ ἤγαγεν ἐνθάδε χρειώ.
εἰ δ' ὁ μὲν ἂρ κατὰ ἄστυ μένει παρὰ οἷσι πολίταις,
δήμου κηδόμενος, διά τε κρίνησι θέμιστας,
δμώων δή τινα, πρέσβυ, σύ μοι φράσον ἡγεμονεῦσαι,
ὅστις ἐπ' ἀγρῶν τῶνδε γεραίτερος αἰσυμνήτης,
ᾧ κε τὸ μέν κ' εἴποιμι, τὸ δ' ἐκ φαμένοιο πυθοίμην.
ἄλλου δ' ἄλλον ἔθηκε θεός γ' ἐπιδευέα φωτῶν.
Τὸν δ' ὁ γέρων ἐξαῦτις ἀμείβετο δῖος ἀγρώτης,
ἀθανάτων, ὦ ξεῖνε, φραδῇ τινὸς ἐνθάδ' ἱκάνεις·
ὥς τοι πᾶν ὃ θέλεις αἶψα χρέος ἐκτετέλεσται.
ὧδε γὰρ Αὐγείης υἱὸς φίλος Ἠελίοιο,
σφωϊτέρῳ σὺν παιδὶ βίῃ Φυλῆος ἀγαυοῦ,
χθιζός γ' εἰλήλουθεν ἀπ' ἄστεος, ἤμασι πολλοῖς
κτῆσιν ἐποψόμενος, ἥ οἱ νήριθμος ἐπ' ἀγρῶν·
ὥς που καὶ βασιλεῦσιν ἐείδεται ἐν φρεσὶν ἧσιν
αὐτοῖς κηδομένοισι σαώτερος ἔμμεναι οἶκος.
ἀλλ' ἴομεν μάλα πρὸς μίν· ἐγὼ δέ τοι ἡγεμονεύσω
αὖλιν ἐς ἡμετέρην, ἵνα κεν τέτμοιμεν ἄνακτα.

ὡς

Ὣς εἰπὼν ἡγεῖτο· νόῳ δ' ὅγε πολλὰ μενοίνα,
δέρμα τε θηρὸς ὁρῶν, χειροπληθῆ τε κορύνην,
ὁππόθεν ὁ ξεῖνος· μέμονεν δέ μιν ἐξερέεσθαι.
Ἂψ δ' ὄκνῳ ποτὶ χεῖλος ἐλάμβανε μῦθον ἰόντα,
μή τί οἱ οὐ κατὰ καιρὸν ἔπος ποτιμυθήσαιτο
σπερχομένῳ· χαλεπὸν δ' ἑτέρου νόον ἴδμεναι ἀνδρός.
Τοὺς δὲ κύνες προσιόντας ἀπόπροθεν αἶψ' ἐνόησαν,
ἀμφότερον, ὀδμῇ τε χροὸς, δούπῳ τε ποδοῖιν.
θεσπέσιον δ' ὑλάοντες ἐπέδραμον ἄλλοθεν ἄλλος
Ἀμφιτρυωνιάδῃ Ἡρακλέϊ· τὸν δὲ γέροντα,
ἀχρεῖον κλάζοντε, περίσσαινόν γ' ἑτέρωθεν.
τοὺς μὲν ὅγε λάεσσιν, ἀπὸ χθονὸς ἆσσον ἀείρων,
φευγέμεν ἂψ ὀπίσω δειδίσσετο· τρηχὺ δὲ φωνῇ
ἠπείλει μάλα πᾶσιν, ἐρητύσασκε δ' ὑλαγμοῦ,
χαίρων ἐν φρεσὶν ᾗσιν, ὅθ' οὕνεκεν αὖλιν ἔρυντο,
αὐτοῦ γ' οὐ παρέοντος· ἔπος δ' ὅγε τοῖον ἔειπεν·
ὢ πόποι, οἷον τοῦτο θεοὶ ποίησαν ἄνακτες
θηρίον ἀνθρώποισι μετέμμεναι· ὡς ἐπιμηθές·
εἴ οἱ καὶ φρένες ὧδε νοήμονες ἔνδοθεν ἦσαν,
ᾔδει δ' ᾧτε χρὴ χαλεπαινέμεν, ᾧτε καὶ οὐκὶ,
οὐκ ἄν τοι θηρῶν τις ἐδήρισεν περὶ τιμῆς·
νῦν δὲ λίην ζάκοτόν τι καὶ ἀῤῥηνὲς γένεθ' αὔτως.
Ἦ ῥα· καὶ ἐσσυμένως ποτὶ ταὔλιον ἷξον ἰόντες.
Ἠέλιος μὲν ἔπειτα ποτὶ ζόφον ἔτραπεν ἵππους,
δείελον ἦμαρ ἄγων· τὰ δ' ἐπήλυθε πίονα μῆλα
ἐκ βοτάνης ἀνιόντα μετ' αὔλιά τε σηκούς τε.

ἀστέρι πάντες ἔισκον, ὅθ' οὕνεκα πολλὸν ἐν ἄλλοις
βουσὶν ἰὼν λάμπεσκεν, ἀρίζηλος δ' ἐτέτυκτο.
ὃς δή τοι σκύλος αὖον ἰδὼν χαροποῖο λέοντος,
αὐτῷ ἔπειτ' ἐπόρουσεν ἐΰσκόπῳ Ἡρακλῆϊ,
χρίμψασθαι ποτὶ πλευρὰ κάρη, στιβαρόν τε μέτωπον.
τοῦ μὲν ἄναξ προσιόντος ἐδράξατο χειρὶ παχείῃ
σκαιοῦ ἄφαρ κέραος· κατὰ δ' αὐχένα νέρθ' ἐπὶ γαίης
κλάσσε βαρύν περ ἐόντα· πάλιν δέ μιν ὦσεν ὀπίσσω,
ὤμῳ ἐπιβρίσας· ὁ δέ οἱ περὶ νεῦρα τανυσθεὶς
μυῶν ἐξ ὑπάτοιο βραχίονος ὀρθὸς ἀνέστη.
θαύμαζεν δ' αὐτός τε ἄναξ, υἱός τε δαΐφρων
Φυλεύς, οἵ τ' ἐπὶ βουσὶ κορωνίσι βουκόλοι ἄνδρες,
Ἀμφιτρυωνιάδαο βίην ὑπέροπλον ἰδόντες.
Τὼ δ' εἰς ἄστυ, λιπόντε κατ' αὐτόθι πίονας ἀγρούς,
ἐστιχέτην, Φυλεύς τε βίη θ' Ἡρακληείη.
λαοφόρου δ' ἐπέβησαν ὅτε πρώτιστα κελεύθου,
λεπτὴν καρπαλίμοισι τρίβον ποσὶν ἐξανύσαντες,
ἥ ῥα δι' ἀμπελεῶνος ἀπὸ σταθμῶν τετάνυστο,
οὔτι λίην ἀρίσημος ἐν ὕλῃ χλωρῇ ἐοῦσα·
τῇ μὲν ἄρα προσέειπε Διὸς γόνον ὑψίστοιο
Αὐγείεω φίλος υἱός, ἔθεν μετόπισθεν ἰόντα,
ἦκα παρακλίνας κεφαλὴν κατὰ δεξιὸν ὦμον·
Ξεῖνε, πάλαι τινὰ πάγχυ σέθεν πέρι μῦθον ἀκούσας,
ὡσεί περ σφετέρῃσιν ἐνὶ φρεσὶ βάλλομαι ἄρτι·
ἤλυθε γὰρ στείχων τις ἀπ' Ἄργεος, ὡς νέος ἀκμήν,
ἐνθάδ' Ἀχαιὸς ἀνήρ, Ἑλίκης ἐξ ἀγχιάλοιο,

ὃς

ὃς δή τοι μυθεῖτο καὶ ἐν πλεόνεσσιν Ἐπειῶν,
οὕνεκεν Ἀργείων τις, ἔθεν παρεόντος, ὄλεσσε
θηρίον, αἰνολέοντα, κακὸν τέρας ἀγροιώταις,
κοίλην αὖλιν ἔχοντα Διὸς Νεμέοιο παρ᾽ ἄλσος.
οὐκ οἶδ᾽ ἀτρεκέως ἢ Ἄργεος ἐξ ἱεροῖο
αὐτόθεν, ἢ Τίρυνθα νέμων πόλιν, ἠὲ Μυκήνην.
ὥς κεῖνός γ᾽ ἀγόρευε· γένος δέ μιν εἶναι ἔφασκεν
(εἰ ἐτεόν περ ἐγὼ μιμνήσκομαι) ἐκ Περσῆος.
ἔλπομαι οὐχ ἕτερον τόδε τλήμεναι Αἰγιαλήων
ἠὲ σὲ, δέρμα δὲ θηρὸς ἀριφραδέως ἀγορεύει
χειρῶν καρτερὸν ἔργον, ὅ τοι περὶ πλευρὰ καλύπτει.
εἴπ᾽ ἄγε νῦν μοι πρῶτον, (ἵνα γνώω κατὰ θυμὸν,
ἥρως, εἴτ᾽ ἐτύμως μαντεύομαι, εἴτε καὶ οὐκί·)
εἰ σύ γ᾽ ἐκεῖνος, ὃν ἄμμιν ἀκουόντεσσιν ἔειπεν
οὗ ᾽ξ Ἑλίκηθεν Ἀχαιὸς, ἐγὼ δέ σε φράζομαι ὀρθῶς,
εἰπὲ δ᾽ ὅπως ὀλοὸν τόδε θηρίον αὐτὸς ἔπεφνες,
ὅππως τ᾽ εὔυδρον Νεμέης εἰσήλυθε χῶρον.
οὐ μὲν γάρ κε τοσόνδε κατ᾽ Ἀπίδα κνώδαλον εὕροις
ἱμείρων ἰδέειν· ἐπεὶ οὐ μάλα τηλίκα βόσκει,
ἀλλ᾽ ἄρκτους τε, σύας τε, λύκων τ᾽ ὀλοφώϊον ἔθνος.
τῷ καὶ θαυμάζεσκον ἀκούοντες τότε μῦθον·
οἱ δέ νυ καὶ ψεύδεσθαι ὁδοιπόρον ἀνέρ᾽ ἔφαντο,
γλώσσης μαψιδίοιο χαριζόμενον παρεοῦσιν.
Ὣς εἰπὼν μέσσης ἐξηρώησε κελεύθου
Φυλεὺς, ὄφρα κιοῦσιν ἅμα σφίσιν ἄρκιος εἴη,
καί ῥά τε ῥηΐτερον φαμένου κλύοι Ἡρακλῆος.

ὅς μιν ὁμαρτήσας τοίῳ προσελέξατο μύθῳ·
Ὦ Αὐγηϊάδη, τὸ μὲν ὅ, ττί με πρῶτον ἀνείρευ,
αὐτός καὶ μάλα ῥεῖα κατὰ στάθμην ἐνέποιμι·
ἀμφὶ δέ σοι τὰ ἕκαστα λέγοιμί κε τοῦδε πελώρου,
ὅππως ἐκράανθεν, ἐπεὶ λελίησαι ἀκούειν,
νόσφιν γ' ἢ ὅθεν ἦλθε· τὸ γὰρ, πολέων περ ἐόντων
Ἀργείων, οὐδείς κεν ἔχοι σάφα μυθήσασθαι·
οἷον δ' ἀθανάτων τιν' ἐΐσκομεν ἀνδράσι πῆμα
ἱρῶν μηνίσαντα Φορωνήεσσιν ἐφεῖναι,
πάντας γὰρ Πισῆας, ἐπικλύζων ποταμὸς ὥς,
λῖς ἄμοτον κεράϊζε· μάλιστα δὲ Βεμβιναίους,
οἳ ἕθεν ἀγχίμολοι ναῖον, ἄτλητα παθόντες·
τὸν μὲν ἐμοὶ πρώτιστα τελεῖν ἐπέταξεν ἄεθλον
Εὐρυσθεύς· κτεῖναι δέ μ' ἐφίετο θηρίον αἰνόν.
αὐτὰρ ἐγὼ κέρας ὑγρὸν ἑλὼν, κοίλην τε φαρέτρην
ἰῶν ἐμπλείην, νεόμην· ἑτέρηφι δὲ βάκτρον
εὐπαγὲς, αὐτόφλοιον ἐπηρεφέος κοτίνοιο,
ἔμμετρον· τὸ μὲν αὐτὸς, ὑπὸ ζαθέῳ Ἑλικῶνι
εὑρὼν, σὺν πυκινῇσιν ὁλοσχερὲς ἔσπασα ῥίζης.
αὐτὰρ ἐπεὶ τὸν χῶρον ὅθι λῖς ἦεν ἵκανον,
δὴ τότε τόξον ἑλὼν στρεπτῇ ἐπέλασσα κορώνῃ
νευρειὴν, περὶ δ' ἰὸν ἐχέστονον εἶθαρ ἔβησα.
πάντῃ δ' ὄσσε φέρων, ὀλοὸν τέρας ἐσκοπίαζον,
εἴ μιν ἐσαθρήσαιμι, πάρος γ' ἐμὲ κεῖνον ἰδέσθαι.
ἤματος ἦν τὸ μεσηγύ· καὶ οὐδέπη ἴχνια τοῖο
φρασθῆναι δυνάμην, οὐδ' ὠρυθμοῖο πυθέσθαι.

οὐ-

οὐδὲ μὲν ἀνθρώπων τις ἔην ἐπὶ βουσὶ καὶ ἔργοις
φαινόμενος σπορίμοιο δι' αὔλακος, ὅντιν' ἐροίμην·
ἀλλὰ κατὰ σταθμοὺς χλωρὸν δέος εἶχεν ἕκαστον.
οὐ μὴν πρὶν πόδας ἔσχον, ὄρος τανύφυλλον ἐρευνῶν,
πρὶν ἰδέειν, ἀλκῆς τε παραυτίκα πειρηθῆναι.
ἤτοι ὁ μὲν σήραγγα προδείελος ἔστιχεν εἰς ἥν,
βεβρωκὼς κρειῶν τε καὶ αἵματος· ἀμφὶ δὲ χαίτας
αὐχμηρὰς πεπάλακτο φόνῳ, χαροπόν τε πρόσωπον,
στήθεά τε· γλώσσῃ δὲ περιλιχμᾶτο γένειον·
αὐτὰρ ἐγὼ θάμνοισιν ἄφαρ σκιεροῖσιν ἐκρύφθην,
ἐν ῥίῳ ὑλήεντι, δεδεγμένος ὁππόθ' ἵκοιτο·
καὶ βάλον ἆσσον ἰόντος ἀριστερὸν εἰς κενεῶνα
τηϋσίως· οὐ γάρ τι βέλος διὰ σαρκὸς ὄλισθεν
ὀκριόεν, χλωρῇ δὲ παλίσσυτον ἔμπεσε ποίῃ.
αὐτὰρ ὁ κρᾶτα δαφοινὸν ἀπὸ χθονὸς ὦκ' ἐπάειρεν
θαμβήσας, πάντῃ δὲ διέδρακεν ὀφθαλμοῖσι
σκεπτόμενος, λαμυροὺς δὲ χανὼν ὑπέδειξεν ὀδόντας.
τῷ δ' ἐγὼ ἄλλον ὀϊστὸν ἀπὸ νευρῆς προΐαλλον,
ἀσχαλόων ὅτι μοι πρὶν ἐτώσιος ἔκφυγε χειρός·
μεσσηγὺς δ' ἔβαλον στηθέων, ὅθι πνεύμονος ἕδρη·
ἀλλ' οὐδ' ὣς ὑπὸ βύρσαν ἔδυ πολυώδυνος ἰός·
ἀλλ' ἔπεσε προπάροιθε ποδῶν ἀνεμώλιος αὔτως.
τὸ τρίτον αὖ μέλλεσκον, ἀσώμενος ἐν φρεσὶν αἰνῶς,
αὖ ἐρύειν· ὁ δέ μ' εἶδε περιγληνώμενος ὄσσοις
θὴρ ἄμοτος· μακρὴν δὲ παρ' ἰγνύῃσιν ἔλιξε
κέρκον, ἄφαρ δὲ μάχης ἐμνήσατο· πᾶς δέ οἱ αὐχὴν
θυ-

θυμοῦ ἐνεπλήσθη, πυρσαὶ δ' ἔφριξαν ἔθειραι
σκυζομένῳ· κυρτὴ δὲ ῥάχις γένετ' ἠΰτε τόξον,
πάντοθεν εἰλυσθέντος ὑπαὶ λαγόνας τε καὶ ἰξύν.
ὡς δ' ὅταν ἁρματοπηγὸς ἀνὴρ, πολέων ἴδρις ἔργων,
ὅρπηκας κάμπτῃσιν ἐρινεοῦ εὐκεάτοιο,
θάλψας ἐν πυρὶ πρῶτον ἐπαξονίῳ κύκλα δίφρῳ,
τοῦ μὲν ὑπ' ἐκ χειρῶν ἔφυγεν τανύφλοιος ἐρινεὸς
καμπτόμενος, τηλοῦ δὲ μιῇ πήδησεν ὑφ' ὁρμῇ·
ὣς ἐπ' ἐμοὶ λῖς αἰνὸς ἀπόπροθεν ἀθρόος ἆλτο,
μαιμώων χροὸς ἆσαι, ἐγὼ δ' ἑτέρηφι βέλεμνα
χειρὶ προεσχεθόμην, καὶ ἀπ' ὤμων δίπλακα λώπην;
τῇ δ' ἑτέρῃ ῥόπαλον κόρσης ὕπερ αὖον ἀείρας,
ἤλασα κακκεφαλῆς· διὰ δ' ἄνδιχα τρηχὺν ἔαξα
αὐτοῦ ἐπὶ λασίοιο καρήατος ἀγριέλαιον·
θηρὸς ἀμαιμακέτοιο· πέσεν δ' ὅγε, πρὶν ἔμ' ἱκέσθαι,
ὑψόθεν ἐν γαίῃ, καὶ ἐπὶ τρομεροῖς ποσὶν ἔστη;
νευστάζων κεφαλῇ· περὶ γὰρ σκότος ὄσσε οἱ ἄμφω
ἦλθε, βίῃ σεισθέντος ἐν ὀστέῳ ἐγκεφάλοιο.
τὸν μὲν ἐγὼν ὀδύνῃσι παραιφρονέοντα βαρείαις
νωσάμενος, πρὶν αὖθις ὑπότροπον ἀμπνυνθῆναι,
αὐχένος ἀῤῥήκτοιο παρ' ἰνίον ἤλασα προφθὰς,
ῥίψας τόξον ἔραζε πολύῤῥαπτόν τε φαρέτρην.
ἦγχον δ' ἐγκρατέως, στιβαρὰς σὺν χεῖρας ἐρείσας
ἐξόπιθεν, μὴ σάρκας ἀποδρύψῃ ὀνύχεσσι.
πρὸς δ' οὖδας πτέρνῃσι πόδας στερεῶς ἐπίεζον
οὐραίους ἐπιβάς· πλευρῇσί τε μηρ' ἐφύλασσον,

με-

μέχρις οἱ ἐξετάνυσσα βραχίονας, ὀρθὸν ἀείρας
ἄπνευστον· ψυχὴν δὲ πελώριον ἔλλαχεν ᾅδης.
καὶ τότε δὴ βούλευον ὅπως λασιαύχενα βύρσαν
θηρὸς τεθνειῶτος ἀπαὶ μελέων ἐρυσαίμην·
ἀργαλέον μάλα μόχθον· ἐπεὶ οὐκ ἔσκε σιδήρῳ
τμητὴ, οὐδὲ λίθοις, πειρωμένῳ, οὐδὲ μὲν ὕλῃ.
ἔνθ' ἐμὶν ἀθανάτων τὶς ἐπὶ φρεσὶ θῆκε νοῆσαι,
αὐτοῖς δέρμα λέοντος ἀνασχίζειν ὀνύχεσσι.
τοῖσι θοῶς ἀπέδειρα· καὶ ἀμφεθέμην μελέεσσιν,
ἕρκος ἐνυαλίου ταμεσίχροος ἰωχμοῖο.
οὗτός τοι Νεμέου γένετ', ὦ φίλε, θηρὸς ὄλεθρος,
πολλὰ πάρος μήλοις τε καὶ ἀνδράσι κήδεα θέντος.

ΛΗΝΑΙ, Ἢ ΒΑΚΧΑΙ.

Εἰδύλλιον κϛ'.

Ἰνὼ, κ' Αὐτονόα, χ' ἁ μαλοπάρῃος Ἀγαύα,
τρεῖς θιάσως ἐς ὄρος τρεῖς ἄγαγον αὐταὶ ἐοῖσαι·
χ' αἳ μὲν ἀμερξάμεναι λασίας δρυὸς ἄγρια φύλλα,
κισσόν τε ζώοντα, καὶ ἀσφόδελον τὸν ὑπὲρ γᾶς,
ἐν καθαρῷ λειμῶνι κάμον δυοκαίδεκα βωμὼς,
τὼς τρεῖς τᾷ Σεμέλᾳ, τὼς ἐννέα τῷ Διονύσῳ.
ἱερὰ δ' ἐκ κίστας πεπονημένα χερσὶν ἑλοῖσαι,
εὐφάμως κατέθεντο νεοδρέπτων ἐπὶ βωμῶν,

ὡς ἐδίδασχ᾽, ὡς αὐτὸς ἐθυμάρει Διόνυσος.
Πενθεὺς δ᾽ ἀλιβάτου πέτρας ἄπο πάντ᾽ ἐθεώρει,
σχῖνον ἐς ἀρχαίαν καταδὺς, ἐπιχώριον ἔρνος·
Αὐτονόα πράτα νιν ἀνέκραγε δεινὸν ἰδοῖσα,
σὺν δ᾽ ἐτάραξε ποσὶν μανιώδεος ὄργια Βάκχω,
ἐξαπίνας ἐπιοῖσα· τὰ δ᾽ οὐχ ὁρόωντι βέβαλοι.
μαίνετο μέν τ᾽ αὐτὰ, μαίνοντο δ᾽ ἄρ᾽ εὐθὺ καὶ ἄλλαι.
Πενθεὺς μὲν φεῦγεν πεφοβημένος· αἱ δ᾽ ἐδίωκον,
πέπλως ἐκ ζωστῆρος ἐπ᾽ ἰγνύ᾽ ἀνειρύσασαι.
Πενθεὺς μὲν τόδ᾽ ἔειπε, τίνος κέχρησθε, γυναῖκες;
Αὐτονόα δὲ τόδ᾽ εἶπε, τάχα γνώσῃ πρὶν ἀκοῦσαι·
μάτηρ μὲν κεφαλὰν μυκήσατο παιδὸς ἑλοῖσα,
ὅσσον περ τοκάδος τελέθει μύκημα λεαίνας.
Ἰνὼ δ᾽ αὖτ᾽ ἔῤῥηξε σὺν ὠμοπλάτᾳ μέγαν ὦμον,
λὰξ ἐπὶ γαστέρα βᾶσα· καὶ Αὐτονόα ῥυθμὸς ὠυτός·
αἱ δ᾽ ἄλλαι τὰ περισσὰ κρέα νεμέοντο γυναῖκες,
ἐς Θήβας δ᾽ ἀφίκοντο πεφυρμέναι αἵματι πᾶσαι,
ἐξ ὄρεος πένθημα, καὶ οὐ Πενθῆα, φέροισαι.
οὐκ ἀλέγω· μηδ᾽ ἄλλος ἀπεχθέμεναι Διονύσῳ
φροντίζοι, μηδ᾽ εἰ χαλεπώτερα τῶνδ᾽ ἐμόγησεν.
εἴη δ᾽ ἐνναέτης, ἢ καὶ δεκάτω ἐπιβαίνοι·
αὐτὸς δ᾽ εὐαγέοιμι, καὶ εὐαγέεσσιν ἅδοιμι,
ἐκ Διὸς αἰγιόχω τιμὰν ἔχει αἰετὸς οὗτος.
εὐσεβέων παίδεσσι τὰ λῷια, δυσσεβέων δ᾽ οὔ.
χαίροι μὲν Διόνυσος, ὃν ἐν Δρακάνῳ νιφόεντι
Ζεὺς ὕπατος μεγάλαν ἐπιγουνίδα θήκατο λύσας·

χαί-

χαίροι δ' εὐειδὴς Σεμέλα, καὶ ἀδελφεαὶ αὐτᾶς
Καδμεῖαι, πολλαῖς μεμελημέναι ἡρωΐναις,
αἳ τόδε ἔργον ἔρεξαν, ὀρίναντος Διονύσω,
οὐκ ἐπιμωμητόν. Μηδεὶς τὰ θεῶν ὀνόσαιτο.

ΟΑΡΙΣΤΥΣ

ΔΑΦΝΙΔΟΣ καὶ ΚΟΡΗΣ.

Εἰδύλλιον κζ'.

ΔΑΦΝΙΣ.

Τὰν πινυτὰν Ἑλέναν Πάρις ἥρπασε βωκόλος ἄλλος.
μᾶλλον ἐμ' ἦδ' Ἑλένα τὸν βωκόλον ἐςὶ φιλεῦσα.

ΚΟΡΗ.

Μὴ καυχῶ, σατυρίσκε· κενὸν τὸ φίλαμα λέγουσιν.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἔςι καὶ ἐν κενεοῖσι φιλάμασιν ἁδέα τέρψις.

ΚΟΡΗ.

Τὸ ςόμα μευ πλύνω, καὶ ἀποπτύω τὸ φίλαμα.

Bibl. Oleronjan...

ΔΑΦΝΙΣ.

Πλύνοις χείλεα σεῖο; δίδου πάλιν ὄφρα φιλάσω.

ΚΟΡΗ.

Καλόν σοι δαμάλας φιλέειν, οὐκ ἄζυγα κώραν.

ΔΑΦΝΙΣ.

Μὴ καυχῶ· τάχα γάρ σε παρέρχεται, ὡς ὄναρ, ἥβη.

ΚΟΡΗ.

Ἁ σταφυλὶς σταφίς ἐστι, καὶ οὐ ῥόδον αὖον ὀλεῖται.

ΔΑΦΝΙΣ.

Δεῦρ' ὑπὸ τὰς κοτίνους, ἵνα σοί τινα μῦθον ἐνίψω.

ΚΟΡΗ.

Οὐκ ἐθέλω· καὶ πρίν με παρήπαφες ἁδέϊ μύθῳ.

ΔΑΦΝΙΣ.

Δεῦρ' ὑπὸ τὰς πτελέας, ἵν' ἐμᾶς σύριγγος ἀκούσῃς.

ΚΟΡΗ.

Τὰν σαυτῶ φρένα τέρψον· ὀΐζυον οὐδὲν ἀρέσκει.

ΔΑΦΝΙΣ.

Φεῦ φεῦ, τᾶς Παφίας χόλον ἅζεο καὶ σύγε κώρα.

ΚΟ-

ΚΟΡΗ.

Χαιρέτω ἁ Παφία· μόνον ἵλαος Ἄρτεμις εἴη.

ΔΑΦΝΙΣ.

Μὴ λέγε· μή βάλλῃ σε, καὶ ἐς λίνον ἄλλυτον ἔλθῃς.

ΚΟΡΗ.

Βαλλέτω ὡς ἐθέλοι· πάλιν Ἄρτεμις ἄμμιν ἀρήγοι.
μὴ 'πιβάλῃς τὰν χεῖρα, καὶ εἰσέτι χεῖλος ἀμύξω.

ΔΑΦΝΙΣ.

Οὐ φεύγεις τὸν Ἔρωτα, τὸν οὐ φύγε παρθένος ἄλλα.

ΚΟΡΗ.

Φεύγω, ναὶ τὸν Πᾶνα· σὺ δὲ ζυγὸν αἰὲν ἀείρεις.

ΔΑΦΝΙΣ.

Δειμαίνω μὴ δή σε κακωτέρῳ ἀνέρι δώσῃ.

ΚΟΡΗ.

Πολλοί μ' ἐμνώοντο, νόον δ' ἐμὸν οὔτις ἕαδε.

ΔΑΦΝΙΣ.

Εἷς καὶ ἐγὼ πολλῶν μνηστὴρ τεὸς ἐνθάδ' ἱκάνω.

ΚΟΡΗ.

Καὶ τί, φίλος, ῥέξαιμι; γάμοι πλήθουσιν ἀνίας.

ΔΑΦ-

ΔΑΦΝΙΣ.

Οὐκ ὀδύναν, οὐκ ἄλγος ἔχει γάμος, ἀλλὰ χορείαν.

ΚΟΡΗ.

Καὶ μὰν φασὶ γυναῖκας ἑοὺς τρομέειν παρακοίτας.

ΔΑΦΝΙΣ.

Μᾶλλον ἀεὶ κρατέουσι· τίνα τρομέουσι γυναῖκες;

ΚΟΡΗ.

Ὠδίνειν τρομέω· χαλεπὸν βέλος Εἰλειθυίας. 28.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἀλλὰ τεὰ βασίλεια μογοςόκος Ἄρτεμίς ἐςι.

ΚΟΡΗ.

Ἀλλὰ τεκεῖν τρομέω, μὴ καὶ χρόα καλὸν ὀλέσσω.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἢν δὲ τέκῃς φίλα τέκνα, νέον φάος ὄψεαι υἷας.

ΚΟΡΗ.

Καὶ τί μοι ἕδνον ἄγεις γάμου ἄξιον, ἢν ἐπινεύσω;

ΔΑΦΝΙΣ.

Πᾶσαν τὰν ἀγέλαν, πάντ' ἄλσεα καὶ νομὸν ἑξεῖς.

ΚΟ-

ΚΟΡΗ.

Ὄμνυε, μὴ μετὰ λέκτρα, λιπὼν ἀέκουσαν, ἀπελθεῖν.

ΔΑΦΝΙΣ.

Οὔ, μ' αὐτὸν τὸν Πᾶνα, καὶ ἤν κ' ἐθέλῃς με διῶξαι.

ΚΟΡΗ.

Τεύχεις μοι θαλάμους, τεύχεις καὶ δῶμα καὶ αὐλάς;

ΔΑΦΝΙΣ.

Τεύχω σοι θαλάμους, τὰ δὲ πώεα καλὰ νομεύω·

ΚΟΡΗ.

Πατρὶ δὲ γηραλέῳ τίνα κεν τίνα μῦθον ἐνίψω; 38.

ΔΑΦΝΙΣ.

Αἰνήσει σέο λέκτρον, ἐπὴν ἐμὸν οὔνομ' ἀκούσῃ.

ΚΟΡΗ.

Οὔνομα σὸν λέγε τῆνο· καὶ οὔνομα πολλάκι τέρπει.

ΔΑΦΝΙΣ.

Δάφνις ἐγὼ, Λυκίδας δὲ πατὴρ, μάτηρ δὲ Νομαία.

ΚΟ-

ΚΟΡΗ.

Ἐξ εὐηγενέων· ἀλλ' οὐ σέθεν [illegible] χερείων. 42.

ΔΑΦΝΙΣ.

Οὐδ' ἄκρα τιμήεσσα· πατὴρ δέ σοι ἐςὶ Μενάλκας.

ΚΟΡΗ.

Δεῖξον ἐμοὶ σέθεν ἄλσος, ὅπῃ σέθεν ἵςαται αὖλις.

ΔΑΦΝΙΣ.

Δεῦρ' ἴδε πῶς ἀνθεῦσιν ἐμαὶ ῥαδιναὶ κυπάρισσοι.

ΚΟΡΗ.

Αἶγες ἐμαὶ βόσκεσθε· τὰ βωκόλω ἔργα νοήσω. 46.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ταῦροι καλὰ νέμεσθ', ἵνα παρθένῳ ἄλσεα δείξω.

ΚΟΡΗ.

Τί ῥέζεις, σατυρίσκε; τί δ' ἔνδοθεν ἅψαο μαζῶν;

ΔΑΦΝΙΣ.

Μᾶλα τεὰ πρώτιςα τάδε χνοάοντα διδάξω.

ΚΟΡΗ.

Ναρκῶ, ναὶ τὸν Πᾶνα· τεὰν πάλιν ἕξελε χεῖρα.

ΔΑΦΝΙΣ.

Θάρσει, κῶρα φίλα· τί μοι ἔτρεμες; ὡς μάλα δειλά.

ΚΟΡΗ.

Βάλλεις εἰς ἀμάραν με, καὶ εἵματα καλὰ μιαίνεις.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἀλλ' ὑπὸ σοὺς πέπλους ἁπαλὸν νάκος ἥνδε βάλλω.

ΚΟΡΗ.

Φεῦ φεῦ, καὶ τὰν μίτραν ἀπέστιχες· ἐς τί δ' ἔλυσας;

ΔΑΦΝΙΣ.

Τᾷ Παφίᾳ πράτιστον. ἐγὼ τόδε δῶρον ὀπάζω.

ΚΟΡΗ.

Μίμνε, τάλαν· τάχα τίς τοι ἐπέρχεται· ἦχον ἀκούω.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἀλλάλαις λαλέοντι τεὸν γάμον αἱ κυπάρισσοι.

ΚΟΡΗ.

Τὠμπέχονον ποίησας ἐμὸν ῥάκος· εἰμὶ δὲ γυμνά.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἄλλαν ἀμπεχόναν τᾶς σᾶς τοι μείζονα δωσῶ.

ΚΟΡΗ.

Φῂς μοι πάντα δόμεν· τάχα δ' ὕστερον οὐδ' ἅλα δοίης.

ΔΑΦΝΙΣ.

Αἴθ' αὐτὰν δυνάμαν καὶ τὰν ψυχὰν ἐπιβάλλειν.

ΚΟΡΗ.

Ἄρτεμι, μὴ νεμέσα· σῆ ἐρημιᾶς οὐκέτι πιστή.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ῥεξῶ πόρτιν Ἔρωτι, καὶ αὐτᾷ βῶν Ἀφροδίτᾳ.

ΚΟΡΗ.

Παρθένος ἔνθα βέβακα· γυνὰ δ' εἰς οἶκον ἀφερψῶ.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἀλλὰ γυνὰ μάτηρ, τεκέων τροφὸς, οὐκέτι κώρα.

Ὡς οἱ μὲν, χλοεροῖσιν ἰαινόμενοι μελέεσσιν,
ἀλλάλοις ψιθύριζον· ἀνίστατο φώριος εὐνά.
χἃ μὲν ἀνεγρομένα γε διέστιχε μᾶλα νομεύειν,
ὄμμασιν αἰδομένα, κραδία δέ οἱ ἔνδον ἰάνθη,
ὃς δ' ἐπὶ ταυρείας ἀγέλας, κεχαρημένος εὐνᾷ.

ΗΛΑ-

ΗΛΑΚΑΤΑ.

Εἰδύλλιον κή.

Γλαυκᾶς, ὦ φιλέριθ' ἀλακάτα, δῶρον Ἀθανάας,
γυναιξὶν νόος οἰκωφελέεσσιν σὸς ἐπήβολος·
θαρσεῦσ' ἄμμιν ὁμάρτις πόλιν ἐς Νείλεω ἀγλαάν,
ὅππα Κύπριδος ἱρὸν καλάμω χλωρὸν ὑφ' ἁπαλῶ.
τᾶδε γὰρ πλόον εὐάνεμον αἰτεύμεθα πὰρ Διός,
ὅππως ξεῖνον ἐμὸν τέρψομ' ἴδων κἀντιφιλήσομαι
Νικίαν, Χαρίτων ἱμεροφώνων ἱερὸν φυτόν.
καί σε τὰν ἐλέφαντος πολυμόχθω γεγενημέναν,
δῶρον Νικιάας εἰς ἀλόχω χέρρας ὀπάσσομεν.
σὺν τᾷ πολλὰ μὲν ἔργ' ἐκτελέσεις ἀνδρείοις πέπλοις,
πολλὰ δ' οἷα γυναῖκες φορέοισ' ὑδάτινα βράκη.
δὶς γὰρ ματέρες ἀρνῶν μαλακῶς ἐν βοτάνᾳ πόκως
πέξαιντ' αὐτοετεὶ, Θευγενίδος γ' ἕνεκ' εὐσφύρω·
οὕτως ἀνυσιεργὸς· φιλέει δ' ὅσσα σαόφρονες.
οὐ γὰρ εἰς ἀκιρῶς οὐδ' ἐς ἀεργῶς κεν ἐβολλόμαν
ὀπάσαι σε δόμως, ἀμετέρας εὖσαν ἀπὸ χθονός.
καὶ γάρ σοι πατρὶς, ἂν ὡξ' Ἐφύρας κτίσσε ποτ' Ἀρχίας,
νάσω Τρινακρίας μυελὸν, ἀνδρῶν δοκίμων πόλιν.
νῦν μὰν οἶκον ἔχοισ' ἀνέρος, ὃς πόλλ' ἐδάη σοφὰ
ἀνθρώποισι νόσους φάρμακα λυγρὰς ἀπαλαλκέμεν,
οἰκήσεις κατὰ Μίλατον ἐραννὰν μετ' Ἰαόνων,
ὡς εὐαλάκατος Θευγενὶς ἐν δαμότισιν πέλῃ,

καί οἱ μνᾶσιν ἀεὶ τῶ φιλαοιδῶ παρέχῃς ξένω.
κεῖνο γάρ τις ἐρεῖ τῳ, ποτιδών σ', ἦ μεγάλα χάρις
δώρῳ ξὺν ὀλίγῳ· πάντα δὲ τιμᾶντα τὰ πὰρ φίλων.

ΠΑΙΔΙΚΑ.

Εἰδύλλιον κθ'.

Οἶνος, ὦ φίλε παῖ, λέγεται, καὶ ἀλάθεα·
κἄμμες χρὴ μεθύοντας ἀλαθέας ἔμμεναι.
κἠγὼν μὲν τὰ φρενῶν ἐρέω κέατ' ἐν μυχῷ.
οὐχ ὅλας φιλέειν μ' ἐθέλησθ' ἀπὸ καρδίας,
γινώσκω· τὸ γὰρ ἅμισυ τᾶς ζοΐας ἔχω,
ζῇ τὰν σὰν ἰδέαν, τὸ δὲ λοιπὸν ἀπώλετο.
χὤταν μὲν τὺ θέλῃς, μακάρεσσιν ἴσαν ἄγω
ἁμέραν· ὄκκα δὲ οὐκ ἐθέλεις τὺ, μάλ' ἐν σκότῳ.
πῶς ταῦτ' ἄρμενα, τὸν φιλέοντ' ἀνίαις διδῶν;
ἀλλ' εἴ μοι τὶ πίθοιο, νέος προγενεστέρῳ,
τῷ καὶ λώϊον αὐτὸς ἔχων ἔμ' ἐπαινέσαις,
ποίησαι καλιὰν μίαν εἰν ἑνὶ δενδρέῳ,
ὅππα μηδὲν ἀπίξεται ἄγριον ὄρπετον.
νῦν δὲ τῶδε μὲν ἄματος ἄλλον ἔχεις κλάδον,
ἄλλον δ' αὔριον, ἐξ ἑτέρω δ' ἕτερον ματῆς.
καί κεν σεῦ τὸ καλόν τις ἰδὼν ῥέθος αἰνέσαι,

τῷδ᾽ εὐθὺς πλέον ἢ τριέτης ἐγένευ φίλος·
τὸν πρᾶτον δὲ φιλεῦντα, τριταῖον ἐθήκαο.
ἀνδρῶν τῶν ὑπερηνορέων δοκέεις πνέειν.
φίλει δ᾽, ἄς κε ζώης, τὸν ὅμοιον ἔχειν ἀεί·
αἲ γὰρ ὧδε ποιῇς, ἀγαθὸς μὲν ἀκούσεαι
ἐξ ἀστῶν· ὁ δέ τοι ἔρος οὐ χαλεπῶς ἔχοι,
ὃς ἀνδρῶν φρένας εὐμαρέως ὑποδάμναται,
κἤμε μαλθακὸν ἐξεπόνασε σιδαρέω.
ἀλλ᾽ ἀπρὶξ ἁπαλῶ στύματός σε πεδέρχομαι.

* * * *

Ὠνάθην ὄκα δὴ πέρυσ᾽ ἦσθα νεώτερος,
χ᾽ ὤτι γηραλέοι πέλομες πρὶν ἀποπτύσαι,
καὶ ῥυσσοί· νεότατα δ᾽ ἔχεν παλινάγρετον
οὐκ ἔστι· πτέρυγας γὰρ ἐπωμαδίας φορεῖ·
κἄμμες βαρδύτεροι τὰ ποτήμενα συλλαβεῖν.
ταῦτα χρὴ νοέοντα πέλειν ποτιμώτερον,
καί μοι τὠραμένῳ συνερᾷν ἀδόλως σέθεν,
ὅππως, ἀνίκα τὰν γένυν ἀνδρείαν ἔχῃς,
ἀλλάλοισι πελώμεθ᾽ Ἀχιλλήϊοι φίλοι.
αἰ δὲ ταῦτα γε φέρειν ἀνέμοισιν ἐπιτρέπεις,
ἐν θυμῷ τε λέγεις, τί με, δαιμόνι᾽, ἐνοχλεῖς,
νῦν μὲν κἠπὶ τὰ χρύσεα μᾶλ᾽ ἕνεκεν σέθεν
βαίην, καὶ φύλακον νεκύων πέδα Κέρβερον.
τόκα δ᾽, οὐδὲ καλεῦντος ἐπ᾽ αὐλείαις θύραις
ταῖς προμόλοιμί κε, παυσάμενος χαλεπῶ πόθω.

Ἐκ

Ἐκ τῆς ΒΕΡΕΝΙΚΗΣ

ἀποσπασμάτιον.

Καί τις ἀνὴρ αἰτεῖτ' εὐαγρεσίαν τε καὶ ὄλβον,
ἐξ ἁλὸς ᾧ ζωὴ, τὰ δὲ δίκτυα κείνῳ ἄροτρα,
σφάζων ἀκρόνυχος ταύτῃ θεῷ ἱερὸν ἰχθὺν,
ὃν λεῦκον καλέουσιν, ὁ γὰρ φιαρώτατος ἄλλων,
καί κε λίνα στήσαιτο, καὶ ἐξερύσαιτο θαλάσσας
ἔμπλεα.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

Ἐπίγραμμα ά.

Τὰ ῥόδα τὰ δροσόεντα, καὶ ἡ κατάπυκνος ἐκείνα
  ἕρπυλλος κεῖται ταῖς Ἑλικωνιάσι.
ταὶ δὲ μελάμφυλλοι δάφναι τὶν, Πύθιε Παιὰν,
  Δελφὶς ἐπεὶ πέτρα τοῦτό τοι ἀγλάϊσε.
βωμὸν δ' αἱμάξει κεραὸς τράγος οὗτος ὁ μαλὸς,
  τερμίνθου τρώγων ἔσχατον ἀκρεμόνα.

ἌΛΛΟ. β'.

Δάφνις ὁ λευκόχρως, ὁ καλᾷ σύριγγι μελίσδων
  βωκολικῶς ὕμνως, ἄνθετο Πανὶ τάδε.
τὼς τρητὼς δόνακας, τὸ λαγωβόλον, ὀξὺν ἄκοντα,
  νεβρίδα, τὰν πήραν, ᾇ ποκ' ἐμαλοφόρει.

ἌΛΛΟ. γ'.

Εὕδεις φυλλοστρῶτι πέδῳ, Δάφνι, σῶμα κεκμακὸς
  ἀμπαύων· στάλικες δ' ἀρτιπαγεῖς ἀν' ὄρη.
ἀγρεύει δέ τυ Πὰν, καὶ ὁ τὸν κροκόεντα Πρίηπος
  κισσὸν ἐφ' ἱμερτῷ κρατὶ καθαπτόμενος,

ἄγ-

ἄντρου ἔσω στείχοντες ὁμόῤῥοθοι. ἀλλὰ τὺ φεῦγε,
φεῦγε μεθεὶς ὕπνου κῶμα καταγρόμενον.

ΑΛΛΟ. δ'.

Τήναν τὰν λαύραν τῷς αἱ δρύες, αἰπόλε, κάμψας,
σύκινον εὑρήσεις ἀρτιγλυφὲς ξόανον,
τρισκελὲς, αὐτόφλοιον, ἀνούατον· ἀλλὰ φάλητι
Παιδογόνῳ δυνατὸν Κύπριδος ἔργα τελεῖν.
σακὸς δ' εὖ ἱερὸς περιδέδρομεν· ἀέναον δὲ
ῥεῖθρον ἀπὸ σπιλάδων πάντοσε τηλεθάει
δάφναις, καὶ μύρτοισι, καὶ εὐώδει κυπαρίσσῳ,
ἔνθα πέριξ κέχυται βοτρυόπαις ἕλικι
ἄμπελος· εἰαρινοὶ δὲ λιγυφθόγγοισιν ἀοιδαῖς
κόσσυφοι ἀχεῦσιν ποικιλότραυλα μέλη·
ξουθαὶ ἀηδονίδες μινυρίσμασιν ἀνταχεῦσι,
μέλπουσαι στόμασιν τὰν μελίγηρυν ὄπα.
ἕζεο δὴ τηνεὶ, καὶ τῷ χαρίεντι Πριήπῳ
εὔχε' ἀποστέρξαι τοὺς Δάφνιδός με πόθους.
κεὐθὺς ἐπιῤῥέξειν χίμαρον καλόν. ἢν δ' ἀνανεύσῃ,
τοῦδε τυχὼν, ἐθέλω τρισσὰ θύη τελέσαι·
ῥέξω γὰρ δαμάλαν, λάσιον τράγον, ἄρνα τὸν ἴσχω
σακίταν. ἀΐοι δ' εὐμενέως ὁ θεός.

ΑΛΛΟ. ε'.

Λῇς, ποτὶ τᾶν νυμφᾶν, διδύμοις αὐλοῖσιν ἀεῖσαι
ἁδύ τι μοί; κἠγὼν πακτίδ' ἀειράμενος

κρ-

ἀρξεῦμαί τι κρέκειν· ὁ δὲ βωκόλος ἅμμιγα θελξεῖ
Δάφνις, καροδέτῳ πνεύματι μελπόμενος.
ἐγγὺς δὲ ϛάντες λασίας δρυὸς ἄντρου ὄπισθεν,
Πᾶνα τὸν αἰγιβάταν ὀρφανίσωμες ὕπνου.

’ΑΛΛΟ. ϛʹ.

Ἆ δείλαιε τὺ Θύρσι. τί τὸ πλέον, εἰ καταταξεῖς
δάκρυσι διγλήνους ὦπας ὀδυρόμενος;
οἴχεται ἁ χίμαρος τὸ καλὸν τέκος, οἴχετ’ ἐς ᾅδαν.
τραχὺς γὰρ χαλαῖς ἀμφεπίαξε λύκος·
αἱ δὲ κύνες κλαγγεῦντι· τί τὸ πλέον, ἁνίκα τήνας
ὀϛέον οὐδὲ τέφρα λείπεται οἰχομένας;

Εἰς ἄγαλμα ’ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ. ζʹ.

Ἦλθε καὶ ἐς Μίλητον ὁ τοῦ Παιήονος υἱὸς,
ἰητῆρι νόσων ἀνδρὶ συνεσσόμενος
Νικίᾳ· ὅς μιν ἐπ’ ἦμαρ ἀεὶ θυέεσσιν ἱκνεῖται,
καὶ τόδ’ ἀπ’ εὐώδους γλύψατ’ ἄγαλμα κέδρου,
Ἠετίωνι χάριν γλαφυρᾶς χερὸς ἄκρον ὑποϛὰς
μισθόν. ὁ δ’ εἰς ἔργον πᾶσαν ἀφῆκε τέχνην.

’Επιτάφιον ὌΡΘΩΝΟΣ. ηʹ.

Ξεῖνε, Συρηκόσιός τοι ἀνὴρ τόδ’ ἐφίεται Ὄρθων·
χειμερίης μεθύων μηδαμὰ νυκτὸς ἴοις.

καὶ γὰρ ἐγὼ τοιοῦτον ἔχω πότμον· ἀντὶ δὲ πολλᾶς
πατρίδος ὀθνείην κεῖμαι ἐφεσσάμενος.

ΑΛΛΟ. θ'.

Ἄνθρωπε, ζωῆς περιφείδεο, μηδὲ παρ' ὥρην
ναυτίλος ἴσθι, καὶ ὡς οὐ πολὺς ἀνδρὶ βίος.
δείλαιε Κλεόνικε, σὺ δ' εἰς λιπαρὴν Θάσον ἐλθεῖν
ἠπείγευ, κοίλης ἔμπορος ἐκ Συρίης.
ἔμπορος, ὦ Κλεόνικε, δύσιν δ' ὑπὸ Πλειάδος αὐτὴν
ποντοπορῶν αὐτῇ Πλειάδι συγκατέδυς.

Εἰς ἄγαλμα ΜΟΥΣΩΝ. ι'.

Ὑμῖν τοῦτο, θεαί, κεχαρισμένον ἐννέα πάσαις
τὤγαλμα Ξενοκλῆς θῆκε τὸ μαρμάρινον
μουσικός. οὐχ ἑτέρως τὶς ἐρεῖ. σοφίῃ δ' ἐπὶ τῇδε
αἶνον ἔχων, Μουσέων οὐκ ἐπιλανθάνεται.

Ἐπιτάφιον ΕΥΣΘΕΝΟΥΣ τοῦ Φυσιογνώμονος. ια'.

Εὐσθένεος τὸ μνᾶμα· φυσιγνώμων ὁ σοφιστής,
δεινὸς ἀπ' ὀφθαλμοῦ καὶ τὸ νόημα μαθεῖν.
εὖ μιν ἔθαψαν ἑταῖροι ἐπὶ ξείνης ξένον ὄντα·
χ' ὑμνοθέτης αὐτοῖς δαιμονίως φίλος ἦς·
πάντων, ὧν ἐπέοικε, τύχεν τεθναὼς ὁ σοφιστής,
καίπερ ἄκικυς ἐών. εἶχ' ἄρα κηδεμόνας.

Εἰς

Εἰς τρίποδα τῷ
ΔΙΟΝΥΣΩ, ἀπὸ ΔΗΜΟΤΕΛΟΥΣ. ιβ'.

Δαμοτέλης ὁ χορηγὸς, ὁ τὸν τρίποδ', ὦ Διόνυσε,
καὶ σὲ τὸν ἥδιςον θεῶν μακάρων ἀναθεὶς,
μέτριος ἦν ἐν παισί· χορῷ δ' ἐκτήσατο νίκην
ἀνδρῶν, καὶ τὸ καλὸν καὶ τὸ προσῆκον ὁρῶν.

Εἰς ἄγαλμα τῆς οὐρανίας ἈΦΡΟΔΙΤΗΣ. ιγ'.

Ἡ Κύπρις οὐ πάνδημος· ἱλάσκεο τὴν θεὸν εἰπὼν
οὐρανίαν, ἁγνᾶς ἄνθεμα Χρυσογόνας
οἴκῳ ἐν Ἀμφικλέους, ᾧ καὶ τέκνα καὶ βίον εἶχε
ξυνόν· ἀεὶ δέ σφιν λώϊον εἰς ἔτος ἦν
ἐκ σέθεν ἀρχομένοις, ὦ πότνια· κηδόμενοι γὰρ
ἀθανάτων, αὐτοὶ πλεῖον ἔχουσι βροτοί.

Ἐπιτάφιον ΕΥΡΥΜΕΔΟΝΤΟΣ. ιδ'.

Νήπιον υἱὸν ἔλειπες, ἐν ἁλικίᾳ δὲ καὶ αὐτὸς,
Εὐρύμεδον, τύμβου τοῦδε θανὼν ἔτυχες.
σοὶ μὲν ἕδρα θείοισι μετ' ἀνδράσι· τὸν δὲ πολῖται
τιμασεῦντι, πατρὸς μνώμενοι ὡς ἀγαθοῦ.

Εἰς τὸ αὐτό. ιέ.

Γνώσομαι εἴ τι νέμεις ἀγαθοῖς πλέον, ἢ καὶ ὁ δειλὸς
ἐκ σέθεν ὡσαύτως ἶσον, ὁδοιπόρ᾽, ἔχει.
χαιρέτω οὗτος ὁ τύμβος, ἐρεῖς· ἐπεὶ Εὐρυμέδοντος
κεῖται τῆς ἱερῆς κοῦφος ὑπὲρ κεφαλῆς.

Εἰς ᾿ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ ἀνδριάντα. ις΄.

Θᾶσαι τὸν ἀνδριάντα τοῦτον, ὦ ξένε,
σπουδᾷ· καὶ λέγ᾽, ἐπὰν ἐς οἶκον ἔνθῃς,
᾿Ανακρέοντος εἰκόν᾽ εἶδον ἐν Τέῳ,
τῶν πρόσθ᾽ εἴτι περισσὸν ᾠδοποιῶν·
προσθεὶς δὲ, χὤτι τοῖς νέοισιν ἅδετο,
ἐρεῖς ἀτρεκέως ὅλον τὸν ἄνδρα.

Εἰς ᾿ΕΠΙΧΑΡΜΟΝ. ιζ΄.

῞Α τε φωνὰ Δώριος· χὠ᾽νὴρ, ὁ τὰν κωμῳδίαν
εὑρὼν, ᾿Επίχαρμος.
ὦ Βάκχε, χάλκεόν νιν ἀντ᾽ ἀλαθινοῦ.
τὶν ὧδ᾽ ἀνέθηκαν.
τοὶ Συρακόσσαις ἐνίδρυνται Πελωρεῖς τᾷ πόλει,
οἷ᾽ ἀνδρὶ πολίτᾳ.

(σω-

(σωρὸν γὰρ εἶχε χρημάτων) μεμναμένοι
τελεῖν ἐπίχειρα.
πολλὰ γὰρ ποττὰν ζωὰν τοῖς παισὶν εἶπε χρήσιμα·
μεγάλα χάρις αὐτῷ

Ἐπιτάφιον ΚΛΕΙΤΑΣ, τροφοῦ ΜΗΔΕΙΟΥ. ιή.

Ὁ μικκὸς τόδ' ἔτευξε τᾷ Θρείσσᾳ
Μήδειος τὸ μνᾶμ' ἐπὶ τᾷ ὁδῷ, κἠπέγραψε Κλείτας.
ἑξεῖ τὰν χάριν ἁ γυνὰ ἀντὶ τήνων,
ὧν τὸν κῶρον ἔθρεψε τί μάν; ἔτι χρησίμα καλεῖται.

Εἰς ἈΡΧΙΛΟΧΟΝ. ιθ'.

Ἀρχίλοχον καὶ στᾶθι καὶ εἴσιδε τὸν πάλαι ποιητὰν
τὸν τῶν ἰάμβων, οὗ τὸ μυρίον κλέος
διῆλθε κἠπὶ νύκτα καὶ πρὸς ἀῶ.
ἦ ῥά μιν αἱ Μοῦσαι καὶ ὁ Δάλιος ἠγάπευν Ἀπόλλων·
ὡς ἐμμελής τ' ἔγεντο κἠπιδέξιος
ἔπεά τε ποιεῖν, πρὸς λύραν τ' ἀείδειν.

Εἰς ἀνδριάντα ΠΕΙΣΑΝΔΡΟΥ
τοῦ τὴν Ἡράκλειαν ποιήσαντος. κ'.

Τὸν τοῦ Ζανὸς ὅδ' ὔμμιν υἱὸν ἀνὴρ,
τὸν λεοντομάχαν, τὸν ὀξύχειρα,

πρῶ-

πρᾶτος τῶν ἐπάνωθε μουσοποιῶν
Πείσανδρος ξυνέγραψεν ὠ 'κ Καμείρου,
χὤσσους ἐξεπόνασεν εἶπ' ἀέθλους.
τοῦτον δ' αὐτὸν ὁ δᾶμος (ὡς σάφ' εἰδῇς)
ἔστασ' ἐνθάδε, χάλκεον ποιήσας
πολλοῖς μασὶν ὄπισθε κἠνιαυτοῖς.

Εἰς ἹΠΠΩΝΑΚΤΑ. κά.

Ὁ μουσοποιὸς ἐνθάδ' Ἱππώναξ κεῖται.
εἰ μὲν πόνηρὸς, μὴ ποτέρχευ τῷ τύμβῳ·
εἰ δ' ἐσσὶ κρήγυός τε καὶ παρὰ χρηςῶν,
θαρσέων καθίζευ, κἂν θέλῃς, ἀπόβριξον.

Τοῦ αὐτοῦ εἰς τὴν ἑαυτοῦ βίβλον. κβ'.

Ἄλλος ὁ Χῖος· ἐγὼ δὲ Θεόκριτος ὃς τάδ' ἔγραψα,
εἷς ἀπὸ τῶν πολλῶν εἰμὶ Συρηκοσίων,
υἱὸς Πραξαγόραο περικλειτῆς τε Φιλίννης·
μοῦσαν δ' ὀθνείην οὔποτ' ἐφελκυσάμην.

ΣΧΟΛΙΑ ΤΑ ΕΥΡΙΣΚΟΜΕΝΑ

εἰς τὰ Εἰδύλλια

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΓΕΝΟΣ.

Θεόκριτος, ὁ τῶν Βουκολικῶν ποιητὴς, Συρακούσιος ἦν τὸ γένος, πατρὸς Σιμιχίδου, ὡς αὐτός φησι,

Σιμιχίδα, πᾶ δὴ τύ μεσαμέριον πόδας ἕλκεις;

Ἔνιοι δὲ τὸ Σιμιχίδα ἐπώνυμον εἶναι λέγουσι· δοκεῖ γὰρ σιμὸς τις τὴν πρόσοψιν εἶναι, πατέρα δὲ ἐσχηκέναι Πραξαγόραν, καὶ μητέρα Φιλίναν. ἀκουστὴς δὲ γέγονε Φιλητᾶ, καὶ Ἀσκληπιάδου, ὧν μνημονεύει· ἤκμασε δὲ κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ Πτολεμαίου τοῦ ἐπικληθέντος Λαγωοῦ. περὶ δὲ τὴν τῶν Βουκολικῶν ποίησιν εὐφυὴς γενόμενος πολλῆς δόξης ἐκ τούτων ἐπέτυχε· κατὰ γοῦν τινας Μόσχος καλούμενος Θεόκριτος ἐπεκλήθη.

Ἰστέον ὅτι ὁ Θεόκριτος ἐγένετο ἰσόχρονος τοῦ τε Ἀράτου, καὶ τοῦ Καλλιμάχου, καὶ τοῦ Νικάνδρου· ἐγένετο δὲ ἐπὶ τῶν χρόνων Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΟΥ ΚΑΙ ΠΩΣ ΕΥΡΕΘΗ ΤΑ ΒΟΥΚΟΛΙΚΑ.

Τὰ Βουκολικά φασιν ἐν Λακεδαίμονι εὑρεθῆναι

καὶ περισσῶς προκοπῆς τυχεῖν· τῶν γὰρ Περσικῶν ἐνεστώτων ἔτι, καὶ φόβῳ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα ταρασσόντων, ἐνέστη ἑορτὴ Ἀρτέμιδος Καρυάτιδος· τῶν δὲ παρθένων ἀποκεκρυμμένων διὰ τὴν ἐκ τοῦ πολέμου ταραχὴν, ἀγροῖκοί τινες εἰσελθόντες εἰς τὸ ἱερὸν ἰδίαις ᾠδαῖς τὴν Ἄρτεμιν ὕμνησαν· τῆς δὲ τούτων ξένης μούσης ἀρίστης γενομένης παρέμεινε τὸ ἔθος καὶ ἐφυλάχθη. Ἄλλοι δὲ τοῦτον τὸν τρόπον ἐν Τυνδαρίδι τῆς Σικελίας πρῶτον ἀχθῆναι λέγουσι τὰ Βουκολικά· Ὀρέστῃ γὰρ ἐκκομίζοντι τὸ τῆς Ἀρτέμιδος ξόανον ἐκ Ταύρων τῆς Σκυθίας χρησμὸς ἐξέπεσεν, ἐν ἑπτὰ ποταμοῖς ἐκ μιᾶς πηγῆς ῥέουσιν ἀπολούσασθαι· ὁ δὲ, πορευθεὶς εἰς Ῥήγιον τῆς Ἰταλίας, τὸ ἄγος ἀπενίψατο ἐν τοῖς λεγομένοις διαχώροις ποταμοῖς· ἔπειτα εἰς Τυνδαρίδα τῆς Σικελίας ἦλθεν· οἱ δὲ ἐπιχώριοι τὴν θεὸν ἰδίοις ᾄσμασιν ἀνυμνήσαντες ἔθει τὴν πρώτην παρέδωκαν εὕρεσιν. Ὁ δὲ ἀληθὴς λόγος τοιοῦτος. Στάσεώς ποτε γενομένης ἐν Συρακούσαις, καὶ πολλῶν πολιτῶν φθαρέντων, εἰς ὁμόνοιαν τοῦ πλήθους λοιπόν ποτε ἐλθόντος ἔδοξεν Ἄρτεμις αἰτία γεγονέναι τῆς διαλλαγῆς. οἱ δὲ ἀγροῖκοι, τούτου χάριν δῶρα κομίσαντες, γεγηθότες ὕμνησαν τὴν θεὸν διὰ τῶν συνήθων αὐτοῖς ἀγροικικῶν ᾠδῶν· καὶ οὕτως ἔλαβεν ἔθος γενέσθαι κἂν τοῖς ἐφεξῆς.

ΠΕΡΙ ΔΙΑΦΟΡΑΣ ΤΩΝ ΒΟΥΚΟΛΙΚΩΝ.

Τὰ Βουκολικὰ ἔχει διαφορὰν τὴν τῶν ποιημάτων ἐπιγραφήν· καὶ γὰρ Αἰπολικά ἐστι, καὶ Ποιμενικὰ, καὶ Μικτά. τὴν μέν τοι ἀπὸ τῶν βοῶν εἴληφεν ἐπιγραφὴν, ὡς ἀριστεύοντος τοῦ ζώου· διὸ καὶ Βουκολικὰ εἴρηται πάντα. Λέγεται δὲ Βουκόλος παρὰ τὸ τὰς βόας ἐλαύνειν, ἢ ἀπὸ τοῦ τὰς βόας κωλύειν ἀτιμαγελώσας, ἢ τῶν βοῶν κορεῖν καὶ ἐπιμελεῖσθαι, τροπῇ τοῦ ἀμεταβόλου εἰς ἀμετάβολον· ᾄδειν δέ φασιν αὐτοὺς ἄρτον ἐξηρτημένους, θηρίων ἐν ἑαυτῷ τύπους ἔχοντα, καὶ πήραν πανσπερμίας ἀνάπλεων, καὶ οἶνον ἐν αἰγείῳ ἀσκῷ, σπονδὴν νέμοντας τοῖς ὑπαντῶσι, στέφανόν τε περικεῖσθαι, καὶ κέρατα ἐλάφων προσκεῖσθαι, καὶ μετὰ χεῖρας ἔχειν λαγωβόλον· τὸν δὲ νικήσαντα λαμβάνειν τὸν τοῦ νενικημένου ἄρτον· κἀκεῖνον μὲν ἐπὶ τῆς τῶν Συρακουσίων μένειν πόλεως, τοὺς δὲ νενικημένους εἰς τὰς περιοικίδας χωρεῖν ἀγείραντας ἑαυτοῖς τὰς τροφάς· διδόναι δὲ καὶ ἄλλα τινὰ παιδιᾶς καὶ γέλωτος ἐχόμενα, καὶ εὐφημοῦντας ἐπιλέγειν,

Δέξαι τὰν ἀγαθὰν τύχαν,
δέξαι τὰν δ' ὑγίειαν,
ἂν φέρομεν παρὰ τῆς θεοῦ,
ἂν ἐκαλέσσατο τήνα.

ΠΕ-

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΤΩΝ ΒΟΥΚΟΛΙΚΩΝ ΕΠΙΓΡΑΦΗΣ.

Θεοκρίτου εἰδύλλια Βουκολικά. Ἰστέον ὅτι Εἰδύλλιον λέγεται τὸ μικρὸν ποίημα, ἀπὸ τοῦ Εἶδος, ἡ θεωρία· οὐκ Εἰδύλλιον παρὰ τὸ Εἴδω, τὸ εὐφραίνω. Ἄλλως. Εἰδύλλιον λέγεται ὅτι εἶδός ἐστιν ὁποῖόν ἐστι λόγος. ὑποκοριστικῶς λέγεται Εἰδύλλιον.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΤΗΣ ΠΟΙΗΣΕΩΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡΩΝ.

Πᾶσα ποίησις τρεῖς ἔχει χαρακτῆρας, διηγηματικὸν, δραματικὸν, καὶ μικτόν. τὸ δὲ Βουκολικὸν ποίημα μῖγμά ἐστι παντὸς εἴδους, καθάπερ συγκεκραμένον· διὸ καὶ χαριέστατον τῇ ποικιλίᾳ τῆς φράσεως, μᾶλλον δὲ τῆς κράσεως, ποτὲ μὲν συγκείμενον ἐκ διηγηματικοῦ, ποτὲ δὲ ἐκ δραματικοῦ, ποτὲ δὲ ἐκ μικτοῦ, ἤγουν διηγηματικοῦ καὶ δραματικοῦ, ὅτε δὲ ὡς ἂν τύχῃ. εἰς ἅπαν δ' οἷόν τέ ἐστιν αὕτη ἡ ποίησις τὰ τῶν ἀγροίκων ἤθη ἐκμάσσεται, τερπνῶς πάνυ τοὺς τῇ ἀγροικίᾳ σκυθρωποὺς τὸν βίον χαρακτηρίζουσα. ἐκπέφευγε δὲ καὶ τὸ ἄγαν ἁδρὸν καὶ ὑπέρογκον τῆς ποιήσεως.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Τοῦ πρώτου εἰδυλλίου.

Αὕτη ἡ ὑπόθεσις εἰς Δάφνιν γράφεται, ὃς διὰ μὲν τούτου τοῦ εἰδυλλίου τέθνηκε· διὰ δὲ τοῦ ἑξῆς ὡς ζῶντος αὐτοῦ μνημονεύει· ὅμως τοῦτο προτέτακται, διὰ τὸ χαριέστερον καὶ τεχνικώτερον τῶν ἄλλων μᾶλλον συντετάχθαι· καὶ Πίνδαρος, Ἀρχομένου δ' ἔργου, φησὶ, πρόσωπον χρὴ θέμεν τηλαυγές. ἔστι δὲ ἀμοιβαῖον καὶ δραματικώτερον, μὴ ὑποκειμένου τοῦ ποιητικοῦ προσώπου. Τὰ μὲν πράγματα διάκεινται ἐν Σικελίᾳ· ποιμὴν δέ τις εἰσάγεται πρὸς αἰπόλον διαλεγόμενος, οὗ τὸ ὄνομα οὐκ ἔστι γνωστόν. Ἄλλως. Ἐν τούτῳ τῷ εἰδυλλίῳ διαλέγονται πρὸς ἀλλήλους Θύρσις ποιμὴν, καὶ Αἰπόλος, ἤτοι Μενάλκας, ἢ καὶ Κομάτας. ἀγνοεῖται δὲ τὸ τοῦ Αἰπόλου ὄνομα. Ἄλλως. Ἐν τούτῳ τῷ εἰδυλλίῳ διαλέγονται πρὸς ἀλλήλους Θύρσις ποιμὴν, καὶ Αἰπόλος. ὁ δὲ Θύρσις Βουκολικῶς ᾄδει τὸν ὑπ' ἔρωτος τηκόμενον καὶ ἀποθνήσκοντα Δάφνιδα. καὶ ἀντὶ τούτου αἶγα ἐς τρὶς ἀμέλξαι, καὶ καλὸν κισσύβιον παρὰ τοῦ Αἰπόλου γέρας λαμβάνει.

Δωρίδι καὶ Ἰάδι διαλέκτῳ χρῆται ὁ Θεόκριτος,

μά

μάλιστα δὲ ἀνειμένῃ καὶ χθαμαλῇ Δωρίδι παρὰ τοῦ Ἐπιχάρμου καὶ Σώφρονος· οὐ μὴν ἀπολιμπάνεται καὶ Αἰολίδος. Ἄλλως. Ἰστέον ὅτι ὁ Θεόκριτος Δωρίδι διαλέκτῳ κέχρηται τῇ νέᾳ· δύο γάρ εἰσι, παλαιὰ, καὶ νέα· καί ἡ μὲν παλαιὰ τραχεῖά τίς ἐστι· ἡ δὲ νέα, ᾗ καὶ Θεόκριτος χρᾶται, μαλθακωτέρα καὶ εὐκολωτέρα.

Ἀπορία. Πῶς Βουκολικὰ ὑπεγράφησαν, μὴ ὄντων ὅλων Βουκολικῶν, ἀλλὰ καὶ ποιμενικῶν καὶ αἰπολικῶν; Λύσις. Ἐκ τοῦ κρείττονος μέρους ταῦτα τῶν τετραπόδων ὑπέγραψαν.

Πῶς οὐχ ὑπογράφονται ταῦτα τὰ ποιήματα Διάλογοι· (διαλέγεται γὰρ ἔν τισι πρόσωπα·) ὡς καὶ τὰ τοῦ Λουκιανοῦ; Οὐκ ἤθελεν ὁ ποιητὴς θεῖναι ἀλλοίας καὶ ἀλλοίας ἐπιγραφὰς, ἀλλὰ μίαν ἁρμόζουσαν πᾶσι τοῖς ποιήμασιν αὐτοῦ. Εἶδος γὰρ λόγου ἐστὶ καὶ τὸ διηγηματικὸν, καὶ τὸ δραματικὸν, καὶ τὸ μικτόν· καὶ διὰ τοῦτο ὑπεγράφησαν εἰδύλλια.

Πῶς οὐχ ὑπεγράφη ἐν τῷ εἰδυλλίῳ τούτῳ τὸ τοῦ αἰπόλου ὄνομα, ἀλλὰ τοῦ ποιμένος; Διὰ τὸ μέλλειν παρεισάχθῆναι τὸν ποιμένα κρειττόνως τῇ καλάμῃ φθεγγόμενον.

Πε-

Περὶ τῆς ἐπιγραφῆς τοῦ παρόντος εἰδυλλίου. Θεοκρίτου Θύρσις, ἢ Ὠιδή· τουτέστιν, ὁ βουλόμενος Θύρσιν ὑπογραφέτω, ἢ Ὠιδήν. Θύρσις μὲν γάρ ἐστιν ὁ ποιμὴν ὁ αὐλῶν, Ὠιδὴ δὲ τὸ μέλισμα τὸ φθεγγόμενον.

ἉΔΥ. Ψιλοῦται τὸ α, οἱ γὰρ Δωριεῖς τρέποντες τὸ η τὸ δασὺ, εἰς α ψιλούμενον τρέπουσιν, ὑπεξαιρουμένων τῶν ἄρθρων. τὸ γὰρ η τὸ ἄρθρον τραπὲν εἰς α, οὐ ψιλοῦσιν, ἀλλὰ δασύνουσιν. Ἐν ἄλλῳ, οὕτω. Τὸ ἁδὺ, τινὲς λέγουσιν ὅτι ψιλοῦται, τοῦ η τρεπομένου εἰς α, Δωρικῶς. καὶ εἰ μὲν οὗτοι ἀληθεύουσι, ψεύδεται ὁ Θεόκριτος, — πάνθ᾽ ἅλιος γράφων· καὶ, Οὐχ᾽ ἁμῖν τὸν ἔρωτα· καὶ — τί ποθ᾽ ἁδύ· καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα ἐναντιούμενα τῷ κανόνι. ΨΙΘ. Ψιθυρίζουσι γὰρ αἱ πίτυς πρὸς τὰς πνοὰς τῶν ἀνέμων σχιζόμεναι. Ψιθύρισμα δὲ, ἢ τὸ μέλισμα, ἢ τὸ σύριγμα, ἢ τὸ κροῦμα. Ἄλλως. Ψιθύρισμα, τὸ μινύρισμα· ὠνοματοπεποίηται δὲ ἡ λέξις παρὰ τὴν τοῦ ἤχου ἰδιότητα, κατὰ μίμησιν τῆς φωνῆς, ψιθύρισμα, μέλισμα, λάλημα. ὅθεν καὶ ψίθυρος, ὁ λάλος. ἡ δὲ φωνὴ τῶν κατὰ μίμησιν, καθάπερ καὶ τὸ κελαρύζειν. Ὅμηρος, — κατειβόμενον κελαρύζει. Γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ ψίω, τὸ λεπτύνω, ἐξ οὗ καὶ ψιὰς παρ᾽ Ὁμήρῳ. κυρίως δὲ λέγεται ψιθυρίζειν, τὸ ἐν τοῖς ὠσὶ τινὰ λεπτὸν

ἦχον ἠχεῖν, παρὰ τὸ ψίειν ἐν ταῖς θύραις, ἤγουν ταῖς ἀκοαῖς. καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τῶν δένδρων. ψιθυρίζουσι γὰρ αἱ πίτυς, ὅταν μαλθῶσι, τῷ πνέ-οντι τῶν φύλλων σχιζομένης τῆς φωνῆς. ὡς Ἀριστο-φάνης ἐν Νεφέλαις, — Τῆμος χαίρων ὁπόταν πλάτανος ψιθυρίζῃ. Ἡ δὲ διάνοια καὶ τὸ ἑξῆς, ἔχει οὕτως. αἰπόλε, καὶ ἡ πίτυς ἐκείνη, ἥτις ἐστὶ παρὰ ταῖς πηγαῖς, ἡδεῖάν τινα μελίζει, ἤγουν κατὰ μέλους καὶ ῥυθμοῦ τινὸς ἀφίησι τὴν τῶν φύλλων λεπτὴν ἐπήχησιν. τοῦτο γὰρ νῦν τὸ ψιθύρισμα μεταφορικῶς, ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων, ἡδὺ δὲ μέλος καὶ σὺ τῇ σύριγγι μέλπεις, αἰπόλε. Ἄλλως. Ἡδὺ μὲν τὸ τῆς πίτυος ψιθύρισμα ἐκείνης τῆς παρὰ ταῖς πηγαῖς λιγυρῶς ἱδρύσης. ἡδὺ δὲ καὶ σὺ, ὦ αἰπόλε, ψιθυρίζεις. Ἄλλως. Τὸ ψιθυρίζειν ἠχὲς ὀνοματοπεποιεῖσθαί φασιν, ὡς τὸ, κρίκε δὲ ζυγὸν, καὶ τὸ, σίζε δ' ὀφθαλμός. κυρίως δὲ, ἐπὶ τῶν ψευδομένων τὸ ψιθυρίζειν λαμβάνεσθαι. Ψίθυρ ψίθυρος, ὡς μάρτυρ μάρτυρος· καὶ ψίθυρος ψιθύρου, ὡς μάρ-τυρος μαρτύρου. τὸ δὲ ψίθυρ, παρὰ τὸ ψίθος, ὃ σημαίνει τὴν λοιδορίαν, ἢ παρὰ τὸ ψίω, τὸ λεπτύνω, καὶ τὸ θύρα· σημαίνει δὲ τὰ χείλη περιφραστικῶς. τὸ δὲ ψίθος, ἀπὸ τοῦ ψεῦδος, ὑπερβολῇ τοῦ υ, καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς ι, καὶ τοῦ δ εἰς θ, ψίθος. Αἰπόλοι δέ εἰσιν, οἱ ἐν τοῖς αἴπεσι, τουτέστιν ὑψηλοῖς τόποις καὶ τραχέσι τὰς αἶγας νέμοντες· οὕτω γὰρ φιλεῖ [illegible]

Εὐ-

ΤΗΝΑ. Εὐθεῖα ἀντὶ τοῦ ἐκείνη. οἱ γὰρ Δωριεῖς τὸ ἐκεῖνος, τῆνος λέγουσι καὶ τὸ ἐκείνη, τῆνα, ἀναλόγως τὰ θηλυκά. Καὶ ἄλλως. Τῆνα Δωρικῶς οὕτω λέγεται ἀντὶ τοῦ ἐκείνη. οἱ γὰρ Δωριεῖς ποτὲ μὲν γράφουσι τὸ τ ἀντὶ τοῦ κ, ὡς ἐνταῦθα· ποτὲ δὲ τὸ κ ἀντὶ τοῦ τ. ἐκείνη γὰρ ἦν, καὶ κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ ε, κείνη. ἐκβολῇ τοῦ ι, καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς η, καὶ τοῦ κ εἰς τ, καὶ τοῦ η εἰς α, τῆνα.

2. ΜΕ. Αἰολικόν ἐστιν ἀντὶ τοῦ μελίζει, ὅ ἐστι, λιγυρῶς ἠχεῖ καὶ ᾄδει. μέλη γὰρ τὰς ᾠδὰς ἔλεγον· ὡς καὶ Πίνδαρος τὸν Πᾶνα φάσκων, τὸ σαυτοῦ μέλος γλάζεις· τουτέστιν, ἑαυτῷ ᾠδὴν ᾄδεις.

3. ΣΥΡ. Ἀντὶ τοῦ συρίζεις, Δωρικῶς. οἱ γὰρ Δωριεῖς, τὰ δεύτερα πρόσωπα τῶν ῥημάτων τὰ εἰς εις λήγοντα, εἰς ες ποιοῦσι, τὸ ι μόνον ἐκθλίβοντες. τὸ συρίζεις γὰρ συρίσδες γράφουσι· ὡς καὶ ἐν τοῖς ἀπαρεμφάτοις τὸ συρίζειν, συρίσδεν. διαλύουσι δὲ τὸ ζ, εἰς τα, ἐξ ὧν ἦν συγκείμενον, στοιχεῖα. Ἄλλως. Συρίζειν τὸ διὰ σύριγγος μέλπειν· ὥσπερ σαλπίζειν τὸ διὰ σάλπιγγος φωνεῖν, καὶ αὐλεῖν τὸ δι' αὐλοῦ μέλπειν, ὡς ἀπὸ τούτων δῆλον, — Χὠ μὲν τῷ σύριγγ', ὁ δὲ τῷ καλὸν αὐλὸν ἔδωκεν· αὔλει Δαμοίτας, σύρισδε δὲ Δάφνις ὁ βώτας. Συρίζω καὶ τὸ, κατὰ Σύρους λέγω, ἢ φρονῶ· συρίττω δὲ ἐπὶ συρισμοῦ, τὸ διὰ τοῦ στόματος ἀμεταβάτως. καὶ συρίττω ἐπὶ χλευασμοῦ μεταβατικῶς, οἷον,

συρίττω τινὰ, ἀντὶ τοῦ χλευάζω, καὶ τῶν συριττομένων ἐςὶν, ἤγουν τῶν ἐμπαιζομένων. διαφέρει τὸ ᾄδειν τοῦ συρίζειν, καὶ τοῦ αὐλεῖν, καὶ τῶν τοιούτων, τῷ τὰ μὲν μέλος ἔχειν μόνον· τὸ δὲ ᾄδειν ἐπὶ λόγου λέγεται ἐμμελῶς. ΜΕ Ἤγουν, ἀπολαβὼν οἴσεις, τουτέςιν, ἐν τῇ μολπῇ τῇ διὰ τῆς σύριγγος, τὰ δευτερεῖα τοῦ Πανὸς ἕξεις· τῶν δὲ ἄλλων, τὰ πρωτεῖα. ΠΑΝΑ. Τὸν Πᾶνα, οἱ μὲν λέγουσιν υἱὸν Πηνελόπης καὶ πάντων τῶν μνηςήρων, καὶ διὰ τοῦτο λέγεσθαι καὶ Πᾶνα. Ἐπιμενίδης δὲ ἐν τοῖς ποιήμασιν αὐτοῦ, Διὸς καὶ Καλλιςοῦς, Πᾶνα καὶ Ἀρκάδα διδύμους. Ἀρίςιππος δὲ ἐν τῷ Ἀρκαδικῷ, Διὸς καὶ νύμφης Οἰνηίδος. οἱ δὲ λέγουσι, διὰ τοῦτο, Πὰν, ὅτι τῆς ὥρας ἐςὶ σημεῖον· τουτέςι, τοῦ παντός. ὅθεν κυρίως προσαγορεύεται Πάν. συνοικειοῦται γὰρ ἡ μορφὴ τοῦ Θεοῦ τῷ περιέχοντι. καὶ τὸ μὲν τῶν κεράτων ἀπομίμημα, ἡλίου καὶ σελήνης, καὶ μηνίσκους φασὶν εἶναι, τὸ δὲ πάρδαλιν ἐνῆφθαι, τῆς γῆς φαντασίας εἵνεκα. τὰ καὶ κάτω λάσια, τῶν τῆς γῆς μερῶν, καὶ τῶν ἐν αὐτῇ πεφυκότων· τὴν δὲ σύριγγα, τῶν ἐν τῷ κόσμῳ πνευμάτων μίμησιν εἶναι, τὸ δὲ αἰγωπὸν, τῶν καταιγίδων τὰς ἀφνιδίους ταραχὰς, καὶ τῶν ὑπὸ νεφῶν γενομένων περὶ τὸν ἀέρα μεταβολῶν· καὶ τὰ κάτω, τουτέςι τοὺς μηροὺς δασεῖς, σημαίνοντας τοὺς ὑλώδεις τόπους· καὶ τὰ κάτω βραχέα, σημαίνοντα τῶν ὀρῶν τὰ τραχέα.

ἔχει

ἔχει δὲ καὶ τῇ μιᾷ χειρὶ τὸ δρέπανον, σημαῖνον τὴν ἐργασίαν· τῇ δὲ ἄλλῃ τὴν σύριγγα, σημαίνουσαν τοὺς ἀνέμους. Τὸ δὲ ΔΕΤΤΕΡΟΝ, ἐνίοτε μὲν ἐπὶ τάξεως λέγεται, ἐνίοτε ἐπὶ ἀριθμήσεως, καθὰ καὶ τὸ πρῶτον, καὶ τὸ τρίτον, καὶ τὰ τῆς ἀκολουθίας ταύτης. ἐνταῦθα δὲ τὸ δεύτερον, κατὰ τὸ πρότερον σημαινόμενον λέγεται. ΑΠΟ. Κομίσῃ. ὡς τὸ λαψῆ, ἀντὶ τοῦ λήψῃ. τοὺς γὰρ μέλλοντας περισπῶσιν οἱ Δωριεῖς, δεξῆ, λαψῆ, γραψῆ, καὶ τὰ ὅμοια.

4. ΑΙ. Τὸ αἴκα ἀντὶ τοῦ εἴκεν ἐςί· τὴν γὰρ ει δίφθογγον τρέπουσιν οἱ Δωριεῖς εἰς τὴν αι. τὸ δὲ ε ψιλὸν, εἰς α βραχύ. οἷον, εἴκεν, αἴκα, ἄρτεμις, ἄρταμις. κακῶς οὖν ὁ Θεόκριτος ἐξέτεινε τὸ α νῦν. τῶν γὰρ Δωριέων εἰς α βραχὺ τὸ ε τοῦ δυνητικοῦ συνδεσμοῦ τρεπόντων, οὗτος ἐξέτεινεν, ὃ καὶ παρακατιὼν, συνέςειλε. ΛΑ. Ἐκτέταται τὸ λα, διὰ τὸ εἶναι Δωρικὸν, ὥς φησιν Ἀσκληπιάδης, ἐπεί φησιν ὅτι καὶ βραχύ ἐςιν.

5. ΑΙ. Ἤγουν, εἰ μὴ ἔχει τις τράγον διδόναι τῷ θεῷ, καὶ δώσει αἶγα θήλειαν, σὺ λήψῃ χίμαρον, ἐπὶ θηλυκοῦ. Χίμαρος γὰρ ἀῤῥενικῶς μὲν ὁ τράγος, θηλυκῶς δὲ, ἡ ἐνιαυσιαία αἲξ, ἡ ἑνὸς χειμῶνος οὖσα. μᾶλλον δὲ ἀδύνατον μὴ ἔχειν τινὰ τράγον, ἀλλ' εἰ θελήσει ὁ θεὸς αἶγα λαβεῖν, σοὶ δοθήσεται χίμαρος. Τὸ δὲ καταῤῥεῖ μεταφορικῶς ἀντὶ τοῦ κατενεχθήσεται, τὸ σύντονον τῆς δόσεως διὰ τοῦ καταῤῥεῖ δηλοῖ.

Ἐν

Ἐν ἄλλῳ αἶγα τῆνος.] Ἐὰν ἐκεῖνος λάβῃ κεραοφόρον τράγον (κέραος γὰρ καὶ κερασφόρος τὸ αὐτὸ πλὴν ὅτι τὸ μὲν ποιητικόν ἐςι, τὸ δὲ κερασφόρος; κοινὸν) αἶγα σὺ λήψῃ. ἐὰν δὲ αἶγα λάβῃ ἐκεῖνος γέρας; εἰς σὲ καταῤῥεῖ καὶ καταῤῥεύσει, ἤγουν εἰσελεύσεται ἡ χίμαρος. ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ ὕδατος. τὸ σύντονον δὲ τῆς δόσεως διὰ τοῦ καταῤῥεῖ δηλοῖ.

ϛ. ΕΣ. Ἀντὶ τοῦ ἀνάμελκτος. ἐκ δὴ τούτου τὴν μήπω τετοκυῖαν δηλοῖ. ὅτι δὲ τῆς μήπω τετοκυίας τὸ κρέας ἥδιόν ἐςι, φησὶ καὶ Ἡσίοδος. — Καὶ βοὸς ὑλοφάγοιο κρέας μήπω τετοκυίας. Γράφεται καὶ, ἐςτ᾽ ἂν ἀμέλξῃς.

ΧΙΜΑΡΩ. Τῇ χιμάρῳ δὲ καλὸν κρέας ἐςὶν, ἕως ἂν ἀμέλξῃς αὐτήν. Ἔριφος, μέχρι τριῶν καὶ τεττάρων μηνῶν. Χίμαροι ἐπὶ θηλυκοῦ, ἕως ἐνιαυτοῦ, τουτέςιν, ἕως ἂν τέκωσι καὶ ἀμελχθῶσιν. ἀφ᾽ οὗ δὲ τέξεται ἡ χίμαρος, οὐκέτι χίμαρος λέγεται, ἀλλὰ χίμαιρα, ἡ αἴξ· ταυτὸ γὰρ αἴξ, καὶ χίμαιρα. ἐπὶ δὲ τῶν ἀῤῥένων, ἔριφος, καὶ τράγος· οἱ δὲ ποιηταὶ καὶ ἐπὶ τοῦ ἄῤῥενος, τὸν αἶγα λέγουσι. καὶ ἔςιν αὐτοῖς κοινὸν ὄνομα τὸ αἴξ, ὡς ἔλαφος, ἄνθρωπος, ἵππος. ὃ δὲ ἐπὶ τούτων ἔριφοι, τοῦτο ἐπὶ τῶν προβάτων ἄρνες καὶ ἀμνοί. καὶ ὃ αἶγες ἐνταῦθα, τοῦτο ἐπ᾽ ἐκείνων οἶες. ὃ δὲ τράγος, ἐπὶ τούτων, τοῦτο ἐπ᾽ ἐκείνων κριός. νομεῖς δὲ οἱ τῶν προβάτων, καλοῦνται ποιμένες· οἱ δὲ τῆς ἑτέρας μερίδος,

αἰ-

αἰπόλει. Θεοῖς δὲ ἐχρῶντο οἱ νομεῖς, τῷ Πανὶ, καὶ ταῖς Μούσαις, καὶ ἔτι ταῖς Νύμφαις. καὶ ταῖς μὲν Νύμφαις, καὶ τῷ Πανὶ, ὡς ἐν ταῖς ὄρεσι διατρίβοντες, ἀγρόταις θεοῖς καὶ αὐτοῖς οὖσι, καὶ ἐν τοῖς ὄρεσι διατρίβουσι· τῷ δὲ Πανὶ, ὡς χρωμένῳ σύριγγι, καὶ ἐπιστήμονι καὶ ἐφόρῳ αὐτῆς ὄντι, ἧς καὶ αὐτοὶ ἐπιμελοῦνται· ταῖς δὲ Μούσαις διὰ τὸ μέλειν αὐτοῖς ᾠδῶν, ὧν αὗται ἔφοροι.

ζ. Η ΤΟ. Καταφερὲς, ἢ ἠχοῦν, ἢ καταρρεές, τὸ καταχεόμενον, ἢ ἀπηχοῦν, καὶ ὑπορροιζοῦν ἐν τῷ καταφέρεσθαι. Ἐν ἄλλῳ. Ἢ τὸ καταχές. Εἰ μὲν μετὰ τὸ ὕδωρ ἐπῆγε τὸ τὸ, τ' αὐτὸ δυνάμενον τῷ ὃ, εἶχεν ἂν ὁ λόγος σαφέστερον οὕτω. ἅδιον, ὦ ποιμὴν, τὸ τεὸν μέλος, ἢ ἐκεῖνο τὸ ὕδωρ, ὅπερ ὑψόθεν ἀπὸ τῆς πέτρας καταφέρεται μετὰ ἤχου. νῦν δὲ προτάττει αὐτό. καὶ δυσνόητον ποιεῖ τὸν λόγον, τῷ ὑποτακτικῷ ἄρθρῳ συνεπαγόμενον. σύνηθες δὴ τὸ τοιοῦτον καὶ τῷ πεζῷ λόγῳ.

θ. ΑΙ. Παραβέβληται ὁ μὲν αἰπόλος τῷ Πανί· ὁ δὲ ποιμὴν ταῖς Μούσαις. ὁ δὲ νοῦς οὕτως. ἐὰν αἱ Μοῦσαι τὴν ὄϊδα, ἤγουν τὴν ὄϊν τὸ θῆλυ πρόβατον δῶρον ἄγωνται, ἀντὶ τοῦ λάβωσιν, ἄρνα σὺ σακίταν λήψῃ γέρας. σακῖται δὲ ἄρνες, οὓς ἔτι γάλακτος δεομένους, οἱ νομεῖς τῶν μητέρων χωρίζοντες, ἰδίᾳ βόσκουσι, καὶ ἐν ἰδίῳ σηκῷ κλείουσιν· ἐὰν δὲ ἀρέσκῃ ἐκείναις ἄρνα λαβεῖν, σὺ δὲ τὴν ὄϊν ὕστερον ἀξεῖς·

σου-

τουτέςιν ἐν τῇ ᾠδῇ τὰ δευτερεῖα τῶν Μουσῶν ἕξεις.

12. ΛΗΣ. Ἀντὶ τοῦ βούλεις καὶ θέλεις, ἀπὸ θήματος τοῦ λῶ, τὸ θέλω. ὅθεν καὶ λῷον τὸ ἐπωφελὲς, ὃ πάντες θέλομεν. ἢ Δωρικὸν τὸ λῇς, κατὰ ἀφαίρεσιν τῆς θε συλλαβῆς. ὁ Θύρσις δὲ τοῦτο λέγει. Τῇδε, ἐνθάδε ἢ ἐκεῖσε. Τὸ δὲ καθίξας Δωρικὸν, τροπῇ τοῦ σ, εἰς ξ. οἱ γὰρ Δωριεῖς τὸν μέλλοντα τῆς τετάρτης συζυγίας τῆς ληγούσης εἰς ζ, διὰ τοῦ ξ, ἐκφέρουσιν. Ἄλλος. Λῇς ποτὶ τᾶν νυμφᾶν. Θέλεις ὦ αἰπόλε πρὸς τῶν νύμφᾶν ὧδε ἐλθεῖν, καὶ καθίξας εἰς τὸν ἀνεςηκότα τοῦτον τόπον καὶ κατάντη, ἤγουν, ὀξὺν, ὅπου, αἱ μυρίκαι, τῇ σύριγγι μέλπειν, τὰς δὲ αἶγας ἐγὼ ἐν τῷδε τῷ τόπῳ βοσκέσω. Τὸ κάταντες, τὸ κατωφερὲς, ὅπερ ἐςὶν ἐναντίον τῷ ἄναντες, λέγεται δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ. ὁ γὰρ ἀνάντης τόπος, ὁ αὐτὸς δή που ἐςὶ καὶ κατάντης, καὶ ἀνωφερὴς ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ καὶ κατωφερής. λέγεται δὲ καὶ ἀνάντη ξύλα καὶ κατάντη, τὰ ἄνω φερόμενα καὶ κάτω καὶ ἀνωφερῆ, καὶ κατωφερῆ ἐπὶ τῶν αὐτῶν. Γεώλοφον δὲ ὁ ἐν τῷ ὁμαλῷ πέδῳ ὑπερανεςηκὼς ὄχθος, ὃς καὶ κολωνὸς καλεῖται πῶς τῆς γαίας διφθογγογραφουμένης, ψιλογραφεῖται τὸ γεώλοφον, τὸ ὡς ἀνώγεων, καὶ κατώγεων; καὶ φαμὲν ὅτι παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἡ γαῖα, ἐψιλογραφεῖτο, ὡς καὶ τὰ παρ' αὐτῆς συγκείμενα νῦν δὲ οἱ νέοι διφθογγογραφοῦντες.

οὐκ

οὐκ ἠθέλησαν τὴν παλαιὰν συνήθειαν τελείως ἀπολιπεῖν, ἀλλ' ἔθεσαν καὶ τινὰ ψιλογραφούμενα. (ΓΕΩΛΟΦΟΝ τὸ ὑψηλὸν καὶ ἐπανεςηκὸς, ὃ δὴ καὶ κάταντες τοῖς ἄνωθεν κάτω ἐρχομένοις, καὶ ἄναντες τοῖς κάτωθεν ἄνω ἐρχομένοις. Ἄλλως. Τόπος κολωνὸς, προέχων ἀπὸ τῆς γῆς μικρόν.)

13. ΜΥΡΙΚΑΙ. Ὅπου αἱ μυρσίναι, ἐφ' αἷς μεσημβρίζειν εἰώθασιν.

15. ΜΕΣΑΜΒΡΙΝΟΝ. Τὸ μεσημβρινὸν, ἐκ τοῦ μεσημερινοῦ, ἐκβολῇ τοῦ ε, καὶ προσθέσει τοῦ β.

ΟΥ. Οὐ πρέπον ἐςὶν, ὦ ποιμὴν, κατὰ τὸ μέσον τῆς ἡμέρας τῇ σύριγγι χρῆσθαι. τὸν Πᾶνα δεδοίκαμεν, ὄντως γὰρ πικρός ἐςιν· ἀντὶ τοῦ βαρὺς καὶ ὀργίλος. ἡνίκα ἀπὸ τῆς ἄγρας σχολάσας ἀναπαύεται, κεκοπιακὼς ἐν αὐτῇ δηλονότι· καὶ ἀεὶ πρὸς τῇ ῥινὶ αὐτοῦ, ἤτοι ἐν τῇ ῥινὶ, δριμεῖα χολὴ κάθηται· τουτέςι, καὶ ἀεὶ ὀργίλος ἐςίν. (Ἐν τῇ μεσημβρίᾳ οὐ δίκαιον ἡμῖν ἐκ νόμου συρίζειν. Τὸν γὰρ Πᾶνα δεδοίκαμεν. Ἡνίκα γὰρ ἂν ᾖ κεκμηκὼς ἀπ' ἄγρας ἀναπαύεται, καὶ ἄλλως πικρός ἐςι κατὰ φύσιν. τότε δὲ ἐπὶ πλέον ἀνάπτεται ἐξωργισμένος μεθὸ ἔλθοι ἀγρεύσας.)

19. ΑΛΛΑ. Ἤγουν, τὰ περὶ τοῦ θανάτου τοῦ Δάφνιδός μοι λέγε. Τὸ ἄλγε' ἄειδε, τριχῶς εὕρομεν γεγραμμένον ἐν τοῖς παρ' ἡμῖν ἀντιγράφοις, δηλονότι, ἄλγε' ἄειδες· καὶ λέγει τὸ ἄειδες,

 ἀντὶ

ἀντὶ τοῦ λέγοις ἂν, Δωρικῶς, καὶ ὅτι τὸ γὰρ παρέλκει. καὶ ἄλγε' ἄειδε, ἀντὶ τοῦ λέγε. καὶ ἄλγεα εἶδες, ὃ καὶ βέλτιον. Ἄλλως. (Ἀλλὰ τὺ γὰρ δὴ Θύρσι) τὸ σὺ καὶ τὸ γὰρ, ἐπὶ τὸν δεύτερον ἀφορᾷ ςίχον. ὀφείλει καὶ τὸ σὺ, καὶ ἐπὶ τοῦ προτέρου λέγεσθαι ἀπὸ κοινοῦ. οὕτω γὰρ ἂν εἴη ὁ λόγος ἀκόλουθος, ἔχων οὕτως· Ἀλλὰ σὺ ὦ Θύρσι, ᾆδε τὰ ἄλγη τοῦ Δάφνιδος· σὺ γὰρ ἀφίκου καὶ ἐπὶ τὸ πλέον τῆς βουκολικῆς μούσης. οὐκ ἀντιπίπτει δὲ ἑαυτῷ, μὴ πρέπειν εἰπὼν συρίζειν κατὰ τὸ μέσον τῆς ἡμέρας διὰ τὸν Πᾶνα, εἶτα τὸν Θύρσιν προτρεπόμενος ᾄδειν. οὐ γὰρ ταυτόν ἐςι τὸ συρίζειν τῷ ᾄδειν· ἀλλὰ συρίζειν μέν ἐςι, τὸ διὰ σύριγγος μέλπειν. ᾄδειν δὲ, τὸ κοινῶς τραγῳδεῖν. τὸ τῇ σύριγγι δὲ χρῆσθαί φησι μὴ πρέπον εἶναι κατὰ τὸ μεσημβρινὸν, διὰ τὸν Πᾶνα, τῇ σύριγγι χρώμενον· ἐπὶ τὴν ᾠδὴν δὲ προτρέπεται, ὡς ἄλλο τι οὖσαν, καὶ οὐ μέλον αὐτῆς τῷ Πανί. (ΕΠΙ ὁ σκοπὸς τοιοῦτος· καὶ ἐν τῇ βουκολικῇ ᾠδῇ πολὺ προβέβηκας ὥςε κοινῶν.)

21. ΠΡΙΗΠΩ. Τὸν Πρίηπον νύμφης Ναΐδος, ἢ Χιόνης καὶ Διονύσου φασὶν υἱὸν, ὃν καὶ κτίσαι περὶ Λάμψακον ὁμώνυμον αὐτῷ πόλιν φασί. παρ' ἐνίοις δὲ, ὁ αὐτός ἐςι τῷ Διονύσῳ, ἐκ τῆς ἐτυμολογίας γὰρ φαίνεται. ἔςι γὰρ οἱονεὶ βρίηπος διὰ τὰς ἐν ταῖς βακχείαις καὶ μέθαις ἐμβοήσεις. ἢ πρίηπος, προϊέμενος τὸ σπέρμα. τὸ δὲ ΚΡΑΝΙΑΔΩΝ,

ἀντὶ

ἀντὶ τοῦ κρηνῶν. εἰ μή που τὰς νύμφας κρηνίδας λέγει, ὡς τῶν νυμφῶν συγκαθεζομένων τῷ Πριήπῳ· τινὲς δὲ τὸ κρανιάδων, κρανείας ἀπεδέξαντο, ἅ ἐστι δένδρα οὕτω καλούμενα. Ἐν ἄλλῳ. (Τὸ κατέναντι τοῦ Πριήπου καὶ κρηνῶν. ἐκτὸς εἰ μὴ τὰς Νύμφας κρηναίας Κρηνιάδας εἴπῃ, ὡς τὰς νύμφας συνιδρυμένας τῷ Πριήπῳ.) ΔΕΥΡ'. Ἄγε ὑπὸ τὴν πτελέαν ἑσδώμεθα· ἀντὶ τοῦ καθεζώμεθα, ἢ καθίσωμεν, ἀπεναντίας τοῦ ἀγάλματος τοῦ Πριάπου, καὶ τῶν πηγῶν, ὅπου ἡ καθέδρα ἐκείνη ἡ ποιμενικὴ, καὶ αἱ δρῦς. ἐὰν δὲ ᾄσῃς ὥσπερ ᾖσας ποτὲ ἐρίζων πρὸς τὸν Χρόμιν τὸν Λιβύαθεν, τουτέστι τὸν ἀπὸ τῆς Λιβύης, αἶγά τέ σοι δώσω δίδυμα τετοκυῖαν, ὥστε μέχρι τρίτου ἀμέλξαι αὐτήν· ἥτις δύο ἔχουσα ἐρίφους, προσαμέλξεται, καὶ ἀμελχθήσεται εἰς δύο πέλλας. ποιμενικὸν δέ ἀγγεῖον ἡ πέλλα. λέγεται δὲ οὕτω καὶ ἡ μέλαινα. (Ἐξ τρὶς μὲν τῆς ἡμέρας ἀμέλξεις. Πληρώσεις δὲ ἐξ πέλλας ὡς ἐπὶ μιᾶς φορᾶς. Πέλλα, καὶ Γαυλὸς, καὶ Τάλαρος γαλακτοδόχα.)

25. ΔΙΔΥΜΑΤΟΚΟΝ. Δίδυμα τετοκυῖαν, ὥστε τρὶς ἀμέλξαι. πολὺ γὰρ ἔχουσι γάλα αἱ διδυματόκοι. ὅθεν φησὶν, ἡ αἲξ περιουσιάζεται τῷ γάλακτι, ὥστε καὶ μετὰ τὴν τῶν ἐρίφων τροφὴν, καὶ δύο πέλλας πίμπλησι. τοὺς δὲ ἀμολγοὺς πέλλας καλοῦσι, παρὰ τὸ πίνειν ἐν αὐτοῖς, ὅ ἐστι γαλακτοδόχον ἀγγεῖον.

27. ΚΙΣΣΥΒΙΟΝ. Κισσύβιον, ποτήριον παρὰ τὸ χεῖσθαι ἐν αὐτῷ τὸ πίνειν, χισσύβιον ὄν. ἢ ξύλινον ἔκπωμα κεκοσμημένον γλυφοῖσι πολλοῖς. ἢ καυλίον ξύλινον ποιμενικὸν, τὸ οἱονεὶ χισσύβιον. Ἄλλως. Κισσύβιον, ποτήριον ἀγροικικὸν, ἴσως ἀπὸ τοῦ κισσοῦ, ἐξ οὗ κατεσκευάζοντο τὰ ποτήρια. κοινοτέρως δὲ καὶ ἐπὶ πάντων τῶν ξυλίνων ποτηρίων ὁ λόγος τίθεται, παρὰ τὸ κεχύσθαι εἰς αὐτὸ τὸν οἶνον, οἷον χύω, χύσω, χυσίβιον, καὶ κισσύβιον. Ἡσίοδος. — ὀλίγον δὲ Εἴσεται κισσυβίῳ. ἢ κισσύβιον, ποτήριον, παρὰ τὸ χεῖσθαι ἐν αὐτῷ τὸ πίνειν, χυσσίπιόν τι ὄν. ΚΕΚΛΥΣΜΕΝΟΝ. Ἤγουν λελουμένον κηρῷ, κεχρισμένον, ὃ κεκονισμένον οἱ κοινοί φασιν, ἀπὸ τοῦ κλύζω· λέγεται δὲ τὸ κλύζειν, ἐπὶ δύο· ἐπί τε τοῦ διὰ κλυστῆρος ἰατρεύειν, καὶ ἐφ' ὑγρῶν, ὅταν τι ἐπέρχωνται καὶ ἐπικαλύπτωσι, καθὸ λέγεται ἐνταῦθα.

28. ΑΜΦΩΕΣ. Τὸ ἀμφοτέρωθεν ἔχον ὠτία τινά. διὰ δὲ τούτου τὸ μέγεθος παρίστησιν. ΝΕΟΤΕΥΧΕΣ. Νεωστὶ κατεσκευασμένον. ΓΛΥΦΑΝΟΙΟ. Ἀντὶ τοῦ προσόζον, ὀσμὴν πέμπον, καὶ μυρίζον. Γλυφάνοιο δὲ, τουτέστι γλυφῆς. ὥσπερ δὲ γίνεται ἀπὸ τοῦ στέφω, στέφανος, καὶ ἀπὸ τοῦ λείβω, λείβανος· οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ γλύφω, γλύφανος, ποιητικῶς.

29. ΤΩ. Οὕτινος περὶ μὲν τὰ χείλη ὑψόθι κισσὸς μαρύεται, ἀντὶ τοῦ πέπλεκται. (ΜΑΡΥΕΤΑΙ. μή-

μήρυμα ἀνελύεται καὶ ἀνέλκεται· μηρύω γὰρ κουβαριάζω ἢ μαρύεται ἀντὶ τοῦ κλώθεται. Μηρύω ἐπὶ τῆς σχοίνου τῆς ἑλισσομένης.)

30. ΕΛΙΧΡΥΣΩ. Ὁ ἑλίχρυσος εἶδος φυτοῦ, οὗ τὸ ἄνθος ὅμοιον κρόκῳ, καὶ οἷον χρυσοειδές. ἄλλοι δὲ τὸν ἑλίχρυσον, βοτάνην λέγουσι κροκοειδῆ καὶ χρυσίζουσαν. ΚΕΚΟΝΙΣΜΕΝΟΣ. Κονία, ἡ ἄσβεστος. ἀφ' οὗ, κονιάω κονιῶ, τὸ ἀσβέστῳ χρίω, καὶ κεκονιαμένος τοῖχος, ὁ ἀσβέστῳ κεχρισμένος. ἐνταῦθα δὲ τὸ κεκονισμένος, ἴσως ἀντὶ τοῦ κεχρισμένος ἁπλῶς. ἀπὸ τοῦ κεκονιαμένος κατὰ συγκοπήν. ΑΥΤΟΝ. Τὸν κισσὸν δηλονότι. ἕλιξ, ἤγουν πλοκὴ εἱλεῖται, τουτέστι, στρέφεται τὴν ἑαυτῆς στροφήν.

31. ΑΓΑΛΛΟΜΕΝΑ. Ἀντὶ τοῦ θάλλουσα. (χαίρει μονονουχὶ, ὅτι τοιοῦτον προίσχει καρπόν. Ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἐμψύχων εἰς ἄψυχον, ὡς καὶ Ὅμηρος — γέλασσε δὲ χθὼν παμμήτωρ. ἢ ἀγαλλομένη καὶ ἀγάλλουσα, καὶ τέρψιν παρέχουσα τοῖς ὁρῶσιν ἐπὶ τῷ καρπῷ τῷ βεβαμμένῳ ὡς ὑπὸ κρόκου.) ΚΡΟΚΟΕΝΤΙ. Ἤγουν, κρόκου χροιὰν ἔχοντι.

32. ΕΝΤΟΣΘΕΝ. Ἀντὶ τοῦ ἔνδον γυνά τις κατεσκεύασται θεῶν δαίδαλμα, τουτέστιν ἔργον οὕτω ποικίλον, ὡς μὴ δοκεῖν ἄνθρωπον αὐτὰ κατασκευάσαι, ἢ ποικίλαι, ἀλλὰ θεούς. τινὲς τὴν Πανδώραν φασὶν εἶναι. γράφεται καὶ γυνά, τι. τὸ δὲ τι, πρὸς τὸ δαίδαλμα. (Ἀμέριας.)

33.

33, ΑΣΚΗΤΑ. Ἀσκητὴ, ἡ κεκοσμημένη πέπλῳ, τουτέςιν ἐνδύματι, καὶ περικεφαλαίᾳ, τοῦτο γὰρ τὸ ἄμπυκι. ἢ ἄμπυκι, τῷ συνδέοντι τὰς τρίχας. ἀπὸ τοῦ ἀμπέχειν.

34. ΕΘΕΙΡΑΖΟΝΤΕΣ. Ἤγουν, κόμην τρέφοντες· κομᾷν γὰρ καὶ ἐθειράζειν ταὐτό. πλὴν ὅτι τὸ μὲν κομᾷν ἐςὶ κοινόν. τὸ δὲ ἐθειράζειν ποιητικόν. Ἄλλως. Ἐθειράζοντες, κομῶντες, εὔτριχοι. ἔθειραι γὰρ αἱ ἐξ ἔθους γινόμεναι τρίχες. ἢ ἐθειράδες, καὶ καθήκοντες τὰ γένεια, ἢ κομῶντες. ἔθειρα δὲ ἡ θρὶξ, ἡ ἐξ ἔθους τημελουμένη. Ἄλλως. Κομῶντες τὰς τρίχας, εὖ γενειῶντες ὥς τινες· ἔθειρα γὰρ ἡ τῆς κεφαλῆς θρίξ. ὅθεν Ἀριςοτέλης ἐν Ὁμήρῳ ἔγραψεν. — Κυάνεαι δ᾽ ἐγένοντο γενειάδες ἀμφὶ γένειον, — οὐκ ἐθειράδες. ΑΜΟΙ. Ἀπὸ τοῦ ἄλλου μέρους. Ἀμοιβαδὶς νεικείουσιν ἐπέεσσιν, ἤγουν λόγοις ἐρίζουσι πρὸς ἀλλήλους κατὰ ἀμοιβήν· περὶ αὐτῆς τὴν ἔριν δηλονότι ποιούμενοι.

35. ΤΑ. Ταῦτα δὲ ἃ αὐτοὶ φιλονεικοῦσιν, ἤγουν, αἱ φιλονεικίαι δὲ αὗται καὶ ἔριδες, ἃς αὐτοὶ φιλονεικοῦσι περὶ αὐτῆς, τῆς φρενὸς αὐτῆς οὐχ ἅπτονται.

36. ΑΛΛΟΚΑ. Τὸ μέν τοι, νοήσεως ἐςί· τὸ δὲ, δράσεως. ἀδύνατον γὰρ ὁμολογουμένως, (ὡς) ἐν γραφῇ κίνησιν εἶναι ζωτικὴν, ἀλλὰ τῶν γλυπτῶν εἰκόνων κατάλληλοι ἦσαν τοῖς λελεγμένοις. ταῦτα καθ᾽

ὑπερ-

ὑπερβολὴν· Ὅμηρος ἔλεγεν ἀληθέστερον. — Χρύσειαι Ζωῆς νεηνίσιν εἰοικυῖαι. Ἄλλως. Ἄλλοτε μὲν πρὸς ἐκεῖνον βλέπει ἄνδρα γελῶσα· ἄλλοτε δὲ πρὸς τοῦτον ῥίπτει τὸν νοῦν, ἤγουν τρέπει.

38. ΚΥΛΟΙΔΙΟΩΝΤΕΣ. Οἰδοῦντες τὰ κοῖλα τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμούς. συμβαίνει γὰρ τοῖς ἀγρυπνοῦσιν ὡς ἐπίπαν οἰδαίνειν τὰ κοῖλα· ὅπερ οἱ πολλοὶ ἀναγκαίως δὲ ἔρωτι πάσχουσι· γίνεται δὲ παρὰ τὸ τὰ κοῖλα οἰδαίνειν· κοῖλα δὲ τὰ ὑποκάτω τῶν ὀφθαλμῶν. (τὰ ὑπώπια.) ΕΤΩΣΙΑ. Ἀντὶ τοῦ μάτην κάμνουσι. τίς γὰρ ἂν ἄγαλμα πεῖσαι δυνήσεται; Ἄλλως. ὁ ναῦς· οἱ δὲ ὑπ' ἔρωτος κατὰ πολὺ κυλοιδιόωντες, ἤγουν κυλοιδιῶντες, τουτέστι τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξογκούμενοι, ἐτώσια καὶ μάταια μοχθίζοντι, ἀντὶ τοῦ μοχθίζουσι καὶ κοπιῶσι. μοχθίζω, ποιητικόν· μοχθῶ, κοινόν.

39. ΓΡΙΠΕΥΣ. Γριπεὺς, ὁ ἁλιεύς. καὶ γρῖπος τὸ δίκτυον, παρὰ τὸ τοὺς ἰχθύας ἀγρεύειν.

40. ΛΕΠΡΑΣ. Τραχεῖα, ἡ λευκὴ, ἡ ὑπὸ τῶν κυμάτων λευκαινομένη, ἡ ὑψηλή· ἐπεὶ καὶ λέπας, τοῦ ὄρους τὸ ἄκρον φασίν. ἡ λευκὴ, καὶ λέπρᾳ ἐοικυῖα. τινὲς δὲ τὴν τραχεῖαν ἔφασαν, τὴν ἐκλεπρωθεῖσαν, καὶ ἐκσπιλωθεῖσαν, οἷον καὶ βρωθεῖσαν. Ἄλλως. ὁ νοῦς· (Ἐπὶ τούτοις κατασκευάζαι) γριπεύς τις γέρων, ἤγουν, δικτυοθήρας· καὶ πέτρα λέπρας, τουτέστι βρύα ἔχουσα· ἀφ' ἧς, καὶ ἐν ᾗ πέ-

πέτρᾳ σπεύδων ὁ πρέσβυς, μέγα δίκτυον ἕλκει ἐς βόλον, ἤγουν, εἰς ἄγραν, εἰς τὸ ῥίψαι ἐπὶ ἄγραν, ὡμοιωμένος ἀνδρὶ μοχθοῦντι κατὰ τὸ καρτερὸν, ἤγουν μετὰ πᾶσαν αὐτοῦ τὴν ἰσχύν· ἢ, τὸ ἰσχυρὸν τῆς δυνάμεως, ἀνδρὶ ἀκμάζοντι ὅμοιον ἔχων:

42. ΦΑΙΗΣ. Εἴποις ἂν αὐτὸν ἐκ τῶν μελῶν τοῦ σώματος ἁλιεύειν, ἢ ἐκ πάσης δυνάμεως, ἧς ἔχει. ἐλλοπιεύειν δέ ἐστιν, τὸ ἔλλοπας, ἤγουν ἰχθῦς ἀγρεύειν. ἔλλοπες γὰρ οἱ ἰχθύες, παρὰ τὸ ἐν λεπίσιν εἶναι· ἢ παρὰ τὸ λεπιδωτὸν τῶν ἰχθύων· ἢ παρὰ τὸ ἐλλείπεσθαι ὀπῆς καὶ φωνῆς. Ἄλλως. εἴποις ἂν ἐλλοπιεύειν αὐτὸν, ἤγουν, ἰχθυᾶσθαι ἐπὶ τὴν τῶν ἰχθύων ἄγραν μοχθεῖν, ὅσον σθένος, ὅση δύναμις τῶν μελῶν. ὁ σχηματισμὸς οὗτος καὶ τοῖς κοινοῖς ἐστὶ συνήθης. οἷον, συλλαβοῦ ὅση δύναμις· ἐκκλίνω τόδε, ὅση μοι ἰσχύς. ἐλλειπῶς δὲ ταῦτα λέγεται. τὰ γὰρ ἐντελῆ· συλλαβοῦ κατὰ τὴν δύναμιν, ὅση σοί ἐστι· καὶ ἐκκλίνω τόδε, κατὰ τὴν ἰσχὺν, ὅση μοί ἐστιν· εἶχε δ' ἂν ταῦτα ὁμοίως τῷ· τῶν οἳ νῦν βροτοί εἰσι· καὶ σαφέστερα ἦν, εἰ οὕτως ἂν ἐλέγετο· συλλαβοῦ κατὰ τὴν ὅση σοι δύναμίς ἐστι· καὶ ἐκκλίνω τόδε, κατὰ τὴν ὅση μοι ἰσχύς ἐστι. ταῦτα γὰρ ἀπὸ τοῦ τὴν, ἀρξάμενα, εἶτα οὐκ ἀποδεδωκότα τὸν λόγον πρὸς αὐτὸ, ἀλλ' ὥσπερ ἐκ μεταμελείας εἰς ἕτερον μεταπεσόντα σχηματισμὸν, δῆλα γίνεται ἀπὸ τῆς ἀρ-

ἀρχῆς, οἷα ἔτεινεν, εἶτα ὅπῃ μετακλιθέντα ἀποδίδοται. νῦν δὲ ἐλλιπέςερον λέγεται, καὶ τοῦ τὴν ἀπόντος. κατὰ ταῦτά ἐςιν ἐλλιπὲς, καὶ τὸ, ὅσος ὄχλος ἄμμιν ἐπιῤῥεῖ. τὸ γὰρ ἐντελὲς, βαβαὶ τοῦ ὄχλου, ὅσος ἡμῖν ἐμπίπτει.

43. ΩιΔΗΚΑΝΤΙ. Δωρικῶς, ἀντὶ τοῦ, ᾠδήκασιν· ἤγουν γεγαυρισμένος ἢ πεφυσιωμένος καὶ ἐξογκωμένος ὤν. οἰδῶ γὰρ, οἰδήσω, τὸ ἐξογκοῦμαι. Ἶνες δὲ τὰ παρακολουθοῦντα νεῦρα ταῖς φλεψίν. ἐλέγετο δὲ παρ' αὐτοῖς καὶ ὁ υἱὸς, Ἶνις. ἀπὸ γὰρ τούτων τῶν μελῶν, τὸ σπέρμα συνάγεσθαι δοκεῖ.

44. ΤΟ. Ἤγουν, ἄξιόν ἐςι νέῳ τινὶ εἶναι. ἢ ἡ δὲ δύναμις ἀξία τῆς ἡλικίας αὐτοῦ. ἴσως γὰρ εὐῆλιξ ἐγέγλυπτο τῷ κισσυβίῳ, εὐμήκης τε τὴν σύνθεσιν τῶν μελῶν, ἢ ἀνάλογον τῆς ἀκμῆς τὸ σθένος αὐτοῦ. Ἄλλως. ὁ νοῦς· Ὡς δὲ οἱ ᾠδήκαντι, οὕτως εἰσὶν ὀγκωμέναι κατὰ τὸν αὐχένα αὐτοῦ πάντοθεν αἱ ἶνες, ἤγουν τὰ νεῦρα, καί περ ὄντι πολιῷ, ἤγουν λευκῷ τὰς τρίχας· ἡ δὲ ἰσχὺς ἀξία ἥβης, ἤγουν ἀκμῆς.

45. ΤΥΤΘΟΝ. Τυτθὸν κυρίως, τὸ ἐπιτίτθιον βρέφος· παρὰ τὸν τιτθὸν, ὃ σημαίνει τὸν μαζόν. ὅθεν καὶ τυτθὴν λέγουσι τὴν ὀλίγην, ἢ μικράν. Ἄλλως. Τυτθὸν δ' ὅσσον ἄπωθεν. ἄπωθεν δὲ τοῦ γέροντος, μετὰ τὸν γέροντα τὸν κατὰ τὴν θάλασσαν πονούμενον, τοσοῦτον διάςημα, ὅσον ὀλίγον. τοῦτο

 καὶ

καὶ δύναται τὸ ὀλίγον ὅσον, προτασσόμενον ἔχειν τὸ ὀλίγον τοῦ ὅσον. καθὰ τὸ ὅσις ἔχει τὸ ὃς τοῦ τίς προτασσόμενον. ἃ ἐν τῇ διαιρέσει τοῦ λόγου, ὕστερον δὲ ἀνάγκης ἀποδίδοται. οἷον, τίς ὃς τάδε ἐποίησε; καὶ, τοσοῦτον ἀπέχει τόδε τοῦδε, ὅσον ὀλίγον· ἐν ᾧ τὸ ἴσον ἀπὸ ἴσου διεστήκότος, ἑτέρου ἐγνωσμένου ἀπαιτεῖ τὸν λόγον δείκνυσθαι· εἶτα ὥσπερ μὴ προχείρου τούτου ὄντος, τὸ ὀλίγον ἀποδίδοται καθολικῶς. ὑφ' ᾧ τόδε τὸ διάστημα καὶ τόδε εἰσίν. ὥσπερ εἴ τις πρὸς τὸ, τίς ὅδε ἐστί; τὸ ἄνθρωπος ἀποδοίη. τοῦ τίς τὴν ὑπόστασιν ἀπαιτοῦντος. καὶ τὸ ἔτυμον. ὥσπερ δὲ τὸ ὅσον ἐν τοῖς τοιούτοις ὑποτάττεται, κατὰ τὰ αὐτὰ ταῦτα καὶ τὸ οἷον, ἀκολουθίαν ἔχει ὑποτάξεσθαι. Τυτθὸν δ' ὅσσον. Τὸ πᾶν οὕτως. μετὰ τὸν γέροντα δὲ, τὸν κατὰ τὴν θάλασσαν ποιούμενον, τοσοῦτον διάστημα ὅσον ὀλίγον, ἀλωὰ, ἤγουν ἄμπελος βιβρεῖται καλῶς σταφυλαῖς πυρναίαις, ἤγουν πυρσαῖς ἤδη, πεπείροις δηλονότι, ἣν μικρός τις παῖς φυλάσσει ἐπὶ τοῖς φραγμοῖς καθήμενος.

46. ΠΥΡΝΑΙΑΙΣ. Ὡρίμοις, περκαζούσαις, (παρὰ τῶν ἀκτίνων γὰρ πυρούμεναι πεπαίνονται) οἱ δὲ, τὰς ἤδη ὥραν ἐχούσας τροφῆς· πύρνον γὰρ εἶναι τὴν τροφὴν λέγουσιν, ἢ πυρναίαις, ταῖς τρωξίμοις. ἐπάγει οὖν ἑξῆς· Φοιτῇ γινομένην τὴν τρώξιμον ἢ ταῖς περκαζούσαις, παρ' ὅσον παρὰ τῶν ἀκτίνων

τοῦ

σταφυλῆσι μέγα βρίθουσαν ἀλωήν.

Σ. 18. 561.

τοῦ ἡλίου πυροῦσθαι. Ἄλλως. Πυρναίαις, ταῖς πρηκαζούσαις, ἢ τρωξίμοις· πύρνος γὰρ ὁ σῖτος καὶ ἡ τροφή. Ἅλωαὶ σημαίνει τέσσαρα. κυρίως μὲν γὰρ λέγεται ὁ ἀμπελόφυτος τόπος· ὡς κατὰ πολὺ λῷον τοῦ ἁπλοῦ πεδίου. λέγεται ἄλωὰ, καὶ ὁ δενδροφόρος τόπος, ἐπεὶ δευτέρως καὶ αὐτὸς λῷων τοῦ τῆς ἁπλῶς γῆς. ἀλλὰ καὶ ὁ λαχανηφόρος τόπος, ὁμοίως καὶ αὐτὸς διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν. ἅλωὴ δὲ, καὶ ἡ ἅλως.

47. ΚΩΡΟΣ. Ἡ κοῦρος, νέος, ἀπὸ τῆς τοῦ ὀφθαλμοῦ κόρης, οἱονεὶ, χώρη τὶς οὖσα, ἀπὸ τοῦ δι' αὐτῆς χεῖσθαι τὸ διοπτικὸν πνεῦμα. κόρη δὲ καὶ ἡ παρθένος, ὑγροφυὴς καὶ τρυφερὰ, ἀπὸ τοῦ, κορεῖν τὸ καλλωπίζειν, ὃ καὶ ἐπὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ εἴρηται. ἢ ἡ καθαρὰν, καὶ ἄφθορον ἔχουσα τὴν ἡλικίαν· κορεῖν γὰρ τὸ καθαίρειν, ἀφ' οὗ καὶ νεωκόρος. ἢ παρὰ τὸ κείρω, ἡ κειρομένη ἔτι καὶ νηπιάζουσα. ἀφ' ἧς καὶ τὸ κῶρος καὶ κοῦρος, ὁ ἁπαλὸς τροφερὸς παῖς. ΑΙΜΑΣΙΑΙΣΙ παρ' ὅσον πλήρεις αἵματος γίνονται οἱ εἰσερχόμενοι ἐπ' αὐταῖς, διὰ τὸ ἀκανθώδεις αὐτὰς εἶναι.

48. ΗΜΕΝΟΣ. Τὸ καθεζόμενος, ἀπὸ τοῦ ἕω, τὸ καθέζομαι, ἧμαι, καὶ τὸ παθητικὸν ἕεμαι, ἧμαι, ἡ μετοχὴ ἑήμενος, ἥμενος. ΑΜΦΙ. Ὅμοιον τῷ· Δύο σκόπελοι, ὁ μὲν οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει. — τοῦτο δὲ τὸ σχῆμα οὐκ ἔχει κίνδυνον. οὐ γὰρ ἀφ'

ἑτέρου προσώπου ἐφ᾽ ἕτερον ἡ μετάβασις γίνεται· ἵνα δέηται πλαγιασμοῦ, ἀλλὰ τὸ ὅλον εἰς μέρη. ταυτὸν δὲ τὸ ὅλον τοῖς μέρεσιν. ἔχει δὲ τὸ πᾶν οὕτως. Δύο δὲ ἀλώπεκες περὶ αὐτὸν, ἡ μὲν ἀνὰ τοὺς ὄρχους, ἤγουν τὰς συςιχίας τῆς ἀμπέλου ςρέφεται, βλάψουσα τὴν ςαφυλὴν τὴν εἰς βρῶσιν ἐπιτηδείαν. ἡ δὲ ἐπὶ πήρᾳ, ἤγουν κατὰ τῆς πήρας, τῆς τὸν ἄρτον τοῦ παιδὸς ἐχούσης πάντα δόλον κατασκευάζουσα, τὸ παιδίον οὐ πρότερον ἐάσειν φησὶ, πρὶν ἂν καθίσῃ αὐτὸ ἐπὶ τοῖς ξηροῖς, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τοῖς κενοῖς, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀνύδρων τόπων. ἢ ἀκράτιςον· ἤγουν οὐδενὸς ἐγκρατές. ὅτι δὲ ἀπὸ τοῦ κρατῶ συνετέθη τὸ ἀκράτιςον, δῆλον μὲν ἀπὸ τοῦ βραχὺ ἔχειν τὸ κρα. Τὸ δὲ πρὶν, ἐνίοτε μὲν μετὰ ἀπαρεμφάτου λέγεται. οἷον, πρὶν γενέσθαι τόδε, ἐγένετο τόδε. ἐνίοτε δὲ μετὰ ὁριςικοῦ· οἷον, πρὶν ποιήσω τόδε, ἐποίησα τόδε. δοκεῖ δὲ μετὰ ἀπαρεμφάτου μὲν λέγεσθαι, ἐπὶ τοῦ ποιουμένου πράγματος. μετὰ ὁριςικοῦ δὲ, ἐπὶ τοῦ ποιοῦντος αὐτό. ὌΡΧΟΣ, ὀρχάτου διαφέρει. Ὄρχος γάρ ἐςιν ὁ βόθρος, εἰς ὃν ἐντίθεται τὸ φυτὸν πρὸς μοσχείαν, παρὰ τὸ ὀρύσσω, ὄρυχόν τινα ὄντα. ὄρχατον δὲ τὴν ἐπίςιχον φυτείαν, παρὰ τὸ ἔρχεσθαι. καὶ Ἀριςοφάνης τὸ μεταξὺ τῶν φυτῶν μετόρχμιον ἐκάλεσεν ἐν τοῖς Γεωργοῖς. καὶ Ἡσίοδος ὄρχον λέγει τὴν ἐπίςιχον τῶν ἀμπέλων φυτείαν. Ἃ μὲν

ἂν᾽

ἀν᾽ ὄρχως, τοὺς διδύμους τῆς ἀμπέλου· ἤγουν, τοὺς κλάδους.

49. ΦΟΙΤΗι. Ὁρμᾷ ὡς παρὰ τὸ πόρος πορῶ, τὸ πορεύομαι· οὕτω καὶ παρὰ τὸ ὁδὸς γίνεται ὁδῶ, τροπῇ τοῦ δ εἰς τ, ὀτῶ, πλεονασμῷ τοῦ φ, καὶ ι, φοιτῶ τὸ πορεύομαι, καὶ ὁρμῶ. ΤΡΩΞ. (τρωκτὸν τὸ ἤδη τρυγηθὲν, καὶ εἰς βρῶσιν παρατεθὲν, λαμβάνεται δὲ ἐπὶ τῶν ἀκροδρύων. Τρώξιμος ἡ σαφυλὴ, ἢ τὸ σύφος τοῦ ὄμφακος μεταβαλοῦσα εἰς γλυκύτητα καὶ τὴν γεῦσιν ἡδύνουσα. Ἡ δὲ ἀλώπηξ πάντα δόλον κινοῦσα, ὅπως τὰ ἐν τῇ πήρᾳ φαγοῦσα αὐτὸν ξηρὸν ἐάσῃ καθῖξαι.)

50. ΤΕΥΧΟΙΣΑ. Κατασκευάζουσα. γράφεται καὶ κεύθοισα, ἀντὶ τοῦ κρύπτουσα. πανοῦργον γὰρ τὸ ζῶον. ΠΑΙΔ. (οὕτως ὡς τὸ παίγνιον. Ἀττικῶς δὲ οὕτω παραπλήσιον τὸ κλάδιον φέρνιον λέγουσι.)

51. ΠΡΙΝ. Πρὶν ἢ ἀκρατισμοῦ ξηρὸν ποιήσει αὐτό. ἀκρατισμὸν δὲ νῦν ὡς οἶμαί φησι, τὸν ἀπὸ τῶν βρωμάτων κόρον τε, καὶ μέθην. Ἄλλως οἱ μέλλοντες πολεμεῖν, πρωΐας ἔτι οὔσης, ὀλίγον τινὰ ἤσθιον ἄρτον, καὶ ἄκρατον οἶνον ἔπινον, ὡς θερμοὶ ὦσι, καὶ μὴ δειλιῶσιν, ὃ καὶ ἀκρατισμὸν ἐκάλουν. ἐνταῦθα δὲ ἀκράτισον, ἀντὶ τοῦ ἄγευστον. ΚΑΘΙΞΗι. Τὸ καθίξῃ, γράφεται βαρυτόνως. τὰ γὰρ ὑποτακτικὰ τῶν ῥημάτων, ὁμοίως οἱ Δωριεῖς ἡμῖν προφέρουσιν.

52. ΑΝΘΕΡΙΚΕΣΣΙ. Ἀνθέρικος ὁ τῆς ἀσφοδέλου καρ-

καρπὸς, ἧς τὰ φύλλα ὡς πράσου ἀγρίου, μείζω δὲ καὶ πλατύτερα· ὁ δὲ καυλὸς ἀνθέριξ καλεῖται, ὅσον πηχυαῖος ὢν καὶ μείζων τὸ αὐτὸ δέ φησι καὶ Θεόφραστος. Ἀπολλόδωρος δὲ ὁ Δωριεύς φησιν οὐ λέγεσθαι τὸν τῆς ἀσφοδέλου καυλόν. ὁ δὲ Νεοπτόλεμος, γελοίως ᾤήθη, τὸν ἀνθέρα τοῦ στάχυος. (Ἀνθέρικες τὰ προβαλλόμενα τῶν ἀσταχύων, καὶ οἱ καυλοὶ τῶν ἀσφοδέλων καί εἰσιν ἄθραυστοι ἀλλήλοις ἐπιπλεκόμενοι.) ΑΤΤΑΡ. Ὁ δὲ πλέκει καλὴν ἀκριδοθήραν δι' ἀνθερίκων. ἀντὶ τοῦ διὰ καλάμης, ἣν οἱ κοινοὶ, καλαμαίαν φασί. ΚΑΛΑΝ. Ἐπίθετόν ἐστι, παρὰ τὸ κάζω ῥῆμα. ὃ δηλοῖ τὸ κοσμῶ, ὁ μέλλων κάσω, ἀφ' οὗ ῥηματικὸν ὄνομα, καλὸς τὸ θηλυκὸν, καλή. ἢ παρὰ τὸ καλῶ ῥῆμα, ἐγένετο καλὸς διὰ τὸ καλεῖν πρὸς ἑαυτὸν ἕκαστον, ὡς τὸ ἀγαθὸν, ἐφ' ὃ ἄγαν θέομεν.

53. ΕΦΑΡΜΟΣΔΩΝ. Ἀντὶ τοῦ συναρμόζων, συνδῶν. σχοῖνος δὲ, τὸ παρὰ τοῖς κοινοῖς βρύλλον. (ἐπιτιθεμένους ἐκείνους συνδεῖ διὰ τοῦ σχοίνου.) ΜΕΛΕΤΑΙ. Ἀντὶ τοῦ μέλει, φροντίς ἐστιν αὐτῷ, οὔτε ἐπὶ πήρης, τουτέστιν, οὐδὲν οὔτε τῆς πήρας, οὔτε τῶν φυτῶν, ἤγουν τῆς ἀμπέλου, κατὰ τοσοῦτον τοῦτο γὰρ τὸ, τοσσῆνον, καθ' ὅσον γαθεῖ, ἤγουν γήθεται καὶ χαίρει περὶ τῷ πλέγματι, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τῷ πλέγματι. (ΠΗΡΗ δὲ καλεῖται κίβισις καὶ οὐλάς.)

55. ΠΑΝΤΑ. Πανταχοῦ δὲ περὶ τὸ ποτήριον περιπέπταται καὶ περικέχυται ὑγρός τις ἄκανθος καὶ μαλακός. ὅπερ ἐστὶν εἶδος φυτοῦ ἀκανθῶδες χαμαιζήλου, εἰς μῆκος ἐξανθοῦν λίαν. ἢ ὑγρὸς ἄκανθος, ὁ εὔκοπος, καὶ εὔτονος. (ὑγρὸς δὲ ὁ εὐκαμπὴς ἢ ὁ νεόφυτος.)

56. ΑΙΠΟΛΙΚΟΝ. Ἤγουν θαῦμα οἷον αἰπόλος ἂν θαυμάσῃ διὰ τὸ κάλλος. γράφεται καὶ χωρὶς τοῦ π αἰολικὸν, τὸ ἀπατητικόν. αἰολίζω γὰρ τὸ ἀπατῶ. καὶ Ἱεροκλῆς· Μηδ' αἰόλιζε ταῦτα. τοῦτο δὲ ἔφη δι' ὑπερβολὴν τοῦ κάλλους· ἢ αἰολικὸν τὸ αἰτωλικόν. Αἰολεῖς γὰρ οἱ Αἰτωλοί. ἐξ Αἰτωλίας δέ φησι τὸ ποτήριον κεκομίσθαι. ἢ αἰολικὸν, ἀπατηλὸν, ποικίλον, ἐκπληκτικόν, καὶ ὃ ἄν τις διὰ κάλλος θαυμάσῃ. ταῦτα γὰρ δύναται τὸ αἰολίζειν· οἱ γὰρ Αἰολεῖς ἐπὶ ἀπάτῃ διαβάλλονται. Ἄλλως. πάντῃ δὲ περὶ τὸ δέπας, ἤγουν τὸ ποτήριον, περιτέτραπται ἁπαλὸς ἄκανθος. εἶδος φυτοῦ φασὶν ὁ ἄκανθος. αἰπολικόν τι θάημα, ἤγουν θαῦμα, ἀπὸ τοῦ θεάω θεῶ, θεήσω, θέημα· καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς α Δωρικῶς θάημα. ΑΤΥΞΑΙ. Ἀντὶ τοῦ, ἐκπλῆξαι δυνάμενον. καὶ Ὅμηρος· — πατρὸς φίλου ἀτυχθείς. ἢ τοῦτο τὸ θέαμα τεράστιον ὂν, τὴν σὴν ἐκπλήξει διάνοιαν. ἢ ἀτύξαι, καταπλῆξαί σου τὴν ψυχὴν καὶ δι' ὑπερβολὴν κάλλους, ἀρεστὸν ἂν νομισθείη. ἢ ἀτύξαι ἂν, τουτέστι πτοῆσαι, ἐκπλῆξαί σε κατὰ τὴν ψυχήν.

57.

57. ΤΟΥ. Ἕνεκα μὲν τούτου ἐγὼ, αἶγά τε ἔδωκα ὦνον τῷ πορθμεῖ, τῷ ἀπὸ τῆς Καλυδῶνος· καὶ τυρόεντα, ἀντὶ τοῦ τυρὸν μέγαν ἀπὸ γάλακτος λευκοῦ. ὤνια τὰ πωλούμενα. ὦνος δὲ, ὃ δίδωσί τις ἵνα λάβῃ τι τῶν πωλουμένων. (Τοῦτο δὲ τὸ δέπας ὠνησάμην παρὰ τοῦ πορθμέως, αἶγος, καὶ τύρου λευκοῦ γάλακτος. Καί ἐςι ἡ σύνταξις Ἀττική. οὕτω φαμὲν πλὰξ μαρμάρου. Τὸ δὲ λευκοῦ γάλακτος τὸ ἴδιον τίθησιν. οὕτω καὶ μέλαν σκότος.) ΠΟΡΘΜΕΙ. Ἢ ὄνομα κύριον, ἢ τῷ ἀπὸ Καλυδῶνος εἰς Πελοπόννησον αὐτὸ μετακομίσαντι. ἀντίκεινται γὰρ ἀλλήλων τὰ χωρία. ἢ πορθμεῖ ἴσως διαπορθμεύοντι ἐξ Αἰτωλίας εἰς Πελοπόννησον· γράφουσι δέ τινες καὶ Καλυδνίῳ, ἀγνοοῦντες ὡς Καλύδναι ἐγγὺς τῆς Κῶ εἰσιν. Ὅμηρος· Καὶ Κῶν Εὐρυπύλοιο πόλιν, νήσους τε Καλύδνας.

58. (ὨΝΙΟΝ τὸ πρᾶγμα. ὠνὴ ἡ εὐεργία. ὦνος τὸ διδόμενον τίμημα. ἐκ δὲ τοῦ διδομένου τιμήματος καὶ εὔωνος.) ΤΥΡΟΕΝΤΑ. Τυρὸς τυρόεις παράγωγον τυρόεντα. τό τυ μακρόν ῥόεντα μέ, συνίζησις. τὰ εἰς ρος γὰρ δισύλλαβα ὀξύτονα, τῷ υ παραληγόμενα, ἐκτείνουσιν αὐτό. οἷον, τυρὸς, πυρὸς ὁ σῖτος. τὸ πῦρ δὲ τοῦ πυρὸς, βραχύ.

59. ΟΥΔΕΤΙ ΠΩ. Ἤγουν, οὔπω δὲ οὐδαμῶς εἰς τὸ ἐμὸν χεῖλος ἔψαυσεν, ἀλλ' ἔτι κεῖται ἄχραντον, ἤγουν ἄψαυςον, ἀμόλυντον.

60.

60. ΤΩ. Καὶ τύ μάλα. Γράφεται καὶ, τῷ κέν τοι. δι' οὗ καί σε μάλα ἀρεσαίμην, ἀντὶ τοῦ ἀρέσω, εὐάρεςος δόξαιμι. τὸ δὲ πρόφρων, ἐπιῤῥηματικῶς, ἀντὶ τοῦ μετὰ προθυμίας αὐτὸ διδοὺς δηλονότι. (ΠΡΟΦΡΩΝ. Τὸ δὲ συνθετὸν πρόφρων καὶ πρόθυμος τὸ αὐτό. Πρόφρων δὲ ποιητικὸν, πρόθυμος ὁ κινούμενος εἰς τὸ ἔμπροσθεν. ἡ γὰρ πρὸ τὸ ἔμπροσθεν δηλοῖ. Καὶ πρόφρων ὁ ὑπὸ φρενὸς κινούμενος. Ὁ δὲ ποιεῖ [φρονήσας] κινούμενος ποιεῖ. [Λέγεται] δὲ ἐπὶ ἐσκεμμένου καὶ λελογισμένου [ἔργου.] Τὸ δὲ πρόθυμον [ἐπί τε] τοῦ μανικόν τι καὶ ἀκρατὲς δρᾶσαι, καὶ ἐπὶ ἐσκεμμένου· ἐπαμφοτερίζει γάρ.)

61. ΑΙΚΕΝ. Ἐάν γε σὺ ὦ φίλος, ἢ σὺ ὦ φίλε ᾄσῃς τὸν ὕμνον τὸν ἐφίμερον, τὸν γλυκύν. ἀντὶ τοῦ τὴν ᾠδὴν τὴν ἐπιθυμητὴν ἐμοί. λέγει γὰρ τὴν ἐπὶ Δάφνιδος ᾠδήν. τὸ ἀρέσκω, οὕτως· ἀρέσκω τινὶ, ἀντὶ τοῦ ἀρεςὸς αὐτῷ φαίνομαι. Ἀττικῶς δὲ μετὰ αἰτιατικῆς, ὡς παρὰ Πλάτωνι, ἀλλ' εἰ μὴ αὖ σε ταῦτ' ἀρέσκει. Ἀρέσκομαι δέ τινι, ἀντὶ τοῦ ἀποδέχομαι αὐτόν. καὶ ἀπαρέσκομαι, τὸ οὐκ ἀποδέχομαι. (ἘΦ. Ἵμερος ἡ ἔφεσις, καὶ ἱμερόεις ὁ ἵμερον ἔχων. Ἐφίμερος δὲ ὕμνος, ὁ ἐπιπόθητος.)

62. Κ' ΟΥ. Καὶ οὐδαμῶς σοι φθονῶ. προσάγαγε σαυτὸν ὦ ἀγαθὲ, ἤγουν πρόσελθε, ἧξον. γράφεται καὶ, κοὔτι τυ κερτομέω. ΤΑΝ. Τὴν γὰρ ᾠδὴν οὐδαμῶς φυλάξεις εἰς τὸν ᾅδην τὸν ἐκλελάθοντα

 ἀντὶ

ἀντὶ τοῦ τὸν λήθης ποιητικὸν καὶ αἴτιον. ἐκλανθάνουσι γὰρ πάντες οἱ ἐν αὐτῷ, τὸ τῆς λήθης ὕδωρ πίνοντες. ὡς ἀπὸ τοῦ ἔλαχον, λελάχω ἐνεςὼς, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ ἔλαθον, λελάθω. (Λελάθοντα τὸν λήθης ποιητικόν. Ἔςι δὲ τὸ πάθος ἀναδίπλωσις, ὡς καὶ παρ' Ὁμήρῳ τὸ λελάχωσι καὶ τεταγών.)

64. ἌΡΧΕΤΕ. Τῆς βουκολικῆς ᾠδῆς ἄρξασθαί με ποιήσατε, ὡς ποιήτριαι. ἐπικαλεῖται γὰρ αὐτὰς μέλλων ἀείδειν. τοῦτο δὲ λέγεται, προοίμιον, καὶ ἐπιμελῴδημα, καὶ ἐπῳδή· τὸ δὲ ἄρχετε καὶ λήγετε, ἐπῳδοῦ τάξιν ἔχει. Μνασέας δὲ ἐν τῷ περὶ Εὐρώπης, Πανὸς υἱόν φησι Βουκολίωνα, ἀφ' οὗ καὶ τὸ βουκολεῖν. Ἄλλως, Ἄρχετε βωκολικᾶς. ἄρχετε ὦ Μοῦσαι, ἤγουν προηγεῖσθε· τῆς βουκολικῆς ᾠδῆς ἄρχετε.

65. ΘΥΡΣΙΣ. Δεικτικῶς. ἤγουν ἐγὼ ὁ ἐξ Αἴτνης, καὶ Θύρσιδος ἥδε ἡ φωνή. ὁ ποιμὴν Θύρσις ἐπαινεῖ ἑαυτόν. ἡ δὲ Αἴτνη, Σικελίας ὄρος ἐςίν· ἀπὸ Αἴτνης τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, ὥς φησιν Ἄλκιμος. Σιμωνίδης δὲ ἐν τῷ περὶ Σικελίας, Αἴτνην φησὶ κρίναι Ἥφαιςον καὶ Δήμητραν περὶ τῆς χώρας ἐρίσαντας. Δημήτριος δὲ ὁ Καλατιανὸς, τοῦ Βριάρεω ἑνὸς τῶν Κυκλώπων παῖδας γενέσθαι, Σικανὸν καὶ Αἴτνην, ἀφ' ἧς τὸ ὄνομα. Ἄλλως. ὡς Σικελιώτου αὐτοῦ ὄντος, καὶ κατὰ τὴν Αἴτνην νέμοντος. μέλλει δὲ ᾄδειν, ὃν τρόπον ὁ Δάφνις μὴ δυνάμενος φέρειν τὸν

τῆς

τῆς Ξενέας τοὔνομα Νύμφης ἔρωτα, ἀπέλιπε τὸ ζῆν.

66. ΠΑ ΠΟΚ'. Ὁ Δάφνις Σικελιώτης ὑπάρχων ἐν Σικελίᾳ ἦν ὅτε τὰ λοίσθια ἔπνεεν. ὅτι γοῦν Νύμφης ἤρα ὁ Δάφνις, ἡ δὲ Νύμφη ἀπεςρέφετο αὐτὸν διὰ τὴν πρὸς ἑτέρας γυναῖκας ὁμιλίαν, αἰνίσσεται ὅτι οὐδὲ αἱ λοιπαὶ ἐν Σικελίᾳ ἦσαν, ὅτε ὁ Δάφνις ἔθνησκεν

67. ΠΗΝΕΙΩ. Πηνειὸς, ποταμὸς Θετταλίας. Τέμπη δὲ, γενικῶς μὲν τὰ ἄλση νῦν καὶ τὸ μεταξὺ τῆς Ὄσσης καὶ τοῦ Ὀλύμπου χωρίον, ὅ ἐςι περικαλλὲς, καὶ ὥσπερ ὑπὸ θείας γνώμης πρὸς διόρυξιν διῃρημένον. δἰ ἧς ὁ Πηνειὸς πρὸς τὴν θάλασσαν ῥεῖ. λέγεται δὲ τοῦτο τὸ χωρίον, τέμπεα Θετταλικά. ΠΙΝΔΩ. Πίνδος, ὄρος τῆς Ἀρκαδίας, ἢ ποταμός· κατὰ δέ τινας ὄρος τῆς Περῤαιβοίας ἐγγὺς θαλάσσης. τὸ δὲ εἴχετε, ἀντὶ τοῦ κατοικεῖτε. (ΤΕΜΠΗ. τὸ μεταξὺ τῆς Ὄσσης καὶ τοῦ Ὀλύμπου, χωρίον χάριτας ἔχον πολλὰς, δἰ οὗ καὶ ὁ Πηνειὸς ῥεῖ.)

68. ΟΥ. Οὐ γὰρ τότε τὸ μέγα ῥεῦμα εἴχετε, ὅ ἐςιν, οὐκ ἦτε ἐκεῖσε. ὁ δὲ Ἄναπος ποταμὸς ἐν Συρακούσαις τῆς Σικελίας. Ἄναπος δὲ εἴρηται, ὡς ἄνευ πόσεως ὤν, καὶ βληχρὸν ἔχων ὕδωρ. ἢ παρὰ τὸ τοῖς ποσὶ μὴ διαβατὸς εἶναι.

69. ΑΚΙΔΟΣ. Ἄκις ποταμὸς Σικελίας. ὁ δὲ νοῦς. αἱ Νύμφαι τότε οὐκ ἦσαν περὶ Σικελίαν, ὅτε

ὁ Δάφνις ἀπώλετο. Ἴσως διὰ τὸ νύμφης ἐρᾷν ὑπερηφανευούσης αὐτὸν αἰνισσόμενος, ὡς οὐδὲ τῶν λοιπῶν αὐτόθι οὐσῶν. Ἄκις δὲ, παρὰ τὸ ἀκίδι ἐοικέναι τὰ ῥεύματα. Νυμφόδωρος ἐν τῷ πέρὶ Σικελίας, Θαυμάζομεν, φησὶν, ὅτι Δάφνιδος Ἄκις ποταμὸς Σικελίας ἐνῆν. Ἄλλως. Ὁ νοῦς. Πᾷ πόκ' ἄρ' ἦσθε. ποῦ ποτε ἄρα ἦτε, ἢ κατὰ τὰ καλὰ τέμπη τοῦ Πηνειοῦ ἦτε; ποταμὸς οὗτος Θετταλίας· ἢ κατὰ τὰ καλὰ τέμπη τοῦ Πίνδου; ποταμὸς καὶ οὗτος Θετταλίας. οὐ γὰρ δὴ εἴχετε, ἤγουν ᾠκεῖτε, τὸν μέγαν ῥοῦν τοῦ ποταμοῦ τοῦ Ἀνάπου. τῆς Σικελίας οὗτος ποταμός· οὐδὲ τὴν σκοπιὰν τῆς Αἴτνης. περιφραςικῶς, ἀντὶ τοῦ τὴν ὑψηλὴν Αἴτνην· οὐδὲ τὸ ἱερὸν ὕδωρ τοῦ Ἄκιδος. ποταμὸς καὶ οὗτος Σικελίας. ἤγουν· οὐ γὰρ τὴν Σικελίαν ᾠκεῖτε τότε. λέγει δὲ ἀπεῖναι τὰς Νύμφας, ἐπεὶ Νύμφης ἤρα ὁ Δάφνις, ἧς ἀπούσης, μετὰ τῶν ἄλλων δηλονότι, ἐτελεύτα. εἰ γὰρ παρῆν, οὐκ ἂν ἴσως ἀπέθανε. (Σκοπὸς ὁ σκεπόμενος, σκοπιὰ δὲ ὁ τόπος, ἐν ᾧ ἱςάμενος σκέπτεται. Ὁ δὲ καὶ σκόπελος ποιητικῶς γράφεται.)

71. ΤΗΝΟΝ. Ἐκεῖνον οἱ θῶες, ἐκεῖνον οἱ λύκοι ὠρύσαντο, ἤγουν, ὠρυόμενοι ἐθρήνησαν, ἢ ἐκεῖνον οἱ θῶες ἐγηρύσαντο δηλονότι. οὐ γὰρ τὸ ὠρύσαντο δύναται καὶ ἐπὶ τῶν θώων λέγεσθαι ἀπὸ κοινοῦ. συνυπακούεται γοῦν τὸ οἰκεῖον κατὰ ἀναλογίαν τοῦ

προβ-

προῤῥηθέντος. ἐκεῖνον καὶ ὁ λέων ἐκ τοῦ δρυμοῦ ἀνέκλαυσε θανόντα.

72. ΤΗΝΟΝ. Γράφεται καὶ, χ' ὠ'κ δρυμοῖο λέων ἂν ἔκλαυσε· τινὲς αἰτιῶνται τὸν Θεόκριτον, ἐν Σικελίᾳ λέγοντες μὴ εἶναι λέοντας. ἀλλὰ προστιθεμένη ἡ ἂν συλλαβὴ, λύει τὴν αἰτίαν. ἵνα ᾖ· τῆνον ἂν ἔκλαυσεν, εἰ ἐν Σικελίᾳ ἦν, καὶ ὁ λέων ἐκ τοῦ δρυμοῦ· ἢ καὶ εἰ ἐγένετο γὰρ ἐν Σικελίᾳ λέων, κἀκεῖνος τοῦτον ἐθρήνησεν.

73. ἌΡΧΕΤΕ. Ὅρα τὴν ἡδονήν. ἀντῳδὴ δὲ τὸ σχῆμα, ἤ τις γίνεται οὕτως, ὅταν λαλῇ ᾠδὴν ἄλλην, καὶ ἄλλην ἀποκρίνεται.

75. ΔΑΜΑΛΑΙ. Δαμάλαι μὲν, αἱ ἤδη δαμασθῆναι δυνάμεναι· πόρτιες δὲ αἱ μικραὶ, καὶ μήπω εἰς ζυγὸν ἐλθοῦσαι. Ἄλλως. Πολλαὶ οἱ πὰρ ποσσί. πολλαὶ δὲ βόες παρὰ τοῖς ποσὶν αὐτοῦ. πολλοὶ δὲ ταῦροι. πολλαὶ δὲ δαμάλαι, ἀντὶ τοῦ δαμάλεις, καὶ πόρτιες πολλαί. ἀπὸ κοινοῦ ὠδύραντο· ἤγουν, ἐθρήνησαν. βόες, αἱ τέλειαι δαμάλεις, καὶ πόρτιες, αἱ μήπω ὑπὸ ζυγὸν ἐλθοῦσαι, μηδὲ ὀχευθεῖσαι, αἱ πόρτιες δὲ, καὶ ἔτι, ἀτελέστεραι τῶν δαμάλεων. ἐπὶ δὲ τῶν ἀῤῥένων μόσχοι τὰ νεογνὰ, καὶ τὰ ὑπὸ ταῖς μητράσιν ἔτι. ταῦροι δὲ οἱ τέλειοι. ἔστι δὲ, ἡ δάμαλις, τῆς δαμάλεως· οἱ ποιηταὶ δὲ, καὶ ἡ δαμάλη, τῆς δαμάλης, λέγουσιν, ἀφ' οὗ ἐνταῦθα, αἱ δαμάλαι.

77. ἩΝΘ. Ἦλθεν ὁ Ἑρμῆς πρώτιςος. ἢ ὡς φίλος Δάφνιδος, (ἢ ὡς νόμιος) ἢ ὡς ἐραςής. τὸ δὲ λ εἰς ν τρέπουσιν οἱ Δωριεῖς· οὐ πάντοτε, ἀλλ ὅταν αὐτὸ τὸ θ ἢ τὸ τ ἐπιφέρηται, οἷον, βέλτιςος βέντιςος, φίλτατος φίντατος· οὕτως, οὖν καὶ τὸ ἦνθ' Ἑρμᾶς.

78. (ΚΑΤΑΤΡΥΧΕΙ Τρύχει καὶ τρύχεται, τὸ τρύχεσί τισι κατεπονεῖται. ἜΡΑΣΣΑΙ. Ερῶ σου καὶ ἐρῶμαι ὑπό σου· ἔρασσαι δὲ παθητικὸν ὂν ἀντὶ τοῦ ἐρῶ λαμβάνεται, καί ἐςι ποιητικόν. καὶ Εὐριπίδης, Πρὸς Θεῶν ἔραμαι κυσὶ θωΰξας.)

81. ἩΝΘ'. Οἰκείως. ἀγροῖκος γὰρ ἦν ὁ Πρίαπος, ὡς καὶ ὁ Δάφνις. Ἴσως διὰ τὸ κάλλος υἱὸς Ἀφροδίτης. Ἄλλως ἢ ἐρωμένου τοῦ Δάφνιδος, ἢ ὡς υἱὸς Ἀφροδίτης (ΠΡΙΗΠΟΣ θεὸς ἔφορος τῆς ἀκολασίας, ὅθεν καὶ πριαπισμὸς ἡ ἔκτασις τοῦ αἰδοίου.)

82. ΚΗΦΑ. Καὶ ἔφη· ἔςι γὰρ τὸ πάθος ἔκλειψις, καὶ κρᾶσις. Α ΔΕ (γράφεται, ἁ δέ τοι κώρα.) Τὸ ἑξῆς. ἡ δὲ κόρη ἀνὰ πᾶσαν τὴν κρήνην ζητοῦσά σε. διὰ μέσου γὰρ ὁ ςίχος τὸ ἄρχετε βωκολικᾶς.

13. ΠΟΣΣΙ. Μονωδῶς φέρεται· καθόλου τὰ εἰς ται λήγοντα ῥήματα ὅταν ἔχει τὸ ν παραληγόμενον καὶ προπερισπώμενον παροξύνουσιν οἱ Δωριεῖς· ὅταν δὲ βαρυνόμενον, ὁμοίως ἡμῖν ἐκφέρουσιν

84. ἌΡΧΕΤΕ. Γράφεται, Μοῖσαι πάλιν. τὸ πά-

πάλιν, ἐξ ὑποςροφῆς ἀρχὴν ποιούμενός φησιν. αἱ περιγραφαὶ δὲ συςέλλουσι τὰς ᾠδάς. τὸ δὲ ἄρχετε βωκολικᾶς, λέγεται ἐπῳδῆς τάξιν ἔχειν.

85. ΖΑΤΕΥΣ'. Αἰολικόν. συναπτέον δὲ τοῦτο τοῖς ἐπάνω. πάντη δὲ πλανᾶται ζητοῦσά σε. εἰρωνευόμενος δὲ λέγει πρὸς αὐτὸν τοῦτο, αὐτὸς γὰρ μᾶλλον ἐζήτει, διὰ τοῦτο καὶ δύσερως. τινὲς δέ φασιν ὅτι οὐ διὰ τὴν Νύμφην, ἀλλὰ διὰ τοῦ βασιλέως θυγατέρα δὴ ἣν ἐπηρώτα. Ἄλλως. Ζατεῦσα. εἰρωνεύεται δέ. ζητεῖ γὰρ αὐτὸς μᾶλλον, οὐ ζητεῖται ὑπὸ τῆς νύμφης, ἢ καὶ παρηγορητικὸς ὁ λόγος. ΔΥΣΕΡΩΣ. Δύσκολον ἔρωτα ἔχεις καὶ παντελῶς ἀπροσμήχανον. ζητοῦσα γὰρ σὲ ἡ νύμφη περιέρχεται. παρηγορῆσαι θέλων, τοῦτό φησι πρὸς αὐτόν. Ἄλλως. τὸ πᾶν. ἦλθεν ὁ Ἑρμῆς πρώτιςος ἀπὸ τοῦ ὄρους· εἶπε δὲ τῷ Δάφνιδι, τίς σε κατατρύχει; ἤγουν. δαπανᾷ φθείρει; τίνος ἕνεκα ὦ ἀγαθὲ κατὰ τοσοῦτον ἔρασαι, ἀντὶ τοῦ ἐρᾷς. ἦλθον αἱ βουκόλοι μετὰ τὸν Ἑρμῆν δηλονότι. ἦλθον οἱ ποιμένες, οἱ αἰπόλοι· πάντες ἀνηρώτων, τί κακὸν ἔπαθεν. ἦλθεν ὁ Πρίαπος, καὶ ἔφη, ὦ Δάφνι τάλαν, ἤγουν, ἄθλιε. τί σὺ τάκῃ; ἤγουν, διαῤῥέῃ, φθείρῃ; ἡ δὲ κόρη ἀνὰ πᾶσαν πηγὴν, ἀνὰ πάντα τὰ ἄλση, φέρεται τοῖς ποσὶ ζητοῦσά, σε δηλονότι. παραμυθούμενος δὲ αὐτὸν τοῦτο λέγει, δύσερώς τις ἄγαν εἶ, ἤγουν οὐκ εἰδὼς ἐρᾶν, οὐ καλῶς διοικῆσαι τὸν σαυ-

σαυτοῦ ἔρωτα δυνάμενος, καὶ ἀμήχανος, ἤγουν, ὑπ' οὐδεμιᾶς μηχανῆς μετριώτερος περὶ τὸν ἔρωτα γενέσθαι δυνάμενος. (Δύςερως ὁ ἐπὶ κακῷ χρώμενος ἔρωτι. ʼΑΜΗΧΑΝΟΣ. ἐξηγητικὸν τὸ ἀμήχανος τοῦ δύσερως. ὁ γὰρ χαυνωθεὶς ὑπὸ τοῦ ἔρωτος ἀμηχάνει, καὶ οὐ δύναται εὑρεῖν θεραπείαν ἐπὶ τῷ ἔρωτι.

86. ΒΟΤΤΑΣ. (βούτης ὁ βουκόλος, ὁ τῶν βοῶν, ποιμὴν ὁ τῶν προβάτων, αἰπόλος ὁ τῶν αἰγῶν.) Βουκόλος ὢν φησὶν, οὐ κατὰ τοὺς βουκόλους ἐρᾷς· παρ' ὅσον οἱ μὲν βουκόλοι πρὸς τὰ ἀφροδίσια ἐγκρατεῖς· οἱ δὲ αἰπόλοι, λάγνοι. ἡ δὲ αἰτία, ὅτι κατωφερέςεραι οὖσαι αἱ αἶγες, δελεάζουσι τοὺς αἰπόλους. ῎Αλλως. Παροιμία τοῦτο, ἐπὶ τῶν ἡσύχων μὲν πρῶτον καὶ ἡμέρων, ἔπειτα δὲ ἀγρίων. οἱ γὰρ βόες, ἥμεροί εἰσιν. ἀπὸ γοῦν τῶν βοσκομένων καὶ οἱ βόσκοντες αὐτοὺς, τοιοῦτοι λέγονται. αἱ δὲ αἶγες ἄγριαι, παρόσον καὶ εἰς τὰ ὕψη τῶν ὀρῶν, καὶ εἰς κρημνώδεις τόπους βόσκονται. ἀπὸ τούτων δὲ καὶ οἱ αἰπόλοι τοιοῦτοι λέγονται.

87. ῾ΩιΠΟΛΟΣ. ʼΑντὶ τοῦ ὁ αἰπόλος. γίνεται κατὰ συναίρεσιν τοῦ ο καὶ α εἰς ω μέγα, μένοντος προσγεγραμμένου τοῦ ι, οἷον, ὁ αἰπόλος, ᾡ' πόλος· οἱ αἰπόλοι, ᾡ' πόλοι. ῎Αλλως. Βούτας μὲν. ὁ νοῦς. βουκόλος μὲν ἐλέγου, νῦν δὲ ὡμοίωσαι ἀνδρὶ αἰπόλῳ. τοῦτο δὲ ταὐτόν ἐςιν, ὥσπερ εἰ ἔλεγεν·

οὐκ

οὐκ ἀξίας τῆς σεαυτοῦ τάξεως διετέθης. βουκόλος γὰρ ὢν ὤφειλες μεγαλοπρεπὴς εἶναι, καὶ γενναίως τοὺς ἔρωτας, καὶ τὰ συμπίπτοντα δύνασθαι φέρειν, νῦν δὲ ὡς ἔοικεν ἐλέγου μόνον βουκόλος, τῇ ἀληθείᾳ δὲ οὐκ εἶ, μικροπρεπῶς διακείμενος, καὶ τοιαῦτα πάσχων, οἷα ἂν αἰπόλος ἀνὴρ ἔπαθε. πρὸς ὃ ἐπάγει ὁ αἰπόλος ὅτε ὁρᾷ τὰς μηκάδας, ἤγουν τὰς αἶγας· οἷα, ἀντὶ τοῦ ὅπως, ἐπιῤῥηματικῶς, βατεῦνται, ἤγουν βατεύονται, τοῖς τράγοις μίγνυνται· τήκεται κατὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἤγουν διαῤῥεῖται, φθείρεται, ὅτι οὐ τράγος αὐτὸς ἐγένετο. καὶ σὺ ἐπειδὰν ὁρᾷς τὰς παρθένους ὅπως γελῶσι, τήκῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς, ὅτι οὐ σὺν αὐταῖς χορεύεις.

92. ΤΩΣ. Πρὸς τούτους δὲ, οὕς τινας ἄνωθεν εἴπομεν, ἤτοι τοὺς βούτας, τοὺς ποιμένας, καὶ τοὺς αἰπόλους, τὸν Πρίαπον, καὶ τοὺς λοιποὺς, οὐδὲν ἐφθέγξατο ὁ βουκόλος, ἤτοι ὁ Δάφνις. ʼΑΛΛΑ. ʼΑλλὰ τὸν αὐτοῦ ἔρωτα ἐπέραινε, καὶ ἤνυε μέχρι καὶ τῆς μοίρας. τοῦτο διχῶς· ἐὰν μὲν γὰρ ἐκτείνωμεν τὸ ας, σημαίνει γενικὴν πτῶσιν· ἐὰν δὲ συστέλλωμεν αὐτὸ, αἰτιατικὴν τῶν πληθυντικῶν. Δωρικῶς. ἐκεῖνοι γὰρ τὰς παρ' ἡμῖν ἐκφερομένας εὐθείας τῶν πληθυντικῶν διὰ τῆς αι διφθόγγου διὰ τοῦ ες ἐκφέρουσιν. ʼΑλλως. Πρὸς τούτους. ἤγουν τοὺς νομεῖς καὶ τὸν Πρίαπον, οὐδὲν ἔλεξεν, ἀντὶ τοῦ οὐδὲν ἀπεκρίνατο ὁ βουκόλος, ἀλλὰ τὸν ἑαυτοῦ

ἀπεκρίνου ἀλγεινὸν ἔρωτα, καὶ εἰς τὸ τέλος ἦνυε, ἤγουν ἔσπευδε τὸ τῆς μοίρας, ἤγουν, ὃ ἡ μοῖρα αὐτῷ ἀπεκλήρωσεν.

95. ἩΝΘΕ. Ἦλθε καὶ ἡ ἡδεῖα Κύπρις γελῶσα, καὶ ἔφη. βούτα ὑπ' ἀργαλέου ἐλυγίχθης ἔρωτος καὶ ἐκάμφθης· ταῦτα δὲ ἐπὶ μυκτηρισμῷ λεληθυῖα φησὶν ἡ Κύπρις. Εὔπολις. οἷον λυγίζει καὶ ςρέφει τὸν αὐχένα. Ἄλλως. Τὸ ἀδεῖα, καὶ ἁ δῖα ποιητικῶς λέγεται. ἐὰν δὲ γράφεται διὰ τοῦ ι ἁ δῖα ἡ Διὸς θυγάτηρ, ἐναντίως βούλεται. θέλει γὰρ εἰπεῖν, φανερῶς μὲν γελῶσα, λανθάνειν δὲ βαρυνομένην ἐπὶ τῷ Δάφνιδι. ταῦτα ἐπὶ μυκτηρισμῷ λέγει ἡ Ἀφροδίτη. Ἄλλως. Ἦλθέ γε μὴν, καὶ ἡ Κύπρις ἡ ἡδεῖα γελῶσα. (τῷ μὲν φαινομένῳ ἐθυμοῦτο, κεκρυμμένον δὲ ἐγέλα.) λάθρα μὲν γελῶσα. βαρὺν δὲ θυμὸν, ἤγουν, βαρεῖαν ὀργὴν ἀνέχουσα, τουτέςιν, ἀναδεδεγμένη· βαρεῖα δὲ ὀργὴ, ἣν οὐκ ἂν τις ῥᾳδίως ἐνέγκαι, καὶ εἶπε· σὺ δὴ ὦ Δάφνι κατεύχου, ἀντὶ τοῦ εὔχου, ἐγκαυχῶ. λυγιξεῖν, ἤγουν λυγίσειν, καταπαλαίσειν τὸν ἔρωτα. ἆρ' οὐκ αὐτὸς ὑπὸ τοῦ ἔρωτος τοῦ ἀλγεινοῦ ἐλυγίχθης; τῶν Δωριέων δὲ τοῦτό ἐςιν. ἐπεὶ γὰρ οὗτοι ἐπὶ τοῦ μέλλοντος τοῦ ἐνεργητικοῦ, λυγιξῶ λέγουσιν, ὡς πλέξω, ἐξ ἀνάγκης καὶ ἐλυγίχθης λέγουσιν ἐπὶ τοῦ παθητικοῦ ἀορίςου, ὡς ἐπλήχθης.

97. ΛΥΓΙΞΕΙΝ ὡς ἁπαλόν τινα κλάδον σύντρι-

τρίψαι. Λυγίζω, ὁ μέλλων λυγίσω, καὶ Δωρικῶς λυγιξῶ. Ἔςι δὲ τὸ λυγίζω ἐπὶ ἁπαλοῦ τινὸς κλάδου καὶ παλαίςρας.) Ἄλλως. Καταδῆσαι, τουτέςι, περιέσεσθαι τοῦ ἔρωτος ἐγκαυχῶ. Ἴσως γὰρ ὁ Δάφνις μεγαλοῤῥημονήσας εἰς τὴν θεὸν, ταύτην ὑπέσχετο τὴν ποινὴν καὶ τιμωρίαν. ἢ λυγιξεῖν, τοῖς βεργίοις δῆσαι· ἤτοι δῆσαι λύγοις, παρὰ τὸ δεσμεύειν. καὶ Ὅμηρος· Δίδη μόσχοισι λύγοισιν· ἢ θλάσαι. ἁπαλὸς γὰρ ὁ λύγος. (Ἀμέριας γάρ φησι λύγους ῥάβδους ἀγνοῶν ἴσως οὓς μαςιγώσει.) Λέγουσι δὲ καὶ τὸ ἀμαυρώσειν δηλοῦν· λυγιὰ γὰρ τὰ σκοτεινά. ἢ λυγιξεῖν, κάμψειν, δεσμεύσειν. λυγίσω, καὶ Δωρικῶς λυγιξῶ, ἀπὸ τοῦ λύγος, τὸ βεργίον, καὶ ὁ δεσμός. Ἴσως γὰρ ὁ Δάφνις περιέσεσθαι τοῦ ἔρωτος μεγαλοῤῥημονήσας, ταύτην ἔπαθε τὴν ποινήν.

100. ΤΑΝΔ' Πρὸς ταύτην καὶ ὁ Δάφνις ἠμείβετο, ἀντὶ τοῦ ἠμείψατο, ἤγουν ἀπεκρίνατο, ὦ Κύπρι βαρεῖα, ἤγουν, ἐπαχθής. βαρὺ ἐπὶ ὄγκου, ᾧ ἐναντίον τὸ κοῦφον. ἀφ' οὗ βαρὺς, ὁ δυσκίνητος, καὶ ὁ ἐπαχθής.

101. ΚΥΠΡΙ. Ἤγουν, ἀξία μέμψεως. Κύπρι ἀπεχθὴς, ἤγουν μεμισημένη ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων. ἤδη γὰρ ὁ ἥλιος φράσδει ἡμῖν πάντα, ἤγουν δείκνυσι, φανερὰ ποιεῖ, διὰ τὴν μετὰ τοῦ Ἄρεως αὐτῆς μίξιν λέγει, ἣν ἔδειξεν ὁ ἥλιος. δεδύκει ὁ Δάφνις, ἤγουν

 ἐκλεί-

ἐκλείπει, ἀποσβέννυται, καὶ ἐν τῷ ᾅδῃ κακὸν ἄλγος ἔσται τοῦ ἔρωτος, ὥσπερ ἐν τῇ ζωῇ δηλονότι. δοκεῖ γὰρ ἀντιτάξασθαι πρὸς τὸν ἔρωτα· διὸ καὶ ταύτην αὐτὸς αὐτῷ τὴν δίκην ἐπήνεγκε. τὸ δὲ ἄμμιν, ἡμῖν ἦν, καὶ τροπῇ τοῦ η εἰς α Δωρικῶς, καὶ προσθέσει τοῦ μ Αἰολικῶς, καὶ ἐν ὑπερβιβασμῷ τοῦ τόνου, ἄμμιν. (102. ἬΔΗ ὁ ἥλιος πάντα ἡμῖν ἔφρασε, δῆλον γὰρ ἐποίησε ὡς συνεγένετό οἱ ὁ Ἄρης. Καὶ ἀσύνδετα τὰ ἑξῆς. ΔΕΔΥΚΕΙ. τουτέστι θνήσκει ὁ Δάφνις, καὶ ἐν τῷ Ἅιδῃ κακὸν ἄλγος ἔσεται. οὐχ ὃ ἐποίησεν, ἀλλ᾽ ὃ ἔπαθεν.)

105. ὋΥ. Τὸ οὗ, δασύνεται. ἔστι γὰρ ἀντὶ τοῦ ὅπου. λείπει δὲ τὸ καταισχῦναι, ἵν᾽ ᾖ τὸ ὅλον· ὅπου ὁ βουκόλος Ἀγχίσης, τὰν Κύπριν, καὶ τὴν Ἀφροδίτην καταισχῦναι λέγεται. Ἀγχίσης γὰρ ὁ Αἰνείου πατὴρ, κατὰ τὴν Ἴδην ἐμίγη Ἀφροδίτῃ, καὶ Αἰνείαν ἐγέννησεν, ὡς ἑξῆς ἐπιφέρει. ἕρπε ποτ᾽ Ἴδαν, ἕρπε ποτ᾽ Ἀγχίσαν· ἀντὶ τοῦ ἄπελθε πρὸς τὸν βουκόλον Ἀγχίσην. βουκόλον δὲ καὶ Ὅμηρος τὸν Ἀγχίσην φησίν· ἥ μιν ὑπ᾽ Ἀγχίσῃ τέκε βουκολέοντι. ἄλλοι δὲ οὐ προσυπακούουσι τὸ καταισχῦναι. ἡ δὲ Ἴδη ὄρος Τροίας· δύναται δὲ καὶ πάντα τὰ ὄρη, τῆς Ἴδης τῇ προσηγορίᾳ καλεῖσθαι, ἀπὸ τοῦ ἴδη, ἡ βοτάνη· ἢ ἀπὸ τοῦ ἰδεῖν καὶ θεάσασθαι· ἀφ᾽ ὑψηλοῦ γάρ τις ἐφιστάμενος, δύναται πόῤῥω ἰδεῖν. καλεῖται δὲ Ἴδη καὶ ὄρος Κρήτης.

106.

106. ΤΗΝΕΙ. Ὥςε σκέπειν τὸν Ἀγχίσην συνερχόμενον αὐτῇ, ἢ ὥςε σκέπειν σὲ συνερχομένην τῷ Ἀγχίσῃ. ἐνταῦθα δὲ κύπειρον, ταπεινὴ βοτάνη, καὶ μὴ δυναμένη σκέπειν σε. (κύπειρος χαμαίζηλος πόα.) κύπειρον δὲ τινὲς λέγουσι τὸ παρ' ἡμῖν βούτομον. ΔΡΥΕΣ. Ἐκεῖ δρύες, κρύπτειν σε δηλονότι δυνάμεναι. ὧδε, ἤγουν ἐνταῦθα. κύπειρος. βοτάνη τίς ἐςιν αὕτη μικρὰ καὶ εὐώδης. ὧδε μέλισσαι βομβοῦσιν ἐμμελῶς ποτὶ σμήνεσιν, ἀντὶ τοῦ ἐν ταῖς σίμβλοις, ἐπαγόμεναι δηλονότι τοὺς ἀδίτας.

107. ὯΔΕ. Ἀντὶ τοῦ κατηγορούσας τῆς ἀκρασίας εὑρήσεις τὰς μελίσσας. εἰ πρὸς ἡμᾶς ἥκεις, διὰ τοῦ βόμβου τοὺς ὀδοιπόρους ἐπαγομένας. Σμήνη δὲ, τὰ τῶν μελισσῶν ἀγγεῖα. ὡς Ἡσίοδος· Ὡς δ' ὅταν ἐν σμήνεσσι κατηρεφέεσσι μέλισσαι. Ἄλλως. Ὁ νοῦς. ἕρπε ποτ' Ἴδαν. ἕρπε ἀντὶ τοῦ ἀπέρχου πρὸς τὴν Ἴδην, ὅπου λέγεται ὁ βουκόλος τὴν Κύπριν γνῶναι, δηλονότι αἰσχύνει· ἀπέρχου πρὸς τὸν Ἀγχίσην· οὗτος ἦν ὁ βουκόλος, ὃν λέγουσι συγγενέσθαι αὐτῇ ἐν τῇ Ἴδῃ.

109. ὩΡΑΙΟΣ. Ἀντὶ τοῦ τρυφερός· ὅθεν καὶ τὸ θρύπτεσθαι, ὡραΐζεσθαι φησὶ Μένανδρος, Ὡραΐζεθ' ἡ τύχη πρὸς τοὺς βίους. ἢ ἀντὶ τοῦ ἀκμάζων. ὡς καὶ Ἡσίοδος· Ὡραῖος δὲ γυναῖκα τεὸν ποτὶ οἶκον ἄγεσθαι. Ἄλλως. ὁ νοῦς. Ὡραῖος χ' ὤδωνις ἤγουν, ἀκμάζων καὶ εὐειδής· ἐπεὶ καὶ μῆλα, ἤγουν

ἤγουν πρόβατα, βόσκει, καὶ πτῶκας, ἤγουν λαγωὸς τεξεύει. τοῦτο γὰρ τὸ βάλλει, καὶ πάντα τὰ θηρία, ἢ καὶ θηρία τἄλλα (γράφεται γὰρ καὶ οὕτω) διέχει, τουτέςιν ἀγρεύει. σκώπτει δὲ αὐτὴν ὡς ἐρῶσαν τοῦ Ἀδώνιδος. τοῦ δὲ πτῶκας τὸ ας μακρόν. οἱ γὰρ Δωριεῖς τῶν εἰς ες ληγόντων εὐθειῶν τῶν πληθυντικῶν, ὁμοίως παροξύνουσι καὶ μακρὸν ἔχουσι τὸ α, θώας, τρῴας. ὅτι τὰς παρ' ἡμῖν εἰς ες ληγούσας εὐθείας τῶν πληθυντικῶν ἐκεῖνοι διὰ τῆς αι προφέρουσιν. Ὡραῖος χ' ὤδωνις· Ἱςορία. Κινύρου τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ Σμύρνης θυγάτηρ Μύῤῥα, ἥτις κατὰ μῆνιν Ἀφροδίτης ἠράσθη τοῦ πατρὸς, ὅτι λύσασα τὰς τρίχας, οὐδὲ Ἀφροδίτην ἔφη ἔχειν τοιαύτας· ἐλάνθανε δὲ τὸν πατέρα ςολιζομένη, καὶ συναναμιγνυμένη ὡς θεράπαινα. ὕςερον δὲ ἐγκυμονοῦσα, καὶ γεννῶσα τὸν Ἄδωνιν, ἐφωράθη· ἐφ' οἷς ἀχθομένη, ἢ αἰσχυνομένη, ηὔξατο εἰς ὁμώνυμον φυτὸν μεταλλαγῆναι.

112. ἈΤΤΙΣ. Τινὲς περισπῶσιν, ἀλλ' ἁμαρτάνουσι. τὰ γὰρ ὑποτακτικὰ τῶν ῥημάτων, ὥς φησι Λεπτίνης, ὁμοίως ἡμῖν προφέρουσιν οἱ Δωριεῖς. Ἄλλως. Αὖθις ὅρα ὅπως ἰοῦσα ςήσῃ πλησίον τοῦ Διομήδους, καὶ λέγε, ὅτι τὸν Δάφνιν νικῶ τὸν βουκόλον. ἀλλὰ τὺ μάραινε, καὶ μάχου μοι. (ΔΙΟΜ. Τοῦτό φησιν, ὅτι ἔπληξεν ὁ Διομήδης τὴν Ἀφροδίτην κατὰ τὸ θέναρ, βουλόμενος συμμαχῆσαι τῷ

υἱῷ.

υἱῷ αὐτῆς τῷ Αἰνείᾳ, ὃν ἐγέννησε τῷ Ἀγχίσῃ. Ὡς ποιμὴν ἀγροδίαιτος καὶ ταῖς ὕλαις ἐνδιατρίβων, μηδὲν εἰδὼς ἢ τὰ θηρία ἐπιβοᾶται καὶ τοῖς λογικοῖς διαλέγεται. χαίρετε, ὅτι ὁ βουκόλος Δάφνις οὐκέτι ἡμῖν ἀνὰ τὴν ὕλην, καὶ τοὺς δρυμοὺς ζῶν φανήσεται.)

115. Ὦ ΛΥΚΟΙ. Οὐ μάτην Φωλάδας καλεῖ, ἀλλ' ὅτι, ὥς φησι Θεόφραστος καὶ Σώπατρος ἐν τῷ περὶ ἄρκτων, φωλεοῖς οἱ ἄρκτοι χρῶνται, καὶ πολὺν φωλεύουσι χρόνον· ἢ ὅτι μόναι τῶν ἄλλων θηρίων αἱ ἄρκτοι τίκτουσι, καὶ φωλεοῖς ἐπικάθηνται· ἢ φωλάδες αἱ κατάστικτοι. (Καὶ εἰς τὰ ὄρη φωλεύουσι, αἱ τοῖς φωλεοῖς προσκαθήμεναι καὶ ἀρκευόμεναι τῇ λήξει τῶν οἰκείων ποδῶν· διὰ τοῦτο γὰρ καὶ ἄρκτοι λέγονται.)

116. ΧΑΙΡΕΘ'. Ὡς ἀποδημῶν τῆς ζωῆς τοῦτό φησι. τὸ γὰρ χαίρειν, ἐνίοτε μὲν ἐπὶ ἀποδημίας λέγεται, ἐνίοτε δὲ προσαγόρευσιν ἁπλῶς σημαίνει. ὁ βουκόλος ὑμῖν ἐγὼ ὁ Δάφνις, οὐκέτι κατὰ τὴν ὕλην, ἀναστραφήσομαι δηλονότι, οὐκέτι κατὰ τοὺς δρυμοὺς, οὐ κατὰ τὰ ἄλση. ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ λέγεται ὕλη καὶ ἄλσος· δρυμὸς δὲ, ὃς καὶ δρυμὼν λέγεται. (Δρυμὸς τὸ πλῆθος τῶν δρυμῶν πεπυκνωμένον ὄντων, καὶ μὴ ἐπί τινι θεῷ ἀνειμένων. Ἄλσος δὲ τὸ εἰς τομὴν θεοῦ ἀποτετμημένον.)

117. ἈΡΕΘΟΙΣΑ. Πηγὴ ἐν Συρακούσαις τῆς Σικελίας, εἰς ἣν εἰσρέει ὁ ἐξ Ἀρκαδίας Ἀλφειὸς πο-

ποταμός. ἡ Ἀρέθουσα κρήνη ἐν Συρακούσαις, ἡ ἐν Σικελίᾳ, ἥ φασὶ διὰ πελάγους Ἀλφειὸν συνήκειν· ὥς φησιν Ἴβυκος παριςορῶν περὶ τῆς Ὀλυμπίας φιάλης. Ἄλλως. ὅτι Ἀρέθουσα Σικελικὴ κρήνη, πρόδηλον. δοκεῖ δ' ὑπ' Ἀλφειοῦ πληροῦσθαι. ἔςι δὲ καὶ ἐν Εὐβοίᾳ Ἀρέθουσα· καὶ ἄλλη ἐν Σάμῳ. Πὰρ κόρακος πέτρῃ, καὶ ἐπὶ κρήνῃ Ἀρεθούσῃ. χαριέντως δὲ καὶ Ἐπαφρόδιτός φησιν, (ἐν τῷ περὶ Στοιχείων,) ὅτι Ἀρεθούσας καλοῦσι τὰς κρήνας. (Ἀγνοήσας δὲ Κράτης μεταγράφει ἐπὶ κρήνης μελανύδρου.) Ἄλλως. Ἀρέθουσα πηγὴ ἐν Σικελίᾳ, ἧς ἔλεγον ἐρᾷν τὸν Ἀλφειὸν ποταμόν.

118. ΠΟΤΑΜΟΙ. Οἵτινες χεῖτε καλὸν ὕδωρ, ἢ καθαρὸν, ἢ μετὰ κάλλους ῥέον. ΘΥΜΒΡΙΔΟΣ. Ποταμὸν Σικελιας εἶναί φασι καὶ τοῦτον. Ἄλλως. Θύμβρις κατά τινα γλῶσσαν ἡ θάλασσα. τινὲς δὲ Σικελίας ποταμὸν ἔφησαν Θύμβριδα. ἢ Θύμβρις, ποταμὸς Σικελίας, ἐφ' ᾧ μυθεύεται Ἡρακλῆς τὰς ἐκ τῆς Ἐρυθείας βοῦς ἐλαύνων ἐνταῦθα ἀφικέσθαι· γενομένου δὲ χειμῶνος ἀνυπερβλήτου χῶσαί τὸν ποταμὸν, καὶ ἐπίπεδον ποιῆσαι, ἐφ' ὃν οἱ Κέφαλοι διαδείκνυνται κατοικοῦντες. (ὁ Θεαίτητος δέ φησι Συρακοσιῶς ἀπὸ τῆς ὕβρεως.) Ἀσκληπιάδης δὲ ὁ Μυρλεανὸς, διὰ τοῦ δ γράφει Δύμβρις. ἡ κατὰ γλῶσσαν θάλασσα. ἄλλοι δὲ ὑπὸ Τύμβριδας. ἔςι δὲ καὶ οὗτος ποταμὸς Σικελίας.

120,

120. ΔΑΦΝΙΣ. Κατ' ἐπανάληψιν τοῦτο λέγεται πρὸς τὸ βουκόλος ὕμμιν ἀποδεδόμενον. ἡ γὰρ συνέχεια τοῦ λόγου οὕτως ἔχει. ὁ βουκόλος ὑμῖν ἐγὼ ὁ Δάφνις, οὐκέτι ἀνασραφήσομαι κατὰ τὴν ὕλην, καὶ τοὺς δρυμοὺς, καὶ τὰ ἄλση. ὁ Δάφνις ἐγὼ οὗτος ἐκεῖνος ὁ τὰς βοῦς ἐνταῦθα βόσκων· ὁ Δάφνις ὁ τοὺς ταύρους, καὶ τὰς δαμάλεις ἐνταῦθα ποτίζων. τὸ δὲ χαῖρε Ἀρέθουσα, καὶ τὸ ἑξῆς, μέχρι τοῦ, Δάφνις ἐγὼ, διὰ μέσου.

123. Ὦ ΠΑΝ. Ποιητικὴ ἐπανάληψις. εἰ μή τις πιθανεύοιτο λέγων, ὡς ὁ νοῦς ἐςὶ τοιοῦτος· ὦ τὸ πᾶν σὺ ὦ Πάν· ἵνα τὸ μὲν πρῶτον περισπασθῇ, τὸ δὲ δεύτερον ὀξυτονηθῇ. τὸν δὲ Πᾶνα, οἱ μὲν Πηνελόπης καὶ Ὀδυσσέως, ἢ Ἑρμοῦ, ἄλλοι δὲ Διὸς καὶ Καλλιςοῦς, ἕτεροι δὲ Αἰθέρος καὶ Οἰνηΐδος, ἢ Νηρηΐδος, ἔνιοι δὲ Οὐρανοῦ καὶ Γῆς. ΛΥΚΑΙΟΥ. Ὑπὸ τῷ Λυκαίῳ φησὶ χωρίῳ, καλουμένῳ Καλλιςοῦς, εἰς ὃ ἐλθοῦσαν τὴν Λυκάονος Καλλιςὼ θυγατέρα ἄρκτον οὖσαν, ὑφ' Ἑρμοῦ τραφῆναι. ἣν φησιν Ἄρατος ἐν οὐρανῷ ἠςερίσθαι. (ΛΥΚΑΙΟΥ. Ὄρος τῆς Ἀρκαδίας κληθὲν ἀπὸ Λυκάονος τοῦ Πελάσγου, ἐν ᾧ μαντεῖον Πανός.)

124. (ἈΜΦΙΠΟΛΕΙΣ. Ἀμφιπονεῖ τὸ περὶ τὶ ἀνασρεφόμενον πόνον ἔχοντα. Ἀμφιπολεῖ δὲ περὶ τὶ πολοῦντα, ὃν μέντοι καὶ κοπιῶντα.) ΜΑΙΝΑΛΟΝ. Μαίναλον ὄρος Ἀρκαδίας, ἀπὸ Μαινάλου τοῦ

Λυκάονος υἱοῦ Ἑρμοῦ, ἔνθα ἡ Ἀταλάντη τῷ Ἰάσονι παρέσχετο δόρυ ξένιον·

Δεξιτερῇ δ' ἕλεν ἔγχος ἑκηβόλον ὅῤῥ' Ἀταλάντη
Μαινάλῳ ἔν ποτέ οἱ ξεινήϊον ἐγγυάλιξεν.

125. ἙΛΙΚΑΣ. Τοῦ ὄρους τὸ ἀκρωτήριον, παρὰ τὸ ἐπιῤῥεῖσθαι τοῖς τῶν ὑετῶν ὄμβροις, καὶ πηγῶν ὕδασιν· ἢ ὄνομα πόλεως, πρὸς τῷ ὁρίῳ τῷ Ἀχαϊκῷ. ἢ Αἰπύτου τάφου κεφαλή. καὶ Ὅμηρος· Αἰπύτιον παρὰ τύμβον· εἰς ὃν φασι τὰ εἰσερχόμενα ζῶα ἄγονα γίνεσθαι.

126. ἈΓΑΣΤΟΝ. Ἤγουν ἔκπληξιν ἔχον, διὰ τὰ ἐν αὐτῷ γινόμενα. Ἄλλως. Ὁ νοῦς. Ὦ Πὰν Πάν. εἴτε εἷς κατὰ τὰ ὄρη τὰ μακρὰ, ἤγουν, τὰ ἐπὶ πολὺ διήκοντα τοῦ Λυκαίου· ὄρος δὲ Ἀρκαδίας τὸ Λύκαιον· εἴτε σύγε περίερχῃ τὸ μέγα Μαίναλον· ὄρος καὶ τοῦτο Ἀρκαδίας· ἐλθὲ ἐπὶ τὴν νῆσον τὴν Σικελὴν, ἀντὶ τοῦ τὴν Σικελικήν· τῆς Ἑλίκης δὲ τὸ Ῥίον κατάλιπε, καὶ τὸ ὑψηλὸν μνῆμα ἐκεῖνο τοῦ υἱοῦ τοῦ Λυκάονος, ἤγουν τοῦ Μαινάλου. ἀφ' οὗ τὸ ὄρος Μαίναλον, ὃ καὶ τοῖς θεοῖς ἐστι θαυμαζόμενον. τὸ δὲ Ῥίον ἀκρωτήριόν ἐστι τῆς Πελοποννήσου, ἐναντίως τῷ καλουμένῳ Ἀντιῤῥίῳ τετραμμένον.

127. ΛΗΓΕΤΕ. Ὥσπερ ἤρξασθε, οὕτω καὶ λήγειν ποιήσατε. παρακελευσματικὸν ἐπίῤῥημα τὸ ἴτε, ἀντὶ τοῦ ἄγετε.

128. ἘΝΘ'. Ἐλθὲ ὦ ἄναξ, καὶ τήνδε τὴν καλὴν σύ-

σύριγγα τὴν γλυκύφωνον, τοῦτο γὰρ τὸ μελίπνουν, ἐκ κηροῦ εὐπήκτου οὖσαν περὶ τὸ χεῖλος ἑλικτὴν, ἤγουν περιειλημένην, Φέρε, ἀντὶ τοῦ λάβε· ὄντως γὰρ ἐγὼ ὑπὸ τοῦ ἔρωτος ἤδη ἕλκομαι εἰς τὸν ᾅδην. εὔπηκτον δὲ λέγει τὸν κηρὸν, ὡς εὐκόλως πηγνύμενον, καὶ μελίπνουν, τὴν ὀδωδυίαν διὰ τὸν κηρόν. Ἄλλως, τὸ ἑξῆς, Λάβε τὴν σύριγγα τὴν ἐκ κηροῦ εὐπήκτου περὶ τὸ χεῖλος εἱλουμένην ἐν τῷ συρίζειν.

132. ΒΑΤΟΙ. Ἡ βάτος θηλυκῶς λέγεται, ὁμοίως ἐνταῦθα καὶ ἡ νάρκισσος· παρὰ δὲ τῷ Ἀριστοφάνει ἀρσενικῶς λέγεται. (Νῦν ἐπεὶ θνήσκω, πάντα ἐνηλλαγμένα γένοιντο, καὶ ἡ βάτος Φέροιτο καὶ βλαςῆσαι ἴα. Ἡ δὲ ἄρκευθος ἐπὶ τῆς κόμης νάρκισσον καὶ ἡ πίτυς ὄχνας)

133. ἈΡΚΕΥΘΟΙΣΙ. Ἄρκευθος, εἶδος Φυτοῦ ἀκανθώδους. τὸ δὲ κομάσαι ἀντὶ τοῦ ἀναθῆλαι· τὰ ἀπαρέμφατα ἀντὶ προςακτικῶν. Ἄλλως. Νῦν δ' ἴα μὲν Φορέοιτε. νῦν δὲ ἴα μὲν αἱ βάτοι Φορέοιτε, ἀντὶ τοῦ Φέρετε, τουτέςι, γεννᾶτε, ἐκτρέφετε, Φέρετε δὲ αἱ ἄκανθαι. ἡ δὲ καλὴ νάρκισσος, κομάσαι, ἀντὶ τοῦ βλαςησάτω ἐπὶ ταῖς ἀρκεύθοις. ἀκανθῶδες Φυτὸν ἡ ἄρκευθος. τὸ δὲ κομάσαι, γίνεται ἀπὸ τοῦ κομέω κομῶ, ὃ λέγεται οὐ μόνον ἐπὶ τριχῶν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ Φυτῶν. πάντα δὲ ἐνηλλαγμένα γενέσθω, κατὰ τό· ἄνω ποταμῶν χωροῦσιν αἱ πηγαί.

134. ὈΧΝΑΣ. Ἤγουν ἄπια ἐνείκαι, ἀντὶ τοῦ

ἐνεγκάτω, γεννησάτω, ἐκθρεψάτω, ἐπεὶ ὁ Δάφνις ἀποθνήσκει. Ὄχνας, ἀπίους καὶ ἀχράδας, ἢ καὶ ἀχλάδας. ἀχλάδας μὲν διὰ τὸ ἐν τῷ ἐσθίεσθαι, ὄχλησιν οἱονεὶ ἐμποιεῖν, ὀχλάδας τινὰς οὔσας· ὄχνας δὲ, ἀπὸ τοῦ ἄγχειν δοκεῖν· ἀπίους δὲ, ὅτι πρῶτον ἐν Πελοποννήσῳ δοκοῦσι φῦναι, ἣ ἐλέγετο Ἀπία.

(135. ἝΛΚΟΙ. Λαμβάνεται τὰ εὐκτικὰ ἀντὶ προστακτικῶν, ὥσπερ καὶ τὰ προστακτικὰ ἀντὶ εὐκτικῶν·)

136. ΣΚΩΠΕΣ. Ἀλέξανδρός φησι τοὺς σκῶπας οὐκ ἐπιτερπεῖς τῇ φωνῇ· διὸ καὶ παρ' Ὁμήρῳ φησὶν ὀρθῶς δοκεῖν γράφεσθαι, Σκῶπές τ' ἴρηκές τε. Οὐ δεῖ γάρ φησι γράφεσθαι χώρις τοῦ σ, οἱ γὰρ σκῶπες φωνὴν ἀφιᾶσι· Καλλίμαχος δέ φησι, φθέγγεται, ὥσπερ ἐπισκώπτων τῇ φωνῇ, ὅθεν καὶ οὕτω καλεῖται. Τυραννίων δέ φησι σκῶπας τοὺς νυκτικόρακας. οἷον, σκιώπας, τοὺς ἐν σκιᾷ ἔχοντας τὴν ὄπα, ἤγουν ἐν νυκτὶ ἔχοντας τὴν φωνήν. (Καὶ οἱ βαρεῖς τὸ φθέγμα σκῶπες ἁμιλληθεῖεν ταῖς ἀηδόσι γλυκυτάταις τὸ φθέγμα οὔσαις.) Ἄλλως. καὶ τὼς κύνας, ὤλαφος ἕλκοι. ἀντὶ τοῦ, καὶ τοὺς μαστοὺς τῶν κυνῶν ὁ ἔλαφος ἑλκέτω· καὶ ἐκ τῶν ὀρῶν οἱ σκῶπες τοῖς ἀηδόσι γαρύσαιντο, ἀντὶ τοῦ εἰς ἔριν φωνῆς ἐλθέτωσαν. σκῶπας δὲ λέγουσιν εἶναι τοὺς νυκτικόρακας.

138. ἈΠΕΠΑΥΣΑΤΟ. ἢ ἀνεπαύσατο. εὐφήμως τὸ

τὸ ἀποθανεῖν ἀναπαύσασθαι ἔφη. καὶ Ὅμηρος. Ὡς ὁ μὲν αὖθι πεσὼν, κοιμήσατο χάλκεον ὕπνον. (ΤΟΝ ἡ μὲν Ἀφροδίτη ἐβούλετο ἀναςῆσαι ὑγιαίνοντα, τῇ δὲ Μοίρᾳ ἄλλως βεβούλεται. Ὁ γὰρ ἄτρακτος αὐτῆς ἐξεκέκλωςο καὶ ὁ ἐπ᾽ αὐτῷ μίτος ἐπέλιπεν.)

139. ΛΙΝΑ. Ἐπεπληρώκει τὸ χρεών. καὶ Ὅμηρος· Γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ. Λίνον δὲ οἱ ποιηταὶ ἀντὶ ἐρίου συνάπτουσιν, ὅτι τὸ λίνον ἐκ γῆς, καὶ αὗται δὲ αἱ μοῖραι ἐκ γῆς ἐπικλώθουσι τοῖς ζώοις τὴν ἐκ γῆς ἀνάλυσιν.

140. ἜΒΑ. Τουτέςιν, ἀπέθανε, καὶ τὸν Ἀχέροντα διῆλθε.

141. ΦΙΛΟΝ. Καθὸ πρῶτος εὕρατο βουκολικήν. Φίλον ἄνδρα· ἐπεὶ πάσας οἰκείως διέτριβε. Ἄλλως. ὁ νοῦς, καὶ ὁ μὲν τοσαῦτα εἰπὼν, ἀπεπαύσατο, ἤγουν ἀπέπνευσεν, ἐτελεύτησε τὸν βίον· τοῦτον δὲ ἡ Ἀφροδίτη ἤθελεν ἀνορθῶσαι. ἤγουν, ἀνακαλέσασθαι, ἀναζωῶσαι. τάγε μὴν λίνα, τουτέςι τὰ νήματα τὰ ὑπὸ τῶν μοιρῶν ἐπ᾽ αὐτῷ κλωθόμενα πάντα λελοίπει, ἤγουν, ἐξέλιπον, ἐπαύσαντο· καὶ ὁ Δάφνις διέβη τὸν ῥοῦν, τοῦ Ἀχέροντος δηλονότι. ἔκλυσεν, ἤγουν ἐκάλυψεν ἡ δίνη, τουτέςιν ἡ συςροφὴ τῶν ῥευμάτων τοῦ Ἀχέροντος, τὸν ἄνδρα τὸν ὑπὸ τῶν Μουσῶν φιλούμενον· ὡς τῶν ᾠδῶν δηλονότι τῶν προσφιλῶν αὐταῖς ἐπιμελούμενον. Τὸν οὐ νύμφαισιν ἀπεχθῆ, ἤγουν μὴ μισούμενον ταῖς νύμ-

νύμφαις, ἀλλὰ καὶ ὑπ' αὐτῶν δηλονότι φιλούμενον.

143. ΣΚΥΦΟΣ. Ἤγουν, τὸ ποτήριον. ὡς ἂν ἀμέλξας, σπονδὴν ποιήσω ταῖς Μούσαις. εἶτα ἀποτείνει πρὸς τὰς Μούσας, καὶ φησίν· ὦ Μοῦσαι, χαίρετε πολλάκις, τουτέστιν, ἀσπάζομαι ὑμᾶς πολλάκις. ἐγὼ δὲ χάριν ὑμῶν καὶ ἐς ὕστερον, ἤγουν εἰς τὸ ἐπιὸν, ᾄσω ἡδύτερον.

146. ΠΛΗΡΕΣ. Ἀντωνυμία τό τοι. εἴθε γένοιτο τὸ καλόν σου στόμα, ὦ Θύρσι, μέλιτος πεπληρωμένον.

147. ΠΛΗΡΕΣ. Τοι σχαδόνων· Γράφεται καὶ πλῆρες δέ. σχαδόνες δὲ τὰ ἐκ τῶν κηφήνων κηρία. ὥς φησιν Ἀριστοτέλης. Θεαίτητος δὲ, τοὺς κηροὺς τοὺς ἔχοντας τῶν κηφήνων τοὺς γόνους. οἵ τινες ἀδὺ ποιοῦσι βρῶμα. οἱ δὲ κοινότερον ἐπὶ τῶν κηρίων, ὧν τὸ μέλι ἐσθίεται. ΑἸΓΙΛΩ. Αἴγιλος, δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀπό τινος φυλῆς Ἥρωος Αἰγίλου. ὅτι δὲ αἱ Ἀττικαὶ ἰσχάδες ἡδεῖαι, καὶ Δίων μαρτυρεῖ. ἔστι δὲ καὶ Λακωνικὸν χωρίον Αἴγιλον· τινὲς δὲ ὅτι ἐστὶ καὶ νῆσος μεταξὺ Κρήτης καὶ Λακωνικῆς οὕτω καλουμένη. Ἄλλως. ΠΛΗΡΕΣ. Ἤγουν μέλιτος κηρίου. περισσὸν δὲ ἐνταῦθα τό τοι. καὶ ἀπ' Αἰγίλου εἴθε τρώγοις ἰσχάδα ἡδεῖαν ἀντὶ τοῦ ἀπὸ τῆς Ἀττικῆς. Αἴγιλος γὰρ δῆμος ἐν ταῖς Ἀθήναις.

148. ΦΕΡΤΕΡΟΝ. Ἤγουν βέλτιον τέττιγος.

149. ἨΝΙ. Ἤγουν ἰδοὺ τὸ δέπας, θέασαι φίλος, ὅπως καλὴν ὀσμὴν πέμπει.

150. ΚΡΑΝΑΙΣΙ. Ἐπὶ κρήναις ταῖς τῶν Ὡρῶν δόξεις ἀποπεπλῦσθαι. ἀντὶ τοῦ ἔαρι· ἐπεὶ ἀνθεῖ πάντα τότε. Ἄλλως. Δοκασεῖς· ἤγουν δόξεις· νομίσεις πεπλῦσθαι αὐτὸ ἐπὶ ταῖς πηγαῖς τῶν Ὡρῶν, οὕτως ἐςὶ δηλονότι ὡραῖον.

151. ἼΘΙ. Ἤγουν δεῦρο ἐλθὲ Κισσαίθα, ἢ ἡ πρὸς τὸ γενᾷν διάπυρος, καὶ θερμὴ, ἀπὸ τοῦ κισσῶ τὸ γεννῶ, καὶ αἴθω τὸ καίω. εἰ δὲ Κιναίθα γράψεις, Κιναίθα ἐςὶν ἡ πρὸς τὸ κινεῖσθαι διάπυρος, ἤγουν, ταχεῖα αἲξ· ἀπὸ τοῦ κινῶ, καὶ τοῦ αἴθω τὸ καίω. Ἄλλως. Κισσαίθα ὄνομα αἰγὸς· ἐκ τοῦ κισσῶ καὶ τοῦ αἴθω, ἡ κισσὸν λευκὸν κατανεμομένη. αἶθον γὰρ τὸ λαμπρόν. ἐκ δὲ τοῦ λαμπροῦ γίνεται μεταληπτικῶς τὸ λευκόν ΤΤ Δ'. Σὺ δὲ ἄμελγε αὐτήν. ΑΙ. Τῆς συννόμου δηλονότι ςερούμεναι.

152. ΜΗ. Τὸ οὐ, ἀπὸ κοινοῦ, ἤγουν, οὐ μὴ ἐπιβῇ δηλονότι ὁ τράγος ὑμῖν.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

τοῦ δευτέρου εἰδυλλίου.

Ὑπόκειται Σιμαίθα Δέλφιδος Μυνδίου τινὸς ἐρῶσα, ὃν παιδικοῖς προσταλαιπωροῦντα ἐν παλαί-

λαί-

λαίστρᾳ ἡ Σιμαίθα φίλτροις τε καὶ φαρμάκοις διὰ τινὸς θεραπαίνης Θεστύλιδος ὑποδιακονουμένης ἐφ' ἑαυτὴν πειρᾶται μετάγειν, ἐπικαλουμένη τὴν Σελήνην καὶ τὴν Ἑκάτην, ὡς ἐπὶ τῷ ἔρωτι συμβαλλομένας νυκτερινὰς θεάς. τὴν δὲ Θεστύλιδα ὁ Θεόκριτος ἀπειροκάλως ἐκ τῶν Σώφρονος μετήνεγκε Μίμων.

Ἐπιγράφεται τὸ παρὸν εἰδύλλιον, Φαρμακεύτρια. κέχρηται δὲ ὁ Θεόκριτος ἐν τούτῳ Δωρίδι διαλέκτῳ. προλογίζει δὲ Σιμαίθα. (1. ΔΑΦΝΑΙ. Συντελοῦσιν αἱ δάφναι ἐπὶ γοητείαν.)

2. ΣΤΕΨΟΝ. Στεφάνωσον τὴν κελέβην. κελέβη δέ ἐστιν ὄνομα πόλεως. ἔστι δὲ καὶ ποτήριον ξύλινον κυλικῶδες. Εὐφορίων ἐν ποτηριοκλέπτῃ. Ὅς τις ἐμὴν κελέβην Ἀλυβηΐδα μοῦνον ἀπηύρα. ΟΙΟΣ. Προβάτου ἄνθει, ἀντὶ τοῦ ἐρίῳ ὡς συνεργοῦντος δὲ τούτου πρὸς τὰς φαρμακείας θεραπεύεται, Ἄλλως. Στεφάνωσον τὴν κελέβην, τῷ λεπτοτάτῳ καὶ ἐξαιρέτῳ ἐρίῳ τοῦ προβάτου, τῷ φοινίκῳ· ἤγουν τῷ κοκκίνῳ. ξύλινον δὲ ποτήριον φασὶν εἶναι τὴν κελέβην.

3. ΩΣ. Τὸν ἐμὸν βαρὺν εὖντα. ἵνα τὸν ἐμὸν φίλον ἄνδρα βαρύνοντά με, καταθύσομαι, ἤγουν καταγοητεύσω, ἢ καταγοητεύουσα ἐν πυρὶ καύσω τὰ ἐπὶ τοῦτο συντείνοντα φάρμακα, ὥσπερ τὸ

λεί-

λείβειν λέγεται μὲν καὶ ἀντὶ τοῦ σπένδειν, λέγεται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ χεῖν ἁπλῶς· οὕτω καὶ τὸ θύειν λέγεται μὲν καὶ ἀντὶ τοῦ τῶν παρόντων ἀπάρχεσθαι κατὰ τὴν τῶν παλαιῶν χρῆσιν. οὗτοι γὰρ οὐκ ἐπὶ τοῦ σφάττειν τοῦτο ἐτίθουν, ὡς οἱ νεώτεροι, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ ἀπάρχεσθαι τῶν παρόντων, τὸ ἔρδειν δὲ καὶ τὸ ῥέζειν, ἔλεγον ἐπὶ τῶν σφαγίων. λέγεται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ καίειν ἁπλῶς, καὶ ἐν πυρὶ τιθέναι τὶ, καθὸ λέγεται ἐνταῦθα. Ἵνα καταθύσομαι. ὁριστικὸν ἀντὶ ὑποτακτικοῦ, ὡς ἐν τῷ Ἵνα εἴδομεν ἄμφω. βαρυνεῦντα, ἀντὶ τοῦ βαρύνοντα, μέλλων ἀντὶ ἐνεστῶτος. οὕτω γὰρ συνεφώνει τῷ μέτρῳ βραχὺ ἔχων τὸ ρυ. τὰ γὰρ ἀπὸ τοῦ ύνω ῥήματα, ἐπὶ τοῦ μέλλοντος ἀεὶ βραχὺ τὸ δίχρονον ἔχουσιν. οἷον, κρίνω, κρινῶ. εὐρύνω, εὐρυνῶ· πλατύνω πλατυνῶ. (Ἄλλως. βαρύνει γάρ με, ἐπὶ αὐτὴν φιλοῦσαν ἀποστρέφεται· Καταθύσομαι, ἀντὶ τοῦ κατ' ἐκείνου θύματα ποιήσω. Γράφεται καὶ καταμαγεύσω, δεσμεύειν γάρ φασι αἱ φαρμακίδες, ὅταν πρὸς κατοχήν τινα παρ' αὐταῖς καταμαγεύσωσιν.

(4. ΠΟΘ' Προσήκει, ἐπλησίασεν.)

6. ἌΡΡΑΞΕΝ. Ἔκρουσεν. ἀράσσω, διὰ ἑνὸς ρ. οἱ ποιηταὶ δὲ ὅτε ἔχουσι χρείαν ἐκτεῖναι τὸ α, καὶ ἕτερον ρ προστιθέασιν αὐτῷ· καὶ ἐν τῷ παρατατικῷ ἐκκλίνοντες, τὸ κοινὸν ἤρρασσον λέγουσι, τῇ προσθήκῃ τοῦ ρ τὴν ἀρχὴν αὔξοντες.

8. ΠΑΛΑΙΣΤΡΑΝ. Παλαίςρα, ὁ τόπος ἔνθα παλαίουσι, καὶ αὐτὴ ἡ πάλη. ἐνταῦθα δὲ ἐπὶ τοῦ προτέρου λέγεται σημαινομένου.

10. ΣΕΛΑΝΑ. Πίνδαρός φησιν ἐν τοῖς κεχωρισμένοις τῶν παρθένων· ὅτι τῶν ἐραςῶν οἱ μὲν ἄνδρες εὔχονται τὸν ἥλιον, αἱ δὲ γυναῖκες σελήνην. Ἄλλως. Τὰς ἔρωτι κατεχομένας τὴν σελήνην μετακαλεῖσθαι σύνηθες. ὡς καὶ Εὐριπίδης ποιεῖ Φαίδραν πράττουσαν ἐν τῷ καλυπτομένῳ Ἱππολύτῳ· κατὰ τί δὲ τοῦτο ἔπραττον; ἔνιοί φασιν, ὅτι ἐπειδὴ σιγηλή ἐςιν νύξ· δεῖ δὲ τοῖς κλεπτομένοις ἔρωσι σιγῆς καὶ νυκτός. Μένανδρος· ὦ νύξ· σοῦ γὰρ δεῖ πλεῖςον Ἀφροδίτῃ· ἢ ὅτι καὶ ἡ σελήνη περὶ ἐρωτικήν τινα νενοσήκει. παρὸ καὶ ταῖς τῷ αὐτῷ πάθει κεχρημέναις συμπράσσει. ἢ ὅτι διάπυρος ἡ θεὸς, καὶ τόδε πάθος τοιοῦτο.

11. ΤΙΝ. Σοὶ γὰρ καλὸν ὕμνον προσυμνήσω, ὦ σελήνη.

12. ἙΚΑΤΑ. Τὴν Ἑκάτην χθονίαν φασὶ θεὸν καὶ νερτέρων πρύτανιν, καθὰ καὶ Σώφρων. Ἥραν μιχθεῖσαν Διῒ γεννῆσαι παρθένον. ὄνομα δὲ αὐτῇ θέσθαι Ἄγγελον. ταύτην δὲ μετὰ τὴν γέννησιν, ὑπὸ ταῖς νύμφαις δοθῆναι παρὰ τοῦ Διὸς τρέφεσθαι. αὐξυνθεῖσαν δὲ, κλέψαι τὸ τῆς Ἥρας μύρον, ᾧ τὸ πρόσωπον αὐτῆς αἶθον ἦν χριόμενον, καὶ δοῦναι Εὐρώπῃ τῇ Φοίνικος θυγατρί. αἰσθομένην δὲ τὴν Ἥραν

καὶ

καὶ ἐφορμῆσαι βουλομένην αὐτὴν κολάσαι, τηνικαῦτα μὲν τὸ πρῶτον εἰς γυναικὸς τετοκυίας οἶκον καταφυγεῖν, ἐκεῖθεν δὲ πρὸς ἄνδρας νεκρὸν φέροντας. ὅθεν τὴν μὲν Ἥραν ἀποςῆναι, τὸν δὲ Δία, τοὺς Καβείρους κελεῦσαι ἀναλαβόντας καθᾶραι· ἐκείνους δὲ ἐπὶ τὴν Ἀχερουσίαν λίμνην ἀπαγαγόντας ἁγνίσαι. ὅθεν τὴν θεὸν ἀποκεκληρῶσθαι τοῖς τεθνεῶσι, καὶ καταχθονίαν φασίν. Ἄλλως. Τῇ Δήμητρι μιχθεὶς ὁ Ζεὺς, τεκνοῖ Ἑκάτην διαφέρουσαν ἰσχύϊ καὶ μεγέθει. ἣν ὑπὸ γῆν πεμφθῆναι ὑπὸ τοῦ πατρὸς, πρὸς Περσεφόνης ἀναζήτησιν. Καὶ νῦν Ἄρτεμις καλεῖται, καὶ φύλαξ, καὶ δᾳδοῦχος, καὶ φωσφόρος, καὶ χθονία. ΣΚΥΛΑΚΕΣ. Διὰ τὸ σκύλακας ἐκφέρεσθαι δεῖπνα τῇ Ἑκάτῃ. Ἀριςοφάνης ἐν Δαιταλεῦσι. Τί δὲ κυνίδιον λεπρὸν λευκὸν ἐπρίω τῇ θεᾷ εἰς τὰς τριόδους; Ἄλλως. Σκύλακες τὰ μικρὰ τῶν κυνῶν. ὑποκοριςικὸν γὰρ ὁ σκύλαξ. ἐνταῦθα δὲ σκύλακες, ἀντὶ τοῦ κύνες. τὴν Ἑκάτην φασὶ τὴν αὐτὴν εἶναι τῇ Περσεφόνῃ· τὴν Ἑκάτην δὲ καὶ τὴν σελήνην ἐπικαλεῖται ὡς νυκτερινὰς θεὰς, καὶ τὰ κατὰ τὴν νύκτα πραττόμενα ἐφορώσας. (Ἑκάτη χθονία καὶ σελήνη αὐτή ἐςι. χθονία μὲν ὡς γινομένη ὑπὸ τὸ ἡμισφαίριον. Σελήνη δὲ ὡς τὸ ὑπεράνω λάμπουσα. Ὅθεν καὶ οἱ παλαιοὶ τρίμορφον ἔγραφον χρυσέουσαν δαλὸν, καὶ λευκείμωνα, καὶ μήκωνας ταῖν χερσὶν ἔχουσαν,

καὶ λαμπάδας ἡμμένας. Καὶ ἔστι τὸ λευκὸν καὶ τὸ χρυσὸν σημεῖον τῆς τοῦ φωτὸς παραυξήσεως. Καὶ αἱ ἡμμέναι λαμπάδες. ὁ δὲ κάλαθος ὃν ἐπὶ τοῖς μετεώροις φέρει τῆς τῶν καρπῶν κατεργασίας, οὓς ἀνατρέφει κατὰ τοῦ φωτὸς παραύξησιν. ΣΚΥΛΑΚΑΣ. Ὅτι τῇ Ἑκάτῃ σκύλακας προσῆγον εἰς θυσίαν, ἣν ὡς φασματώδη δεδοίκασιν.)

13. ἨΡΙΑ. Ἠρία οἱ τάφοι, (κοινῶς) παρὰ τὸ ἐνηρίσθαι τῇ γῇ· ἢ παρὰ τὴν ἐπιχεομένην τοῖς νεκροῖς ἔραν, ἤγουν γῆν, ἢ ἔστιν ἱερά. (Τὰ ὑπὸ τὴν γῆν μνήματα.)

ΔΑΣΠΛΗΤΙ. Ἢ ἣ οὐκ ἄν τις διαπελάσειεν, ἢ τὸ δα ἐπιτατικὸν, πολυπέλαστε· ἢ ἀντὶ τοῦ πολεμική· ἢ ἔγκειται ἡ δαῒς, τουτέστιν ἡ μάχη· ἢ προσπελάζουσα ταῖς δασὶ, τουτέστι φωσφόρος· ἐπεὶ ἡ αὐτή ἐστι τῇ σελήνῃ. Ἄλλως. Νεκύων ἀνά τ' ἠρία· ἤγουν διὰ τῶν μνημάτων, καὶ τοῦ μέλανος αἵματος τῶν νεκρῶν. δασπλῆτι δὲ, σφόδρα πλησιάζουσα. Καὶ ἐς τέλος ἄμμιν ὀπήδει, ἤγουν μέχρι τέλους παράμενε. τὰς μαγείας ταύτας ποιοῦσα χείρους οὐδὲν οὔτε τῶν μαγειῶν τῆς Κίρκης, οὔτε τῶν μαγειῶν τῆς Μηδείας, οὔτε τῶν μαγειῶν τῆς ξανθῆς Περιμήδης.

15. ΜΗΤΕ. Ἔτι καὶ νῦν ἐν τῷ σεληναίῳ ὄρει ὄρμους δεικνύουσι τῆς Μηδείας, καὶ Κίρκης, ἐν οἷς ἔκοπτον τὰ φάρμακα.

16.

16. ΠΕΡΙΜΗΔΑΣ. Αὕτη ἐςὶν ἡ παρ' Ὁμήρῳ Ἀγαμήδη λεγομένη, ἣ τόσα φάρμακα εἴδεν, ὅσα τρέφει εὐρεῖα χθών.

17. ΙΥΓΞ. Ἴυγξ, ὄρνεον Ἀφροδίτης, ὃ αἱ φαρμακίδες συνεργὸν ἔχουσι πρὸς τὰς μαγείας, λέγουσι δὲ καὶ αὐτὸν τὸν ἔρωτα ἀπὸ τοῦ ἐνόντος ζώου ἴυγγα, ὥς φησι Πίνδαρος, καὶ Ἀριςοτέλης ἐν τῷ περὶ ζώων μορίων, μεῖζον σπίνης αὐτὸ λέγων. ἡ κίναιδος, ἡ παρὰ Ῥωμαίοις σεισοπυγὶς καλουμένη, διὰ τὸ πανταχοῦ ςρέφειν καὶ λυγίζειν τὸν αὐχένα ἢ τὴν πυγήν. ἢ τὴν Ἰύγγα, ὥς φησι Καλλίμαχος, Ἠχοῦς θυγατέρα, φαρμακεύειν δὲ τὸν Δία, ὅπως ἂν αὐτῇ μιχθῇ· ὅθεν ὑπὸ Ἥρας εἰς ὀρνιθάριον αὐτὴν μεταβαλεῖν, καὶ συνεργεῖν ταῖς φαρμακείαις. Ἄλλως. Ἴυγξ, ἡ λεγομένη σεισοπυγίς· ἥν φασιν ἐν τῇ φύσει ἔχειν ἐρωτικήν τινα πειθώ· ἀφ' ἧς καὶ πάντα ἁπλῶς τὰ εἰς φιλίαν κινοῦντα φάρμακα, ἴυγγας λέγουσι, καὶ τὰ ἐπαγωγὰ ἄλλως καὶ χαρίεντα, κατὰ μεταφοράν· ἐνταῦθα δὲ ἴσως τὴν σεισοπυγίδα λέγει, ἣν ἐν κατασκευῇ τινὶ ἡ Σιμαίθα ἔχουσα ταῦτα ἐπᾴδει. (Στρουθάριον ὁ συμβάλλεται πρὸς μαγγανείαν καὶ θέλγει, ὅθεν καὶ τοὺς θέλγοντας λόγους ἴυγγάς φασι. Μὴ βουλόμενον δὴ λέγει, ἕλκε τὸν ἄνδρα ἐκεῖνον πρὸς τὸν ἐμὸν δῶμα.)

18. ἈΛΦΙΤΑ. Ὡς τῶν μαγευουσῶν ἄλφιτα θυουσῶν. ταῦτα δὲ θυλήματα ἔλεγον. τίκεται δὲ τύ-

τύφεται, θυμιᾶται, ὑπὸ τοῦ πυρὸς ἀναλίσκεται. γράφεται ἔτι καὶ κάεται. ῥόμβος δὲ ὃν οἱ Ἀττικοὶ κόρυμβον καλοῦσι. παρόσον τέλειός ἐςιν ἀριθμὸς ὁ τρεῖς, ἀρχὴ ὢν, καὶ μέση, καὶ τέλος. καὶ ἔςι φύσει τρίγωνος. τὸ δὲ τάκεται, ἐπὶ κηροῦ καὶ χιόνος, καὶ τῶν τοιούτων λέγεται, τῶν κατ᾽ ὀλίγον ἀναλισκομένων. ἐνταῦθα δὲ ἁπλῶς, ἀντὶ τοῦ ἀναλίσκεται, καὶ φθείρεται. (ἘΠΙΠΑΣΣΕ. Πάσσω. τὰ τετριμμένα τινὰ ἐπιτίθημι. πάσσω καὶ τὸ κοσμῶ. Ὅμηρος· πολλοὺς δ᾽ ἐνέπασσεν ἀέθλους· ἀντὶ τοῦ μετὰ κόσμου ἐτίθη)

19. ΠΑ. Ποῖ ἔχεις τὸν νοῦν ἐκτετοπισμένον· ὄντως βδελυρὰ, καὶ σοὶ γέλως γεγέννημαι;

(20. Ἦ ΡΑ γέ τοι μυσαρὰ, ὦ ἐπίπονε; καί σοι τὸ τέρμα τῆς εἱμαρμένης πάρεςιν· ἐξεπτοημένη γὰρ, οὐ διακονεῖς μοί. τὸ δὲ, ΤΙΝ ἐπίχαρμα τέτυγμαι, καταγέλαςός εἰμι παρὰ σοί. ἘΠΙΧΑΡΜΑ· Ποιητικὸν, ἐφ᾽ ᾧ ἐπιχαίρει τις· Τὸ δὲ ἐπιχαίρειν, τὸ κατά τινος χαρὰν ἔχειν.)

23. ἈΝΙΑΣΕΝ. Ἤγουν, ἐλύπησε, καὶ ἐγὼ κατὰ τοῦ Δέλφιδος δάφνην καίω· καὶ ὡς λακήσει μεγάλως πυρακτωθεῖσα, καὶ ἐξαίφνης ἀναφθήσεται, καὶ οὐδὲ τέφραν εἴδομεν αὐτῆς, οὕτω καὶ ὁ Δέλφις ἐν τῇ φλογὶ τοῦ ἔρωτος τήκοιτο.

26. ἈΜΑΘΥΝΟΙ. Ἄμαθον ποιῆσαι, ἀφανίσαι, ἄμαθος γὰρ ἡ κόνις.

28.

28. ʽΩΣ. Καθὰ σὺν ἀγαθῇ τύχῃ ἐγὼ τοῦτον τὸν κηρὸν ἀναλίσκω, οὕτως εἴθε διαῤῥέοιτο εὐθὺς καὶ οὐκ εἰς ἀναβολὰς ὑπὸ τοῦ ἔρωτος ὁ Μύνδιος Δέλφις. σὺν δαίμονι δὲ, τῇ σελήνῃ ἢ τῷ ἔρωτι, ἢ τῷ ἑαυτοῦ δαίμονι, ὡς Μένανδρός φησι· Δαίμων ἀνδρὶ παρίςαται εὐθὺς γινομένῳ. περιβόητον δὲ τὸ Σωκράτους δαιμόνιον. τὸ δὲ Μύνδιος ἀπὸ τόπου. Μύνδος γὰρ Ἀρκαδίας, ἔνθεν ἦν ὁ νεανίας. οἱ δὲ, Καρίας φασὶ τὴν Μύνδον.

30. Χ' ʽΩΣ. Καὶ καθὰ ςρέφεται οὗτος ὁ χάλκεος τροχὸς ἐξ Ἀφροδίτης, οὕτως ἐκεῖνος ςρέφοιτο παρὰ ταῖς ἐμαῖς θύραις. 30. (ʽΡΟΜΒΟΣ χαλκοῦν ἔφη ῥόμβον τὴν ἐκ τοῦ κηροῦ τοῦ αἰόλου καὶ τοῦ πηλοῦ ἴυγγα διὰ τὴν ςεῤῥότητα καὶ δύναμιν τῶν φαρμάκων. Μέχρι τρίων τοῦτο ἐποιεῖ, διὰ τὸ τέλειον καὶ διὰ τὸν ἀριθμὸν τοῦ τρίου.)

33. ΘΥΣΩ. Θυσῶ, πυρὶ καύσω. ἣν δὲ πρὸ τούτου ʽΕκάτην ἐκάλεσε, ταύτην νῦν Ἄρτεμιν λέγει, διὰ τὸ ὑπομεῖναί τινα κοινωνίαν ταῖς θεαῖς.

34. ΚΙΝΗΣΑΙΣ. Ρ' ἀδάμαντα. Τινὲς ἀδάμαντα τὸν λίθον, ἢ τὸν ἀδάμαντα σίδηρον· βέλτιον δὲ τὸν Ραδάμαντα, ἤγουν τὸν Πλούτωνα λέγειν, καθὸ σκληρὸς καὶ ἀδάμαςος. ταῦτα δὲ ἀναφέρει ἐπὶ τὸν Δέλφιδα, καὶ φησὶ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ δονεῖν, καὶ εἴτι περ ςέρεμνον ἔχει τοῦ σώματος. 34. (Τινὲς ʽΡαδάμαντα τὸν Πλούτωνα. βέλτιον δὲ κυρίως ἀδάμαντα

μαντα διὰ τὴν στερρότητα τῶν πόνων) Ἄλλως. καὶ εἴ τι περ ἀσφαλὲς ἄλλο. καὶ εἴ τις ἐστὶν ἐν τῷ ἅδῃ ἀδάμας, σκληρότερος ὢν δηλονότι τοῦ παρ' ἡμῖν ἀδάμαντος, καὶ κατὰ μηδεμίαν μηχανὴν μαλάττεσθαι δυνάμενος, καὶ τοῦτον κινήσαις ἄν, ἀντὶ τοῦ μαλάξαις· καὶ εἴτι περ ἀσφαλὲς ἄλλο, ἤγουν σκληρὸν καὶ μὴ δυνάμενον μαλάττεσθαι. Ἄρτεμις δέ, ἡ αὐτὴ τῇ σελήνῃ. (Οὐχ ὅτι ἐν τῷ ἅδῃ ὁ ἀδάμας ἐστιν, ἀλλὰ τὸν πάνυ σκληρόν φησιν, εἰ γὰρ δὲ ἐπὶ γῆς ἀδάμας οὕτως σκληρὸς, πολλῷ μᾶλλον ὁ ἐν ἅδῃ. Καὶ δὲ πρὸ τούτου Ἑκάτην ἔφη, ταύτην νῦν Ἄρτεμιν λέγει διὰ τὸ ὑπομεῖναί τινα κοινωνίαν αὐταῖς ταῖς θεαῖς.)

35. ΘΕΣΣΤΛΙ. Πρὸς τὴν παιδίσκην φησὶ τεκμαιρομένη, ὡς ἐκ τῶν ὠρυγῶν τῆς θεοῦ κατὰ τὰς τριόδους πεφηνυίας. διὸ προστάσσει καθάπερ τάχος τὸ χάλκωμα ἠχεῖν, ὅτι οὐκ ἔλαθεν αὐτὴν φανεῖσα.

36. ΤΡΙΟΔΟΙΣΙ. Ἱδρύοντο δὲ τὴν Ἑκάτην ἐν ταῖς τριόδοις, ὅτι ἐπὶ τῶν καθαρμάτων καὶ μιασμάτων ἡ θεός. ἔνιοι δέ φασι Φεραίας τῆς Αἰόλου καὶ Διὸς παῖδα αὐτὴν γεγονέναι, καὶ ὑπὸ τῆς μητρὸς εἰς τρίοδον αὐτὴν ἐῤῥίφθαι· τῶν δὲ Φέρητος βουκόλων ἀνελκομένων καὶ ἀναλαμβανομένων ἐκθρέψαι. διόπερ τὰς τριόδους ἱερὰς τῆς θεοῦ νομισθῆναι. ἱδρύοντο δὲ αὐτὴν καὶ πρὸ τῶν θυρῶν, ὥς φησιν Αἰ-

Αἰσχύλος· Δέσποιν' Ἑκάτη, τῶν βασιλείων πρόδρομος μελάθρων. ΧΑΛΚΙΟΝ. Τὸν γὰρ χαλκὸν ἔπεῖδον, ἐν ταῖς ἐλλείψεσι τῆς σελήνης, καὶ ἐν τοῖς κατοιχομένοις, ἐπειδὴ ἐνομίζετο καθαρὸς εἶναι καὶ ἀπελαστικὸς τῶν μιασμάτων. διόπερ πρὸς πᾶσαν ἀφοσίωσιν καὶ ἀποκάθαρσιν αὐτῷ ἐχρῶντο, ὥς φησι καὶ Ἀπολλόδωρος ἐν τῷ περὶ θεῶν. τὸ ἄχει, ἀντὶ τοῦ ψόφει, κρoῦε, ἐπεὶ ὁ τοῦ χαλκοῦ ἦχος οἰκεῖος τοῖς κατοιχομένοις. Φησὶν Ἀπολλόδωρος, Ἀθήνησι τὸν ἱεροφάντην τῆς Κόρης ἐπικαλουμένης, ἐπικρούειν τὸ καλούμενον ἠχεῖον. καὶ παρὰ Λάκωσι βασιλέως ἀποθανόντος, εἰώθασι κρούειν λέβητα. (Ἰδοὺ σιγᾷ μὲν ὁ πόντος, καὶ αἱ πνοαὶ ἐπαύθησαν. Ἡ δὲ ἐντὸς τῶν στέρνων ἀνία οὐ σιγᾷ ἀλλ' ἤδη ὅλη δὶ ἐκεῖνον καταίθομαι, ὅς με τὴν παρθενίαν ἀφείλετο, καὶ πεποίηκεν εἶναί με ἀναιδῆ ἀντὶ κοσμίας γυναικός.)

40. ΤΑΛΑΙΝΑΝ. Ὅς με τὴν ἀθλίαν ἀντὶ τοῦ κατάστασιν ἔχειν γυναικὸς, ἐποίησεν εἶναι ἀγενῆ καὶ ἄσεμνον. (οἷον μαίνουσαν ἐποίησεν. Τοῦτο γὰρ ἐστι τὸ ἀπάρθενον ὅστις μὲν γαμετῆς γυναικὸς ἀπαρθένευτον ἐποίησε καὶ ἄκοσμον.) τὸ δὲ ἦμεν, ἀντὶ τοῦ εἶναι, ἐκ τοῦ ἔμμεναι γίνεται, ἐκβολῇ τοῦ πρώτου μ, καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς η, καὶ ἀποκοπῇ τῆς αι διφθόγγου, ἦμεν.

45. ΘΑΣΕΑ. Θησεὺς γὰρ ἁρπάσας Ἀριάδνην τὴν Μίνωος, καὶ ἀπάρας εἰς Δίαν, τὴν νῦν καλουμένην Νάξον, κατὰ Διονύσου βούλησιν λήθῃ τινὶ χρησάμενος, ἀπέλιπεν αὐτὴν καθεύδουσαν. πολλαὶ δὲ καὶ ἕτεραί εἰσι νῆσοι Δίαι καλούμεναι· ἥτε πρὸ τῆς Κρήτης, ἐν ᾗ οὐκ εἰκὸς μόνῃ συμβῆναι τὰ περὶ τὴν Ἀριάδνην, ἡ μετονομασθεῖσα Νάξος· καὶ ἡ περὶ Μῆλον, καὶ ἡ περὶ Ἀμοργὸν, καὶ ἡ τῆς Κέω χερρόνησος, καὶ ἡ Πελοποννήσου.

48. ΙΠΠΟΜΑΝΕΣ. Ὁ μὲν Θεόκριτός φησι

φυτὸν εἶναι τὸ ἱππομανές· οἱ δὲ περιττοὶ καὶ πολυπράγμονες, οὔ φασι φυτὸν εἶναι, ἀλλὰ τοὺς ἀποτικτομένους πώλους ἔχειν τὶ σαρκίον φυόμενον ἐπὶ τοῦ μετώπου γλοιῶδες, ἔλαττον ἰσχάδος, ὃ καλεῖται ἱππομανές. ἀποτρώγουσι δὲ αὐτὸ καὶ ἀπολείχουσιν εὐθὺς αἱ ἵπποι. καὶ εἰ τοῦτο ποιήσουσι, φιλοστοργοῦσι τὰ ἔκγονα· εἰ δὲ μὴ, ἀπεχθαίρουσι, καὶ οὐ προσίενται. διὰ τὸ φυσικῶς οὖν συμβάλλεσθαι πρὸς φιλοστοργίαν. οἱ ἱπποφορβοὶ ἀφαιροῦσιν αὐτὸ, καὶ αἱ φαρμακίδες χρῶνται αὐτῷ πρὸς τὰ φίλτρα. φασὶ δὲ ὅτι εἰ αἴσθοιντο τῆς ὀσμῆς αἱ ἵπποι, ἐκμαίνονται πρὸς τὸν ἔχοντα αὐτό. διὸ καὶ οὗτος μέμνηται τοῦ ἱππομανοῦς, ὅπερ συντελεῖ πρὸς τὰ φίλτρα, ὥς φησιν Ἀριστοτέλης καὶ Θεόφραστος. Ἄλλως. Κρατέυας φησὶ τὸ φυτὸν ἔχειν καρπὸν ὡς σικύου ἀγρίου, μελάντερον δὲ τὸ φύλλον ὥσπερ μήκωνος ἀκανθῶδες. οὐ μέν τοι προστίθησιν, εἰ πρὸς φίλτρα συμβάλλεται, ἢ συμμάχεται. Ἴσως φυτὸν αὐτὸ ἔφη ὁ Θεόκριτος, οἱονεὶ φῦμα ἀπὸ τοῦ φύεσθαι ἐν τοῖς πώλοις, ὥς φησιν Ἀριστοτέλης. λέγει γὰρ καὶ Ἀρχίλοχος τὸ φῦμα φυτόν. Ἐσθλὴν γὰρ ἄλλην οἶδα τοίουτου φυτοῦ εἴκασιν. ἀντὶ τοῦ, φύματος. ὁ νοῦς· Φυτόν ἐστι παρὰ τοῖς Ἀρκασιν, ἱππομανές. ἐπὶ τούτῳ πᾶσαι αἱ πῶλοι μαίνονται κατὰ τὰ ὄρη, καὶ αἱ ταχεῖαι ἵπποι. τοῦτο ὥσπερ ἑρμηνευτικὸν ἐπάγει τοῦ ἱππομανές. οὐ δείκνυσι δὲ τίνα μανίαν λέγει μαίνεσθαι ἐπ' αὐτῷ τὰς ἵππους καὶ τὰς πώλους. Ἴσως ἕλκει αὐτὸ ταύτας ἐφ' ἑαυτὸ, καὶ ἐνθουσιᾷν ποιεῖ, ἐπὶ τὴν αὐτοῦ ζήτησιν ὀσφρώμενον.

50. ὩΣ. Οὕτω καὶ τὸν Δέλφιν ἴδοιμι μαινόμενον δηλονότι, καὶ εἰς τόδε τὸ οἴκημα εἴθε ἔλθοι ἐκ τῆς λιπαρᾶς παλαίστρας. (Λιπαρὰν φησι τὴν παλαίστραν διὰ τὸ ἔλαιον· ἠλείφοντο γὰρ οἱ εἰσίοντες ἐλαίῳ γυμνοὶ παλαίοντες διὰ τὸ γλίσχρον.)

λι-

λιπαρὰν δὲ λέγει παλαίςραν, ἐπεὶ οἱ παλαίοντες, ἐλαίῳ πρότερον ἠλείφοντο, εἶτα ἐπάλαιον. (51. Ἴδοιμι γοῦν τὸν Δέλφιν ἐκ τῆς παλαίςρας ἐρχόμενον εἰς τὸ ἐμὸν δῶμα μαινομένῳ ἴκελον. Ἐπαμφοτερίζεται τὸ ἴκελος, καὶ δίφθογγος γράφεται ϊ, ὡς ἔςιν εὑρεῖν ἐν τοῖς μέτροις. Ἔςι δὲ ποιητικόν.)

53. ΤΟΥΤ'. Τοῦτο τὸ μέρος τοῦ ἄκρου τῆς ἑαυτοῦ χλαίνης δηλονότι ἀπέβαλλεν, ὃ ἐγὼ νῦν ξαίνουσα καταβάλλω ἐν τῷ πυρὶ τῷ ἀγρίῳ, ἤγουν τῷ δραςηρίῳ. ὅπερ καὶ ἄκοντα ἐλθεῖν ἀναγκάσει. κράσπεδον, τὸ ἄκρον τοῦ κάτω μέρους τοῦ ἐνδύματος. ἐνταῦθα δὲ κράσπεδον λέγει, ἀντὶ τοῦ μέρους τοῦ κρασπέδου.

55. ΑΙ. Φεῦ, ὦ ἔρως ἀλγεινέ. διὰ τί μου τὸ μέλαν αἷμα πᾶν ἐκπέπωκας, ἐμφύς με. ἤγουν κατασχών με ὡς βδέλλα λιμνῆτις.

56. ΒΔΕΛΛΑ Αἱ βδέλλαι (καὶ) ἐν λίμναις γίγνονται καὶ ἐν ποταμοῖς, προσαγόμεναι δὲ, τὸ αἷμα (τῇ σαρκὶ) ἐκθηλάζουσι. εἴρηται δὲ βδέλλα, παρὰ τὸ βδάλλειν, ὅ ἐςιν ἐξαμέλγειν τὸ αἷμα· τὸ γὰρ ἀμέλγειν, Ἀττικοὶ βδάλλειν λέγουσι. (βδέλλα ἀπὸ τοῦ βδέλλω καὶ βδάλλω Ἀττικῶς, τὸ μύζω.) Νίκανδρος· Ἦε σύ γε βδήλαιο νέον γλάγος.

58. ΣΑΤΡΑΝ. Τὴν κοινῶς λεγομένην χλωροσαῦραν. διαλγοῦσα γὰρ καὶ ἐνθυμουμένη, τὸ διὰ τῆς σαύρας ποτὸν ὑπισχνεῖται αὐτῷ αὔριον δώσειν. ἔςι δὲ αὕτη δυσχερὴς, ἥ τις ἀποκτανθεῖσα καὶ ξηρανθεῖσα καὶ συντριβεῖσα, σὺν ἀλφίτῳ δίδοται. μεμύθευται γοῦν, ὡς καὶ τοῦτο τῶν φίλτρων ἐςὶν ἕν.

59. ΘΡΟΝΑ. Θρόνα Θεσσαλοὶ μὲν, τὰ πεποικιλμένα ζῶα· Κύπριοι δὲ, τὰ ἀνθινὰ ἱμάτια· Αἰτωλοὶ δὲ φάρμακα, ὥς φησι Κλείταρχος· Ὅμηρος δὲ τὰ ῥόδα, παρὰ τὸ ἄνω θορεῖν ἐκ τῆς γῆς. (Τὰ φάρμακα τουτέςι τὰ φίλτρα.)

60. ΦΛΙΑΣ. Γράφεται καὶ Φιλίας, τουτέςι πρὸς Φιλίαν.

61. ΔΕΔΕΜΑΙ. Ἤγουν, ἐκδέδεμαι, ἐκκρεμὴς εἰμι, (τῷ θυμῷ.) τουτέςι τῇ ψυχῇ· αὐτὸς δὲ, οὐδεμίαν Φροντίδα ποιεῖταί μου.

62. ἘΠΙΦΘΥΣΔΟΙΣΑ. (Φθύουσα) Ἐπιψιθυρίζουσα, ἡσύχως ἐπᾴδουσα. (Ἀντὶ τοῦ μετὰ ψιθυρισμὸν ἐπιπτύουσα)

(64. ΜΟΥΝΗ. ἀπελθούσης Θεςύλιδος μεμονῶτο ἡ Σιμαίθα. Καὶ διηγεῖτο ἐξ ἧς αἰτίας τῷ ἔρωτι τοῦ Δέλφιδος προσπεπτώκει.)

65. ΑΓΑΓΕ. Ἤγουν, προὐξένησεν;

66. ἨΝΘ' Ἄρχεται διηγεῖσθαι ὅπως ἐνέπεσεν εἰς τὸν ἔρωτα. Φησὶ δὲ οὕτως. ἦλθεν τοῦ Εὐβούλου θυγάτηρ Ἀναξὼ κανηφοροῦσα τῇ Ἀρτέμιδι, καὶ πομπὴν ἀγομένη τῇ θεῷ. (Ἄλλως· Αὐτὴ δὲ παρακληθεῖσα ὑπὸ Φίλης ἐπὶ τὴν θέαν τῆς πομπῆς, ἦλθέν, Φησι, καὶ ἰδοῦσα τὸν Δέλφιν ἠράσθη αὐτοῦ) εἰώθασι γὰρ (καὶ) τῇ Ἀρτέμιδι κανηΦορεῖν αἱ μέλλουσαι γαμεῖσθαι, ἐπὶ ἀφοσιώσει τῆς παρθενίας, ἵνα μὴ νεμεσηθῶσιν ὑπ' αὐτῆς. τὰ δὲ μυςήρια ταῦτα, Ἀθήνῃσι πολιτεύονται. ἐκανηΦόρουν δὲ τῇ Ἀρτέμιδι, αἱ ὥραν ἔχουσαι γάμου, ὥσπερ ἀπολογούμεναι περὶ τῆς παρθενίας τῇ θεῷ, ἵνα μὴ ὀργισθῇ αὐταῖς μελλούσαις τολοιπὸν Φθείρεσθαι. καὶ παρὰ Μενάνδρῳ. Αἱ κυΐσκουσαι ἐπικαλεῖσθε τὴν Ἄρτεμιν, ἀξιοῦσθαι συγγνώμης, ὅτι διεκορήθητε. Ἄλλως. ὁ νοῦς· ἦνθ' ἁ τῶ' ὐβούλοιο ἦλθεν ἡ Ἀναξὼ ἡ τοῦ Εὐβούλου ἡμῖν θυγάτηρ δηλονότι ἡ κανηΦόρος, εἰς τὸ ἄλσος τῆς Ἀρτέμιδος. ἤγουν εἰς τὸ τέμενος τῆς Ἀρτέμιδος, εἰς τὸν ἀνατεθειμένον αὐτῇ τόπον. ἄλσος δὲ λέγει αὐτὸν, ὡς δενδρώδη ὄντα.

67. ΤΑ. Ταύτῃ δὴ τῇ Ἀναξοῖ δηλονότι, πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα θηρία συνεπόμπευε. περιςαδὸν· ἤγουν, κατὰ κυκλικὴν ςάσιν, κύκλοθεν· ἐζωγραΦημένα

δὲ

δὲ ταῦτα ὡς ἔοικεν ἐπομπεύετο. ἐν αὐτοῖς δὲ καὶ λέαινα, ἐπόμπευε.

70. ΚΑΙ. Καί με ἡ τροφὸς τοῦ Θεοχαρίλου ἡ ἀπὸ τῆς Θράκης ἡ μακαρῖτις· ἐτελεύτησε γὰρ τὸν βίον δηλονότι.

71. ΑΓΧΙΘΥΡΟΣ. Ἐπιῤῥηματικῶς ἀντὶ τοῦ πλησίον ναίουσα καὶ οἰκοῦσα. ΚΑΤΕΥΞΑΤΟ. Τουτέστιν, ὅρκους μοι ἐπέθηκε, πρὸς θεῶν λέγουσα, καὶ τοιαῦτά τινα, καὶ ἱκέτευσεν ὥστε ἀπελθεῖν με θεάσασθαι τὴν πομπήν.

72. ΕΓΩ. Ἐγὼ δὲ αὐτῇ, ἡ μεγάλως δυστυχὴς, ἠκολούθουν. οὗτος γὰρ οὐ μόνον ὁ ὄλεθρος καὶ θάνατος, ἀλλὰ καὶ πᾶν δεινόν. τοῦτο δὲ λέγει ὅτι ἐπείσθη προελθεῖν ἐπὶ τὴν θέαν.

74. ΞΥΣΤΙΔΑ. Ξυστὶς, γυναικεῖόν τι ἔνδυμα πεποικιλμένον. (Ἦν δὲ καὶ ἀνδρῶν. Ἀριστοφάνης· Ἁρμ' ἐλαύνης ἐπὶ πόλιν ξυστίδ' ἔχων.) Ἄλλως. περιβόλαιον λεπτὸν ᾧ χρῶνται καὶ οἱ ἁρματηλάται. εἴρηται δὲ, ἀπὸ τοῦ τὸν χοῦν ξύεσθαι, ἢ ὡς ἕτεροι, ἀπὸ τοῦ ξύειν τὸν χρῶτα.

76. ΕΥΣΑ. Ἤγουν, οὖσα· τὸ γὰρ εὖσα ἀπὸ τοῦ ἐοῦσα γίνεται. κατὰ τὸ μέσον τῆς ὁδοῦ τῆς πλατείας, ἐκεῖ ὅπου εἰσὶ τὰ οἰκήματα τοῦ Λύκωνος, εἶδον τὸν Δέλφιν, καὶ τὸν Εὐδάμιππον ὁμοῦ πορευομένους· τούτοις δὲ ἦν γενειάς μὲν ξανθοτέρα ἑλιχρύσου, στήθη δὲ λάμποντα κατὰ πολὺ πλέον ἢ τὸ στῆθος τῆς σελήνης δηλονότι, ἢ τὸ φῶς. (79. Ὡς ἀπὸ τῆς λιπαρᾶς παλαίστρας ἔστιλβον. Καλὸν πόνον· τὸν καλλύνοντα. ἰσχὺν γὰρ περιποιεῖ καὶ εὐεξίαν γυμνάσιον.)

80. ΓΥΜΝΑΣΙΟΙΟ. Καθὰ ἀπὸ τῆς παλαίστρας ἐξελθοῦσιν, αὐτίκα τότε καλὸν πόνον λιποῦσι, τουτέστι, τοὺς γενναίους ἀγῶνας τῆς πάλης λιποῦσιν.

(82. ἸΑΦΘΗ. Ἀντὶ τοῦ ἐτρώθη· ἀπὸ τοῦ ἰάπτω· Τοῦτο δέ ἐστι ἀπὸ τοῦ ἴοις βάλλειν.)

83.

83. ΟΥΚ. Καὶ οὐδαμῶς οὔτε τῆς πομπῆς ἐκείνης αἴσθησιν ἔσχον, οὐδὲ ὅπως εἰς τὸν οἶκον ἐπανέστρεψα. τοῦτο γὰρ ὁμοῦ, τὸ πάλιν ἀπῆνθον ἔγνων.

85. ΑΛΛΑ. Ἀλλὰ πυρώδης τίς με νόσος, τουτέστι πυρετὸς, ἐδαπάνησεν, ἢ ἐξαλάπαξε, διέφθειρεν, ἐκτὸς φροντίδος καὶ γνώμης ἐποίησε. γράφεται καὶ ἐξάλλαξεν· ἵν' ᾖ ἐξήλλαξε. Ἄλλως. Ἀλλάπαβα παρ' Ἀττικοῖς τὰ κενώματα. καὶ λάπαβος βοτάνη τὶς κενωτική.

86. ΚΕΙΜΑΝ. Καὶ ἐκείμην ἐν τῇ κλίνῃ ἐπὶ δέκα ἡμέρας καὶ νύκτας· καὶ τὸ σῶμά μου ὅμοιον ἐγένετο καταπολὺ θάψῳ, τῷ κοινῶς λεγομένῳ χρυσοξύλῳ.

88. ΠΟΛΛΑΚΙ. Χλωρὸς, ἢ ξανθός. θάψος γάρ ἐστι ξύλον τι ὃ καλεῖται σκυθάριον, ἤγουν σκυθικὸν ξύλον, ὥς φησι καὶ Σαπφώ. τούτῳ δὲ τὰ ἔρια βάπτουσι, καὶ ποιοῦσι μήλινα, καὶ τὰς τρίχας ξανθίζουσιν. ἔστι δὲ τὸ παρ' ἡμῖν λεγόμενον χρυσόξυλον. Ἀσκληπιάδης δὲ, φυτόν τι χλωρὸν, ὅθεν καὶ τὴν θαψίαν πρὸς τὰ ὑπώπια· βάπτεσθαι δὲ ἐκ ταύτης τὰ κροκοειδῆ. (ἔστι δὲ καὶ κίτρινον)

90. ΟΣΤΕΑ. (καὶ ἐλεπτυνήθην, ὥστε τὰ ὀστέα μόνα ὑπολείπεται, καὶ τὸ δέρμα.) Ὀστᾶ ἀκμὴν εἰσὶν ὑπόλοιπα, καὶ εἰς τίνος γραίας δόμον οὐκ ἀπῆλθον, ἥτις· ἐπῳδαῖς ἠπίστατο χρῆσθαι; ἀλλ' οὐδεμία ἦν ἀνάπνευσις, οὐδ' ἐκουφιζόμην τοῦ ἔρωτος, καὶ ὁ χρόνος διήρχετο ῥέων.

94. Χ' ὨΤΩ. Καὶ τοῦτον τὸν τρόπον τοῦ πράγματος ἔχοντος δηλονότι, ἔλεξα τὴν ἀλήθειαν τῇ ἐμῇ δούλῃ, οὑτωσὶ εἰποῦσα εἶα ἄγε, ὦ Θέστυλι, καὶ ἐπινόησον, τινὰ μηχανὴν ἔξευρε, ἕνεκα τῆς χαλεπῆς μου καὶ βαρείας νόσου, ὅτε με ὁ ἔρως τοῦ Μυνδίου πολλὰ βαρύνει. ἀλλὰ ἀπελθοῦσα πρὸς τὴν παλαίστραν τοῦ Τιμαγήτου, σκόπησον. ἐκεῖ γὰρ ἀναστρέφεται καὶ ἐκεῖ αὐτῷ ἡδὺ καθέζεσθαι.

99. ΦΡΑΖΕΟ. Συνεχῶς ἐπικαλεῖται τὴν σελήνην ἢ ὡς συνεργὸν πρὸς μαγείας, ἢ ὡς καὶ αὐτὴν ἐρασθεῖσαν Ενδυμίωνος.

100. ΚΗΠΕΙ. Καὶ ἐπειδὰν αὐτὸν μόνον ὄντα εἴδῃς, κεχωρισμένον δηλονότι τῶν ἄλλων, ἥσυχα, ἤγουν ἡσύχως νεῦσον, καὶ εἰπὲ, ὅτι ἡ Σιμαίθα σε καλεῖ, καὶ ὁδήγησον αὐτὸν ὧδε. τὸ ἥσυχα Μούνατος παρώξυνεν, ἵνα ᾖ ἀντὶ τοῦ ἡσύχως. ἀγνοεῖ δὲ ὅτι τὰ εἰς α οὐδέτερα πληθυντικὰ ἀντὶ ἐπιῤῥημάτων πολλάκις λαμβάνεται. οἷον φίλα ἀντὶ τοῦ φίλως· καὶ ὅσια, ἀντὶ τοῦ ὁσίως.

102. ΩΣ. Οὕτως ἔφην, αὐτῇ δηλονότι τῇ δούλῃ. ᾘΔ'. Αὐτὴ δὲ ἀπῆλθε καὶ ἤγαγε τὸν εὐτραφῆ Δέλφιν δηλονότι εἰς τὸν ἐμὸν οἶκον (ΛΙΠΑΡ. τὸν ἔχοντα τὸν χρωτὰ λιπαρὸν ἤγουν πίονα.)

103. ʼΕΓΩ. ʼΕγὼ δὲ ὡς εἶδον αὐτὸν ἤδη τὴν φλιὰν τῆς θύρας ὑπεραμειβόμενον, ἤγουν ὑπερβαίνοντα ποδὶ ἐλαφρῷ, πλέον χίονος ἅπασα ἐψυχράνθην. (Πᾶσα ἐψύχθην, ἀντὶ τοῦ ψυχροτέρα γέγονα καὶ χίονος, ἱδρῶτι δὲ περιεῤῥεόμην ὅσῳ ἂν ἐν νοτίαις δρόσοις.

(104. ʼΑΜΕΙΒΟΜΕΝΟΝ. ʼΑντὶ τοῦ ἀμείβαντα· ʼΑμείβω γὰρ τὸ διέρχομαι. καὶ Ὅμηρος· Γήραο ὑπὲρ οὐδὸν ἀμείψας· ʼΑμείβω καὶ ἀντικαταλάττω, ἀμείβομαι δὲ τὸ διαδέχομαι λόγῳ ἢ ἄλλῳ τινὶ πράγματι.)

107. ʽΙΔΡΩΣ. Κατέτρεχε, κατεφέρετο καὶ δαψιλῶς ἔῤῥει, ὁμοίως καὶ κατ' ἴσον ταῖς καθύγροις δρόσοις. κόχος γὰρ ὁ δαψιλὴς ῥοῦς. ὠνοματοπεποίηται δέ.

108. ΦΩΝΑΣΑΙ. Οὐδὲ φωνῆσαί τι ἐδυνάμην, οὐδ' ὅσον ἐν ὕπνῳ κνυζῶνται τὰ τέκνα φωνοῦντα πρὸς φίλην αὐτῶν μητέρα. τὸ κνυζᾶσθαι, ἐπὶ τῶν κυνῶν λέγεται κυρίως, ὅτε προσερχόμενοί τινι, φωνήν τινα ἀπὸ χαρᾶς ἀφιᾶσιν. (ὅτε σαίνουσιν τὸ οὐ-

οὐραῖον προσιόντες τοῖς δεσπόταις καὶ κνυζηθμὸς ἡ φωνή.) ἐνταῦθα δὲ ἐπὶ τῶν βρεφῶν τοῦτο τίθησι μεταφορικῶς. ὁμοίως τὸ φωνεῦντα, ἀντὶ τοῦ φωνοῦντα, κυρίως ἐπὶ τῶν ὀρνέων λέγεται, καταχρηςικῶς δὲ ἐπὶ τῆς ἡσύχου καὶ ἀσήμου ὑλακῆς τῆς κυνῶν.

110. ἈΛΛ' Ἀντὶ τοῦ ἄφωνος γέγονα ὁμοία δαγῦδι, ᾧ αἱ παρθένοι κοσμοῦνται. δαγὺς δέ ἐςι κορεκόσμιόν τι. καλοῦσι δὲ αὐτὸ καὶ νύμφην, οἱ δὲ πλαγγόνα· ὡς Ἀττικοὶ ἀπὸ τοῦ πεπλάσθαι ἐκ κηροῦ. Ἄλλως. Δαγὺς, κόσμος ἐγκάρδιός ἐςι γυναικῶν, καὶ ςέφανος περισφίγγων τὴν κεφαλὴν, καὶ πεπηγὼς ἐπ' αὐτήν. (ΚΑΛΟΝ. Κρυςάλλῳ ὁμοία ἡ ςήλῃ· ὡς καὶ παρ' Ὁμήρῳ, ἀλλ' ὥςε ςήλη ἔμπεδον μένει.)

112. ΚΑΙ. Καὶ εἰσιδών με ὁ σκληρὸς καὶ ἐπὶ φιλίᾳ ἀβέβαιος, τὰς ἀκτῖνας τῶν ὀφθαλμῶν ἐρείσας, ἐκάθισεν ἐπὶ τῇ ςρωμνῇ καὶ καθεζόμενος ἔφη. (ὌΜΜΑΤΑ. Καὶ Ὅμηρος· Ὀδυσσεὺς κατὰ χθονὸς ὄμματα πήξας.)

114. Ἦ ῬΑ. Ὄντως ὦ Σιμαίθα τοσοῦτον προέλαβες εἰς τὸ σὸν τοῦτο οἴκημα καλέσασα, ὅπου με παρεῖναι ἐκάλεσας· δηλονότι ἀπὸ κοινοῦ, ὅσον ἐγὼ πρώην ποτὲ τρέχων προέλαβον τὸν Φιλῖνον τὸν χαρίεντα. (ἤγουν ἀςεῖον καὶ χάριτος μέτοχον)

118. ἨΝΘΟΝ. (Ἦλθον ἂν ἐγὼ πρότερον νυκτὸς, ἢ τρίτος, ἢ τέταρτος ὑπάρχων σοι προσφιλεῖς· τουτέςιν ἀπεκωμασαίμην σοὶ μετὰ τῶν τρίων ἢ τετάρτων.) Ἦλθον γὰρ ἂν ἐγὼ νὴ τὸν γλυκὺν ἔρωτα, ἦλθον φίλος ὢν, ἢ μετὰ δύο ἄλλους, ἢ μετὰ τρεῖς, αὐτίκα ἐπὶ τῆς νυκτὸς, ἤγουν κατὰ τὴν παροῦσαν νύκτα. (ΤΡΙΤΟΣ· Ἀντὶ, κατὰ τρίτην φυλακὴν τῆς νυκτός.) Μᾶλα μὲν ἐν κόλποισιν μῆλα ἔχων ἐν κόλποις τὰ ἐράσμια καὶ ἔρωτος ποιητικά. λέγοι δ' ἂν τοῦτο καθ' ὑπὸ Ἀφρο-

Ἀφροδίτης διδόμενα τῷ Ἱππομένει μῆλα ἐκ Διονύσου, οἷς ϛεφανοῦται. ταῦτα δὲ εἰς ἔρωτα τὴν Ἀταλάντην ἐκίνησεν, ὥς Φησι Φιλητᾶς, τά οἱ ποτὲ Κύπρις ἑλοῖσα Μῆλα Διονύσου δῶκεν ἀπὸ κροτάφων. Ἄλλως. Μᾶλα μὲν ἐν κόλποισιν. Ἐν τῷ κόλπῳ μὲν φυλάσσων μῆλα τοῦ Διονύσου, ἴσως ἀπὸ τόπου τινὸς ἀφιερωμένου τῷ Διονύσῳ.

121. ΚΡΑΤΙ. Ὀλυμπίονικός φησι τὸν Ἡρακλέα κατελθόντα εἰς ᾅδου, εὑρεῖν παρὰ τῷ Ἀχέροντι φυομένην τὴν λεύκην, καὶ εἰς ἀνθρώπους κομίσαι, ἣν Ὅμηρος ἀχερωίδα καλεῖ, ὡς ἐν τῇ κεφαλῇ δὲ ἔχων τὸν ϛέφανον ἀπὸ τῆς λεύκης τοῦ φυτοῦ τοῦ Ἡρακλέος, πανταχόθεν περιειλημένον περιζώϛραις πορφυραῖς. ἐϛεφανωμένος δέ, φησι λεύκῃ, ἐληλύθει ὁ Δέλφις, ὅτι ἀθλητικός ἐϛιν, ὡς καὶ Ἡρακλῆς· οἱ γὰρ ἀθλητικοὶ τούτῳ ἐϛεφανοῦντο ὡς ἱερῷ· ἱερὸν δὲ ἦν τοῦτο Ἡρακλέος τοῦ πολλοὺς ἄθλους διενεγκόντος, ἐπεὶ αὐτὸν ἔλεγον ἀπὸ τοῦ Ἀχέροντος τοῦτο εἰς ἀνθρώπους κομίσαι. (Κατελθὼν γὰρ ὁ Ἡρακλῆς εἰς ᾅδην διὰ τὸν Κέρβερον, ἀνήγαγε καὶ τὸ φυτὸν ἀπὸ τοῦ Ἀχέροντος, οἱ δὲ ἀθλοῦντες εἰς γυμνάσια ἐϛέφοντο ἐξ αὐτοῦ, ἐπὶ τῇ τίμῃ τοῦ Ἡρακλέος. Καλεῖται δὲ Ἀχέροντις ἡ λεύκη· Ἦν ἂν ὁ ϛέφανος ἐκ λεύκης, ἐν πάντι δὲ μέρει διειλημμένος ζώναις πορφύραις) Ἀνδρὸς ἐϛὶ τεχνικοῦ καὶ συνετοῦ τὰ ἐρωτικά, ἐρασθεῖσαν γυναῖκα μὴ παντελῶς ἀποϛρέφεσθαι. ἡ γὰρ ἀμφὶ τούτων ἄγνοια, μῖσος ἀπεργάζεται. μεταδιδόναι δὲ καὶ λόγου μᾶλλον ἐνίοτε χρή, καί πως ὑποφαίνειν αὐτὸν ἐρῶντα. ἐκ μὲν γὰρ τοῦ παντελῶς ἀποϛρέφεσθαι, κατάλυσίς ἐϛι τοῦ ἔρωτος, ἐκ δὲ τοῦ δοκεῖν πως ἀντιφιλεῖν καὶ παρέχειν ἐλπίδα μίξεως καὶ ἔρωτος, αὔξησις μᾶλλον τοῦ πόθου. τοιοῦτον δή τινα καὶ τὸν Δέλφιν δείκνυσιν ὁ ποιητικὸς ἡμῖν λόγος.

124. ΚΑΙ. Καὶ ἐὰν μὲν ἐκδέχεσθέ με, ἦν ἂν τοῦτο προσφιλές· καὶ γὰρ εὔστροφος καὶ εὐειδὴς παρὰ πᾶσι τοῖς νέοις καλοῦμαι· ἀνεπαυόμην ἐὰν καὶ μόνον τὸ καλόν σου στόμα ἐφίλησα. εἰ δὲ ἀλλαχόσε ἀπωθεῖσθε, καὶ ἡ θύρα ἠσφαλισμένη ἦν τῷ μοχλῷ, τῷ κοινῶς λεγομένῳ κατοπηγίῳ, ἐκ παντὸς καὶ πελέκεις καθ' ὑμῶν, καὶ λαμπάδες ἦλθον· ἤγουν, κατὰ τοῦ οἴκου ὑμῶν.

(126. Ὤθω τὸ ταῖς χερσὶν ἀποπέμπω· Ὠθίζω δὲ τὸ ἀντώθω, ὑπὸ πολλῶν ὠθούμενος.)

(130. ΧΑΡΙΝ· Χάριν οἶδα τῇ Κύπριδι, καὶ μετ' ἐκείνην σοί· σὺ γὰρ μὲ ἐῤῥύσω τοῦ ἐρωτικοῦ πυρός.)

133. ἜΡΩΣ. Ὁ ἔρως γὰρ φλόγα ἀνάπτει, καταπολὺ καυστικωτέραν τοῦ πυρὸς τοῦ Λιπαραίου. ἤγουν, τοῦ ἐν τῇ Λιπάρᾳ τῇ νήσῳ. (Λιπαραῖον πῦρ, τὸ εὐτρεφὲς, καὶ μὴ λεπτὸν, ἐκ περιουσίας.)

136. ΠΑΡΘΕΝΟΝ. Καὶ παρθένον δ' ἐκ τοῦ δωματίου ἐφόβησεν· ἀντὶ τοῦ φυγεῖν ἐποίησε. σὺν κακαῖς μανίαις, ἤγουν κακῶς μαινομένην, καὶ νύμφην, ἤγουν γυναῖκα ἄνδρα ἔχουσαν, ἐκ τοῦ θαλάμου φυγεῖν ἐποίησεν, ἔτι θερμὴν λιποῦσαν τὴν τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς κοίτην. (Καὶ παρθένον πολλάκις ἐκμήνας, ἔτι νύμφην οὖσαν ἐτάραξε, καὶ ἐκίνησεν, ὥστε καταλιπεῖν μὲν τοῦ ἰδίου ἀνδρὸς τὴν στρωμνὴν, ἐπ' ἄλλους δὲ τραπῆναι.)

138. ὯΣ. Οὕτως ἐκεῖνος εἶπεν. ἐγὼ δὲ ἡ ταχεῖα εἰς τὸ πείθεσθαι, τῆς χειρὸς αὐτοῦ ἁψαμένη [τὸ γὰρ οἱ, ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ λαμβάνεται] ἔκλινα αὐτὸν ἐπὶ τῆς μαλακῆς στρωμνῆς. καὶ ταχέως ἐμαλακίζετο, καὶ ἡσύχως διελεγόμεθα μεθ' ἡδονῆς.

(140. ΧΡΩΣ. Καὶ τάχεως ἐμαλάχθημεν χρωτισθέντες ἐπ' ἀλλήλοις.)

142. ΧΩΣ. Καὶ ὡς ἄν σοι μὴ ἐπὶ πολὺ παρα-

ματεινομένους λόγους λέγουσα ἐνοχλοίην, ὦ Φίλη σελήνη, ἐπράχθη τὰ μέγιςα· ἤγουν τὰ τῆς μίξεως. (Τὰ τῆς συνουσίας· Ἴσα δὲ ταῦτά φησιν, ὅτι ἐψιθυρίζομες ἁδύ.) καὶ εἰς πόθον, ἀλλήλων δηλονότι ἤλθομεν ἀμφότεροι. καὶ οὐδὲν οὔτε ἐκεῖνος ἐμοὶ ἐμέμψατο, ἤγουν ἐνεκάλεσε μέχρι ἐχθές· τὸ πλησίον δὲ διὰ τοῦ ἐχθὲς θέλει δηλοῦν. οὔτε ἐγὼ ἐκείνῳ ἐνεκάλεσα. ἀλλ' ἦλθεν εἰς ἐμὲ σήμερον, ἥτε τῆς Φιλίςας μήτηρ τῆς ἐμῆς γείτονος, καὶ ἡ τῆς Μελιξοῦς, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος τὰ δύο ἄρθρα. καὶ ἐν ἄλλοις τοῦτο γίνεται πολλοῖς.

147. ΣΑΜΕΡΟΝ. Σήμερον, ἡνίκα πρὸς τὸν οὐρανὸν ἔτρεχον οἱ ἵπποι τοῦ ἅρματος [δηλονότι τοῦ ἡλίου] φέρουσαι ἀπὸ τοῦ Ὠκεανοῦ τὴν ἡμέραν τὴν ῥοδόπηχυν. ἤγουν τὴν λαμπρὰν, τὴν τερπνὴν, τουτέςι, κατὰ τὸν ὄρθρον· καὶ εἶπέ μοι ἀλλά τε πολλὰ, καὶ ὅτι ἄρα ὁ Δέλφις ἔραται, ἀντὶ τοῦ ἐρᾷ· ἤγουν, ἔρωτι τινὸς κατέχεται. εἴτε γυναικὸς πόθος ἔχει αὐτὸν εἴτε καὶ ἀνδρὸς, οὐκ ἔφη, ὥςε εἰδέναι ἐμὲ ἀτρεκὲς, ἀντὶ τοῦ ἀτρεκῶς, ἤγουν φανερῶς. τοσοῦτον δὲ ἔφη, ὅτι ἀεὶ ἀντὶ τοῦ συνεχῶς ἀκράτῳ ἔρωτος ἐπεχεῖτο· ἤγουν συνεχῶς ἔπινεν οἶνον ἔρωτος. οἶνος δὲ ἔρωτος, ὃν πίνει τις μεμνημένος τῆς ἐρωμένης, ἢ τοῦ ἐρωμένου. εἰώθασι γὰρ οἱ ἐρῶντες ὑπὲρ τῶν ἀγαπωμένων πλείονας κυάθους ἐπιχεῖσθαι. Καλλίμαχος. Ἔγχει, καὶ πάλιν εἶπε Διοκλέος, οὐδ' Ἀχελῶος τῶν ἱερῶν αἰσθάνεται κυάθων.

(149. ἜΡΑΤΑΙ. Ἐραςὴς γέγονεν ἄλλου. οὐκ ἐπ' ἀκριβείας δὲ εἶχεν εἰπεῖν, εἴτε γυνὴ, εἴτε ἀνήρ ἐςιν ὁ ἐρώμενος.)

(151. ΤΟΣΟΣ. Σύνηθες ἦν τοῖς πίνουσι, σπονδὴν ὑπὲρ οὗ ἐρᾷ τις ποιεῖν.)

152. ἘΣ. Ἐπιῤῥηματικῶς ἀντὶ τοῦ τελευταῖον. ᾤχετο φεύγων, ἀντὶ τοῦ τρέχων ἀπῆλθε.

153. ΦΑΤΟ. Καὶ ἔφη ςεφάνοις κοσμεῖν αὐτῷ τῷ ἐρωμένῳ δηλονότι, ἤγουν χάριν αὐτοῦ, ἐκεῖνα τὰ δώματα. ταῦτά μοι ἡ Φίλη εἶπε, καὶ ἔςιν ἀληθὴς κατὰ ταῦτα. ὄντως γὰρ πρὸς ἐμὲ καὶ τρὶς καὶ τετράκις τῆς ἡμέρας ἔρχετο, καὶ εἰς τὸν οἶκόν μου πολλάκις ἐτίθει τὴν Δωρίδα ὄλπαν ἴσως τὴν λήκυθον, τὴν ἔχουσαν τὸ ἔλαιον, ᾧ ἐχρῶντο ἐν ταῖς παλαίςραις. (ΠΥΚΑΣΔΕΝ δύο σημαίνει ἡ λέξις, τὸ καλλύνειν, καὶ τὸ σκεπάζειν.)

156. ΌΛΠΑΝ Ὄλπη κυρίως, ἡ δερματίνη λήκυθος, δι' ἧς ἐςὶν ὀπτήσασθαι τὸ ἔλαιον. νῦν δὲ ἴσως τὴν χαλκῆν φησὶ λήκυθον, διὰ τὸ Δωρίδα φάναι, ἀντὶ Κορινθίας τὰ γὰρ Κορίνθια χαλκώματα διαβεβόηται. (Τὸ ἀγγεῖον τὸ ἐλαιοδόχον, ὄλπις· οἱονεὶ ἐλαίοπις, καὶ κατὰ συγκοπὴν ὄλπις. Ἴσως τὴν λήκυθον τὴν ἔχουσαν τὸ ἔλαιον, ᾧ ἐχρῶντο ἐν ταῖς παλαίςραις.)

158. ῾ΗΡ'. Ἠθικῶς ἐπαπορουσα φησί. ἆρα οὐκ ἔχει τὶ ἄλλο τερπνὸν, καὶ ἡμῶν ἐπιλέλησαι;

159. ΦΙΛΤΡΟΙΣ. Τοῖς φαρμάκοις τοῖς εἰς φιλίαν κινοῦσι, καταγοητεύσω. ἐὰν δέ με ἔτι λυπήσῃ, νὴ τὰς μοίρας τὴν τοῦ ᾅδου κρούσει πύλην. τουτέςιν ἀποθανεῖται.

(160. ̓ΑΡΑΞΕΙ. Ναί μοι τὰς μοίρας ἀραξεῖ, τὰς πύλας τοῦ Ἅδου τοῦτέςι τοῦ τάφου· ᾅδης γὰρ καὶ ὁ τάφος.)

161 ΤΟΙΑ Τοιαῦτα κακὰ φάρμακα φημὶ κατ' αὐτοῦ φυλάσσειν ἐν κίςῃ, ἤγουν ἐν κιβωτίῳ, ὦ δέσποινα. πρὸς σελήνην τοῦτο λέγει. παρὰ τοῦ ἐμοῦ φίλου τοῦ Ἀσσυρίου τοιαῦτα μαθοῦσα. Ἀσσύριοι δὲ, ἔθνος Περσικὸν, ἀκριβὲς εἰς μαγείαν, μεταξὺ ὂν Τίγριδος καὶ Εὐφράτου, μέχρι δὲ τούτων τῶν περάτων, Σαρδανάπαλος ἐξέτεινε τὰ ὅρια.

163. ̓ΑΛΛΑ. Ἀλλὰ σὺ μὲν ὦ σεβασμία σελή-

λήνη χαίρουσα, πρὸς Ὠκεανὸν τρέπε τὸ ἅρμα· ἤγουν πρὸς δύσιν. δοκεῖ γὰρ ἐπέχειν τὴν σελήνην διὰ τὰς μαγείας. ἐγὼ δὲ ὑπομενῶ τὸν ἐμὸν πόνον, ὥσπερ ἀνεδεξάμην αὐτόν· Χαῖρε σελήνη λαμπρά. χαίρετε ἄλλοι ἀςέρες εὐκήλοιο, τὸ ἑξῆς· χαίρετε δὲ ἄλλοι ἀςέρες ἀκόλουθοι τῆς νυκτὸς τῆς εὐκήλου, ἤγουν, τῆς ἡσύχου κατὰ τὴν ἄντυγα, ἀντὶ τοῦ κατὰ τὸ ἅρμα αὐτῆς ἀπὸ τοῦ ἕκηλος κατὰ πλεονασμὸν τοῦ υ, εὔκηλος ὁ χωρὶς μὲν τοῦ υ, δασύνεται· ὅτε δὲ προσλάβῃ αὐτὸ, ψιλοῦται

166. ΝΥΚΤΟΣ Ὅτι δὲ ἐπὶ ἅρματος ὀχεῖται ἡ νύξ. Εὐριπίδης, Ὦ νὺξ ἱερὰ, ὡς μακρὸν ἵππευμα διώκεις ἀςροειδέα νῶτα διφρεύουσα ἀςέρες δὲ, ὅτι ἐπιγενομένης τῆς νυκτὸς, φαίνονται οἱ ἀςέρες. ποιητικὸν δὲ τὸ τὴν νύκτα ἐπὶ ἅρματος ὀχεῖσθαι, καὶ παράγειν ἡνιοχοῦσαν. (ὈΠΑΔΟΙ. Τουτέςιν ἀκολουθοῦντες τῇ νυκτὶ, καὶ συμπαρεπόμενοι τῷ ἅρματι αὐτῆς. Ἄντυγα δὲ ἀπὸ μέρους τὸ ἅρμα φησίν.)

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

τοῦ τρίτου εἰδυλλίου

Ἐπιγράφεται τὸ μὲν εἰδύλλιον τοῦτο Αἰπόλος ἀπὸ τοῦ ἐρῶντος, ἢ Ἀμαρυλλὶς, ἀπὸ τῆς κόρης τῆς ἐρωμένης, ἢ Κωμαστὴς, ἀπ' αὐτοῦ τοῦ πράγματος. ἐπικωμάζει γάρ τις τῇ Ἀμαρυλλίδι, τοῦ ὀνόματος μὴ δηλουμένου. εἰκάσειε δ' ἄν τις τὸν ἐπικωμάζοντα Βάττον εἶναι· τοῦτον γὰρ αἰπόλον ὄντα δι' ἑτέρου ποιεῖ ὁ Θεόκριτος προσδιαλεγόμενον

Κο-

Κορύδωνι, καὶ τὸν ἔρωτα, ὃν εἶχε πρὸς τὴν Ἀμαρυλλίδα, ἐμφαίνοντα. Τὰ δὲ πράγματα εἴη ἂν ἐπὶ Ἰταλίας περὶ Κρότωνα, ὅθεν καὶ τὴν Ἀμαρυλλίδα ὑποτίθεται. Τὸ δὲ τοῦ ποιητοῦ πρόσωπον οὐκ ἂν εἴη, ὡς ὁ Μούνατος φησὶν, ἐκ τοῦ λέγειν τὸν ἐπικωμάζοντα,

Ἠ ῥά γέ τοι σιμὸς καταφαίνομαι.

πλανᾶται δὲ καὶ περὶ τοὺς χρόνους. Φέρει δὲ ὁ ἐπικωμάζων μῆλα καὶ στεφάνους τῇ Ἀμαρυλλίδι χάριν τοῦ προσδεχθῆναι· ἡ δὲ οὐδὲ λόγου αὐτὸν ἀξιοῖ· διὸ καὶ δυσθυμίᾳ τὸν βίον καταλῦσαι προῄρηται. τὸ δὲ εἶδος ἐπικωμαστικόν. Τὸν Τίτυρον οἱ μὲν κύριον, οἱ δὲ Σάτυρον εἶναι φασί. τινὲς δὲ διὰ τοῦ σιμοῦ τὸν Θεόκριτον οἴονται κωμάζειν, Σιμιχίδην καλοῦντες. ἡ ἱστορία παρὰ Ἀπολλωνίῳ.

ΚΩΜΑΣΔΩ. Τὸ πρόσωπον οὐκ ἔστι φανερὸν τὸ προλογίζον. οἱ μὲν φασὶν αὐτὸν Θεόκριτον εἶναι, διὰ τὸ σιμὸν αὐτὸν καταφαίνεσθαι· οἱ δὲ Βάττον, αἰπόλον τινὰ, ὃν ἐν ἑτέρῳ εἰσάγει τῆς Αμαρυλλίδος ἐρῶντα. ἀπρεπὲς γὰρ τὸν Θεόκριτον τῆς ἀγρώας ἐρᾷν, ὥστε καὶ ἐν ἀγρῷ διάγειν.

2. ΤΙΤΥΡΟΣ. Τοὺς ἀργοὺς, τιτύρους λέγουσι, νῦν δὲ ὄνομα ἐστὶν αἰπόλου, κατὰ ἐμφέρειαν τοῦ χαρακτῆρος. Ἄλλως. ὄνομα κύριον ὁ Τίτυρος. τινὲς δέ φασιν ὅτι Σειληνός τις, οὐ Σικελιώτης. ἄλλοι δὲ τοὺς τράγους, ἕτεροι τοὺς σατύρους· ἔνιοι ὄνομα πόλεως Κρήτης. ἄλλοι δὲ τοὺς προσπόλους τῶν θεῶν, τινὲς δὲ καὶ κάλαμοι. οὐκ ἔστι δὲ ἄλλο ἢ ὄνομα αἰπόλου τινός. Ἄλλως. Κωμάσδω τὸ κωμάζειν λέγεται ἐπὶ τῶν κατὰ νύκτα εἰς τὰς ἐρωμένας ἀπερχομένων. ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ· Ἔοικε δ' ἐπὶ κῶμον βαδίζειν. (Μετὰ ᾠδῆς καὶ με-

μετὰ κώμου συνδιάγω, ἀπέρχομαι, φοιτῶ μετὰ ἀνέσεως.) Ἀπέρχομαι πρὸς τὴν Ἀμαρυλλίδα, ἀποπειρασόμενος αὐτῆς, διὰ ᾠδῶν καὶ λόγων τῶν ἐπὶ τοῦτο συντεινόντων. Τίτυρος δὲ, ὁ πίθηκος ὁ μικρὰν ἔχων οὐράν. ἐνταῦθα δὲ ὄνομα κύριον.

3. ΠΕΦΙΛΑΜΕΝΕ. Ἤγουν διὰ τὸ κάλλος ἐμοὶ πεφιλημένε. ἢ τὸ καλὸν, ἀντὶ τοῦ καλῶς, ἢ διὰ τὸ καλόν. ἤγουν, διὰ τὸ καλὸς εἶναι. ἢ διὰ τὸ καλόν σε εἶναι πεφιλαμένε. ἢ καλῶς ἀγαπώμενε, ὅ ἐστιν, ἄξιε ἀγαπᾶσθαι· ἢ τὸ καλὸν, ἀντὶ τοῦ λίαν· ἢ κατὰ τὴν ἀδιάβλητον φιλίαν. (ΚΑΛΟΝ. Ὀνομαστικὸν ἐπίῤῥημα, καὶ παρὰ τῷ Ὁμήρῳ τὸ ἐνύπνιον, ἀντὶ τοῦ ἐνυπνίως.)

4. ΚΑΙ. Οὐκ ἔλαττον τῆς τροφῆς ὀνίνησι τὰ θρέμματα τὸ πιεῖν. Ὅμηρος, πιόμεν ἐκ βοτανῶν. ΚΑΙ. Τὸν ὄρχεις μεγάλους ἔχοντα, τὸν τέλειον, ἢ ἡμιτομίαν. καὶ Ὅμηρος, Πεντήκοντα δ' ἐνόρχα παρ' αὐτόθι.

5. ΚΝΑΚΩΝΑ. Τὸν κνήκου χροιὰν ἔχοντα· ἔκφυγε ἵνα μή σε κερατίσῃ. Ἄλλως. Κνάκωνα, τὸν λευκὸν τράγον. ἀπὸ τῆς κνήκης τοῦ σπέρματος λευκοῦ ὄντος, ἢ λάγνον. μή τυ κορύψῃ. μή σε κερατίσῃ. τὸ γὰρ κερατίζειν κορύττειν οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν, ὡς συντρεχόντων ἀλλήλοις τῶν κριῶν, καὶ τὰς κορυφὰς πληττόντων καὶ ῥηγνυομένων. τὸ δὲ κορύψῃ, οὐ περισπᾶται. τὰ γὰρ ὑποτακτικὰ, ὁμοίως ἡμῖν οἱ Δωριεῖς προφέρουσι.

(6. ΧΑΡΙΕΙΣ ἐπὶ εἴδους· ὁ πεπαιδευμένος ὁ ἄστεῖά τινα λέγειν μετὰ χάριτος.)

7. ἘΡΩΤΥΛΟΝ. Τὸν ἐράστην, τὸν ἐρωτικὸν, ὑποκοριστικῶς, οὐχ ὥς τινες κύριον, παροξύνονται δὲ τὰ τοιαῦτα πλὴν τοῦ ὄξυνος, καὶ τοῦ ἴτυλος. Παῖδ' ὀλοφυρομένην Ἴτυλον. οἷον ἐρωτύλος, Αἰσχύλος, Ἑρμύλος, Σιμύλος.

8. ΣΙΜΟΣ. Τινὲς διὰ τοῦ σιμοῦ, τὸν Θεόκριτον

φα·

φασίν, ἐπεὶ καὶ ἐν τοῖς Θαλυσίοις Σιμιχίδας ὠνόμασαι· πλὴν οὐκ αἰπόλος ὁ Θεόκριτος, οὐδὲ Σιμιχίδας ἀπὸ τοῦ σιμοῦ, ἀλλ' ἀπὸ Σιμίχου πατρωνυμικόν.

10. ἩΝΙ. Ἀντὶ τοῦ ἰδού. δασύνεται δὲ, καὶ ὀξύνεται τὸ ἡνὶ, καὶ παρ' Ἀττικοῖς οὕτω προφέρεται. ΤΗΝΩΘΕ. Ἐξ ἐκείνου τοῦ τόπου· ἐκεῖνος γὰρ ἦν, οἱ δὲ Δωριεῖς τὸ ἐκεῖνος τῆνος φασίν.

11. ἘΚΕΛΕΥ. Ἐκέλευσας ἦν, καὶ κατὰ ἀποκοπὴν Δωρικῶς, ἐκέλευ. ἡ κέλω λέγεται τὸ προςάττω. ὁ παρατατικὸς, ἐκελόμην, ἐκέλου, καὶ Αἰολικῶς, ἐκέλευ. οἱ γὰρ Αἰολεῖς τὴν ου εἰς ευ, τρέπουσιν. Ἄλλως. Ἦ ῥά γέ τοι ἤ ῥά σοι ὦ νύμφη σιμὸς φαίνομαι εἶναι ἀπὸ τοῦ πλησίον; ἤγουν συνιζηκυῖαν ἔχων τὴν ῥῖνα καὶ προγένειος; ἤγουν, προμήκης τὴν γενειάδα; νύμφην δὲ λέγει αὐτὴν, ὡς περικαλλῆ, καὶ νύμφαις ἐοικυῖαν. νύμφαι δὲ εἰσὶ, τὰ ἐν γυναικείῳ σχήματι ἐν τοῖς ὄρεσι φαινόμενα δαιμόνια. Ὧ Μ' ἘΚΕΛΕΥ ἤγουν· ἐφ' οὗ τόπου ἐκέλευες. κέλομαι γὰρ ποιητικῶς τὸ κελεύω καὶ προςάττω. ἀφ' οὗ, τὸ ἐκέλου, καὶ ἐκέλευ.

12 ΘΑΣΑΙ. Θέασαι δὴ τὴν λύπην, ἥτις τὴν ψυχήν μου ἀλγεῖν ποιεῖ. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ὁρατῶν ἐπὶ τὰ νοούμενα. Ὅμηρος· Ὀσσόμενος πατέρ' ἐσθλόν.

13. ΜΕΛΙΣΣΑ. Εὔχεται γενέσθαι μέλισσα, ἢ ἵνα κεντήσας ἀντοδυνήσῃ, ἢ ὑπὲρ τοῦ λαβεῖν, εἰσέλθῃ. μέλισσα δὲ, παρόσον ἐπὶ τῶν μήλων ἵζάνει. μῆλα δὲ πάντα τὰ ἄκρα τῶν δένδρων. Ὅμηρος Αὐτῇσιν ῥίζῃσι, καὶ αὐτοῖς ἄνθεσι μήλων. Ἄλλως Ἱστορία Ροῖκός τις Κνίδιος τὸ γένος ἐν Νίνῳ τῇ Ἀσσυρίων, ἰδὼν εὐφυές τι δένδρον κεκλιμένον, καὶ ἀπὸ τοῦ χρόνου καταπίπτειν μέλλον,

λου, κάμακα ἐνστηρίξας, ἔτι πλέον μένειν ἐποίησεν. ἡ δὲ νύμφη θεασαμένη, χάριν αὐτῷ ὡμολόγησεν· ἡλικιῶτις γὰρ ἔφη εἶναι τοῦ φυτοῦ, καὶ ἐκέλευσεν αὐτὸν εἴ τι ἂν ἐθέλῃ, αἰτεῖσθαι. ὁ δὲ τὴν συνουσίαν αὐτῆς ᾐτήσατο. ἡ δὲ ἔφη αὐτῷ ὅτι τὸν καιρὸν τῆς μίξεως ἀφικνουμένη σοι μέλισσα ἐρεῖ· μήποτε οὖν τῆς ἱστορίας ταύτης μέμνηται ὁ Θεόκριτος, διὰ τὸ τὴν μέλισσαν διακονῆσαι πρὸς τοὺς ἔρωτας. ΠΤΕΡΙΣ δὲ, εἶδος βοτάνης ὁμοίας πτερῷ στρουθοκαμήλου, ἀφ' ἧς καὶ στιβάδες ἐπὶ κλίνης ἐγένοντο τῶν ἀγροίκων, διὰ τὴν μαλακότητα· καὶ διὰ τὸ ἀποδιώκειν τῇ ὀσμῇ τοὺς ὄφεις, καλεῖται δὲ καὶ βλῆχρον.

15. ΛΕΑΙΝΑΣ. Οὐκ ἀφ' ἱστορίας, ἀλλὰ διὰ τὸ ἄγριον. καὶ γὰρ Ἀχιλλεὺς, Θέτιδος καὶ Πηλέως· ἀλλὰ διὰ τὸ ἄγριον φησὶν Ὅμηρος· γλαυκὴ δέ σε τίκτε θάλασσα. Ἄλλως. Οὕτως λεαίνης μαζὸν ἐθήλαζε, καὶ ἐν τῷ δρυμῷ ἀνέτρεφεν αὐτὸν ἡ μήτηρ αὐτοῦ. τὸ ἄγριον αὐτοῦ καὶ δραστήριον διὰ τούτων θέλει δηλοῦν. ἄγριος δὲ λέγεται ὁ ἔρως καὶ ἀνήμερος, ἐπεὶ οὓς ἂν κατάσχῃ, ἀγρίους ποιεῖ καὶ ἀνημέρους.

17. ΚΑΤΑΣΜΥΧΩΝ. Σμύχω τὸ καίω υ ψιλόν· Σμήχω δὲ τὸ καθαίρω, η. ἐξ οὗ καὶ σμῆγμα τὸ σαπώνιον. (ἌΧΡΙΣ Ἄχρι τοῦ σκοποῦ πέμπω τὸ βέλος, καὶ ἄχρι πρὸς τὸν σκοπόν. Καὶ καίει με ἄχρις ὀστέων, καὶ καίει με ἄχρις ἐς ὀστέον.)

18. ΠΟΘΟΡΩΣΑ. Ἤγουν, ὦ ἡ τὸ καλὸν ὁρῶσα, τουτέστιν ὦ ἡ καλοὺς ἔχουσα ὀφθαλμούς. (τουτέστιν ἡ βλέμμα ἔχουσα ἥμερον καὶ ἱλαρόν.) ΛΙΘΟΣ. Ἤγουν, σκληρὰ καὶ ἄθικτος, ἢ μονονουχὶ τοὺς ὁρῶντας ἀπολιθοῦσα τῷ κάλλει, οἷον περὶ Γοργόνος λέγουσιν· ἢ λευκὴ ὅλη οἷον ἄγαλμα μαρμάρινον. ἐὰν δὲ γράφεται λίπος διὰ τοῦ π, ἔσται οὕτως. εἰς ἣν ὀλισθαίνουσι πολλοὶ διὰ τὸν ἔρωτα.

ὀλισθηρὰ γὰρ τὰ λιπαρά. ἢ ἡ βλέπουσα λιπαρόν τι καὶ λευκόν, ὡς Ὅμηρος. λευκοὶ, ἀποςίλβοντες ἀλοιφῇ. ἢ σκληρὰ καὶ ἀδαμαντίνη, διὰ τὸ ἀνηλεὲς καὶ ἀνένδοτον. Ἄλλως· τὸ πᾶν λίθος ἐπιρρηματικῶς, ἀντὶ τοῦ διόλου. τουτέςι, σκληρὰ σφόδρα καὶ ἀμείλικτος.

21. ΤΙΛΑΙ. Τὸ ἑξῆς. ἤτοι κατατῖλαι, καὶ κατακόψαι με ποιήσεις εἰς λεπτὰ τὸν ςέφανον. (ἤγουν, διασπαράξαι.) ςεφάνοις ἐχρῶντο ἐν τοῖς συμποσίοις, ὥς φησιν Ἀριςοτέλης, εὐετηρίαν καὶ ἀφθονίαν αἰνιττόμενοι τροφῶν. ςέψαι γὰρ τὸ πληρῶσαι παρ' Ὁμήρῳ, Κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπεςέψαντο ποτοῖο. Ἄλλως· ὁ νοῦς, ποιήσεις με αὐτίκα τῖλαι εἰς λεπτὰ. ἤγουν διασπαράξαι, καὶ τεμεῖν τὸν ςέφανον, ὃν χάριν σοῦ, ὦ Ἀμαρυλλὶ φίλη, φυλάσσω, ἐμπλέξας αὐτὸν κάλυξι κισσοῦ, ἀντὶ τοῦ κορύμβοις, καὶ εὐώδεσι σελίνοις.

(23. Κορύμβοις τριακονταφύλλοις.)

24. ΔΥΣΣΟΟΣ. Ὁ δυσκόλως σωζόμενος, ἢ ὁ δυσχερῶς διακείμενος. λαοσσόος γὰρ ἡ Ἀθῆνα, ἡ λαὸν διώκουσα, ἢ σώζουσα. δύσσοον γὰρ οἱ μὲν τὸν κακοδαίμονα, οἱ δὲ τὸν δυσχερῶς σωζόμενον, παρὰ τὸ σόος, καὶ Ὅμηρος· Ὅππως οἱ παρὰ νηυσὶ σόοι μαχέοιντο Ἀχαιοί. (Ἄλλως· ἀπὸ τοῦ δὺς τὸ κακὸν, καὶ τοῦ σεύω τοῦ ὁρμῶ.)

25. ΒΑΙΤΑΝ. Τὴν μηλωτὴν, ἢ τὴν διφθέραν φησὶν ἀποῤῥίψας, καὶ ἐκδυσάμενος, εἰς τὴν θάλασσαν (ἐκεῖσε) ἁλοῦμαι, ὅ ἐςι, πηδήσω, ἢ ἐμαυτὸν ῥίψω, ὅθεν ὁ Ὄλπις ὁ ἁλιεὺς σκοπιάζεται, ἤγουν ἀπὸ μετεώρου τόπου σκοπεύει, ἢ ἀγρεύει τοὺς θύννους, τοὺς ἰχθύας. (Σκοπιὰ ὁ ὑψηλὸς καὶ ἐπανεςηκὼς τόπος.) τὸ δὲ ὄλπις, ἀπὸ τοῦ λέπω, λοπὶς, καὶ ἐν ὑπερθέσει τοῦ ο ὄλπις, ὁ τοὺς λεπιδωτοὺς ἰχθύας ἀγρεύων, ἢ τοὺς ἔλλοπας. ἔςι δὲ πεποιημένον ὄνομα, ἢ κύριον τοῦ ἁλιέως. Ἄλλως.

Ολ-

*Ολπις, τὸ ὄνομα τοῦ ἁλιέως. παρὰ τὴν λεπίδα τῶν ἰχθύων, ἢ παρὰ τὴν τοῦ σώματος σχέσιν· ὄλπιν γάρ φασι τὴν λήκυθον· ὡς εἶναι παρὰ τὴν σμικρότητα τὸ ὄνομα. ἢ ὄλπις ὁ τοὺς ἐλλοπας ἀγρεύων, κατὰ διαφορὰν τῶν ἄλλων ἁλιέων· εἰσὶ γὰρ καὶ ἕτεροι, οἱ περὶ τὰ ὄστρεα ἀσχολούμενοι.

27. ΚΗΚΑ. Καὶ ἐὰν μὴ ἀποθάνω φησὶν, ὅμως εὐφρανθήσῃ ὅτι ἔρριψα ἠμαυτόν. ἢ τέως τὸ πρᾶγμα, ὅ σε τέρπει γεγένηται.

28. ΕΓΝΩΝ. Ὁ νοῦς· πρὸ ὀλίγου, ὅτε σημεῖον θέλοντός μου λαβεῖν εἰ φιλεῖς, τὸ φύλλον, δι' οὗ ἡ φιλία δηλοῦται, ὑπὸ τῶν χειρῶν πληττόμενον, οὐκ ἀφῆκε τὸν ψόφον.

29. ΟΥΔΕ. Ἐν ἄλλοις γράφεται καὶ οὕτω· Οὐδὲ τὸ τηλέφιλον ποτιμαξάμενον πλατάγησεν· τηλέφιλον δέ ἐστι τὸ φύλλον τῆς μήκωνος. ἄλλοι δὲ βοτάνην ἑτέραν λέγουσιν εἶναι αὐτό. εἴτε δὲ τοῦτο, εἴτε ἐκεῖνό ἐστιν, ἀναλαμβάνεται παρὰ τῶν ἐρώντων τὸ τηλέφιλον, καὶ πληττόμενον εἰ ψόφον ἀπετέλει, ἐδίδου αὐτοῖς σημειοῦσθαι, ὅτι ἀντερῶνται ὑπὸ τῶν ἐρωμένων, εἰ δ' οὐκ ἀπετέλει, ὅτι μισοῦνται. εἴρηται δὲ τηλέφιλον, κατὰ κοινωνίαν τοῦ τ, πρὸς τὸ δ, οἱονεὶ δηλέφιλόν τι ὂν, τὸ δηλοῦν τὸν φίλον. Ἄλλως· τὸ τηλέφιλον, ῥιζίον τι θαμνῶδες, κάτωθεν δὲ ἀναβαίνει τρίκλωνον· τοὺς δὲ κλῶνας ἔχει δραχμῆς μείζονας σπιθαμιαίας· τὰ δὲ φύλλα ἔοικε τῷ σπειρομένῳ λωτῷ. λοβὸν δὲ ἀφίησεν ἑλικοειδῆ, ἐν ᾧ τὸ σπέρμα, οὗ ἐπιχριομένου, ὁ χρὼς ἐξαιμάττεται. καὶ τύπους τινὰς λαμβάνει· οὐ μόνον δὲ ἐπὶ τὰς χεῖρας, τὸ τηλέφιλον, ἀλλὰ καὶ τὸν ὦμον τιθέντες, ἔσθ' ὅτε καὶ ἐπὶ τὸν πῆχυν, ἀπεπειρῶντο τοῦ ψόφου. Ἄλλως· τινὲς τῶν ἐρωτικῶν τὸ τηλέφιλον ἐπὶ τὸν ὦμον τιθέντες, ἢ τὸν καρπὸν, ἐπικρούουσι. καὶ ἐὰν μὲν ἐρυθρὸν γένηται, καλοῦντες αὐτὸ ῥόδιον, νομίζουσιν

ἀγαπᾶσθαι ὑπὸ τῶν ἐρωμένων. τοῦ χρώματος. δ' ἐμπρησθέντος ἢ ἑλκωθέντος, μισεῖσθαι. πλατάγημα δὲ τὸ πλαταγώνιον. ποτεμάξατο δὲ, ἤγουν προσήκατο ἐξ αὐτοῦ τὸν πτόμενον ψόφον.

30. ΠΑΚΕΙ. Τοὺς δακτύλους καλεῖ μεταφορικῶς ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος, καί φησι πρὸς τὸν πῆχυν ἐξεμαράνθη ψόφον μὴ ποιήσαν· ἢ τὸ ΑΥΤΩΣ αὔτως μηδὲν ἀνύσαν παρὰ τῷ ἁπαλῷ πήχει· ἀντὶ τοῖς ἁπαλοῖς δακτύλοις.

31. ΑΓΡΟΙΩ. Ἀγροιὼ, ὄνομα κύριον, οὐδέπω γὰρ τὴν γραῖαν οὕτω φασίν. ἢ τὴν ἀγροικικὴν, τὴν ἐπὶ τῶν ἀγρῶν τρεφομένην. ΚΟΣΚΙΝΟΜΑΝΤΙΣ. Ἤγουν ἡ διὰ κοσκίνου μαντευομένη.

32. ΠΟΙΟΛΟΓΕΥΣΑ. Ἡ πρώην σταχυολογοῦσα, ἤγουν τοὺς στάχυας ἀναλεγομένη. ποιὰν δὲ ἴσως τὸν πυρὸν, κατ' ἐξοχὴν, ἀφ' οὗ καὶ τὸν ἐνιαυτὸν ποιὰν ἐκάλεσαν· ποιὸς γὰρ κυρίως ὁ πυρός. ἢ ἀπὸ τοῦ ποιὰ ἡ βοτάνη. ἢ ἡ πρὶν καλάμην συλλέγουσα, καὶ σταχυολογοῦσα. ΠΑΡΑΙΒΑΤΙΣ. Ἡ ὄνομα κύριον, ἢ ἡ ἑπομένη καὶ παρακολουθοῦσα τοῖς θερισταῖς, ἢ ἀκόλουθος.

35. ΕΡΙΘΑΚΙΣ. Ἤγουν, μισθώτρια. ἀπὸ τοῦ ἔριθος ὑποκοριστικῶς· ἢ ὄνομα κύριον. ἔστι δὲ καὶ ὄρνεον, ἀφ' οὗ τὸ ὄνομα.

36. ΕΝΔΙΑΘΡΥΠΤΗ. Ἀπονοῇ, καὶ ἐμβλακεύῃ, σπαταλᾷς, τρυφᾷς.

37. ΑΛΛΕΤΑΙ. Δοκοῦσιν οἱ ὀφθαλμοί μου ὄψεσθαι τινὰ τῶν οἰκείων ἂν ἅλλωνται. ὁ δεξιός μου ὀφθαλμὸς ἅλλεται καὶ πηδᾷ. ἆρά γε θεάσομαι αὐτήν.

38. ΑΣΕΥΜΑΙ. Ἐκνεύσας, τραπεὶς ὧδε πρὸς τὴν πίτυν, ἀσεῦμαι Δωρικῶς, ἤγουν ᾄσομαι· τὸ κοινῶς, τραγῳδήσω. ΠΟΤΙΔΗ. Καί με ἴσως ἂν προσίδῃ. ἐπεὶ οὐκ ἀδάμαντος κατεσκευασμένη, ἀλλ' ἄνθρωπός ἐστι δηλονότι, συμπάθειαν δέξασθαι δυναμένη.

40.

40. ΙΠΠΟΜΕΝΗΣ. Ἱστορία. ὁ Ἄρεος Ἱππομένης τῆς Σχοινέως Ἀταλάντης τῆς δρομαίας ἐρασθεὶς, Ἀφροδίτης συνεργούσης ἔδραμεν ἐπὶ τὸν ἀγῶνα. ἡ γὰρ ἔδει τὸν ἀγωνιζόμενον τῷ δρόμῳ ἡττηθέντα θνήσκειν, ἢ περιγενόμενον δρόμῳ, λαμβάνειν τὴν κόρην. ἔχων οὖν παρὰ θεᾶς μῆλα χρυσᾶ τοῦ τῶν Ἑσπερίδων κήπου, τῷ δρόμῳ ἔῤῥιπτεν ἕκαστον αὐτῶν. οὕτω δὲ ἀσχολουμένης τῆς κόρης ἐπὶ τῇ τῶν μήλων συλλογῇ, ἐλείφθη. λαβὼν δὲ αὐτὴν γυναῖκα μετεμορφώθη εἰς λέοντα, ἐν ἱερῷ τόπῳ συνελθὼν αὐτῇ. Ἄλλως. ΑΔ' ΑΤΑΛΑΝΤΑ. Δύο Ἀταλάνται εἰσίν· ἡ μὲν ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἡ δὲ ἐν Βοιωτίᾳ, ἡ Σχοινέως θυγάτηρ. ἡ μὲν οὖν Ἀρκαδικὴ Ἀταλάντη, τοξότις ἦν δεινή· ἡ δὲ Βοιωτικὴ δρομαία οὖσα, προσέθετο τὸν γάμον αὐτῆς, εἴ τις νικήσει αὐτὴν δρόμῳ, λαβεῖν αὐτήν· καὶ πολλοὺς θελήσαντας νικῆσαι, ἀνεῖλεν. Ἱππομένης οὖν συνεργὸν ἔχων τὴν Ἀφροδίτην, καὶ λαβὼν παρ' αὐτῆς μῆλα χρυσᾶ, καὶ παραγενόμενος τῷ δρόμῳ, ἔῤῥιπτεν ἕκαστον αὐτῶν εἰς τοὔπισω. ἡ δὲ εὐθέως περὶ τὸν ἵμερον τῶν μήλων ἐγένετο, καὶ ἐλείφθη. ὁ δὲ δι' αὐτῶν ἐνίκησε, καὶ γυναῖκα αὐτὴν ἔλαβε.

42. ΩΣ. Τὸ ὡς, ἀντὶ τοῦ εὐθέως. καὶ Ὅμηρος· Ὡς ἴδεν, ὥς μιν μᾶλλον ἔδυ χόλος. οἱ δὲ οὕτως· ὄντως ὡς εἶδε τὰ μῆλα, λίαν ἐμάνη· ἐπίτασιν γὰρ ἔχει τὸ ὡς ἐπ' αὐτοῖς. Ὡς εἰς βαθὺν ἔρωτα αὐτῶν, δηλονότι τῶν μήλων, ἅλλετο, ἀντὶ τοῦ ἥλατο, τουτέστιν, ἐνέπεσε. βαθὺν δὲ λέγει τὸν ἔρωτα, ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς βαθείας ὕλης, ἤτοι δασείας.

43. ΜΕΛΑΜΠΟΥΣ. Ἱστορία. Νηλεὺς ὁ Τυροῦς ἔχων θυγατέρα, οὐκ ἐδίδου αὐτὴν τινὶ γυναῖκα, εἰ μὴ τῷ συντιθεμένῳ ἀγαγεῖν αὐτῷ τὰς Ἰφίκλου βοῦς ἐκ Φυλάκης. Βίας δὲ, ὁ Μελάμποδος ἀδελφὸς, ἤρα αὐτῆς σφόδρα. Μελάμπους δὲ θέλων τῷ οἰκείῳ ἀδελ-

ἀδελφῷ Βίαντι τὴν κόρην δοῦναι, τὸν κίνδυνον ὑπέστη. συλληφθεὶς δὲ ὑπὸ τῶν βουκόλων τοῦ Ἰφίκλου, ἐδεσμεύθη, ἤτοι ἐν φυλακῇ ἐβλήθη. μέλλοντος δὲ τοῦ δωματίου, ἐν ᾧ ἦν, πίπτειν, μάντις ὢν προεμήνυσεν· ἐν ᾧ καταπληχθεὶς ὁ Ἴφικλος ἔλυσε, καὶ ἤρετο αὐτὸν ὡς μάντιν, πῶς ἂν παῖδας ποιήσῃ. ἄτεκνος γὰρ ἦν, ἐκ τοιαύτης αἰτίας· ἐκτέμνοντί ποτε τῷ πατρὶ Φυλάκῳ δένδρον, ἀφ' οὗ καὶ ἡ χώρα Φυλάκη ἐκαλεῖτο, ὁ Ἴφικλος παῖς ὢν παρειστήκει· ὃν ἐκπλῆξαι θέλων ὁ πατὴρ, ἣν εἶχε μάχαιραν, εἰς τὸ πλησίον δένδρον ἐμπῆξαι ὥρμησε, καὶ συνέβη ἐπενεγκεῖν αὐτὴν τοῖς μορίοις τοῦ παιδός. ἐπεὶ δὲ ἄγονος ἐκ τοιαύτης αἰτίας ἦν ὁ Ἴφικλος, ὁ Μελάμπους ἀνερευνήσας εὗρε τὴν μάχαιραν. καὶ ἐκέλευσε τὸν Ἴφικλον, ἀποξέσαντα τὸν ἰὸν αὐτῆς πίνειν, καὶ οὕτως αὐτὸν πατέρα παίδων ποιήσας, ἔλαβε τὰς βοῦς, καὶ τῷ Νηλεῖ ταύτας δίδωσι, καὶ διὰ τούτων τῷ ἀδελφῷ Βίαντι τὸν τῆς Πειροῦς γάμον περιεποιήσατο. Μελάμπους δὲ ἐκλήθη, ὅτι γεννηθεὶς ἐξετέθη παρὰ τῆς μητρὸς Ροδόπης ἐν ὑψηλῷ τόπῳ· παντὸς δὲ τοῦ σώματος σκεπομένου, μόνους ἦν γυμνὸς τοὺς πόδας, καὶ ἐξεκαύθη ὑπὸ τοῦ ἡλίου· ὅθεν καὶ Μελάμπους ἐκλήθη.

45. ἈΛΦΕΣΙΒΟΙΑΣ. Αἰόλου, τοῦ Ἕλληνος, Σαλμωνεὺς, ἐξ οὗ Τυρώ· ἐξ ἧς καὶ Κρηθέως, Νηλεύς. ἐξ οὗ Πειρώ· ἐξ ἧς Ἀλφεσίβοια. Ἄλλως· ΤΑΝ ἈΓΕΛΑΝ Χ' ὯΙ ΜΑΝΤΙΣ Ὁ νοῦς· καὶ ὁ μάντις ὁ Μελάμπους, τὴν ἀγέλην τῶν βοῶν τοῦ Ἰφίκλου ἦγεν, ἀντὶ τοῦ ἤγαγεν ἀπὸ τοῦ Ὄθρυος εἰς τὴν Πύλον. ἔστι δὲ Ὄθρυς ὄρος Θεσσαλίας, ἐν ᾧ πόλις ἡ Φυλάκη. ἧς ἦρχεν ὁ Ἴφικλος, οὗ ἦσαν βόες. ἡ δὲ Πειρὼ ἡ χαρίτων πλήρης, ἡ μήτηρ τῆς περιττῆς τὴν φρόνησιν Ἀλφεσιβοίας, ἐκλίνθη, ἤγουν, ἀνεπαύσατο, ἐν ταῖς ἀγκάλαις τοῦ Βίαντος τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Μελάμποδος.

46. ΤΑΝ. Ὁ νοῦς· τήνδε περικαλλῆ Ἀφροδίτην ὁ Ἄδωνις πρόβατα βόσκων ἐν τοῖς ὄρεσιν, οὐχ· οὕτως ἐπιπολὺ ἤγαγε μανίας ἐρωτικῆς, ὥςε οὐδὲ ἀποθανόντα αὐτὸν χωρὶς τοῦ μαζοῦ αὐτῆς τίθησιν. (47. ὩΔΩΝΙΣ ὁ Ἄρης ἤρα τῆς Ἀφροδίτης, ἡ δὲ Ἀφροδίτη ἤρα τοῦ Ἀδώνιδος, διὸ τὸν μὲν Ἄρην ἀπεςρέφεται τὸν δὲ Ἀδώνιδα ἐφίλει. ὁ γνοὺς ὁ Ἄρης καὶ λογισάμενος, εἰ ἀποκτείνας τοῦτον ἕξει τὴν Ἀφροδίτην ἐρῶσαν, αὐτὸν ἀπέκτεινεν ἐν κυνηγεσίῳ κάπρος γενόμενος.)

48. ΦΘΙΜΕΝΟΝ. Ὡς οὐδὲ τελευτήσαντα τὸν Ἄδωνιν, τοῦ ἰδίου ἑαυτῆς μαςοῦ χωρίζει, ἀλλ' ἀεὶ αὐτῷ καὶ τελευτήσαντι συμπάρεςι. δοκεῖ δὲ ὁ Ἄδωνις μῆνας ἓξ παρὰ Περσεφόνῃ ποιεῖν, ὡς καὶ παρ' Ἀφροδίτῃ ἄνευ τοῦ συγκαθεύδειν καὶ προςερνίζεσθαι. λέγουσι δὲ περὶ τοῦ Ἀδώνιδος, ὅτι καὶ ἀποθανὼν, ἓξ μῆνας ἐποίησεν ἐν ταῖς ἀγκάλαις τῆς Ἀφροδίτης, ὥσπερ καὶ ἐν ταῖς ἀγκάλαις τῆς Περσεφόνης· τοῦτο δὲ τὸ λεγόμενον, τοιοῦτόν ἐςιν ἀληθῶς· ὅτι ὁ Ἄδωνις, ἤγουν ὁ σῖτος ὁ σπειρόμενος, ἓξ μῆνας ἐν τῇ γῇ ποιεῖ ὑπὸ τῆς σπορᾶς, καὶ ἓξ μῆνας ἔχει αὐτὸν ἡ Ἀφροδίτη, τουτέςιν, ἡ εὐκρασία τοῦ ἀέρος. καὶ ἐκ τότε λαμβάνουσιν αὐτὸν οἱ ἄνθρωποι.

49. ΑΤΡΟΠΟΝ. Ἄτροπον, ἀμετακίνητον, αἰώνιον καθεύδων ὕπνον. Ἱςορία· φασὶ γὰρ ὡς τοῦ Ἐνδυμιῶνος ἠράσθη ἡ Σελήνη· καὶ κατὰ τὸ ὄρος τὸ Λάτμιον τῆς Καρίας κυνηγετοῦντι ἐμίγη. καὶ ἀλληγοροῦσιν, ὡς φιλοκύνηγος ὢν, τῇ σελήνῃ συνεθήρα νυκτὸς, ἡμέρας δὲ ὕπνωττεν. Ἄλλως· Τοῦ Ἐνδυμιῶνος ἠράσθη ἡ Σελήνη· ἦν δὲ οὗτος κατὰ τὸ Λάτμιον ὄρος τῆς Καρίας. Φιλοκύνηγος δὲ ὢν, ἡμέρας ὕπνωττε, κατὰ δὲ τὰς νύκτας, λαμπούσης τῆς σελήνης, ἐξῄει πρὸς θήρας, ἤγουν ἐθήρευε· διὰ τὸ τὰ θηρία κατὰ τοῦτον τὸν καιρὸν ἐξιέναι. μακαρίζω

ρίζει φησὶ, διὰ τὸ, ἐκεῖνον μὲν φιλεῖσθαι ὑπὸ Σελήνης, ἐμὲ δὲ μισεῖσθαι. Ἄλλως. Ἐνδυμίων φασὶ παρὰ τοῖς θεοῖς διατρίβων, ἠράσθη Ἥρας. ἐφ᾽ ᾧ χαλεπήνας ὁ Ζεὺς, ἐποίησε καθεύδειν διὰ παντὸς ἀθάνατα. τὸ δὲ ἄντρον, ἐν ᾧ ἐκάθευδεν, ἐν Λάτμῳ τῆς Καρίας ἦν.

50. ἸΑΣΙΩΝΑ. Ἱστορία. Ἰασίων ὁ Κρὴς, Κρήτης βασιλεὺς, υἱὸς ἦν Μίνωος, καὶ Φρονίας νύμφης. τούτῳ ἐν λειμῶνι κοιμωμένῳ, ἡ Δημήτηρ συνῆλθε, καὶ ἔτεκε τὸν Πλούτωνα.

51. ΒΕΒΑΛΟΙ. Τουτέστιν ἀνάξιοι τῶν μυστηρίων τοῦ ἔρωτος, δηλονότι ἀμύητοι, ἀμυστηρίαστοι, μυστήρια μὴ ἔχοντες. παρεμφαίνει δὲ μυστικὸν τὸν ἔρωτα Ἰασίωνος, καὶ Δημήτερος.

(52. ΚΕΦΑΛΑΝ. Νίκανδρος κεφαλὰν ὡς ἡμέραν. πολλὰ γὰρ σώζεται παρὰ Συρακουσίοις.)

52. ΤΙΝΑ᾽ Σοὶ δὲ οὐ φροντίς ἐστι τούτου δηλονότι. μέλει μοι τοῦδε, καὶ μέλει μοι τόδε, ποιητικῶς, ἀφ᾽ οὗ σημαινομένου, καὶ πρῶτον ἔχει πρόσωπον, καὶ δεύτερον ὡς ἐν τούτοις. Οὐ γὰρ Πιερίδεσσι τόσον μέλω, ὅσσον ἔρωτι. ἐπὶ δὲ τοῦ προτέρου σημαινομένου, οὔτε πρῶτον ἔχει πρόσωπον οὔτε δεύτερον. ὡς τὸ δεῖ, τὸ σημαῖνον, τὸ πρέπει. τὸ γὰρ σημαῖνον τὸ λείπεται, ἔχει πρῶτον πρόσωπον, τὸ δέω.

54. ΒΡΟΧΘΟΙΟ. Βρόχθος λέγεται, τὸ ἐπίλαικον μέρος, τὸ μετὰ τὸν τράχηλον ποιὸν ἦχον ἀποτελοῦν ἤγουν, ὅπως τοῦτό σοι γλυκὺ, ὡς κατὰ βρόχθου μέλι γένηται, τουτέστι κατὰ τοῦ φάρυγγος.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

τοῦ τετάρτου εἰδυλλίου.

Τοῦτο τὸ εἰδύλλιον Βουκολικόν ἐστι. [Βάττος μὲν οὖν αἰπόλος, Κορύδων δὲ βουκόλος πρὸς ἀλλήλους διαλέγονται ἀμοιβαίως. Ὑποτίθεται δὲ ὁ Θεόκριτος τὸν Κορύδωνα βοῦς νέμοντα βουκόλου τινὸς Αἴγωνος, ὃν φησὶν εἰς Ὀλυμπίαν ὑπὸ Μίλωνος παλαιστοῦ ἀχθῆναι, ἰσχυρὸν ὄντα, ὡς ἀγωνίσηται· τὸν δὲ Βάττον, ταῦτα πυνθανόμενον, καὶ λέγοντα, ὅτι κακοῦ αἱ βόες ἔτυχον βουκόλου, καὶ εἰσὶ λεπταί. Τὰ μὲν πράγματα διάκειται ἐν Κρότωνι τῆς Ἰταλίας. Οὐ πάντως δὲ ὁ Θεόκριτος κατὰ τοὺς αὐτοὺς χρόνους γεγονὼς Μίλωνι μέμνηται αὐτοῦ, ἀλλὰ πολὺ νεώτερος· εἴγε Μίλων τῇ ἑβδόμῃ [f. leg. τῇ ἑβδ. καὶ ἑξακοστῇ] Ὀλυμπιάδι πάλην νικᾷ. Θεόκριτος δὲ, ὥσπερ ἐδείξαμεν, κατὰ τὴν κδ. [Sic MS. Ed. R. ἑκατοστήν. f. fcrib. ρκδ'.] Ὀλυμπιάδα ἤκμαζεν.

ΗΠΑ Ἦπου ὄντως αὐτὰς λάθρα κατὰ τὰ πρὸς ἑσπέραν ἀμέλγεις; τῷ γὰρ φὲ οἱ Δωριεῖς, ἀντὶ τοῦ σφε χρῶνται. εἰώθασι γὰρ οἱ νομεῖς μετὰ τὸ τοὺς δεσπότας ἀμέλξαι τὸ γάλα, ὕστερον καὶ αὐτοὶ λάθρα ἀμέλγειν.

4. ἈΛΛ'. Οὐδαμῶς δηλονότι. ὅτι ὁ γέρων ὑποβάλλει τὰ μοσχία. οὗτος δὲ τάχα ἂν εἴη πατὴρ τοῦ Αἴγωνος. πῶς φησὶ δύναμαι λάθρα ἀμέλγειν, ὅπου γε ὁ πατὴρ τοῦ Αἴγωνος ὑποβάλλει τὰ ἴδια;

5. ΑΥΤΟΣ. Ὁ δὲ βουκόλος, φησὶν, Αἴγων, εἰς ποίαν χώραν ᾤχετο, ἀφανὴς γενόμενος ἤδη.

6. ἈΛΦΕΟΝ. Ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τὴν Ὀλυμπίαν. παραῤῥεῖ γὰρ ἐκεῖσε ὁ Ἀλφειός. οὐκ ἀναγέγραπται

δὲ ὁ Αἴγων νενικηκὼς Ὀλύμπια. ΜΙΛΩΝ. Τὸν Κροτωνιάτην Μίλωνά φησιν, ὃν καὶ Ἀριστοτέλης πολυφάγον φησί· λέγει δὲ αὐτὸν εἶναι καὶ ἀνδρεῖον. κατεβρώθη δὲ οὗτος ὑπὸ θηρίων ἢ κυνῶν· ἐλθὼν γὰρ εἰς ὄρος, καὶ εὑρὼν τινας δένδρον σχίζοντας, σφῆνα δὲ βάλλοντας ἐν μέσῳ τοῦ ξύλου, θέλων αὐτὸς ἐκβαλεῖν τὸν σφῆνα, ἐκρατήθη ἐκεῖ, καὶ οὕτως ἐτελεύτησε.

7. ΠΟΚΑ. Καὶ πότε ἐκεῖνος ἔλαιον ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ εἶδεν; ἀπὸ τοῦ ἐλαίου τὸν ἀγῶνα θέλει δηλοῦν· ἢ ἔλαιον τὸ ἀγριέλαιον, ὅ ἐστι κότινον, ᾧ οἱ νικήσαντες ςεφανοῦνται. Ἄλλως· καὶ πότε ἐκεῖνος ἐλαίῳ ἐχρίμετο, ᾧ κατὰ τὰ γυμνάσια ἀλείφονται. ἥκιςα γὰρ οἱ ἀγροῖκοι ἐλαίῳ χρῶνται. οὐχ ὥς τινες ἀναγινώσκουσιν ἐλαιὸν, ὡς ἀραιὸν· ἵνα σημαίνῃ τὸ ἀγριέλαιον, ἐξ οὗ ὀλυμπιακὸς ςέφανος σύγκειται· ἀγνοοῦσι δὲ ὅτι οὗτος ἐκ τῆς καλλιςοῦς ἢ καλλιςεφάνου ἐλαίας γενόμενος δίδοται, ἥτις ἀπέχει ςαδίων ὀκτὼ, ὥς φησιν Ἀριςοτέλης.

8. ΒΙΗΝ. Κατα τὴν βίαν καὶ τὸ κράτος, ἤγουν τὴν ἰσχὺν, ἐκ παραλλήλου ἐρίσδειν καὶ ἰσοῦσθαι. Ἄλλως· βίην καὶ κάλλος, ὃ καὶ κάλλιον· ἵνα μὴ δισσολογήσῃ, βίην καὶ κράτος λέγων.

9. ΚΗΜ. Καὶ ἐμὲ ἔφη ἡ μήτηρ μου, τοῦ Πολυδεύκεος εἶναι ἀμείνονα κατὰ τὴν ἰσχύν. Ἄλλως· τοῦτο ἀμφίβολον, ἢ τὸν Αἴγωνα ἔφη κρείττονα τοῦ Πολυδεύκεος, ἢ ἐμέ. τὸ γὰρ, κἠμ' ἔφαθ', δύναται εἶναι, καὶ ἐμοὶ ἔφη.

10. ΣΚΑΠΑΝΑΝ. Σκαπάνη ἐςὶ δίκελλα, σκαφίον. τὸ κοινῶς λεγόμενον τζαπίον, ὃ οἱ Ἀττικοὶ ἄμην. χρῶνται δὲ αὐτῷ πάντες μὲν οἱ ἀθληταὶ, μάλιςα δὲ οἱ πύκται. Ἄλλως· Σκαπάναν, ἤγουν δίκελλαν, ἢ λισγάριον, ἢ σκαφίον, ὃ οἱ Ἀττικοὶ ἄμην λέγουσιν. οἱ γὰρ γυμνας αὶ τούτοις ἐχρῶντο

ὑπὲρ γυμνασίας, τῇ σκαπάνῃ σκάπτοντες καὶ τὰ ἄνω μέρη (τοῦ σώματος) ἀναῤῥωννῦντες. ΜΑΛΑ Μῆλα, τὰ πρόβατα, τὰ θρέμματα ἐκ δὲ τούτου, τὰ κρέατα τούτων φησὶν, ἵνα ἔχῃ κρεοφαγεῖν. ἢ μᾶλα ἐνταῦθα τὸν καρπὸν τῶν μήλων λέγει· καθὰ καὶ Μίλων, ῥοιὰν ἔχων ἠγωνίζετο. μῆλα δὲ τὰ θρέμματα λέγονται, καὶ τὰ τούτων κρέατα. οἱ γὰρ ἀρχαῖοι, βοείοις ἐχρῶντο κρέασιν. ὅτι δὲ μῆλα οὐ μόνον τὰ πρόβατα, ἀλλὰ καὶ πάντα τὰ θρέμματα, λέγει Ὅμηρος· Ἀνθρώπους δὲ ἔπαυσεν ἐπὶ χθονὶ, μῆλα δὲ κήδει. τὸ δὲ τουτόθε ἀντὶ τοῦ ἐντεῦθεν.

11. ΠΕΙΣΑΙ. Διεγείραι ἂν ὁ Μίλων καὶ τοὺς λύκους τάχιστα μαίνεσθαι. τὸ λυσσᾷν ἴδιον τῶν κυνῶν· ἀλλ᾽ ἴσως λέγει, ὅτι πέισειεν ἂν καὶ τοὺς λύκους τὸ παρὰ τὴν συνήθειαν ὑπομεῖναι ἢ ὅτι καὶ τοὺς λύκους ἐκμήνῃ ἂν ὁ Μίλων, ὅπου καὶ τὸν Αἴγωνα τὸν ἀγροῖκον ἐπὶ τὸν ἀγῶνα ἀποδύσασθαι ἠνάγκασε.

12. ΔΑΜΑΛΑΙ. Αἱ δαμάλαι δὲ αὐτὸν ἐνταῦθα βοῶσαι ζητοῦσι. δαμάλαι, αἱ νέαι βόες, αἱ εἰς τὸ δαμασθῆναι ἐπιτήδειαι.

14. ΟΥΚΕΤΙ. Οὐδαμῶς θέλουσι βόσκεσθαι, δηλονότι ζητοῦσαι τὸν Αἴγωνα.

15. ΠΟΡΤΙΟΣ. Πόρτιας τὰς ἀκμαζούσας βοῦς, ἐφ᾽ ἃς οἷόν τε τοὺς ταύρους στείχεσθαι, ἤγουν πορεύεσθαι· ἢ τὰς ἐν τῷ πόρσῳ, τουτέστιν ἐν τῇ ὁδῷ ἰούσας.

16. ΠΡΩΚΑΣ. Τὴν σταγόνα τῆς δρόσου πρῶκα λέγουσιν, ἀπὸ τοῦ πρωῒ πέμπεσθαι. καὶ Καλλίμαχος. Ὥσκεν ἐκεῖναι πρῶκες ἔραζε πεσοῦσαι, προίκιον ἐκδυκέως εἶδαρ ἔδων. (πρὼξ ἡ πρωϊνὴ δρόσος. διὰ τοῦ ω μεγάλου. πρὸξ δὲ ἡ ἔλαφος, μικροῦ.)

17. ΔΑΝ. Μὰ τὴν γῆν. ἄλλοτε μὲν αὐτὴν περὶ τὸν Αἴσαρον βόσκω. ΑΙΣΑΡΟΙΟ. Αἴσαρος, ποταμὸς διὰ μέσης τῆς πόλεως τῶν Κροτωνιατῶν ῥέων εἰς

οὐκοῦν ἀληθῶς εἴρηται, καὶ κωμικοῖς ἁρμόζουσα, καὶ τραγικοῖς..

28. ΕΥΡΩΤΙ. Εὐρὼς κυρίως ἡ πρασινώδης ὁμίχλη· ΠΑΛΥΝΕΤΑΙ δὲ, λεπτύνεται ὑπὸ εὐρῶτος. πάλυν γὰρ ἔλεγον, τὸ λεπτότατον τοῦ ἀλεύρου, παρὸ καὶ φάλιον λέγεται τὸ λευκόν. Ἡδὺ ἂν φάλιον ἀλεύρου ἐν τῷ ἐσθίεσθαι. ΕΠΑΞΑ. Τὸ δεύτερον πρόσωπον τοῦ πρώτου μέσου ἀορίςου, οἱ Συρακούσιοι διὰ τοῦ α προφέρονται. ἐνοήσω, ἐνοήσα, ἐγράψω, ἐγράψα. οὕτω καὶ τὸ ἐπάξα, ἀντὶ τοῦ ἐπήξω. ὁ νοῦς· φεῦ, ὦ Αἴγων, πορεύσονται καὶ αἱ βόες εἰς ὄλεθρον, ἐπεὶ ἐπεθύμησας νίκης εἰς κακὸν ἀποβαινούσης· καὶ ἡ σύριγξ ἥν ποτε ἐπήξω καὶ κατεσκεύασας, καλάμοις δηλονότι, ὑπὸ εὐρῶτος παλύνεται, ἤγουν λεπτύνεται καὶ φθείρεται.

29. ΤΗΝΑΓ'. Ἐκείνη, φησὶν, ἡ σύριγξ οὐκ ἐφθάρη, οὐδὲ μεμόλυνται, μὰ τὰς νύμφας· ἐπεὶ ὁ Αἴγων ἀπιὼν εἰς τὴν Ὀλυμπιάδα, ἐμοὶ δῶρον αὐτὴν κατέλιπεν. ἐγὼ γὰρ δυνατός εἰμι μελῳδεῖν. ΠΙΣΑΝ. Ἡ νῦν Ὀλυμπίας· ἢ ἀπὸ Πίσου τοῦ Ἀφαρέως, ἢ ἀπὸ Πίσης τῆς Ἐνδυμίωνος θυγατρός. ἔνθα καὶ Πισαίου Διὸς ἱερὸν ἦν. μελικτὰς δὲ, ὁ μέλη εἰδὼς ἐργάζεσθαι, τραγῳδητής. μελίζω γὰρ τὸ τραγῳδῶ.

31. ΓΛΑΥΚΑΣ. Ἡ Γλαύκα, Χία τὸ γένος, κρουματοποιός. γέγονε δὲ ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου· ἧν φησιν ὁ Θεόφραςος ἐρασθῆναι κριοῦ· ὁ δὲ Πύῤῥος Ἐρυθραῖος, ἢ Λέσβιος, μελῶν ποιητής.

32. ΚΡΟΤΩΝΑ. Ἄλκιμος, καὶ Κρότων Αἰακοῦ υἱοί. καὶ ὁ μὲν ἐβασίλευσε τῶν Κερκυραίων, ὁ δὲ ἐν Σικελίᾳ ἔκτισε Κρότωνα.

33. ΠΟΤΑΩΟΝ. Τὸ πρὸς ἀνατολὰς τῆς Κροτωνιάδος. τὸ δὲ Λακίνιον, ἀκρώρειά τίς ἐςιν, ἔχουσα ἱερὸν Ἥρας. Ἄλλως· τὸ Λακίνιον, ἀκρωτήριόν ἐςι τοῦτο, ἀπὸ τινος Λακίνου Κερκυραίου τοῦ

ὑπο-

ὑποδεξαμένου Κρότωνα φεύγοντα. Ἄλλως, τὸ πᾶν. καὶ εὖ μὲν τὰ τῆς Γλαύκης ἀνακρούομαι, εὖ δὲ τὰ τοῦ Πύῤῥου. ἐπὶ τῶν κρουστῶν ὀργάνων λέγεται τὸ ἀνακροῦσθαι· ἐνταῦθα δὲ ἀνακρούομαι, ἀντὶ τοῦ μέλπω ἁπλῶς. Κρότων καὶ Ζάκυνθος, ἡ αὐτή. τὸ δὲ ἑξῆς οὕτως· ἐπαινῶ τήν τε Κρότωνα, καὶ τὸ ποταῶον τὸ Λακίνιον. τὸ δὲ καλὴ πόλις ἡ Ζάκυνθος, διὰ μέσου λέγεται μετὰ ἐπικρίσεως. τὸ ποταῶον, ποιητικῶς οὕτω λέγεται. δεῖ γὰρ ἢ τὸ πρὸς ἕω λέγεσθαι· ἵν' ᾖ τὸ πρὸς ἀνατολὰς τετραμμένον· ἢ τὸ ἑῶον χωρὶς τῆς προθέσεως. τὸ δὲ Λακίνιον, ἀκρωτήριόν ἐστιν, ἀπό τινος Λακίνου ὠνομασμένον. διέφερε δὲ ἡ Κρότων τῶν ἐπὶ Ἰταλίᾳ πόλεων ἐπ' ἀνδρίᾳ καὶ τῇ λοιπῇ εὐδαιμονίᾳ· ὅθεν καὶ εἰς παροιμίαν ἐλθεῖν, Μάταια τ' ἄλλα περὶ Κρότωνα τᾶστεα.

34. ΑΙΓΩΝ. Ταῦτα οὐκ ἐπὶ Αἴγωνι ἱστόρηται, ἀλλ' ἐπὶ Ἀστυάνακτι τῷ Μιλησίῳ. ὁ δὲ Θεόκριτος τὰ περὶ τοῦ Μιλησίου αὐτοῦ Ἀστυάνακτος ἱστορούμενα, εἰς Αἴγωνα μετήνεγκε. Φασὶ γὰρ τοῦτον Ἴσθμια νικήσαντα, καὶ οἴκοι παραγενόμενον, ἐκ τῆς ἰδίας ἀγέλης τῆς μεγίστου λαβέσθαι βοὸς, καὶ μὴ ἀνεῖναι, ἕως ὁ ταῦρος ἐλευθερῶν τὸ σῶμα, τῇ βίᾳ κατέλιπε τὴν ὁπλὴν ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ. ὁπλὴν δὲ λέγει, τὴν χηλήν. καὶ Ἡσίοδος· Μήτ' ἄρ ὑπερβάλλων βοὸς ὁπλὴν μήτ' ἀπολείπων Τὸ δὲ κατεδαίσατο, ἀντὶ τοῦ κατέφαγε. ὡς ἔοικε, διὰ τὴν ἀδδηφαγίαν ὁ Μίλων τὸν Αἴγωνα ἐπὶ ἄθλησιν προτέτρακται. μάζα δὲ τὸ νεομάλακτον, καὶ νεοφύρατον ψώμιον.

35. ΤΗΝΕΙ. Ἐκεῖ φησὶν ὁ Αἴγων ἐπὶ τοῦ Λακινίου, καὶ τὸν ταῦρον ἔδωκε τῇ Ἀμαρυλλίδι, ἐνεγκὼν ἀπό τινος ὄρους, καὶ παρασπάσας τῆς ὁπλῆς· καὶ αἱ παροῦσαι γυναῖκες μεγάλως ἐβόησαν, καὶ ὁ βουκόλος ἐγέλασεν.

38.

38. ̓ΑΜΑΡΥΛΛΙ. ̓Επεὶ ὁ Κορύδων ἐμνήσθη τῆς ̓Αμαρυλλίδος, ἀνεμνήσθη καὶ ὁ Βάττος αὐτῆς· ἦν γὰρ ἐρωμένη αὐτῷ, πρὸ τοῦ θανεῖν. ΜΟΝΑΣ. ̓Ελλειπτικῶς. ἔδει εἰπεῖν, ὅτι ἐπὶ σοὶ ἀποθανούσῃ, διετέλεσα ἂν ἐν λύπῃ εἶναι, ἢ εἰ παντός μου τοῦ ποιμνίου ἀπολωλότος.

39. ῞ΟΣΟΝ. ̓Ενταῦθα σαφῶς αἰπόλος ἦν ὁ Βάττος, ὃν εἰκὸς ἦν ἐρᾷν τῆς ̓Αμαρυλλίδος, καὶ οὐ Θεόκριτον. Φησὶ δὲ ὑπερβολικῶς ὅσον αἱ αἶγες φίλαι μοι, τοσοῦτον ἡμᾶς ἐλύπησας ὦ ̓Αμαρυλλὶ τελευτήσασα, ἢ τοσοῦτον ἡμῖν οὖσα προσφιλὴς ἀπέσβας, ἤγουν, ἀπέθανες. οὕτως ἂν νοηθείη καὶ ὁ κωμάζων πρὸς αὐτήν· ὅτι φησὶν ὁ Θεόκριτος, Κωμάσδω ποτὶ τὰν ̓Αμαρυλλίδα. ῎Αλλως· Ὅσσον ἀπέσβας τὸ ὅσσον, ἀντὶ τοῦ τόσσον, ἤγουν, τοσοῦτον· τὸ δὲ πᾶν οὕτως. ὅσον αἱ αἶγες ἐμοὶ προσφιλεῖς, τοσοῦτον σὺ, φίλη οὖσα δηλονότι, ἀπέσβας· ἤγουν, ἐξέλιπες, ἀπέθανες. (Αἱ ῞Ενεκα τῆς κατὰ πολὺ κακωτικῆς μοίρας, ἥτις με ἔλαχεν, ἤγουν ἥτις μοι ἀπεκληρώθη.)

41. ΘΑΡΣΕΙΝ. Τοῦτο ὁ Κορύδων φησὶ παραμυθούμενος τὸν Βάττον, ἵνα μὴ ἀθυμῇ ἐπὶ τῇ τελευτῇ τῆς ̓Αμαρυλλίδος.

42. ̓ΑΝΕΛΠΙΣΤΟΙ. ̓Ανέλπιστον, ὃ οὐκ ἐλπίζει τὶς λαβεῖν, ἢ κατορθῶσαι, ἢ τοιοῦτό τι. ἀνέλπιστον, καὶ τὸ ἐλπίδος ἐστερημένον· καθὸ λέγεται ἐνταῦθα τὸ ἀνέλπιστοι.

43. ΖΕΥΣ. Τὸν Δία λέγει τὸν αἴτιον τῶν ὑετῶν, ἀντὶ τοῦ ἀέρος, ᾧ συνάγονται αἱ νεφέλαι.

45. ΘΑΛΛΟΝ. Θαλλὸς ἁπλῶς λέγεται, πᾶν τὸ τεθηλός. κυρίως δὲ ὁ τῆς ἐλαίας βλαστός. ΔΥΣΣΟΑ. Τὰ δυσδίωκτα ἀπὸ τοῦ δυσκόλως σεύεσθαι καὶ ὁρμᾷν, διὰ τὸ εἶναι πτωχά. ΣΙΤΘ'. ̓Επίφθεγμα βουκολικὸν, ὅπερ λέγουσιν οἱ βουκόλοι ὁμοίως καὶ τὸ ψίττα. λήπαργος δὲ ὁ λευκὸς, ὁ λευ-

λευκοποίκιλος, ἢ ὁ λευκόπλευρος· ἀλλ' ὁ μὲν ἀπὸ τοῦ λέπας ἔχειν καὶ τοῦ ἀργὸν, ὅ ἐςι λευκὸν ἔχειν τὸ δέρμα. ὁ δὲ ἀπὸ τοῦ λευκὸν εἶναι κατὰ τὴν λαπάραν. ἢ λέπαργος, ὁ λευκὸς, παρὰ τὸ ἔχειν λέπας ἀργὸν, ἤγουν δέρμα λευκὸν, ἢ λευκὸν κατὰ τὴν λαπάραν.

46. ΚΥΜΑΙΘΑ. Ὄνομα βοὸς, καὶ αἰγὸς, παρὰ τὴν κώμυθα· ἢ παρὰ τὸ αἴθη, καὶ τὸ κόμη, ἡ τὰς κόμας αἴθας ἔχουσα, τουτέςι, ξανθάς· ἢ ἐγκύμων.

48. ἼΔ'. Ἰδοὺ πάλιν πρόσεισι τοῖς φυτοῖς.

49. ΡΟΙΚΟΝ. (Τὸ κάμπυλον) Ἀρχίλοχος· Ἀλλά μοι ῥοικός τις εἴη κατὰ κνήμην ἰδεῖν. ΛΑΓΩΒΟΛΟΝ δὲ, ξύλον, ᾧ διαφεύγοντες οἱ λαγωοὶ βάλλονται. ἢ ὅτι ῥάβδον οὖσαν ὀρθὴν, ἐπεύχεται γενέσθαι καμπύλην, ἵνα μὴ ἔγκυον οὖσαν βλάψῃ τὴν βοῦν.

50. ΘΑΣΑΙ. Ἀποςροφὴ τὸ σχῆμα. κατὰ γὰρ τὸ σιωπώμενον ἀπερχόμενος ὁ Βάττος ἀπελάσαι τὴν δάμαλιν, ὑπὸ ἀκάνθης ἐτύπη, καὶ δεῖται τοῦ Κορύδωνος ἐξελεῖν αὐτήν· διὸ καὶ πρὸς αὐτὸν ἀπέςρεψε τὸν λόγον, καί φησι· θέασαί με πρὸς τοῦ Διός· ἄρτι γάρ με ἄκανθα ἐπάταξε παρὰ τὸ σφυρόν.

51. ἉΡΜΟΙ. Εἰ μὲν ψιλοῦται, τὸ ἀρτίως καὶ νεωςὶ σημαίνει· εἰ δὲ δασύνεται, τὸ ἡρμοσμένως. τὸ δὲ ΒΑΘΕΙΑΙ, ἀντὶ τοῦ ὑπερμεγέθεις, καὶ μετέωροι.

52. ἈΤΡΑΚΤΥΛΙΔΕΣ. Ἀτρακτυλὶς, εἶδος βοτάνης, ἢ ἀκάνθης· εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ τὰς ἀγροίκων γυναῖκας, ἀτράκτους ποιεῖν ἐξ αὐτῶν. ἔνιοι δὲ ἀτρακτυλίδας τὰ ἀγριολάχανα φασίν.

54. ἜΧΩ. Κρατῶ αὐτὴν, τὴν ἄκανθαν δηλονότι. τὸ δὲ ἍΔΕ, ταὐτὸ δύναται τὸ ἴδε. ὁ καὶ περισσὸς, ὥσπερ καὶ παρ' Ὁμήρῳ· Τῶν, ἀμόθεν γε θεὰ θύγατερ Διὸς εἰπὲ καὶ ἡμῖν. ἐκβαλὼν γὰρ

τὴν ἄκανθαν, δείκνυσι τῷ Βάττῳ, καί φησιν, Ἴδε καὶ αὐτή.

55. ᾿ΟΣΣΙΧΟΝ. Βαβαί; ὅσον ἐςὶ τὸ τὴν πληγὴν ποιοῦν· δεικτικῶς ἐμφαίνει τό τε μέγεθος τοῦ ἀνδρὸς, καὶ τὴν σμικρότητα τῆς ἀκάνθης. τὸ ῾ΗΛΙΚΟΝ πρὸς τὸν ἄνδρα, ἵν' ᾖ μικρὸν ὂν τὸ τυμμα, ἡλίκον ἄνδρα, τουτέςι μέγαν ἢ ἀνδρεῖον δαμάζει. ἢ τὸ ἡλίκον ἐπιῤῥηματικῶς, ἀντὶ τοῦ ὁποίως δαμάζει τὸν ἄνδρα.

56. ᾿ΑΝΑΛΙΠΟΣ. ῏Ηγουν ἀνυπόδητος, ἐξ οὗ καὶ πέδιλον, τὸ ὑπόδημα, ἧλιψ γὰρ τὸ ὑπόδημα, παρὰ τὸ ἑλίσσειν τὸν πόδα. ἀνήλιπος δὲ οἱονεὶ, ὁ μὴ ἑλίσσων τὸν πόδα.

57. ΚΟΜΟΩΝΤΙ. Κομόωντι ἀντὶ τοῦ κομῶσιν, ἀκάνθας ἔχουσι. κόμαι γὰρ ῥάμνου καὶ ἀσπαλάθου αἱ ἄκανθαι. ᾿ΑΣΠΑΛΑΘΟΣ δὲ εἶδος ἀκάνθης, ᾗ πληγέντες οἱ ἔλαφοι, ἀποθνήσκουσιν. ἀσπάλαθος εἴρηται, διὰ τὸ μὴ ῥαδίως ὑπὸ τῶν πληγέντων ἀποσπᾶσθαι, ἤτοι ἀφαιρεῖσθαι.

58. ΕΙΠ'. ῎Αγε εἰπέ μοι, ὦ Κορύδων, τὸ γερόντιον (τὸν πατέρα λέγει τοῦ Αἴγωνος) ἆρα ἔτι ἐλαύνει, ἤγουν φιλεῖ ἐκείνην τὴν ἐρωμένην αὐτοῦ τὴν μελαίνας ὀφρῦς ἔχουσαν, ἧς ἕνεκά ποτε ἐρωτικὸν πάθος ἐδέξατο; ΜΥΛΛΕΙ δε, ἐλαύνει, ὠθεῖ, περαίνει, ἀπὸ τῶν ἀλούντων, καὶ τῇ κώπῃ τοὺς μύλους ὠθούντων. (Οὐχ ῾Ελληνικὸν δὲ ἀλλὰ ὑποκοριςικὸν, καὶ μᾶλλον τὸ διεςραμμένον· οἱ γὰρ γέροντες διεςραμμένοις τοῖς ὄμμασι βλέπουσι.)

60. ᾿ΑΚΜΑΝ. Οὐχ ὡς λοιδορῶν, ἀλλ' ὑποκορίζόμενος, καὶ ὑποκρινόμενος τοῦτο λέγει· πρὸ ὀλίγου γὰρ αὐτὸν ἐπελθὼν, καὶ πρὸς τὴν μάνδραν, ἢ μάκτραν, ἢ βάκτραν (τριχῶς γὰρ φέρεται ἐν τοῖς ἀντιγράφοις) κατελάμβανον ὁπηνίκα ἐνήργει, τὴν μετ' αὐτῆς δηλονότι μίξιν.

61.

61. ΜΑΝΔΡΑΝ. Τὴν τῶν προβάτων δρκάνην, ἢ μάκτραν, ἢ βάκτραν, ἢ ἐςι σκεῦος ξύλινον ἀβακοειδὲς, οὗ φυρᾶν εἰώθασιν. ὠνόμασται δὲ, ἀπὸ τοῦ μάττειν καὶ φυρᾶν ἐν αὐταῖς τὰς μάζας.

62. ΦΙΛΟΙΦΑ. Ἤγουν ὁ φιλῶν τὸ συνουσιάζειν, φιλοσυνουσιαςὰ, οἰφεῖν γὰρ τὸ συνουσιάζειν. οὕτω καὶ παρὰ Ἀλεξανδρεῦσιν κόροιφος λέγεται, ὁ κόρην οἰφώμενος. ἢ οἰφεῖν τὸ συνουσιάζειν, ἀπὸ τοῦ ὀπιπέυειν, ἔνθα καὶ οἰφόλις γυνή. ὅθεν καὶ παροιμία· ἄριςα χωλὸς οἰφεῖ· ἣν φασι διαδοθῆναι, ἐπεὶ οἱ χωλοὶ ἐν οἴκῳ καθεζόμενοι, συνεχῶς ἀφροδισιάζουσιν. οἱ δὲ φασὶ τὴν παροιμίαν ἐντεῦθεν ῥυῆναι, ἤτοι διαδοθῆναι. αἱ Ἀμαζόνες ἐπὰν ἄῤῥεν γεννήσωσι, χωλὸν αὐτὸ ποιοῦσιν, ἵνα μὴ ἀνδρειότερον αὐτῶν γένηται, καὶ τούτοις ἀνδρωθεῖσι συνίασι. Σκυθῶν οὖν λεγόντων καλὸν συνεῖναι αὐτὰς ἑαυταῖς, ἐκεῖναι ἔφασαν, ἄριςα χωλοὶ οἰφοῦσιν. ΣΑΤΥΡΙΣΚΟΙΣ. Τοὺς Σατύρους οἱ πλείονές φασιν ὡς καὶ τοὺς Σειληνοὺς. καὶ Πᾶνας, ὡς Αἰσχύλος μὲν ἐν Γλαύκῳ, Σοφοκλῆς δὲ ἐν Ἀνδρομέδᾳ. οἱ Σάτυροι καὶ οἱ Πᾶνες εὐεπίφοροι πρὸς τὰς συνουσίας. κατάλαγνοι ὄντες. ὅτι δὲ οἱ Σάτυροι τοιοῦτοι, δῆλον ἀπὸ τοῦ ὀνόματος. ἀπὸ γὰρ τῆς σάθης πεποίηται ὁ Σάτυρος. σάθη δὲ ἡ εἰς τὴν ἐπιθυμίαν ἐκπύρωσις. Ἄλλως· ἢ Σατυρίσκοις ἀκρατεῖς οἱ Σάτυροι ἐρῶτων, λέγεται δὲ παρὰ τὸ σάθη· Σάθη δὲ τὸ μόριον τοῦ ἀνδρὸς, ὅπερ καὶ πέος λέγεται. (Ἄλλως· Καὶ Καλλίμαχός φησι· Ἔιτι φημὶ ἀμωρὸς ἐρημώθη δύνατο ἐν πείρᾳ. Περὶ γὰρ τῶν Σατύρων πρόδηλον· καὶ γὰρ τοὔνομα ὑπὸ τῆς σάθης λέγεται.)

63 ΚΑΚΟΚΝΑΜΟΙΣΙΝ. Ἐπειδὴ αἱ αἶγες ἔχουσι λασίους πόδας· ἢ ἀπὸ τῶν ὀρῶν τῶν κνημῶν, κακοδέρμοις.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

τοῦ πέμπτου εἰδυλλίου.

Ἐπιγράφεται μὲν τοῦτο τὸ εἰδύλλιον αἰπολικὸν καὶ ποιμενικόν· προσδιαλέγονται δε ἀλλήλοις ἐπὶ Ἰταλίας δὶ ἀμοιβαίων ποιμὴν καὶ αἰπόλος. δραματικώτερον δέ ἐστι τοῦτο τὸ εἰδύλλιον, τοῦ προσώπου τοῦ ποιητοῦ μὴ ἐμφαινομένου. ἔστι δὲ τοῦ αἰπόλου τὸ ὄνομα Κομάτας, ὃς καὶ Εὐμάρα τοῦ Συβαρίτα νέμει τὰς αἶγας· τοῦ δὲ ποιμένος Λάκων, ὃς Θουρίου τοῦ Συβαρίτα νέμει τὰ θρέμματα. ἔχει δὲ ὁ μὲν Κομάτας κόρην ἐρωμένην Ἀλκίππην· ὁ δὲ Λάκων ἐρώμενον Εὐμήδην. ἀλλήλους οὖν προσκαλοῦνται περὶ εὐμουσίας ἐρίζοντες, καὶ ἔπαθλον τῆς νίκης τίθενται, ὁ μὲν αἰπόλος τράγον, ὁ δὲ ποιμὴν ἀμνόν· Μόρσωνα δὲ τῶν ᾠδῶν κριτὴν αἱροῦνται· τελεσάντων δὲ τὴν ἅμιλλαν ὁ κριτὴς Μόρσων τῷ αἰπόλῳ τὴν νίκην ἀπονέμει. ὁ τοίνυν αἰπόλος, μετὰ τὴν νίκην γαῦρος γενόμενος καὶ γεγηθὼς, προσδιαλέγεται ταῖς αἰξὶ, καὶ τὴν τοῦ τράγου ἐπὶ ταῖς αἰξὶν ὄρεξιν πειρᾶται καταστέλλειν, ἐπινίκιον θυσίαν ταῖς Νύμφαις εὐτρεπίζων. (Ἐπιγράφεται μὲν οὖν τοῦτο τὸ Εἰδύλλιον, Ὁδοιπόροι. μὲν, διὰ τὸ ἐν ὁδῷ φιλονείκειν. Βουκολιαςαὶ δὲ, διὰ τὸ βουκολιάζεσθαι, ἤγουν βουκολικῶς ᾄδειν αὐτούς.)

ΑΙΓΕΣ. Ἰςέον ὅτι τοῦ μὲν αἰπόλου τὸ ὄνομά ἐςι Κομάτας, ὃς καὶ Εὐμάρου τοῦ Συβαρίτου νέμει αἶγας. τοῦ δὲ ποιμένος, Λάκων, ὃς Θουρίου Συβαρίτου νέμει θρέμματα. (ΣΥΒΑΡΙΤΑΝ. Τὸν ἀπὸ Συβάρεως πόλεως· Σύβαρις δὲ καὶ Θουρία ἡ αὐτή· Μετὰ γὰρ τὸ καθαιρεθῆναι ταύτην ὑπὸ Κροτωνιατῶν, οἱ Ἀθηναῖοι ἐλθόντες ᾤκησάν τε

ταύ-

ταύτην, καὶ Θουρίαν προσηγόρευσαν ἀπό τινος κρήνης Θουρίας. Θεόκριτος δὲ δίιςα καὶ ἄλλην τὴν Θουρίαν λέγει καὶ ἄλλην τὴν Σύβαριν. λέγει γὰρ παρακατιών· Ἆδε τοι ἁ ποίμνα τῶ Θουρίω ἐςὶ Συβάρτα, Εὐμάρα δὲ τὰς αἶγας ὁρῆς φίλε τῶ Συβαρίτα.) ΣΥΒΑΡΙΤΑΝ. Σύβαρις, πόλις Ἰταλίας. ἢ ἀπὸ οἰκιςοῦ τινος, ἢ ἀπὸ Συβάρεως ποταμοῦ. νῦν δὲ καλεῖται Θούριον, ταυτὸν ὂν Θούριον καὶ Σύβαρις. Λέγουσι γὰρ ὅτι ὑπὸ τῶν Κροτωνιατῶν καθηρέθη ἡ Σύβαρις. ἐλθόντες δὲ οἱ Ἀθηναῖοι, αὐτὴν ᾤκησαν, καὶ τῇ πόλει μετήμειψαν τὸ ὄνομα, καλέσαντες αὐτὴν Θούριον, ἀπὸ Θουρίου ποταμοῦ ἐκεῖσε ῥέοντος. καὶ Θούριος, ὄνομα κύριον, καὶ ὁ ὁρμητικός.

2. (ΦΕΥΓΕΤΕ. Αἰπολικὸν τὸ ἦθος. Διαλέγεται ταῖς αἰξὶν ὡς λόγῳ καὶ χρωμέναις καὶ δυναμέναις συνιέναι ὅτι καὶ λέγει.) ΛΑΚΩΝΑ. Λάκων ὄνομα κύριον ἐκτείνει τὸ α διὰ τὸ μέτρον. εἰώθασι δὲ οἱ παλαιοὶ τοῖς δούλοις ὀνόματα τιθέναι ἀπὸ τῶν ἐθνῶν, Σύρον, Καρίωνα· οὕτω καὶ τὸν Λάκωνα· Δωριεὺς γὰρ ἦν. ΝΑΚΟΣ. Ὅς μου τὸ νάκος. Ζηνόδοτος, τὸ κώδιον, τὸ μαρσύπιον καὶ νάκος τὸ τῆς αἰγὸς δέρμα. Ὅμηρος· Νάκος ἕλετ' αἰγὸς ὀριτρόφου. καὶ Θεόκριτος ἐν τοῖς ἑξῆς, αἰγὸς φησίν. (Νάκος, κώδιον, ὃ μηλώττην καλοῦμεν)

3.) ΣΙΤΤ'. Σίττα, ψίττα, ποιμενικὰ, αἰπολικὰ καὶ βουκολικὰ ἐπιφθέγματα. εἰσὶ δὲ ἐπιῤῥήματα. ἔλεγον δὲ ταῦτα διώκοντες, ἀποςήσεσθε. ὤφειλεν εἰπεῖν, ἢ φεύξεσθε, ἤ τι τοιοῦτον ὁ δὲ ταῦτα ἀφεὶς, τῇ συνήθει φωνῇ τοῖς ἀμνοῖς τῷ σίττα χρῆται· ἔςι δὲ τοῦτο παρακέλευσις ἀμνίδες, τὰ μικρὰ προβάτια, οἱονεὶ ἀμενηνά.

4. ΣΥΡΙΓΓΑ. Τὸν τὴν σύριγγά μου πρὸ ὀλίγου κλέψαντα Κομάταν.

5.

Νύμφας· ἤγουν, τὰς ἀναςρεφομένας ἐν ταῖς λίμναις, αἵ τινες ἐμοὶ προσηνεῖς εἶεν, οὐκ ἔκλεψεν ὁ Κομάτας τὴν σύριγγά σου λαβών.

21. ΘΕΜΕΝ. Ἀντὶ τοῦ θεῖναι, ἤγουν κατάθου· τὸ ἈΙΚΑ Δωρικῶς αἰεὶ ἀντὶ τοῦ ἐὰν κέχρηται διὸ καὶ ὑποτάσσει ἘΝΤΙ Παροιμία ἐςὶ ἐπὶ τῶν μηδενὸς ἀξίων· Φησὶ δὲ Κλέανδρος ἐν δευτέρῳ τῶν παροιμιῶν, ὅτι Ἡρακλῆς ἰδὼν ἱδρυμένον τὸν Ἄδωνιν, ἔφη οὐδὲν ἱερόν. οὐ γὰρ αὐτὸν ἄξιον τιμῆς καὶ ἱδρύσεως ἔκρινεν. (Ἄλλως· Ἐςι μὲν οὐδὴν μέγα, ὡς Ἀσκληπιάδης Φησί.) Διονυσίδωρος δὲ μεταφορὰν εἶναι Φησίν, ἀπὸ τῶν ἱερῶν τῶν τιμωμένων, μηδὲν ἐχόντων ἱεροῦ καὶ σεβασμοῦ ἄξιον. ἢ οὐδὲν ἱερὸν, οὐκ ἐςιν ἄξιος ἱδρύσεως καὶ τιμῆς ὁ τοιοῦτος. Ἄλλως· Ἡρακλῆς ἐλθὼν εἰς Δῖον πόλιν τῆς Μακεδωνίας, εἶδεν ἔκ τινὸς ἱεροῦ πολλοὺς ἐξιόντας. θέλων δὲ καὶ αὐτὸς εἰσελθεῖν καὶ προσκυνῆσαι, ἀνέκρινεν, ἤγουν ἠρώτησε τίνος εἴη τὸ ἱερόν. μαθὼν δὲ Ἀδώνιδος εἶναι· ἔφη, οὐδὲν ἱερὸν ἀντὶ τοῦ οὐδενὸς ἄξιον. οὐδεὶς γὰρ θεῶν ὑπάρχει.

22. ΔΙΑΕΙΣΟΜΑΙ. Ἀλλά σοι ᾄδων ἐρίσω, διακρινῶ, ἕως ἂν ἀπαγορεύσῃς, τὴν ἧτταν ὁμολογήσῃς.

23. ΤΣ. Παροιμία ἐςὶν ἐπὶ τῶν τοῖς κρείττοσιν ἀντεριζόντων. ἐρίζω ἐπὶ λόγων, ἐρείδω δὲ ἐπὶ πράγματος.

24. ΕΤΒΟΤΟΝ. Τὸν εὐτραφῆ. βόσις γὰρ ἡ τροφὴ, ὅθεν καὶ τὸ αἰγίβοτον, καὶ ἱππόβοτον. ἔρειδε, ἤγουν Φέρων κατάθου.

25. ΚΙΝΑΔ'. Καὶ πῶς, ὦ πανοῦργε, καλῶς ταῦτα ἔςαι ἐξ ἴσου μέτρου ἡμῖν; οἱ Σικελιῶται γὰρ τὴν ἀλώπεκα, κίναδον προσαγορεύουσι. τοιοῦτον γὰρ τὸ ζῶον πανοῦργον. κίναδος δὲ, παρὰ τὸ κινεῖσθαι ἐν αἰδοῖ, ἢ ἀναιδῶς· ἢ παρὰ τὸ κινεῖσθαι ἐν δόλῳ.

26. ʼΕΠΟΚΙΞΑΤΟ. ʼΑντὶ τοῦ ἔκειρε, πόκους ἐποιήσατο. τίς γάρ ποτε ἔκειρε ἀντὶ ἐρίων τρίχας; τρίχες γὰρ αἱ παχεῖαι, καὶ τεταμμέναι, ὡς αἱ τῆς αἰγός. ἔρια δὲ τὰ λεπτὰ καὶ οὖλα, ὡς τὰ τῶν προβάτων. ἢ τοῦτό φησιν, ὅτι αὐτὸς μὲν ἄρνα κατατίθεται, ἐκεῖνος δὲ ἔριφον, ὅς τις οὐ ποκίζεται.

27. ΔΗΛΕΤ' Γράφεται γὰρ καὶ οὕτω Δωρικῶς ἀντὶ τοῦ βούλεται, κατά τινας.

28. ʼΌΣΤΙΣ. ʼΗγουν, ἐκεῖνος ταῦτα ποιεῖ, ὅς τις πέποιθε νικήσειν τὸν πλησίον, καθὰ σὺ πέποιθας. ἀπὸ τοῦ πέποιθα, πεποίθω ἐνεστῶς, ὡς ἀπὸ τοῦ δέδοικα δεδοίκω. ʼΑλλως· ὅστις νικήσειν τὸν πλησίον διαφερόντως ἐπαγγέλλεται. ἢ ὅς τις θελήσει ποιεῖν ἢ εἰπεῖν τοῦτο, ὃς ἀντὶ αἰγὸς κύνα ἀμέλγει, οἷον καὶ σὺ νικήσειν φῂς, τὸν τοσοῦτον ἐν ἡδυφωνίᾳ σου διαφέροντα, ὅσον τέττιγες σφηκῶν.

29. ΣΦΑΞ. ʽΟ σφὴξ, φησὶ, σὺ ἐμοῦ κατ' ἐναντίον, τοῦ τέττιγος, τολμᾷς βομβεῖν. ʼΑΛΛΑ. ʼΑλλὰ οὐδαμῶς ὥριφος, ὁ ἔριφος οὗτος, ἐν ἴσῃ μοίρᾳ· οὐκ ἰσαξιοῦται τῷ ἀμνῷ. ἀλλὰ ἰδοὺ τίθημι τράγον. τὸ γὰρ ʼΙΣΟΠΑΛΗΣ, ἴσος ἐν κλήρῳ· πάλος γὰρ ὁ κλῆρος. ἢ ἐκ τοῦ πάλη.

31. ΜΗ. Παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν διά τι σπευδομένων. μὴ σπούδαζε; οὐ γὰρ ἐπὶ πυρὸς βέβηκας. σπεύδω ἐγὼ ἀμεταβάτως, ἐπισπεύδω δὲ ἕτερον. ʼΑΔΙΟΝ. ʼΗγουν ἡδέως μᾶλλον ᾄσῃ.

32. ΤΑΔ' ʽΩδε ἐλθὼν καὶ καθίσας ὑπὸ τὴν ἀγριελαίαν, καὶ τὰ δένδρα ταῦτα. τὸ τᾷδε, ἐν ἄλλοις ἀντιγράφοις γράφεται τεῖνδε, ἀντὶ τοῦ ἐνταῦθα, Δωρικῶς.

33. ΨΤΧΡΟΝ. ʼΑντὶ τοῦ, αὐτοῦ καταῤῥεῖ ψυχρὸν ὕδωρ. ἐνταῦθα ἐκπεφυκυῖα ἐστὶ βοτάνη, καὶ ἥδε ἡ στιβὰς, ἥ ἐστιν εἶδος βοτάνης. τὸ τηνεὶ

ἐν ἄλλοις γράφεται ἐπιῤῥηματικῶς ἀντὶ τοῦ ἐνταῦθα. Καὶ ἀκρίδες ἐνταῦθα λαλοῦσιν. (Ἀκρίδες λέγονται τὰ πώλια τὰ καθήμενα εἰς τὰ ἄκρα τῶν δένδρων, καταχρηστικῶς. Κυρίως δὲ αὐτὰ τὰ ἄκρα τῶν δένδρων.)

35. ΣΠΕΥΔΩ. Οὐδαμῶς σπουδάζω. μεγάλως δὲ ἀλγῶ, εἰ σὺ μὲ τολμᾷς ἀτρέπτοις τοῖς ὄμμασι προσβλέπειν, ὃν τινά ποτε ἐδίδασκον ἐγὼ ᾄδειν δηλονότι, ἔτι παῖδα ὄντα.

36. ὋΝ. Ταῦτα φησὶν, ἐπὶ τῷ τὸν Λάκωνα εἰς ἅμιλλαν αὐτῷ συνεληλυθέναι παρ' αὐτοῦ διδαχθέντα, ὡς καὶ προσκαλεῖσθαι αὐτὸν εἰς ἅμιλλαν.

37. ΠΟΘΕΡΠΕΙ Θέασαι εἰς τὶ προσέρπει καὶ τελευτᾷ ἡ χάρις· ἡ ὀφειλομένη μοι δηλονότι.

38. ΘΡΕΨΑΙ. Ἐκθρέψειεν ἄν τις καὶ λύκων ἐκγόνους, καὶ κύνας, ἐπὶ τῇ λύμῃ τῇ αὐτοῦ ὡς κἀγὼ τοῦτον ἐδίδαξα ἐπὶ ἀχαριστίᾳ. ἔστι δὲ τοῦτο Σωκράτους· κακοὺς ποιῶν εὖ, ΘΡΕΨΑΙ ΚΥΝΑΣ, παροιμία ἀπὸ τῶν καθ' αὐτῶν ποιούντων τι. ἀπὸ Ἀκταίωνος, τοῦ ὑπὸ ἰδίων κυνῶν βρωθέντος. τάσσεται δὲ ἐπὶ τῶν ἀχαρίστων τοῖς εὐεργέταις, ἤτοι, τῶν μὴ ὁμολογούντων χάριν τοῖς εὐεργέταις. (οὗτος γὰρ ὥς φησι τὴν Ἄρτεμιν ἰδὼν γυμνὴν, ἐκείνη αἰδεσθεῖσα λύσσαν τοῖς κυσὶν ἐμβάλλει, κἀκεῖνον κατέφαγον.)

40. ἈΝΔΡΙΟΝ. Ἀνδράριον ὑποκοριστικῶς ἀνθρωπάριον, ἢ δυσγενὲς καὶ ἀνελεύθερον. ΑΥΤΩΣ δὲ οὕτως· ἐν οὐδεμίᾳ χρείᾳ, μάτην.

41. ἘΠΥΓΙΖΟΝ. Πυγμαῖς ἔτυπτον, ἔκρουον. ἄτοπον δὲ τοῦτο φανερῶς εἰπεῖν· ἢ ἐπέραινον, ἐβάτευον. σὺ δὲ ἤλγεις. αἱ δὲ αἶγες ἐβληχῶντο, ἤγουν ἐμηκῶντο βιαζόμεναι ὑπὸ τῶν τράγων. τὸ βληχᾶσθαι γὰρ ἐπὶ προβάτων λέγεται. καὶ ὁ τράγος αὐτὰς ὤχευεν.

43. ΒΑΘΙΟΝ. Μὴ βαθυτέρου τύχῃς τάφου

τοῦ πυγίσματος, σὺ φῂς με εἴργεσθαι. τὸ δὲ ταφείης, ὡς ἐγὼ πεπύγισμαι. Ἄλλως Ταφείης, ἀντὶ τοῦ γαμηθείης βαθύτερον σὺ τοῦ πρὸς ἐμὲ ἐκ σοῦ πυγίσματος, ὡς σὺ λέγεις ἀρνεῖται δὲ διὰ τούτου, καὶ Ἀριςοφάνης δὲ Βατράχοις φησὶ περὶ τοῦ Κλέωνος πρὸς τὸ κρυπτόμενον, καὶ ἔνδον νοούμενον, ἐν ταῖς ταφαῖς τίλλεσθαι· ἤγουν, ἐν καιρῷ συνουσιασμοῦ, τὰς τρίχας ἐκτίλλειν τῆς πυγῆς. Ἄλλως· Εἴθε μὴ ἐν βαθυτέρῳ τάφῳ ταφείης ἐκείνου τοῦ πυγίσματος, ὑβὲ, ἤγουν συγκεκαμμένε τὸν τράχηλον, κυρτέ. τὸ δὲ ὑβὸς, ἀπὸ κυφὸς, ἀποβολῇ τοῦ κ, καὶ τροπῇ τοῦ φ εἰς β, ὕβωσις, καὶ λόρδωσις πάθη· λόρδωσις γὰρ ἐςὶ τὸ ἔμπροσθεν· ὕβωσις τὸ μετὰ τὴν κεφαλὴν, πρὸ τῆς ῥάχεως πάθος. κύρτωσις δὲ, τὸ μέσον τῆς ῥάχεως.

44. ὙΣΤΕΡΑ. Καὶ τελευταῖον τῇ βουκολικῇ ᾠδῇ χρήσῃ ἐρίζων.

45. ἙΡΨΩ. Οὐκ ἐλεύσομαι εἰς αὐτὸ τὸ μέρος. ΤΟΥΤΩ. Ἐνταῦθα δρύες. (Ἐκεῖσε, ἢ εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον, ἢ οἶκον.) ὯΔΕ. ὧδε καλῶς βομβοῦσιν ἐν τοῖς σίμβλοις μέλισσαι. ἐνθάδε εἰσὶ δύο πηγαὶ ὕδωρ ψυχρὸν βλύζουσαι, αἱ δὲ ὄρνιθες ἐπὶ τῷ δένδρῳ λιγυρὸν ᾄδουσι, καὶ ἡ σκιὰ οὐδαμῶς ὁμοία τῇ ὑπαρχούσῃ παρὰ σοὶ, καὶ ἡ πίτυς δὲ ἀπὸ τοῦ ὕψους ςροβίλους ἀφίησιν.

(49. ΚΩΝΟΥΣ. Στροβίλοις κυρίως, καταχρηςικῶς δὲ τοῖς κάρποις.)

51. ΜΑΛΑΚΩΤΕΡΑ. Μαλακὸν τὸ χαῦνον καὶ ὑπεῖκον, ᾧ ἐναντίον τὸ σκληρόν. λέγεται δὲ μαλακὰ, ἔρια, καὶ κηρὸς, καὶ τὰ τοιαῦτα. ὁ δὲ ὕπνος, οὐ κατὰ ταυτὰ λέγεται μαλακὸς, ἀλλ' ὡς μαλακοποιός. (Ὅμηρος, μαλακῷ δεδμημένοι ὕπνῳ, ὅθεν εἴληφεν ὕπνῳ μαλακώτερα)

53. ΣΤΑΣΩ· Παρόσον ἔλαιον ἐκτίθησι ταῖς Νύμφαις· αὗται γὰρ ἐκθρέψασαι τὸν Ἀριςαῖον, ἐδί-

ἐδίδαξαν τὴν τοῦ ἐλαίου ἐργασίαν καὶ μέλιτος, ὥς φησιν Ἀριστοτέλης. Ἵσημι ὁ μέλλων σήσω, καὶ Δωρικῶς σασῶ. οἱ γὰρ Δωριεῖς τοὺς μέλλοντας περισπῶσιν, ἱσᾶν δὲ, τὸ ζυγοστατεῖν, καὶ τὰ ὀρθὸν τιθέναι. ἐνταῦθα τὰ δεύτερον.

56. ΓΛΑΧΩΝ. Βλήχων, εἶδος βοτάνης, τὰ κοινῶς βληχώνιον·

58. ΓΑΥΛΩΣ. Γαυλοὶ ἀγγεῖα χυτροειδῆ γαλακτοδόκα, ἐν οἷς πήσσουσι τὸ γάλα. παρὸ καὶ εἴρηται πλεονασμῷ τοῦ υ. ἅτινα καὶ ἀμολγέας καλοῦσιν. σήσω τῷ Πανὶ, ὀκτὼ μὲν γαυλοὺς, γάλακτος πεπληρωμένους δηλονότι.

59. ΣΚΑΦΙΔΑΣ. Σκαφίδες. ἀγγεῖα εἰς ἃ κατετίθεσαν τὰς μελικηρίδας, τὸ δὲ πλέα, ἀντὶ τοῦ πλήρη, σκαφὶς ἀγγεῖον ἐν ᾧ εἰσι μελικηρίδες.

61. ΤΑΝ. Γῆν δηλονότι, ἢ χώραν. τοῦτο ἐκ τῆς παροιμίας, Σπάρταν ἔλαχες, Σπάρταν κόσμει.

64. ΒΩΣΤΡΗΣΟΜΕΣ. Ἀντὶ τοῦ καλέσομεν.

65. ΞΥΛΟΧΙΣΔΕΤΑΙ. Ξυλέυεται, ξύλα τέμνων συνάγει. ἔστι δὲ καὶ παροιμία, Δρυὸς πεσούσης πᾶς ἀνὴρ ξυλεύεται. (Ξυλοχίζω, τὸ τὸν ξύλοχον τέμνω. ξύλοχος δέ ἐστι τὸ σύστημα τὸ ἐκ δρυῶν.)

66. ΒΩΣΤΡΕΟΜΕΣ. Ὁριστικὸν ἀντὶ ὑποτακτικοῦ· καὶ γράφεται διὰ τοῦ ο μικροῦ. τοῦτο δὲ διὰ τὸ μέτρον.

67. ΑΜΜΕΣ. Ἤγουν, ἡμῖν δὲ ἔρις γέγονεν, ὁπότερος ἦν κρείττων κατὰ τὴν ᾠδὴν βουκολικὴν, ἢ ἐρίζοντες πειρώμεθα γνῶναι, ὅστις ἐστὶ κρέιττων βουκολικῶν μελῶν ἐργάτης.

68. ΤΥ Δ'. Σὺ δὲ ὦ φίλε Μόρσων, μήτε πρὸς χάριν ἐμὲ κρίνῃς ὁμιλήσας καὶ παρὰ τὸ δίκαιον τὴν νίκην χαρίσῃ· μήτ' οὖν σύ γε τούτῳ

βοη-

βοηθήσης κατὰ χάριν. ἢ μήτε μὴν παρίδης ἀδικούμενον.

72. ΤΟΙ. Περισσὸς ὁ τοί. (ΣΥΒΑΡΤΑ. πρῶτον Σύβαρις. Ὕστερον δὲ ἡ αὐτὴ ἀνακτισθεῖσα Θουρίον ὠνομάσθη ἀπὸ τινὸς Θουρίου ἀνάκτίσου.)

74. ΜΗ. Τοῦτο ὁ Λάκων φησὶν, ἀγανακτῶν τῷ προπετεῖ καὶ παρέργῳ τῆς γλώττης.

77. ΦΙΛΟΚΕΡΤΟΜΟΣ. Λοιδοριῶν φίλος.

78. ΕΙΑ. Ἔτι καὶ νῦν τοῖς δὶ ὄχλου τινὸς γινομένοις εἰώθαμεν τοῦτο λέγειν, ἄνες ποτὲ τὸν ἄνθρωπον. λέγει δὲ τοῦτον τὸν ξένον τὸν παρακληθέντα κρίναι. Ἄλλως· ἄγε λέγε εἴ τι λέγεις, καὶ τὸν ξένον ἄφες ζῶντα αὖθις ἀπελθεῖν· δηλονότι ὁμοῦ, ἀντὶ τοῦ ἐπανασρέψαι εἰς τὴν ἑαυτοῦ πόλιν. ΚΑΙ. Τουτέσιν ἵνα μὴ ὑπὸ τοῦ μέλους, ὥσπερ ὑπὸ τῶν Σειρήνων κρατηθεὶς, ἀπόλλυται. (τὸ γὰρ εἰς πόλιν ἄφες τὸν ξένον ζῶντα ταὐτὸν ἐσι ὡς εἰ ἔλεγε γελάσεταί σε ἀκούων.) τοῦτο δὲ εἰρωνικῶς φησίν. Ἄλλως· τοῦτό φησι θέλων σκῶψαι αὐτὸν τὸν αἰπόλον ὡς ἀηδές τι μέλος ἔλεξεν. καὶ ἴσως ἂν ἐκ τῆς ἀηδίας καὶ ὁ Μόρσων ἡμιθνὴς γενήσεται, ἢ καὶ τέλος θάνῃ. ἢ ζῶντ' ἄφες, ἀντὶ τοῦ ταχὺν, ἀπὸ τοῦ ζέω· τοὺς γὰρ ταχεῖς ζέοντας καὶ θερμοὺς λέγουσι. ταῦτα δέ φησιν ὁ Λάκων, ὡς διαλεγομένου τοῦ Αἰπόλου τῷ Μόρσωνι.

79. ΠΑΝ. Ἐπὶ ἀγανακτήσεως ἐνταῦθα ἡ ἐπίκλησις.

80. ΜΩΣΑΙ. Ἄρχεται τῆς ᾠδῆς ὁ Κομάτας, καί φησιν αὐτὸν μᾶλλον ἢ τὸν Δάφνιν ὑπὸ τῶν Μουσῶν φιλεῖσθαι. εἶτα ὁ Λάκων, καὶ γὰρ ἐμὲ ὁ Ἀπόλλων φιλεῖ μέγα, ἀντὶ τοῦ μεγάλως καὶ καταπολύ.

83. ἘΦΕΡΠΕΙ. Ἐπέρχεται, παραγίνεται. Κάρνεα δὲ ἑορτὴ Ἀπόλλωνος Καρνείου, ἀπό τινος

Κάρ

Κάρνου. οὗτος δὲ ὁ Κάρνος μάντις ὢν, ἕπετο τοῖς Ἡρακλείδαις, ἄσημα τούτοις μαντευόμενος. ὅν τινα, ἐκτραπεὶς εἷς τῶν Ἡρακλειδῶν, Ἱππότης τοὔνομα, λόγχῃ βαλὼν ἀπέκτεινε. δι' ὃν λοιμὸς ἐγένετο ἐν τῇ Πελοποννήσῳ. καὶ ἀπελθόντες, ἔλαβον χρησμὸν ἐξ Ἀπόλλωνος Κάρνειον τιμῆσαι Ἀπόλλωνα· καὶ τοῦτο ποιήσαντες, ἐπαύσαντο τοῦ λοιμοῦ. ταύτην οὖν τὴν ἑορτὴν καὶ οὗτοι οἱ μετοικήσαντες ἐκ Πελοποννήσου εἰς ἑτέρας πόλεις, διὰ τὸν λοιμὸν ἐπετέλουν. Ἄλλως Κάρνεα ἑορτὴ Δωρικὴ, τελουμένη Καρνείῳ Ἀπόλλωνι κατὰ τὴν Πελοπόννησον, ἀπὸ Κάρνου μάντεως, ὃς ἔχρησε τοῖς Ἡρακλείδαις. ἀπ' αὐτοῦ δὲ Κάρνειον Ἀπόλλωνα προσαγορεύουσιν. ἡ δὲ ἱϛορία παρὰ Θεοπόμπῳ· ὅτι τὸν αὐτὸν, καὶ Δία καὶ Ἡγήτορα καλοῦσιν Ἀργεῖοι, διὰ τὸ Κάρνον ἡγήσασθαι τοῦ ϛρατοῦ· ὃν οἱ Ἡρακλεῖδαι ἀπέκτειναν ἀπερχόμενοι εἰς Πελοπόννησον, ὑπολαβόντες κατάσκοπον εἶναι τοῦ ϛρατεύματος. ὃν ὕϛερον ἐτίμησαν ὑπὸ λοιμοῦ φθειρόμενοι. Ἄλλως· Πραξίλλα μὲν, ἀπὸ Καρνείου φησὶν ὠνομάσθαι τοῦ Διὸς, καὶ Εὐρώπης υἱοῦ, ὃς ἦν ἐρώμενος τῷ Ἀπόλλωνι. Ἀλκμὰν δὲ ἀπὸ Καρνίου τινὸς Τρωϊκοῦ, Δημήτριος δὲ ἀπὸ τοῦ κραίναι, ὅ ἐϛι τελέσαι. φησὶ γὰρ ὡς ὁ Μενέλαος ϛρατεύσας εἰς Ἴλιον, ηὔξατο τιμῆσαι αὐτὸν, ἐὰν κραίνῃ. Ἄλλως· Κάρνεα ἑορτή ἐϛι Καρνεῖα ὀνομαζομένη. παρ' Ἕλλησι δὲ τελεῖται, διὰ τὸ τὸν Δούρειον ἵππον ἐκ καρνείου εἶναι ξύλου.

83. ΔΙΔΥΜΑΤΟΚΟΣ. Τὰ ἀπὸ τοῦ τίκτειν, συγκείμενα, εἰ μὲν προπαροξύνεται, πάθος δηλοῖ. εἰ δὲ παροξύνεται, ἐνέργειαν· ὡς καὶ τὰ παρὰ τὸ τίκτειν καὶ τρέφειν. οἷον, πρωτότοκος, ὁ πρῶτος τεχθείς, διδυματόκος αἴξ, ἡ δίδυμα τετοκυῖα. δοκεῖ δὲ τὸ διδυματόκος, ἀπὸ τοῦ διδυμοτόκος γίνεσθαι, τροπῇ τοῦ ο εἰς η, εἶτα η εἰς α.- διὸ καὶ

καὶ μακρὸν ἔχει τὸ α. (διδυμάτοκος, Αἰολικῆς διαλέκτου Διδυματόκους, καὶ ἐκβολῇ τοῦ υ διδυματόκος, ὡς Πίνδαρος, ἀκέρδεια λέλογχε θαμινὰ κακήγορος.)

85. ʽΟΡΕΥΣΑ. Καί με ἡ παῖς ὁρῶσα τὴν ἐρωμένην αὐτοῦ Ἀλκίππην λέγει. τὸ δὲ ʼΟΡΕΥΣΑ, Αἰολικόν

86. ΦΕΥ. Τὸ φεῦ, ἐπὶ θαύματος. τὸ δὲ τοί, περισσόν. ΤΑΛΑΡΩΣ. Τοὺς καλαθίσκους, ἐν οἷς τυροῦσι τὸ γάλα.

87. ʼΑΝΘΕΣΙ. Ἐν τῷ ἄνθει τῆς ἡλικίας χαίρει. τοῦτο δὲ εἶπεν, ὡς ὄντος αὐτοῦ παιδεραςοῦ. Ἄλλως· Τὸ μὲν ἔξω, τοῖς ἄνθεσι τυροῦ τὸν παῖδα τοῖς χείλεσι παραχρίει· τὸ δὲ ἔσω, ἐν τοῖς ἀνθώδεσι τόποις, τὸν ἄνηβον, τὸν μικρὸν ἔτι καὶ ἀτελῆ παῖδα, τὸν Κρατίδαν δηλονότι, μολύνει, βινεῖ. (μολύνει ἐπὶ συνουσίας νοητέον.)

88. ΒΑΛΛΕΙ. Πειρᾶταί με εἰς ἔρωτα ὑπαγάγεσθαι. τὸ γὰρ μήλοις βάλλειν ἐπὶ τούτοις ἔτασσον. ΚΛΕΑΡΙΣΤΑ. Ἡ τοῦ Κλεαρίςου θυγάτηρ Ἀλκίππη, ἡ ἐρωμένη αὐτῷ.

89. ΠΑΡΕΛΩΝΤΑ. Ἤγουν πάρηλασε καὶ παρέδραμεν· ἤγουν ἐνίκησεν ἐμὲ ἡ Ἀλκίππη. τὸ δὲ παρελῶντα ἐνταῦθα, ἐπὶ τοῦ παρακολουθεῖν καὶ ἐλαύνειν λέγεται. ʽΑΔΥ. Καὶ ἡδύν τινα συρισμὸν συρίζει.

90. ΚΗΜΕ. Καὶ ἐμὲ δὴ ὁ Κρατίδας τὸν πρόβατα νέμοντα ἀγένειος ὑπαντῶν, εἰς μανίαν ἔρωτος ἐμβάλλει. (ΛΕΙΟΣ. οὕτω τὸ ἐντελὲς λεῖος τὸ γένειον καὶ λειοπώγων ὁ ἀγένειος)

92. ΣΥΜΒΛΗΤʼ. Ἤγουν συγκρίνεσθαι δυνάμενά εἰσιν, ἢ συγκρίσεως ἄξια. λέγει δὲ τὴν διαφορὰν τῆς θηλείας ἀπὸ τοῦ ἄῤῥενος. Φυτάριον δὲ ὁ κυνόσβατός ἐςιν, ὅμοιον ῥόδῳ ἔχον τὸν καρπόν. ἔςι δὲ μεταξὺ θάμνου καὶ δένδρων, παρόμοιον ταῖς

ῥοιαῖς

ῥοιαῖς ἢ ταῖς ῥοδέαις, ἀκανθώδεις, ὥς Φησὶ Θεόφραςος· ἔςι δὲ ὁ κυνάκανθος. ΑΝΕΜΩΝΑ. Ἀνεμώνη ἄνθος ἄοδμον, ὅ Φασιν ἀναδοθῆναι ἐκ τοῦ αἵματος τοῦ Ἀδώνιδος. Ἄλλως· Τὴν ἀνεμώνην Νίκανδρος Φησὶν ἐκ τοῦ Ἀδώνιδος αἵματος Φῦναι. Κρατεύας δὲ ἢ Κρατίδης κατά τινας, δύο Φησὶν εἶναι τὰς ἀνεμώνας, τὴν μὲν ἄνθος ἔχουσαν μέλαν, τὴν δὲ Φοινίκεον. Σωσίβιος δὲ τὰς ἀνεμώνας παρὰ Λάκωσι, Φαινίδας καλεῖσθαι Φησί. ῥόδον δὲ, παρὰ τὸ θᾶττον ἀποῤῥεῖν· ῥοῶδες γάρ ἐςιν, ἤτοι Φθειρόμενον.

93. ΑΙΜΑΣΙΑΙΣΙ. Ὧν τινῶν, δηλονότι τῶν κυνοσβάτων, καὶ τῶν ἀνεμώνων, ἄνδηρα, ἤγουν ἄνθη, ἐν ταῖς αἱμασιαῖς εἰσίν. ἄνδηρα νῦν τὰ ἄνθη, ἢ τὰ ἄκρα· κυρίως δὲ ἄνδηρα, τὰ ἐπάνω τῶν ὀχετῶν τῶν ὑγρῶν· ἤτοι τὰ χείλη τοῦ ποταμοῦ, παρὰ τὸ ἄνω διερὸν εἶναι. τῶν γὰρ ῥόδων τὰ ἄκρα, καὶ πρωτεύοντα, Φύονται ταῖς αἱμασιαῖς· ἢ κυρίως ἄνδηρα τὸν ἔνυγρον τόπον, καὶ τὰ τῶν ποταμῶν ἀναχωρήματα γίνωσκε.

94. (ΟΥΔΕ. οὐδ' ἄρ' ἁρμόδιά εἰσι δηλονότι συγκρίνεσθαι.) ΑΚΥΛΟΙΣ. Ταῖς τοῦ πρίνου βαλάνοις· ἄκυλος γὰρ, ὁ τοῦ πρίνου καρπός. αἱ μὲν γὰρ ἄκυλοι, λεπτόσαρκοι, Φησὶ, καὶ σκληραὶ ἢ ξηραί· αἱ δὲ ὀριμαλίδες δηλονότι, ἡδεῖαι. Φησὶν οὖν ὅτι ὁ μὲν Κρατίδας, μελίχρους. ἡ δὲ Κλεαρίςη, ἀειδής. ὀριμαλίδες δὲ, τὰ ὄρεια μῆλα, ἢ τὰ ἐν ὄρει μῆλα. Ἀσκληπιάδης δὲ διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφει. ἔςι δὲ τὰ συνακμάζοντα τοῖς σύκοις μῆλα. (Ἄκυλος τὸ πρινοβάλανον· ὀρμαλὶς δὲ τὸ ἄγριον μῆλον.)

95. ΜΕΛΙΧΡΑΙ. Τινὲς οὕτως ἑρμηνεύουσιν. αἱ μὲν ἔχουσι λεπτὸν λέπυρον· αἱ δὲ μελιχραὶ, ἤγουν, χροιὰν ἔχουσι μέλιτος, κιτρινοειδεῖς. ὁ δὲ καρπὸς τοῦ πρίνου, κροκοειδής ἐςι. ποιεῖ οὖν ὁ

Λά-

λάκων τὴν μὲν Κλεαρίςην, κιτρινοειδῆ καὶ οἱονεὶ ἄμορφον, τὸν δὲ Κρατίδαν, κροκοειδῆ, καὶ οἷον εὔμορφον.

96. ΚΗΓΩ. Καὶ ἐγώ φησι δώσω τῇ παρθένῳ Ἀλκίππῃ αὐτίκα φάσσαν. τὴν ταχυτῆτα θέλει δηλοῦν τὸ ΑΥΤΙΚΑ. ἐπεὶ ἄλλως, πῶς αὐτίκα δώσει ἣν οὔπω ἀπὸ τῆς ἀρκεύθου καθεῖλεν; ΦΑΣΣΑ δὲ ὄνομα ὀρνέου. Ἀλέξανδρος δέ φησιν ὁ Μύνδιος, ὅτι ἡ μὲν φάσσα, ὑποκυάνεον ἔχει τὴν κεφαλὴν, καὶ μᾶλλόν γε ἐμπόρφυρον, τῶν τε ὀφθαλμῶν λευκῶν ὄντων, τὸ ἐν αὐτοῖς μέλαν ςρογγύλον ἔχει.

97. ἈΡΚΕΥΘΩ. (εἶδος φυτοῦ ἀκανθώδους) Ἄρκευθος ὄνομα δένδρου ἀκάρπου· φησὶ γὰρ ὁ Θεόφραςος, ὅτι τῶν ἀγρίων ἐςὶν ἐλάτη, πεύκη, ἄρκευθος, μελία, οἴα, καὶ ἀναρύκα, ἣν καλοῦσι φέλλοδρυν.

98. ΠΕΞΩ. Πέκειν κυρίως τὸ ξαίνειν. ἐνταῦθα δὲ τὸ κείρειν. ὡς καὶ παρ' Ἡσιόδῳ· Ἡ μὲν ὄϊς πέικειν, ἠδ' εὔφρονα καρπὸν ἀμᾶσθαι. τὸ δὲ ἘΣ ΧΛΑΙΝΑΝ, ἀντὶ τοῦ εἰς τὸ ἐργάζεσθαι χλαῖναν. (πέκω, τὸ τὰς ὄϊς κείρω. ὅθεν καὶ πόκος τὸ κεκαρμένον σύςημα τῶν τριχῶν. Πόκον πέξω εἰς χλαῖναν, ἀντὶ τοῦ κερῶ ἔρια, ἵνα ποίησω χλαῖναν.)

99. ΠΕΛΛΑΝ. Τὴν μέλαιναν. τὴν γὰρ τοῦ σώματος ἐπιφάνειαν ὅτε ὑφ' αἵματος μελανθῇ, πελίδνωμα καλοῦμεν. ἢ τὰν πέλλαν σκοτεινὴν, μέλαιναν, πορφυράν. τὴν γοῦν τοῦ σώματος ἐπιφάνειαν ἡνίκα δι' ὑποδρομὴν αἵματος μελαίνηται, πέλλωμα, ἢ πελίδνωμα καλοῦσιν· ὃ τῇ Ἀφροδίτῃ συμβεβηκέναι φησὶν Ὅμηρος· Μελαίνετο δὲ χρόα καλόν.

100. ΣΙΤΤ'. Τοῦτο μεταξὺ τῆς ᾠδῆς ἐπεφώνησε πρὸς τὰς αἶγας· ἀναχωρεῖτε ἀπὸ τῆς ἀγριελαίας. ὯΔΕ. Ἐνταῦθα ἐλθοῦσαι, βόσκεσθε, εἰς

 τὸν

τὸν ἀνεςηκότα τοῦτον λόφον καὶ κατάντη, ἤγουν ὀξὺν, ΑΤΕ καὶ ὅπου αἱ μυρσίναι.

102. ΑΠΟ. Ἀπόςητε, φησὶν, ἀπὸ τῆς δρυὸς, καὶ κατὰ τοῦτο τὸ μέρος βόσκεσθε τῆς Ἰταλίας, ἔνθα τὸ ὄρος ὁ Φάλαρος, πρὸς ἀνατολὰς κείμενον. καὶ Ἀσκληπιάδης χωρίον τοῦτό φησι τὸ νῦν καλούμενον Φάλαρον. ἔςι δὲ ὄνομα ὄρους, εἰς ἀνατολὰς κείμενον. ἄλλοι δὲ Φάλαρον λέγουσι, τὸν λευκὸν κριόν· φαλὸν γὰρ τὸ λευκόν. καὶ Ὅμηρος, κύματα φαληριόωντα λέγει τὰ λευκαινόμενα. τὸ δὲ ΤΟΥΤΕΙ, ἐπιῤῥηματικῶς, ἀντὶ τοῦ ἐνταῦθα. ΚΩΝΑΡΟΣ. Κώναρος διὰ τὸ κέρατα περιφερῆ, καὶ τραχέα ἔχειν, ὡς κώνους, ἤγουν ςροβίλους. (Ἄλλως ὁ Κώναρος ἤγουν ὁ κριὸς, παρὰ τὸ κέρατα ἔχειν κωνοειδῆ.) ΚΥΝΑΙΘΑ. Ἡ πρὸς τὸ κινεῖσθαι διάπυρος, ἤγουν, ταχεῖα ὄϊς· παρὰ τὰ κινῶ, καὶ τὸ αἴθω, τὸ καίω. Ἄλλως· Κινάιθα Τοῦτο τῆς αἰγός ἐςιν ὄνομα. τινὲς δὲ τὴν εὐκίνητον ἀκούουσιν. αἶθον γὰρ τὸ πυρῶδες. δαίει γὰρ ἐν κινήσει τὸ πῦρ. ὅθεν Ὅμηρος τοὺς λέοντας, αἴθωνάς φησιν.

105. ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ. Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν θαυμάσιον, λέγει τὸ ὄνομα τοῦ τεχνίτου, ὡς ἐξάκουςον. δύο δέ φασι Πραξιτέλεις· τὸν μὲν ἀρχαιότερον ἀνδριαντοποιόν· τὸν δὲ νεώτερον, ἀγαλματοποιόν. οὗτος δὲ ἦν ἐπὶ Δημητρίου τοῦ βασιλέως, περὶ οὗ φησιν ὁ Θεόκριτος.

106. ΚΥΩΝ. Ἐν τῇ ποίμνῃ φιλῶν ἀναςρέφεσθαι, ὃς λύκον πνίγει, ὃν δίδωμι τῷ παιδὶ, ὥςε ἐλαύνειν πάντα τὰ θηρία. λέγεται τὸ ΔΙΩΚΕΙΝ, ἐπὶ τοῦ ἀγρεύειν καὶ αἱρεῖν.

109. ΑΒΑΙ. Τετραχῶς καὶ τοῦτο γράφεται ἐν τοῖς παρ᾽ ἡμῖν ἀντιγράφοις. οἷον ἇβαι, ἀντὶ τοῦ ἡβῶσαι καὶ ἀκμάζουσαι. καὶ αὖαι, ἤγουν ξηραί. καὶ ἄζαι· ἐν τοῖς ἀγγείοις γὰρ ἐπειδὰν τι κατα-

λει-

λειφθῇ, ξηρανθὲν ἐξάλλεται. ἢ τὸ καταλ... γράφεται
ἐν τοῖς ἀγγείοις, ἄζα λέγεται· ἀντὶ τοῦ μόναςε...
ἐντὶ γὰρ αὖται. καὶ λέγει ἀντὶ ... ὡς ὁρᾶ...

110. ΑΙΠΟΛΟΝ. Οὕτω Φησὶν, ἅμιλλαν, οὕτ... αἰπόλον παρερεθίζοντά με εἰς ... τοὺς καλαμε... ὑμεῖς ἐρεθίζετε, ἤγουν διεγείρετε εἰς ἐργασίαν, ... ἀντὶ τοῦ τοὺς θεριςὰς, ἀντὶ τοῦ ἐπιπολὺ, ... δηλονότι. τὸ δὲ ΘΗΝ, ἀντὶ τοῦ δή.

112. ΔΑΣΥΚΕΡΚΟΣ. Τὰς ἐχούσας δ... τὰς ἐχούσας οὐρὰς πολυτρ... τὰς οὐράς· κέρκος γὰρ ἡ οὐρά. αἱ τει... πλήρεις τριχῶν· ἑσπέραν. ΡΑΓΙΖ... παραγενόμεναι κατὰ τὰ πρὸς ἀναλέγουσι. ῥαγολ... ἀντὶ τοῦ, τὰς ῥάγας Φησὶν, ... αὐτάς· δι' ἀλληγορίας ὁ Κομάτας δηλονό... Λάκων ἐν ταῖς Μίκωνος ἀμπέλοις ἑσπέραν, ῥαγ... παραγενόμενος κατὰ πᾶσαν πορνεύεται. ... αὐτάς. ἀντὶ τοῦ πορνεύει, ἢ ... λέγουσ... Τινὲς οὕτω κατὰ τὸ ἔσω νοούμενον ... καὶ δασυπύγε... τοὺς ἄνδρας τοὺς ἐνήλικας, τὰ τοῦ Μίκω... Φοιτῶντες διὰ τῆς νυκτὸς, ἐσθίουσι δ... γίζοντι· ἤγουν ῥαγολογοῦσιν, ἀλώπηξι δὲ εἴκασε το... ὑπ' αὐτοῦ βινούμενοι. ... ὡς πανούργους καὶ δολερούς.

114. ΚΑΙ. Καὶ ὁ ἕτερος ἐπὶ τῆς αὐτῆς ... ἀλληγορεῖ, ἐμφαίνων τοὺς περαίνοντας, κ... νεύοντας τὸν Κομάταν αὐτὸν κατὰ τὴν ... Φύσιν.

116. ΜΕΜΝΑΣ'. Οὐ μέμνησαι ὅτι ἐ... ἐπέραινον, καὶ σὺ γελῶν ἐκινοῦ προσερχόμε... οὐκ ἀποφεύγων (τοῦτο γὰρ δύναται ἡ πρ... ἐλάμβανου, καὶ ἧττον ἐκείνης τῆς δρυὸς... δὲ τὰς προειρημένας ἐμφάσεις διὰ τούτου ... λέγων· οὐ μέμνησαι ὅτε σε ἐπέραινον κατ'... λως τὴν δρῦν, σὺ δὲ ΣΕΣΑΡΩΣ καὶ γελῶν κ...

καὶ ἐσαλεύου; γράφεται τὸ σεσαρῶς, ἐν τισι, καὶ σιγηρῶς.

117. ΚΙΓΚΛΙΖΕΥ. Κιγκλίζειν λέγεται τὸ σαλεύεσθαι, καὶ κινεῖσθαι. εἴρηται δὲ μεταφορικῶς, ἀπὸ τῆς ἐν τῇ θύρᾳ κιγκλίδος. ἔςι δὲ κόραξ σιδηροῦς, ἐμπίπτων εἰς τὸ μέσον καὶ ὑποκρατῶν τὴν θύραν. Ἄλλως· Εὖ ποτε κιγκλίζευ· προσεκινοῦ. ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ οὕτω καλουμένου, ἔνιοι σεισοπυγίδα καλοῦσιν, ἀφ' οὗ ἡ λέξις μετήνεκται. κιγκλίζειν δὲ, τὸ τὴν ὀσφῦν κινεῖν φασιν. ὥσπερ δὲ παρὰ τὸ γνῶ, γίγνω, οὕτω παρὰ τὸ κλῶ, κίκλω, καὶ κίγκλος.

118. ΜΕΜΝΑΜ'. Γράφεται καὶ, τεῖν δέ τυ. Τοῦτο μὲν οὐ μέμνημαι· ὅτε δὲ ὁ Εὐμάρας ὁ σὸς δεσπότης δεσμεύσας ἐμαςίγωσεν, ἀκριβῶς ἐπίςαμαι. ἢ περὶ οὗ μοι εἶπας, οὐ μέμνημαι· τοῦτο δὲ γινώσκω, ὅτι ὁ δεσπότης σου δήσας σε ἐπύγιζεν, ἐμόλυνεν· ὅπερ δηλοῖ τὸ ἐκάθηρεν, ἀντὶ τοῦ ἔτυπτε καὶ ἐξέδειρε. καὶ Ἀριςοφάνης· πέδει τὰς πλευρὰς, καὶ ἐκάθηρεν.

120. ΜΟΡΣΩΝ. Ὦ Μόρσων, ἀπὸ τοῦ νῦν τις δάκνεται· λυπεῖται, πικρίαν ἔχει, νικώμενος ὑφ' ὑμῶν. ΟΥΧΙ ΠΑΡΗΣΘΕΥ; οὐκ ἐνόησας, οὐ κατά τι ᾐσθάνης.

121. ΣΚΙΛΛΑΣ. Σκίλλα εἶδος βοτάνης πάντη ἀχρήςου. γραίας δὲ, τὰς γεγηρακυίας, καὶ ξηράς. ὁ λόγος πάλιν πρὸς τὸν Λάκωνα. ἄξιος εἶ φησι μᾶλλον ἀπελθεῖν εἰς τὰ μνημεῖα, καὶ τὰς γεγραιωμένας καὶ παλαιὰς καὶ ξηρὰς σκίλλας τίλλειν, ἤπερ ἐμοὶ ἐρίζειν. αὗται γὰρ παντελῶς ἄχρηςοί εἰσι. καλοῦνται δὲ σκιλλοκρόμμυα. ἢ τοῦτό φησι κατὰ τὸ ἔσω νοούμενον. ἀπελθὼν, τίλλε φησὶ τὰς παλαιὰς τρίχας τοῦ τάφου σοῦ, ἤγουν τῆς πυγῆς σοῦ. τὸ τίλλοις, γράφεται καὶ τίλλειν, ἀντὶ τοῦ τίλλε, καὶ κόπτε. (ἀπελθὼν τάχιςα

χιςα σκίλλας παλαιᾶς ἀπὸ μνήματος ἀνάσπα: Ἐςι δὲ σκίλλα τὸ κοινῶς σκιλλοκρόμμυον.)

123. ΚΥΚΛΑΜΙΝΟΝ. Ἡ κυκλάμινος, βοτάνιόν ἐςι ποιῶδες, λεπτόῤῥιζον, ὅπερ χλιασθὲν, ποιεῖ πρὸς χίμετλα. (καὶ ἡ κυκλάμινος βοτάνη ἐςὶ παντελῶς ἄχρηςος.) ἍΛΕΝΤΑ. Ποταμὸς οὗτος, ἐν Ἰταλίᾳ· ἐλέγετο οὕτω καὶ τόπος τὶς ἐν Κῷ.

124. ἹΜΕΡΑ. Ἱμέρα, πόλις ἐν Σικελίᾳ, καὶ πηγὴ ἀφ' ἧς ῥεῖ ποταμὸς, ὁμωνύμως τῇ πηγῇ καλούμενος, ἐνταῦθα δὲ, τὸν ποταμὸν λέγει. ΚΡΑΘΙ. Ποταμὸς καὶ οὗτος περὶ Σύβαριν.

125. ΠΟΡΦΥΡΟΙΣ ΒΛύζοις, ὑπὸ οἴνου. εἴθε πορφυροῦς εἴης· τουτέςιν εἰς οἶνον μεταβληθείης. ΣΙΑ. Βοτάνη τίς ἐςιν, (ἄκαρπος· καὶ Ὅμηρος, Ἀμφὶ δὲ λειμῶνες μαλακοῦ σίω. Τὸ γὰρ ἴον ἐν τοῖς λειμῶσιν οὐ πέφυκε γένεσθαι, ἀλλὰ τὸ σίον) ἢ ἀνθύλλια ὅμοια σελίνῳ, ἐν τοῖς ποταμοῖς τρεφόμενα. κατὰ δέ τινας τὰ πρὸς τοῖς ποταμοῖς φυόμενα βροῦλα.

126. ΣΥΒΑΡΙΤΙΣ. Πηγὴ ἐν Σικελίᾳ. τὸ δὲ ἘΜΙΝ, ἀντὶ τοῦ χάριν ἐμοῦ. ὌΡΘΡΟΝ Καὶ κατὰ τὸ πρὸς ὄρθρον. μετὰ τῆς πρὸς προθέσεως λέγεται, διὰ τὴν τοῦ χρόνου κίνησιν.

127. ΤΑΝ Γράφεται καὶ, τᾷ κάλπιδι, ἤγουν, τὴν ὑδρίαν εἰς κηρόμελι καταδῦσαι. ἢ ἀντὶ τοῦ τὴν ξύλινον ὑδρίαν ἐν τοῖς κηρίοις βάψαι. και ἡ ἐμή φησιν ἐρωμένη τῇ ὑδρίᾳ τὸ ῥέον ἀπὸ τῆς κρήνης μέλι ἀντλήσοι.

128. ΚΥΤΙΣΟΝ. Κύτισος, αἴγιλος, καὶ σχῖνος, θάμνοι εἰσὶν, οὓς ἐπινέμονται αἱ αἶγες.

129. ΚΟΜΑΡΟΙΣΙ. Κόμαρος, εἶδος δένδρου. ΚΕΟΝΤΑΙ δὲ, ἀντὶ τοῦ κεῖνται, καθέζονται.

130. ΜΕΛΙΤΕΙΑ. Εἶδος βοτάνης γλυκιζούσης.

131. ΚΙΣΣΟΣ. Κισσός ἐςιν εἶδος βοτάνης

ἀκαν-

ἀκανθώδους ἐοικυίας ῥόδοις. ἐν ἑτέροις δὲ ῥοδάκισσος γράφεται ἓν μέρος λόγου. ἔςι δὲ καὶ αὕτη τῶν θάμνων, γλυκῶδες ἄνθος προϊεμένη· περὶ τὰ γόνατα δὲ τῶν τράγων καὶ τὸν πώγωνα πήσσεται.

(133. ὨΤΩΝ. Λαβοῦσά με ἀπὸ τῶν ὤτων καὶ πρὸς σὲ κλινᾶσα.)

134. ΕΥΜΗΔΕΥΣ. Ἀντὶ τοῦ Εὐμήδους· ἕτερος οὗτος ὡς ἔοικεν ἐρώμενος αὐτοῦ.

135. ὬΡΕΞΑ. Ὀρέγω τὸ ἐκτείνω· ἐπεὶ δὲ ὁ δίδωσί τις ὀρέγων τὴν χεῖρα δίδωσιν, ὤρεξα λέγει, ἀντὶ τοῦ ἔδωκα.

136. ΚΙΣΣΑΣ. Κίσσα, εἶδος ὀρνέου ἀμούσου, ἐπιθυμητικοῦ, μιμηλοῦ. ὅθεν ἐπὶ γυναικῶν τὸ κισσᾷν παραλαμβάνου, παρόσον μὴ γεννῶσαι, ἀηδίζονται πρὸς τὸ ποιεῖν. ὁ νοῦς, ὥσπερ ἀπρεπές ἐςι κίσσαν πρὸς ἀηδόνας φιλονεικεῖν, καὶ ἔποπας πρὸς κύκνους, οὕτω δὲ σὲ πρὸς ἐμέ. σὺ δὲ ταλαίπωρε ἔοικας φιλόνεικός τις, καὶ δύσερις εἶναι. (ὥσπερ οὐ δίκαιον τὰ ἀμουσότατα πρὸς τὰ ἔμμουσα ἐρίζειν, οὕτως οὔτέ σε πρὸς τοῦτον.)

137. ΦΙΛΕΧΘΗΣ. Εἰς ἔχθος καὶ μίσος τοὺς φίλους ἄγων, ἢ φιλόνεικος.

138. ΚΟΜΑΤΑ. Σοὶ δὲ Κομάτα τῷ νικήσαντι δίδωμι τὸ ἔπαθλον, καὶ σὺ δὲ θύσας αὐτὴν, δηλονότι τὴν ἀμνίδα, ταῖς νύμφαις, καλὸν κρέας ἐμοὶ τῷ Μόρσωνι εὐθὺς πέμψον.

141. ΦΡΙΜΑΣΣΕΟ. Τουτέςι μεθ' ἡδονῆς σκίρτα, φυσῶσα τοῖς μυκτῆρσι, καὶ ἐπαίρου πᾶσα ἀγέλη τῶν τράγων. τὸ δὲ φριμάσσεο, ἀπὸ τοῦ ἤχου τῶν αἰγῶν ὠνοματοπεποίηται. λέγεται δὲ τοῦτο καὶ ἐπὶ τῶν ἵππων. καλεῖται δὲ ὁ τρόπος ὀνοματοποιΐα. ἢ φριμάσσεο, φριμαγμὸν ἀποδίδου μετὰ ἡδονῆς· τουτέςι, βρενθύου καὶ ἐναβρύνου ὦ πᾶσα ἀγέλη. πεποιημένη δὲ ἡ λέξις· τοιοῦτος γὰρ

γὰρ δοκεῖ εἶναι ὁ ἦχος τοῦ πταρμοῦ τῶν αἰγῶν.

142. ΚΗΓΩ. Ἀντὶ τοῦ καὶ ἐγὼ σὺν ὑμῖν καταγελάσω τοῦ Λάκωνος. τὸ δὲ καχαξῶ, ἐκβολῇ τοῦ γ εἴρηται, διὰ τὸ μέτρον. οὐ κυρίως δὲ τῇ λέξει κέχρηται. Φριμαγμὸς μὲν γάρ ἐςι κυρίως ἡ τῶν ἵππων· βληχὴ δὲ, ἡ τῶν αἰγῶν καὶ προβάτων.

144. ἈΝΤΣΑΜΑΝ. Τὴν νίκην ἔλαβον. ΑΛΕΤΜΑΙ. Ἐκ περιχαρίας φησίν· ὦ αἶγες κερουχίδες, ἤγουν κερασφόροι, εἰς τὸν οὐρανὸν ἀναβήσομαι.

145. ΚΕΡΟΤΧΙΔΕΣ. Αἱ κέρατα ἔχουσαι· ἢ κεκρατημέναι τοῖς κέρασιν. ἢ κερουχίδες δὲ, αἱ ὑπὸ τῶν κεράτων ἑλκόμεναι. (τρισσῶς γράφεται κερουχίδες.)

147. ΛΕΤΚΙΤΑΣ. Ὁ λευκός. πεποίηται τὸ ὄνομα ἀπὸ τῆς λευκότητος τοῦ τράγου· ὡς γὰρ ἀπὸ τοῦ μέσος μεσίτης, καὶ ὁδὸς ὁδίτης· οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ λευκὸς λευκίτης. ΚΟΡΤΠΤΙΛΟΣ. Ὁ τοῖς κέρασι πλήττων, ἀπὸ τοῦ κορύπτω τὸ κεράτιζω. πρὸς τὸν τράγον δὲ τοῦτό φησιν· ἐπιτρέχοντα ταῖς αἰξὶ καὶ τοῖς κέρασι τύπτοντα. φησὶν οὖν, εἴ τινα ἀπὸ τῶν αἰγῶν ὀχεύσεις πρὶν ἢ ἐμὲ καλλιερῆσαι ταῖς νύμφαις τὸν ἀμνὸν, ὃν ἐνίκησα τῷ Λάκωνι, θλάσω σε, ἀντὶ τοῦ θλάσω σου τὰ αἰδοῖα.

149. ΠΑΛΙΝ. Ἐπιχειρεῖ ὀχεύειν δηλονότι. ΓΕΝΟΙΜΑΝ. Ἀλλ' ἐὰν μὴ σε θλάσω, γενοίμην ἀντὶ Κομάτα Μελάνθιος, καὶ κολασθείην ὥσπερ ἐκεῖνος ὑπὸ Εὐμαίου, καὶ Φιλοιτίου ἐγὼ ἐν τοῖς Ὀδυσσέως οἴκοις. (τὸν παρ' Ὁμηρόν φησι Μελάνθιον· ἦν γὰρ δοῦλος τῶν μνηςήρων Πηνελόπης.)

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

τοῦ Ἕκτου Εἰδυλλίου.

(Ἐναντίως ἔχει τοῦτο τῷ λεγομένῳ Ἀλκμανικῷ σχήματι. Ἐνταῦθα γὰρ ἑνικὸν ἐπάγεται ἐπὶ τοῖς δυσίν· ἐκεῖ δὲ πληθυντικὸν λέγεται μετὰ τοῦ ἕν. Οἷον, εἰ δὲ κ' Ἄρης ἀρχῶσι μαχῆς, ἢ Φοῖβος Ἀπόλλων. Λύεται δὲ ἐκεῖνο μὲν ὑπερβατῷ. Οἷον, εἰ δέ κ' Ἄρης καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων ἀρχῶσι· τοῦτο δὲ, ἀπὸ κοινοῦ λαμβάνομεν τὸ ὁ βουκόλος.) ἈΡΑΤΕ Πρὸς τὸν Ἄρατον τὸν ποιητὴν τὸν τὰ Φαινόμενα γράψαντα φίλον ὄντα διαλέγεται ὁ Θεόκριτος. ἰσόχρονος γὰρ ἦν αὐτῷ, οὗ γὰρ ἀλλαχόθεν μνημονέυει, ἔνθα πρὸς Ἀγεάνακτα τὸν Μιτυληναῖον ὡμίλει. (ἄλλοι δέ φασιν πρὸς τινὰ οὕτω καλούμενον.) Ἄλλως· εἰκὸς τὸν ἀςρονόμον Ἄρατον εἶναι, ᾧ συγκεχρονίκει ὁ Θεόκριτος, οὗ μέμνηται καὶ ἐν τοῖς Θαλυσίοις. Ἄρατος δ' ὁ τὰ πάντα φιλαίτατος ἀνέρι τήνῳ. κεῖνται δὲ δύο ἀνέρες ᾄδοντες ἐν Σικελίᾳ, Δαμοίτας καὶ Δάφνις, ᾄδουσι δ' ἀμφότεροι τοῦ Πολυφήμου Κύκλωπος τὸν ἔρωτα τὸν ἐπὶ Γαλατείᾳ. ὁ δὲ Δαμοιτας, οἵους ἂν Πολύφημος ἀποκρινόμενος λόγους ἔφη, πρὸς τοὺς ὑπ' ἐκείνου εἰρημένους.

2. ἈΥΤΩΝ. Ἦν δὲ τῶν ᾀδόντων ὁ μὲν, ἄρτι χνοάζων τὸ γένειον· ὁ δὲ, πληρώσας αὐτὸ ταῖς θριξίν. ἢ πυῤῥὸς ὁ ἀρτίχνους, ὁ ἤδη πωγωνίτης. ὡς Εὐριπίδης· Πυρσαῖς γένυσιν· ἡμιγένειος δὲ, ὁ οὔπω πᾶσαν γένυν πεπληρωμένην ἔχων γενείων.

4. ΜΕΣΩ. Μεσούσης ἡμέρας, ἢ ἐν μεσαιτάτῳ τοῦ θέρους, ἤ ἐν μέσῳ ἡμέρας τοῦ θέρους. (Ἄλλως· κατὰ τὸ μεσημβρινὸν ὁ τῆς ἡμέρας ὅλης καυματοδέςερόν ἐςι)

6.

6. ΠΟΛΥΦΑΜΕ. Ὡς πρὸς παρόντα τὸν κύκλωπα διαλέγεται. μήλοισι βάλλει, μηλοβολεῖ, εἰς ἔρωτα ὑπάγεσθαι βουλομένη.

7. ΔΥΣΕΡΩΤΑ. Δυσέρωτα δὲ εἶπεν αὐτὸν, ἤγουν μὴ εἰδότα ἐρᾷν, παρόσον οὐκ ἐπέτυχεν αὐτῆς. Θοῦρίς φησι, διὰ τὴν εὐβοσίαν τῶν θρεμμάτων καὶ τοῦ γάλακτος πολυπλήθειαν, τὸν Πολύφημον ἱδρύσασθαι ἱερὸν παρὰ τῇ Αἴτνῃ Γαλατείας. Φιλόξενον δὲ τὸν Κυθήριον ἐπιδημήσαντα, καὶ μὴ δυνάμενον νοῆσαι τὴν αἰτίαν, ἀναπλάσαι ὅτι Πολύφημος ἤρα τῆς Γαλατείας. ΑΙΠΟΛΟΝ. Τὸν ἄνδρα τὸν ποιμένα· ἀντὶ γὰρ τοῦ εἰπεῖν ποιμένα, καταχρηστικῶς εἶπεν αἰπόλον· ἐπεὶ καὶ ὁ κύκλωψ ποιμὴν ἦν, ἢ ἐπεὶ καὶ αἶγας ἔνεμεν ὁ κύκλωψ. καὶ Ὅμηρος, Μῆλ' ὄϊές τε καὶ αἶγες. τέως γοῦν τὸ, αἰπολον ἀντὶ τοῦ ποιμένα εἴρηται.

8. ΠΟΘΟΡΗΣΘΑ. Καὶ σὺ αὐτὴν οὐ προσβλέπεις.

9. ΠΑΛΙΝ. Καὶ πάλιν αὕτη την κύνα βάλλει τοῖς μήλοις. τὸ γὰρ ἴδε, ἀντὶ τοῦ καὶ γράφεται· καὶ ἀδὶ δέ· καὶ λέγει τὸ σχόλιον οὕτω. τινὲς χωρὶς τοῦ δὲ γράφουσιν, ἐκτείνουσι δὲ τὸ ι, ἵνα ἀντωνυμία τυγχάνῃ δεικτική. τὸ δὲ ἑξῆς. τὴν κύνα βάλλει, Ἡ ΣΟΙ ΤΩΝ ὈΙΩΝ ἝΠΕΤΑΙ ΣΚΟΠΟΣ, ἤγουν φύλαξ.

10. ΒΑΥΣΔΕΙ. Αὕτη δὲ ἡ κύων ὑλακτεῖ τὴν θάλασσαν βλέπουσα. τὸ βαΰζειν, ἐπὶ τῶν σκυλακίων λέγεται κυρίως, ἐπὶ δὲ τῶν τελείων κυνῶν, τὸ ὑλακτεῖν λέγουσιν· ὥστε τὸ βαΰσδει ἐνταῦθα, ἀντὶ τοῦ ὑλακτεῖ λέγεται.

(11. ΦΑΙΝΕΙ. ἡ σκιὰ αὐτῆς ἐπὶ τοῦ ὕδατος ἐτυποῦτο· ἢ ἠχώ τις γενομένη ἐκ τοῦ δρόμου αὐτῆς εὐαίσθητος τῇ ἀκοῇ ἐγένετο, τῶν κυμάτων ἡσυχαζόντων.)

12. ΚΑΧΛΑΖΟΝΤΑ. Τὰ δὲ καλὰ κύματα

ἡσύχως ἀναβράττόμενα, δεικνύει αὐτὴν τὴν Γαλάτειαν ἐπὶ τοῦ αἰγιαλοῦ τρέχουσαν. ἢ αὐτὴν τὴν Γαλάτειάν φησιν ἐπιτρέχουσαν ἡσύχως κινουμένου τοῦ αἰγιαλοῦ εἰς τὴν θάλασσαν ἐμφανίζειν, καὶ ὥσπερ ἐν κατόπτρῳ δεικνύειν αὐτῆς τὴν μορφὴν τὴν θάλασσαν. τὸ ΚΑΧΛΑΖΟΝΤΑ, ἀντὶ τοῦ ἠχοῦντα. ὁ τρόπος ὀνοματοποΐα. ἡ καχλάζειν, τὸ ψοφεῖν τὸ κῦμα φερόμενον ἐπὶ τοὺς κάχληκας· (κάχλακες δέ εἰσιν οἱ κέρμαδες λίθοι) τὸ δὲ, ἘΠ' ἈΙΓΙΑΛΟΙΟ ΘΕΟΙΣΑΝ, μετωνυμικῶς ἀπὸ τῆς θαλάσσης, πρὸς Γαλάτειαν τρέπεται, καὶ λέγει ἐπάνω αὐτὴν τῶν κυμάτων βαίνειν.

13. ΦΡΑΖΕΟ. Σκόπει ἵνα μὴ ἐπὶ ταῖς κνήμαις τῆς παιδὸς, ἤγουν τῆς Γαλατείας, ὁρμήσῃ, ἐπιπηδήσῃ, ἐκ τῆς θαλάσσης ἐρχομένης, καὶ καταμύξῃ τὸ εὐειδὲς αὐτῆς σῶμα. ἤγουν, καταξάνῃ, κατασπαράξῃ.

15. ἈΥΤΟΘΙ. Οἴκοθεν, ἀπὸ τῆς οἰκείας φύσεως, διαῤῥεῖται ὑπὸ τρυφερότητος. ἈΚΑΝΘΑΣ. Ὡς ἀπὸ τῆς κινάρας οἱ πάπποι. χαῖται γὰρ οἱ πάπποι τῆς κινάρας. λέγονται δὲ οἶμαι χαῖται, διὰ τὸ κόμαις ἐοικέναι. καπυραὶ δὲ, αἱ κεκαυμέναι ὑπὸ τοῦ ἡλίου διὰ τὴν θερμότητα ἢ λευκότητα ὡς ἐν ἄλλῳ.

17. ΦΕΥΓΕΙ. Καὶ φεύγει σὲ δηλονότι φιλέοντα, καὶ οὐ φιλέοντα διώκει, ἤγουν ζητεῖ ἐνταῦθα τὸ ἐρεθιστικὸν αὐτῆς, καὶ πανοῦργον σημαίνει. τὸ γὰρ φιλοῦντα φεύγειν, οὐ φιλοῦντα δὲ διώκειν, κακοήθους. ὁ νοῦς· καὶ ἐπειδὰν αἴσθηταί σε, ὦ Πολύφημε, φιλοῦντα, φεύγει καὶ οὐ προσδέχεται, μισοῦντα δὲ διώκει, ἤγουν εἰς πόθον ἄγειν πειρᾶται.

18. ΚΑΙ. Παροιμία· καὶ πάντα τρόπον ποιεῖ, ἢ κινεῖ τυχεῖν σου. Ἄλλως. καὶ ὅταν προσποιῇ σὺ μὴ φιλεῖν αὐτὴν, πάντα κάλων κινεῖ καθελκύ-

κῦσαί σε πρὸς τὸν ἑαυτῆς ἔρωτα. ἡ δὲ λέξις μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν παιζόντων τὸ κοινολέκτως λεγόμενον ζατρίκιον. ἐκεῖνοι γὰρ ὅταν πολλὰ ποιήσαντες οὐ δύνανται ἑτέρως νικῆσαι τὸν ὁμοπαίκτορα, κινοῦσι καὶ τὸν ἀπὸ γραμμῆς λίθον, τὸν οὕτω βασιλέα καλούμενον. Ἄλλως. Γράψαι τὸ ξέσαι, οἱ παλαιοὶ ἔλεγον. ἀπὸ γοῦν τοῦ γράφειν· τοῦ δηλοῦντος τὸ ξέειν, γίνεται γραμμὴ ἡ λάξευσις. λίθον οὖν ἀπὸ γραμμῆς ἐνταῦθα λέγει, τὸ λίθινον ἄγαλμα. ὁ δὲ νοῦς δύναται ἡ Γαλάτεια καὶ τὸ λίθινον ἄγαλμα, εἰς τὸν αὐτῆς ἔρωτα ἐπισπάσασθαι δι' ὑπερβολὴν κάλλους. ἘΡΩΤΙ. Ὄντως πολλάκις ὦ Πολύφημε ὑπ' ἔρωτος, τὰ μὴ εὔμορφα, εὔμορφα φαίνονται. διὸ μὴ θαύμαζε εἰ ἐρᾷ σου ἡ Γαλάτεια ἀμόρφου ὄντος. τοιοῦτος γὰρ ὁ ἔρως, ἀποβιάζει τὴν διάνοιαν τῶν ἐρώντων.

20. ΔΑΜΟΙΤΑΣ. Ἐπὶ τῷ Δάφνιδι δὲ, ἤγουν μετὰ τὸν Δάφνιν ὁ Δαμοίτας ἀνεβάλλετο, ἀντὶ τοῦ ἤρξατο, ἐπροοιμιάζετο. ὁ γὰρ Δαμοίτας ᾄδει, ὡς ἐκ προσώπου τοῦ Πολυφήμου τὴν ἀπόκρισιν τοῦ λόγου ποιούμενος. τὸ δὲ ἀναβάλλω, σημαίνει τέσσαρα. τὸ προοιμιάζω· ὡς τὸ, ἀνεβάλλετο καλὸν ἀείδειν· τὸ ἀνακρούω καὶ ἀναπέμπω, ὡς τὸ, καὶ οἱ μὲν τέττιγες μουσικὴν ἀνεβάλλοντο σύντονον· τὸ ἐνδύομαι, ὡς τὸ, ἀναβαλλόμενος φῶς ὡς ἱμάτιον· καὶ τὸ ἀπαρνοῦμαι, ὡς τὸ, ἀναβάλλομαι τοῦδε τοῦ πράγματος.

21. ΕΙΔΟΝ. Καὶ γὰρ εἶδον, ὡς λέγεις, τὴν Γαλάτειαν, νὴ τὸν Πᾶνα, ἡνίκα τὸ ποίμνιον ἐμηλοβόλει, καὶ οὐκ ἔλαθε μὰ τὸν ἐμὸν ἕνα καὶ γλυκὺν ὀφθαλμὸν, δι' οὗ νῦν βλέπω καὶ βλέψω δι' ὅλης μου τῆς ζωῆς· τοῦτο γὰρ τὸ ἘΣ ΤΕΛΟΣ.

23. ΤΗΛΕΜΟΣ. Οὗτός ἐστιν ὁ Τήλεμος, ὁ παρ' Ὁμήρῳ Εὐρυμέδης, ἢ Εὐρύμαχος καλούμενος, ὃς μαντοσύνῃ ἐκέκαστο. ὃς ἐμαντεύσατο αὐτῷ, ὑπὸ

 τῶν

τῶν χειρῶν Ὀδυσσέως τυφλωθῆναι. ὁ νοῦς· ὁ δὲ μάντις ὁ Τήλεμος, ὁ τὰ ἀπευκτά μοι μαντευόμενος, ἀπευκταίαν συμφορὰν ἀντ' ἄλλου κλήρου τοῖς ἑαυτοῦ παισὶ καταλείποι. Ἄλλως. ὁ μάντις δὲ ὁ Τήλεμος ἐχθρὰ ἀγορεύων, ἤγουν μαντευόμενος, ἘΧΘΡΑ εἴθε ΦΕΡΟΙΤΟ· ἀντὶ τοῦ, ἐνέγκαι πρὸς τὸν ἑαυτοῦ οἶκον, ὅπως τοῖς ἑαυτοῦ ἐκγόνοις φυλάξῃ αὐτά· ἐμαντεύσατο γὰρ αὐτῷ, τῷ Πολυφήμῳ δηλονότι κύκλωπι, ἐκ τῶν Ὀδυσσέως χειρῶν ἁμαρτήσεσθαι ὀπωπῆς. ὥσπερ τὸ φίλος ἐνίοτε μὲν λέγεται ἐπὶ τοῦ φιλοῦντος, ἐνίοτε δὲ ἐπὶ τοῦ φιλουμένου. οὕτω καὶ τὸ ἐχθρὸς τὸ ἐναντίον αὐτῷ ἐνίοτε μὲν λέγεται ἐπὶ τοῦ ἐχθαίροντος, ἐνίοτε δὲ ἐπὶ τοῦ ἀπηχθημένου· καθὸ λέγεται ἐνταῦθα τὸ ἐχθρά.

25. ΚΝΙΣΔΩΝ. Ἀλλὰ καὶ ἐγὼ εἰς ἔρωτα διεγείρων αὐτὴν οὐ προσβλέπω ἐξεπίτηδες, καὶ ἄλλην τινά φημί γυναῖκα ἔχειν· ἡ δὲ ἀκούσασα, ζηλοτυπεῖ με. ὦ Παιὰν, καὶ διαῤῥεῖται. ἐπὶ θαύματος καὶ χαρᾶς ἐνταῦθα ἡ ἐπίκλησις.

28. ὈΙΣΤΡΕΙ. Τὸν οἶστρον τοῦ μύωπος Σώστρατος διαστέλλει. οἶστρος δέ ἐστι πολέμιος τοῖς βουσίν· ὅταν γὰρ δάκνωσιν αὐτοὺς, οἰστρεῖν ποιοῦσι, καὶ τρέχειν πολλὴν ὁδὸν μετὰ βοῆς ἐν τοῖς πεδίοις καταλιπόντας τὸν νομόν. μεταφορικῶς οὖν φησὶν ὁ Θεόκριτος τὴν Γαλάτειαν οἰστρεῖν, καὶ δρομαίαν ἔρχεσθαι πρὸς τὰ ἄντρα καὶ τὰς ποίμνας τοῦ Κύκλωπος.

29. ΣΙΓΑ. Λείπει τὸ ἐπέταξα, ἤγουν ἐπέταξα τῇ κυνὶ σιγᾷν, καὶ μὴ ὑλακτεῖν.

30. ῬΥΓΧΟΣ ἜΧΟΙΣΑ Ἡ κύων δηλονότι. ἘΚΝΥΖΑΤΟ, ἔσαινε, καὶ κατεθώπευε τὸ στόμα ἔχουσα ἀνάμεσον τῶν ἰσχίων αὐτῆς. κνυζηθμὸς λέγεται ἡ τῶν κυνῶν ἄσημος ὑλακή. ἸΣΧΙΑ δὲ, τὰ ὑπὸ τὴν ὀσφὺν ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν ὀστᾶ, ἐν οἷς ἔγκειται τὸ ἱερὸν ὀστοῦν.

ὀςοῦν. ἔχουσι δὲ τὰ τοιαῦτα ὀςᾶ τὰ λεγόμενα ἰσχία, κοιλότητας τινὰς, εἰς ἃς αἱ κεφαλαὶ τῶν μηρῶν ἁρμόζονται. αἱ δὲ κοιλότητες αὗται, καὶ γλουτὰ λέγονται, καὶ κοτύλαι, παρὰ τὴν κοιλότητα. τὸ δὲ ῬΥΓΧΟΣ καταχρηςικῶς ἐπὶ τῆς κυνὸς νῦν λέγεται. κυρίως γὰρ ἐπὶ ὀρνέων. Ἄλλως. ῥὶς λέγεται ἐπὶ ἀνθρώπων, ῥύγχος ἐπὶ κυνῶν, ῥάμφος ἐπὶ ὀρνέων.

31. ΠΕΜΨΕΙ. Μηνύειν ἐςὶ, τὸ κλέπτοντα τινὰ δεικνύειν, ἢ φεύγοντα, ἢ τοιοῦτό τι ποιοῦντα, καὶ μηνυτὴς ἐπὶ τούτων. μηνύειν καὶ τὸ σημαίνειν ἁπλῶς, καὶ δηλοῦν. οἷον, ὁ τῆς κορώνης κρωγμὸς χειμῶνα μηνύει. ἀγγέλλει δέ τις λόγους τινὸς πρός τινα, ἤγουν διακομίζει. καὶ ἀγγέλλειν, τὸ ἀφ' ἑαυτοῦ τινὰ λέγειν περί τινος, καὶ ἄγγελος ἐπὶ τούτων. λέγει δὲ, ἴσως δὲ αὐτὴ ὁρῶσά με ταῦτα ποιοῦντα, πέμψει ἄγγελον τὸν ἀπαγγελοῦντα μοι πρέπον τὶ περὶ αὐτῆς.

32. ΚΛΑΣΩ. Κλείω, ὁ μέλλων κλείσω, παρὰ τοῖς κοινοῖς ἐν χρήσει. οἱ ποιηταὶ δὲ κληΐσω λέγουσι, διαλύσει τῆς διφθόγγου, καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς η, εἶτα τροπῇ τοῦ η εἰς α, καὶ προσγραφομένου τοῦ ἰῶτα, κλᾴσω, καὶ κλᾳσῶ Δωρικῶς. δοκεῖ δὲ καὶ κληΐζω εἶναι παρ' αὐτοῖς, ἐπὶ τούτου τοῦ σημαινομένου· ἀφ' οὗ μέλλων Δωρικῶς, κληΐξω. καὶ τροπῇ τοῦ η εἰς α, καὶ προσλαβομένου τοῦ ἰῶτα, κλᾳξῶ. ἀφ' οὗ καὶ κλᾷξ ἡ κλείς.

33. (ΣΤΟΡΕΣΕΙΝ. ἢ διακονήσειν ἐμοὶ, ἢ γνήσιά μοι γυνὴ εἶναι.) ΝΑΣΩ. Τῆς Σικελίας δηλονότι. καὶ γὰρ οὐκ ἔχω ὡς λέγουσιν εἶδος αἰσχρὸν, ἤγουν ἄσχημον· ὄντως γὰρ πρὸ ὀλίγου γαλήνης οὔσης, εἰς τὴν θάλασσαν ἔβλεπον, καὶ ἔυμορφα μὲν ἐμοὶ τὰ γένεια (ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἐμαὶ), ἔυμορφος δὲ ὁ εἷς ὀφθαλμός.

37. ΚΕΚΡΙΤΑΙ. Οἱ γὰρ μονόφθαλμοι κατὰ φύσιν

φύσιν τοῖς οὐ μονοφθάλμοις ἄμορφοι δοκοῦσιν· οὐχ᾽ ὁμοίως γὰρ κρίνουσιν ἀμφότεροι τοὺς ἀνομοίους τὴν φύσιν. ᾿ΟΔΟΝΤΩΝ. Τῶν δὲ ὀδόντων ἡ λευκότης λευκοτέρα ἐδείκνυτο Παρίας λίθου. Παρία γάρ ἐςι λίθος λευκή.

39. ΒΑΣΚΑΝΘΩ. Ἵνα δὲ μὴ βασκανθῶ, τρὶς εἰς τὸν ἐμὸν ἔπτυσα κόλπον. ποιοῦσι γὰρ καὶ μέχρι τοῦ νῦν μάλιςα τοῦτο αἱ γυναῖκες, τὸ νεμεσητὸν ἐκτρεπόμεναι. Καλλίμαχος· Δαῖμον, τοὶ κόλποισιν ἐπιπτύουσι γυναῖκες.

40. ΤΑΤΤΑ. Ἤγουν, τὸ πτύειν ἐπὶ κόλπου ἐδίδαξε ποιεῖν με ἐπὶ τῷ μὴ βασκαίνεσθαι. Κοτυτταρὶς δὲ, ὄνομα κύριον· ἢ παρὰ τὸν κότον ἴσως πεποίηται, καὶ γὰρ οἱ γέροντες ὀξύθυμοί εἰσιν· ἢ ἀπὸ τῆς παρὰ Δωριεῦσι τιμωμένης Κοττοῦς. ἦσαν δὲ Τιμανδρέως θυγατέρες Κοττὼ, καὶ Εὐρύθεμις, ἃς ἐτίμησαν Ἡρακλεῖδαι, διὰ τὸ συναγωνίσασθαι αὐτοῖς, κατὰ τὴν εἰς Πελοπόννησον ἄφιξιν, ὡς οἱ περὶ Ἱππόςρατον ἀποφαίνουσι.

41. ῾ΙΠΠΟΚΟΩΝΤΙ. Ὄνομα κύριον, ἢ ὄνομα τόπου.

46. ΝΙΚΗ. Ἐνίκα μὲν οὐδ᾽ ἕτερος, ἔξω δὲ ἥττης ἀμφότεροι ἐγένοντο.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

τοῦ Ἑπτοῦ Εἰδυλλίου.

Ἐπιδημήσας ὁ Θεόκριτος ἐν Κῷ, ὅτε πρὸς Πτολεμαῖον εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἀπῄει, φίλος κατέςη Φρασιδάμῳ καὶ Ἀντιγένει Λυκωπέως υἱοῖς. καὶ κλη-

κληθεὶς ὑπ᾽ αὐτῶν εἰς ἀγρὸν ἐπὶ Θαλύσια Δήμητρος, ἄπεισι μετὰ Εὐκρίτου καὶ Ἀμύντου. Ἐντυγχάνει δὲ καθ᾽ ὁδὸν Λυκίδᾳ τῷ Κυδωνιάτῃ ἐκ Κρήτης, καὶ ἀλλήλοις ὁμιλοῦντες διεξέρχονται τοὺς ἑαυτῶν ἔρωτας. Ἔςι μὲν οὖν τοῦτο τὸ Εἰδύλλιον ὅλως διηγηματικόν.

1. ΧΡΟΝΟΣ. Χρόνος τὸ συμπαρεκτεινόμενον τῇ συςάσει τοῦ κόσμου διάςημα. λέγεται δὲ ἐνίοτε μὲν καθόλου, ἐνίοτε δὲ ἐπὶ μέρους, ὡς ἐνταῦθα. καιρὸς δέ ἐςι χρόνος δέων. λέγονται καιροὶ καὶ αἱ τοῦ ἐνιαυτοῦ ὧραι. ἦν χρόνος, ὁπότε ἐγὼ καὶ Εὔκριτος, καὶ τρίτος σὺν ἡμῖν Ἀμύντας ἝΙΡΠΟΜΕΣ, ἀντὶ τοῦ ἀπερχόμεθα (εἰς τὸν Ἅλεντα, ἐκ τῆς πόλεως.) τὸ ἕρπειν κυρίως ἐπὶ ὄφεως, καὶ σκωλήκων, καὶ ἑτέρων ἀπόδων ζώων λέγεται. καταχρηςικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τῶν νωθέςερον καὶ ἀσπουδεὶ πορευομένων· νῦν δὲ, ἐπὶ τοῦ βαδίζειν λέγεται. ἍΛΕΝΤΑ. (ἢ Ἀλέντα) Ἅλευς ἢ δῆμος τῆς Κῶ, οὕτω καλούμενος ἀπό τινος Ἀλέντος, ἢ τόπος ἐν Κῷ οὕτως ὀνομαζόμενος ἀπὸ Ἀλεντίου τινὸς βασιλέως· ἔςι δὲ Ἀλεὺς καὶ ποταμὸς Σικελίας. ΘΑΛΥΣΙΑ, ἑορτὴ ἣν ἐτέλουν τῇ Δήμητρι μετὰ τὴν συγκομιδὴν τῶν καρπῶν. Ὅμηρος. Θαλύσια γουνῷ ἀλωῆς. ΚΑΙ ΦΡΑΣΙΔΑΜΟΣ. οὗτος ὁ καὶ περισσός. Τὰ δὲ ἑξῆς ——

4. ΛΥΚΩΠΕΟΣ. Γράφεται καὶ Λυκώπεως, διὰ τοῦ ω μεγάλου, ὅπερ Αἰολικῶς προπαροξύνεται, ἐπειδὴ οἱ Αἰολεῖς Ἀχίλλευς, καὶ Πήλευς, καὶ βασίλευς βαρυτόνως λέγουσιν· ὁμοίως καὶ τὸ Λυκώπευς. διὰ τοῦτο ἡ τῶν εἰς ως γενικὴ παρ᾽ αὐτοῖς προπαροξύνεται.

5. ΧΑΩΝ. Χαὸν λέγεται τὸ ἀγαθὸν παρὰ Λακεδαιμονίοις. χαὸν δὲ καὶ τὸ εὐγενὲς, ἢ τὸ ἀρχαῖον. ὁ δὲ νοῦς τοιοῦτος. εἴτε ἐςὶν ἀγαθῶν ἀπὸ

τῶν

τῶν ἔτι ὄντων ἀρχαίων ἀγαθῶν τῶν ἀπὸ τῆς Κλυτίας τε, καὶ αὐτοῦ τοῦ Χάλκωνος, οὗτοί εἰσι τὸ ἀγαθὸν ἐκεῖνο· ἤγουν ὁ Φρασίδαμος, καὶ ὁ Ἀντιγένης. καὶ σαφέστερον φάναι, τοῦτο βούλεται εἰπεῖν ὁ Θεόκριτος, ὅτι ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου γένους τῆς Κλυτίας τῆς βασιλίσσης τῶν Κώων, καὶ τοῦ παιδὸς αὐτῆς τοῦ Χάλκωνος, κατάγονται ὁ Φρασίδαμος καὶ ὁ Ἀντιγένης. οὗτοι μόνοι ἀπὸ πάντων τῶν καταγομένων ἐξ αὐτῶν εἰσὶν ἀγαθοὶ, (καθάπερ) καὶ οἱ πρόγονοι αὐτῶν. ἦν δὲ ἡ Κλυτία, θυγάτηρ Μέροπος, γαμηθεῖσα δὲ Εὐρυπύλῳ τῷ βασιλεῖ τῶν Κώων, ἐγέννησε τὸν Χάλκωνα, τὸν τὴν βασιλείαν τῶν Κώων διαδεξάμενον. περὶ Εὐρυπύλου δὲ καὶ Κλυτίας ἱστορεῖται, ὅτι οὗτοι εἰσὶν οἱ ἐπὶ τῆς Ἡρακλέους πολιορκίας, τὴν Κῶ κατοικήσαντες, καὶ ὑποδεδεγμένοι τὴν Δήμητραν, καθ' ὃν καιρὸν περιῄει ζητοῦσα τὴν κόρην· ᾗ νήσῳ ἐπιδημήσας ὁ Θεόκριτος, ἐφιλιώθη Φρασιδάμῳ. Ἄλλως. ΕΙΤΙ ΠΕΡ ἘΣΘΛΟΝ εἴτι ἀγαθοὶ ὄντες ἀπὸ ἀγαθῶν, ἤτοι, εὐγενῶν τῶν ἀρχαιοτάτων (τοῦτο γὰρ δύναται τὸ, τῶν ἔτ' ἄνωθεν) καταγόμενοι· ἀπό τε τῆς Κλυτίας λέγω; καὶ αὐτοῦ τοῦ Χάλκωνος, ὃς τὴν πηγὴν τὴν Βούῤῥιναν, ἢ Βούρειαν (γράφεται γὰρ καὶ οὕτως) ἤ τις φασὶν οὕτως ὠνομάσθη, διὰ τὸ παραπλήσιον εἶναι τὸν πόρον ὅθεν ῥεῖ, μυκτῆρι βοός, ἘΚ ΠΟΔΟΣ ἌΝΤΕΝ· ἀντὶ τοῦ ἀναδίδοσθαι ἐποίει, καλῶς ἐρεισάμενος τῇ πέτρᾳ τὸ γόνυ. αὐτὸς γάρ φασιν ἐπιδημήσας τῷ τόπῳ τὴν ἔκρηξιν τῆς πηγῆς ταύτης εἰργάσατο· εἶτα χαλκοῦν ἀνδριάντα εἰς τύπον ἑαυτοῦ κατασκευάσας, ἤρεισεν αὐτὸν τῇ πέτρᾳ, ὅθεν ἡ πηγὴ ῥεῖ, καὶ ἀπὸ τοῦ ποδὸς ἐποίησεν αὐτὴν ἀναδίδοσθαι.

6. ΒΟΥΡΕΙΑΝ. Ὅτε ὁ Χάλκων ἐβασίλευσε τῶν Κώων, εὑρέθη ἔν τινι τόπῳ τῆς Κῶ ἡ πηγὴ μὴ πρότερον οὖσα, ἧς νῦν ὁ Θεόκριτος μέμνηται.

εὑρέθη

εὑρέθη δὲ οὕτως, ἀνηγγέλθη τῷ βασιλεῖ παρά τινος τῶν περὶ ταῦτα δεινῶν, ὅτι ὕδατος ὁ τόπος ἐκεῖνος ἐνδομυχεῖ. καὶ ὁ βασιλεὺς αὐτεπιστατήσας τῷ τόπῳ, ηὐτούργησεν ὅσα συνέτεινε πρὸς τὴν τοῦ ὕδατος ἔκρηξιν. τοῦτο οὖν δηλοῖ τὸ, ὃς ἐκ ποδὸς ἄνυε κράναν. ὅτι ὁ Χάλκων, διὰ τῶν οἰκείων ποδῶν, καὶ δὶ αὐτεπιστασίας ἤνυσεν, ἤγουν κατειργάσατο καὶ κατώρθωσε τὴν κρήνην. τὸ δὲ, εὖ γ' ἐνερεισάμενος πέτρᾳ γόνυ, τοῦτό ἐστιν· ὅτι αὐτὸς ὁ Χάλκων, οὐχὶ ὀρθοστάδην ἱστάμενος, ἀλλὰ, οὕτω δεήσαν, κάμψας τὸ γόνυ καὶ καλῶς ἑδράσας καὶ στηρίξας τοῦτο τῇ πέτρᾳ τῇ πρὸς τῇ κρήνῃ, αὐτοχειρεὶ κατεπράξατο τὴν τοῦ ὕδατος ἔκρηξιν. Βούρειαν δὲ, ὅτι ἀπὸ κεφαλῆς βοὸς ἐκ λίθου πεποιημένης ἐδόκει τὸ ὕδωρ ἐκρεῖν, οὕτω τοῦ Χάλκωνος μηχανησαμένου τε καὶ κατασκευάσαντος. ἢ Βούρεια ἡ πολύῤῥους, ἀπὸ τοῦ βοῦ ἐπιτατικοῦ μορίου, καὶ τοῦ ῥέω. βούπαις γὰρ καὶ βουγάϊος, ὁ μέγας παῖς· Ὅμηρος, δὴ νῦν βουγάϊε. Νικάνωρ δὲ ὁ Κῶος ὑπομνηματίζων Βύῤῥιν τὴν κρήνην καλεῖ. συμβῆναι γάρ φησιν ἐξ αὐτομάτου καὶ αὐτοφυῶς, βοὸς ῥινὶ παραπλήσιον εἶναι τὸν τόπον, ἐξ οὗ τὴν κρήνην ἐκραγῆναι ὁ Χάλκων ἐποίησεν. ἄλλοι δέ φασιν, ὅτι ὁ Χάλκων ἀνδριάντα ἔστησεν εἰς τὸν τόπον ἐν ᾧ τὸ ὕδωρ εὑρέθη, καὶ ἐκ τοῦ ποδὸς τοῦ ἀνδριάντος τὸ ὕδωρ ἐξήρχετο. καὶ νοοῦσι τὸ ὃς ἐκ ποδὸς ἄνυεν, ἢ ἄνυσε κράναν, εὖ γ' ἐνερεισάμενος πέτρᾳ γόνυ, ὅτι ὁ Χάλκων ἐκ τοῦ ποδὸς τοῦ ἀνδριάντος ἤνυσε τὴν κρήνην Βούρειαν, εὖ καὶ καλῶς καὶ ἐπιστημόνως ἐνερεισάμενος τὸ γόνυ τοῦ ἀνδριάντος ἐν τῇ πέτρᾳ τῇ πρὸς τῇ κρήνῃ· εἰ δὲ τοῦτο οὕτω νοήσεις, νοῆσαι ὀφείλεις καὶ Βούρειαν κρήνην, τὴν πολύῤῥουν, καὶ πολυχεύμονα. εἰσὶ δέ τινες οἱ τὸ ἐκ ποδὸς ἐνόησαν, τὸ ἔξω τῆς πεπατημένης ὁδοῦ. λέγοντες ὅτι ἡ

πηγὴ περὶ ἧς ὁ λόγος, οὐκ ἦν κατὰ τὴν δημοσίαν ὁδὸν, ἀλλ' ἐκτός. Βούῤῥιναν. γράφεται γὰρ καὶ οὕτως κρήνη ἡ Βύῤῥινα τῆς Κῶ. καὶ Φιλητᾶς, Νάσσατο δ' ἐν προχοῇσι μελαμπέτραιο Βορίνης. Νικάνωρ δὲ ὁ Κῶος ὑπομνηματίζων φησὶ, Βούῤῥινα πηγὴ ἐν τῇ νήσῳ ἐςὶν, ἡ τὸ ἀφ' ὕψους καὶ τῆλε βοὸς ῥινὶ παραπλήσιος, ἢ ἐςι ῥέουσα ἐκ πέτρας διὰ βοὸς κεφαλῆς. ΠΟΔΟΣ. Ἤτοι ταχέως, ἢ ἔξω τῆς πεπατημένης ὁδοῦ. οἱ δέ φασιν ἐκεῖσε ἐφιςάναι ἀνδριάντα, καὶ ἐκ τοῦ ποδὸς ἐκχεῖσθαι τὸ ὕδωρ. διὸ καὶ ἔφη, εὖ γ' ἐνερεισάμενος πέτρᾳ γόνυ, ἢ σπουδαίως κατήρτισε τὴν κρήνην. καὶ ἡμεῖς φαμὲν ἐκ ποδὸς οἷον εὐθέως. εἰ μὴ μεταφορικῶς ἔταξε τὰ ἐκ ποδὸς, ἤγουν, ἐξ ἐδάφους, καὶ τῆς πρώτης ὑποςάσεως. και γὰρ Ὅμηρος τὰ κατώτατα τῶν ὀρῶν μέρη, νείατον φησὶ πόδα. τὸ δὲ εὖ γ' ἐνερεισάμενος, συνεκδοχικὸν παντὶ τῷ σώματι τῇ πέτρᾳ ἐνερειδόμενος ὅθεν χεῖται. Ἄλλως. Ἐκ ποδὸς ἄνυεν ἤγουν, ἐκ βάθους ἢ ἀφ' ὑψηλοῦ πόδες γὰρ τὰ πλησιάζοντα τῇ γῇ τῶν ὀρῶν· ἢ γενναίως προσκαθίσας τῇ πέτρᾳ. τινὲς δέ φασιν, ὅτι οἱ ςενωποὺς ὀρύσσοντες, τὸ μὲν γόνυ ἐρείδουσι τῇ γῇ, τῷ δὲ ἑτέρῳ ποδὶ τὸ σκαπτόμενον ἐκλαμβάνουσι χῶμα, καὶ ὀπίσω αὐτῶν διωθοῦνται. οὕτως οὖν καὶ οὗτος ἐνερεισάμενος πέτρᾳ γόνυ, τῇ συνεργείᾳ τοῦ ἑτέρου ποδὸς τὴν κρήνην ἐποίησε.

7. ΤΑΙ Αἱ δὲ παρ' αὐτὴν τὴν πηγὴν αἴγειροι καὶ πτελέαι εὔσκιον ἄλσος ἐποίουν, κομῶσαι καὶ θάλλουσαι φύλλοις, ἤγουν δασεῖαι οὖσαι. κλῆθρη ἀεὶ θηλυκοῦ· αἴγειρος δὲ, ἐνιότε μὲν ἐπὶ ἀρσενικοῦ λαμβάνεται. ἡ δὲ ΠΑΡΑ, ἐνταῦθα πλησιότητα δηλοῖ. ΚΑΤΗΡΕΦΕΕΣ δὲ, σκιώδεις.

10. ΚΟΤΠΩ. Καὶ οὔπω τὴν μέσην ἠνύομεν, ἀντὶ τοῦ, τὸ μέσον τῆς ὁδοῦ. μέση γὰρ κοινὸν με-

μέστάτη, παρὰ ποιηταῖς. ΒΡΑΣΙΛΑ. Οἱ γράφοντες διὰ τοῦ δ, ἁμαρτάνουσιν. ἐγένετο γὰρ Βρασίδας Λάκων τὸ γένος, ὁ δὲ Βρασίλας Κῶος. ὁ Λακεδαιμόνιος δὲ Βρασίδας οὐ θάπτεται ἐν Κῷ, ἀλλ' ἐν Ἀμφιπόλει.

11. ΚΑΙ. Καί τινα συνοδίτην ΕΥΡΟΜΕΣ, ἀντὶ τοῦ ἔσχομεν, ἄνδρα, μουσικὸν ἀγαθὸν, ΚΥΔΩΝΙΚΟΝ, τουτέςι Κρητικόν. Κύδων γὰρ πόλις τῆς Κρήτης, ἀπὸ Κύδωνος Ἑρμοῦ, καὶ Ἀκακαλλίδος. καὶ Ὅμηρος· Ἐν δ' Ἐτεόκρητες μεγαλήτορες, ἐν δὲ Κύδωνες.

13. ΑΙΠΟΛΟΣ. Ἦν δὲ τὸ ἐπιτήδευμα δηλονότι αἰπόλος. οὐκ ἂν δέ τις αὐτὸν ἠγνόησεν ἰδὼν, ἐπεὶ ἐξόχως καὶ ὑπερβαλλόντως αἰπόλῳ ὡμοιωμένος ἦν.

15. ΛΑΣΙΟΙΟ. Ἀντὶ τοῦ τετριχωμένου ἐνταῦθα, οὐκ ἀντὶ τοῦ δασέος. καὶ ἀεὶ ἴσως ἐπὶ τούτου τοῦ σημαινομένου ὀφείλει τὸ λάσιον λαμβάνεσθαι.

16. ΚΝΑΚΟΝ. Κνακὸν, ἤγουν ξανθὸν, ἢ λευκόν. λευκὸν μὲν ἀπὸ τοῦ καρποῦ, ξανθὸν δὲ, ἀπὸ τοῦ ἄνθους. Ἄλλως. ἢ ὅτι ὁ μὲν κύκλος αὐτοῦ μέλας, τὸ δὲ σπέρμα λευκὸν τῆς κνήκης· τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ τοῦ κνήκου ἄνθος. ἢ ψαρὸν, ἢ πυρόν. ΝΕΑΣ. Ἀντὶ τοῦ, προσφάτου πιτύας πνέων. εἰώθασι γὰρ οἱ τυροποιοῦντες ἀπορίᾳ χειρομάκτρων, ἀποσπογγίζειν τὰς χεῖρας αὐτῶν, ἐν οἷς δερματίνοις εἵμασι περιβέβληνται. ΤΑΜΙΣΟΣ δὲ ἡ πιτύα εἴρηται, παρὰ τὸ θαμίζειν, ὅ ἐςι πυκνοῦν τὸ γάλα περὶ αὐτὸ ςρεφόμενον. ἢ παρὰ τὸ ταμείων ἀξιοῦσθαι διὰ τὴν χρῆσιν.

17. ΑΜΦΙ. Περιεσφίγγετο δὲ τοῖς ςήθεσιν αὐτοῦ παλαιὸς πέπλος. ΓΕΡΩΝ. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἡλικιῶν. γέρων, τριβακὸν ἱμάτιον, ὅ ἐςι παλαιόν.

18. ΠΛΑΚΕΡΩ. Πλατεῖ. πλακὸν γὰρ τὸ πλατύ. γράφεται δὲ καὶ πλοκερῷ, ἀντὶ τοῦ πεπ-

πεπλεγμένῳ· παρὰ τὴν πλοκὴν, καὶ τὴν ὑφήν. ῬΟΙΚΑΝ. Καμπύλην δὲ εἶχεν ἀπὸ ἀγριελαίου ἐν τῇ δεξιᾷ χειρὶ ῥάβδον, ἢ ῥόπαλον. ΚΟΡΥΝΗ δὲ καὶ ῥόπαλον τὸ αὐτό.

19. ἈΤΡΕΜΑΣ. Καὶ ἡσύχως μοι εἶπε γελῶν. ἢ ΣΕΣΑΡΩΣ, ἀντὶ τοῦ ἠρέμα ἐγέλα διεστηκὼς τὰ χείλη, καὶ μειδιῶν. οὐκέτι δὲ κέχρηται τῇ λέξει.

20. ΓΕΛΩΣ. Γέλως δὲ ἥπτετο τοῦ χείλους αὐτοῦ.

21. ΣΙΜΙΧΙΔΑ. Οἱ μὲν αὐτὸν φασὶ Θεόκριτον, καθὸ Σιμιχίδου ἦν υἱὸς, ἢ καθὸ σιμὸς ἦν. οἱ δὲ ἕτερόν τινα τῶν σὺν αὐτῷ, καὶ οὐ Θεόκριτον, διὰ τὸ, Σιμιχίδᾳ μὲν ἔρωτες ἐπέπταρον. φασὶ δὲ τὸν τοιοῦτον ἀπὸ πατρίου κληθῆναι Σιμιχίδου τοῦ Περικλέους, τῶν Ὀρχομενίων, οἵ τινες πολιτείας παρὰ Κώοις τετυχήκασιν. Ἄλλως. Σιμιχίδα. εἰσὶ δὲ καὶ πατρωνυμικὰ οὕτως ἀπαραλλάκτως λεγόμενα καὶ ἐπὶ τῶν υἱῶν, ὡς καὶ ἐπὶ τῶν πατέρων. ὥσπερ ὁ Θεόκριτος Σιμιχίδα υἱὸς ὢν, Σιμιχίδαν ἑαυτὸν ὀνομάζει πατρωνυμικῶς. καὶ Ἀσκληπιάδην τὸν Σάμιον ποιητὴν, Σικελίδαν καὶ αὐτὸν καλεῖ, παῖδα τινὸς Σικελίδα λεγομένου τυγχάνοντα. ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ εἰδυλλίῳ τῷ οὕτως λεγομένῳ, αἰπολικῷ καὶ ποιμενικῷ, καὶ τὸν Εὐμήδην υἱὸν ὄντα τοῦ Κρατίδα, Κρατίδαν καλεῖ καὶ αὐτόν. οἱ δὲ λέγοντες Σιμιχίδαν λέγεσθαι τὸν Θεόκριτον διὰ τὸ εἶναι σιμὸν, κακῶς λέγουσι. ΜΕΣΑΜΕΡΙΟΝ. Κατὰ τὸ μέσον τῆς ἡμέρας ἕλκεις τοὺς πόδας, ἀντὶ τοῦ πορεύῃ. οἱ γὰρ βαδίζοντες, ἕλκοντες τοὺς πόδας βαδίζουσιν.

22. ἉΝΙΚΑ. Ὁπότε καὶ ὁ σαῦρος ἡ κοινῶς λεγομένη χλωροσαῦρα, ἐπὶ τοῖς φραγμοῖς ἠρεμεῖ. ἀρσενικῶς ὁ σαῦρος. λέγεται καὶ θηλυκῶς ἡ σαῦρα. φησὶ δὲ Ἀριστοτέλης περὶ τοῦ ζώου τούτου, ὅτι ξηραινόμενον εἰς ἔχιν μεταβάλλεται.

23.

23. ᾿ΕΠΙΤΥΜΒΙΔΙΟΙ. Αἱ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ τὸν τύμβον φέρουσαι τοῦ πατρὸς αὐτῶν. κορυδαλίδες ἐνταῦθα εἶδος ὀρνέου· λέγονται δὲ ἐπιτυμβίδιοι, ὅτι ἐπὶ τάφοις ὡς ἐπιπολὺ διατρίβουσιν. εἰ δὲ κορυδαλίδας τὰ ϛρουθία νοήσεις, κορυδαλίδες μὲν λέγονται, διὰ τὸ κόρυσιν ἐοικέναι τὸ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῶν ἀνάϛημα· ἐπιτυμβίδιοι δὲ, ὅτι ὡσεὶ τύμβον τὸ τοιοῦτον ἀνάϛημα ἐπὶ κεφαλῆς ἔχουσι. φέρεται δὲ καὶ ἐπὶ τούτων ἱϛορία τοιαύτη· ὅτι πρὸ τοῦ γενέσθαι τὴν γῆν, γεγόνασιν αὗται. συνέβη δὲ ποτὲ αὐτῶν τὸν πατέρα θανεῖν, καὶ γῆς μὴ οὔσης, ἐτάφη ὑπὲρ τῆς κορυφῆς τοῦ ἰδίου γόνου· διὸ καὶ ἐπιτυμβίδιοι ἐπεκλήθησαν. Ἄλλως. Ἐπιτυμβίδιοι, ἢ ὅτι τοῖς τάφοις ἐνδιατρίβουσιν, ἢ ὡσεὶ τύμβον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέρουσιν· ἢ παρὰ τὸ τύφω· φλογοειδεῖς γάρ εἰσι. ᾿ΗΛΑΙΝΟΝΤΑΙ. Ῥέμβονται, (ὑπὸ τῆς ἄλης) πλανώμεναι ϛρέφονται, ὅμως καὶ αὗται ἠρεμοῦσιν.

24. Ἢ ΜΕΤΑ. Ἢ ἐπὶ εὐωχίαν κεκλημένος σπεύδεις, ἢ ἐπὶ λήνόν τινος ἀπὸ τῶν πολιτῶν (θρώσκεις ἀντὶ τοῦ) ἀπέρχῃ· οἱ γὰρ κεκλημένοι σπεύδουσιν. ἐπὶ δὲ τῶν βραδυνόντων παροιμία, ὅς τις ἐπὶ δεῖπνον κληθεὶς, ὀψὲ ἔρχεται, ἢ χωλός ἐϛιν, ἢ οὐ δίδωσι συμβολάς.

25. ΝΕΙΣΣΟΜΕΝΟΙΟ. Ὄντως πορευομένου σου τοῖς ποσὶ πᾶσα λίθος ΠΡΟΣΠΤΑΙΟΥΣΑ, ἤγουν προσκρούουσα ταῖς ἀρβυλίσιν, ἐμμελῶς ἠχεῖ. ᾿ΑΡΒΥΛΗ δὲ εἶδος ὑποδήματος ἀπὸ τοῦ ἁρμόζεσθαι. θηλυκῶς ἡ λίθος, ὡς καὶ Ὅμηρος Λίθοι πωτῶντο θαμειαί· καὶ, Δόμον ξεϛῆσ' αἰθούσῃσι τετυγμένον· λίθοις δηλονότι ξεϛοῖς.

27. ᾿ΑΜΕΙΦΘΗΝ. Πρὸς τοῦτον ἐγὼ ἀπεκρίθην· Λυκίδα φίλε, πάντες λέγουσί σε εἶναι συρικτὴν κατὰ πολὺ ὑπερέχοντα, καὶ ἐν τοῖς νομεῦσι, καὶ ἐν τοῖς θεριϛαῖς.

28. ΣΥΡΙΚΤΑΝ. Συρίζειν, τὸ διὰ σύριγγος μέλπειν καὶ συρικτὴς ἐπὶ τούτου. ἐνταῦθα δὲ, συρικτὴν λέγει, τὸν κοινῶς τραγῳδητήν.

29. ΤΟ ΔΗ. Ὅπερ δὴ τὸ ᾄδειν, ἢ τὸ εἶναι τινὰ συρικτὴν, λίαν εὐφραίνει τὸν ἡμέτερον θυμόν. ἀντὶ τοῦ, τὴν ἐμὴν ψυχὴν ἐκ τοῦ ποιητοῦ δὲ ὁ λόγος· ἀντὶ τοῦ ἐφ' ᾧ δὴ μάλιςα καὶ αὐτὸς τέρπομαι.

30. ΚΑΤ'. Κατὰ τὴν ἐμὴν δόξαν. ἐλπίζω φησὶν, ὅτι οὐ παρευδοκιμήσεις ἡμᾶς. καὶ Ὅμηρος, οὔτι καθ' ἡμέτερόν γε νόον.

31. Ἁ Δ'. Ἐπὶ Θαλύσια ἀνυομένη ἢ ἐπὶ Θαλύσια ἄγουσα ἡμᾶς. (Ἔνθα σῖτον ἐντρίβουσι. Τὸ δὲ ὄλβον ἀπαρχόμενοι. ἀντὶ τοῦ, τῆς ἐπικαρπίας ἀπάργματα) Ἡ ΓΑΡ. Ὄντως γὰρ φίλοι ἀνέρες, τῇ Δήμητρι τῇ εὐπέπλῳ, εὐωχίαν τελοῦσι, τῶν καρπῶν ἀπαρχὴν διδόντες.

33. ΜΑΛΑ. Εὔκαρπον γὰρ ἐποίησεν ἡ δαίμων τὴν ἀλωὴν αὐτῶν ἤγουν, εὖ ἔχουσαν, ἕνεκα τῆς πληθύος τῶν καρπῶν μέτρῳ κατὰ πολὺ πλουσίῳ.

34. ΕΥΚΡΙΘΟΝ. Ἀπὸ μέρους, τῆς κριθῆς, τὴν εὔκαρπον παρεδήλωσεν. εὔκριθον δὲ, καὶ οὐχὶ εὔσιτον ἀλωὰν προσηγόρευσε διὰ τὸ δοκεῖν πρῶτον εὑρεθῆναι τὸν τῆς κριθῆς καρπόν. κριθὴ δὲ ὠνομάσθη, ὅτι μετὰ τὸν σῖτον προεκρίθη τῶν ἄλλων καρπῶν. ἢ παρὰ τὸ τοὺς ςάχυας τῆς κριθῆς κεκριμένους καὶ διακεχωρισμένους ἔχειν τοὺς κόκκους. ἈΛΩΑΝ δὲ τὴν ἅλωνα, παρὰ τὸ ἅλως. ἅλως δὲ, ἀπὸ τοῦ ἁλίζω, τὸ συναθροίζω. ἐκεῖ γὰρ ἀθροίζουσι τοὺς ςάχυας. καὶ Καλλίμαχος Ἐς τὸ πρὸ τείχους ἱερὸν ἀλέες δεῦτε· καὶ ἅλς, ἡ θάλασσα ἐντεῦθεν, καὶ τὸ ἀλεὶς, ἀντὶ τοῦ συςραφείς.

36. ΒΩΚΟΛΙΑΣΔΩΜΕΣΘΑ. Βουκολικὴν ᾠδὴν ᾄδωμεν. ἴσως ὁ ἕτερος τὸν ἕτερον ὠφελήσει. τοῦ, Χ' ὯΤΕΡΟΣ, Δωρικὴ ἡ συναλοιφή. τὸ γὰρ ὁ ἕτερος, οὔτε-

οὔτερος διὰ τοῦ υ· ὡς καὶ παρ' Ἡροδότῳ· ἡμαρτημένως δὲ ἐξενήνοχε τὸ, ἌΛΛΟΝ. Ἕτερος γὰρ ἐκ δυοῖν, Ἄλλος ἐκ πλειόνων.

(37. ΚΑΠΥΡΟΝ. Ἤγουν τὸ ἡδὺ μεταφορικῶς. Τὰ γὰρ ἔξοπτα τῶν ἐδεσμάτων ἡδύνει τὴν γεῦσιν.)

39. ΟΥ ΔΑΝ. Μὰ τὴν γῆν. ὤμνυον γὰρ κατὰ τῶν ςοιχείων. ὡς Ὅμηρος. Χειρὶ δὲ τῇ ἑτέρᾳ μὲν ἕλε χθόνα πουλυβότειραν. τὸ δὲ κατ' ἐμὸν νόον, ἀντὶ τοῦ κατὰ τὴν ἐμὴν κρίσιν, ὡς ἄνωθεν. (Κατὰ τὴν ἡμέτεραν δόξαν. καὶ Ὅμηρος· ἡμέτερόν γε νόον)

40. ΣΙΚΕΛΙΔΑΝ. Ἀσκληπιάδην φησὶ τὸν ἐπιγραμματογράφον. ὥσπερ γὰρ Σιμιχίδαν ἑαυτὸν καλεῖ ὁ Θεόκριτος πατρωνυμικῶς, ὡς υἱὸν Σιμιχίδα· καὶ τὸν Εὐμήδην Κρατίδαν, υἱὸν ὄντα Κρατίδα, οὕτω καὶ νῦν Σικελίδαν ὀνομάζει, τὸν Ἀσκληπιάδην τὸν Σάμιον, (τὸν ἐπιγράμματα γράψαντα) ὡς υἱὸν Σικελίδα, οὗ δοκεῖ ἀκουςὴς γεγονέναι. (ὁ Θεόκριτος Σικελίδας δὲ ἐκαλεῖτο πατρωνυμικῶς, ἦν γὰρ Σικελοῦ, οὕτω καλουμένου υἱός.) ὁ δὲ Φιλητᾶς, Κῶος τὸ γένος· ἢ ὡς ἔνιοι, Ῥόδιος, ποιητὴς, υἱὸς Τηλέφου. ποιητὴς δὲ ἦν καὶ οὗτος.

41. ΒΑΤΡΑΧΟΣ. Ἤγουν, πρὸς τοὺς εἰρημένους σοφοὺς, οὐδαμινός εἰμι· καὶ ὥσπερ βάτραχος ἐρίζει πρὸς τὰς ἀκρίδας, οὕτω κἀγὼ πρὸς αὐτούς. ἤγουν, τοιαύτην δὲ ἔχω σύγκρισιν πρὸς αὐτοὺς, οἵαν ἔχει βάτραχος πρὸς ἀκρίδας. ὁ γὰρ βάτραχος τραχύφωνός ἐςιν. ὅθεν καὶ ὠνόμαςαι, βοατραχός τις ὢν, ὁ τῇ βοῇ τραχύς. τῶν δὲ ἀκρίδων εἰσί τινες, αἳ συρίζουσιν ἐναρμόνιον.

43. ΤΑΝ. Ταύτην σοι ἔφη τὴν ῥάβδον χαρίσομαι, διότι εἶ φυτὸν ἐπ' ἀληθείᾳ ὅλον ἐκ Διὸς εἰργασμένον. τὸ Ἔφα, μόνον Θεοκρίτου· ὁ δὲ λοιπὸς ςίχος τοῦ Λυκίδα.

44. ΠΑΝ. Ὅτι φιλαλήθης πέφυκας. τὸ δὲ ἐκ Διὸς,

Διὸς, ὅτι ἀψευδής ἐστιν ὁ Ζεύς. ὡς καὶ Ὅμηρος· Οὐ γὰρ ἐμὸν παλινάγρετον, οὐδ' ἀπατηλὸν, ὅτι κεν κεφαλῇ κατανεύσω.

45. ΤΕΚΤΩΝ. Πλεῖστον ἐμοὶ μισεῖται καὶ ὁ τέκτων ἐκεῖνος, ὅστις ἘΡΕΥΝΑ, ἀντὶ τοῦ ζητεῖ, ἐργάσασθαι οἶκον, ἴσον τῇ κορυφῇ τοῦ ὄρους τοῦ Ὠρομέδοντος. ἐν τῇ Κῷ φασὶν εἶναι τοῦτο τὸ ὄρος. Ἄλλως. Ὡς μοι καὶ τέκτων. οἷον ὁ τέκτων ὁ καυχώμενος καὶ ἐπαγγελλόμενος οἶκον ποιεῖν Ὠρομέδοντος ὑψηλότερον ὄρους κεφαλῆς, παντελῶς ἀδυνάτου τῆς πράξεως ὑπαρχούσης. ἢ Ὠρομέδοντα τὸν Πᾶνα συνθέτως, ὅ ἐστι βασιλέα τῶν ὀρῶν, ἢ τοῦ οὐρανοῦ. ὁ δὲ νοῦς, μισῶ καὶ τέκτονα ὃς ἐρευνᾷ οἶκον τελέσαι μέγεθος ἔχοντα τῆς τοῦ ὄρους κορυφῆς. ἢ ὄρος ἐν Κῷ, ἀπὸ Ὠρομέδοντος τοῦ τῆς νήσου βασιλεύσαντος. καὶ Διονύσιος τὸν Πᾶνά φησι παρὰ τὸ μέδειν τῶν ὀρῶν, ἄλλοι τὸν οὐρανὸν, ἄλλοι τὸν ἥλιον, ἄλλοι μοιχὸν Ἥρας εἶναι τοῦτον. ἢ Ὠρομέδοντος, τοῦ ὄρους τοῦ ὑψηλοτάτου, τοῦ τῶν ὀρῶν μέδοντος ὕψει. ἢ Ὠρομέδοντα τὸν Πᾶνα· ἀγροικικὸς γὰρ ὁ θεός. ὄρος δὲ αὐτοῦ οὗ κατοικεῖ, τὸ τῆς Θετταλίας, ὡς προϊὼν οὗτος λέξει. Ἄλλως. Ὠρομέδοντα, οἱ μὲν τὸν Πᾶνά φασιν, ὡς τῶν ὀρέων μέδοντα, κατ' ἔκτασιν τοῦ ο, οἱ δὲ τὸν ἥλιον ὡς βασιλεύοντα τῶν τεσσάρων ὡρῶν τοῦ ἐνιαυτοῦ. τὸ δὲ ἀληθὲς, Ὠρομέδων ἐστὶν ὄρος ἐν Κῷ, ὑψηλότερον τῶν ἐν τῇ Κῷ ἑτέρων ὀρέων. κατ' ἔκτασιν καὶ τοῦτο τοῦ ο. ὁ δὲ νοῦς· μισῶ τέκτονας τοὺς καυχωμένους καὶ ποιεῖν ἐπαγγελλομένους οἶκον, ἴσον τῇ κορυφῇ τοῦ ὄρους τοῦ Ὠρομέδοντος. τοῦτο γὰρ ἀδύνατον.

47. ΜΟΙΣΑΝ. Μουσῶν ὄρνιθες λέγονται πάντα τὰ εὔφωνα τῶν ὀρνέων. ἐνταῦθα δὲ τοὺς ποιητὰς λέγει μουσῶν ὄρνιθας, μεταφορικῶς διὰ τὰ μέτρα καὶ τὴν ἐν αὐτοῖς ἐμμέλειαν. ΚΑΙ ΜΟΙΣΑΝ ὌΡΝΙΧΕΣ.

τὰ

τὰ ἀνωτέρω συνυπακούεται ἀπὸ κοινοῦ, κατ' ἀναλογίαν τοῦ προσρηθέντος. ἤγουν, ἀπέχθονται πλεῖστον ἐμοὶ καὶ οἱ ὄρνιθες τῶν μουσῶν πάντες, τουτέστιν οἱ ποιηταὶ, ὅσοι πρὸς τὸν ποιητὴν τὸν Χῖον, ἤτοι τὸν Ὅμηρον, ἀπεναντίας ᾄδοντες ὁμοῦ, ἀντὶ τοῦ ἐρίζοντες, μάταια μοχθοῦσι. τουτέστι, ματαιοπονοῦσιν.

50. ΣΙΜΙΧΙΔΑ. Ἄλλως ἀρξάμενος, ἄλλως ἀποδίδωσιν, ὥσπερ ἀπὸ μεταμελείας. εἰ γὰρ κατὰ τὴν ἀκολουθίαν τῆς ἀρχῆς ἀπεδίδου, εἶχεν ἂν ὁ λόγος οὕτως· ὦ Σιμιχίδα καὶ ἐγὼ μὲν ᾄσω τὸ μελύδριον, ὃ πρὸ ὀλίγου ἐν τῷ ὄρει πονήσας εἰργασάμην. σὺ δὲ ὅρα εἴ σοι τοῦτο ἀρέσκει.

52. ἜΣΣΕΤΑΙ. Ἑαυτὸν παρεισάγει Λυκίδας Μιτυληναίου τινὸς ἐρῶντα, καὶ τοῦτο εὐχόμενον. ᾄδει οὖν ταῦτα εἰς τὸν Ἀγεάνακτα, εὐχόμενος αὐτὸν ὑγιᾶ ἀπελθεῖν εἰς Μιτυλήνην. καὶ ὅταν δύνωσιν οἱ ἔριφοι, καὶ καταφέρηται ὁ Ὠρίων εἰς Ὠκεανὸν, καὶ ὁ νότος πνέων ἐλαύνῃ τὰ κύματα, ἐὰν ἐμὲ τὸν Λυκίδαν τοῦ ἐρᾷν παύσῃ. (Ἄλλως. τὸν Λυκίδαν ὁ Θεόκριτος εἰσάγει ἐρῶντα τοῦ Μιτυληναίου παιδὸς Ἀγεάνακτος, ὅθεν καὶ εὔχεται ἵνα εὐπλοῇ, κἂν χειμῶνι νότος τὴν θάλατταν διαταράσσῃ, καὶ τῶν ἐρίφων δυνόντων, σφοδροὶ χειμῶνες γίνωνται.)

53. Χ' ὨΤΑΝ. Καὶ ὅταν ὁ νότος τὰ ὑγρὰ ἐλαύνῃ κύματα, ἐπὶ τοῖς ἐρίφοις δύνουσι. τοῦτο γὰρ δύναται τὸ, ἑσπερίοις. τουτέστι, κατὰ τὸν καιρὸν, ὅτε οἱ ἔριφοι ἑσπέριοι γίγνονται, τουτέστι δύνουσι τὴν ἑῴαν δύσιν· ἤγουν κατὰ τὸν δυτικὸν ὁρίζοντα. καὶ ὅτε ὁ Ὠρίων (ἐπὶ τῷ Ὠκεανῷ τοὺς πόδας ἔχει. Ἤγουν καὶ ὅτε Ὠρίων) δύνει τὴν ἑῴαν δύσιν. δύνει δὲ οὗτος τὴν ἑῴαν δύσιν, μετὰ τὰς Πλειάδας εὐθύς. Ἄλλως. Ἐφ' ἑσπερίοις

ρίοις ἐρίφοις. δυνόντων γὰρ τῶν δύο ἐρίφων ἑσπέρας, (τὸ πέλαγος) νότος ταράσσει. ἢ σφοδροὶ κατὰ τὴν θάλασσαν γίνονται χειμῶνες. καὶ ὅταν ὁ Ὠρίων εἰς τὸν Ὠκεανὸν καταφέρηται. ΜΙΤΥΛΑΝΑΝ. Ἐπειδὴ Μιτυληναῖος ὢν ὁ Ἀγεάναξ μέλλει χωρίζεσθαι εἰς τὴν πατρίδα, φησὶν ὅτι αὐτῷ καλὸς πλοῦς ἔςαι, κἂν χειμῶνος πλέῃ ὥςε τοὺς μὲν ἐρίφους ἑσπέρας δύνειν, καὶ τὸν Ὠρίωνα καταφέρεσθαι, τὸν δὲ νότον ταράσσειν τὸ πέλαγος· καταςαθήσεται δέ φησιν, ὁ χειμὼν, καὶ εὐπλοήσει ὁ Ἀγεάναξ, ἂν αὐτὸν τοῦ ἐρᾷν παύσῃ χαρισάμενος τῆς ὥρας. ἔριφοι δέ εἰσιν ἀςέρες. ὅταν δὲ ἀνατέλλωσιν οὗτοι, ἀγριαίνεται ἡ θάλασσα.

57. Χ' ἉΛΚΥΟΝΕΣ. Ἀλκυὼν θυγάτηρ Αἰόλου καὶ Κανώβης, γυνὴ δὲ Κήϋκος. Ἀλέξανδρος δέ φησιν ὁ Μύνδιος, ὅτι αὕτη θεῶν λέλογχε Νηρηΐδων Λευκοθέην, Παλαίμονα, Ἀφροδίτην. ἀλκυόνες οὖν ἐκλήθησαν παρὰ τὸ ἐν ἁλὶ κύειν. Ἀντίγονος δέ φησιν, ὅταν γηράσκουσιν αἱ ἀλκυόνες, κήρυλοι καλοῦνται. Ἀριςοτέλης δὲ διῄρησεν ἀλκυόνα, καὶ κήρυλον, καὶ κορώνην. οἱ δέ φασιν, ὅτι τὰ ἄῤῥενα τούτων, κήρυλοι καλοῦνται, ὅπερ ἀληθές ἐςι. θρηνητικὸν δὲ τὸ ζῶον, καὶ παρὰ τοῖς αἰγιαλοῖς νεοττεῦον· τὸ κῦμα ἀφαιρεῖται τοὺς νεοσσοὺς αὐτοῦ. δεκατέσσαρας δὲ ἡμέρας φασὶν, ὅταν γεννᾷ, περὶ τὰς χειμερινὰς τροπὰς εὐδιάζειν, ἃς καλοῦσιν ἀλκυονίδας· ἑπτὰ πρὸ τῆς γεννήσεως, καὶ ἑπτὰ μετὰ τὴν γέννησιν. ΣΤΟΡΕΣΕΥΝΤΙ. Καταςορέσουσι τὰ κύματα, γαληναῖα ποιήσουσιν, ἐάν με τοῦ ἔρωτος ἐξέληται τὸν Λυκίδαν.

58. ΦΥΚΙΑ. Τὸ φυκίον εἶδος βοτάνης. ἢ φῦκος ἐςὶ, τὸ χορτῶδες τῆς θαλάσσης ἀπόβλημα. οἱ δὲ φυκίον φασὶ, βοτάνην τὴν ἐν τῷ βυθῷ γενομένην, παρὰ τὸ φύεσθαι. ἕτεροι καὶ φυκία φασὶ, τὰ ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς βρύα κοκκινοειδῆ.

59.

59. ἈΛΚΥΟΝΕΣ. Ἐπανάληψις τοῦτο. εἰσὶ δὲ ὄρνιθες θαλάσσιαι, ὧν τικτουσῶν στορέννυται ἡ θάλασσα. ΓΛΑΥΚΑΙΣ. Γλαύκας τὰς Νηρηΐδας φησί, διὰ τὸ ἐν θαλάσσῃ διάγειν. οὐ γάρ εἰσι γλαυκαὶ τὴν χρῶτα. λέγει δὲ, Λευκοθέαν, Παλαίμονα καὶ Ἀφροδίτην.

60. ἘΦΙΛΑΘΕΝ. Ἐφιλήθησαν ἢ φιλοῦνται. ἔστι δὲ Αἰολικὸν, ὡς καὶ τὸ ἐκόσμηθεν. Καλλίμαχος δὲ τοῦτο παροξύνει.

62. ὩΡΙΑ. Ὥρια, ἔγκαιρα, ἐπιτήδεια· ἢ ὥρια τῷ Ἀγεάνακτι ἀποπλέοντι εἰς Μιτυλήνην γένοιτο πάντα· ἤγουν τὰ διὰ φροντίδος αὐτῷ· ἢ ὥρια πάντα γένοιτο ἔστι τοῦ φυλακτικά· ἀπὸ τοῦ ὠρῶ, τὸ φυλάσσω.

63. ἈΝΗΘΙΝΟΝ. Εἶδος ἄνθους τὸ ἄνηθον· ἀνηθίνοις δὲ ἐχρῶντο στεφάνοις, ὡς Ἀλκαῖος, καὶ Σαπφώ. φασὶ δέ τινες καὶ τὴν ἄνθος ἄνηθον, παρὰ τὸ ἄνω τείνεσθαι, ἤγουν ἵεσθαι. ἄνηθόν τὸ μάλαθρον, ἢ ἄνισον δὲ τὸ γλυκάνισον, ὁ.

65. ΠΤΕΛΕΑΤΙΚΟΝ. Πτελέα τόπος ἐν Κῷ, ἢ ἐν Ἀρκαδίᾳ· ἢ Θεσσαλικὸν οἶνον, ἢ τὸν ὑγείας καὶ ῥώμης παρασκευαστικόν, ἢ τὸν ἐν ἀναδενδράσι, παρὰ τὸ παρακειμέναις πτελέαις ἐμπλέκονται, ἢ Ἐφέσιον. Πτελέα γὰρ ἡ Ἔφεσος ἐκαλεῖτο. ἢ τόπος ἐν αὐτῇ, ἢ ἐν Ἀρκαδίᾳ. Ὅμηρος· Πτελεόν καὶ Ἕλος. ἢ τὸν ἐξ ἀναδενδράδων, αἳ ταῖς πτελέαις ἐποχοῦνται. ἢ ἀπὸ τόπου. ἔστι δὲ τόπος, μέσον Ἐφέσου καὶ Μιλήτου.

66. ΚΥΑΜΟΝ. Οὐ μάτην τοῦτο φησιν. ὁ γὰρ κύαμος διψοποιός· πόσεως δὲ χάριν τοῦτό φησιν.

67. ΣΤΙΒΑΣ. Ὑποστρώσομεν καὶ στιβάδα πήχεως. ἢ καὶ ἡ στρωμνὴ ἔσται ἐστιβασμένη ἐς τ' ἐπὶ πῆχυν, τουτέστι, μέχρι πήχεως. διὰ κνύζης, καὶ ἀσφοδέλου, καὶ σελίνου πολυγνάμπτου, ἤγουν, πολυελίκτου, πολυκαμποῦς. στιβὰς δέ ἐστι στρωμνὴ ἐπὶ τῆς γῆς ἐκ φύλλων.

93. ΖΗΝΟΣ. Ἐπὶ τὴν τοῦ Διὸς βασιλείαν. λέγει δὲ τὸν οὐρανόν.

94. ἈΛΛΑ. Ἀλλὰ ἐκ πάντων τοῦτό ἐςι κατὰ πολὺ ὑπερέχον, ὅπερ ᾄδειν ἄρξομαι. ἀλλ' ἐπάκουσον. ὍΤΤΙΚ' ἈΕΙΔΕΙΝ. τὸ ὅ, τικ' ἀείδειν, γράφεται καὶ, ᾧ τυ γεραίρεν, ἐν τισιν ἀντιγράφοις. καὶ λέγει, ᾧ τινί σε τιμήσω, ἢ δι' οὗ, ἵν' ἡ γενική. τὸ δὲ ἘΚ ΠΑΝΤΩΝ, ἀντὶ τοῦ, ὃ μέλλω λέγειν, παρὰ τὰ ἄλλα διενήνοχε.

95. ἘΠΕΙ. Ἐπεὶ φιλῇ ὑπὸ τῶν Μουσῶν. τουτέςιν, ἐπεὶ μουσικὸς εἶς. ἄρχεται τῆς ᾠδῆς ὁ Θεόκριτος.

96. ΣΙΜΙΧΙΔΑ. Καθὸ τῶν πταρμῶν, οἱ μὲν εἰσιν ὠφέλιμοι, οἱ δὲ βλαβεροί. καὶ γάρ, φησιν, αὐτὸς, σφόδρα Μυρτοῦς ἐρᾷ. ὁ δὲ Ὅμηρος, ἐπ' ἀγαθῷ τὸν πταρμὸν φησίν. Οὐχ' ὁράας ὅ μοι ὑιὸς ἐπέπταρεν. ἡ γὰρ περὶ ἑαυτοῦ ὁ ποιητὴς φησί. τῷ Σιμιχίδῃ οἱ Ἔρωτες ἐπέπταρον. τῆς γὰρ Μυρτοῦς τοσοῦτον ἐρᾷ, ὅσον αἱ αἶγες ἔαρος· τὸν δὲ πταρμὸν, ἐπὶ τῇ χείρονι μοίρᾳ.

98. ὭΡΑΤΟΣ. Ὁ Ἄρατος δὲ ὁ κατὰ τὰ πάντα φίλτατος ἐκείνῳ τῷ ἀνδρὶ, ἤγουν τῷ Σιμιχίδῃ, ἔχει πόθον παιδὸς ἐντὸς τῶν σπλάγχνων· τουτέςιν, ἐν τῇ καρδίᾳ. ὁ Ἄρατος δὲ τοῦ Σιμιχίδα φίλος ὢν ἤρα παιδός. ᾔδει δὲ καὶ ἠπίςατο αὐτοῦ τὸν ἔρωτα Ἄριςις ὁ κιθαρῳδός. ὄνομα δὲ τῷ ἐρωμένῳ παιδὶ, Φιλῖνος.

99. ἈΡΙΣΤΙΣ. Τὰ περὶ Ἀρίςιδος, διὰ μέσου κεῖται. τὸ δὲ ἑξῆς. οἶδεν ὁ Ἄριςις, ὡς ἐκ παιδὸς Ἄρατος. καὶ τὰ λοιπά. τοῦτον δέ φησι τὸν Ἄριςιν, οὐδὲ ὁ Ἀπόλλων ἐν Πυθῶνι παρὰ τοῖς ἰδίοις τρίποσι κιθαρῳδοῦντα ἰδὼν, ἀποςραφήσεται, οὐδὲ φθονήσει αὐτῷ ᾄδειν ἐκεῖ. Ἄλλως. Οἶδεν ὁ Ἄριςις ὁ κιθαρῳδός. ὁ ἀγαθὸς ἀνὴρ, ὁ μέγα ἄριςος, ὃν ᾄδειν σὺν φόρμιγγι, οὐδὲ αὐτὸς κεν Φοῖβος

παρὰ

παρὰ τῷ τρίποδι μεγαίροι· ἀντὶ τοῦ μέμψαιτο, ὅπως ἕνεκα παιδὸς ὁ Ἄρατος καίεται ὑπὸ ἔρωτος ὑπ' ὀςέων· ἤγουν, μέχρι μυελῶν. ἡ ΥΠΟ, τὸ ἐντὸς δηλοῖ ἐνταῦθα.

100. ΜΕΓ' ἌΡΙΣΤΟΣ. Ἀντὶ τοῦ κατὰ πολὺ ἄριςος. ποιητῶν δὲ καὶ αὕτη ἐςὶν ἐξουσία, τὸ, ὑπερθετικοῖς χρῆσθαι μετὰ ἐπιτάσεως. (Ἄλλως. τοῦτον δέ φησι τὸν Ἀρίςιδα.)

101. ΜΕΓΑΙΡΟΙ. Τὸ μεγαίρειν, τὸ φθονεῖν δηλοῖ. ἐνταῦθα δὲ τὸ μεγαίροι, ἀντὶ τοῦ μέμφοιτο λέγεται. σύνηθες δὲ τοῦτο τοῖς ποιηταῖς, τῷ φθονεῖν αντὶ τοῦ μέμφεσθαι χρῆσθαι, καὶ φθόνῳ ἀντὶ τῆς μέμψεως· ὡς παρ' Εὐριπίδῃ· Ὡς ἀποκτείνειν φθόνος Γυναῖκας, ἃς τὸ πρῶτον οὐκ ἐκτείνατε.

103. ΤΟΝ. Ἐπικαλεῖται τὸν Πᾶνα, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς τοιοῦτός ἐςιν. (καὶ Καλλίμαχος, Πὰν Ὁμαλήιην τρύπανον αἰπολικόν.) Ὅμολος δὲ Θετταλίας ὄρος, ὡς Ἔφορος, καὶ Ἀριςόδημος ὁ Θηβαῖος, ἐν οἷς ἱςορεῖ περὶ τῆς ἑορτῆς τῶν Ὁμολωΐων· καὶ Πίνδαρος ἐν τοῖς ὑπορχήμασιν. ἢ Ὅμολος ὄρος Θετταλίας ἔνθα τιμᾶται ὁ Πάν. εὔχεται δὲ αὐτῷ ὡς παιδεραςῇ. ὁ νοῦς· ὃν, παῖδα δηλονότι, δὴ ἐμὴν χάριν, ὦ Πὰν, ὃς ἔλαχες τὸ ἐπέραςον χωρίον τοῦ Ὁμόλου (ὄρος γὰρ Θετταλίας ὁ Ὅμολος) ἄκλητον, ἤγουν μὴ κεκλημένον, αὐθόρμητον, εἰς τὰς ἐκείνου τοῦ Ἀράτου χεῖρας ἄγων ἐμβάλοις· ἀντὶ τοῦ ἄγων ἔμβαλε. λέγω, εἴτέ ποτε Φιλῖνός ἐςιν ὁ τρυφερὸς, εἴτέ τις ἄλλος.

105. ΜΑΛΘΑΚΟΣ. Μαλθακὸς ὁ τρυφερὸς, (ἁπαλὸς,) ἐκ τῆς μάλθης. αὕτη δέ ἐςι κηρὸς ἀμόργῃ συνεψημένος. χρίουσι δὲ αὐτῇ τὰς τῶν σανίδων γομφώσεις. ἀφ' οὗ διὰ τὴν ἔκλυσιν καὶ τὸ τρυφερὸν, καὶ ἐν τῷ βίῳ λοιδόρημα λέγεται.

106. ΚΗΝ. Καὶ ἐὰν μὲν ταῦτα ποιήσαις, ὦ

Πὰν φίλε, εἴθε μηδαμῶς σε οἱ παῖδες οἱ Ἀρκαδικοὶ μαςίζοιεν ὑπὸ τὰς πλευρὰς καὶ τοὺς ὤμους, τηνικαῦτα, ὅτε ὀλίγα κρέα παρείη. ἑορτή φασιν ἐτελεῖτο ἐν τῇ Ἀρκαδίᾳ, ἐν ᾗ οἱ παῖδες τὸν Πᾶνα σκίλλαις ἔτυπτον, ὅτε οἱ χορηγοὶ λεπτὸν ἱερεῖον ἔθυον, καὶ μὴ ἱκανὸν τοῖς ἐσθίουσιν. Ἄλλως. ἈΡΚΑΔΙΚΟΙ. Οἱ Ἀρκάδες ἐπὶ θήραν ἐξιόντες, εἰ μὲν εὐθηρίας ἔτυχον, ἐτίμων τὸν Πᾶνα· εἰ τοὐναντίον, σκίλλαις εἰς αὐτὸν παρῴνουν, παρόσον ὡρίων τῆς θήρας ἐπιςατεῖ. Μούνατος δέ φησιν ἑορτὴν Ἀρκαδικὴν εἶναι, ἐν ᾗ οἱ παῖδες τὸν Πᾶνα σκίλλαις βάλλουσι. ἔνιοι δὲ, ὅταν οἱ χορηγοὶ λεπτὸν ἱερεῖον θύσωσι, καὶ μὴ ἱκανὸν ᾖ τοῖς ἐσθίουσι. Διό φησι, κρέα τυτθὰ παρείη. τῶν ἐφήβων ἐν Σικελίᾳ γίνεται ἀγὼν ἐν σκίλλαις· καὶ οἱ νικήσαντες, ταῦρον ὑπὸ τῶν γυμνασιαρχῶν τιθέμενον, λαμβάνουσιν ἔπαθλον.

109. ΝΕΤΣΑΙΣ. Εἰ δ' ἄλλως, ὦ Πὰν, τὰ κατὰ τὸν Φιλῖνον τελέσειας, καὶ μὴ βούλει συνελθεῖν αὐτὸν τῷ Ἀράτῳ, ἐπὶ κνιδῶν κοιμηθείης. τὸν δὲ Πᾶνά φασι γεννηθῆναι ἐκ τῆς Πηνελόπης, συλλαβοῦσαν ἐκ τῶν μνηςήρων, διὸ καὶ Πὰν καλεῖται, ὅτι ἐκ πάντων ἐσπάρη. ἕτεροι δὲ λέγουσι τὸν Ἑρμῆν εἰς τράγον μεταβληθέντα· τούτου ἐρασθεῖσα ἡ Πηνελόπη, καὶ ἐξ αὐτοῦ ὀχευθεῖσα, ἔτεκε τὸν Πᾶνα. ἔςι δὲ ὁ Πὰν τραγόπους.

110. ΚΝΙΔΑΙΣΙ. Κνίδη ὑφ' ἡμῶν, ἀκαλήφη δὲ ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν. ἔςι δὲ ἀγρία κνίδη, ἧς τὸν καρπὸν συλλέγουσιν, ὅταν τὸν πυρὸν ἀλοῶσιν. ἔςι δὲ καὶ ἄγριον λάχανον.

11. ἨΔΩΝΩΝ. Ἔθνος Θρᾴκης. οὕτω δὲ ψυχροτάτη ἐςὶν ἡ Θρᾴκη, ὡς τρόπον τινὰ ἐργαςήριον ἀνέμων κληθῆναι. Ὅμηρος· Βορέης καὶ Ζέφυρος, τώ τε Θρῄκηθεν ἄητον. Ἄλλως. Οἱ Ἠδωνοὶ, ἔθνος Θρᾳκικόν. ἔνθα ψύχος πολὺ γίνεται·

δυς-

δυσχείμερόν γάρ ἐςι. παρὸ καὶ τοὺς ἀνέμους ἐν αὐτῷ κατοικεῖν ἐμυθεύσαντο.

112. ῞ΕΒΡΟΝ. ᾿Αλκαῖός (Φησι.) Εὖρος κάλλιςος ποταμῶν. Διοκλῆς δὲ καταφέρεσθαι αὐτὸν ἀπὸ ῾Ροδόπης. καὶ ἐξερεύγεσθαι κατὰ πόλιν Αἶνον.

114. ΒΛΕΜΥΩΝ. Λέγω ὑπὸ τῇ πέτρα, ἤγουν τῷ ὄρει τῶν Βλεμύων, ἀφ᾽ οὗ ὁ Νεῖλος οὐδαμῶς ἐςὶν ὁρατὸς, ἤγουν βλέπεσθαι δυνάμενος. ἔθνος Αἰθιοπικὸν οἱ Βλέμυες, ἐν τοῖς ἐσχάτοις τῆς Αἰθιοπίας ᾠκισμένον. ῎Αλλως. Βλέμυες, ἔθνος Αἰθιοπικὸν μελανόχρουν· οἱ αὐτοὶ δὲ τοῖς Τρωγλοδύταις. ΝΕΙΛΟΣ. Οὐ πάνυ δὲ ἐπαληθεύει τὸν Νεῖλον ἀθέατον εἰπὼν, ἢ τοὺς Βλέμυας. οὐκέτ γινώσκεται ὁ Νεῖλος πόθεν ἔχει τὰς πηγάς. Νεῖλος δὲ ἀπὸ Νειλέως, ὃς μετὰ μάχην ἔκτισε Ναυκράτιν. ἢ ἀπὸ τοῦ νάειν λαίως, ὅ ἐςι κατὰ συςροφήν. ἢ παρόσον νέαν ἰλὺν φέρει. ἢ ὅτι κατ᾽ ἔτος πλημμυρῶν, ὡρισμένον χρόνον νεάζειν δοκεῖ.

115. ῾ΥΕΤΙΔΟΣ. Ποιησάμενος τὸν λόγον πρὸς τὸν Πᾶνα, πρὸς τοὺς ῎Ερωτας τὸν λόγον ἀπέςρεψεν ἐπικαλούμενος αὐτούς. καί Φησιν· ὦ μήλοις (ἐρευθομένοισι) ὅμοιοι ῎Ερωτες· τουτέςιν, ἐρυθροὶ. ῾Υετίδος καὶ Βυβλίδος νᾶμα λιπόντες, καὶ τὰ ἑξῆς, ἐρασθῆναι ποιήσατε τὸν Φιλῖνον. ῾Υετὶς δὲ καὶ Βυβλὶς, ὄρη Μιλήτου, καὶ κρῆναι. (ἔνθα καὶ ἱερὸν ᾿Αφροδίτης.) Μιλήτου γάρ Φασι καὶ ᾿Αρείας ἐγένοντο παῖδες Καῦνος καὶ Βυβλὶς, ἧς ἐρασθεὶς ὁ Καῦνος, ἀπέλιπε Μίλητον. ἐκείνη δὲ μὴ φέρουσα, ἀπήγξατο. ταύτης ἡ κρήνη ὁμώνυμος.

116. ᾿ΟΙΚΕΥΝΤΕΣ. Καὶ οἰκοῦντες τὸν ὑψηλὸν χῶρον τῆς ξανθῆς Διώνης· ἤγουν τον ἀφιερωμένον τῇ ξανθῇ Διώνῃ, τῇ μητρὶ τῆς ᾿Αφροδίτης.

118. ΒΑΛΛΕΤΕ. Βάλλετε τοῖς ὑμετέροις τόξοις ἢ τοξεύετε δὴ ἐμὴν χάριν τὸν ἐπέραςον Φιλῖνον· ἐπεὶ

τὸν ἐμὸν φίλον οὐκ ἐλεεῖ ὁ ΔΥΣΜΟΡΟΣ· ἤγουν, ὁ κακῶς ἀποθανούμενος, ὁ κακῶς ἀπολούμενος.

120. ἈΠΙΟΙΟ. Ἀπίου χαυν..τερος. ἀσθενέστερος γένοιτο δηλονότι ὁ Φιλῖνος.

121. ΤΟ ΤΟΙ. Τὸ καλὸν ἄνθος σου· ἤγουν, ἡ ἀνθηρὰ καὶ εὔμορφος ὄψις σου διαῤῥεῖται, φθείρεται.

122. ΜΗΚΕΤΙ. Ἀπέστρεψε τὸν λόγον πρὸς τὸν Ἄρατον, καί φησι, μηδαμῶς εἰς τὸ ἑξῆς Ἄρατε, ἐπὶ τοῖς προθύροις τῶν ἐρωμένων σκοπῶμεν.

123. ΤΡΙΒΩΜΕΣ. Μηδὲ τοὺς πόδας ἡμῶν κατατρίβωμεν· ἤγουν, καταπονῶμεν, ἐπὶ τὴν ζήτησιν αὐτῶν δηλονότι κινοῦντες αὐτούς. Ἄλλως· ἀποστρέφει τὸν λόγον πρὸς τὸν Ἄρατον, καί φησι, μηκέτι αὐτὸν φυλάσσωμεν, ἐπὶ τῶν προθύρων τοὺς πόδας κατατρίβοντες, καὶ ὁ ἀλέκτωρ (κοκκύσδων) λυποῖ ἡμᾶς, ἅμα τῇ ᾠδῇ τῶν ἀλεκτρυόνων ἐγειρομένων καὶ φρουρούντων τὸν Φιλῖνον. ἢ ὁ δὲ ἀλέκτωρ κοκκύζων ὄρθριος, ἀντὶ τοῦ κατὰ τὸν ὄρθρον, ἄλλον διδότω ἀπραξίαις ἀλεγειναῖς. τοῦτο δέ φησιν, ἐπεὶ μετὰ τὰς φωνὰς τῶν ἀλεκτόρων, διεγειρομένων ἤδη τῶν ἀνθρώπων ἐπὶ τὰ ἔργα, ἐν ἀπραξίᾳ γίνονται οἱ τὰς κρυφίους ζητοῦντες ὁμιλίας.

125. ΕΙΣ. Ἀλλὰ εἷς ἐξ ἡμῶν ὁ Μόλων, ἢ μολὼν, ἐπὶ ταύτης τῆς παλαίστρας τῇ φυλακῇ κακοπαθείτω. πάλην δὲ εἶπε τὴν προσκαρτέρησιν, ἤτοι τὴν πρὸς τὸν ἔρωτα πάλην. Ἄλλως. ἡμῶν φησιν εἷς καὶ μόνος ὁ Μόλων, ἐπὶ ταύτης τῆς παλαίστρας ἀπαγχέσθω, μεταδιώκων αὐτὴν δηλονότι. λέγει δὲ ἢ τὴν παλαίστραν κυρίως, ἐν ᾗ ἐγυμνάζετο Φιλῖνος προσλιπαρούντων αὐτόν. ἢ μεταφορικῶς, ὡς καὶ ἡμεῖς φαμεν, ὀρθίαν τὴν παλαίστραν. Μόλων καὶ Σίμων, Ἀράτου ἀντερασταί. παλαίστραν δὲ λέγει, τὸν ἔρωτα τοῦ παιδὸς, καὶ τὴν κακοπάθειαν. ὁ Μόλων, ὀνομαστικῶς εἴρηται.

δύνα-

δύναται δὲ μολὼν μετοχὴ εἶναι, ἀντὶ τοῦ μετερχόμενος.

126. ˝ΑΜΜΙΝ. Ἡμῖν δὲ ἡσυχία μελέτω. καὶ γραία, ἤ τις ἐπᾴδουσα τὰ μὴ δεξιῶς ἡμῖν προχωροῦντα, χωρὶς ἡμῶν ἀποπέμπουσα κατέχοι. (ΓΡΑΙΑ παρὰ Δωριεῦσι ἡ μὲν α συλλαβὴ ὀξύνεται, ἡ δὲ δεύτερα μηκύνεται.)

127. ʼΕΠΙΦΘΥΣΔΟΙΣΑ. ˝Η τις δι᾽ ἐπαοιδῶν, τὰ καθ᾽ ἡμῶν ἀποδιοπομπήσαιτο. ΦΘΥΖΕΙΝ δὲ τὸ πτύειν. εἰώθασι δὲ αἱ γραῖαι ὅταν ἐπᾴδωσιν ἐπιπτύειν. τινὲς δὲ, ὀλίγῳ χρόνῳ συμπαροῦσα.

128. ΤΟΣΣ᾽. Τόσα ἔφην. ʽΟ ΔΕ. Αὐτὸς δέ φησιν, ἡδὺ γελάσας, ὡς πρότερον ἐπηγγείλατο, διὰ τὴν μουσικὴν ᾠδὴν, ἣν ᾖσα, δῶρόν μοι ἔδωκε τὸ ΛΑΓΩΒΟΛΟΝ εἶναι, ὅπερ ἄνωθεν κορύνην εἶπε. εἴρηται δὲ, παρὰ τὸ βάλλειν τοὺς λαγωούς. ʽΑΔΥ. ʽΗδέως γελάσας καθάπερ πρότερον ἐγέλασεν, ἕνεκα τῶν μουσῶν, τουτέστι τῆς ἐμῆς ᾠδῆς, δῶρον φιλικὸν ἔδωκεν εἶναι, τὸ λαγωβόλον δηλονότι.

130. ΠΥΞΑΣ. Πύξα δῆμος τῆς Κῶ, ἢ τόπος οὕτως ὀνομαζόμενος, παρὰ τὴν φύξιν τοῦ ʽΗρακλέους τὴν ὑπὸ τῶν Κώων γενομένην. ˝Αλλως. οἱ μὲν τὸν ἐν Κῷ δῆμον, οἱ δὲ τόπον. ἐν ᾧ ἱερὸν ᾽Απόλλωνος, ἀφ᾽ οὗ Πύξιος λέγεται. ἤγουν τὴν ἐπὶ Πύξαν φέρουσαν ὁδὸν ἐβάδιζεν. ἢ Πύξα ὄνομα πόλεως, ἀφ᾽ ἧς καὶ Πύξιος ᾽Απόλλων, καὶ Πάν. ἤγουν, Φύξα τὶς ὤν. ἐκεῖθεν γὰρ ἔφυγεν ʽΗρακλῆς, αἴφνης ἐπιθεμένων αὐτῷ τῶν Κώων.

133. ʽΑΔΕΙΑΣ. ˝Εξωθεν δεῖ παραλαμβάνειν τὸ παραγενόμενοι κατεκλίθημεν. ΣΧΙΝΟΙΟ, ἤγουν ἀπὸ σχίνου γεγενημένης, καὶ ἀπὸ φύλλων ἀμπέλου.

134. ΟΙΝΑΡΕΟΙΣΙ. Κυρίως τὰ φύλλα τῆς ἀμπέλου· Φανίας δέ φησιν οἰναρίζειν, τὸ περιαιρεῖν τῶν οἰναρέων καὶ τρυγᾶν. δεῖ γὰρ καὶ οἰναρίζειν τὰς ἀμπέλους, ἐπειδὰν πεπαίνωσιν οἱ βότρυες.

135.

1?5. ΠΟΛΛΑΙ. Πολλαὶ δὲ αἴγειροι καὶ πτελέαι ἐπάνω κατὰ τῆς κεφαλῆς ἡμῶν, ἘΔΟΝΟΥΝΤΟ, ἤγουν, ὑπὸ τοῦ πνεύματος ἐκλονοῦντο, ἐκινοῦντο. (τὸ δὲ μετὰ τάσεως, ἐπὶ διαιρέσεως γὰρ σχηματίζει τὸν λόγον.)

138. ΣΚΙΕΡΑΙΣ. Σκιὰν ποιούσαις, πολυφύλλοις. ὈΡΟΔΑΜΝΙΔΑΣ δὲ, παντὸς δένδρου τοὺς κλάδους λέγει. Μσύνατος δὲ ἐτυμολογεῖ, οἷον ἐν ὄρεσι θάμνοι. Ἄλλως. ὀροδάμνους λέγουσι κυρίως καὶ ὀροδαμνίδας, τοὺς ἐν ὄρει θάμνους. ἀπὸ τούτου δὲ λέγονται ἁπλῶς οὕτω, καὶ οἱ κλάδοι τῶν δένδρων. ὡς ἐν τούτοις· πάντας δ᾽ ἀκρέμονάς τε καὶ εὐθαλέας ὀροδάμνους Κέκλασμαι. ἈΙΘΑΛΙΩΝΕΣ. Αἰθαλίωνες οἱ τέττιγες, παρὰ τὸ αἴθεσθαι ὑπὸ καύματος. ὅταν γάρ ἐςι νότος καὶ καῦμα, μᾶλλον φθέγγονται. ἢ αἰθαλίωνες, οἱ αἰθαλώδεις, διὰ τὸ αἴθεσθαι ὑπὸ τοῦ ἡλίου. οἱ δὲ τέττιγες οἱ αἰθαλίωνες, ἤγουν οἱ τῇ θέρμῃ τοῦ ἡλίου χαίροντες, ΠΟΝΟΝ ἘΙΧΟΝ, ἤγουν ἐπόνουν ᾄδοντες ἐπὶ τοῖς κλάδοις σκιεροῖς, δασέσι, τοῖς σκιὰν ἐμποιοῦσι τῇ συνεχείᾳ τῶν φύλλων.

139. ἉΔ᾽ ὈΛΟΛΥΓΩΝ. Ἡ χελιδὼν, ἡ τὸν Ἴτυν ὀλοφυρομένη, ἢ ὀλολυγὼν, εἶδος ὀρνέου. οἱ δὲ ζῶόν τι ἐν βορβορώδεσι τόποις μάλιςα διάγον, ἢ ἀηδών. ὀλολυγὼν δὲ, ἀπὸ τοῦ ὀλολύζειν. ὁ δὲ Ἀριςοτέλης φησὶ, πάνυ ὀλολύζειν τὸ ζῶον ἐν τοῖς ἑλώδεσι τόποις, καὶ κατὰ τὴν νύκτα ἔχειν πόνον. πολλὰ τῶν ζώων ἀπὸ φωνῆς ἔχει τὴν κλῆσιν· ὀλολύζω, ὀλολυγών. ςάζω, ςαγών· ἀείδω, ἀηδών· τρύζω, τρυγών· πλάσσω, πλαγών· κοκκύζω, κόκκυξ.

141. ἈΚΑΝΘΙΔΕΣ. Ἀκανθὶς δὲ ὀρνεόν ἐςι ποικίλον καὶ λιγυρόν. καλεῖται δὲ καὶ ποικιλὶς, διὰ τὴν χροιάν. Ἀριςοτέλης δὲ καὶ Ἀλέξανδρος φασὶ διατρίβειν ἐπ᾽ ἀκανθῶν. τοῦτο νῦν Θεόκριτος ἀκανθίδα εἶπεν. ἢ ἀκανθίδες, ὄρνεα νεμόμενα ἐπ᾽ ἀκαν-

ἀκανθῶν. λέγονται δὲ καὶ ἀκανθιλίδες. εἰσὶ ποικίλοι τὴν χροιάν. ὅθεν καὶ ποικιλίδες λέγονται. φησὶ δὲ Ἀριστοτέλης τὸ αἷμα αἰγίθου καὶ ἀκανθίδος μὴ μίγνυσθαι.

143. ΠΙΟΝΟΣ. Κατὰ πολὺ πλουσίου· ἤγουν, εὐκάρπου. ἢ πίονος, λιπαροῦ. μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν εἰς αἴσθησιν πιπτόντων ὀσφραντικῶν. ἢ πίονα εἶπε τὸν καιρὸν τοῦ θέρους, διὰ τὸ ἐν αὐτῷ συλλέγεσθαι τοὺς καρπούς.

144. ὌΧΝΑΙ. Ἄπια μὲν παρὰ τοῖς ποσὶν ἡμῶν πλουσίως ἐκυλίετο· οἱ δὲ κλάδοι ἐκλίνοντο εἰς τὴν γῆν βραβύλοις καταβαρούμενοι. ΒΡΑΒΥΛΑ, τα κοινῶς κοκκύμηλα, ἤγουν, δαμασκηνά. καλῶς δὲ, ἔφη, τὰ μῆλα ταῖς πλευραῖς περικρεμάννυσθαι. τὸ γὰρ μῆλον τῆς Ἀφροδίτης καὶ τὸ ἐπιθυμητικὸν περὶ τὰ σπλάγχνα εἶναι. τὰ δὲ σπλάγχνα περὶ ταῖς πλευραῖς.

147. ΤΕΤΡΑΕΝΕΣ. Ἤγουν τετραετὲς Ἀττικῶς· τὸ γὰρ ἔτος ἕνος κατά τινας.

148. ΝΥΜΦΑΙ. Θαυμάσας τὴν πόσιν τοῦ οἴνου, ἔστρεψε τὸν λόγον πρὸς τὰς Νύμφας, καὶ πυνθάνεται αὐτῶν, ἐπεὶ αὗται τὴν κρᾶσιν τοῦ οἴνου ἔχουσι. Κασταλίδας δὲ εἶπεν αὐτὰς, ἀπὸ Κασταλίας ἐν Δελφοῖς κρήνης, ἔνθα καὶ διατρίβουσι. ἜΧΟΙΣΑΙ. Αἱ οἰκοῦσαι τὸ ὕψος τοῦ Παρνασοῦ. ὄρος ἐν τοῖς Δελφοῖς ὁ Παρνασὸς, ἐν ᾧ ἦν τὸ μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος.

149. ΦΟΛΩ. Κατὰ τὸ λίθινον σπήλαιον τοῦ Φόλου. Ἱπποκένταυροι ἦσαν ὁ Χείρων καὶ ὁ Φόλος. ἀδολεσχίαν δὲ ἔχει, τὸ λίθινον σπήλαιον. Ἄλλως. Φόλος ὄνομα Κενταύρου, ᾧ ἐπιξενωθεὶς Ἡρακλῆς, οἶνον ἔπιε καλὸν ἐκ Διονύσου δοθέντα. συνῆν δὲ αὐτῷ καὶ Χείρων. Ἄλλως, οἱ μὲν τὸ Πήλιον, οἱ δὲ τὴν ἐν Ἀρκαδίᾳ Φολόην. ἐν ἀμφοτέροις γὰρ ᾤκησε Χείρων, καὶ Φόλος, ὑφ' οὗ ξενισ-

ξενωθέντα τὸν Ἡρακλέα φασὶ πολλοί. ὁ μέντοι οἶνος ὁ δοθεὶς ὑπὸ Διονύσου χαριςήριον, ἀνθ᾽ ὧν Νάξον προσένειμεν ὁ Φόλος, κρινόμενος παρ᾽ αὐτὸν εἰς τὸν Ἥφαιςον. Φόλῳ δὲ, ἀντὶ τοῦ Φόλου. οἱ γὰρ Δωριεῖς τὴν ου δίφθογγον, εἰς ω μέγα τρέπουσι. ποιεῖ δὲ τὸν Χείρωνα, συνυποδεχόμενον τῷ Φόλῳ τὸν Ἡρακλέα. ΝΕΚΤΑΡ δὲ διὰ τὴν ἡδονὴν, τὸν οἶνον εἶπε τοῦ Ὀδυσσέως. τὸ δὲ ΧΟΡΕΥΣΑΙ τὸν Κύκλωπα, ἐξ Εὐριπίδου μετήνεγκε.

151. ἈΝΑΠΩ. Ἄναπος, ποταμὸς ἐν Συρακούσαις τῆς Σικελίας. οἱονεὶ ἄνευ πόσεως ὢν, καὶ ἀβληχρὸν ἔχων ὕδωρ. ποιμένα δὲ τὸν Πολύφημον τὸν Κύκλωπα λέγει, ὃς ἀντὶ λίθων, ὄρη ἔβαλλεν. ἢ τοὺς ἐν τοῖς ὄρεσι λίθους, ὡς Δημήτριός φησι, τοὺς πεπτωκότας οὐκ οἶδ᾽ ὅπῃ φιλότης.

154. ΔΙΕΚΡΑΝΩΣΑΤΕ. Κατὰ ἀντίφρασιν, ἀντὶ τοῦ διεκεράσατε. μᾶλλον ἐμεθύσατε, καὶ ἀποκαλυφθῆναι ἐποιήσατε· ἢ ἐπηγάσατε. Ὤϊξεν ταμίη, ἀπὸ δὲ κρήδεμνον ἔλυσε, καθ᾽ Ὅμηρον.

155. ΔΑΜΑΤΡΟΣ. Ἡ Δημήτηρ παρὰ τὴν ἅλωαν, ἁλωῒς, καὶ ἁλωὰς λέγεται. ΣΩΡΩ. Ὅταν δὲ λικμῶνται καὶ σωρεύωσι τὸν πυρόν. κατὰ μέσον πηγνύουσι τὸ πτύον καὶ τὴν θρινάκην κατέθεντο. τὴν δὲ αἰτίαν εἶπεν ἐκ Τριπτολέμου.

156. ΠΑΞΑΙΜΙ. Εἰώθασι γὰρ ἐκτρίψαντες τοὺς καρποὺς καὶ σωροὺς ποιήσαντες, τὸ πτύον πήσσειν. ἈΥΤΗΣ δὲ λέγει τὸν σωρὸν, ὅτι αὐτὴ δίδωσιν αὐτόν. ΓΕΛΑΣΑΙ. Ἱλαρὰ γένοιτο, γελάσειεν, εὐφορίαν δηλονότι καρπῶν διδοῦσα.

157. ΔΡΑΓΜΑΤΑ. Δράγματα, τὰ πλεκώματά φησι, τοὺς σωροὺς, ἢ τοὺς θημῶνας. τὴν Δήμητράν φησι μὴ μόνον ἄςαχυς, ἀλλὰ καὶ μήκωνας ἔχειν. διὰ τοῦ ἈΜΦΟΤΕΡΗΣΙΝ δὲ, τὸ δαψιλὲς ἐμφαίνει. λείπει τὸ, χερσί· μὴ γὰρ τῇ μιᾷ χειρί.

ΥΠΟ-

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Τοῦ Ὀγδόου Εἰδυλλίου.

Τὰ μὲν πράγματα, ἐπὶ Σικελίας· ὁ δὲ λόγος ἐκ τοῦ ποιητικοῦ προσώπου. εἰσὶ δ' ἐρίζοντες ἀλλήλοις Μενάλκας ποιμὴν καὶ Δάφνις βουκόλος, εἰληφότες κριτὴν αἰπόλον, οὗ τὸ ὄνομα σεσιώπηται. ἔπαθλον δὲ τιθεῖσι τὰς ἰδίας σύριγγας. τελεσάντων δὲ τὴν ἅμιλλαν, ὁ αἰπόλος τῷ Δάφνιδι τὴν νίκην ἀπονέμει. Ἔστι μὲν οὖν τοῦτο τὸ εἰδύλλιον μικτὸν ἔκ τε τοῦ διηγηματικοῦ καὶ μιμητικοῦ.

ΔΑΦΝΙΔΙ. Ὁ Μενάλκας, ὥς φασι, πρόβατα βόσκων κατὰ τὰ ὄρη τὰ ἐπιμήκη, συνήντησε Δάφνιδι τῷ χαρίεντι βοῦς νέμοντι.

3. ΑΜΦΩ. Ἀμφότεροι οὗτοι ἦσαν πυῤῥότριχες. ἀμφότεροι δὲ ἄνηβοι, ἤγουν ἀτελεῖς ἔτι τὴν ἡλικίαν. ἔνηβοι γὰρ, οἱ πεντεκαιδεκαετεῖς καὶ πορῤωτέρω. ἄνηβοι δὲ οἱ δωδεκαετεῖς καὶ κατωτέρω. ἀμφότεροι δὲ διὰ σύριγγος μέλπειν δεδιδαγμένοι. ᾄδειν δέ ἐστι, τὸ κοινῶς τραγῳδεῖν. (ΠΥΡΡΟΤΡΙΧΩ. ἡ εὐθεῖα ὁ πυῤῥότριχος, ὡς ὁ μάρτυρος, ὁ φύλακος. Τῶν Ἰώνων δὲ τοῦτό ἐστι, τὸ τὰς γενικὰς ποιεῖν εὐθείας.)

6. ΜΥΚΗΤΑΝ. Ἀντὶ τοῦ μυκητῶν. ἘΠΙΘΥΡΕ δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐπίσκοπε, φύλαξ. καὶ Ὅμηρος. Ὅς τοι ὑῶν ἐπίουρος. καὶ, Ὅς πρῶτον Μίνωα τέκε Κρήτῃ ἐπίουρον. γίνεται δὲ ἡ λέξις, ἀπὸ τοῦ ὠρῶ, τὸ φυλάσσω. ΛΗΣ. Θέλεις ἐρίσαι πρὸς ἐμὲ ᾄδων. διατείνομαι σε νικήσειν ἐγὼ ᾄδων κατὰ τοσοῦτον καθόσον ἐθέλω.

8. ΤΟΝ. Πρὸς τοῦτον καὶ ὁ Δάφνις ἠμείψατο, ἀπεκρίνατο, διὰ τούτου τοῦ λόγου· ὦ Μενάλκα

συρικτὰ, ἤγουν, σύριγγι μέλπειν εἰδὼς, ἢ μεγάλως συρίζειν δυνάμενος. ποιμὴν προβάτων, ἐξ ὧν τὰ ἔρια τὰ εἰς πόκους ἐπιτήδεια· οὐδέποτέ με σὺ νικήσεις, οὐδ' εἰ ὁπωσοῦν διατεθείης. ἢ οὐδ' εἰ διαῤῥαγείης ᾄδων. ἢ παρὰ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, οὐδὲ ἐὰν ἀποθάνῃς, ἢ ἐὰν ἀπάγξῃ.

11. ΧΡΗΣΔΕΙΣ. Θέλεις οὖν ἰδεῖν καὶ γνῶναι, καὶ ἔργοις μαθεῖν ὅτι σοῦ καλλίων εἰμὶ δηλονότι. θέλεις καταθεῖναι ἆθλον; ἌΕΘΛΟΝ τὸ διδόμενον τῷ νικήσαντι τὸν ἀγῶνα· ἐνταῦθα δὲ ἆθλον, τὸ κοινῶς λεγόμενον ϛοίχημα, ὃ λήψεται ὁ νικήσας κατὰ τὴν ᾠδήν.

26. ΤΗΝΟΝ. Ἀντὶ τοῦ, ἄγε δή πως ἐκεῖνον ἐφ' ἡμᾶς καλέσωμεν· ἢ, ἐκεῖνον τὸν αἰπόλον, οὗ παρὰ ταῖς ἐρίφοις ὁ κύων ὑλακτεῖ ὁ λευκὸς, [ὅς] ἔκρινεν ἂν ἡμᾶς. Ἄλλως. Τῆνόν πως ἐνταῦθα τὸν αἰπόλον· λείπει τὸ σκόπει. ἵν' ᾖ, σκόπει, ἐὰν καλέσωμέν πως, ἤγουν τινὶ τρόπῳ τὸν αἰπόλον ἐκεῖνον. ΦΑΛΑΡΟΣ δὲ ὁ λευκός. καὶ Ὅμηρος κύματα φαληριόωντα λέγει, τὰ λευκαινόμενα. τὸ φάλιον δὲ, καὶ βάλιον, λέγουσιν ἐπὶ τῶν ἐχόντων τὸ λευκὸν ἐν τῷ μετώπῳ.

30. ΠΡΑΤΟΣ. Πρῶτος δ' οὖν ᾖδεν ὁ Μενάλκας ὁ συρικτὴς ὁ λιγύφθογγος. τοῦτο γὰρ σημαίνει τὸ ἸΥΚΤΗΣ. Καλλίμαχος· ἰΰζων δ' ἀν' ὄρος. ΛΑΧΩΝ καὶ κληρωθείς. ἀφ' οὗ λαχμὸς ὁ κλῆρος, ποιητικῶς. ἰΰκτης δὲ, παρὰ τὸ ἰΰζω ἰΰξω. (ἤγουν συρικτής.) Δωρικὴ δέ ἐϛιν ἡ κλίσις. ἤγουν, ἰΰκτα ἀντὶ τοῦ ἰΰκτής· ὡς τὸ, νεφεληγερέτα Ζεύς. ἰΰζειν δὲ τὸ λιγυφωνεῖν. κυρίως δὲ ἐπὶ γυναικῶν.

31. ἘΙΤΑ. Εἶτα δὲ ἀμοιβαίαν ᾠδὴν βουκόλοις ἁρμόζουσαν, ὁ Δάφνις διαδεχόμενος ᾖδεν. ἄρχεται τῆς ᾠδῆς. τὸ δὲ μέτρον, ἡρωϊκὸν, καὶ ἡρωελεγεῖον.

33. ἌΓΚΕΑ. Ὡς πρὸς ἔμψυχον ὁ λόγος. ποιητι-

τικὸν δέ ἐςι· τὸ ἔθος. ἄλλως. γλυκύτης τὸ σχῆμα. ὅτι τοῖς ἀψύχοις ὡς ἐμψύχοις προσδιαλέγεται. ἄγκη δὲ τὰ κοῖλα τῶν ὀρῶν. οἱ δὲ τὰ μετέωρα, διὰ τὸ ἄνω κεῖσθαι ἢ ἀπὸ τοῦ ἄγω τὸ κλῶ, τὰ συγκεκλασμένα οἷον. ΘΕΙΟΝ δὲ γένος τὸ τῶν ποταμῶν λέγει, καθὸ ἐκ Τηθύος καὶ Ὠκεανοῦ· ἢ ἐκ Διὸς, ὡς Ὅμηρος. πρὸς τὰ ἄγκεα καὶ τοὺς ποταμοὺς λέγει ὡς σωματοειδεῖς θεοὺς, ὅπως τὰ θρέμματα αὐτοῦ μείνωσιν ὅλα. ἢ θεῖον, ὅτι ἀεικίνητοι τυγχάνουσι. παρὰ τὸ θέω, θεῖον. ΑΙΤΙ. Εἴτι που μέλος προσφιλὲς ὑμῖν ἦσε ποτὲ ὁ Μενάλκας ὁ διὰ σύριγγος μέλπειν ἐπιςάμενος. (ΠΗ περισσὸν τὸ πῆ, διὸ ὀξύνεται· οὐ γὰρ ἴδιον ἔχει τὸν τόπον.)

35. ΨΥΧΑΣ. Ἤγουν, ἐξ ὅλης τῆς προθυμίας, ἐκ ψυχῆς ποιεῖ τὶς τόδε, ἤγουν, ἑκὼν καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ κινούμενος. οὐκ ἐκ ψυχῆς δὲ ποιεῖ, ἤγουν, ἄκων καὶ σὺν βίᾳ τινὶ, καὶ οὐχ' ἀφ' ἑαυτοῦ κινούμενος. ἐπὶ τῶν ποταμῶν δὲ λέγει καὶ τῶν ὀρῶν τὸ ἐκ ψυχῆς νῦν, κατὰ μεταφορὰν τὴν ἀπὸ τῶν ἐμψύχων ἐπὶ τὰ ἄψυχα.

36. ἜΛΑΣΣΟΝ. Ἐμοῦ δηλονότι. ἜΧΟΙ, ἀντὶ τοῦ ἐχέτω.

37. ΓΛΥΚΕΡΟΝ. Γλυκύτητος μετέχον. γλυκερὸν φυτὸν λέγει τὰς βοτάνας, διὰ τὸ τρέφειν τὰ ὑπ' αὐτοῦ νεμόμενα ζῶα. τὸ δὲ, ἜΑΙΠΕΡ ὉΜΟΙΟΝ, ἀντὶ τοῦ εἴπερ ὁμοίως.

39. ΚΗΝ. Καὶ ἐὰν ὁ Μενάλκας ἀγάγῃ τὶ ὧδε, χαίρων βοσκέτω πάντα ἀφθόνως. πληθυντικὸν ἀποδίδωσιν. ἐπεὶ τὸ ΤΙ ἀορίςως λεγόμενον, πληθυντικοῦ δυνάμιν ἔχει.

41. ΠΑΝΤΑ. Πανταχοῦ ἐςιν ἔαρ, ἔνθα ἡ καλὴ παῖς ἐνδιατρίβει. τὸ ἜΝΘΑ, τόπον ἕνα δηλοῖ τινά, ἀορίςως δὲ λεγόμενον, πληθυντικοῦ δύναμιν ἔχει· διὸ πρὸς τὸ πανταχοῦ νῦν ἀποδίδοται, καὶ ποιεῖ

τὸν λόγον, ὅμοιον τῷ ἀνωτέρῳ· κἤν τι Μενάλκας τῇδ' ἀγάγοι, χαίρων ἄφθονα πάντα νέμοι. ὃ γὰρ δύναται ἐκεῖ τὸ τὶ, τοῦτο ἐνταῦθα τὸ ἔνθα· καὶ ὃ ἐκεῖ τὸ πάντα, τοῦτο ἐνταῦθα τὸ πανταχοῦ. πανταχοῦ δέ εἰσι νομοί. νομὸς, ποιητικόν· νομὴ, κοινόν. λέγεται δὲ οὕτως ἡ ἐνέργεια, ἤγουν αὐτὸ τὸ βόσκεσθαι, καὶ ὁ χόρτος, ὁ εἰς νομὴν ἐπιτήδειος, καὶ ὁ τόπος ὁ τὸν χόρτον ἔχων. ἐνταῦθα δὲ τὸ ΝΟΜΟΙ, ἐπὶ τοῦ δευτέρου λέγεται σημαινομένου. Ἄλλως. παντᾷ ἔαρ, παντᾷ δὲ νομαί· ὅπου φησὶν ἡ ἐρωμένη αὐτοῦ περιπατεῖ, ἐκεῖ παντᾷ ἔαρ, καὶ παντᾷ νομαί εἰσι, καὶ τὰ θρέμματα ἐκτρέφεται· ὅταν δὲ ἀπέλθῃ, ἀποξηραίνεται καὶ ὁ ποιμὴν, καὶ αἱ βοτάναι. τὸ δὲ ΠΑΝΤΗ, Δωρικῶς παντᾷ περισπωμένως. τὸ δὲ ΟΥΘΑΤΑ ΠΛΗΘΩΣΙΝ, ἢ πλήθουσιν, ὅτι πλήθει διὰ τῶν θηλῶν τὸ γάλα· ΤΡΕΦΕΤΑΙ δὲ, ἢ τὰς ἀμνίδας καὶ τοὺς ἀμνοὺς ὑπὸ τῶν μαζῶν τρέφεσθαι [λέγει] ἢ τὰ ΝΕΑ καὶ τὰ μικρὰ τῶν ποιμνίων τρέφεσθαι καὶ αὔξεσθαι. παντᾷ δὲ γάλακτος οὔθατα. πανταχοῦ δὲ οἱ μαζοὶ γάλακτος εἰσὶ πεπληρωμένοι, καὶ νεογνὰ τρέφεται ὑπ' αὐτοῦ.

45. ἜΝΘΑ. Ὁ Δάφνις πάλιν ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας ἀντιπαραβάλλων λέγει. ὅτι ὅπου ἂν ὁ ἐρώμενός μοι Μίλων βαίνει, πάντα αὔξει, καὶ σμήνη, (καὶ δένδρα,) καὶ θρέμματα. ὅταν δὲ ἀπέλθῃ, ἀποξηραίνεται καὶ ὁ βουκόλος, καὶ αἱ βόες.

48. Χ'Ω. Καὶ ὁ τὰς βοῦς βόσκων αὐότερος; ἀπὸ κοινοῦ, ἀντὶ τοῦ αὖος ἤγουν ξηρός. καὶ αἱ βόες αὖαι.

49. ἈΝΕΡ. Καταχρηστικῶς ἄνδρα τῶν αἰγῶν τὸν τράγον φησίν. ΒΑΘΟΣ. Ὅπου ἐστὶν ὑψηλὴ δασύτης. Ὅμηρος· Ὡς δ' ὅτε κινήσει ζέφυρος βαθὺ λήϊον ἐλθών.

51. ἘΝ ΤΗΝΩ. Ἐν ἐκείνῳ τῷ τόπῳ ἐστὶν

Μίλων. ῞ΙΘ'. ῏Ω κολοβὲ τράγε, ἄπελθε ἐκεῖ ὅπου ἐστὶν ὁ Μίλων, καὶ λέγε αὐτῷ, ὅτι καὶ ὁ Πρωτεὺς θεὸς ὢν φώκας ἔνεμεν, οἷον μετὰ δυσόσμων ζώων ἀνεστρέφετο. καὶ σὺ οὖν μὴ ὑπερηφάνης διὰ τὴν τῶν τράγων ὀσμὴν ἐλθεῖν πρὸς ἡμᾶς· ἤτοι πρὸς ἐμὲ τὸν Μενάλκαν. ΜΙΛΩ δὲ εἶπεν, ἀντὶ τοῦ Μίλωνι. καὶ γὰρ τὴν εὐθεῖαν, οὐχ' ὁ Μίλος ἔφη, ἀλλ' ὁ Μίλων. ῎Αλλως. ῏Ω βάθος ὕλας. τὸ δὲ δεῦρο συνυπακούειν δεῖ, ἀπὸ κοινοῦ, κατ' ἀναλογίαν τοῦ προσρηθέντος, ἵν' ᾖ τὸ πᾶν οὕτως· ὦ τράγε τῶν λευκῶν αἰγῶν ὀχευτὰ, δεῦρο ὧδε ὅπου ἐστὶν ἡ πλείστη δασύτης τῶν δένδρων, ὅπου εἰσὶν αἱ σιμαὶ μέλισσαι. δεῦτε ἔριφοι ἐπὶ τὸ ὕδωρ. ἐν ἐκείνῳ γὰρ τῷ ὕδατι δηλονότι ἐστὶν ἐκεῖνος, ἤγουν, ὁ Μίλων. ῎Ιθ' ὦ κόλε. ἄπιθι, ὦ κολοβέ. πρὸς τράγον τινὰ ἄκερων, ἢ μικρὸν τοῦτο λέγει. ΚΟΛΟΣ γὰρ λέγεται, ὁ μὴ ἔχων κέρατα. καὶ ῞Ομηρος κόλον δόρυ λέγει. καὶ λέγε τῷ Μίλῳ, ἀντὶ τοῦ, τῷ Μίλωνι, ὅτι ὁ Πρωτεὺς φώκας ἔβοσκε, καίπερ ὢν θεός.

53. ΜΗ. Μή μοι εἴη ἔχειν οὔτε τὴν Πελοπόννησον, μήτε χρυσοῦ τάλαντα, ἤγουν πλοῦτον. μηδὲ εἴη ἐμοὶ ἐν δρόμῳ τοὺς ἀνέμους παρατρέχειν. ἀλλὰ εἴη μοι τὸ ὑπὲρ τὴν πέτραν ταύτην τραγῳδεῖν, ἔχων σὲ τὸν Μίλωνα εἰς τὰς ἀγκάλας μου, ὁρῶν τὰ ὁμοῦ βοσκόμενα πρόβατα καὶ τὸ Σικελικὸν πέλαγος, ἀντὶ τοῦ τὴν Σικελίαν. ΤΑΛΑΝΤΟΝ δὲ, ὁ ζυγός· χρύσεια πατὴρ ἐτίταινε τάλαντα. τάλαντα, καὶ τὰ τῷ ζυγῷ σταθμιζόμενα. ἐνταῦθα δὲ, τὸ δεύτερον.

55. ᾿ΑΛΛ' Αὐτάρκης ὁ Δάφνις ὅθεν καὶ λέγει, ἀλλὰ εὐφραίνομαί σε ἐν ταῖς ἀγκάλαις ἔχων, ἐπὶ τῇδε τῇ πέτρᾳ ἀφορῶν τὴν Σικελίαν. οὐχ' ἀνιστορήτως τοῦτο ὁ Θεόκριτός φησι. καὶ ὁ ῾Ερμησιάναξ γὰρ λέγει τὸν Δάφνιν ἐρωτικῶς ἔχειν

τοῦ

τοῦ Μενάλκα. ἀλλ' ὁ μὲν ἐπ' Εὐβοίας τὰ περὶ αὐτοῦ διατίθεται, οὗτος δὲ ἐπὶ Σικελίας.

57. ΔΕΝΔΡΕΣΙ. Πρὸς τὰ δένδρα μέν ἐςι κακὸν φοβερὸν ἔχων ὁ χειμών. πρὸς τὰ ὕδατα δὲ ἡ ἀνομβρία, ὅτι ἀποξηραίνει καὶ ἀφανίζει αὐτά. πρὸς δὲ τοὺς ὄρνιθας ΥΣΠΛΑΓΞ, ὅ ἐςιν εἶδος παγίδος. κυρίως δὲ ὕσπληγξ, ἡ τῶν δρομέων ἀφετηρία, ὃ κάγκελον ἡμεῖς φαμέν. ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ, φοβερὸν κακόν.

58 'ΑΓΡΟΤΕΡΟΙΣ. Τοῖς θηρίοις τοῖς ἐν τοῖς ἀγροῖς διατρίβουσι τὰ δίκτυα, αἱ ἄρκυς, ἀπὸ κοινοῦ, φοβερὸν κακόν· τῷ ἀνθρώπῳ δὲ κακὸν φοβερὸν, παρθένου τρυφερᾶς πόθος.

59. Ὦ ΠΑΤΕΡ. Οὐ μόνος ἐγὼ ἔρωτα ἔσχον, ἀλλὰ καὶ σὺ γυναικῶν ἐραςής.

61. ΤΑΥΤΑ. Ταῦτα μὲν οὖν κατὰ ἀμοιβὴν (ἐπιῤῥηματικῶς γὰρ εἴρηται τὸ ΔΙ' ΑΜΟΙΒΑΙΩΝ) οἱ παῖδες ἐτραγῴδησαν. τὴν ἐσχάτην δὲ ᾠδὴν, προηγουμένως ᾖδεν ὁ Μενάλκας.

63. ΦΕΙΔΕΥ. Ἐγκρατῶς ἔχε, ἄπεχε λύκε τῶν ἐρίφων μου, ἄπεχε τῶν ΤΟΚΑΔΩΝ, ἤγουν τῶν μητέρων αὐτῶν.

65. ΛΑΜΠΟΥΡΕ. Ὄνομα κυνὸς, ἀπὸ τοῦ λαμπρὰν ἔχειν τὴν οὐρὰν, ἢ πυῤῥάν. ἢ ὁ ἐπιμελῶς φυλάσσων· ἀπὸ τοῦ λάμπειν καὶ τοῦ ὠρεῖν, ὅ ἐςι φυλάσσειν. ἢ παρὰ τὸ λαμπουρὶς ἴσως εἶναι. ἐπειδὴ κύνες εἰσὶν ἀλώπηξιν ὅμοιοι. λαμπουρὶς γὰρ ἡ ἀλώπηξ. ΒΑΘΥΣ Τοῦτο ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς βαθείας ὕλης, ἤτοι δασείας.

66. ΧΡΗ. Σὲ δηλονότι. τοῦτο ἀπὸ τοῦ Ὁμήρου ὁ Θεόκριτος ἔσχε. φησὶ γὰρ ἐν τῷ β' τῆς Ἰλιάδος. Οὐ χρὴ παννύχιον εὕδειν βουληφόρον ἄνδρα. ΣΥΝ. Οἱ γὰρ παῖδες εἰώθασι μὴ προσήκουσαν τῶν ποιμνίων ἐπιμέλειαν ποιεῖσθαι, ἀλλ' ἀμελεῖν, ἢ ῥαθυμοῦντες, ἢ παιγνίοις ἀσχολούμενοι

οἱ

οἱ δὲ ἔνηβοι, κρείττονα τὴν ἐπιμέλειαν ποιοῦσι, ὥςε, καὶ τοῖς κυσὶ κοιμωμένοις, οὐ Φροντὶς αὐτοῖς.

67. ἉΠΑΛΑΣ. Τρυφερᾶς, θαλερᾶς χορτασθῆναι βοτάνης. οὐδαμῶς κοπιάσετε ἐνεργοῦσαι δηλονότι τὴν ἔκφυσιν αὐτῆς. ὅταν αὐτὴ πάλιν νομὴ ΦΥΗΤΑΙ, ἤγουν βλαςάνῃ. ἢ οὐ μὴ καταπονηθῆτε νεμόμεναι. ὅταν νέα βοτάνη πάλιν φυῇ.

72. ΚΑΜ'. Καὶ ἐμὲ ἐκ τοῦ σπηλαίου κόρη εἰς ταυτὸ συναπτούσας ἔχουσα τὰς ὀφρῦς, ἢ δασείας καὶ συγκεκολλημένας· τουτέςιν, εὐόφθαλμος ἢ συνετή, (λέγει δὲ τὴν ἐρασθεῖσαν αὐτοῦ νύμφην.) ἐχθὲς ἰδοῦσα τὰς δαμάλας ἐλαύνοντα, εὔμορφον εἶναι ἔλεγε. οὐ περισσῶς δοκεῖ χρήσασθαι μετὰ τοῦ συνδέσμου τῷ λόγῳ· θέλει γὰρ δηλοῦν διὰ τούτου, ὅτι καὶ αὐτὸς ἐπέραςός ἐςιν, ὥσπερ καὶ ἕτεροι δηλονότι. οὐ μόνον ἄλλους γυναῖκες ὁρῶσαι ἐπαινοῦσιν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν κόρη τὶς ἰδοῦσα ἐπῄνεσεν. ΚΑΛΟΝ δὲ τὸν εὐειδῆ λέγει. κάλλος γάρ ἐςι, συμμετρία μελῶν καὶ μερῶν μετ' εὐχροίας.

74. ΟΥ ΜΑΝ. Γράφεται καὶ, λόγον. οὐ μὲν ἀπεκρίθην αὐτῇ, ἀντὶ τοῦ ἀπεκρινάμην. τὸ ἀπεκρίθην γὰρ τὸ ἐχωρίσθην δηλοῖ. οὐ μόνον λόγον ἡδὺν, ἀλλ' οὐδὲ λόγον τὸν πικρόν. ἤγουν, τὸν ἀπεχθῆ, τὸν ἀλγεινόν. Ἄλλως. οὐδὲ λόγον αὐτῇ ἀπεκρίθην. οἷον, οὐδὲ τὸ τυχόν. ἢ οὐδὲ λόγον ἀπεκρίθην, οὐδὲ σκαιὸν λόγον ἀπεκρινάμην αὐτῇ, οὔτε τῶν πρὸς τὸ λιπαρὸν, οὔτε τῶν πρὸς ἡδονήν. (ΠΙΚΡΟΝ. ὅπερ τὸ μὴ ἀποκριθῆναί με πικρὸν ἦν αὐτῇ. Τινὰ δὲ τῶν ἀντιγράφων τὸ πικρὸν ἔχουσιν, ἵνα ᾖ οὐ μὴν οὐδὲ ἀπεκρίθην αὐτῇ οὐδὲν πικρὸν, ὡς λέγεται. Εἰς ταύτην γὰρ καλῶς εἰποῦσαν οὐδὲν ἔδει πικρὸν ῥηθῆναι Κρεῖττον ἂν εἴη εἰ τὸν πικρὸν γράφοιτο, ἀπαιτεῖ γὰρ τὸ μέτρον.)

84. ΛΑΣΔΕΟ. Ἆθλον καὶ αὐτοῖς ἡ σύριγξ ἐπέ-

ἐπέκειτο, ἣν ἐπιδίδωσιν ὁ κριτὴς τῷ Δάφνιδι ὡς νικήσαντι.

85. ’ΑΙ ΔΕ. Εἰ δὲ θέλεις καὶ ἐμὲ αὐτὸν διδάξαι τι ἅμα σοι τὰς αἶγας βόσκοντα, δώσω σοι τὰ δίδακτρα· ἤγουν, τὸν μισθὸν τὸν ἕνεκα τῆς διδασκαλίας, ἐκείνην τὴν αἶγα τὴν μιτύλαν. ΜΙΤΥΛΑΝ αἶγα φησὶ τὴν ἄκερων. ‘ΥΠΕΡ ΚΕΦΑΛΑΣ δὲ, ἀντὶ τοῦ, ἐπέκεινα τῶν χειλέων· ἢ ἕως τῆς κεφαλῆς πληροῖ τὸν ἀμολγέα. ἀμολγεὺς δὲ ἀγγεῖον δεκτικὸν γάλακτος.

88. ‘‘ΩΣ. Οὕτως ὁ παῖς ὁ Δάφνις ἡσθεὶς ἐπὶ τῇ νίκῃ, ἥλατο, ἤγουν ἐπήδησεν

90. ΚΑΤΕΣΜΥΧΘΗ. Κατεσβέσθη καὶ ἐν αὐτῷ κατεκάη καὶ ἐλυπήθη. ’ΑΝΕΤΡΑΠΕΤΟ· ἐταπεινώθη τὸν λογισμὸν, ὥσπερ ἂν γυνὴ παρθένος, ἄρτι πρῶτον εἰς γάμον ἐλθοῦσα λυποῖτο.

91. ΝΥΜΦΑ, Οὕτως ἐλυπεῖτο ὁ Μενάλκας, καθὰ καὶ νύμφη ἡ ἄρτι πρῶτον γαμηθεῖσα ἀκάχοιτο· λυποῦνται γὰρ αἱ τοιαῦται, διὰ τὸ κατὰ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον (πόνῳ) τιτρώσκεσθαι.

93. (ΝΥΜΦΑΝ ’ΑΚΡΗΒΟΣ. Νύμφην τὴν ξενέαν λέγει. ”Ακρηβος δὲ ὁ ἀρχὴν ἔχων τὴν ἡλικίαν.) ΝΑΙΔΑ. ‘Ιςοροῦσι γὰρ αὐτὸν ἀγαπηθῆναι ὑπό τινος νύμφης, ἣν Σωσίθεος Θάλειαν καλεῖ. παρακελευσαμένης δὲ αὐτῷ ἄλλῃ γυναικὶ μὴ ὁμιλεῖν, μὴ τηρῆσαι τὴν παραίνεσιν αὐτῆς. ὅθεν ὁ μὲν Θεόκριτός φησι τὴν νύμφην ἀποςῆναι αὐτοῦ· αὐτὸν δὲ ἀντιμεταβάλλοντα τὸν ἐκείνης ἔρωτα, ὑπὸ λύπης μεταλλάξαι τὸν βίον. ἐκτὸς εἰ μὴ αὐτὸν μέν φησιν ἀπείπασθαι αὐτὴν, ἄλλης δὲ ἐρασθῆναι. ‘Ως πόκα τᾶς ξενέας ἠράσσατο Δάφνις. οἱ δὲ λοιποὶ, φασὶν αὐτὸν τυφλωθῆναι, καὶ ἀλώμενον κατακρημνισθῆναι.

ΥΠΟ-

῾ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Τοῦ Ἐννάτου Ἐιδυλλίου.

Τὰ μὲν πράγματα ἐπὶ Σικελίας κεῖνται. ἐκκαλοῦνται δὲ ὑπὸ συννομέως Δάφνις καὶ Μενάλκας, ὅπως ἀλλήλοις ἀντᾴσωσιν. οἱ μὲν οὖν ἀμοιβαίως ᾄδουσιν· γέρας δ᾽ ἀπολαμβάνουσιν ἀμφότεροι. ὁ μὲν Δάφνις, κορύναν· ὁ δὲ Μενάλκας, ϛρόμβου ὄϛρακον.

ΒΩΚΟΛΙΑΣΔΕΟ. Τὸ σχῆμα ἐπαναφορά. γίνεται δὲ ἡ ἐπαναφορὰ, ἢ κατὰ κῶλον, ἢ κατὰ λέξιν. καὶ κατὰ κῶλον μὲν ἐνταῦθα, ὡς καὶ ῞Ομηρος· Τοῦ δ᾽ ἐγὼ ἀντίος εἶμι, καὶ εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικε· Εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικε, μένος δ᾽ αἴθωνι σιδήρῳ. λέγει δὲ, ὦ Δάφνι βουκολικῶς ᾆδε. σὺ μὲν πρῶτος ἀρχὴν ποίει· ὁ δὲ Μενάλκας ἐπακολουθησάτω.

3. (ΒΩΣΙΝ· βουσὶ θηλυκῶς.) ῾ΥΠΟ. ῾Η ὑπὸ, ἀντὶ τῆς ἐπὶ, ἵν᾽ ᾖ, ἐπὶ ϛείραισι τοὺς ταύρους ἀφέντες, ἵνα τέκωσιν, ὥςτινες. ΣΤΕΙΡΑΣ δὲ εἶπε τὰς οὔπω τετοκυίας. αἱ γὰρ εἰς ἅπαν ἄτοκοι, ϛεῖραι καλοῦνται. διὰ τὸ ϛερεὸν εἶναι τὸ σῶμα, ὡσανεὶ ὑπὸ τόκων μὴ ἐκλυόμενον. ἢ παρὰ τὸ ἐϛερῆσθαι γόνου.

5. ᾽ΑΤΙΜΑΓΕΛΕΥΝΤΕΣ. ῎Ατιμα καὶ ἄτακτα ἐν τῇ ἀγέλῃ ποιοῦντες, ἢ μηδαμῶς καταλιπόντες τὴν ἀγέλην. τοὺς γὰρ καταλιπόντας τὸ κοινὸν τῆς ἀγέλης, καὶ καθ᾽ ἑαυτοὺς νεμομένους, οὕτω καλοῦσιν. ἔϛι δὲ Δωρικῆς διαλέκτου. ἀτιμαγελέοντες γὰρ ἦν· καὶ κατὰ κρᾶσιν τοῦ ε καὶ ο Δωρικῶς εἰς τὴν ευ δίφθογγον, ἀτιμαγελεῦντες.

7. ῾ΑΔΥ. ῾Ηδὺ καὶ ὁ μόσχος, καὶ ἡ βοῦς,

καὶ ἡ σύριγξ, καὶ ὁ βουκόλος βοῶσι· καὶ ἐγὼ ἤδη μελουργῶ δηλονότι.

9. ΕΝΤΙ. Ἔςι δέ μοι πλησίον τοῦ ψυχροῦ ὕδατος (ἡ γὰρ ΠΑΡΑ, ἐνταῦθα πλησιότητα σημαίνει) κοίτη ἐςιβασμένη ἀπὸ βοτανῶν. ἐν αὐτῇ δὲ, τῇ κοίτῃ δηλονότι, ΝΕΝΑΣΤΑΙ, ἤγουν ὑπέςρωται, σεσώρευται δέρματα καλὰ δαμάλων λευκῶν. ἀπὸ τοῦ νάω ἢ νῶ, τὸ σωρεύω. ἅς τινας τὰς δαμάλας δηλονότι τρωγούσας κόμαρον, ὁ λὶψ ἄνεμος ἀπέῤῥιψεν ἀπὸ τῆς σκοπιᾶς; ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ τόπου. ΣΚΟΠΙΑ γὰρ ὁ ὑψηλὸς τόπος, ἐφ' οὗ ἔςι τινὰ ἱςάμενον, τὰ κύκλῳ περισκέπτεσθαι.

10. (ΤΑΣ. Τῶν βόων, φησι, αὐτοῦ τινας κατακρημνισθῆναι ὑπὸ τοῦ Λιβός. Ἡ δὲ σύνταξις, ἀπὸ ἄκρας σκοπιᾶς.)

12. (ΦΡΥΓΟΝΤΟΣ. Φρυγανίζω, τὸ τὰ φρύγανα καγκαίνω.)

13. ἈΚΟΤΕΙΝ. Λείπει τὸ παῖδες.

14. (ΜΕΝΑΛΚΑΣ. ὁ ποιμὴν, ἢ ὁ Θεόκριτος· μᾶλλον δὲ ὁ ποιμὴν, οὐδὲ γὰρ φανερὸν τὸ πρόσωπον τοῦ Ποιητοῦ ἐνταῦθα.)

15. ἌΙΤΝΑ. Τὴν Αἴτναν φησὶ μητέρα ὁ Μενάλκας, καθόσον ἐν αὐτῇ διέτριβε. ὡς καὶ Ὅμηρος τὴν Ἴδαν, μητέρα θηρῶν. ἢ, ὦ Αἴτνη ἡ θρέψασά με. ταύτην γὰρ καὶ τροφὸν καὶ μητέρα καλεῖ. καὶ ἐγὼ λαμπρὰν οἰκίαν κατοικῶ. ἔςι γὰρ αὕτη σπήλαιον ἐν κοίλαις πέτραις.

16. ὍΣΣ' ἘΝ ὈΝΕΙΡΩ. Ἀπὸ τῆς παροιμίας, Ὅσσ' ἐν ὀνείρῳ φέρειν. ὡσεὶ ἔλεγε περιουσίαν ἄφθονον. τοιαῦται γὰρ αἱ ὀνειρωτικαὶ φαντασίαι. καὶ Ὅμηρος· Οὐδ' εἴ μοι τόσα δοίη, ὅσα ψεύδονται ὄνειροι. ἢ ἔχω τόσα ὅσα οἱ ὄνειροι πλάττουσι. τοῦτο δέ φησι, διὰ τὸ πολύ· τῶν γὰρ ὀνείρων ἡ φαντασία δαψιλής. (Εὐδαιμονοῦσι γὰρ οἱ ἄνθρωποι, ὡς ἐπὶ

πολὺ

πολὺ ἐν τοῖς ὀνείροις. φανταζόμενοι πλούτου βάθος, καὶ δόξης μέγεθος δοκοῦντες ἔχειν.)

19. ΔΡΥΙΝΩ. Δρύϊνον πῦρ τὸ ἀπὸ δρυὸς γινόμενον. ΧΟΡΙΑ δὲ τὰ κυττάρια, ἐν οἷς εἰσὶ τὰ ἔμβρυα. ἐκ τούτου δὲ παριςᾷ τὰ πρὸς τροφὴν ἄφθονα. Ἄλλως. ἀντὶ τοῦ ἐν τοῖς ἄνθραξι τοῖς ἀπὸ δρυός. χόρια δὲ τὰ τῶν ἐμβρύων ἀγγεῖα. εἰώθασι γὰρ ἔγκατα πλήσσοντες, καὶ ξηραίνοντες ὀπτᾷν, εἶτα ἐσθίειν ταῦτα, ἃ καὶ χόρια προσαγορεύουσι. Κρατὶ νεοτρόφοιο γένας. χόρια τ', ἐμβρύων τε πλήθη. ἔμβρυον γὰρ ἀπὸ τοῦ ἐν ἑαυτῷ τὴν βορὰν ἔχειν, ἢ ἀπὸ τοῦ ἐμβρύειν καὶ αὔξεσθαι. χόρια δὲ καλοῦσι τοὺς ὑμένας, οὓς πληροῦσι τοῦ ἀμελχθέντος γάλακτος. ἐσθίουσι δὲ θέντες ὑπὸ τὸ πῦρ. ἢ χόρια, αἱ ἀπὸ τῶν ἐντέρων πλεκόμεναι χορδαί.

20. ΦΑΓΟΙ. Φηγοὶ οἱ βάλανοι. (εἶδος δρυὸς.) εἴρηται δὲ, ὅτι πρὸ τῶν Δημητριακῶν καρπῶν, τοὺς βαλάνους ἤσθιον· ἤγουν φηγούς τινας, παρὰ τὸ εὐπαγεῖς αὐτοὺς εἶναι. εἰσὶ δὲ δρυὸς γένη πέντε. φηγὸς, κιμερὶς, ἐτυμόδρυς, ἄλυφλος, καὶ ἄμυλος.

21, ΝΩΔΟΣ. Νωδὸς, ὁ ἐςερημένος ὀδόντων. λέγεται δὲ καὶ τὸ βρέφος ἐςερημένον ὀδόντων. ου μὴν δὲ νωδόν φαμεν αὐτό. ἀλλ' ἐκεῖνόν φαμεν νωδὸν, τὸν ὀδόντας κτησάμενον, εἶτα ἀσθενείᾳ τινὶ, ἢ γήρᾳ ἀποβεβληκότα. τὸ γὰρ βρέφος μὴ κτησάμενον ὀδόντας, πῶς ἐςέρηται; ΑΜΥΛΟΝ δὲ λέγεται, τὸ κοινῶς λεγόμενον καταςατόν. ὅπερ ἐςι δὲ γαλακτῶδες τοῦ σίτου, βεβρεγμένου καὶ σεσησμένου, καὶ ἀποπιεσμένου, εἶτα τῷ ἡλίῳ ξηραινόμενον. ὁ δὲ νοῦς, τοιοῦτος· τουτέςι, τοσοῦτον φροντίζω τοῦ χειμῶνος, ὅσον ὁ ἐςερημένος ὀδόντων φροντίζει καρύων, μαλακῆς τροφῆς παρούσης. τοῦτο γάρ ἐςι τὸ ἀμύλοιο. (οὐκ ἔχω δὲ μη-

τὸν λόγον, ὅμοιον τῷ ἀνωτέρῳ· κἢν τι Μενάλκας τῇδ' ἀγάγοι, χαίρων ἄφθονα πάντα νέμοι. ὃ γὰρ δύναται ἐκεῖ τὸ τὶ, τοῦτο ἐνταῦθα τὸ ἔνθα· καὶ ὃ ἐκεῖ τὸ πάντα, τοῦτο ἐνταῦθα τὸ πανταχοῦ. πανταχοῦ δέ εἰσι νομοί. νομὸς, ποιητικόν· νομὴ, κοινόν. λέγεται δὲ οὕτως ἡ ἐνέργεια, ἤγουν αὐτὸ τὸ βόσκεσθαι, καὶ ὁ χόρτος, ὁ εἰς νομὴν ἐπιτήδειος, καὶ ὁ τόπος ὁ τὸν χόρτον ἔχων. ἐνταῦθα δὲ τὸ ΝΟΜΟΙ, ἐπὶ τοῦ δευτέρου λέγεται σημαινομένου. Ἄλλως. παντᾷ ἔαρ, παντᾷ δὲ νομαί· ὅπου φησὶν ἡ ἐρωμένη αὐτοῦ περιπατεῖ, ἐκεῖ παντᾷ ἔαρ, καὶ παντᾷ νομαί εἰσι, καὶ τὰ θρέμματα ἐκτρέφεται· ὅταν δὲ ἀπέλθῃ, ἀποξηραίνεται καὶ ὁ ποιμὴν, καὶ αἱ βοτάναι. τὸ δὲ ΠΑΝΤΗ, Δωρικῶς παντᾷ περισπωμένως. τὸ δὲ ΟΥΘΑΤΑ ΠΛΗΘΩΣΙΝ, ἢ πλήθουσιν, ὅτι πλήθει διὰ τῶν θηλῶν τὸ γάλα· ΤΡΕΦΕΤΑΙ δὲ, ἢ τὰς ἀμνίδας καὶ τοὺς ἀμνοὺς ὑπὸ τῶν μαζῶν τρέφεσθαι [λέγει] ἢ τὰ ΝΕΑ καὶ τὰ μικρὰ τῶν ποιμνίων τρέφεσθαι καὶ αὔξεσθαι. παντᾷ δὲ γάλακτος οὔθατα. πανταχοῦ δὲ οἱ μαζοὶ γάλακτος εἰσὶ πεπληρωμένοι, καὶ νεογνὰ τρέφεται ὑπ' αὐτοῦ.

45. ἜΝΘΑ. Ὁ Δάφνις πάλιν ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας ἀντιπαραβάλλων λέγει. ὅτι ὅπου ἂν ὁ ἐρώμενός μοι Μίλων βαίνει, πάντα αὔξει, καὶ σμήνη, (καὶ δένδρα,) καὶ θρέμματα. ὅταν δὲ ἀπέλθῃ, ἀποξηραίνεται καὶ ὁ βουκόλος, καὶ αἱ βόες.

48. Χ'Ω Καὶ ὁ τὰς βοῦς βόσκων αὐότερος, ἀπὸ κοινοῦ, ἀντὶ τοῦ αὖος ἤγουν ξηρός. καὶ αἱ βόες αὖαι.

49. ἈΝΕΡ. Καταχρηστικῶς ἄνδρα τῶν αἰγῶν, τὸν τράγον φησίν. ΒΑΘΟΣ. Ὅπου ἐστὶν ὑψηλὴ δασύτης. Ὅμηρος· Ὡς δ' ὅτε κινήσει ζέφυρος βαθὺ λήϊον ἐλθών.

51. ἘΝ ΤΗΝΩ. Ἐν ἐκείνῳ τῷ τόπῳ ἐστὶν ὁ Μί-

Μίλων. ῎Ιθ'. Ὦ κολοβὲ τράγε, ἄπελθε ἐκεῖ ὅπου ἐςὶν ὁ Μίλων, καὶ λέγε αὐτῷ, ὅτι καὶ ὁ Πρωτεὺς θεὸς ὢν φώκας ἔνεμεν, οἷον μετὰ δυσόσμων ζώων ἀνεςρέφετο. καὶ σὺ οὖν μὴ ὑπερηφάνης διὰ τὴν τῶν τράγων ὀσμὴν ἐλθεῖν πρὸς ἡμᾶς· ἤτοι πρὸς ἐμὲ τὸν Μενάλκαν. ΜΙΛΩ δὲ εἶπεν, ἀντὶ τοῦ Μίλωνι. καὶ γὰρ τὴν εὐθεῖαν, οὐχ' ὁ Μίλος ἔφη, ἀλλ' ὁ Μίλων. ῎Αλλως. Ὦ βάθος ὕλας. τὸ δὲ δεῦρο συνυπακούειν δεῖ, ἀπὸ κοινοῦ, κατ' ἀναλογίαν τοῦ προσρηθέντος, ἵν' ᾖ τὸ πᾶν οὕτως· ὦ τράγε τῶν λευκῶν αἰγῶν ὀχευτὰ, δεῦρο ὧδε ὅπου ἐςὶν ἡ πλείςη δασύτης τῶν δένδρων, ὅπου εἰσὶν αἱ σιμαὶ μέλισσαι. δεῦτε ἔριφοι ἐπὶ τὸ ὕδωρ. ἐν ἐκείνῳ γὰρ τῷ ὕδατι δηλονότι ἐςὶν ἐκεῖνος, ἤγουν, ὁ Μίλων. ᾽Ιθ' ὦ κόλε. ἄπιθι, ὦ κολοβέ. πρὸς τράγον τινὰ ἄκερων, ἢ μικρὸν τοῦτο λέγει. ΚΟΛΟΣ γὰρ λέγεται, ὁ μὴ ἔχων κέρατα. καὶ ῞Ομηρος κόλον δόρυ λέγει. καὶ λέγε τῷ Μίλῳ, ἀντὶ τοῦ, τῷ Μίλωνι, ὅτι ὁ Πρωτεὺς φώκας ἔβοσκε, καίπερ ὢν θεός.

53. ΜΗ. Μή μοι εἴη ἔχειν οὔτε τὴν Πελοπόννησον, μήτε χρυσοῦ τάλαντα, ἤγουν πλοῦτον. μηδὲ εἴη ἐμοὶ ἐν δρόμῳ τοὺς ἀνέμους παρατρέχειν. ἀλλὰ εἴη μοι τὸ ὑπὲρ τὴν πέτραν ταύτην τραγῳδεῖν, ἔχων σὲ τὸν Μίλωνα εἰς τὰς ἀγκάλας μοῦ, ὁρῶν τὰ ὁμοῦ βοσκόμενα πρόβατα καὶ τὸ Σικελικὸν πέλαγος, ἀντὶ τοῦ τὴν Σικελίαν. ΤΑΛΑΝΤΟΝ δὲ, ὁ ζυγός· χρύσεια πατὴρ ἐτίταινε τάλαντα. τάλαντα, καὶ τὰ τῷ ζυγῷ ςαθμιζόμενα. ἐνταῦθα δὲ, τὸ δεύτερον.

55. ᾽ΑΛΛ' Αὐτάρκης ὁ Δάφνις ὅθεν καὶ λέγει, ἀλλὰ εὐφραίνομαί σε ἐν ταῖς ἀγκάλαις ἔχων, ἐπὶ τῇδε τῇ πέτρᾳ ἀφορῶν τὴν Σικελίαν. οὐχ' ἀνιςορήτως τοῦτο ὁ Θεόκριτός φησι. καὶ ὁ ῾Ερμησιάναξ γὰρ λέγει τὸν Δάφνιν ἐρωτικῶς ἔχειν

τοῦ

τοῦ Μενάλκα. ἀλλ' ὁ μὲν ἐπ' Εὐβοίας τὰ περὶ αὐτοῦ διατίθεται, οὗτος δὲ ἐπὶ Σικελίας.

57. ΔΕΝΔΡΕΣΙ. Πρὸς τὰ δένδρα μέν ἐςι κακὸν Φοβερὸν ἔχων ὁ χειμών. πρὸς τὰ ὕδατα δὲ ἡ ἀνομβρία, ὅτι ἀποξηραίνει καὶ ἀφανίζει αὐτά. πρὸς δὲ τοὺς ὄρνιθας ΥΣΠΛΑΓΞ, ὅ ἐςιν εἶδος παγίδος. κυρίως δὲ ὕσπληγξ, ἡ τῶν δρομέων ἀφετηρία, ὃ κάγκελον ἡμεῖς Φαμέν. ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ, Φοβερὸν κακόν.

58 'ΑΓΡΟΤΕΡΟΙΣ. Τοῖς θηρίοις τοῖς ἐν τοῖς ἀγροῖς διατρίβουσι τὰ δίκτυα, αἱ ἄρκυς, ἀπὸ κοινοῦ, Φοβερὸν κακόν· τῷ ἀνθρώπῳ δὲ κακὸν Φοβερὸν, παρθένου τρυφερᾶς πόθος.

59. 'Ω ΠΑΤΕΡ. Οὐ μόνος ἐγὼ ἔρωτα ἔσχον. ἀλλὰ καὶ σὺ γυναικῶν ἐραςής.

61. ΤΑΥΤΑ. Ταῦτα μὲν οὖν κατὰ ἀμοιβὴν (ἐπιῤῥηματικῶς γὰρ εἴρηται τὸ ΔΙ' ΑΜΟΙΒΑΙΩΝ) οἱ παῖδες ἐτραγῴδησαν. τὴν ἐσχάτην δὲ ᾠδὴν, προηγουμένως ᾖδεν ὁ Μενάλκας.

63. ΦΕΙΔΕΥ. 'Εγκρατῶς ἔχε, ἄπεχε λύκε τῶν ἐρίφων μου, ἄπεχε τῶν ΤΟΚΑΔΩΝ, ἤγουν τῶν μητέρων αὐτῶν.

65. ΛΑΜΠΟΥΡΕ. "Ονομα κυνὸς, ἀπὸ τοῦ λαμπρὰν ἔχειν τὴν οὐρὰν, ἢ πυῤῥάν. ἢ ὁ ἐπιμελῶς Φυλάσσων· ἀπὸ τοῦ λάμπειν καὶ τοῦ ὠρεῖν, ὅ ἐςι Φυλάσσειν. ἢ παρὰ τὸ λαμπουρὶς ἴσως εἶναι. ἐπειδὴ κύνες εἰσὶν ἀλώπηξιν ὅμοιοι. λαμπουρὶς γὰρ ἡ ἀλώπηξ. ΒΑΘΥΣ Τοῦτο ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς βαθείας ὕλης, ἤτοι δασείας.

66. ΧΡΗ. Σὲ δηλονότι. τοῦτο ἀπὸ τοῦ 'Ομήρου ὁ Θεόκριτος ἔσχε. Φησὶ γὰρ ἐν τῷ β' τῆς 'Ιλιάδος. Οὐ χρὴ παννύχιον εὕδειν βουληΦόρον ἄνδρα. ΣΥΝ. Οἱ γὰρ παῖδες εἰώθασι μὴ προσήκουσαν τῶν ποιμνίων ἐπιμέλειαν ποιεῖσθαι, ἀλλ' ἀμελεῖν, ἢ ῥᾳθυμοῦντες, ἢ παιγνίοις ἀσχολούμενοι

οἱ

οἱ δὲ ἔνηβοι, κρείττονα τὴν ἐπιμέλειαν ποιοῦσι, ὥςε, καὶ τοῖς κυσὶ κοιμωμένοις, οὐ φροντὶς αὐτοῖς.

67. ἉΠΑΛΑΣ. Τρυφερᾶς, θαλερᾶς χορτασθῆναι βοτάνης. οὐδαμῶς κοπιάσετε ἐνεργοῦσαι δηλονότι τὴν ἔκφυσιν αὐτῆς. ὅταν αὐτὴ πάλιν νομὴ ΦΤΗΤΑΙ, ἤγουν βλαςάνῃ. ἢ οὐ μὴ καταπονηθῆτε νεμόμεναι. ὅταν νέα βοτάνη πάλιν φυῇ.

72. ΚΑΜ᾽. Καὶ ἐμὲ ἐκ τοῦ σπηλαίου κόρη εἰς ταυτὸ συναπτούσας ἔχουσα τὰς ὀφρῦς, ἢ δασείας καὶ συγκεκολλημένας· τουτέςιν, εὐόφθαλμος ἢ συνετή, (λέγει δὲ τὴν ἐρασθεῖσαν αὐτοῦ νύμφην.) ἐχθὲς ἰδοῦσα τὰς δαμάλας ἐλαύνοντα, εὔμορφον εἶναι ἔλεγε. οὐ περισσῶς δοκεῖ χρήσασθαι μετὰ τοῦ συνδέσμου τῷ λόγῳ· θέλει γὰρ δηλοῦν διὰ τούτου, ὅτι καὶ αὐτὸς ἐπέραςός ἐςιν, ὥσπερ καὶ ἕτεροι δηλονότι. οὐ μόνον ἄλλους γυναῖκες ὁρῶσαι ἐπαινοῦσιν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν κόρη τὶς ἰδοῦσα ἐπῄνεσεν. ΚΑΛΟΝ δὲ τὸν εὐειδῆ λέγει. κάλλος γάρ ἐςι, συμμετρία μελῶν καὶ μερῶν μετ᾽ εὐχροίας.

74. ΟΥ ΜΑΝ. Γράφεται καὶ, λόγον. οὐ μὲν ἀπεκρίθην αὐτῇ, ἀντὶ τοῦ ἀπεκρινάμην. τὸ ἀπεκρίθην γὰρ τὸ ἐχωρίσθην δηλοῖ. οὐ μόνον λόγον ἡδὺν, ἀλλ᾽ οὐδὲ λόγον τὸν πικρόν. ἤγουν, τὸν ἀπεχθῆ, τὸν ἀλγεινόν. Ἄλλως. οὐδὲ λόγον αὐτῇ ἀπεκρίθην. οἷον, οὐδὲ τὸ τυχόν. ἢ οὐδὲ λόγον ἀπεκρίθην, οὐδὲ σκαιὸν λόγον ἀπεκρινάμην αὐτῇ, οὔτε τῶν πρὸς τὸ λιπαρὸν, οὔτε τῶν πρὸς ἡδονήν. (ΠΙΚΡΟΝ. ὅπερ τὸ μὴ ἀποκριθῆναί με πικρὸν ἦν αὐτῇ. Τινὰ δὲ τῶν ἀντιγράφων τὸ πικρὸν ἔχουσιν, ἵνα ᾖ οὐ μὴν οὐδὲ ἀπεκρίθην αὐτῇ οὐδὲν πικρὸν, ὡς λέγεται. Εἰς ταύτην γὰρ καλῶς εἰποῦσαν οὐδὲν ἔδει πικρὸν ῥηθῆναι. Κρεῖττον ἂν εἴη εἰ τὸν πικρὸν γράφοιτο, ἀπαιτεῖ γὰρ τὸ μέτρον.)

84. ΛΑΣΔΕΟ. Ἆθλον καὶ αὐτοῖς ἡ σύριγξ ἐπέ-

ἐπέκειτο, ἣν ἐπιδίδωσιν ὁ κριτὴς τῷ Δάφνιδι ὡς νικήσαντι.

85. ’ΑΙ ΔΕ. Εἰ δὲ θέλεις καὶ ἐμὲ αὐτὸν διδάξαι τι ἅμα σοι τὰς αἶγας βόσκοντα, δώσω σοι τὰ δίδακτρα· ἤγουν, τὸν μισθὸν τὸν ἕνεκα τῆς διδασκαλίας, ἐκείνην τὴν αἶγα τὴν μιτύλαν. ΜΙΤΤΛΑΝ αἶγα φησὶ τὴν ἄκερων. ‘ΤΠΕΡ ΚΕΦΑΛΑΣ δὲ, ἀντὶ τοῦ, ἐπέκεινα τῶν χειλέων· ἢ ἕως τῆς κεφαλῆς πληροῖ τὸν ἀμολγέα. ἀμολγεὺς δὲ ἀγγεῖον δεκτικὸν γάλακτος.

88. ‟ΩΣ. Οὕτως ὁ παῖς ὁ Δάφνις ἡσθεὶς ἐπὶ τῇ νίκῃ, ἥλατο, ἤγουν ἐπήδησεν

90. ΚΑΤΕΣΜΤΧΘΗ. Κατεσβέσθη καὶ ἐν αὐτῷ κατεκάη καὶ ἐλυπήθη. ’ΑΝΕΤΡΑΠΕΤΟ· ἐταπεινώθη τὸν λογισμὸν, ὥσπερ ἂν γυνὴ παρθένος, ἄρτι πρῶτον εἰς γάμον ἐλθοῦσα λυποῖτο.

91. ΝΤΜΦΑ, Οὕτως ἐλυπεῖτο ὁ Μενάλκας, καθὰ καὶ νύμφη ἡ ἄρτι πρῶτον γαμηθεῖσα ἀκάχοιτο· λυποῦνται γὰρ αἱ τοιαῦται, διὰ τὸ κατὰ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον (πόνῳ) τιτρώσκεσθαι.

93. (ΝΤΜΦΑΝ ‟ΑΚΡΗΒΟΣ. Νύμφην τὴν ξενέαν λέγει. ‟Ακρηβος δὲ ὁ ἀρχὴν ἔχων τὴν ἡλικίαν.) ΝΑΙΔΑ. ‘Ιςοροῦσι γὰρ αὐτὸν ἀγαπηθῆναι ὑπό τινος νύμφης, ἣν Σωσίθεος Θάλειαν καλεῖ. παρακελευσαμένης δὲ αὐτῷ ἄλλῃ γυναικὶ μὴ ὁμιλεῖν, μὴ τηρῆσαι τὴν παραίνεσιν αὐτῆς. ὅθεν ὁ μὲν Θεόκριτός φησι τὴν νύμφην ἀποςῆναι αὐτοῦ· αὐτὸν δὲ ἀντιμεταβάλλοντα τὸν ἐκείνης ἔρωτα, ὑπὸ λύπης μεταλλάξαι τὸν βίον. ἐκτὸς εἰ μὴ αὐτὸν μέν φησιν ἀπείπασθαι αὐτὴν, ἄλλης δὲ ἐρασθῆναι. ‘Ως πόκα τᾶς ξενέας ἠράσσατο Δάφνις. οἱ δὲ λοιποὶ, φασὶν αὐτὸν τυφλωθῆναι, καὶ ἀλώμενον κατακρημνισθῆναι.

ΤΠΟ-

ʽΥΠΟΘΕΣΙΣ

Τοῦ Ἐννάτου Εἰδυλλίου.

Τὰ μὲν πράγματα ἐπὶ Σικελίας κεῖνται. ἐκκαλοῦνται δὲ ὑπὸ συννομέως Δάφνις καὶ Μενάλκας, ὅπως ἀλλήλοις ἀντᾴσωσιν. οἱ μὲν οὖν ἀμοιβαίως ᾄδουσιν· γέρας δ' ἀπολαμβάνουσιν ἀμφότεροι. ὁ μὲν Δάφνις, κορύναν· ὁ δὲ Μενάλκας, στρόμβου ὄστρακον.

ΒΩΚΟΛΙΑΣΔΕΟ. Τὸ σχῆμα ἐπαναφορά. γίνεται δὲ ἡ ἐπαναφορὰ, ἢ κατὰ κῶλον, ἢ κατὰ λέξιν. καὶ κατὰ κῶλον μὲν ἐνταῦθα, ὡς καὶ Ὅμηρος· Τοῦ δ' ἐγὼ ἀντίος εἶμι, καὶ εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικε· Εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικε, μένος δ' αἴθωνι σιδήρῳ. λέγει δὲ, ὦ Δάφνι βουκολικῶς ᾆδε. σὺ μὲν πρῶτος ἀρχὴν ποίει· ὁ δὲ Μενάλκας ἐπακολουθησάτω.

3. (ΒΩΣΙΝ· βουσὶ θηλυκῶς.) ʽΥΠΟ. Ἡ ὑπὸ, ἀντὶ τῆς ἐπὶ, ἵν' ᾖ, ἐπὶ στείραισι τοὺς ταύρους ἀφέντες, ἵνα τέκωσιν, ὥστινες. ΣΤΕΙΡΑΣ δὲ εἶπε τὰς οὔπω τετοκυίας. αἱ γὰρ εἰς ἅπαν ἄτοκοι, στεῖραι καλοῦνται. διὰ τὸ στερεὸν εἶναι τὸ σῶμα, ὡσανεὶ ὑπὸ τόκων μὴ ἐκλυόμενον. ἢ παρὰ τὸ ἐστερῆσθαι γόνου.

5. ἈΤΙΜΑΓΕΛΕΥΝΤΕΣ. Ἄτιμα καὶ ἄτακτα ἐν τῇ ἀγέλῃ ποιοῦντες, ἢ μηδαμῶς καταλιπόντες τὴν ἀγέλην. τοὺς γὰρ καταλιπόντας τὸ κοινὸν τῆς ἀγέλης, καὶ καθ' ἑαυτοὺς νεμομένους, οὕτω καλοῦσιν. ἔστι δὲ Δωρικῆς διαλέκτου. ἀτιμαγελέοντες γὰρ ἦν· καὶ κατὰ κρᾶσιν τοῦ ε καὶ ο Δωρικῶς εἰς τὴν ευ δίφθογγον, ἀτιμαγελεῦντες.

7. ʽΑΔΥ. Ἡδὺ καὶ ὁ μόσχος, καὶ ἡ βοῦς, καὶ

καὶ ἡ σύριγξ, καὶ ὁ βουκόλος βοῶσι· καὶ ἐγὼ ἡδὺ μελουργῶ δηλονότι.

9. ΕΝΤΙ. Ἐςι δέ μοι πλησίον τοῦ ψυχροῦ ὕδατος (ἡ γὰρ ΠΑΡΑ, ἐνταῦθα πλησιότητα σημαίνει) κοίτη ἐςιβασμένη ἀπὸ βοτανῶν. ἐν αὐτῇ δὲ, τῇ κοίτῃ δηλονότι, ΝΕΝΑΣΤΑΙ, ἤγουν ὑπέςρωται, σεσώρευται δέρματα καλὰ δαμάλων λευκῶν. ἀπὸ τοῦ νάω ἢ νῶ, τὸ σωρεύω. ἅς τινας τὰς δαμάλας δηλονότι τρωγούσας κόμαρον, ὁ λὶψ ἄνεμος ἀπέῤῥιψεν ἀπὸ τῆς σκοπιᾶς; ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ τόπου. ΣΚΟΠΙΑ γὰρ ὁ ὑψηλὸς τόπος, ἐφ᾽ οὗ ἔςι τινὰ ἱςάμενον, τὰ κύκλῳ περισκέπτεσθαι.

10. (ΤΑΣ. Τῶν βόων, φησι, αὐτοῦ τινας κατακρημνισθῆναι ὑπὸ τοῦ Λιβὸς. Ἡ δὲ σύνταξις, ἀπὸ ἄκρας σκοπιᾶς.)

12. (ΦΡΥΓΟΝΤΟΣ. Φρυγανίζω, τὸ τὰ φρύγανα καγκαίνω.)

13. ἈΚΟΥΕΙΝ. Λείπει τὸ παῖδες.

14. (ΜΕΝΑΛΚΑΣ. ὁ ποιμὴν, ἢ ὁ Θεόκριτος· μᾶλλον δὲ ὁ ποιμὴν, οὐδὲ γὰρ φανερὸν τὸ πρόσωπον τοῦ Ποιητοῦ ἐνταῦθα.)

15. ἌΙΤΝΑ. Τὴν Αἴτναν φησὶ μητέρα ὁ Μενάλκας, καθόσον ἐν αὐτῇ διέτριβε. ὡς καὶ Ὅμηρος τὴν Ἴδαν, μητέρα θηρῶν. ἤ, ὦ Αἴτνη ἡ θρέψασά με. ταύτην γὰρ καὶ τροφὸν καὶ μητέρα καλεῖ. καὶ ἐγὼ λαμπρὰν οἰκίαν κατοικῶ. ἔςι γὰρ αὕτη σπήλαιον ἐν κοίλαις πέτραις.

16. ὍΣΣ᾽ ἘΝ ὈΝΕΙΡΩ. Ἀπὸ τῆς παροιμίας, Ὅσσ᾽ ἐν ὀνείρῳ φέρειν. ὡσεὶ ἔλεγε περιουσίαν ἄφθονον. τοιαῦται γὰρ αἱ ὀνειρωτικαὶ φαντασίαι. καὶ Ὅμηρος· Οὐδ᾽ εἴ μοι τόσα δοίη, ὅσα ψεύδονται ὄνειροι. ἢ ἔχω τόσα ὅσα οἱ ὄνειροι πλάττουσι. τοῦτο δέ φησι, διὰ τὸ πολὺ· τῶν γὰρ ὀνείρων ἡ φαντασία δαψιλής. (Εὐδαιμονοῦσι γὰρ οἱ ἄνθρωποι, ὡς ἐπὶ

πολὺ

πολὺ ἐν τοῖς ὀνείροις. φανταζόμενοι πλούτου βάθος, καὶ δόξης μέγεθος δοκοῦντες ἔχειν.)

19. ΔΡΥΙΝΩ. Δρύϊνον πῦρ τὸ ἀπὸ δρυὸς γινόμενον. ΧΟΡΙΑ δὲ τὰ κυττάρια, ἐν οἷς εἰσὶ τὰ ἔμβρυα. ἐκ τούτου δὲ παρισᾷ τὰ πρὸς τροφὴν ἄφθονα. Ἄλλως. ἀντὶ τοῦ ἐν τοῖς ἄνθραξι τοῖς ἀπὸ δρυός. χόρια δὲ τὰ τῶν ἐμβρύων ἀγγεῖα. εἰώθασι γὰρ ἔγκατα πλήσσοντες, καὶ ξηραίνοντες ὀπτᾷν, εἶτα ἐσθίειν ταῦτα, ἃ καὶ χόρια προσαγορεύουσι. Κρατὶ νεοτρόφοιο γένας. χόρια τ', ἐμβρύων τε πλήθη. ἔμβρυον γὰρ ἀπὸ τοῦ ἐν ἑαυτῷ τὴν βορὰν ἔχειν, ἢ ἀπὸ τοῦ ἐμβρύειν καὶ αὔξεσθαι. χόρια δὲ καλοῦσι τοὺς ὑμένας, οὓς πληροῦσι τοῦ ἀμελχθέντος γάλακτος. ἐσθίουσι δὲ θέντες ὑπὸ τὸ πῦρ. ἢ χόρια, αἱ ἀπὸ τῶν ἐντέρων πλεκόμεναι χορδαί.

20. ΦΑΓΟΙ. Φηγοὶ οἱ βάλανοι. (εἶδος δρυός.) εἴρηται δὲ, ὅτι πρὸ τῶν Δημητριακῶν καρπῶν, τοὺς βαλάνους ἤσθιον· ἤγουν πηγούς τινας, παρὰ τὸ εὐπαγεῖς αὐτοὺς εἶναι. εἰσὶ δὲ δρυὸς γένη πέντε. φηγὸς, κιμερὶς, ἐτυμόδρυς, ἄλυφλος, καὶ ἄμυλος.

21, ΝΩΔΟΣ. Νωδὸς, ὁ ἐςερημένος ὀδόντων. λέγεται δὲ καὶ τὸ βρέφος ἐςερημένον ὀδόντων. οὐ μὴν δὲ νωδόν φαμεν αὐτό. ἀλλ' ἐκεῖνόν φαμεν νωδὸν, τὸν ὀδόντας κτησάμενον, εἶτα ἀσθενείᾳ τινὶ, ἢ γήρᾳ ἀποβεβληκότα. τὸ γὰρ βρέφος μὴ κτησάμενον ὀδόντας, πῶς ἐςέρηται; ΑΜΥΛΟΝ δὲ λέγεται, τὸ κοινῶς λεγόμενον κατασατόν. ὅπερ ἐςι δὲ γαλακτῶδες τοῦ σίτου, βεβρεγμένου καὶ σεσησμένου, καὶ ἀποπιεσμένου, εἶτα τῷ ἡλίῳ ξηραινόμενον. ὁ δὲ νοῦς, τοιοῦτος· τουτέςι, τοσοῦτον φροντίζω τοῦ χειμῶνος, ὅσον ὁ ἐςερημένος ὀδόντων φροντίζει καρύων, μαλακῆς τροφῆς παρούσης. τοῦτο γάρ ἐςι τὸ ἀμύλοιο. (οὐκ ἔχω δὲ μη-

μικρὰν φροντίδα χειμῶνος, ὥσπερ οὐδὲ νωδὸς ἀνὴρ καρύων, καὶ καρυδίων, παρόντος αὐτῷ ἀμύλοιο, ἤτοι πλακοῦντος. Ἐν γὰρ τῷ πλακοῦντί εἰσι καὶ κάρυα.) Ἄλλως. ἄμυλος, εἶδός τι ἄρτου ἐκ τῶν σατίνων πυρῶν γενομένου. ἄμυλος δὲ ἄρτος ὁ ἄνευ μύλου γενόμενος. ἀποβρέχοντες γὰρ τὸν πυρὸν ἀποθλίβουσι.

22. ἘΠΕΠΛΑΤΑΓΗΣΑ. Ἤγουν ἐπὶ τοῖς εἰρημένοις τὰς χεῖρας συνεκρότησα.

23. ΚΟΡΥΝΑΝ. Ῥάβδον ἐπὶ τὸ ἄκρον βάρος ἔχουσαν, ῥόπαλον. εἴρηται δὲ παρὰ τὸ κάρα, ἤγουν τὸ ἄκρον βαρὺ ἔχειν, βαρύτερον γάρ ἐςι περὶ τὸ ἄκρον. ῥόπαλον δέ ἐςιν ἀμυντήριον, καὶ ἑτεροῤῥεπὲς, ἐξ ἑνὸς μέρους ῥοπὴν ἔχον καὶ βάρος, ἥν τινα ὁ ἀγρὸς τοῦ πατρός μου ἀνέθρεψεν αὐτόῤῥιζον· ἥν τινα ἴσως οὐδὲ τέκτων μέμψαιτο.

25. ΣΤΡΟΜΒΩ. Στρόμβος κογχύλιον, ἀπὸ τοῦ συνεςράφθαι. (Τούτου, φησὶν, τὸ κρέας αὐτὸς ἐσπασάμην, μετὰ πέντε μερισάμενος.) ἘΚΕΙΝΩ δέ φησιν, ἤγουν, τῷ Μενάλκᾳ, ἐχαρισάμην ὄςρακον ςρόμβου, οὗ τινος τὸ κρέας ἐγὼ ἔφαγον ἀγρεύσας μετὰ σκέψεως, ἐν ταῖς πέτραις τοῦ Ἰκαρίου πελάγους. μέγας δὲ ἦν ὁ ςρόμβος τοσοῦτον, ὅτι τὸ κρέας αὐτοῦ διέκοψα εἰς πέντε μερίδας, ἃς ἔλαβον ἄνθρωποι πέντε ὄντες. ὁ δὲ Μενάλκας τὸ κόχλον λαβὼν, ἐπὶ τούτῳ ἡδέως ἐγέλασεν.

28. ΒΩΚΟΛΙΚΑΙ. Ὁ λόγος ἐκ τοῦ συννομέως, ἢ ἐκ τοῦ Θεοκρίτου. ὦ Μοῦσαι τὸ μέλος τῆς ᾠδῆς τῆς παρ᾽ ἡμῖν ἐκφήνατε, μήπως μου ἐπὶ γλῶσσαν φλύκταινα φύηται. ἐκείνοις γὰρ εἴωθε γίνεσθαι τοῖς μηδὲν πρᾶγμα εὔλογον κρίνουσι.

30. ΜΗΚΕΤ᾽. Ὁ λόγος πρὸς τὴν Μοῦσαν. ἰδίως δὲ, τὸν λόγον ποιησάμενος πρὸς πάσας, εἰς μίαν κατέκλινεν. ἢ ὁ λόγος πρὸς τὸν Δάφνιν,

ὃ καὶ κρεῖττον. Ἄλλως. Μηκέτ' ἐπὶ γλώσσης. Εἴθε ἡ σὴ γλῶττα μηκέτι ἐμποδισθείη· ἐμπόδιον δὲ τῆς γλώττης αἱ ὀλοφύγδονες· τουτέστιν, ὑπὸ φυμάτων μηκέτι ἐμποδισθείη ἡ σὴ γλῶττα. ΟΛΟΦΥΓΔΩΝ δέ ἐστιν, ἡ φλυκτώδης φύσκα. λέγουσι δὲ αὐτὴν οἱ Ἀττικοὶ ὀλοφυκτίδα. ὅταν δὲ αὕτη γένηται ἐπὶ τῇ γλώττῃ, εἰώθασι λέγειν αἱ γυναῖκες ὡς ἀποτεθεῖσάν σοι μερίδα οὐκ ἀποδεδώκασιν. ἢ κατά τινας ὀλοφυγδόνες εἰσὶ φύματα, ἤγουν ἀναβλαστήματα ἐπὶ τῆς ῥινὸς γινόμενα.

33. ΤΑΣ. Ἧς τινος ᾠδῆς ὁ οἶκος ὅλος γένοιτο πλήρης. οὔτε γὰρ ὕπνος ἡμῖν γλυκερώτερος, οὔτε τὸ ἔαρ ἐξαίφνης ἐλθὸν, γλυκὺ, ὅσον ἡ μουσουργία.

35. ὩΣ ΜΕΝ ὉΡΗΤΕ. Γράφεται καὶ, οὓς γὰρ δρῶσαι, καὶ οὓς μὲν ὁρεῦντι· τουτέστιν, οἷς μὲν ἐστὲ φίλαι ὦ Μοῦσαι, χαίρουσιν. ἐκεῖνοι δὲ οὓς τινας οὐ βλέπετε δηλονότι, διὰ τοῦ ποτοῦ προσέβλαψεν ἡ Κίρκη. διὰ τὸν Ὀδυσσέα φησίν· ὅν τινα οὐ κατέθελξε τὰ τῆς Κίρκης φάρμακα. τοὺς δὲ ἑταίρους ἀγνώμονας ὄντας καὶ ἀπερισκέπτους, ἀπεθηρίωσεν ὁ κυκέων. συώδεις γὰρ ἦσαν, καὶ ἀμαθεῖς· καὶ ὑπὸ τῆς Κίρκης δυνάμενοι τῷ ποτῷ μεταμορφωθῆναι εἰς ἄλλα ζῶα.

36. (Δαλήσατο δὲ ἀντὶ τοῦ ἐδίδαξε. Δαλεῖς γὰρ ἀμαθεῖς.)

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Τοῦ Δεκάτου Εἰδυλλίου.

Προσδιαλέγονται ἀλλήλοις ἐν τῷ θερίζειν Μίλων καὶ Βάττος. Ἐρῶν δ' ὁ Βάττος Βομβύκας αὐλητρίδος, Πολυβώτου τινὸς εἴτε θυγατρὸς εἴτε θεραπαίνης, ὀκνηρῶς ἐργάζεται. καὶ διὰ τοῦτο συνθανομένου τοῦ Μίλωνος, τί οὕτω βραδέως θερίζει, ὁ Βάττος τὸν αὐτοῦ ἔρωτα δηλοῖ, καὶ ᾠδὴν εἰς τὴν ἐρωμένην αὐτοῦ ἀπαγγέλλει. Παυσάμενον δὲ τῆς ᾠδῆς αἰνεῖ ὁ Μίλων, ὡς πρέπουσαν ἐργάτῃ ᾠδὴν εἴρηκεν.

ἘΡΓΑΤΙΝΑ. Ἡ εὐθεῖα, ὁ ἐργατίνης, καὶ κλίνεται τοῦ ἐργατίνου. ὡς ὁ Χρύσης, ὦ Χρύση, καὶ ὦ Χρύσα. ΒΟΥΚΑΙΟΝ, οἱ μὲν τὸν θεριστὴν ἤκουσαν, ἀπὸ βοῦ ἐπιτατικοῦ μορίου, καὶ τοῦ καίνω, τὸ κόπτω καὶ θερίζω. ὁ μεγάλως καίνων, ἢ σὺν βοῇ, καὶ ᾠδῇ. (τινὲς δὲ τὸν βουκόλον.) βέλτιον δὲ τὸν ἀροτῆρα ἀκούειν, τὸν σὺν τοῖς βουσὶ καίνοντα τὴν γῆν καὶ τέμνοντα, ὑποκοριστικῶς δὲ εἴρηται. Δίφιλος δὲ ἐν Πρώτῳ τῶν Νικάνδρου Θηριακῶν, κύριον ὄνομα τὸν Βουκαῖον λέγει. ΟΙΖΥΡΟΣ δὲ ὁ ταλαίπωρος· καὶ γίνεται ἀπὸ τοῦ ὀϊζύς, ἡ κακοπάθεια. τὸ δὲ ἑξῆς, ὦ ἐπίπονε καὶ ταλαίπωρε θεριστὰ, τί δὴ πέπονθας; οὔτε τὴν εὐθεῖαν τάξιν ὡς πρότερον διατηρεῖς, οὐδ' ἅμα τῷ πλησίον λήϊον θερίζεις, ἀλλὰ καθυστερεῖς· ἢ οὔτε ὁμοῦ τοῖς ἄλλοις θερίζεις θερισταῖς δηλονότι, ἀλλ' ὕστερος ἔρχῃ.

2. ὌΓΜΟΝ. Ὄγμος κυρίως, ἡ ἀπὸ τοῦ ἀρότρου τομή. ἤγουν, ἡ αὔλαξ, ἀπὸ τοῦ διοίγεσθαι τὴν γῆν ὑπὸ τοῦ ἀροτριῶντος. νῦν δὲ κεῖται ὁ λόγος, ἐπὶ τῆς κατ' εὐθὺ τάξεως τοῦ θερισμοῦ.

Ἀλ-

"Αλλως. ὄγμον τὴν αὔλακα παρὰ τὸ διοιχθῆναι τὴν γῆν. οἱ δὲ τάξιν, οἱ δὲ τὸν ὄρχον, οἱ δὲ τὸν χόρτον. κυρίως δὲ ἡ ἐπ' εὐθὺ τοῦ ἀρότρου τομή. καὶ ἔςιν ὄγμος, οἷον ἀπὸ τοῦ διοίγεσθαι τὴν γῆν ὑπὸ τοῦ ἀροτριῶντος. νῦν δὲ κεῖται ἡ λέξις ἐπὶ τῆς εἰς εὐθὺ τάξεως τοῦ θερισμοῦ. ὡς καὶ "Ομηρος· "Ογμον ἐλαύνωσιν ἀνδρὸς μάκαρος κατ' ἄρουραν.

3. ΛΑΙΟΤΟΜΕΙΣ. 'Αντὶ τοῦ θερίζεις καὶ γίνεται ἀπὸ τοῦ λήϊον, τὸ χωράφιον, τροπῇ τοῦ η εἰς α, καὶ συναιρέσει τοῦ ι, λαῖον, καὶ τοῦ τέμνω. καὶ γίνεται λαιοτομῶ, δηλονότι τὸ λήϊον τέμνω. ΚΑΚΤΟΣ δὲ εἶδος ἀκάνθης.

5. ΔΕΙΛΑΝ. Δείλη ἑῴα, ὅτε ἀνατέλλει ὁ ἥλιος· δείλη δὲ ὀψία, ὅτε πρὸς δυσμὰς κατέρχεται. ποταπὸς γενήσῃ κατὰ μεσημβρίαν καὶ δείλην, ὃς νῦν ἀρξάμενος, οὐ μειοῖς καὶ ἐλαττοῖς τὸν ςίχον τοῦ θέρους; τὸ γὰρ 'ΑΠΟΤΡΩΓΕΙΣ τοῦτο δηλοῖ. ("Αλλως. Ποταπὸς ἔσῃ προϊούσης ἡμέρας, ὅτι νῦν ῥαθυμεῖς τῆς ἐργασίας ἀρχόμενος; Καὶ εἴπέρ σε καὶ τὸ καῦμα ἐκλύει περὶ τὴν δείλην;) "Αλλως. πῶς φησιν οὐκ ἀργότερος ἔσῃ προϊούσης τῆς ἡμέρας, ὅτε νῦν ῥαθυμεῖς τῆς ἐργασίας ἀρχόμενος. καὶ οὐκ ἀποτέμνεις τῆς αὔλακος οὐδέν. "ΑΥΛΑΚΑ δὲ, τὸν ὄγμον φησί· τὸ κοινῶς λεγόμενον ὀρδίνιον.

7. 'ΟΨΑΜΑΤΑ. Τουτέςι μέχρις ὀψίας θερίζων καὶ κακοπαθῶν, καὶ μὴ ἐνδιδούς. ἢ ὁ ἀργὸς ὁ ὀψὲ καὶ μόλις θερίζων. ἢ ὁ καρτερικὸς, ὁ μέχρις ὀψίας δείλης τὸ θέρος ὑπομένων. ἢ τοῦτο λέγει, ἐπεὶ ὁ Μίλων ἐν ἀρχῇ τὸν Βάττον ἔφη ἐκλελῦσθαι. ὀψαμάτην τὸν Μίλωνα ὁ Βάττος καλεῖ, τουτέςι μέχρις ὀψίας θερίζοντα, καὶ μὴ ἀποκάμνοντα. ΠΕΤΡΑΣ. Οἷον, πέτρινε, λίθινε, σκληρότατε· 'ΑΤΕΡΑΜΝΟΥΣ γὰρ τοὺς σκληροὺς φα-

φασὶ, τοὺς μὴ τέρενας· ἐπεὶ τέρεν τὸ ἁπαλόν. καὶ τὰς πέτρας τὰς μὴ τειρομένας, καὶ ἀτέραμνα ὄσπρια, τὰ ἀνέψητα.

11. ΧΑΛΕΠΟΝ. Παροιμία τοῦτό ἐστιν, ἐπὶ τῶν γευσαμένων ἐφετοῦ τινος, δυσαποσπάστως δὲ ἐχόντων τῆς συνηθείας, λεγομένη· ἥ τις καὶ ἑτέρως λέγεται. χαλεπὸν, φασι, μαθοῦσα κύων σκυτοτραγεῖν. ὥσπέρ, φησιν, ὁ γευσάμενος χορίου κύων δυσαποδίωκτός ἐστιν, οὕτω καὶ ὁ ἀγροῖκος ἐρωτικοῦ πάθους γευσάμενος.

12. ἈΛΛ'. Σὺ μέν φησιν ἀπείρατος ἔρωτος τυγχάνεις. ἐγὼ δὲ ἐρῶ ἕνδεκα ἡμέρας ἤδη.

13. ΠΙΘΩ. Τουτέστιν, οὕτως ἐν περιουσίᾳ ζῇς, ὥστε σε καὶ ἐρᾶν. ἢ εἰρωνευόμενός φησιν, ἐκ περιουσίας, ἀπὸ πλήρους πίθου ἀντλεῖς, καὶ οὐκ ἐκ λαγήνων. ἐγὼ οὐδὲ ὄξος ἔχω. Ἄλλως. Ἐκ πίθω ἀντλεῖς. παροιμία ἐπὶ τῶν ἐν περιουσίᾳ ζώντων, ἀφθόνων φησὶ καὶ πλουσίων ἀπολαύεις τῶν πραγμάτων. ὁ γὰρ οἴνου κορεννύμενος, πρὸς ἀφροδίσια ἐκκαίεται ἅτε ἀργίᾳ συζῶν, ὁ δὲ μήδ' ὄξος ἔχων πιεῖν, καὶ τῷ πόνῳ μαχόμενος, οὐκ ἐρᾷ.

14. ΤΟΙΓΑΡΤΟΙ. Πάλαι φησὶν, ἀπὸ τοῦ σπόρου πάντα μοι ἦν καλὰ, οὐ μόνον τὰ ἔνδον, ἀλλὰ καὶ τὰ ἀπὸ θυρῶν· νῦν δὲ διὰ τὸν ἔρωτα, οὐ μόνον τὰ πόῤῥω, ἀλλὰ οὐδὲ τὰ πρὸ θυρῶν μου εἰσὶν ἐσπαρμένα, ἀλλὰ ἄσπορα μένουσι διὰ τὸν ἔρωτα. Ἄλλως. ἌΣΚΑΛΑ. τουτέστιν, ἅπερ ἔσπειρα, μετὰ τὸν σπόρον ἠμελημένα ἐστὶν ἐς τοσοῦτον, ὅτι καὶ ἀσκάλευτά εἰσιν. σκαλεύω δὲ τὸ χωράφιον, ὅτε σκαλίσι καθαίρω αὐτό. σκαλὶς δὲ, σκαλίδος, ἐργαλεῖον γεωργικὸν, τὸ κοινῶς λεγόμενον σκαλιστήριον.

15. ΤΙΣ. Ταῦτα ὁ Μίλων ἐρωτᾷ. εἶτα ὁ Βάττος ἐπάγει. ἁ Πολυβώτα· ἄδηλον δὲ, πότερον θυγατέρα ἢ θεράπαιναν τοῦ Πολυβώτου λέγει. ἢ

τοῦ Πολυβώτου οὖν φησι λυμαίνεταί με, ἢ τὴν πρώην θεριζόντων ἡμῶν παρ' ΙΠΠΟΚΟΩΝΤΙ, ἢ παρ' Ἱπποκίωνι (διχῶς γὰρ γράφεται ἐν τοῖς ἀντιγράφοις,) προσηύλει. καὶ τὸ μὲν παρ' Ἱπποκόωντι γράφων, λέγει τῷ ποταμῷ· τὸ δὲ παρ' Ἱπποκίωνι, λέγει οὕτω καλουμένῳ. (Ἄλλως· Τὶς ἔρασε, ὦ πολυβώτα; ὦ πλούσιε, συνεκδοχικόν. πολυβώτην δὲ εἶπεν αὐτὸν, διὰ τὸ πλεοναχῶς πολυβωτεῖν. Ὦ πολυβώτα, πολλοὺς ἔχων βόας. Ἄλλως. Τοιγαροῦν διὰ τὸ ὑπὸ τοῦ ἔρωτος ἑλκύεσθαι με ἀπὸ σπόρου, ἤγουν, ἀφ' οὗ ἔσπειρα, ἀτημέλητά εισι πάντα τὰ χωράφιά μου καὶ ἄσκάλιςα, οὐ μόνον τὰ πόῤῥω, ἀλλὰ καὶ τὰ πρὸ θυρῶν.)

17. ΕΥΡΕ. Παροιμίαι εἰσὶ, τὸ, εὗρε θεὸς τὸν ἀλιτρὸν, καὶ τὸ εὗρε θεὸς τὸν αἴτιον καὶ τὸ, ἔχεις ἅπερ ἐπεθύμεις. τὸ δὲ εὗρε θεὸς τὸν ἀλιτρὸν, λέγεται ἐπὶ τῶν διδόντων δίκην τῆς ἁμαρτίας. ὁ δὲ νοῦς· ἁμαρτωλῷ σοὶ ὄντι, δικαίως περιῆλθε τὸ θεῖον, ὅθεν καὶ περιπέπτωκας, οἷς ἐπεθύμεις κακοῖς. Ἄλλως. παροιμία ἐςὶ, λεγομένη κατὰ τῶν καυχωμένων, ὅτε ἐμπέσωσιν εἰς ἃ ἐκφεύγουσι.

18. ΧΡΟΙΖΕΤΑΙ. Γράφεται καὶ, χροΐξεῖται, ἀντὶ τοῦ συγχρωτισθήσεται, καὶ συγκοιμηθήσεται. ἁ ΚΑΛΑΜΑΙΑ δὲ, ἀντὶ τοῦ ἡ ἀρουραία. ἔςι δὲ ἀκρὶς ἐν τῇ καλάμῃ γινομένη, καὶ καλεῖται ΜΑΝΤΙΣ. ἴσως οὖν ὁ Θεόκριτος τὴν ἰσχνὴν εἰπεῖν θέλων, καὶ διεφθινηκυῖαν, τοῦτό φησιν ἢ τὴν ἐπιβλαβῆ καὶ χαλεπὸν ὁρῶσαν· Ἀρίςαρχος γὰρ ἐν ὑπομνήματι Λυκούργου Αἰσχύλου, τὴν ἀκρίδα φησὶ ταύτην, εἰ προσβλέψει τινὶ τῶν ζώων, ἐκείνῳ κακὸν γίνεσθαι· ἔςι δὲ χλωρὰ καὶ περιμήκεις τοὺς ἔμπροσθε πόδας ἔχουσα καὶ λεπτοὺς, καὶ συνεχῶς αὐτοὺς κινοῦσα. λέγει δὲ, ἡ μάντις ἡ καλαμαία κατὰ τὴν νύκτα χροΐξεῖται, καὶ πλη-

σιάσει τῷ χρωτί σοι, καὶ τοῦτο ἀντὶ τοῦ, ἡ ἐοικυῖα τῇ καλαμαίᾳ μάντις, συνευνασθήσεταί σοι: τινές φασιν εἰκάσαι τὴν Βομβύκην τῇ ἀκρίδι ταύτῃ, διὰ καὶ τὸ τὴν ἀκρίδα μέλαιναν εἶναι αὐτὴν, καὶ τὴν κόρην Σύραν. ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ὅτι ἀκρὶς συγκοιμηθήσεταί σοι, ἥ ἐςιν ἰσχνὴ, καὶ λεπτὴ, καὶ μέλαινα, λέγει ὅτι μάντις καλαμαία. τὴν ἀκρίδα οὖν φησι καλαμαίαν αὐτὴν δὲ καὶ μάντιν, ἢ ὅτι ἐν καιρῷ καλάμης ἐσθίει τὸν ςάχυν. ἢ ὅτι προμαντεύεται λιμὸν φαινομένη, ἢ ὅτι κακόχρους καὶ πρασίζουσα, οἷς ἂν ἐνατενίσῃ ζώοις, κακὸν προμηνύει. ἢ ἡ σὴ ἐρωμένη, ἡ ἐοικυῖα τῇ ἀκρίδι τῇ καλαμαίᾳ ὀνομαζομένῃ, τῇ πρὸς μαντείας ἐπιτηδείᾳ, περιβαλεῖται τὸν χρῶτά σου κατὰ τὴν νύκτα· τουτέςιν, ἡ ἰσχνὴ καὶ λεπτὴ, καὶ μακρόσκελος, συγκοιμηθήσεταί σοι. (Ἄλλως· μάντις ἡ καλαμαία, διὰ τὸ μὴ λευκὴν εἶναι, ὡς αἱ Σύροι καὶ Αἰγύπτιοι.)

19. ΤΥΦΛΟΣ. Τυφλὸν τὸν Πλοῦτόν φησιν, ἐπεὶ οἱ πλουτοῦντες πηρῶνται τὴν διάνοιαν. Δήμητρος δέ φασιν αὐτὸν εἶναι υἱὸν καὶ Ἰασίωνος, ἐπεὶ τῇ τῶν καρπῶν περιουσίᾳ, ἢ εὐφορίᾳ, ἡμῶν ἰᾶται τὴν ἔνδειαν. ὑπὸ Διὸς δὲ αὐτὸν πηρωθῆναί φασιν, (ὡς καὶ Ἀριςοφάνης,) ἵνα μὴ βλέπων, ἐπὶ τοὺς δικαίους μόνους ἔρχηται. οἱ δὲ τυφλὸν αὐτὸν φασι, διὰ τὸ ἄκριτον. Ἄλλως. Ὁ ἀφρόντιςος, ὡς πολυμέριμνος. τὸ γὰρ Ὠ ΦΡΟΝΤΙΣΤΟΣ ἀντὶ τοῦ ὁ ἀφρόντιςος. τὸ α ἐνταῦθα ἐπίτασιν σημαίνει. τοιοῦτόν ἐςι τὸ πάθος τῶν ἐρώντων· οἱ γὰρ ἐρῶντες, ἐκτήκονται ταῖς φροντίσι. Σημείωσαι ὅτι δύο οἱ παλαιοὶ τυφλά φασι, τὸν ἔρωτα, καὶ τὸν πλοῦτον. ὁ γὰρ ἐρῶν, ἔςιν ὅτε ἐρᾷ γυναικὸς δυσειδοῦς, ἥ τις δοκεῖ αὐτῷ καλλίςη εἶναι. ὅπερ ἐςὶ τυφλότης, ὥςε ὁ ἔρως τυφλός· ἤγουν, τυφλοποιός. ποιεῖ γὰρ τοὺς ἐρῶντας τὰ μὴ καλὰ, καλὰ ἡγεῖσθαι. ὡσαύτως

ῶς καὶ ὁ πλοῦτος τυφλός. παρέρχεται γὰρ τοὺς καλοὺς καὶ κοσμίους, καὶ δίδωσιν ἑαυτὸν τοῖς κακίςοις καὶ βδελυροῖς.

20. ΜΗΔΕΝ, Ὅρα ἵνα μηδὲν ἀλαζωνικὸν εἴποις.

21. ΜΥΘΕΥΜΑΙ. Οὐκ ἀλαζονεύομαι· σὺ δὲ μόνον θέριζε τὸ λήϊον· καὶ ἕνεκα τῆς κόρης, μελῴδει, τραγῴδει. οὕτω γὰρ ποιῶν, ἥδιον ἐργάσῃ· ὅτι μουσικός ποτε ὑπῆρχες.

22. (Καὶ τὶ φιλικὸν μέλος εἰς τὴν κόρην ἀνάκρουσον.)

24. ΜΩΣΑΙ. Ὦ Μοῦσαι Πιερίδες. ἤγουν, αἱ ἐν τῇ Πιερίᾳ οὖσαι· συνυμνήσατε σὺν ἐμοὶ τὴν λεπτὴν παῖδα· ὧν τινων γὰρ πραγμάτων ἅψησθε θεαὶ, πάντα καλὰ ποιεῖτε.

26. ΣΥΡΑΝ. Συριάναν σε ὀνομάζουσι πάντες, λεπτὴν καὶ μέλαιναν ὑπὸ τοῦ ἡλίου. (Σύραν καλοῦσι πάντες, διὰ τὸ ἥκιςα λευκὴν αὐτὴν εἶναι.) ἉΛΙΟΚΑΥΣΤΟΝ, τὸ ὑπὸ ἡλίου κεκαυμένον. μελίχρουν δὲ, ἤγουν ἐοικυῖαν κατὰ τὸ χρῶμα μέλιτι, τουτέςι σιτόχρουν· τοιοῦτον γάρ ἐςι καὶ τὸ χρῶμα τοῦ σίτου, ὡς καὶ τοῦ μέλιτος. ἢ οἱ μὲν ἄλλοι Σύραν σε καλοῦσιν, ἐγὼ δὲ ΜΕΛΙΧΛΩΡΟΝ, οἷον, μελανοχρῶτα ἠρέμα, καὶ οὐ λίαν μέλαιναν.

28. ὙΑΚΙΝΘΟΣ. Τὴν ὑάκινθόν φασιν, ἀπὸ τοῦ αἵματος τοῦ Αἴαντος ἀναδοθῆναι, τοῦ ἐν Τροίᾳ μανέντος, διὰ καὶ τοῦτο ἔχειν ἐγγεγραμμένον, αἴ, αἴ, τὴν ἀρχὴν τοῦ ὀνόματος τοῦ Αἴαντος. διὰ τοῦτο οὖν καὶ ΓΡΑΠΤΗΝ νῦν αὐτὴν εἶπεν. ἡ γραπτὴ ὑάκινθος, ἡ ἔχουσα ἐν ἑαυτῇ γεγραμμένα γράμματα θρηνώδη, δηλονότι τὸ, αἴ, αἴ, εἶναι δὲ σύμβολον τῶν ἐπὶ τῷ Αἴαντι μυθολογουμένων. φῦναι γὰρ ἐκ τοῦ αἵματος αὐτοῦ φασι τὴν ὑάκινθον, ὅτε ἐμάνη ἐπὶ Τροίαν, περιπεσὼν τῷ ξίφει. ὅθεν καὶ τὸ πάθος τοῦ Αἴαντος ὑποφαίνει. εἰς τὸν Εὐφορίωνα Φείδων εἶπεν· [ἢ εἰς

τὸν Εὐφορίωνα ἀοιδὸν εἶπε· διττῶς γὰρ ἐν ταῖς παρ' ἡμῖν γράφεται.] Πορφυρέη ὑάκινθε, σὲ μὲν μία φάτις ἀοιδῶν, Ῥοιτείῃς ἀμάθοισι δεδουπότος Αἰακίδαο, Εἴαρος ἐντελλομένου γεγραμμένα κωκύουσιν.

29. ΠΡΩΤΑ. Ἤγουν κατὰ τὴν πρώτην τάξιν ἀριθμοῦνται, καταλέγονται.

30 ΚΥΤΙΣΟΝ. Ὁ κύτισος, φυτὸν, ὃ νεμόμεναι αἱ αἶγες γάλακτος πλήθουσιν. ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ διώκει, ἤγουν ζητεῖ.

31. ΓΕΡΑΝΟΣ. Ἀρχομένου γὰρ σπόρου, αἱ γέρανοι φαίνονται. ἐγὼ δὲ ἐπί σοι μανίαν ἔχω.

32. ΑΙΘΕ. Εἴθε ἐκεκτήμην τὰ Κροίσου, ἀμφότεροι ἂν ἦμεν ὥσπερ χρυσοῖ τῇ Ἀφροδίτῃ. τὸ δὲ ΠΕΠΑΣΘΑΙ, ἀντὶ τοῦ κεκτῆσθαι.

35. ἈΜΥΚΛΑΣ. Ἀμύκλαι πόλις Λακωνικῆς ἔθνος, καὶ Ἀμυκλαῖον παιδίον, τὸ ἐκ τῶν Ἀμυκλῶν. καὶ Ἀμύκλαι εἶδος ὑποδήματος, ὡς ἐνταῦθα, ἀπὸ Ἀμυκλαίου τοῦ πρώτου ὑποδήματα εὑρόντος. γράφεται καὶ, σχῆμα δ' ἐγώ καὶ ἔστιν ὁ νοῦς τοιοῦτος. ὀρχούμενος δὲ ἐγὼ ἐν τῇ εἰκόνι, ἐποίουν ἐμαυτὸν ἔχοντα Λακωνικὰ ὑποδήματα. ἡ ἐμὴ στήλη ἐφαίνετο ἂν ἔχουσα σχῆμα ὀρχηστοῦ, καὶ ἐν ἀμφοτέροις ποσὶν ὑποδήματα.

36. ὉΙ Οἱ μὲν πόδες σου ἀστράγαλοι εἰσίν, οἷον, εὔρυθμοι, καὶ ὀρθοί· ἢ λευκοὶ ὡς οἱ ἀστράγαλοι (κυβευόντων.)

37. ΤΡΥΧΝΑ. Ἡ τρύχνος. τοῦτο ἐπὶ τρυφερότητος τάσσεται. ἤγουν, ἡ φωνή σου δὲ μαλακὴ, ἐοικυῖα τρύχνῳ. τρύχνος δὲ καὶ τρύχνη, εἶδος λαχάνου, ἡ κοινῶς λεγομένη ἀγριομελιντζάνα, ἱκανῶς μαλακοῦ. καὶ λέγεται στρύχνος. ὁ δὲ Θεόκριτος ἐξέβαλε τὸ σ διὰ τὸ μέτρον, τρύχνον εἰπών. ΟΥΚ ἜΧΩ. Ἀντὶ τοῦ ἀγνοῶ, εἰ μὴ

ἄρα

ἄρα ἀμίμητον αὐτὸν ἔχεις, ὡς μηδὲ εἰπεῖν τινὰ ἀξίως.

38. ΚΑΛΑΣ. Τοῦτο ὁ Μίλων εἰρωνευόμενος ἐν ἤθει φησί. συγκέκοφε δὲ τὸ ὄνομα· τὸν βουκαῖον, βοῦκον καὶ βῦκον εἰπὼν ὑποκοριστικῶς.

39. ὩΣ. Καὶ τοῦτο κατ' εἰρωνείαν. ὡς εὖ τὸ τῆς ἁρμονίας εἶδος ἐρύθμησεν ὁ βουκαῖος.

40. ΠΩΓΩΝΟΣ. Πώγωνα, τὰ γένεια φησίν. ὁ δὲ λόγος ὑβριστικὸς, ὅτι τὰ γένειά σου μωραίνουσιν. ἠλιθίως γὰρ αὐτὰ ἀνέφυσας.

41. ΘΑΣΑΙ. Τὸ τῆς εἰρωνείας ἐξέφηνεν ὁ Μίλων, καταγελῶν αὐτοῦ, ὅτι ἐργάτης ὢν ἐρωτικὸν ᾖδει. δυνατὸν δὲ ταῦτα λέγειν καὶ τὸν βουκαῖον. θέασαι δέ φησι καὶ ταύτην τὴν τραγῳδίαν τοῦ Λυτιέρσου ἣν μέλλω ᾄσαι. Ἱστορία. Οὗτος δὲ ὁ Λυτιέρσης, ᾤκει Κελαιναῖς τῆς Φρυγίας, υἱὸς τυγχάνων νόθος τοῦ Μίδου. γεωργὸς δὲ ὢν, τοὺς παριόντας τῶν ξένων εὐωχῶν, ἠνάγκαζε θερίζειν μετ' αὐτοῦ, εἶτα ἑσπέρας ἀποτέμνων αὐτῶν τὰς κεφαλὰς, τὸ λοιπὸν σῶμα ἐν τοῖς δράγμασι συνελὼν ᾖδεν. Ἡρακλῆς δὲ ὕστερον τοῦτον ἀποκτείνας, ἔῤῥιψεν εἰς τὸν Μαίανδρον ποταμόν. ὅθεν καὶ νῦν οἱ θερισταὶ κατὰ Φρυγίαν, ᾄδουσιν αὐτὸν ἐγκωμιάζοντες, ὡς ἄριστον θεριστήν. τοῦτον δέ φησιν Ἀπολλόδωρος ᾠδὴν εἶναι θεριστῶν, λέγων οὕτω. Καθάπερ ἐν μὲν θρήνοις Ἰάλεμος, ἐν δὲ ὕμνοις Ἴουλος, ἀφ' ὧν καὶ τὰς ᾠδὰς αὐτὰς καλοῦσιν, οὕτω καὶ τῶν θεριστῶν ᾠδὴ Λυτιέρσας. εἶτα ἑξῆς ᾄδων ὁ Βάττος τὴν τοῦ Λυτιέρσου ᾠδὴν, φησί. (Ἄλλως· Θέασαί, φησι, καὶ ταύτην μὲν τὴν τραγῳδίαν, ἣν περὶ τοῦ Λυτιέρσα μέλλω ᾆσαι.)

42. ΔΑΜΑΤΕΡ. Αὕτη ἐστὶν ἡ τοῦ Λυτιέρσου ᾠδή.

44. ΣΦΙΓΓΕΤ'. Ἀπέστρεψε τὸν λόγον πρὸς τοὺς ἐπο-

ἐπομένους, καὶ τὰ θεριζόμενα συνδεσμοῦντας· ΔΡΑΓΜΑΤΑ δὲ τὰ πληροῦντα τῶν σαχύων τὴν ἀριστερὰν, παρὰ τὸ δράττειν. ὅθεν καὶ δραχμὴ, ἡ πληροῦσα τὴν χεῖρα τῷ κέρματι. ᾿ΑΜΑΛΗ δὲ συνέστηκεν ἐκ δραγμάτων ἑκατὸν, ἢ καὶ διακοσίων.

45. ΣΥΚΙΝΟΙ. Ἤγουν ἀσθενεῖς, καὶ ἀχρεῖοι, ὅτι τὸ τῆς συκῆς ξύλον, εὔθραυστον, ἀσθενὲς, καὶ ἀδύνατον. ὅθεν καὶ παροιμία, συκίνη ἐπικουρία, ἡ μηδὲν ὠφελοῦσα· ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς συκῆς.

46. ΒΟΡΕΗΝ. Παρατετηρημένον λέγει, τοὺς τὰς ἀμάλλας θημονοθετοῦντας, οὕτω τιθέναι, ὥστε τοὺς στάχυας ἐμπνεῖσθαι ὑπὸ τοῦ ζεφύρου, ἢ βορέου. τὸν γὰρ κόκκον ἐνδοτέρω ὄντα οὕτω συμβαίνει πιαίνεσθαι ἐμπνεόμενον. ΚΟΡΘΥΟΣ δὲ, τοῦ ἐκ τῶν ἀμαλῶν συγκειμένου θημῶνος. Ἄλλως. Κόρθυν, τὸν σωρὸν λέγει. ὅταν δὲ τὰ δράγματα τεθῇ, τοὺς στάχυας σωρεύουσι πρὸς ἀλλήλους νενευκότας ἔσωθεν. τὰ δὲ κῶλα αὐτῶν, ἅ τινες αὐλοὺς καλοῦσιν, ἔξω ἐστραμμένα ἐῶσιν, ὅπως διὰ τῶν αὐλῶν ὁ σῖτος ῥιπιζόμενος πιαίνηται, καὶ ἄβροχος καὶ ἄσηπτος διαμείνῃ. ἡ κόρθυς δὲ, κλίνεται τῆς κόρθυος· ὡς ἡ πίτυς, τῆς πίτυος.

48. ΣΙΤΟΝ. Ἑτέρα παραίνεσις. Δεῖ τοὺς ἀλοῶντας μεσημβρίας ἀλοᾷν. ἐπιτηδειότατος γάρ ἐστιν ὁ μεσημβρινὸς καιρὸς πρὸς τὸ ἀλοᾷν. Φλέγοντος γὰρ τοῦ ἡλίου τηνικαῦτα τὴν καλάμην, τὸ ἄχυρον συμβαίνει λεπτότερον γίνεσθαι. ΚΑΛΑΜΗ δὲ, τὸ κατωτέρω τοῦ στάχυος. ὅσον τε σὺν τῷ στάχυϊ τέμνεται, καὶ ὅσον ἐν τῇ γῇ ἄτμητον ὑπολιμπάνεται.

50. ᾿ΑΡΧΕΣΘΑΙ. Δεῖ φησι τοὺς ἀλῶντας, μεσημβρίας ἀλοᾷν. τοὺς δὲ ἀμῶντας, ἄρτι λευκαινομένης τῆς ἠοῦς ἄρχεσθαι τοῦ ἀμητοῦ· λήγειν δὲ ἐπισκιαζομένης ἤδη τῆς γῆς.

51. ᾿ΕΛΙΝΝΥΣΑΙ. Ἤτοι μέσου τῆς ἡμέρας ἠρε-

ἠρεμεῖν, βραδῦναι· τὸ θέμα, ἐλιννύω τὸ βραδύνω· οὐκ ἀσκόπως δὲ τοῦτο λέγει. ὁ γὰρ κορυδαλλὸς τῶν ὀρνέων πρῶτος περὶ τὸ λυκόφως ἐπὶ τὰς νομὰς ἀφικνεῖται, καὶ τελευταῖος ὑποστρέφει.

52. ΕΥΚΤΟΣ. Μακάριος. ἐπισκώπτει δὲ τὸν ἐργοδότην, ὡς μὴ αὔταρκες ποτὸν παρεχόμενον. εὐκτὸς δὲ, ὁ εὐχῆς ἄξιος, καὶ εὐκταῖος. ἀπευκτὸς δὲ καὶ ἀπευκταῖος, ὁ μισητός.

54. ΚΑΛΛΙΟΝ. Ὁ λόγος πρὸς τὸν ἐπιστάτην τῶν θεριστῶν, ὀλίγην τροφὴν αὐτῷ παρεχόμενον. Ἄλλως. τὸ ἘΠΙΜΕΛΗΤΑ, ἀντὶ τοῦ ὦ ἐργοδότα· ὃν δὴ ἐργοδότην φιλάργυρόν φησι τὸ δὲ τὸν ΦΑΚΟΝ ἙΨΕΙΝ, παρ' ὑπόνοιαν. ἔδει γὰρ εἰπεῖν τὸ κρέας· ἤ, κάλλιον, ὦ ἐπιστάτα, ἕψειν σε τὸν φακὸν ὁλόκληρον. καὶ ὅρα ἵνα μὴ ἘΠΙΤΑΜΗΣ, ἤγουν, σχίσῃς τὴν χεῖρα, καταπρίων αὐτὸν δηλονότι, ὡς οἱ τὸ κύμινον. καθὰ εἰώθαμεν τοὺς ἄγαν φειδωλοὺς, κυμινοπρίστας καλεῖν. σκώπτει δὲ αὐτὸν ὁ λόγος ὡς φειδωλόν.

56. ΤΑΥΤΑ. Τινὲς ἐκ τοῦ Μίλωνος λέγουσιν εἶναι τὸν λόγον. ἀπὸ τοῦ, ἢ καλὰς ἄμμε ποῶν ἐλελήθει βῶκος ἀοιδὰς, μέχρι τέλους τοῦ εἰδυλλίου. ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅτι ἐκ τοῦ Μίλωνός ἐστιν ὁ λόγος, τὸ, ἢ καλὰς ἄμμε ποῶν, μέχρις, ὤμοι τοῦ πώγωνος, ὃν ἀλιθίως ἀνέφυσας. τὸ δὲ μετὰ ταῦτα, ἤγουν τὸ, θᾶσαι δὴ καὶ ταῦτα τὰ τῶ θείω Λυτιέρσα, λέγουσι τὸν Βάττον λέγειν μέχρι τοῦ, μὴ ἐπιτάμῃς τὴν χεῖρα καταπρίων τὸ κύμινον. τὸ δὲ ἑξῆς, ὡς ἀπὸ τοῦ Μίλωνος. ἤτοι τὸ, ταῦτα χρὴ μοχθεῦντας, καὶ τοὺς μετὰ ταῦτα δύο στίχους. Ἄλλως. Ταῦτα χρὴ μοχθεῦντας. Ταῦτα τὰ μέλη τὰ προειρημένα δηλονότι, χρὴ τοὺς θερίζοντας ᾄδειν, καὶ οὐχὶ ἐρωτικὰ ὥσπερ σὺ ποιεῖς βουκαῖε δηλονότι. ἢ ἐνδέχεται τοὺς θερίζοντας τοῦ θερισμοῦ φροντίζειν, καὶ μὴ τοῦ ἔρω-

[illegible] τοῦ [illegible] εἰ δὲ καὶ τοῖς [illegible]

[illegible] Βάττε [illegible] λέγων [illegible] ΑΙΘΗΡΟΝ, [illegible] ἔρωτα [illegible] τῇ [illegible]

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Τοῦ [illegible] Εἰδυλλίου

[illegible] τὸν [illegible] τὰ γένος, [illegible] πρὸς [illegible]

[illegible] ὁ Κύκλωψ πρὸς [illegible] τῆς Γαλατείας ἔχρῆτο. καὶ [illegible] τὸν Κύκλωπα [illegible] τῆς Γαλατείας ἔρωτι, καὶ ἐντελ[illegible] τὸν ἔρωτα [illegible] Καλ-

λι-

Λίμαχος· Ὡς ἀγαθὸς Πολύφαμος ἀνεύρατο τὰν ἀοιδὰν, Αἱ μοῦσαι τὸν ἔρωτα κατίσχυνον. Ἄλλως. Ὦ Νικία, οὐδεμία θεραπεία ἄλλη ἐςὶ πρὸς τὸν ἔρωτα, παρὸ αἱ μοῦσαι. αὗται γὰρ θεραπεύουσι τὸν ἔρωτα. τὸ δὲ τοιοῦτο φάρμακον, κοῦφον καὶ χάριεν γίνεται εἰς τοὺς ἀνθρώπους· δύσκολον δὲ κατὰ τὴν εὕρεσιν. γινώσκεις δὲ καὶ σὺ τοῦτο ἐπιςημένως, ὡς ἰατρὸς καὶ φίλος ταῖς μούσαις. καὶ τούτου παράδειγμα ὁ Κύκλωψ. εὐκολώτατα γὰρ ἐκεῖνος ἐθεράπευε τὸν ἔρωτα μελουργῶν, καὶ ταῖς μούσαις προσέχων, ὅτε ἠράσθη τῆς Γαλατείας νέος ὢν, καὶ ἄρτι τὴν ἔκφυσιν τῶν γενείων ἐν τῷ πώγωνι δεικνύων. ἐκινήθη δ' εἰς ἔρωτα, οὐχ ὑπὸ μήλων, ἢ ῥόδων, ἢ ὑπὸ φαύλων τινῶν, λέγω ΚΙΚΙΝΩΝ, τουτέςι τριχῶν, ἀλλ' ὑπ' ὀλοῶν μανιῶν. ὥςε καὶ τὰ προσόντα αὐτῷ ἡγεῖσθαι πάρεργα. καὶ γὰρ αἱ ὄϊες, αὐτοῦ ᾄδοντος ἐπὶ τῆς ἠΐονος, ἐκ τῆς νομῆς μόναι ἐπανῆλθον εἰς τὸ ΑΥΛΙΟΝ, τουτέςιν εἰς τὴν μάνδραν· αὐτὸς δὲ καθήμενος, ᾖδεν ἔχων ἐκ τῆς Ἀφροδίτης ἐγκάρδιον ἕλκος, ὅπερ ἐνέπηξε τῷ ἥπατι αὐτοῦ. Ἰςέον, ὅτι τῶν φαρμάκων τὰ μέν εἰσι ΧΡΙΣΤΑ, ἤγουν, ἅπερ χριόμεθα εἰς θεραπείαν. τὰ δὲ ποτὰ, ἤγουν, ἅπερ πίνομεν· τὰ δὲ ἘΠΙΠΑΣΤΑ, ἤγουν, ἅπερ ἐπιπάττομεν.

3. ΚΟΥΦΟΝ. Τὸ κατὰ φιλοσοφίαν ἔρξιν, κουφότατον παρέχει τὸ πάθος· ἤγουν, συντόμως γίνεται ἡ σοφία, καὶ σύντομον τὸ μουσικὸν εἶναί τινα.

4. ʽΕΥΡΗΝ. Τὴν φιλοσοφίαν λέγει, ἢ τὴν παιδείαν, ὅτι οὐκ ἔςιν εὐχερὲς περιγενέσθαι φιλοσοφίας, ἢ παιδείας.

7. ΟΥΤΩ. Τοῦτον γὰρ τὸν τρόπον ῥᾷστον διῆγε καὶ ὁ παρ' ἡμῖν Κύκλωψ διὰ τῶν ᾠδῶν. τὸ δὲ ΠΑΡ' ἩΜΙΝ ἐπὶ τῆς Σικελίας φέρει. καθὸ καὶ

Συῤῥακούσιός ἐςι. δοκεῖ δέ τισιν, ὅτι καὶ ἡ πλάνη τοῦ Ὀδυσσέως, περὶ Σικελίαν που γέγονε.

10. ΗΡΑΤΟ. Εἰς ἔρωτα ἐκινήθη· ἠράσθη οὐκ ἐλαφρῶς, ὥςε μῆλα διδόναι, ἢ ῥόδα, ἢ ἕτερόν τι εἰς τὸ καλλωπίζειν, ἢ ἠράσθη οὐκ ἐλαφρῶς, καὶ τῶν κατὰ μέρος αὐτῆς, οὔτε ῥόδων, οὔτε μήλων ΜΗΛΩΝ μὲν ἐπὶ τῆς ὄψεως· ῥόδων δὲ, τῆς γυναικείας ἥβης. παρόσον καὶ ῥοδωνιὰν αὐτὴν ἐσθ' ὅτε λέγει. ὡς Κρατῖνος ἐν Νεμέσει· Ὥς τ' οὖν ἐσθίων τοῖς σιτίοις ἥδομαι ἅπαντα δ' εἶναι δοκεῖ ῥοδωνιὰ, καὶ μῆλα, καὶ σέλινα, καὶ σισύμβρια. ΚΙΚΙΝΟΙΣ. Τοῖς μαλίοις, τῇ κομῇ. ὡς καὶ ὁ Κωμικὸς κέχρηται· Ὥσπερ ἐγχέλεις χρυσοῦς ἔχων κικίνους

13. ΑΥΤΑΙ. Αὗται ἀντὶ τοῦ μόναι, Ὅμηρος· Τυδείδης δ' αὐτὸς πονέων. ἀντὶ τοῦ αὐτόματος καὶ μόνος.

17. ΑΛΛΑ. Ἀλλὰ τετρωμένος ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης, εὗρε τὸ ΦΑΡΜΑΚΟΝ, τουτέςι τὴν θεραπείαν. Καθεζόμενος γὰρ ἐπάνω τινὸς πέτρας ὑψηλῆς, μέλη τινὰ συνετίθει ἐμμούσως, πρὸς τὴν θάλασσαν βλέπων.

19. ΑΠΟΒΑΛΛΗ. Μισεῖς, ἀποῤῥίπτεις. ἀποβάλλω γὰρ, τὸ ἀποῤῥίπτω. προσβάλλω, τὸ προσκρούω· ὡς τὸ, προσβάλλουσιν οἱ πολέμιοι τῷ τείχει τῆς πόλεως. περιβάλλω, τὸ ἐνδύω. ὅθεν καὶ περιβολὴ, τὸ ἔνδυμα.

20. ΠΑΚΤΑΣ. Τυροῦ πεπηγότος· ὃ οἱ Ἀττικοὶ τροφαλίδα καλοῦσι.

21. ΓΑΥΡΟΤΕΡΑ Αὐθαδεςέρα. γαῦρος γὰρ ὁ ἐπηρμένος, καὶ γαυριᾷ ῥῆμα, ἀντὶ τοῦ ἐπαίρεται, ἐκ τούτου συγκριτικὸν, γαυρότερος, καὶ γαυροτέρα θηλυκόν. ΦΙΑΡΩΤΕΡΑ. Σκληροτέρα ἀώρου ςαφυλῆς. ὈΜΦΑΞ γὰρ ἡ ἄωρος ςαφυλὴ, καὶ ἡ ἄωρος ἐλαία. ὅθεν καὶ ὀμφάκινον ἔλαιον, τὸ ἐξ ἀώρων

δένδρων ἐλαιῶν γενόμενον, ὃ δὴ πινόμενον, τοὺς ἐν τῇ κοιλίᾳ πλατείας ἕλμινθας ἀναιρεῖ.

24 ΠΟΛΙΟΝ Ἀντὶ τοῦ λευκόν οἱ γὰρ λύκοι, αἰθαλώδεις τὴν χροιάν. ἐπεὶ οὖν ἐκ μέλανος καὶ λευκοῦ εἰσι τὰ τοιαῦτα, εἶπε καταχρηςικῶς τοὺς λύκους λευκούς· ἢ πολιοὺς, ἀντὶ τοῦ γεραιοὺς, καὶ παλαιούς.

27. ΔΡΕΨΑΣΘΑΙ. Τὸ δρέψασθαι, κυρίως ἐπὶ βοτανῶν, καὶ ἐπὶ φύλλων δένδρων· καὶ λέγεται ἀεὶ παθητικῶς· τὰ γὰρ ἐνεργητικὰ ἄχρηςα. σημαίνει δὲ τὸ τέμνω. ἐκ δὲ τούτου τοῦ δρέπω ἀχρήςου, καὶ δρεπάνη, δι᾽ ἧς τοὺς ἀςάχυας δρέπομεν.

28. ΠΑΥΣΑΣΘΑΙ. Οὐ δύναμαι παύσασθαι ἐξ ἐκείνου τοῦ καιροῦ, καθ᾽ ὃν εἶδόν σε, οὔτε μετὰ τοῦτο, οὔτε μέχρι τοῦ νῦν.

33. ΠΛΑΤΕΙΑ. Τουτέςιν εἰμὶ σιμός· σιμὸς δέ ἐςιν, ὁ συγκαθημένην ἔχων τὴν ῥῖνα, καὶ ἀνεςηκότας τοὺς ῥώθωνας. γρυπὸς δὲ, ὁ ἐπικαμπῆ ταύτην ἔχων, δίκην ἱέρακος.

34. ἈΛΛ᾽. Ἀλλ᾽ ἐγὼ αὐτὸς τοιοῦτος ὢν, ἀσχήμων δηλονότι καὶ δυσειδὴς, ποιμὴν εἰμὶ προβάτων χιλίων, καὶ βόσκω αὐτά. καὶ τὸ γάλα τούτων τὸ κάλλιςον πίνω ἀμελγόμενος. ἰςέον, ὅτι τὸ ἀμέλγω κοινὸν, ὃ καὶ βδέλλω, τὸ ἐκπιέζω. ἐκ τούτου καὶ βδέλλα, ἡ ἐκμυζῶσα καὶ πίνουσα τὸ αἷμα. Ἀττικῶς δὲ, βδάλλω τὸ αὐτό.

37. (ἌΚΡΩ. Ἤγουν ἐν τῷ μεσαιτάτῳ τῆς χειμῶνος, ὥςε ἄκρον ἐνταῦθα, ἡ ἀκμὴ τοῦ χειμῶνος. ἢ ἄκρον λέγει τὸ τέλος φθινοπώρου, ἀρχὴν δὲ τοῦ χειμῶνος.) ΤΑΡΣΟΙ Ταρσοὶ τὰ κοινῶς λεγόμενα τυροβόλια, καὶ γίνεται ἀπὸ τοῦ τείρω, τερῶ. καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ, καὶ ἀναδόσει τοῦ τόνου, τέρσω. ἀφ᾽ οὗ ταρσός. ἐν ᾧ τινι δηλονότι, ὁ τυρὸς ξηραίνεται.

38. ΣΤΡΙΣΔΕΝ. Γινώσκω δὲ διὰ σύριγγος μελουργεῖν, ὡς οὐδεὶς τῶν ἐνταῦθα ὄντων Κυκλώπων.

39. ΤΙΝ. Τοῦτο πρόσφθεγμα ἐρωτικόν. εἰώθασι γὰρ οἱ ἐρῶντες πρὸς τὰς ἐρωμένας λέγειν, γλυκύ μου μῆλον. ἐμαυτὸν καὶ σὲ παρὰ καιρὸν τῆς νυκτὸς ᾄδω· τουτέςι, διὰ μελουργημάτων ἐγκωμιάζω. Ἄλλως. καί, φησιν, οὕτω τὸ συρίζειν ἐπίςαμαι, ὡς οὐδεὶς τῶν Κυκλώπων, ὑμνῶν τὸ προσφιλέςατόν μοι γλυκύμηλον. ἤγουν τὸ γλυκὺ μῆλον. μῆλον δέ ἐςιν ὡς μελίλωτον. ἔςι καὶ μήλου γένος. Σαπφώ· Γλυκύμαλον ὡς ἐρεύθεται ἄκρῳ ἐπ' ὄσδῳ.

40. ΤΡΕΦΩ. Τοῦτο ἐρεθιςικόν, ἤγουν, παρακινητικὸν πρὸς ἔρωτα, ὅτι ἐκ περιουσίας ἔχω καὶ ἐλάφους, μετὰ τῶν γεννημάτων αὐτῶν. ΑΜΝΟΦΟΡΩΣ γάρ, ἀμνίδας καὶ βρέφη φέρουσας. ἢ ΜΑΝΝΟΦΟΡΩΣ. γράφεται γὰρ ἔν τισι καὶ οὕτω. μάννος δέ ἐςιν, ὁ περιτραχήλιος κόσμος, τὸ λεγόμενον μανιάκιον.

41. ΣΚΥΜΝΩΣ. Καὶ σκύμνους ἄρκτων τέσσαρας.

42. ΑΛΛ' Ἀλλ' ἔλθε πρὸς ἐμέ. καὶ οὐχ ἧττον ἐμοῦ ἕξεις. δηλονότι, ὁμοίως ἐμοὶ ἀπολαύσεις τῶν ἐμῶν.

45. ῬΑΔΙΝΑΙ. Ῥαδινὸν τὸ ἐπίμηκες καὶ λεπτόν· τὸ ῥεῖα, ἤγουν εὐκόλως δονούμενον.

46. ΜΕΛΑΣ. Οὐκ ἀσκόπως τοῦτό φησι. παραδίδωσι δὲ ὁ Κρατεύας, καὶ ἄλλον λευκὸν κισσόν, οὗ τὸν καρπὸν μετὰ τὸ τριβῆναι πινόμενον, πρὸς παιδοποιΐαν φησὶ συντελεῖν.

47. ΠΟΛΥΔΕΝΔΡΕΟΣ. Ἰςέον, ὅτι ἡ Αἴτνη τὸ ὄρος τῆς Σικελίας, ἐξ ἑνὸς μέρους πῦρ ἀναπέμπει, ὃ καὶ Αἰτναῖον λέγεται· ἐκ δὲ τοῦ ἑτέρου μέρους ἐςὶ δενδροφόρον, ἐν ᾧ καὶ χιὼν δι' ἔτους τηρεῖται, ἐξ οὗ φησὶν ὁ Θεόκριτος τῆς χιο-

χιόνος τηκομένης, ἐστὶν τὸ ὕδωρ καὶ μάλα ψυχρόν.

48. ΠΟΤΟΝ. Νέκταρ, θεῶν πόμα. ἀμβροσία τροφὴ θεῶν, ὥς φασιν Ἕλληνες. ἐκ δὲ τῆς ἀμβροσίας, καὶ ἀμβρόσιον πόμα, τὸ θεῖον, τουτέστι τὸ γλυκύτατον.

49. ΤΙΣ Ἤγουν, τὶς τοσαῦτα ἔχων, ὅσα ἐγὼ ἔχω δηλονότι, ἀφεὶς ταῦτα προέλοιτο, ἤγουν προκρίνοι οἰκεῖν θάλασσαν καὶ κύματα.

50. ἈΙΔΕ. Εἰ δὲ ἐγὼ παρὰ σοὶ νομίζομαι λάσιος εἶναι, δηλονότι σύνοφρυς, καὶ διὰ τοῦτο μεμίσημαι, ἐστί μοι ξύλα δρύϊνα· καὶ καιόμενος καὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὸν ἕνα ὀφθαλμὸν, οὗ γλυκερώτερον οὐδὲν ἐμοὶ, ὑπὸ σοῦ, ὑπομείναιμι ἂν ἡδέως. τοῦτό φησιν, ὅτι οἱ ἐρῶντες, πάσχοντες ὑπὸ τῶν ἐρωμένων τὰ ἔσχατα τῶν δεινῶν, ἡδέως φέρουσιν.

54. ΜΟΙ. Ἀπορῶν ὁ Κύκλωψ καὶ ἀποτυγχάνων, ὡς ἐρῶν Νηρηΐδος τῆς Γαλατείας, φησὶ δεινοπαθῶν· φεῦ μοι, ὅτι οὐκ ἐγέννησέ με ἡ μήτηρ μου ἰχθύν. οὕτω γὰρ ἂν κατεφίλησα τὴν χεῖρά σου, ἐὰν μὴ τὸ στόμα ἤθελες.

56. ἜΦΕΡΟΝ. Ἔφερον δέ σοι καὶ ἐρωτικὰ σύμβολα· κρίνα δηλονότι λευκὰ καὶ μήκωνος φύλλα. ἀλλ' οὐκ ἂν δυναθείην φέρειν σοὶ ἀμφότερα ἐν αὐτῷ τῷ καιρῷ· τὰ γὰρ κρίνα τοῦ θέρους εἰσί· τὰ δὲ τῆς μήκωνος φύλλα, τοῦ χειμῶνος. ΜΕΔΑΣ δὲ λέγεται ἡ κέφαλη, καὶ ἀνθηφόρος βοτάνη, ἡ κοινῶς λεγομένη κούδεα.

57. ΠΛΑΤΑΓΩΝΙΑ. Τὰ τῆς μήκωνος φύλλα φησὶ, καὶ τὰ τῆς ἀνεμώνης, ἀπὸ τοῦ πλατάσσειν, ὅ ἐστι ψοφεῖν. τιθέντες γὰρ αὐτὰ κατὰ τὸν ἀντίχειρα καὶ τὸν λιχανὸν δάκτυλον, τύπτουσι τῇ ἑτέρᾳ χειρὶ, καὶ οὕτω σημειοῦνται, εἰ ἀγαπῶνται ὑπὸ τῶν ἐρωμένων. ὥσπερ καὶ ἀπὸ τοῦ τῆς πλαταγῶνος ψόφου, εἰ ἀψόφως ἐπικρουσθείη.

60.

Ἄλλη Ὑπόθεσις.

Ἐπιγράφεται τὸ παρὸν Εἰδύλλιον Αἴτης. γέγραπται δὲ Ἰάδι διαλέκτῳ. ἔστι δὲ τὸ εἶδος ἀφηγηματικόν. ἀφ' ἑνὸς γὰρ προσώπου προάγεται ὁ λόγος, τουτέστι, του Θεοκρίτου. διαλέγεται γὰρ ὡς ἐραστὴς πρός τινα ἐρώμενον, οὐ πλέον τριῶν ἡμερῶν ἀποδεδημηκότα. ὅθεν φησὶν, ἦλθες μετὰ τρεῖς ἡμέρας· ἐγὼ δὲ ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ γεγήρακα, ὡς ποθῶν. ἔστι δὲ Εἴσπνιλος, ὁ ἐραστὴς, κατὰ τὴν τῶν Ἀμυκλαίων διάλεκτον· Αἴτης δὲ, ὁ ἐρώμενος, ὡς Θετταλοί φασιν. εὔχεται δὲ ἵνα μετὰ θάνατον γένοιντο ἀοίδιμοι. ἐπαινεῖ δὲ καὶ τοὺς Μεγαρεῖς ὡς τετιμηκότας τὸν Διοκλῆν παιδεραστὴν ὄντα ἐπιταφίῳ ἀγῶνι, ἐν ᾧ οἱ νέοι ἠγωνίζοντο φιλήμασι. καὶ ὁ μᾶλλον φιλήσας, ἐστεφανοῦτο βαρεῖ στεφάνῳ, καὶ ἀπήρχετο πρὸς τὴν ἑαυτοῦ μητέρα.

1. ἨΛΥΘΕΣ. Ὦ φίλε μοι νέε, ἦλθες μετὰ τρεῖς νύκτας τε καὶ ἡμέρας. εἶτα ἐπαναφέρων εἴρηκεν, ὅτι βραδέως ἦλθες. (Ἐν τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ, ἀφ' οὗ οὐκ εἶδόν σε. καὶ συντάσσεται οὕτως· Ὦ φίλε κοῦρε, σὺν νυκτὶ τρίτῃ καὶ ἀοῖ ἤλυθες, ἤγουν μετὰ τρεῖς ἡμέρας καὶ νύκτας.)

2. ΠΟΘΕΥΝΤΕΣ. Οἱ δὲ ἐρῶντες ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ἀποδυρόμενοι, γηρῶσιν. ἔστι δὲ παρὰ τὸ Ὁμηρικόν· Αἶψα γὰρ ἐν κακότητι βροτοὶ καταγηράσκουσιν. ἢ οἱ δὲ ποθοῦντες ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ γηρῶσι τῶν ἐρωμένων ἀποτυγχάνοντες. Ἄλλως. οἱ ἐρῶντες, εἰ μίαν μόνην ἡμέραν τοῦ ἐρωμένου ἀπολειφθεῖεν, τὴν πᾶσαν ζωὴν ἐστερῆσθαι τῆς αὐτῶν παρουσίας νομίζουσιν.

3. ὍΣΣΟΝ. Ὅσον δὲ ἡδύτερον τὸ ἔαρ τοῦ χειμῶνος, ὅσον ἡ ὄϊς τῆς ἰδίας ἀρνὸς δασυτέρα, ὅσον

ἡ παρθένος προτιμωτέρα τῆς πολυγάμου γυναικὸς, ὅσον ταχυτέρα ἡ ἔλαφος τοῦ μόσχου, ὅσον ἡ ἀηδὼν γλυκυτάτη εἰς τὸ ᾄδειν, δηλονότι τῶν πετεινῶν πάντων· τόσον φανεὶς σὺ εὔφρανας ἐμέ. κατέφυγον δὲ ὑπὸ σὲ ἀναψυχὴν ληψόμενος δηλονότι, ὥσπερ καὶ ὁδοιπόρος τῷ ἡλίῳ φλεγόμενος, ὑπὸ σκιὰν δένδρου κατέφυγε.

8. ΣΚΙΕΡΗΝ. Ὡς ἄν τις φησὶ φλεγόμενος ὑπὸ ἡλίου εἰς σκιὰν φηγοῦ παρέλθῃ, οὕτω κᾀγώ σοι προσανεπαυσάμην ἀσμένως.

10. ἜΙΘ'. Εἴθε, φησὶν, ἐνεχώρει ὅμοιον γενέσθαι τὸν εἰς ἀλλήλους (ἡμῶν) ἔρωτα, ἵνα καὶ ὑπὸ τῶν μεταγενεστέρων περιβόητος ἡμῶν ἡ φιλίᾳ ᾖ. ἢ, εἴθε δὲ ἐφ' ἡμῖν ἀμφοτέροις εὐμενεῖς οἱ ἔρωτες γένοιντο, καὶ ἐπιπνεύσειαν ἀταράχως. γενοίμεθα δὲ καὶ τοῖς μεθ' ἡμᾶς ἐσομένοις, λόγος ᾀδόμενος· ὅτι δύο τίνες, ἐν ἀλλήλοις ἐγένοντο συντακέντες τῷ ἔρωτι.

11. ἘΠΕΣΣΟΜΕΝΟΙΣ. Ἐπὶ πᾶσι δὲ τοῖς ἐσομένοις καὶ μέλλουσιν ἔσεσθαι· ἤτοι τοῖς μεταγενεστέροις γενοίμεθα ἀοιδή· ἤτοι ἄκουσμα, λέγουσι δηλονότι.

12. ΔΟΙΩ. Τοῦτο ὡς τοὺς προγενεστέρους. ἵνα οἱ μεταγενέστεροι τῆς φιλίας ἡμῶν μνησθέντες, λέγωσιν. ὅτι δύο πρὸ ἡμῶν ἐγένοντο ἄνθρωποι· ἕτερος μὲν ὑπὸ Λακώνων λεγόμενος ΕΙΣΠΝΙΛΟΣ, τουτέστιν ἐραστής· ἕτερος δὲ ὑπὸ Θεσσαλῶν ἈΙΤΑΣ, τουτέστιν ἐρώμενος. οὗτοι δ' ἀλλήλους ἐξ ἴσου ἐφίλησαν, τοῦ χρυσοῦ γένους, ὡς ἔοικεν, ὄντες.

13. Ὁ ΜΕΝ. Ὁ μὲν κατὰ τοὺς Ἀμυκλαίους Εἴσπνιλος ὀνομαζόμενος. οὗτοι γὰρ τὸν ἐραστὴν Εἴσπνιλόν φασιν· ὁ δὲ ἕτερος κατὰ τοὺς Θετταλοὺς Ἀΐτης, τουτέστιν ἐρώμενος. τὴν ἀλλήλων δὲ φιλίαν ἰσόῤῥοπον εἶχον, ὡς ἐπὶ ζυγοῦ ἰαοστάθμου. ὡς ἔοικε δὲ τότε ἦσαν παλαιοὶ ἄνδρες ἐκ τοῦ χρυ-

Συῤῥακούσιός ἐστι. δοκεῖ δέ τισιν, ὅτι καὶ ἡ πλάνη τοῦ Ὀδυσσέως, περὶ Σικελίαν που γέγονε.

10. ἩΡΑΤΟ. Εἰς ἔρωτα ἐκινήθη· ἠράσθη οὐκ ἐλαφρῶς, ὥστε μῆλα διδόναι, ἢ ῥόδα, ἢ ἕτερόν τι εἰς τὸ καλλωπίζειν, ἢ ἠράσθη οὐκ ἐλαφρῶς, καὶ τῶν κατὰ μέρος αὐτῆς, οὔτε ῥόδων, οὔτε μήλων ΜΗΛΩΝ μὲν ἐπὶ τῆς ὄψεως· ῥόδων δὲ, τῆς γυναικείας ἥβης. παρόσον καὶ ῥοδωνιὰν αὐτὴν ἔσθ' ὅτε λέγει. ὡς Κρατῖνος ἐν Νεμέσει· Ὡς τ' οὖν ἐσθίων τοῖς σιτίοις ἥδομαι ἅπαντα δ' εἶναι δοκεῖ ῥοδωνιὰ, καὶ μῆλα, καὶ σέλινα, καὶ σισύμβρια. ΚΙΚΙΝΟΙΣ. Τοῖς μαλίοις, τῇ κομῇ. ὡς καὶ ὁ Κωμικὸς κέχρηται· Ὥσπερ ἐγχέλεις χρυσοῦς ἔχων κικίνους

12. ΑΥΤΑΙ. Αὐταὶ ἀντὶ τοῦ μόναι, Ὅμηρος· Τυδείδης δ' αὐτὸς πονέων. ἀντὶ τοῦ αὐτόματος καὶ μόνος.

17. ἈΛΛΑ. Ἀλλὰ τετρωμένος ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης, εὗρε τὸ ΦΑΡΜΑΚΟΝ, τουτέστι τὴν θεραπείαν. Καθεζόμενος γὰρ ἐπάνω τινὸς πέτρας ὑψηλῆς, μέλη τινὰ συνετίθει ἐμμούσως, πρὸς τὴν θάλασσαν βλέπων.

19. ἈΠΟΒΑΛΛΗ. Μισεῖς, ἀποῤῥίπτεις. ἀποβάλλω γὰρ, τὸ ἀποῤῥίπτω. προσβάλλω, τὸ προσκρούω· ὡς τὸ, προσβάλλουσιν οἱ πολέμιοι τῷ τείχει τῆς πόλεως. περιβάλλω, τὸ ἐνδύω. ὅθεν καὶ περιβολὴ, τὸ ἔνδυμα.

20. ΠΑΚΤΑΣ. Τυροῦ πεπηγότος· ὃ οἱ Ἀττικοὶ τροφαλίδα καλοῦσι.

21. ΓΑΥΡΟΤΕΡΑ Αὐθαδεστέρα. γαῦρος γὰρ ὁ ἐπηρμένος, καὶ γαυριᾷ ῥῆμα, ἀντὶ τοῦ ἐπαίρεται, ἐκ τούτου συγκριτικὸν, γαυρότερος, καὶ γαυροτέρα θηλυκόν. ΦΙΑΡΩΤΕΡΑ. Σκληροτέρα ἀώρου σταφυλῆς. ὈΜΦΑΞ γὰρ ἡ ἄωρος σταφυλὴ, καὶ ἡ ἄωρος ἐλαία. ὅθεν καὶ ὀμφάκινον ἔλαιον, τὸ ἐξ

ἀώρων

ἀώρων ἐλαιῶν γενόμενον, ὃ δὴ πινόμενον, τούς ἐν τῇ κοιλίᾳ πλατείας ἕλμινθας ἀναιρεῖ.

24 ΠΟΛΙΟΝ Ἀντὶ τοῦ λευκόν οἱ γὰρ λύκοι, αἰθαλώδεις τὴν χροιάν. ἐπεὶ οὖν ἐκ μέλανος καὶ λευκοῦ εἰσι τὰ τοιαῦτα, εἶπε καταχρηστικῶς τοὺς λύκους λευκούς· ἢ πολιοὺς, ἀντὶ τοῦ γεραιοὺς, καὶ παλαιούς.

27. ΔΡΕΨΑΣΘΑΙ. Τὸ δρέψασθαι, κυρίως ἐπὶ βοτανῶν, καὶ ἐπὶ φύλλων δένδρων· καὶ λέγεται ἀεὶ παθητικῶς· τὰ γὰρ ἐνεργητικὰ ἄχρηστα. σημαίνει δὲ τὸ τέμνω. ἐκ δὲ τούτου τοῦ δρέπω ἀχρήστου, καὶ δρεπάνη, δι' ἧς τοὺς ἀστάχυας δρέπομεν.

28. ΠΑΥΣΑΣΘΑΙ. Οὐ δύναμαι παύσασθαι ἐξ ἐκείνου τοῦ καιροῦ, καθ' ὃν εἶδόν σε, οὔτε μετὰ τοῦτο, οὔτε μέχρι τοῦ νῦν.

33. ΠΛΑΤΕΙΑ. Τουτέστιν εἰμὶ σιμός· σιμὸς δέ ἐστιν, ὁ συγκαθημένην ἔχων τὴν ῥῖνα, καὶ ἀνεστηκότας τοὺς ῥώθωνας. γρυπὸς δὲ, ὁ ἐπικαμπῆ ταύτην ἔχων, δίκην ἱέρακος.

34. ἈΛΛ'. Ἀλλ' ἐγὼ αὐτὸς τοιοῦτος ὢν, ἀσχήμων δηλονότι καὶ δυσειδὴς, ποιμὴν εἰμὶ προβάτων χιλίων, καὶ βόσκω αὐτά. καὶ τὸ γάλα τούτων τὸ κάλλιστον πίνω ἀμελγόμενος. ἰστέον, ὅτι τὸ ἀμέλγω κοινὸν, ὃ καὶ βδέλλω, τὸ ἐκπιέζω. ἐκ τούτου καὶ βδέλλα, ἡ ἐκμυζῶσα καὶ πίνουσα τὸ αἷμα. Ἀττικῶς δὲ, βδάλλω τὸ αὐτό.

37. (ἌΚΡΩ. Ἤγουν ἐν τῷ μεσαιτάτῳ τῆς χειμῶνος, ὥστε ἄκρον ἐνταῦθα, ἡ ἀκμὴ τοῦ χειμῶνος. ἢ ἄκρον λέγει τὸ τέλος φθινοπώρου, ἀρχὴν δὲ τοῦ χειμῶνος.) ΤΑΡΣΟΙ Ταρσοὶ τὰ κοινῶς λεγόμενα τυροβόλια, καὶ γίνεται ἀπὸ τοῦ τείρω, τερῶ. καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ, καὶ ἀναδόσει τοῦ τόνου, τέρσω. ἀφ' οὗ ταρσός. ἐν ᾧ τινι δηλονότι, ὁ τυρὸς ξηραίνεται.

38. ΣΤΡΙΣΔΕΝ. Γινώσκω δὲ διὰ σύριγγος μελουργεῖν, ὡς οὐδεὶς τῶν ἐνταῦθα ὄντων Κυκλώπων.

39. ΤΙΝ. Τοῦτο πρόσφθεγμα ἐρωτικόν. εἰώθασι γὰρ οἱ ἐρῶντες πρὸς τὰς ἐρωμένας λέγειν, γλυκύ μου μῆλον. ἐμαυτὸν καὶ σὲ παρὰ καιρὸν τῆς νυκτὸς ᾄδω· τουτέςι, διὰ μελουργημάτων ἐγκωμιάζω. Ἄλλως. ναί, φησιν, οὕτω τὸ συρίζειν ἐπίςαμαι, ὡς οὐδεὶς τῶν Κυκλώπων, ὑμνῶν τὸ προσφιλέςατόν μοι γλυκύμηλον. ἤγουν τὸ γλυκὺ μῆλον. μῆλον δέ ἐςιν ὡς μελίλωτον. ἔςι καὶ μήλου γένος. Σαπφώ· Γλυκύμαλον ὡς ἐρεύθεται ἄκρῳ ἐπ' ὔσδῳ.

40. ΤΡΕΦΩ. Τοῦτο ἐρεθιςικόν, ἤγουν, παρακινητικὸν πρὸς ἔρωτα, ὅτι ἐκ περιουσίας ἔχω καὶ ἐλάφους, μετὰ τῶν γεννημάτων αὐτῶν. ἈΜΝΟΦΟΡΩΣ γὰρ, ἀμνίδας καὶ βρέφη φέρουσας. ἢ ΜΑΝΝΟΦΟΡΩΣ. γράφεται γὰρ ἔν τισι καὶ οὕτω. μάννος δέ ἐςιν, ὁ περιτραχήλιος κόσμος, τὸ λεγόμενον μανιάκιον.

41. ΣΚΥΜΝΩΣ. Καὶ σκύμνους ἄρκτων τέσσαρας.

42. ἈΛΛ' Ἀλλ' ἔλθε πρὸς ἐμέ. καὶ οὐχ ἧττον ἐμοῦ ἕξεις. δηλονότι, ὁμοίως ἐμοὶ ἀπολαύσεις τῶν ἐμῶν.

45. ῬΑΔΙΝΑΙ. Ῥαδινὸν τὸ ἐπίμηκες καὶ λεπτόν· τὸ ῥεῖα, ἤγουν εὐκόλως δονούμενον.

46. ΜΕΛΑΣ. Οὐκ ἀσκόπως ταῦτά φησι. παραδίδωσι δὲ ὁ Κρατεύας, καὶ ἄλλον λευκὸν κισσόν, οὗ τὸν καρπὸν μετὰ τὸ τριβῆναι πινόμενον, πρὸς παιδοποιΐαν φησὶ συντελεῖν.

47. ΠΟΛΥΔΕΝΔΡΕΟΣ. Ἰςέον, ὅτι ἡ Αἴτνη τὸ ὄρος τῆς Σικελίας, ἐξ ἑνὸς μέρους πῦρ ἀναπέμπει, ὃ καὶ Αἰτναῖον λέγεται· ἐκ δὲ τοῦ ἑτέρου μέρους ἐςὶ δενδροφόρον, ἐν ᾧ καὶ χιὼν δι' ἔτους τηρεῖται, ἐξ οὗ φησὶν ὁ Θεόκριτος τῆς

φθόνος τηκομένης, λεῖν τὸ ὕδωρ καὶ μάλα ψυχρόν.

48. ΠΟΤΟΝ. Νέκταρ, θεῶν πόμα. ἀμβροσία τροφὴ θεῶν, ὥς φασιν Ἕλληνες. ἐκ δὲ τῆς ἀμβροσίας, καὶ ἀμβρόσιον πόμα, τὸ θεῖον, τουτέςι τὸ γλυκύτατον.

49. ΤΙΣ Ἤγουν, τὶς τοσαῦτα ἔχων, ὅσα ἐγὼ ἔχω δηλονότι, ἀφεὶς ταῦτα προέλοιτο, ἤγουν προκρίνοι οἰκεῖν θάλασσαν καὶ κύματα.

50. ἈΙΔΕ. Εἰ δὲ ἐγὼ παρὰ σοὶ νομίζομαι λάσιος εἶναι, δηλονότι σύνοφρυς, καὶ διὰ τοῦτο μεμίσημαι, ἐςί μοι ξύλα δρύινα· καὶ καιόμενος καὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὸν ἕνα ὀφθαλμὸν, οὗ γλυκερώτερον οὐδὲν ἐμοὶ, ὑπὸ σοῦ, ὑπομείναιμι ἂν ἡδέως. τοῦτό φησιν, ὅτι οἱ ἐρῶντες, πάσχοντες ὑπὸ τῶν ἐρωμένων τὰ ἔσχατα τῶν δεινῶν, ἡδέως φέρουσιν.

54. ΜΟΙ. Ἀπορῶν ὁ Κύκλωψ καὶ ἀποτυγχάνων, ὡς ἐρῶν Νηρηΐδος τῆς Γαλατείας, φησὶ δεινοπαθῶν· φεῦ μοι, ὅτι οὐκ ἐγέννησέ με ἡ μήτηρ μου ἰχθύν. οὕτω γὰρ ἂν κατεφίλησα τὴν χεῖρά σου, ἐὰν μὴ τὸ ςόμα ἤθελες.

56. ἜΦΕΡΟΝ. Ἔφερον δέ σοι καὶ ἐρωτικὰ σύμβολα· κρίνα δηλονότι λευκὰ καὶ μήκωνος φύλλα. ἀλλ' οὐκ ἂν δυναθείην φέρειν σοὶ ἀμφότερα ἐν αὐτῷ τῷ καιρῷ· τὰ γὰρ κρίνα τοῦ θέρους εἰσί· τὰ δὲ τῆς μήκωνος φύλλα, τοῦ χειμῶνος. ΜΕΔΑΣ δὲ λέγεται ἡ κέφαλὴ, καὶ ἀνθηφόρος βοτάνη, ἡ κοινῶς λεγομένη κούδεα.

57. ΠΛΑΤΑΓΩΝΙΑ. Τὰ τῆς μήκωνος φύλλα φησὶ, καὶ τὰ τῆς ἀνεμώνης, ἀπὸ τοῦ πλαταγεῖν, ὅ ἐςι ψοφεῖν. τιθέντες γὰρ αὐτὰ κατὰ τὸν ἀντίχειρα καὶ τὸν λιχανὸν δάκτυλον, τύπτουσι τῇ ἑτέρᾳ χειρὶ, καὶ οὕτω σημειοῦνται, εἰ ἀγαπῶνται ὑπὸ τῶν ἐρωμένων. ὥσπερ καὶ ἀπὸ τοῦ τῆς πλαταγῶνος ψόφου, εἰ ἀψόφως ἐπικρουσθείη.

60.

60. ΝΥΝ. Λείπεται τοίνυν, ὦ κόρη, ἐπεὶ οὐ βραγχία ἔχω, τουτέςιν οὐκ ἰχθὺς ἐγενόμην, μαθεῖν ἐμὲ τὸ νεῖν, τουτέςι τὸ πλέειν, καὶ κολυμβᾷν ἐάν περ ἀφίκηταί τις ξένος ἐνταῦθα μετὰ νηός· οὗτος γὰρ ἐμὲ διδάξεται δηλονότι πλέειν, ἵνα μάθω τί γλυκύ ἐςιν ὑμῖν, ταῖς Νηρηΐσι δηλονότι, τὸ κατοικεῖν τὸν βυθόν.

63. ΈΞΕΝΘΟΙΣ. Τὸ πᾶν· εἴθε ἐξέλθοις ὦ Γαλάτεια. καὶ ἐξελθοῦσα, εἴθε λήθην λάβοις, ὥσπερ ἐγὼ νῦν ἐνταῦθα καθήμενος, εἰς τὸν οἶκον ἀπελθεῖν. καὶ εἴθε βουληθείης σὺν ἐμοὶ ποιμαίνειν, καὶ ἀμοῦ γάλα ἀμέλγειν. καὶ εἴθε βουληθείης, ἀπὸ κοινοῦ τὸ σχῆμα, τυρὸν πῆξαι, πιτύαν δραςικωτάτην ἐμβαλοῦσα.

67. Ἁ ΜΑΤΗΡ. Ὅτι οὐ μαςροπεύει μοι. αὕτη ἂν εἴη Φόρκυνος θυγάτηρ ἡ Θόωσα, καθὼς φησιν ὁ Ποιητής. Ἄλλως. τοῦτο ἀγροικικὸν, καὶ ἀφελὲς τὸ ἦθος. ὅτι ἡ μήτηρ μου ἀδικεῖ με, μὴ προαγωγεύουσα τὴν ἐμὴν ἐρωμένην πρὸς ἐμέ. καὶ ταῦτα ὁρῶσά με ὑπὸ τοῦ ἔρωτος ἰσχναινόμενον, καὶ λεπτυνόμενον, καθ᾽ ἑκάςην ἡμέραν· διὰ τοῦτο καὶ ἐγὼ ἀντιλυπήσω αὐτὴν, προφασιζόμενος, ὅτι τὴν κεφαλήν μου ὀδυνῶμαι, καὶ τοὺς πόδας μου ἀμφοτέρους, ἐπεὶ τοῦ ἔρωτός μου οὐχ (ἡ μήτηρ) φροντίζει.

72. Ὦ ΚΥΚΛΩΨ. Ὥσπερ συςραφεὶς, καὶ ἀλγήσας τὴν ψυχὴν ἀπὸ τῆς ἐκςάσεως, πρὸς ἑαυτὸν διαλέγεται· ποῦ τὰς φρένας ὦ Κύκλωψ ἐκπεπετασμένας καὶ πεπλανημένας ἔχεις; ἐὰν ἀπελθὼν καλαθίσκους συμπλέκῃς, καὶ πόαν θερίσας τοῖς ἀρνίοις φέροις, ἴσως γένοιο φρονιμώτερος.

75. ΤΑΝ. Ὁ νοῦς. τί πρὸς ἀμηχανίαν τρέπῃ; Ἡσίοδος· Νήπιος, ὃς τὰ ἕτοιμα λιπὼν, τ᾽ ἀνέτοιμα διώκει. κατὰ τὴν παροιμίαν τοῦτο λέγει.

τὸν

τὸν θέλοντα βοῦν ἔλαυνε· ἤγουν, τὴν ἀγαπῶσαν φίλει.

78. (ΚΙΧΛΙΖΟΝΤΙ. Γελῶσι δὲ πᾶσαι, ἐπὰν ἀκούσωμαι αὐτῶν. Ἴσως δὲ καταγελῶμαι αὐταῖς.)

80. ὍΤΤΩ. Πρὸς τὸν Νικίαν ὁ λόγος ἀπὸ τοῦ ποιητοῦ. οὕτως ὁ Πολύφημός, φησι, μετεχειρίζετο τὸν ἔρωτα, ἐθεράπευε μελουργῶν.

81. ῬΑΟΝ. Εὐχερέστερον δὲ διέζη, παρὸ μὴ μισθὸν δοῦναι, εἰς θεραπείαν τοῦ ἔρωτος δηλονότι. ἢ εἰ χρυσίον εἶχε δοῦναι, ὅπως πείσῃ τὴν Γαλάτειαν.

ὙΠΟΘΕΣΙΣ

Τοῦ Δωδεκάτου Εἰδυλλίου.

Ἐπιγράφεται μὲν τὸ Εἰδύλλιον Ἀΐτης, γέγραπται δὲ Ἰάδι διαλέκτῳ. Ἀΐτας δὲ οἱ μὲν Θετταλοὶ καλοῦσι τοὺς ἐρωμένους· οἱ δὲ, Ἀΐτας, τοὺς ἑταίρους. Φασὶ δέ τινες λέγεσθαι τοὺς ἀγαθοὺς, οἷον μὴ ἴτας, ἀντὶ τοῦ μὴ ἰταμοὺς. ἢ Ἀΐτης, ὁ συναίτης καὶ συμπολίτης. Προσδιαλέγεται δὲ ὁ ἐρῶν τῷ ἐρωμένῳ, καὶ εὔχεται δύο ψυχῶν ἁρμογὴν αὐτοῖς γενέσθαι, καὶ φιλίας ἀσφάλειαν μέχρι τέλους περιμένουσαν· ἵνα καὶ μετὰ θάνατον οἱ μετ' αὐτοὺς φημίσωσιν τὴν ἐν ἀμφοτέροις ὁμόνοιαν. Καὶ τοὺς Μεγαρεῖς ἐπαινεῖ, ἐπὶ τῷ τετιμηκέναι Διοκλέα ὑπερασπίσαντα τοῦ ἰδίου ἐρωμένου.

ΣΧΟ-

Ἄλλη Ὑπόθεσις.

Ἐπιγράφεται τὸ παρὸν Εἰδύλλιον Αἴτης. γέγραπται δὲ Ἰάδι διαλέκτῳ. ἔστι δὲ τὸ εἶδος ἀφηγηματικόν. ἀφ' ἑνὸς γὰρ προσώπου προάγεται ὁ λόγος, τουτέστι, τοῦ Θεοκρίτου. διαλέγεται γὰρ ὡς ἐραστὴς πρός τινα ἐρώμενον, οὐ πλέον τριῶν ἡμερῶν ἀποδεδημηκότα. ὅθεν φησὶν, ἦλθες μετὰ τρεῖς ἡμέρας· ἐγὼ δὲ ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ γεγήρακα, ὡς ποθῶν. ἔστι δὲ Εἴσπνηλος, ὁ ἐραστὴς, κατὰ τὴν τῶν Ἀμυκλαίων διάλεκτον· Αἴτης δὲ, ὁ ἐρώμενος, ὡς Θετταλοί φασιν. εὔχεται δὲ ἵνα μετὰ θάνατον γένωνται ἀοίδιμοι. ἐπαινεῖ δὲ καὶ τοὺς Μεγαρεῖς ὡς τετιμηκότας τὸν Διοκλῆν παιδεραστὴν ὄντα ἐπιταφίῳ ἀγῶνι, ἐν ᾧ οἱ νέοι ἠγωνίζοντο φιλήμασι. καὶ ὁ μᾶλλον φιλήσας, ἐστεφανοῦτο βαρεῖ στεφάνῳ, καὶ ἀπήρχετο πρὸς τὴν ἑαυτοῦ μητέρα.

1. ἨΛΥΘΕΣ. Ὦ φίλε μοι νέε, ἦλθες μετὰ τρεῖς νύκτας τε καὶ ἡμέρας. εἶτα ἐπαναφέρων εἴρηκεν, ὅτι βραδέως ἦλθες. (Ἐν τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ, ἀφ' οὗ οὐκ εἶδόν σε. καὶ συντάσσεται οὕτως· Ὦ φίλε κοῦρε, σὺν νυκτὶ τρίτῃ καὶ ἀοῖ ἤλυθες, ἤγουν μετὰ τρεῖς ἡμέρας καὶ νύκτας.)

2. ΠΟΘΕΥΝΤΕΣ. Οἱ δὲ ἐρῶντες ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ἀποδυρόμενοι, γηρῶσιν. ἔστι δὲ παρὰ τὸ Ὁμηρικόν· Αἶψα γὰρ ἐν κακότητι βροτοὶ καταγηράσκουσιν. ἢ οἱ δὲ ποθοῦντες ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ γηρῶσι τῶν ἐρωμένων ἀποτυγχάνοντες. Ἄλλως. οἱ ἐρῶντες, εἰ μίαν μόνην ἡμέραν τοῦ ἐρωμένου ἀπολειφθεῖεν, τὴν πᾶσαν ζωὴν ἐστερῆσθαι τῆς αὐτῶν παρουσίας νομίζουσιν.

3. ὍΣΣΟΝ. Ὅσον δὲ ἡδύτερον τὸ ἔαρ τοῦ χειμῶνος, ὅσον ἡ ὄις τῆς ἰδίας ἀρνὸς δασυτέρα, ὅσον

ἡ παρθένος προτιμωτέρα τῆς πολυγάμου γυναικὸς, ὅσον ταχυτέρα ἡ ἔλαφος τοῦ μόσχου, ὅσον ἡ ἀηδὼν γλυκυτάτη εἰς τὸ ᾄδειν, δηλονότι τῶν πετεινῶν πάντων· τόσον φανεὶς σὺ εὔφρανας ἐμέ. κατέφυγον δὲ ὑπὸ σὲ ἀναψυχὴν ληψόμενος δηλονότι, ὥσπερ καὶ ὁδοιπόρος τῷ ἡλίῳ φλεγόμενος, ὑπὸ σκιὰν δένδρου κατέφυγε.

8. ΣΚΙΕΡΗΝ. Ὡς ἄν τις φησὶ φλεγόμενος ὑπὸ ἡλίου εἰς σκιὰν φηγοῦ παρέλθῃ, οὕτω κἀγώ σοι προσανεπαυσάμην ἀσμένως.

10. ἜΙΘʹ. Εἴθε, φησὶν, ἐνεχώρει ὅμοιον γενέσθαι τὸν εἰς ἀλλήλους (ἡμῶν) ἔρωτα, ἵνα καὶ ὑπὸ τῶν μεταγενεςέρων περιβόητος ἡμῶν ἡ φιλία ᾖ. ἢ, εἴθε δὲ ἐφ' ἡμῖν ἀμφοτέροις εὐμενεῖς οἱ ἔρωτες γένοιντο, καὶ ἐπιπνεύσειαν ἀταράχως. γενοίμεθα δὲ καὶ τοῖς μεθ' ἡμᾶς ἐσομένοις, λόγος ᾀδόμενος· ὅτι δύο τίνες, ἐν ἀλλήλοις ἐγένοντο συντακέντες τῷ ἔρωτι.

11. ἘΠΕΣΣΟΜΕΝΟΙΣ. Ἐπὶ πᾶσι δὲ τοῖς ἐσομένοις καὶ μέλλουσιν ἔσεσθαι· ἤτοι τοῖς μεταγενεςέροις γενοίμεθα ἀοιδή· ἤτοι ἄκουσμα, λέγουσι δηλονότι.

12. ΔΟΙΩ. Τοῦτο ὡς τοὺς προγενεςέρους. ἵνα οἱ μεταγενέςεροι τῆς φιλίας ἡμῶν μνησθέντες, λέγωσιν. ὅτι δύο πρὸ ἡμῶν ἐγένοντο ἄνθρωποι· ἕτερος μὲν ὑπὸ Λακώνων λεγόμενος ΕΙΣΠΝΙΛΟΣ, τουτέςιν ἐραςής· ἕτερος δὲ ὑπὸ Θεσσαλῶν ἈΙΤΑΣ, τουτέςιν ἐρώμενος. οὗτοι δ' ἀλλήλους ἐξ ἴσου ἐφίλησαν, τοῦ χρυσοῦ γένους, ὡς ἔοικεν, ὄντες.

13. Ὁ ΜΕΝ. Ὁ μὲν κατὰ τοὺς Ἀμυκλαίους Εἴσπνιλος ὀνομαζόμενος. οὗτοι γὰρ τὸν ἐραςὴν Εἴσπνιλόν φασιν· ὁ δὲ ἕτερος κατὰ τοὺς Θετταλοὺς Ἀΐτης, τουτέςιν ἐρώμενος. τὴν ἀλλήλων δὲ φιλίαν ἰσόῤῥοπον εἶχον, ὡς ἐπὶ ζυγοῦ ἰσος άθμου. ὡς ἔοικε δὲ τότε ἦσαν παλαιοὶ ἄνδρες ἐκ τοῦ χρυ-

σοῦ γένους, ὅτε ὁ φιλῶν ἀντεφιλεῖτο· ἈΜΥΚΛΑΙ δὲ πόλις Λακωνική. (Ὦ ΜΥΚΛΑΙΣΔΩΝ. Ὁ τῇ τῶν Ἀμυκλαίων. χρώμενος διαλέκτῳ, ἀντὶ τοῦ, τῶν Λακώνων. Οὗτοι γὰρ φασιν; ἐμπνεῖν, τὸ ἐρᾷν. Ἀμύκλαι δὲ πόλις Λακωνικῆς. Μυκλαΐσδων δέ φησιν, κατὰ μετάθεσιν τοῦ α ἀμυκλαΐζων. εἴσπνιλος δὲ ἀπὸ τοῦ εἰσπνεῖσθαι.)

15. (ἼΣΩ ΖΥΓΩ. Ἀντὶ τοῦ ὁμοίως. Ὥστε μήτε γεγονέναι ἕτερον τρόπον τινὰ τοῦ σταθμοῦ. Ἀπὸ δὲ τοῦ ζυγοῦ μετήνεκται, εἴ τι ἴσον ἐστὶ καὶ μὴ ἑτερόῤῥεπές)

17. ΕΙ. Εἴθε γὰρ τοῦτο ὦ Ζεῦ γένοιτο υἱὲ τοῦ Κρόνου. ἈΓΗΡΩ. Ἤγουν, ὦ Ζεῦ καὶ ὦ ἕτεροι θεοὶ οἱ μὴ γηράσκοντες, καὶ ἀθάνατοι. Ἄλλως. Ἐι γὰρ ἀγήρω ἀθάνατοι. νοητέον ἔξωθεν, ἡμεῖς. τοῦτο δὲ οὐχ ὡς θεοὺς αὐτοὺς εἶναί φησιν, ἀλλ' ὡς καὶ τοῖς μεταγενεστέροις διὰ μνήμης εἶναι καὶ ᾄδεσθαι, καὶ μὴ ἐπιλησθῆναι. ἤ, εἰ γὰρ ἀγήρω ἡμεῖς, ὦ ἀθάνατοι, ἤγουν διὰ μνήμης ὑπάρχοιμεν. ὁ νοῦς. τὸ πᾶν· εἴθε ἀθάνατοι γενοίμεθα, μηδ' ὅλως γήρως γεγευσμένοι, εἰ δὲ συμβαίη ἡμεῖς θανεῖν δηλονότι, εἴθε τις ἀγγείλειεν ἡμῖν εἰς τὸν ἀνέκβατον τόπον τοῦ ᾅδου, μετὰ διακοσίας γενεὰς, ὅτι ἡ σὴ νῦν φιλία καὶ τοῦ ἐρωμένου, τοῖς πάντων ἔγκειται στόμασι, μάλιστα δὲ τοῖς τῶν ἠϊθέων στόμασι δηλονότι.

22. ἈΛΛ'. Ἀλλ' οἱ θεοὶ μὲν ἔσονται οἱ οὐρανίωνες ὑπέρτεροι τούτων· τουτέστιν ἰσχυρότατοι βοηθοὶ, ὡς ἐθέλουσιν. ἐγὼ δὲ ἐπαινῶν σε τὸν καλὸν, οὐ ψεύσομαι, οὐδὲ ἐπὶ τῆς ῥινὸς τῆς ἐμῆς ἀναβλαστήσουσι τὰ τοῦ ψεύδους σύμβολα. Ἄλλως. ἘΓΩ ΔΕ ΣΕ. ἐγὼ δέ σε ἐγκωμιάζων, λέγει δὲ πρὸς τὸν ἐρώμενον, οὐ ψεύσομαι περὶ σοῦ. οὐδὲ ἐπάνω τῆς ῥινὸς ψεῦσμα γεννήσω, ἢ μᾶλλον φύσω. εἰώθασι γὰρ ἔνιοι τὰ ἐπάνω τῆς ῥινὸς φυόμενα

μενα ψυδράκια, ψεύσματα καλεῖν, καὶ εἶναι ταῦτα σημεῖον ψευδολογίας.

24. ΨΕΥΔΕΑ. Φῦσκαι ἐπὶ τῆς ῥινὸς λευκαὶ αἱ λεγόμεναι ἴονθοι, ἢ ὄνθοι, ὡς κατὰ τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας γενόμεναι, ἃς ψυδρακία ἐκάλουν καὶ οἱ Σικελιῶται τὸν ταῦτα φύσαντα, ψευδηγόρον ἐσημαίνοντο εἶναι. Ἴονθος δὲ λέγεται, παρὰ τὸ ὄνθος, οἱονεὶ μολυσμὸς τῆς ὄψεως.

25. ΗΝ. Ἐὰν γὰρ καὶ λυπηρόν τι ἢ δηκτικὸν δράσῃς, ὁ λόγος ὁ τρώσας ἰάσεται. ἢ ἐὰν γὰρ καὶ δηχθῶ ὑπὸ σοῦ, τὸ μὲν δῆγμα τεθεράπευκας, καὶ ἀβλαβὲς ἐποίησας. μᾶλλον δὲ καὶ εἰς τὸ διπλάσιον ὠφέλησας. καὶ ἐπανῆλθον εἰς τὸν οἶκον, ἔχων τὸ ἴσον μέτρον τῆς φιλίας.

27. ΝΙΣΑΙΟΙ. Νισαίους τοὺς πρὸ τῆς Ἀττικῆς. ἐπίνειον γὰρ Μεγαρέων ἡ Νίσαια· ἀφ' οὗ Νισαῖοι καλοῦνται οἱ Μεγαρεῖς. ὠνομάσθησαν δὲ ἀπὸ Νίσου τοῦ Πανδίονος, συνοικίσαντος αὐτούς. ἈΡΙΣΤΕΥΟΝΤΕΣ. καὶ Σιμωνίδης ἐπαινεῖ τοὺς Μεγαρεῖς.

28. ὌΛΒΙΟΙ. Μακαρισθείητε, ὅτι ὑπερβαλλόντως τὸν Διοκλέα ἐτιμήσατε. οὗτος γὰρ Ἀθήνηθεν φεύγων εἰς Μέγαρα φιλόπαις ὑπερφυῶς ὤν, ἔν τινι μάχῃ ἠρίστευσε, καὶ ὑπερασπίζων τινὸς ἐρωμένου, ἐκεῖνον μὲν ἔσωσεν, αὐτὸς δ' ἐτελεύτησεν· ὅθεν τοὺς Μεγαρεῖς θάψαι αὐτὸν, καί τιμᾶν ὡς ἥρωα· ἀγῶνά τε αὐτῷ ποιεῖν, ἐν ᾧ τοὺς καλοὺς περὶ φιλημάτων ἀγωνίζεσθαι· τὸν δὲ καταφιλήσαντα μύστων ἥδιστα, τοῦτον ὑπὸ αὐτῶν, ὡς κρείττω στεφανοῦσθαι. Ἄλλως. ὦ Μεγαρεῖς οἱ τὴν Νίσαιαν κατοικοῦντες, καὶ τὰ ναυτικὰ ἀριστεύοντες, εὐτυχοῖτε ὀλβίως, τὴν ἑαυτῶν κατοικοῦντες πατρίδα, ἐπεὶ τὸν Ἀθηναῖον Διοκλῆν περισσότερον τῶν ἄλλων τετιμήκατε, ἐραστὴν παιδὸς γεγονότα, καὶ ἐπ' αὐτῷ ἀγῶνα φιλημάτων τεθείκατε, ἐν

καὶ
Ἀφροδίτης
καὶ

Ξ

θετε
ἰδὼν
Ἡρακ
βάσταν

Ἀμ
μὲν γ
Ἀφροδ
κεῖος Ἡ
οὐρανοῦ,
τὸν λέο
τέ τε
φορεῖται
ω, τὸν

Ὕλαν
Ἀπολλών
ος. Εὐφ
ον. καὶ ἄ
τος τὰς
ἢ τὸ Φ
ος. (Ἡ
ἐνδυομέν
λακρὸς ἦ
τῇ κεφαλῇ
ιστοτέλης
τὸν Ἡρακ
Ἀμφιτρύωνο
ους.
Οὐδέποτε
οὐδὲ μεσο
ις.
Οὐδέποτε, Φ
πρωΐν, οὐ
καιρὸν κα

ᾧ ὁ γλυκύτατα φιλήσας, καὶ τὰ ἑαυτοῦ χείλη τοῖς τοῦ ἀντιφιλοῦντος χείλεσι προσκολλήσας, βαρεῖ ςεφάνῳ ςεφανωθεὶς χαίρων ἀπῆλθεν εἰς τὴν ἑαυτοῦ μητέρα.

35. Ἡ ΠΟΤ. Ὄντως ὁ κριτής, φησιν, εὔχεται τῷ Γανυμήδει ἵνα ἐπιτήδειον ἔχῃ τὸ ςόμα, πρὸς τὸ δικάζειν τὰ φιλήματα, οὕτως, ὡς ἡ Λυδία λίθος δοκιμάζει τὸν χρυσὸν, εἴτε καλὸς, εἴτε καὶ μή. ἡ λεγομένη Λυδία, ὡς τοῦ λίθου τούτου παρὰ Λυδοῖς εὑρισκομένου. τὸ δὲ ἑξῆς, οὕτως. εὔχεται τῇ Λυδίᾳ πέτρᾳ ἴσον ἔχειν τὸ ςόμα, ᾗ τινι οἱ ἀργυραμοιβοὶ τὸν χρυσὸν δοκιμάζουσιν.

ὙΠΟΘΕΣΙΣ

Τοῦ Τρισκαιδεκάτου Εἰδυλλίου.

Τοῦτο μὲν τὸ Εἰδύλλιον ὅλως διηγηματικόν ἐςιν. ἐκτίθεται γὰρ ὁ ποιητὴς τοῦ μὲν Ὕλα τὴν ὑπὸ τῶν Νυμφῶν ἁρπαγὴν, ὅταν ἐς τὴν κρήνην, ἐπιδόρπιον ὕδωρ τῷ Ἡρακλεῖ κομίσων, ἀπῴχετο· τοῦ δὲ Ἡρακλέος τὴν πλάνην, καὶ τὴν ὑπὲρ τοῦ Ὕλα βάσανον. Ἰςέον δὲ ὅτι ὁ Ὕλας παῖς ὑπῆρχε Θεοδάμαντος τοῦ δρυτόμου, οὗ ἦρα Ἡρακλῆς.

Ἄλλη Ὑπόθεσις.

Ἐπιγράφεται τὸ παρὸν εἰδύλλιον Ὕλας. πάλιν δὲ τῷ Νικίᾳ προσδιαλέγεται, ὡς καὶ ἐν τῷ Κύ-

Κύκλωπι. ἐκτίθεται δὲ τὰ περὶ τὸν Ὕλαν καὶ Ἡρακλέα. τοῦ μὲν Ὕλα, τὴν ὑπὸ τῶν νυμφῶν ἁρπαγήν. τοῦ δὲ Ἡρακλέος, τὴν πλάνην, καὶ τὴν περὶ τοῦ Ὕλα βάσανον. Θεοκρίτου Ὕλας Δωρίδι.

2. (Ὥ ΤΙΝΙ. Ἀμφιβάλλουσι τινὸς υἱὸν τὸν Ἔρωτα. Ἡσίοδος μὲν γὰρ Χάους καὶ Γῆς. Σιμωνίδης Ἄρεος καὶ Ἀφροδίτης. Ἀκουσίλαος Νυκτὸς καὶ Αἰθέρος· Ἀλκαῖος Ἔριδος καὶ Ζεφύρου· Σαπφὼ Ἀφροδίτης καὶ Οὐρανοῦ, καὶ ἄλλοι ἄλλων.)

6. ΛΙΝ. Λὶν τὸν λέοντα, ἀπὸ εὐθείας τῆς λίς. καὶ Ὅμηρος· Ἐπί τε λὶν ἤγαγε δαίμων. καὶ, λὶς ἠϋγένειος. ἱστορεῖται γὰρ λέοντας ὑφ' Ἡρακλέους διαφθαρῆναι, τὸν Ἑλικώνιον, τὸν Λέσβιον, τὸν Νεμεαῖον.

7. ὝΛΑ. Τὸν Ὕλαν Σωκράτης, υἱὸν Ἡρακλέους φησίν. Ἀπολλώνιος δὲ ὁ Ῥόδιος, Φιλοδάμου καὶ Κήϋκος. Εὐφορίων δὲ, Εὐφήμου τοῦ Ποσειδῶνος ἐρωμένου. καὶ ἄλλοι ἄλλων. ΦΟΡΕΥΝΤΟΣ. Τοῦ ἔχοντος τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς πεπλεγμένας, ἵν' ᾖ τὸ φοροῦντος, ἀντὶ τοῦ φέροντος καὶ ἔχοντος. (Ἢ, τοῦ τοὺς πλοκάμους φοροῦντος, ἤγουν ἐνδυομένου καὶ περιβαλλομένου. Ἴσως γὰρ ἂν φαλακρὸς ἦν, περιεβέβλητο δὲ αλλοτρίας τρίχας τῇ κεφαλῇ.)

9. ὝΟΣΣΑ. Ἀριστοτέλης φησὶν, ὑπὸ Ῥαδαμάνθυος παιδευθῆναι τὸν Ἡρακλέα· Ἡρόδωρος δὲ ὑπὸ τῶν βουκόλων Ἀμφιτρύωνος, τινὲς δὲ ὑπὸ Χείρωνος καὶ Θεστιάδους.

10. ΧΩΡΙΣ. Οὐδέποτε, φησὶν, ὁ Ἡρακλῆς, αὐτοῦ ἐχωρίζετο, οὐδὲ μεσούσης τῆς ἡμέρας, οὐδὲ ταῖς ἑωθιναῖς ὥραις.

12. ΟΥΔ. (Οὐδέποτε, φησὶν, Ἡρακλῆς αὐτοῦ ἐχωρίζετο, οὔτε πρωὶν, οὔτε μεσούσης τῆς ἡμέρας,) οὔτε τὸν καιρὸν καθ' ὃν οἱ νεοσσοὶ ἐν οἰκή-

κήματι τινὶ ὄντες, ἀποβλέποιεν εἰς τὴν κοίτην, πτερυσσομένης τῆς μητρὸς καὶ λοιπὸν ἀναχωρούσης, τὴν τελευταίαν ἐκδεχόμενοι τροφήν ʼΟΡΤΑΛΙΧΟΙ δὲ νεοσσοὶ μικροὶ, μηδέποτε πετόμενοι. ΜΙΝΤΡΟΙ δὲ ἀντὶ τοῦ μινυρίζοντες, καὶ λεπτῇ φωνῇ θρηνοῦντες μητρὸς περιπτυσσομένης, ὅπως ὑπὸ τὰς πτέρυγας λάβῃ τοὺς νεοσσούς.

13. ΠΕΤΕΥΡΩ. Πέτευρον δὲ, σανίδιον λεπτὸν καὶ τεταμένον, ᾧ καὶ εἰς τοὺς ὀρόφους ἀντὶ κεραμίων πολλοὶ χρῶνται. οἱ δὲ ʼΑΙΘΑΛΟΕΝ πέτευρον τὴν δοκὸν λέγουσιν. ὡς καὶ Ὅμηρος· Αὐτοὶ δ᾽ αἰθαλόεντας ἀνὰ ῥῶγας μεγάροιο. τινὲς δέ φασιν αἰθαλόεν εἰπεῖν τὸ πέτευρον, διὰ τὸ αἴτιον εἶναι αἰθάλης. ἢ ἀπὸ τοῦ αἴθεσθαι λίαν οὕτως αὐτὸ ἔφη. τὸ δε πᾶν ἔχει οὕτω, μέχρι τοῦ, ʼΑΥΤΩ Δ᾽ ʽΕΥ ὝΕΛΚΩΝ. Πάλιν ὁ λόγος πρὸς τὸν Νικίαν, φίλον ὄντα τοῦ Θεοκρίτου. φησὶ γὰρ ὁ Θεόκριτος πρὸς αὐτόν· ὅτι, ὡς ἐδοκοῦμεν ὦ Νικία, οὐχ ἕνεκα ἡμῶν μόνον ἐγέννησε τὸν ἔρωτα ὁ θεὸς, ᾧ τινι ἐγένετο τέκνον, οὐχ ἡμῖν μόνοις τὸ καλὸν φαίνεται καλὸν εἶναι, οἵ τινες θνητοί ἐσμεν, καὶ σήμερον ὁρῶμεν, αὔριον δ᾽ οὐχ ὁρῶμεν· τουτέςι, σήμερον ζῶμεν, αὔριον δὲ τεθνηξόμεθα· ἀλλὰ καὶ ὁ ʽΗρακλῆς ὁ ΧΑΛΚΕΟΚΑΡΔΙΟΣ, τουτέςιν ὁ ςεῤῥὸς υἱὸς τοῦ ʼΑμφιτρύωνος, ὅς τις ὁ ʽΗρακλῆς ἀπέκτεινε τὸν ἐν Νεμέᾳ λέοντα, δεδούλωτο τῷ ἔρωτι. ἠράσθη γὰρ παιδὸς τοῦ χαρίεντος ὝΛα; τοῦ φέροντος πλόκαμον· τουτέςι τοῦ ἔχοντος τὰς τρίχας πεπλεγμένας, καὶ ἐδίδαξεν αὐτὸν τὸν ὝΛαν ὁ ʽΗρακλῆς πάντα τὰ πρὸς ὠφέλειαν, ὡς καὶ πατὴρ διδάξειεν ἂν τὸν ἑαυτοῦ παῖδα. ἐκεῖνα δηλονότι ἐδίδαξεν αὐτὸν, ὅσα αὐτὸς ὁ ʽΗρακλῆς μαθὼν, ἀγαθὸς ἐγένετο· τουτέςιν, ἐπαινετός. ἐς τοσοῦτον δὲ δεδούλωτο ὁ ʽΗρακλῆς τῷ ἔρωτι τοῦ παιδὸς, ὥςε οὐδέποτε ἦν χω-

χωρὶς αὐτοῦ· τουτέςι κεχωρισμένος· ἀλλὰ διαπαντὸς συνῆν καὶ ὡμίλει αὐτῷ· τοῦτο γὰρ δίδωσιν ὁ λόγος, τῷ μηδέποτε ἀφίςασθαι τοῦ παιδὸς, μήτε τῷ μέσῳ τοῦ ἤματος, τουτέςι, τῇ μεσημβρίᾳ· μήτε ὁπότε ἀνατέλλει ὁ ἥλιος. (τοῦτο γὰρ σημαίνει, τὸ ἀνατρέχει ἡ ΛΕΥΚΙΠΠΟΣ ἠὼς ἐς τὸ δῶμα τοῦ Διός· τουτέςιν, ἡ ἐπὶ λευκῶν ἵππων ὀχουμένη.) μήτε ὁπότε ὄρνις τὶς νεοσσοὺς ἔχουσα βλέποντας πρὸς τὴν κοίτην, τοῦ ἡλίου δύνοντος, ἐπὶ ξύλου καθημένη, καὶ τὰ πτερὰ αὐτῆς περιβάλλουσα, σκέπει καὶ περιθάλπει. οὕτω πεπαίδευτο ὁ παῖς αὐτῷ κατὰ θυμὸν· τουτέςι, κατὰ τὴν οἰκείαν ἀρέσκειαν.

15. ΑΥΤΩ. Ἀντὶ τοῦ αὐτόθι. ὥσπερ αὐτόθεν ἐκ νεότητος καλῶς ἕλκων, καὶ κατὰ μηδὲν ἐλαττούμενος, μηδὲ ἐλλείπων, ἀνὴρ γένοιτο. εἴρηται δὲ μεταφορικῶς, ἀπὸ τῶν βοῶν τῶν ἐκ νέου εἰθισμένων καλῶς ἕλκειν.

20. ΜΙΔΕΑΤΙΔΟΣ. Μίδεα πόλις Ἄργους. οἱ δὲ κώμην αὐτὴν φασίν. Ἀργεῖα δὲ καὶ ἡ Ἀλκμήνη.

22. ΚΥΑΝΕΑΝ. Καρύςιος ὁ Περγαμηνὸς φησι, Κυανέας μὲν ὑπὸ ἀνθρώπων, ὑπὸ δὲ θεῶν, ὄρκου πύλας κεκλῆσθαι. Τιμοσθένης δέ φησιν, ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ ὡσεὶ ςάδιον, εἶναι νησίδιον σκοπελῶδες. καλεῖσθαι δὲ τὰς τούτου ἄκρας Κυανέας. ΣΥΝΔΡΟΜΑΔΩΝ. διὰ τὸ συντρέχειν ἀλλήλαις, καὶ συνέρχεσθαι, καὶ συνθραύειν τὰς διαπερώσας ναῦς. μόνην δὲ τὴν Ἀργὼ φασι προνοίᾳ τῆς Ἀθηνᾶς διαβεβηκέναι· ἦν δὲ πεπρωμένον ταῖς συμπληγάσι πέτραις, ὡς εἰ διαβαίη τίς ἅπαξ ναῦς αὐτὰς ἀβλαβῶς, καὶ τὰς μετὰ ταῦτα, μηδέν τι πάσχειν δεινόν. ἐξ ἐκείνου οὖν τοῦ χρόνου, ἀφ' οὗ ἡ Ἀργὼ διέβη, ἔςησαν τῆς συνδρομῆς.

23. ΒΑΘΥΝ. Φᾶσις ποταμὸς καὶ πόλις ὁμώνυ-

νυμος ἐν Κόλχοις, παρ' ἣν Ἕλληνες, Μιλησίων ἄποικοι.

25. ἈΝΤΕΛΛΟΝΤΙ. Περὶ ἀνατολήν φησι τῶν Πελειάδων ἤρξαντο ςέλλεσθαι τὸν πλοῦν, καὶ ἀνάγεσθαι οἱ ἥρωες εἰς Κόλχους. ἔςι δὲ ὁ καιρὸς ἀρχομένου τοῦ θέρους. διὸ καὶ ἐπήγαγε, ΤΕΤΡΑΜΜΕΝΟΥ ἘΙΑΡΟΣ· τουτέςι, λήξαντος. Ἄλλως. αἱ Πελειάδες, φησὶ Καλλίμαχος, τῆς βασιλίσσης τῶν Ἀμαζόνων ἦσαν θυγατέρες, αἳ Πελειάδες προσηγορεύθησαν. πρῶτον δ' αὗται χορείαν καὶ παννυχίδα συνεςήσαντο παρθενεύουσαι. ὁ δὲ νοῦς, καθ' ὃν φησι καιρὸν ἀνατέλλουσιν αἱ Πλειάδες, θάλλει τε πᾶσα γῆ ταῖς βοτάναις τοῦ ἔαρος, τηνικαῦτα τοῦ ἀπόπλου ἐφρόντιζον. τὰ δὲ ὀνόματα τῶν Πλειάδων εἰσὶ ταῦτα, Κοκκυμὼ, Πλαυκία, Πρῶτις, Παρθενία, Μαία, Στονυχία, Λαμπαδώ.

27. ἌΩΤΟΣ. Ἄωτος τὸ ἀπάνθισμα τῶν ἀνθῶν. οἷον, οἱ πρῶτοι τῶν ἡρώων· τὸ θεῖον ἀπάνθισμα τῶν ἡρώων. εἴρηται δὲ ἄωτος, ἀπὸ τοῦ ἄειν, ἤγουν, πνεῖν καὶ ὀδωδέναι.

30. ἘΙΣΩ. Καθωρμίσθησαν ἐν τῇ Προποντίδι κατὰ τὴν Κίον τὴν νῦν καλουμένην Προῦσαν. ἔνθα τὰ κατὰ τὸν Ὕλαν. ἡ ἔνθα καὶ Ἡρακλῆς ἀπὸ τῶν ἡρώων κατελείφθη. ἘΝΘΑ. Εἰς τὸν τόπον τῶν Κιανῶν. Κιανοὶ γὰρ οἱ τὴν Κῖον οἰκοῦντες· ἥ τις νῦν καλεῖται Προῦσα, ἀπὸ τοῦ τῶν Βιθυνῶν βασιλέως Προυσίου. Κῖος δὲ ἀπὸ Κίου τοῦ υἱοῦ Ὀλύμπου, ἀφ' οὗ τὸ ὄρος ὁ Ὄλυμπος.

34. ΣΤΙΒΑΔΕΣΣΙΝ. Ἤγουν ταῖς κοίταις ὠφέλεια. παρ' ὅσον ἐποίουν τὰς ςιβάδας ἐκ τῆς ἐν τῷ λειμῶνι φυομένης ὕλης ςιβάδας δὲ καλοῦσι, τὴν ἐξ ὕλης χορτώδη κατάςρωσιν. Αὐτῷ δ' εὖ ἕλκων. τὸ πᾶν μέχρι τοῦ, Ἔνθεν βούτομον ὀξὺ, βαθὺν δ' ἐτάμοντο κύπειρον, ἔχει οὕτως. ἀγόμε-

μένος δὲ ὁ παῖς αὐτῷ τῷ Ἡρακλεῖ, ἵνα ἀποβαίη εἰς ἀληθινὸν ἄνδρα, τουτέςιν ἀνδρεῖος ἀναφανείη· μὴ ψευδόμενος τὴν ἑαυτοῦ φύσιν δηλονότι. ἀλλ' ὅτε ὁ Ἰάσων ἔπλει εἰς τὸ χρύσεον δέρμα, ὁ υἱὸς τοῦ Αἴσονος, συνέπλεον δὲ μετ' αὐτοῦ καὶ οἱ ἄριςοι τῶν Ἑλλήνων, ἐκλελεγμένοι ἐκ πασῶν τῶν πόλεων, οἵτινες ἦσαν ὠφέλιμοι, (τοῦτο γάρ ἐςι τὸ, ὯΝ ὌΦΕΛΟΣ ΤΙ) ἀφίκετο καὶ ὁ Ἡρακλῆς ὁ υἱὸς τῆς Ἀλκμήνης Μιδεάτιδος τῆς ἡρωΐνης, ὁ ΤΑΛΑΕΡΓΟΣ, τουτέςιν, ὁ καρτερικὸς, ἐς τὴν πόλιν τὴν Ἰαολκὸν τὴν ἈΦΝΕΙΑΝ· τουτέςι τὴν πλουσίαν. σὺν αὐτῷ δὲ τῷ Ἡρακλεῖ καὶ ὁ Ὕλας εἰσέβαινεν εἰς τὴν νῆα τὴν Ἀργὼ τὴν ἘΥΕΔΡΟΝ, καὶ εὐκάθεδρον, ἥτις, ἡ Ἀργὼ ναῦς δηλονότι, οὐχ ἥψατο τῶν πετρῶν τῶν μελαινῶν, τῶν ΣΥΝΔΡΟΜΑΔΩΝ, τουτέςι, τῶν συγκροτουμένων πρὸς ἀλλήλας, ἀλλὰ διέδραμεν αὐτὰς καὶ ἦλθεν εἰς τὸν Φᾶσιν ποταμὸν τὸν βαθὺν, ὥσπερ ἀετὸς διαπερῶ τὴν θάλατταν. ἐξ ἐκείνου δὲ τοῦ καιροῦ, ἔμειναν αἱ χοιράδες πέτραι ἀκίνητοι.

25. ἍΜΟΣ. Τότε δὲ ἐμνήσθησαν οἱ Ἀργοναῦται πλεύσεως· λέγω τὸ θεῖον ἀπάνθισμα τῶν ἡρώων (τοῦτο γάρ ἐςιν ὁ ΘΕΙΟΣ ἌΩΤΟΣ) ὅτε αἱ Πλειάδες ἀνατέλλουσι· ἀνατέλλουσι δὲ ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ ἔαρος, ὅτε καὶ τὰ ζῶα εἰσιν ἀπολελυμένα πρὸς νομάς· τοῦτο γάρ ἐςι τὸ ἘΣΧΑΤΙΑΙ ἌΡΝΑ ΝΕΟΝ ΒΟΣΚΟΝΤΙ. καὶ δὴ ἐπιβάντες τῆς Ἀργοῦς (τοῦτο γὰρ ἡ ναῦς ὠνομάζετο) νότου λαμπροῦ πνέοντος μέχρι τρίτης ἡμέρας, εἰς τὴν Ἑλλήσποντον ἵκοντο. ἐντὸς δὲ τῆς Προποντίδος ὥρμησαν εἰς τὸν τόπον τῶν Κιανῶν, ἐν ᾧ οἱ βόες ἀροτριοῦντες εὐρεῖαν τὴν αὔλακα ποιοῦσι, καὶ κατατρίβουσι τὴν γῆν τῷ ἀρότρῳ. ἔςι δὲ τὸ ὅλον περίφρασις. Κίος δὲ, πόλις τῆς Προποντίδος. ἢ, Κίος δὲ πόλις πρὸς τὴν ἕω κειμένη. οἱ

δὲ τὴν Κίον οἰκοῦντες Κιανοί. ἐκβάντες δὲ τῆς νηὸς δηλονότι, σύνδυο δεῖπνον ἐποιοῦντο ἐπὶ τὸν αἰγιαλὸν, κατὰ τὸν καιρὸν τῆς δείλης. κοίτην δὲ ἐποιήσαντο μίαν πολλοί. προέκειτο γὰρ αὐτοῖς λειμὼν, ὅςις ἦν ὠφέλεια τῶν ςρωμνῶν. ἐξ οὗ τινος λειμῶνος ἔκοψαν βούτομον ὀξὺ, καὶ κύπειρον.

36. ΚΩΧΕΘ'. Ὁ νοῦς. καὶ ὁ Ὕλας ὁ ξανθὸς ἐπορεύθη κομίσων ὕδωρ ἐπιδείπνιον, ἕνεκεν τοῦ Ἡρακλέους καὶ τοῦ ςεῤῥοῦ Τελαμῶνος, καὶ ἐμβριθοῦς τὴν ψυχὴν, ἢ ἀκαμποῦς καὶ σκληροῦ. τοῦτο γάρ ἐςι τὸ, ΑΣΤΕΜΦΕΙ, οἱονεὶ ἀςρεφεῖ· οἵτινες κοινὴν ἐποιοῦντο τράπεζαν. ᾤχετο δὲ ὁ Ὕλας, κρατῶν ξίφος σιδηροῦν. ταχέως δὲ κρήνην εἶδεν ἔν τινι χώρῳ κοίλῳ καὶ οἱονεὶ καθημένῳ· παραπεφύκασι δὲ ταύτῃ βοτάναι πολλαί· λέγω, θρία, χελιδόνιον μέλαν, καὶ ἀδίαντον χλωρὸν, καὶ σέλινα θαλερὰ, καὶ ἄγρωςις, ἡ τεινομένη ἅμα καὶ ἑλισσομένη. μέσον δὲ τῆς κρήνης, αἱ Νύμφαι ἐχόρευον. τοῦτο γάρ ἐςι τὸ, ΧΟΡΟΝ 'ΑΡΤΙΖΟΝΤΟ. λέγω, αἱ νύμφαι, αἱ μηδέπω τῷ ὕπνῳ δουλεύουσαι, αἱ φοβεραὶ τοῖς ἀγροίκοις θεαί.

40. ΘΡΙΑ. Θρίον κυρίως, τὸ τῆς συκῆς φύλλον· παρὰ τὸ εἰς τρία διεσχισμένον εἶναι, τρίον καὶ θρίον, ἀπ' αὐτοῦ δὲ καὶ θρίαμβος ὠνόμαςαι. οἱ γὰρ παλαιοὶ προπομπὴν ποιοῦντες, φύλλα συκῆς ἐκρέμων τῇ προπομπῇ καὶ ἔβαινον.

41. ΚΥΑΝΕΟΝ. Φυτάριόν ἐςι πλατύφυλλον, μέλαν, ὡσεὶ χελιδὼν, ὃ ἅμα τῷ φανῆναι τὴν χελιδόνα, ἀνθεῖ. 'ΑΔΙΑΝΤΟΝ. Βοτάνη ἐςὶν, ἀεὶ καὶ διαπαντὸς ἄβροχον. ὅθεν καὶ τὸ ὄνομα ἀπὸ τοῦ α ςερητικοῦ μορίου, καὶ τοῦ διαίνω, τὸ βρέχω. ἤγουν; τὸ μηδ' ὅλως βρεχόμενον, διὰ τὸ εἶναι ὀρθόν τι καὶ ὀξὺ, καὶ γλισχρόν. ἔςι δὲ ὅμοιον πηγάνῳ, τὰ φύλλα ἔχον μικρότατα καὶ μέλανα.

καυ-

καυλὸν δὲ οὐκ ἔχει, οὐδὲ ἄνθος, οὐδὲ καρπὸν, ῥίζαν δὲ μόνην ἄχρηςον, καὶ λεπτήν· καλεῖται δὲ οὕτω, παρὰ τὸ μὴ δεύεσθαι ὕδατι. ἐπεὶ ἐπὶ τῶν φύλλων οὐ μένει, ἀλλ' ὀλισθαίνει. δεῦσαι γὰρ τὸ βρέξαι.

42. ΕΙΛΙΤΕΝΗΣ. Ἡ συνεςραμμένη. καθὸ εἱλεῖται ἐπὶ μῆκος, καὶ περιπλέκεται τοῖς φυτοῖς κισσοειδῶς· ἥ τις παρὰ τοῖς γεωργοῖς καλεῖται ἀγρία. ἄλλοι δὲ τὴν ἄγρωςίν φασιν εἶναι βοτάνην πρασοειδῆ, ἣν ἰδιωτικῶς φασι κολλητζίδαν

43. ἈΡΤΙΖΟΝΤΟ. Ἡτοίμαζον, εὐτρέπιζον. συνέβη, φησὶ, καθ' ὃν καιρὸν ὁ Ὕλας ἦλθεν ἀντλῆσαι, τὰς νύμφας αὐτόθι χορείαν ςήσασθαι.

44. ΔΕΙΝΑΙ. Παρόσον φόβον ἐσθ' ὅτε αὐτοῖς ἐγγενῶσί τε καὶ ἐπάγουσιν. ὅθεν καὶ νυμφολήπτους τινάς φαμεν.

45. ἜΑΡ. Ἱλαρὸν καὶ ἡδὺ βλέπουσα. ἀπὸ τῆς περὶ τὸ ἔαρ τερπνότητος.

46. ἯΤΟΙ. Ὁ μὲν δὴ νέος Ὕλας, ἐπὶ τῷ ὕδατι τὸν ΚΡΩΣΣΟΝ, ἤγουν τὸ ὑδροφόρον ἀγγεῖον εἶχε, τὸ πολυχώρητον, ἐπειγόμενος πληρῶσαι αὐτὸ ὕδατος. αἱ δὲ νύμφαι ἐνεπλάκησαν τῇ χειρὶ αὐτοῦ· τὰς γὰρ φρένας αὐτῶν τὰς ἁπαλὰς ἁπασῶν ὁ ἔρως περίεσχεν, ἕνεκεν τοῦ παιδὸς τοῦ Ἀργείου. κατέπεσε δὲ εἰς τὸ βαθὺ ὕδωρ δίκην ἀςέρος, ὅςις πυρώδης ὢν, εἰς τὴν θάλατταν κατέπεσεν ἐξαίφνης. ὅςις σύμβολον εὐπλοίας ἐςί. συμφωνεῖ δὲ τῇ ἁρπαγῇ καὶ Ἀπολλώνιος ὁ Ῥόδιος καὶ Νίκανδρος. ὁ δὲ Ὄνασος ἐν τοῖς Ἀμαζονικοῖς φησιν αὐτὸν εἰς τὴν κρήνην πεσεῖν, καὶ ἀποθανεῖν. κρωσσὸς δὲ διὰ τοῦ ω μεγάλου, ὑδροδόχον ἀγγεῖον ἐςί. διὰ δὲ τοῦ ο μικροῦ, εἶδος ἱματίου καὶ πύργου.

51. ΝΑΥΤΑΙΣ. Ἰδὼν γάρ τις αὐτὸν καταπεσόντα λέγει πρὸς τοὺς συμπλέοντας· ὦ παῖδες, με-

μετεωρίσατε τὰ ἱςία· ὁ γὰρ ἄνεμος φορὸς καὶ πρὸς πλεῦσιν ἐπιτηδειότατος. Ἄλλως. ΚΟΥΦΟΤΕΡ'. Εὔλυτα καὶ εὐτρεπῆ ποιεῖτε τὰ ἱςία. οὔμον γὰρ ἐπιγενήσεται τὸ πνεῦμα, ὡς τοιούτου ὄντος σημείου, ἐπὰν πέσῃ ἀςήρ.

53. ΝΥΜΦΑΙ. Αἱ μὲν δὴ νύμφαι τὸν Ὕλαν ἐπὶ τῶν γονάτων ἀνέχουσαι ΠΑΡΕΨΥΧΟΝΤΟ καὶ παρεμυθοῦντο ἱλαροῖς τισι λόγοις κλαίοντα. βουκολικῶς δὲ τὸ παρεψύχοντο, ὡς ἐπὶ τῶν πηγῶν.

55. ἈΜΦΙΤΡΥΩΝΙΑΔΑΣ. Ὁ δὲ Ἡρακλῆς ὁ τοῦ Ἀμφιτρύωνος, ἕνεκεν τοῦ παιδὸς ταρασσόμενος, ἐπορεύθη, κατὰ τοὺς Σκύθας λαβὼν τὰ τόξα τὰ κυκλοτερῆ.

56. ΜΑΙΩΤΙΣΤΙ. Ἤτοι Σκυθιςί. Μαιῶται οἱ Σκύθαι, περιοικοῦντες τὴν Μαιῶτιν λίμνην. ἐχρῆτο δὲ Ἡρακλῆς τοῖς Σκυθικοῖς τόξοις, διδαχθεὶς παρά τινος Σκύθου Τευτάρου, ὡς ἱςορεῖ Ἡρόδωρος, καὶ Καλλίμαχος.

57. ἘΧΑΝΔΑΝΕ. Ἀντὶ τοῦ ἐχώρει. ἀπὸ τοῦ χῶ, τὸ χωρῶ, χάδω· καὶ ἀπὸ τοῦ χάδω, χανδάνω, ὥσπερ ἀπὸ τοῦ ἥδω, τὸ εὐφραίνομαι, ἁνδάνω.

58. ΤΡΙΣ. Ἐκ τρίτου μὲν ἐφώνησε τὸν Ὕλαν, ὅσον ἬΡΥΓΕΝ, ἤγουν, ἐχώρει ὁ λαιμὸς αὐτοῦ· τουτέςιν, ὅσον ἠδύνατο. ἐκ τρίτου δὲ καὶ ὁ παῖς ἤκουσεν αὐτοῦ βοῶντος.

59. ἈΡΑΙΑ. Οὐχ ὡς κατὰ φύσιν ἀσθενῆ φωνὴν τοῦ Ὕλα ἔχοντος, ἀλλ' ὡς ἐν βάθει ὄντος, καὶ ὑπὸ τῶν νυμφῶν κατεχομένου. ἡ λεπτὴ δὲ καὶ ἀμυδρὰ ἡ φωνὴ αὐτοῦ ἐγένετο, ἅτε ἐν τῷ ὕδατι ὄντος. καὶ ἐγγὺς ὄντος αὐτοῦ, διὰ τὸ λεπτότατον τῆς φωνῆς, ΕἼΔΕΤΟ, ἤγουν ἐῴκει πόῤῥω εἶναι.

61. ὩΣ. Ὁ δὲ Ἡρακλῆς τῆς φωνῆς τοῦ παιδὸς ἀκούων, ἐκινήθη κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον, καθ' ὃν

ὃν ἂν καὶ λέων χαροπὸς ἐπὶ τῆς ἑαυτοῦ κοίτης ὢν, καὶ πεινῶν, ἀκούσας νεβροῦ φθεγξαμένης, ἐπήδησεν εἰς τροφὴν ἑτοιμοτάτην. ἐκινήθη δὲ, εἰς τὰς ἀκάνθας τὰς ἀδιοδεύτους, καὶ τετάρακτο ποθῶν τὸν παῖδα. ἐπῆλθε δὲ πολύν τινα χῶρον.

66. ΣΧΕΤΛΙΟΙ. Ἐλεεινοὶ οἱ φιλοῦντες. καὶ γὰρ ὁ Ἡρακλῆς πολλὰ ἐκακοπάθησε πλανώμενος εἰς τὰ ὄρη καὶ εἰς τοὺς δρυμούς. τὰ δὲ τοῦ Ἰάσονος ἐν δευτέρῳ λόγῳ ἦν αὐτῷ, τουτέςι τὸ ἀκολουθεῖν αὐτῷ οὐδὲν ἡγεῖτο.

68. ΝΑΥΣ. Ἡ μὲν ναῦς τὰ ἄρμενα εἶχε μετέωρα, διὰ τῶν παρόντων. οἱ δὲ νέοι ἐκάθηρον τὰ ἱςία κατὰ τὸ μεσονύκτιον περιμένοντες τὸν Ἡρακλῆν. ὁ δὲ Ἡρακλῆς, ὡς μαινόμενος ἐχώρει, ὅπου οἱ πόδες αὐτὸν ἔφερον. ὁ γὰρ ΘΕΟΣ, τουτέςιν ὁ ἔρως, τὸ ἧπαρ αὐτοῦ ἔκοπτε. τοῦτο γάρ ἐςι τὸ ΑΜΥΣΣΕΝ. ἀμύσσω γὰρ, τὸ διὰ ξυροῦ τὴν σάρκα τέμνω. ὅθεν καὶ ἀμυχαὶ, αἱ τοῦ δέρματος τομαί.

72. ὙΛΑ. Κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον ὁ κάλλιςος Ὕλας, ἐναρίθμιος τοῖς θεοῖς ἐγεγόνει. τὸν δὲ Ἡρακλῆν, οἱ συμπλέοντες ἥρωες ἐλοιδόρουν, λέγοντες δηλονότι λειποναύταν, διότι κατέλιπε τὴν Ἀργὼ τὴν ΤΡΙΑΚΟΝΤΑΖΥΓΟΝ· τουτέςι τὴν πολυκάθεδρον, ἢ τὴν τριάκοντα ἔχουσαν καθέδρας ἐρετῶν, ὡς ἑξήκοντα εἶναι τοὺς πλέοντας. τὸ δὲ ἩΡΩΗΣΕΝ, ἀντὶ τοῦ κατέλιπεν, ἐξέφυγεν, ἀπὸ τοῦ ἐρωεῖσθαι.

73. (ΛΙΠΟΝΑΥΤΑΝ. Καθάπερ λιπόταξιν.)

75. ΠΕΖΟΣ. Ἰδίως πεζὸν φησιν ὁ Θεόκριτος τὸν Ἡρακλέα εἰς Κόλχους ἐλθεῖν· ἡ γὰρ πολλὴ κατέχει δόξα, ὅτι βουλῇ Ἥρας ὑςέρησεν Ἡρακλῆς, ὑπὲρ τοῦ τὸν Ἰάσονα κατορθῶσαι μόνον δοκεῖν τὸν εἰς Κόλχους πλοῦν, καὶ μὴ ἐξιδιοποιήσασθαι τὸν ἆθλον αὐτοῦ. Ἄλλως. πεζᾷ δ' ἐς Κόλχως. ὁ δὲ Ἡρακλῆς, τῶν Ἀργοναυτῶν ἀποπλευ-

πλευσάντων δηλονότι, πεζῇ ἀπῆλθεν εἰς τοὺς Κόλχους, καὶ εἰς τὸν Φᾶσιν τὸν ἌΞΕΝΟΝ, τουτέςι τὸν κακόξενον. Μνασέας δὲ Κόλχους φησὶ κληθῆναι, ἀπὸ Κόλχου τοῦ Φάσιδος.

ὙΠΟΘΕΣΙΣ

Τοῦ Τεσσαρεσκαιδεκάτου Εἰδυλλίου.

Ἐπιγράφεται τοῦτο τὸ εἰδύλλιον Κυνίσκας ἔρως. ἡ γὰρ γυνὴ Αἰσχίνου μᾶλλον προσέκειτο Λύκῳ τινὶ γείτονος υἱῷ, καταφρονοῦσα τοῦ Αἰσχίνου. Θυωνίχου δέ τινος ἑταίρου προσιόντος αὐτῷ διὰ χρόνου, διηγεῖται αὐτῷ τὰ περὶ Κυνίσκας. κατὰ δὲ τὸ τέλος λέγει καὶ ὁ Θυώνιχος βραχὺ μὲν, ἀλλὰ λαμπρὸν Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου ἐγκώμιον.

1. ΧΑΙΡΗΝ. Προλέγει ὁ Αἰσχίνης λέγων, χαίρειν πολλὰ τὸν ἄνδρα Θυώνιχον. λείπει δὲ τῷ λόγῳ, τὸ γένοιτο, ἢ τὸ λέγω. ΤΙ ΔΕ ΤΟΙ ΤΟ ΜΕΛΗΜΑ; ὁ Θυώνιχος, οἶδα κἀγὼ ὅτι βραδέως ἥκω. τί δέ σοι ἡ φροντίς; ὁ ἐρώμενός φησι. πράσσομες οὐχ ὡς λῷςα· ἤγουν, οὐ κατὰ γνώμην.

3. ΤΑΥΤ'. Διὰ τοῦτο λεπτὸς ἐγένου, ὦ Αἰσχίνα, καὶ ὁ μύςαξ οὗτος πολὺς ὢν, ἐκ τῶν φροντίδων οὐκ ἔτυχεν ἐπιμελείας.

4.

4. ᾽ΑΥΑΛΕΟΙ. ᾽Αντὶ τοῦ, κομῶντί σοι τὸ γένειον, καὶ οἱ κικῖνοι κατάξηροί εἰσιν, ὡς διὰ τὴν λύπην, καὶ τὸ κείρεσθαι παραιτουμένῳ.

5. ΤΟΙΟΥΤΟΣ. Τοιοῦτός τις ἧκεν ᾽Αθήνηθεν εἰς Σικελίαν πρὸ τούτου ἐπαγγελλόμενος Πυθαγορικὸν δόγμα. τινὲς δέ φασι τοῦτο λέγειν, εἰς Πλάτωνα τὸν φιλόσοφον, ἀκούσαντες αὐτὸν ἐν ᾽Ιταλίᾳ διαβῆναι εἰς Σικελίαν, συνταξόμενον Διονυσίῳ τῷ τυράννῳ. διαφέρουσι δὲ Πυθαγορικοὶ τῶν Πυθαγοριςῶν, ὅτι οἱ μὲν Πυθαγορικοὶ, πᾶσαν φροντίδα ποιοῦνται τοῦ σώματος· οἱ δὲ Πυθαγορισαὶ περιεςαλμένῃ καὶ αὐχμηρᾷ διαίτῃ χρῶνται. τινὲς δὲ Πυθαγοριςὰς λέγουσι, τοὺς ἀποδεχομένους τὰ Πυθαγόρου, μὴ ὄντας δὲ τῆς ἐκείνου δόξης· Πυθαγορικοὺς δὲ, τοὺς οὕτω φρονοῦντας ὡς ἐκεῖνος, καὶ κατὰ Πυθαγόραν διαιτωμένους. ἐλέγετο δὲ ὁ Πλάτων τὸν Πυθαγόραν οὕτως ἀποδέχεσθαι, ὡς καί τινα νομίζεσθαι λέγειν ἐξ αὐτοῦ, ὥςε Πυθαγοριςὴν τὸν Πλάτωνα εἰρῆσθαι. τῶν δὲ Πυθαγόρου, οἱ μὲν ἦσαν περὶ θεωρίαν καταγινόμενοι. οἵπερ ἐκαλοῦντο σεβαςικοί· οἱ δὲ περὶ τὰ ἀνθρώπινα, οἵπερ ἐκαλοῦντο πολιτικοί· οἱ δὲ περὶ τὰ μαθήματα τὰ γεωμετρικὰ καὶ ἀςρονομικά· οἵπερ ἐκαλοῦντο μαθηματικοί. τούτων οὖν οἱ μὲν αὐτῷ συγγενόμενοι τῷ Πυθαγόρᾳ, ἐκαλοῦντο Πυθαγορικοί· οἱ δὲ τούτων μαθηταὶ, Πυθαγόρειοι· οἱ δὲ ἄλλως ἔξω ζηταὶ, Πυθαγορισαί.

7. ῞ΗΡΑΤΟ. ᾽Εμοί, φησι, δοκεῖ, ὅτι λιμώττων ῞ΗΡΑΤΟ καὶ ἐκεῖνος, ἤγουν ἐπεθύμει, ὀπτοῦ ἀλεύρου. ὅθεν ὠχρός τις ἦν.

8. ΠΑΙΣΔΕΙΣ. ᾽Αττικῶς τὸ ῎ΕΧΩΝ, παρέλκει. ἤγουν, σὺ μὲν παίζεις· ἐμὲ δὲ ἡ χαρίεσσα Κυνίσκα ἐκμαίνει.

9. ΛΑΣΩ. Λανθάνω, φησὶν, ἐμαυτὸν εἰς μανίαν

νίαν ἐμπεσών. εἶτα διὰ μέσου, τὸ ΘΡΙΞ, ἤγουν ὀλίγου δέεται τὸ μεταξὺ, τοῦ πάντη με μανῆναι.

10. ῞ΑΣΤΧΟΣ. Ἐκ τοῦ παραχρῆμα καὶ τοῦ σιωπᾷν ὀξυνόμενος. ἢ ὅτι μανιώδης εἶ ἠρέμα, οἷον ἔχεις τι καὶ ὀξύτητος, οὐ γὰρ πάντη σιωπηλὸς ὑπάρχεις.

11. ῞ΟΜΩΣ ἈΛΛ' ὅμως εἰπέ μοι τὶ τὸ νεώτερον, ἢ τὸ πρᾶγμα τὸ λυποῦν σε.

12. Ὡ ῬΓΕΙΟΣ. Διηγεῖται τὴν τῆς μανίας ὑπόθεσιν.

15. ἈΝΩΞΑ. Οἶνον δηλονότι Θρᾳκικόν. ἢ οὕτω καλουμένης τῆς ἀμπέλου ἀπὸ τῆς Θρᾴκης, παλαιὸν μὲν ὄντα καὶ τεσσάρων ἐτῶν, ἀνίσχυρον δὲ πρὸς τὸ μὴ διοχλῆσαι τῷ πίνοντι. σχεδὸν γὰρ τότε ἐδόκει ἀντλεῖσθαι ἀπὸ τῆς ληνοῦ.

17. ΒΟΛΒΟΣ. Βολβὸς, εἶδος βοτάνης, ὁμοίας κρομμύῳ Κολχικῷ.

18. ῎ΗΔΗ. ῎Ηγουν, ἤδη δὲ προκόπτοντος τοῦ ποτοῦ ἔδοξεν ἡμῖν ἘΠΙΧΕΙΣΘΑΙ ἄκρατον· ἤτοι, λαμβάνειν καὶ ἐπισπένδειν. οὕτω γὰρ εἰώθασι ποιεῖν ἐν τοῖς συμποσίοις, ἄκρατον λαμβάνειν καὶ ὀνομάζειν τινὰς ἐρωμένους ἢ φίλους, καὶ ἐπιχεῖν τῇ γῇ, καὶ φθέγγεσθαι τῶν φιλτάτων τὰ ὀνόματα.

19. ῎ΕΔΕΙ. ῎Εδει δέ φησι μόνον εἰπεῖν, οὗ χάριν ὁ οἶνος ἐχεῖτο.

20. ῎ΑΜΜΕΣ. Ἡμεῖς μὲν ὀνομάζοντες ἕνα ἕκαστον ἐπίνομεν.

21. Ἁ Δ'. Αὕτη δὲ ἡ Κυνίσκα δηλονότι, οὐκ ἔπιε παρόντος ἐμοῦ. οὐδὲ ἀποκρίσεώς με ἠξίωσεν ἐν τῷ ἐπιχεῖσθαι αὐτῇ κυάθους. τίνα οὖν με ἔχειν δοκεῖς διάθεσιν τοιαῦτα πάσχοντα;

22. ΟΤ. Τοῦτο ἀμφιβόλως εἴρηται. ἢ ὅτι Λύκου ἐρᾷ ἡ Κυνίσκα· ἢ ὅτι καθὸ οἱ ὀφθέντες ἄφωνοι ὑπὸ λύκου, δοκοῦσιν ἄφωνοι γίνεσθαι. οὗτος δὲ ἐναν-

ἐναντίως εἶπεν. οὐχὶ, μήποτε ὑπὸ λύκου ὤφθης, ἀλλὰ μήτι λύκον εἶδες. ΈΠΑΙΞΕ. Ἡ Κυνίσκα φησὶ πρὸς τὸν εἰς αὐτὴν παίξαντα, ὡς σοφός τις, καὶ ἅμα ταῦτα εἰποῦσα, καὶ μνησθεῖσα τοῦ Λύκου, οὕτως ἐφλέγετο ὡς καὶ λύχνον εὐκόλως ἀπ' αὐτῆς ἅψαι.

28. ΜΑΤΑΝ. Τουτέςιν ματαιοπώγων ὑπάρχων· οἷον, μάτην ἀνδρὸς πώγωνα ἔχων, διὰ τὸ μὴ χρῆσθαι τῇ ἀνδρὸς ῥώμῃ.

34 ΤΑΜΟΣ. Τότε ἐγὼ ἰδὼν αὐτὴν κλαίουσαν, οἷόν με σὺ, Θυώνιχε, γινώσκεις ὀργίλον, πυγμῇ τὴν σιαγόνα αὐτῇ ἔπαισα. ΚΟΡΡΗΝ γὰρ τὴν γνάθον καὶ σιαγόνα οἱ Ἀττικοί.

38. ΤΗΝΩ. Ἐκείνῳ, φησὶ, τῷ Λύκῳ τὰ ῥέοντά σου δάκρυα μῆλα πίπτει· τουτέςιν ἔρως, καὶ ἐπιθυμία. μήλοις γὰρ εἴκαζον τοὺς ἔρωτας διὰ τὸ περὶ αὐτοὺς κάλλος.

39. ΜΑΣΤΑΚΑ. Οὐχ οὕτω τις χελιδὼν τροφὴν δοῦσα τοῖς νεοσσοῖς, ταχέως πάλιν ὑπέςρεφεν ἐπὶ τῷ ἕτερα κομίσαι, ὡς ἐκείνη λιποῦσα τον ΔΙΦΡΟΝ, ἤγουν τὴν καθέδραν, ᾤχετο. ΜΑΛΑΚΑΣ δὲ, παρόσον αἱ γυναῖκες μαλακαῖς κάθηνται καθέδραις, ὡς ἐν Συρακούσιαις.

42. ἸΘΥ. Ἤγουν εὐθύ. ἀντικρὺ τοῦ οἴκου τοῦ διθύρου. ἈΜΦΙΘΥΡΟΝ γὰρ καὶ δίπτυχον, ταυτόν ἐςι. δηλοῖ δὲ τὸ δίθυρον. Ἄ ΠΟΔΕΣ. Ὅπου οἱ πόδες ἦγον.

43. ἝΒΑ. Παροιμία ἐςὶν, ἐπὶ τῶν μὴ ἀναςρεφόντων· διὰ τὸ, τοὺς ταύρους ὕλης ἐπιλαμβανομένους, ἀλήπτους εἶναι.

44. ΤΑΙΔΕ. Ψηφίζει τὰς ἡμέρας, ἀφ' οὗ ἀπ' ἀλλήλων κεχωρισμένοι εἰσὶ, καὶ ἀφ' οὗ οὐκ ἐκάρη κατὰ Κᾶρας τὰς τρίχας.

(45. ΘΡΑΚΙΣΤΙ. Ἀντὶ τοῦ, οὐδὲ Ἰλλυριςὶ. ΚΕΚΑΡΜΑΙ. Ἐκείροντο γὰρ οἱ Θρᾶκες, διὰ τὸ μὴ

ἐν πολέμοις διὰ τούτων ἁλᾶσθαι (f. ἁλῶναι) ἢ κενὸν ἔχειν βάρος αὐτούς.)

47. ἉΔΕ. Αὐτὴ δὲ κατὰ τὰ πάντα τῷ Λύκῳ ἐςίν. ὥςε καὶ νυκτὸς αὐτῷ τὴν θύραν ἀνεῷχθαι.

48. ἊΜΜΕΣ. Ἡμεῖς δὲ παρ' αὐτῇ οὐδ' ἐν ἀριθμῷ ἐσμεν. ὥσπερ οὐδὲ οἱ Μεγαρεῖς ὑπὸ τῆς Πυθίας ἐλέχθησαν εἶναι τινὸς ἄξιοι λόγου. Ἱςορεῖ γὰρ Δεινίας, ὅτι οἱ Μεγαρεῖς Φρονηματισθέντες ποτὲ, ὅτι κράτιςοι τῶν Ἑλλήνων εἰσὶν, ἐπύθοντο τοῦ θεοῦ, τίνος κρείττονες τυγχάνοιεν. ὁ δὲ ἔφη·

Γαίης μὲν πάσης τὸ Πελασγικὸν Ἄργος ἄμεινον,
Ἵπποι Θρηϊκίαι, Λακεδαιμονίαι δὲ γυναῖκες,
Ἄνδρες δ' οἳ πίνουσιν ὕδωρ καλῆς Ἀρεθούσης.
Ἀλλ' ἔτι καὶ τῶνδ' εἰσὶν ἀμείνονες, οἵτε μεσηγὺ
Τίρυνθος ναίουσι, καὶ Ἀρκαδίης πολυμήλου
Ἀργεῖοι λινοθώρηκες, κέντρα πτολέμοιο.
Ὑμεῖς δ', ὦ Μεγαρεῖς, οὔτε τρίτοι, οὔτε τέταρτοι,
Οὔτε δυωδέκατοι, οὔτ' ἐν λόγῳ, οὔτ' ἐν ἀριθμῷ.

50. ΚΕΙ. Καὶ εἰ μὲν καταΦρονήσαιμι αὐτῆς, δεόντως ἂν μοι τὰ πάντα προχωροίη.

51. ὩΣ ΜΥΣ. Παροιμία ἐςὶ τὸ, Μῦς γευόμενος πίσσης. λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν εἰς ἀηδὲς πρᾶγμα ἐμπεσόντων, καὶ δυσεξειλήτως ἀπαλλασσομένων. ὥσπερ γάρ, Φησιν, ὁ πίσσης γευόμενος μῦς ἐνειληθεὶς κρατεῖται, καὶ ζῶν τιμωρεῖται, οὕτω κἀγώ.

68 ἍΤΑΧΟΣ. Κατὰ τάχος, ἔρχου δηλονότι εἰς Αἴγυπτον. ἈΠΟ. Ἀπὸ τῶν μηνίγγων γινόμεθα πάντες γέροντες· καὶ ἐΦεξῆς κατὰ τάξιν ἐς τὴν παρειὰν ἔρχοιτο λευκαίνων ὁ χρόνος. (Ταχέως ἔπεισι τὸ γέρας ἡμῶν τοῖς κροτάΦοις, καὶ αἱ πολιαὶ καθέρπουσιν ἀπὸ τῶν ὤτων μέχρι τοῦ γενείου ἐΦεξῆς. Διὸ ποιεῖν τι δεῖ, ἕως τὸ γόνυ χλωρόν.)

70. ΠΟΙΕΙΝ. Διὸ δεῖ τι ποιεῖν ῞ΟΙΣ ΓΟΝΥ ΧΛΩΡΟΝ, ἀντὶ τοῦ ἕως ἀκμάζομεν.

῾ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Τοῦ Πεντεκαιδεκάτου ᾿Ειδυλλίου.

᾿Επιγράφεται μὲν τοῦτο τὸ εἰδύλλιον Συρακούσιαι ἢ ᾿Αδωνιάζουσαι. ὑποτίθεται δέ τινας Συρακουσίας τὸ γένος, παρεπιδημούσας ἐν ᾿Αλεξανδρείᾳ, καὶ ἐπὶ θέαν ἐξιούσας τῆς πομπῆς τοῦ κοσμηθέντος ᾿Αδώνιδος ὑπὸ ᾿Αρσινόης τῆς τοῦ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου γυναικός· ἔθος δὲ εἶχον οἱ ἐν ᾿Αλεξανδρείᾳ τοῖς ᾿Αδωνίοις διακοσμήσαντας τὰ εἴδωλα τοῦ ᾿Αδώνιδος μετὰ τῶν νομιζομένων ἐπὶ τὴν θάλασσαν κομίζειν. Διαγράφει δὲ ὁ Θεόκριτος, χαριζόμενος τῇ βασιλίδι, ᾄδουσάν τινα, καὶ τὴν πολυτέλειαν τῆς ᾿Αρσινόης δι' ᾠδῆς ἀπαγγέλλουσαν.

1. ᾿ΕΝΔΟΙ. ᾿Αντὶ τοῦ ἔνδον ἐςί; τοπικὸν ἐπίῤῥημα, ὡς τὸ Μεγαροῖ, Πυθοῖ. ἀντιπίπτει δὲ τούτοις τὸ οἴκοι. ῾Η Γοργὼ δέ φησι πρὸς τὴν θεράπαιναν. ἔνδόν ἐςιν· ἡ Πραξινόα; πρὸς ἣν ἡ δούλη ὡς χρονίαν λέγει· Γοργὼ φίλα ῾ΩΣ ΧΡΟΝΩ, ἀντὶ τοῦ, ὡς διὰ χρόνου. εἶτα μικρὸν διαςήσασα, ἐπάγει, ἐνδοῖ· ἀντὶ τοῦ ἔνδον ἐςί.

4. ΜΟΛΙΣ. ῎Ηδη ἐπιπόνως, μόλις πρὸς ὑμᾶς ἐσώθην, ἀπὸ τοῦ ὄχλου καὶ τῶν ἁρμάτων.

6. ΠΑΝΤΑ. Ἤγουν, πανταχοῦ κεκρηπιδωμένοι ἄνδρες. λέγει δὲ τοὺς ἐν τῇ πόλει ςρατιώτας.

7. ΟΔΟΣ. Ἡ δὲ ὁδὸς πολλή. σὺ δὲ ἙΚΑΣΤΟΤΕΡΩ, ἀντὶ τοῦ, πόῤῥω μοι οἰκεῖς.

8. ΤΑΥΘ'. Ἡ Πραξινόα ταῦτά φησι περὶ τοῦ ἰδίου ἀνδρός· ὅτι μακρὰν ἐμισθώσατο τὴν οἰκίαν. ΠΑΡΑΡΟΣ δὲ, ὁ παρηρτημένος τὴν γνώμην, ὁ ἀνάρμοςος, ὁ ἀχρήσιμος καὶ μάταιος. ἐκ μεταφορᾶς τῶν παρηόρων ἵππων, οἵ τινες τῷ ζυγῷ οὐ χρησιμεύουσιν. ἸΛΕΟΝ δὲ λέγουσι τὸν φωλεὸν ἀπὸ τοῦ τὰ ἑρπετὰ ἐν αὐτῷ εἰλεῖσθαι. ΦΘΟΝΕΡΟΝ δὲ ἀντὶ τοῦ φιλόνεικου.

13. ἈΠΦΥΝ. Οὕτω τὸν πατέρα καλοῦσιν ἀφ' οὗ τις πέφυκεν. λέγεται δὲ ὑποκοριςικῶς. ἤδη δὲ ἀπὸ τούτου καὶ τὸν πρεσβύτην.

14. ΝΑΙ. Ναὶ μὰ τὴν θεόν. ναι μὰ τὴν κόρην. εὖ δὲ τό, τὰς Συρακουσίας ταύτην ὀμνύναι. φασὶ γὰρ τὸν Δία τῇ Περσεφόνῃ τὴν Σικελίαν δωρήσασθαι.

15. ἈΠΦΥΣ ΜΕΝ. ἡ Πραξινόα δέ φησι ταῦτα τὸν ἄνδρα μεμφομένη. ὁ ἀπφῦς οὖν φησιν ἐκεῖνος, ὡς λόγον εἰπεῖν, τρισκαιδεκάπηχυς ὑπάρχων ἀνὴρ, πρώην ἐν τῇ πανηγύρει νίτρον θέλων ἀγοράσαι, ἅλας ἡμῖν ἀντὶ νίτρου ἤνεγκεν, ὡς τοῦ πωλοῦντος ἅλας ἀντὶ νίτρου δεδωκότος.

18. ΧΩΜΟΣ. Ἡ Γοργὼ ἐπὶ τοῖς ὁμοίοις μεμφομένη τὸν οἰκεῖον ἄνδρα, φησί· καὶ ὁ ἐμὸς ἀνὴρ Διοκλείδας, ἑπτὰ δραχμῶν ἠγόρασε ποκάρια γεγηρακότων προβάτων.

20. ἉΠΑΝ. Οὐκ ἔρια, ἀλλ' ἜΡΓΟΝ ἘΠΗ ἜΡΓΩ, διὰ τὸ δὶς αὐτὰ πλύνεσθαι. ΚΥΝΑΔΑΣ δὲ οἷον κύνεια, τραχέα.

21. ΤΩΜΠΕΧΟΝΟΝ. Τὸ περιβόλαιον, τὸ ἱμάτιον. ΚΑΙ ΤΑΝ ΠΕΡΟΝΑΤΡΙΔΑ. τὸ πέπλον καὶ ἔνδυμα, ὅπερ πρῶτον ὑπεζώννυντο. εἴρηται δὲ, ἀπὸ τοῦ

τοῦ περονᾶσθαι, καὶ τῆς ἐπωμίδος ἐπιλαμβάνεσθαι, ὡς αἱ Μακεδονίτιδες.

22. ΒΑΜΕΣ. Εἰς τὰ βασίλεια πορευθῶμεν τοῦ ἀφνειοῦ καὶ πλουσίου Πτολεμαίου, θεασόμεναι τὸν Ἄδωνιν.

25. ΕΙΠΑΣ. Ἀντὶ τοῦ· ἐξ ὧν εἶπες, καὶ ἐξ ὧν ἐθεάσω, ἐκ τούτων διηγήσαιο ἂν τῷ μὴ θεασαμένῳ.

27. ΕΥΝΟΑ. Ἡ Πραξινόα φησὶ πρὸς τὴν δούλην ἐν ἤθει· ὦ Εὐνόα, ἄρασα τὸ νᾶμα, εἰς μέσον θὲς αὐτό. θέλει εἰπεῖν, μὴ ἀμελῶς εἰς τὸ μέσον αὐτὸ θήσεις.

32. ΟΚΘΙΑ. Ἀντι τοῦ, εἴτε καλῶς, εἴτε κακῶς. ΚΛΑΞ δὲ, ἡ κλεῖς Δωρικῶς.

34. ΚΑΤΑΠΤΥΧΕΣ. Τὸ δίπτυχον ἐμπερόνημα καὶ διπλοῦν. λέγει δὲ τὴν διπλοΐδα, ἣν Ὅμηρός φησι, δίπλακα μαρμαρέην.

35. ΠΟΣΣΩ. Ἤγουν, διὰ πόσης ἐξόδου σοι κέκοπται ἀπὸ τοῦ ἱστοῦ· ἢ διὰ πόσου σοι ἀπὸ ἱστοῦ καθῃρέθη, καὶ οἷον ἐξυφάνθη.

36. ΠΛΕΟΝ. Πλέον ἠνάλωσά φησιν, ἢ δυοῖν μνᾶν καθαροῦ ἀργυρίου.

38. ΚΑΛΟΝ. Τοῦτο ἀληθὲς εἶπας, λέγει ἡ Πραξινόα, ὅτι κατὰ γνώμην μοι ἐξυφάνθη. εἶτα ἀντιςρέφει τὸν λόγον πρὸς τὴν θεράπαιναν, καί φησι· Φέρε μοι τὸ ἀμπέχονον, καὶ τὴν ΘΟΛΙΑΝ, ἤγουν τὸ σκιάδιον, τὸν πέτασον, εὐκόσμως ἐπίθες. εἴρηται δὲ, ἀπὸ τοῦ θόλῳ ἐοικέναι. οἱ δὲ Ἀττικοὶ τὸ σκιάδιον, σκίῤῥον καλοῦσι.

40. ΤΕΚΝΟΝ. Ἀπέςρεψε τὸν λόγον πρὸς τὸ παιδίον τὸ κλαῖον· καί φησιν, οὐκ ἄξω σε, τέκνον, μετ' ἐμοῦ, ὅτι ἡ μορμὼ ἵππος δάκνει. εἰς κατάπληξιν τοῦτο ἔλεγον, ὅθεν καὶ τὰ προσωπεῖα, μορμολύκεια ἔλεγον. ΜΟΡΜΩ. Δαίμων, βασίλισσα

λισσα Λαιςρυγόνων, δυςυχοῦσα περὶ τὰ ἑαυτῆς τέκνα, ἤθελε καὶ τὰ λειπόμενα φονεύειν.)

46. ΠΤΟΛΕΜΑΙΕ. Πολλὰ τοι ὦ Πτολεμαῖε (τὸν Φιλάδελφον λέγει) ἐποιήθησαν καλὰ ἔργα.

47. ΤΕΚΩΝ. Ἐξ οὗ ὁ πατήρ σου ἀπεθεώθη, ὁ Σωτὴρ Πτολεμαῖος, ὃς ἦν πατὴρ τοῦ Φιλαδέλφου.

48. ΔΑΛΕΙΤΑΙ. ἀντὶ τοῦ βλάπτει. ΠΑΡΕΡΠΩΝ. Παρασυρόμενος Αἰγυπτιςί. τὸ πᾶν· τοῖς σὺν ἄλλοις σου καλοῖς ἔργοις, καὶ τοῦτο. οὐκέτι γὰρ κακοῦργος λυμαίνεται τὸν παριόντα, ἐξαπατήσας Αἰγυπτιςί. ἠπάτων γὰρ πολυπείρως παίζοντες κακὰ παίγνια παραλογισμοῖς Αἰγυπτιακοῖς. ἀπατηλοὶ γὰρ καὶ Αἰγύπτιοι. (ὡς λέγει ὁ Αἰσχύλος· Δεινοὶ πλέκειν τοι μηχανὰς Αἰγύπτιοι.) ΚΕΚΡΟΤΗΜΕΝΟΙ δὲ, διεῤῥαπισμένοι, ἐθάδες πανούργων ἔργων. ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τοῦ κεκροτημένου χαλκοῦ. (Καὶ Σοφοκλῆς· πάνσοφον κρότημα Λαέρτου γένος.)

51. ἉΔΙΣΤΑ. Ὦ γλυκεῖά μοι Γοργὼ, τί ἄρα ἡμῖν ἔςαι; εὐλαβοῦνται γὰρ θεασάμεναι τοὺς πολεμικοὺς ἵππους πομπεύοντας.

54. ΔΙΑΧΡΗΣΕΙΤΑΙ. Διαφθείρει τὸν ἱπποκόμον, ἢ τὸν ἡνίοχον.

57. ΤΟΙ. Οἱ δὲ ἵπποι κεχωρήκασιν εἰς ὃν ἔδει τόπον. τὸ δὲ ΚΑΤΤΑ ΣΤΝΑΓΕΙΡΟΜΑΙ, ἀντὶ τοῦ ἀνακτῶμαι ἐμαυτὴν ἀπὸ τῆς ταραχῆς.

58. ΨΤΧΡΟΝ. Ἤγουν τὸν ψυχροποιόν.

60. ἘΞ. Ἔν τισι γράφεται καὶ, Ἐξ αὐλᾶς ὦ μᾶτερ. ἡ Γοργώ φησι πρὸς γραῦν τινα, λέγε ἡμῖν ὦ μῆτερ, εὐμαρὲς εἰσελθεῖν; ἡ δέ φησι, πειράθητε καὶ εἰσελεύσεσθε εἰς τὴν τῶν βασιλείων αὐλήν.

63. ΧΡΗΣΜΩΣ. Ἡ Γοργώ φησιν ὅτι χρησμοὺς ἀποφοιβάσασα ἡ γραῦς ἀπῆλθε.

64.

64. ΠΑΝΤΑ. Φησὶν ὅτι τὰ πάντα αἱ γυναῖκες γινώσκουσι, καὶ ὅτι ὁ Ζεὺς λάθρα τῇ Ἥρᾳ συνῆλθε. καὶ Ὅμηρος· Εἰς εὐνὴν φοιτῶντε, φίλους λήθοντε τοκῆας. Ἀριϛοτέλης δὲ, ἐν τῷ περὶ Ἑρμιόνης ἱερῶν, ἱϛορεῖ ἰδιώτερον περὶ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας γάμου. τὸν γὰρ Δία μυθολογεῖ ἐπιβουλεύειν τῇ Ἥρᾳ μιγνῦναι, ὅτε αὐτὴν ἴδοι χωρισθεῖσαν ἀπὸ τῶν ἄλλων θεῶν, βουλόμενος δὲ ἀφανὴς γενέσθαι, καὶ μὴ ὀφθῆναι ὑπὸ αὐτῆς, τὴν ὄψιν μεταβάλλει εἰς κόκκυγα, καὶ καθέζεται εἰς ὄρος, ὃ πρῶτον μὲν Θρόναξ ἐκαλεῖτο, νῦν δὲ Κόκκυξ. τὸν δὲ Δία χειμῶνα ποιῆσαι δεινὸν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ. τὴν δὲ Ἥραν πορευομένην μόνην, ἀφικέσθαι πρὸς τὸ ὄρος· καὶ καθέζεσθαι ἐπ' αὐτὸ, ὅπου νῦν ἐϛὶν ἱερὸν Ἥρας τελείας. τὸν δὲ κόκκυγα ῥιγῶντα καὶ πεφρικότα διὰ τὸν χειμῶνα, καταπετασθῆναι καὶ καθεσθῆναι ἐπὶ τὰ γόνατα αὐτῆς. τὴν δὲ Ἥραν ἰδοῦσαν αὐτὸν, οἰκτεῖραι καὶ περιβαλεῖν τῇ ἀμπεχόνῃ. τὸν δὲ Δία εὐθέως μεταβαλεῖν τὴν ὄψιν καὶ ἐπιλαβέσθαι τῆς Ἥρας. τῆς δὲ τὴν μίξιν παραιτουμένης διὰ τὴν μητέρα, αὐτὸν ὑποσχέσθαι γυναῖκα ταύτην ποιήσασθαι. καὶ παρ' Ἀργείοις δὲ οἱ μέγιϛοι τῶν Ἑλλήνων τιμῶσι τὴν θεόν. τὸ δὲ ἄγαλμα τῆς Ἥρας ἐν τῷ ναῷ καθήμενον ἐν θρόνῳ, τῇ χειρὶ ἔχει σκῆπτρον, καὶ ἐπ' αὐτῷ τῷ σκήπτρῳ, κόκκυξ.

67. ΕΥΤΥΧΙΔΟΣ. Εἰκὸς τὴν Εὐτυχίδα Γοργοῦς εἶναι θεράπαιναν.

68. ΑΠΡΙΞ. Ἀντὶ τοῦ ἐμπεφυκότως, ὥστε μὴ διακρῖσαι τὴν συμφυΐαν.

74. ΚΕΙΣ. Ἀντὶ τοῦ, καὶ εἰς ὥρας καὶ ἔθαδε καλῶς εἴης, περιϛέλλων καὶ τημελούμενος ἡμῶν.

76. ἌΓ'. Ἄγε ὦ δειλαία, βιάζου, καὶ σὺ ὤθει,

ὕδει, ὥστε σὲ εἰσελθεῖν. ἔπειτα ἀπαλλαγείσης αὐτῆς φησι· κάλλιςα· ἐνδεῖ πᾶσαι.

77. 'Ο ΤΑΝ. 'Ως παροιμίας οὔσης, ἀποκλείσας τὴν νύμφην τὶς, καλῶς τύχε. ἔνδον ἡμῖν ἔχει φησὶ, διὸ καὶ ἡ Γοργὼ οὕτως ἐφώνησεν

80. "ΕΡΙΘΟΙ δὲ οἱ ἰσουργοί ἤγουν, ἐριουργοί.

82. 'ΩΣ 'ΕΤΥΜ'. 'Αντὶ τοῦ, ὡς ἀληθῶς ἑςήκασι, καὶ ὡς ζῶντα ἀληθῶς συςρέφονται, καὶ οὐκ ἐνυφαντά εἰσιν.

86. ΤΡΙΦΙΛΑΤΟΣ. 'Ο πολυφίλητος. ὡς καὶ παρ' 'Ομήρῳ· 'Ασπασίη τριφίλητος. ἢ ὅτι ὑπὸ τριῶν ἐφιλήθη, Διὸς, 'Αφροδίτης, καὶ Περσεφόνης ἐν ᾅδῃ.

87. ΠΑΤΣΑΣΘ'. Παύσασθέ, φησιν, ὦ ἐπίπονοι ἀνήνυτα καὶ ἄπειρα ΚΩΤΙΛΛΟΙΣΑΙ, ἤγουν πολυλογοῦσαι. κωτίλλην γὰρ λέγουσι τὴν χελιδόνα. τοῦτο δέ φησί τις παρεκδράμενος καὶ ἀγανακτῶν ἐπὶ τῇ ἄγαν αὐτῶν ἀδολεσχίᾳ. διὸ καὶ ἐπιτιμᾷ αὐταῖς, ὡς τὰ κατὰ μέρος τῶν εἰκόνων ἀνορευνώσαις. εἶτα πρὸς ἑαυτὸν ἐπιςρέφων, ΠΛΑΤΤΑΣΔΟΙΣΑΙ, "Ηγουν Δωρίζουσαι πάντα. τὸ γὰρ πλατυάσδοισαι, τοιοῦτόν ἐςιν. οἱ γὰρ Δωριεῖς πλατυςομοῦσι τὸ α. πλεονάζοντες. 'ΕΚΚΝΑΙΣΕΤΝΤΙ δὲ, ἀντὶ τοῦ διαλέγουσιν.

91. ΚΟΡΙΝΘΙΑΙ. Κορινθίων γὰρ ἄποικοι οἱ Συρακούσιοι. 'ΩΣ ΚΑΙ 'Ο ΒΕΛΛΕΡΟΦΩΝ. Κορίνθιος δὲ καὶ ὁ Βελλεροφόντης.

92. ΠΕΛΟΠΟΝΝΑΣΙΣΤΙ. 'Αντὶ τοῦ κατὰ τοὺς Πελοποννησίους. τὴν γὰρ Πελοπόννησον ᾤκησαν οἱ Δωριεῖς οἱ σὺν 'Ηρακλείδαις.

94. ΜΗ. 'Αντὶ τοῦ, μηδεὶς γένοιτο ὦ Περσεφόνη ἄλλος ἡμῶν κύριος. ΜΕΛΙΤΩΔΕΣ δὲ τὴν Περσεφόνην φησὶ κατ' ἀντίφρασιν, ὡς καὶ κόρην διὰ τὸ τὰς ἑταίρας αὐτῆς καὶ τῆς Δήμητρος, μελίσσας λέγεσθαι.

95. ᾿ΑΠΟΜΑΞΗΣ. Μή μοι κενὸν τὸ μέτρον ἀποψήσῃς.

97. ᾿ΑΡΓΕΙΑΣ. Ἄδηλον τὶς ἡ ποιήτρια αὐτή· ἔνιοι δὲ ᾿Αργείας αὐτήν φασιν εἶναι θυγατέρα, ὁμώνυμον τῇ μητρί· εἶναι δὲ ἐκείνην Σικυωνίαν.

100. ΓΟΛΓΟΝ. Γολγὸς πόλις Κύπρου, ὠνομασμένη ἀπὸ Γολγοῦ τινος ᾿Αδώνιδος καὶ ᾿Αφροδίτης. ᾿ΙΔΑΛΙΟΝ δὲ, πόλις καὶ αὕτη Κύπρου.

101. ἘΡΥΚΑ. Ἔρυξ, πόλις Σικελίας, ἀπὸ Ἔρυκος τοῦ Βούτου καὶ ᾿Αφροδίτης. ΧΡΥΣΩ. Διὰ τούτου δηλοῖ, ὅτι οἱ ἐρῶντες, χρυσῷ πείθουσι τοὺς ἐρωμένους.

103. ΜΗΝΙ. Τινὲς δι' ἑξαμήνου φασὶν ἀνέρχεσθαι τὸν Ἄδωνιν.

107. ΒΕΡΕΝΙΚΑΝ. Βερενίκην δὲ λέγει, τὴν τοῦ Σωτῆρος γυναῖκα, μητέρα δὲ τοῦ Φιλαδέλφου καὶ ᾿Αρσινόης. μαλακοὺς δὲ ἔχειν πόδας ἔφη τὰς ὥρας, ἐπεὶ τὸ ἔαρ μαλακόν.

109. ΤΙΝ. ᾿Αντὶ τοῦ, σοὶ φησὶ χαριζομένη ἡ τῆς Βερενίκης θυγάτηρ.

111. ᾿ΑΡΣΙΝΟΑ. ᾿Αρσινόη πᾶσι καλοῖς ᾿ΑΤΙΤΑΛΛΕΙ καὶ δεξιοῦται τὸν Ἄδωνιν. ἀτιτάλλω γὰρ ἐκ τοῦ α στερητικοῦ μορίου, καὶ τοῦ ταλάσσω τὸ κοπιῶ. σημαίνει δὲ τὸ ἀναπαύω, καὶ μὴ διὰ κόπου ταλαίνω. ἢ ἀπὸ τοῦ ἄττω τὸ ὁρμῶ, καὶ τοῦ ἄλλω τὸ πηδῶ. καὶ σημαίνει τὸ αὐξάνω.

112. ὍΣΑ. Πάντα φησὶ τὰ ἀκρόδρυα παρατίθενται τῷ ᾿Αδώνιδι, ἀπὸ παντοίας ἰδέας ὀπωρῶν. εἰώθασι γὰρ ἐν τοῖς ᾿Αδωνίοις, πυροὺς καὶ κριθὰς σπείρειν ἔν τισι προαστείοις, καὶ τοὺς φυτευθέντας κήπους, ᾿Αδωνίους προσαγορεύειν.

114. ᾿ΑΛΑΒΑΣΤΡΑ. Σκεύη μύρων δεκτικά. ΠΛΑΘΑΝΑΙ δὲ ἐν αἷς διαπλάττουσι τοὺς ἄρτους. ἌΝΘΕΑ δὲ τὰ ἐπιπάμματα τῶν ἄρτων. λέγει δὲ τὰ σήσαμα.

117. ῞ΟΣΣΑ. Ἀντὶ τοῦ, πλακοῦντες διάφοροι.

119. ΣΚΙΛΔΕΣ. Ἀντὶ τοῦ χλωραὶ σκηναὶ καὶ καλύβαι ἀνήθων σὺν αὐτῷ τῷ καρπῷ καταβριθόμεναι γεγόνασιν.

120. ΚΩΡΟΙ. Τὰς καλύβας φησὶν ὑπερπέτονται οἱ ἔρωτες, ὡς οἱ νεοσσοὶ τῶν ἀηδόνων.

123. ῎ΕΒΕΝΟΣ. Τὴν λοιπὴν κόσμησιν τὴν βασιλικὴν θαυμάζει.

124. ἈΙΕΤΩ. Ὡς πεποικιλμένων ἀετῶν ἐλεφαντίνων, καὶ βαςαζόντων τὸν Γανυμήδην.

125. ΤΑΠΗΤΕΣ. Ὡς μαλακῶν ταπήτων ὑπεςρωμένων τῇ κλίνῃ τῆς Ἀφροδίτης. οὓς φησιν ὑπὸ τῆς Μιλήτου καὶ Σάμου ῥηθήσεσθαι, μαλακωτέρους ὕπνου, διὰ τὸ παρ' αὐτοῖς εἰς κάλλος τὰ ςρώματα γίνεσθαι.

130. ΤΟ ΦΙΛΑΜ'. Τὸ τοῦ Ἀδώνιδος δηλαδή. οὐδέπω γὰρ κέκαρται τὰ γένεια ὡς κεντῶσιν, ἀλλ' ἐπιχνοάζει.

132. ΔΡΟΣΩ. Ἀντὶ τοῦ ἅμα ἡμέρᾳ. τότε γὰρ πίπτει ἡ δρόσος ἐν τῇ γῇ.

133. ἈΟΙΣΕΥΜΕΣ. Ἐπὶ γὰρ τὴν θάλασσαν ἐκφέροντες τὸν Ἄδωνιν, ἔῤῥιπτον ἐπ' αὐτήν.

139. ἘΙΚΑΤΙ. Εἴκοσι παίδων. τῷ γὰρ ἀρτίῳ ἀριθμῷ ἀποκέχρηται. ὡς καὶ Σιμωνίδης. Ὅμηρος δὲ, ἐννεακαίδεκα λέγει.

141. ΔΕΥΚΑΛΙΩΝΕΣ. Ἀντὶ τοῦ Δευκαλίδαι. ἀπὸ Δευκαλίωνος οἱ Θεσσαλοί· τούτων γὰρ ἐβασίλευσεν ὁ Δευκαλίων. ἢ οἱ Λοκροί. Δευκαλίων γὰρ ἐν Κύνῳ τῆς Λοκρίδος ᾤκησεν.

143. ῞ΙΛΑΘΙ. Ἀντὶ τοῦ ἱλάσθητι, κατὰ ἀποκοπὴν Δωρικῶς.

ὙΠΟ-

ὙΠΟΘΕΣΙΣ

Τοῦ Ἑκκαιδεκάτου Εἰδυλλίου.

Τοῦτο τὸ εἰδύλλιον γέγραπται εἰς Ἱέρωνα τὸν Ἱεροκλέους, τὸν ἔσχατον Σικελίας τύραννον. κατέσχε δὲ τὴν ἀρχὴν, ϛρατηγὸς ὑποδειχθεὶς ὑπὸ τῶν πολιτῶν, καὶ φθείρας τὰς δυνάμεις, ὥστε τύραννον αὐτὸν ἀγορευθῆναι. μετὰ δὲ τοῦτον ἦρξεν Ἱέρων ὁ Γέλωνος. μηδὲν οὖν εἰληφὼς παρὰ τοῦ Ἱέρωνος Θεόκριτος, διὰ τοῦτο τὸ εἰδύλλιον τοῦτο πεποίηκε, καὶ Χάριτας αὐτὸ ἐπέγραψεν. ἐν ᾧ καὶ τὰ τοῦ Σιμωνίδου ἐμφαίνει κιβώτια. λέγουσι γὰρ αὐτὸν ἔχειν δύο κιβώτια· τὸ μὲν, Χαρίτων· τὸ δὲ, Διδόντων. ὅτε οὖν τις πρὸς αὐτὸν παρεγίνετο χάριν αἰτούμενος, ἐκέλευε φέρειν τὰ κιβώτια. εὑρίσκετο οὖν τὸ μὲν τῶν χαρίτων, κενόν· τὸ δὲ τῶν διδόντων, πλῆρες. καὶ οὕτως ὁ τὴν δωρεὰν αἰτούμενος ἀνεκόπτετο.

6. ἩΜΕΤΕΡΑΣ. Τὰ οἰκεῖα ποιήματα.

8. ΣΚΥΖΟΜΕΝΑΙ. Λοιδοροῦσαι. τὸ σκύζειν κυρίως ἐπὶ λέοντος, ὅταν τὸ ἐπισκύνιον χαλάσῃ ὀργιζόμενος. λέγεται δὲ ἡ τῶν ὀφρύων κάθεσις, ἐπισκύνιον, τοῦτο δὲ ποιεῖ ὁ λέων, ὅταν κυσὶ κυκλωθῇ, καὶ μέλλει πολεμεῖν αὐτοῖς.

9. ἈΛΙΘΙΗΝ. Ἤγουν ματαίαν ὁδὸν, ἀλλοτρίαν, πεπλανημένην. ἀπὸ τοῦ ἀλῶ, τὸ πλανῶ.

18. ἈΠΩΤΕΡΩ. Παροιμία ἐϛὶ τὸ, πορρωτέρω ἡ κνήμη τοῦ γόνατος· τίθεται δὲ αὕτη, ἐπὶ τῶν ἀγαπώντων ἑαυτοὺς, καὶ λεγόντων προτιμωτέρους εἶναι αὑτοὺς τῶν ξένων· οἱ γὰρ πορρωτέρω οὐδὲν πρὸς ἡμᾶς εἰσιν. ἐνήλλακται δὲ ἡ παροιμία, εἰ λεχθήσεται χωρὶς ὑποδιαϛολῆς. ἔδει γὰρ οὕτως εἰ-

εἰπεῖν πορῥωτέρω κνήμη γόνυος. εἰ δὲ μετὰ ὑποδιαστολῆς οὐκ ἐνήλλακται.

34. ᾿ΑΝΤΙΟΧΟΙΟ. ᾿Αντὶ τοῦ ἄγαν πλούσιος, ὥς τε πολλοῖς παρέχειν τροφήν. ἀλλ᾿ οὐδὲν ἤνυσεν ὁ πλοῦτος αὐτῶν πρὸς τὴν νῦν δόξαν, εἰ μὴ ὑπὸ Σιμωνίδου ἐμνήσθησαν. ᾿Αντίοχος δὲ βασιλεὺς Συρίας. τὰ δὲ περὶ ᾿Αλεύαν τὸν Σιμίου πάντα ἀνείλεκτο Εὐφορίων. ὁ δὲ ᾿Αντίοχος, ᾿Εχεκράτιδος καὶ Σύριδος υἱὸς ἦν, ὥς φησι Σιμωνίδης.

35. ΠΕΝΕΣΤΑΙ. Θεόπομπός φησι τοὺς δουλεύοντας τῶν ἐλευθέρων, πενέςας καλεῖσθαι παρὰ Θεσσαλοῖς, ὡς παρὰ Λακεδαιμονίοις εἵλωτας.

36. ΠΟΛΛΟΙ. ᾿Εκ τούτου πολὺν πλοῦτον δηλοῖ. οἱ δὲ Σκοπάδαι, Κραννώνιοι τὸ γένος. ΚΡΑΝΩΝ δὲ πόλις Θεσσαλίας, ὅθεν Σκόπας ὁ Κραννώνιος, Κρέοντος καὶ ᾿Εχεκρατίας υἱὸς, καθὰ Σιμωνίδης ἐν θρήνοις. Σκοπάδαι οὖν οἱ Θεσσαλοί.

39. ΚΡΕΩΝΔΑΙΣ. Κρεώνδας δὲ ὁ Σκόπας.

44. ᾿ΑΟΙΔΟΣ. Τὸν Σιμωνίδην φησί. παρόσον ἐκεῖνος τοῖς προειρημένοις ἐνδόξοις ἀνδράσι τῶν Θεσσαλῶν, ἐπινίκια ἔγραψε, καὶ θρήνους.

49. ΚΥΚΝΟΝ. Κύκνον λέγει τὸν Ποσειδῶνος καὶ Κήϋκος, τὸν ἀνῃρημένον ὑπὸ ᾿Αχιλλέως. λευκὸς γὰρ ἦν τὴν χροιὰν ἐκ γενετῆς, ὥς φησιν ῾Ελλάνικος. διὸ καὶ θῆλυν αὐτὸν εἶπεν ὁ Θεόκριτος διὰ τὴν χροίαν. ῾Ησίοδος δέ φησιν αὐτὸν τὴν κεφαλὴν ἔχειν λευκὴν, διὸ καὶ ταύτης τῆς κλήσεως ἔτυχεν.

71. ῞ΟΤΠΩ. Οὕτω φησὶν ὁ πᾶς διῆλθεν ἀγὼν, ὅτι ἔσονται πολλοὶ νικηφόροι, ποιητῶν χρείαν ἔχοντες. ἐκ γὰρ τῶν ἵππων καὶ τῶν τροχῶν, τοὺς ἱερονίκας δηλοῖ. ἢ τροχὸν ἅρματος τὸν τῇδε λέγει, ἀντὶ τοῦ πολλαὶ ἔσονται μεταβολαί.

76. ΦΟΙΝΙΚΕΣ. Τοὺς Καρχηδονίαν οἰκοῦντάς φησι Φοίνικας. οὗτοι γὰρ συνεχῶς ἐςράτευσαν

Συ-

Συρακουσίοις, ὡς λέγεται καὶ παρὰ Πινδάρῳ. οἱ γὰρ Φοίνικες, ἄποικοι Τυρίων.

83. ΕΙΛΑΧΑΣ. Τὴν Δήμητραν λέγει καὶ τὴν Περσεφόνην εἰληχέναι τὸ τῶν Συρακουσίων ἄϛυ. ΕΦΥΡΑΙΩΝ ἈΣΤΥ. οἷον, τὰς Συρακούσας. παρόσον Κορινθίων ἄποικοι οἱ Συρακούσιοι.

84. ΛΥΣΙΜΕΛΕΙΑΣ. Ὡς Θουκυδίδης φησὶ, Λυσιμέλειας λίμνη ἐν Συρακούσαις.

85. ἘΧΘΡΟΥΣ. Τοὺς Καρχηδονίους ἐκ τῆς Σικελίας.

86. ΣΑΡΔΟΝΙΟΝ. Διὰ τοῦτο γάρ ἐϛιν ὁ εἰς Καρχηδόνα πλοῦς. ὁ κατὰ τὴν νῆσον Σαρδώ. ὃ καλεῖται Σαρδῶον.

93. ΣΚΙΠΝΑΙΟΝ δὲ Ἑσπερινὸν, ἢ παρὰ τὴν σκίπαν, ἢ παρὰ τὸ κνέφας πεποίηται. κνὶψ γὰρ ζῶόν ἐϛι βραδυκίνητον.

94. ΝΕΙΟΙ: Τουτέϛιν, αἱ κεχερσωμέναι χῶραι νεάζοιντο πρὸς τὸν σπόρον· τουτέϛιν, ἀροτριοῖντο. ΤΕΤΤΙΞ. Ἡνίκα ὁ τέττιξ ἐπὶ τῶν ὑψηλῶν κλάδων ἠχεῖ κατὰ τὴν μεσημβρίαν, τοὺς ποιμένας φυλασσόμενος. ἐλάσαντες γὰρ οὗτοι ὑπὸ τὴν σκιὰν τὰ θρέμματα ἐν τῇ μεσημβρίᾳ, θηρῶσι τοὺς τέττιγας. τὸ δὲ ΔΙΑΣΤΗΣΑΙΝΤΟ, ἀντὶ τοῦ διυφήνειαν.

99. ΣΚΥΘΙΚΟΙΟ. Τοῦ λεγομένου Εὐξείνου.

100. ἈΣΦΑΛΤΩ. Ἡρόδοτος ἱϛορεῖ, ὅτι ἀσφάλτῳ ἔδησεν ἡ Σεμίραμις τὸ τεῖχος ἀντὶ πηλοῦ.

101. ἘΓΩ. Ὁ ἐγκωμιάζων δηλονότι.

104. ἘΤΕΟΚΛΕΙΟΙ ΘΥΓΑΤΡΕΣ. Ἐτεοκλέους θυγατέρας ἔφη τὰς Χάριτας, διὰ τὸ Ἐτεοκλέα τὸν Κηφισοῦ πρῶτον ἀποθῦσαι Χάρισιν ἐν Ὀρχομενῷ τῷ Μινυείῳ.

105. ΘΗΒΑΙΣ. Ἀπεχθόμενον δὲ αὐτὸν ἔφη ταῖς Θήβαις, διὰ τὰ τεθρυλλημένα ἐπὶ Ἐργίνῳ τῷ Ὀρχομενίῳ. οὗτος γὰρ ἀναιρεθέντος τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Κλυμένου ὑπὸ Θηβαίων εἶλε τὰς Θήβας, καὶ

καὶ φόρους ἔταξεν, ἕως οὗ Ἡρακλῆς τοῦ δασμοῦ τοὺς Θηβαίους ἀπέλυσε, μάχῃ νικήσας τοὺς Ὀρχομενίους.

106. ἌΚΛΗΤΟΣ ΜΙΜΝΘΙΜΙ. Οὐκ ἂν ἀπέλθοιμι. καλούμενος δὲ, μεθ' ὑμῶν ὦ χάριτες καὶ τῶν μουσῶν, πορεύσομαι θαῤῥῶν.

ὙΠΟΘΕΣΙΣ.

Τοῦ Ἑπτακαιδεκάτου Εἰδυλλίου.

Τοῦτο τὸ εἰδύλλιον εἰς Πτολεμαῖον τὸν Φιλάδελφον γέγραπται. Ἀρατείᾳ δὲ κέχρηται εἰσβολῇ. ὁ δὲ Φιλάδελφος Πτολεμαῖος, Πτολεμαίου τοῦ Λάγου καὶ Βερενίκης ἦν παῖς. διὸ καὶ ἁμαρτάνει ὁ Μούνατος, τοὺς χρόνους τοῦ Θεοκρίτου ἀναβιβάζων εἰς Φιλοπάτορα, τοσούτου χρόνου μαχόμενος διαςήματι.

1. ἘΚ ΔΙΟΣ. Ὁ νοῦς. πᾶν φησι ποίημα ὅταν γράφωμεν, ὑμνοῦμεν τὸν Δία ἐν πρώτοις, καὶ πυμάτοις, καὶ μέσοις. καὶ Πτολεμαίου οὖν μνησθῶμεν ἐν ἀρχῇ, καὶ μέσῳ, καὶ ἐν τέλει τοῦ ποιήματος.

9. ἼΔΑΝ. Ὡς περὶ τὴν Ἴδην τὴν πολύδενδρον ὑλοτόμος ἐλθὼν, ἔργου πολλοῦ προκειμένου σκοπεῖ πόθεν ἄρξεται· οὕτω δὴ κἀγὼ ἀπορῶ, πόθεν πρὸς ὕμνον εἰσβάλλω. Ἴδας δέ φασι πάντα

τα τὰ ὑψηλὰ ὄρη. ἀπὸ τοῦ ἀπ' αὐτῶν δύνασθαι ἰδεῖν πάντα.

14. ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ. Τὸν Πτολεμαῖον τοῦ Λαγοῦ φησιν, ὃς ἦν πατὴρ τοῦ Φιλαδέλφου. ὍΚΑ. Ἀντὶ τοῦ ὅταν βουλεύσηται.

16. ΤΗΝΟΝ. Τὸν Σωτῆρά φησι Πτολεμαῖον τοῦ Λαγοῦ, καθὸ ἐξεθεώθη ὑπὸ τοῦ υἱοῦ.

23. ΧΑΙΡΩΝ. ὁ Ἡρακλῆς, ἐπὶ τοῖς τῶν ἐγγόνων υἱοῖς καὶ ἀπογόνοις ἀπαθανατισθεῖσιν. ἀποτείνει δὲ τὸν λόγον εἴς τε τὸν μέγαν Ἀλέξανδρον, καὶ εἰς τὸν Πτολεμαῖον. ἀμφότεροι γὰρ ἦσαν ἀφ' Ἡρακλέους. τὸ δὲ ἈΜΦΟΙΝ, ἀντὶ τοῦ τοῖς δυσὶ, τῷ Πτολεμαίῳ, καὶ τῷ Ἀλεξάνδρῳ. ῾ΤΠΩΛΕΝΙΟΝ δὲ τὴν ὑπὸ μασχάλην οὖσαν.

34. ΒΕΡΕΝΙΚΑ. Βερενίκην λέγει τὴν Λαγοῦ μὲν θυγατέρα, γυναῖκα δὲ Πτολεμαίου τοῦ Σωτῆρος. αὕτη ἐν ταῖς σώφροσι γυναιξὶν εὔδηλος ἦν.

36. ΚΤΠΡΟΝ. Ἡ Ἀφροδίτη φησὶν αὐτῆς εἰς τὸν κόλπον ἀπεμάξατο τὰς χεῖρας, τουτέστιν ἐπαφρόδιτον ἐποίησεν αὐτὴν, διὸ καὶ ἠγαπᾶτο ὑπὸ τοῦ ἀνδρός.

41. ΘΑΡΣΗΣΑΣ. Ζῶν γὰρ ἔτι ὁ Σωτὴρ, ἐκοινοποίησε τῷ Φιλαδέλφῳ τὴν βασιλείαν. τρεῖς δὲ ἐγένοντο Πτολεμαῖοι. ὁ Λαγωὸς, ἐγέννησε δὲ οὗτος τὸν Πτολεμαῖον τὸν Σωτῆρα, ὅς τις εἶχε τὴν Βερενίκην γυναῖκα. οὗτος δὲ πάλιν ἐγέννησε Πτολεμαῖον τὸν Φιλάδελφον, ὅς τις εἶχε γυναῖκα τὴν Ἀρσινόην.

46. ΜΕΜΕΛΗΤΟ. Ἤγουν ἐν ἐπιμελείᾳ καὶ φροντίδι ἦν.

50. ἈΠΕΔΑΣΣΑΟ. Ἀπεμερίσω. τὰς σὰς τιμὰς ἀπένειμας αὐτῇ.

52. ΚΟΤΦΑΣ. Τοῦτο δὲ ποιεῖ φησιν, ἐπεὶ ἡ Ἀφροδίτη ἀπαθανατίσασα αὐτὴν, τῶν δυνάμεων καὶ τιμῶν ἐκοινώνησεν.

53. ᾿ΑΡΓΕΙΑ. ᾿Αργείαν εἶπε τὴν τοῦ Διομήδους μητέρα Δηϊπύλην, καθὰ ἐξ ῎Αργους ἦν, ᾿Αδράςου θυγάτηρ. ἦν δὲ ὀνομαςικῶς καὶ ᾿Αργεία καλουμένη.

54. ΚΑΛΥΔΩΝΙΟΝ Φησι τὸν Διομήδην, ὅτι ὁ Τυδεὺς ἐκεῖθεν.

58. ΚΟΩΣ. ῞Οτι ὁ Φιλάδελφος, ἐν Κῷ τῇ νήσῳ ἐγεννήθη ὑπὸ Βερενίκης.

61. ᾿ΑΝΤΙΓΟΝΑΣ. Ἡ γὰρ Βερενίκη, θυγάτηρ ᾿Αντιγόνης τῆς Κασάνδρου τοῦ ᾿Αντιπάτρου ἀδελφοῦ ἐσπουδακότος τὴν ἐν τῷ περιτροπίῳ τῶν Δωριέων σύνοδον, καὶ τὴν αὐτόθι δρωμένην πανήγυριν, καὶ τὸν ἀγῶνα τὸν ἀγόμενον ἢ ἀγωνιζόμενον Ποσειδῶνι καὶ Νύμφαις.

68. ΤΡΙΟΠΟΣ. Τρίοψ γὰρ βασιλεὺς τῆς Κῶ, ἀφ' οὗ τὸ ἀκρωτήριον ὠνόμαςαι τῆς Κνίδου.

69. ΔΩΡΙΕΕΣΣΙ. Ἡ τῶν Δωριέων πεντάπολις, Λίνδος, ᾿Ιάλυσος, Κάμειρος, Κῶς, Κνίδος. ἄγεται δὲ κοινῇ ὑπὸ τῶν Δωριέων ἀγὼν ἐν Τριόπῳ, Νύμφαις, ᾿Απόλλωνι, Ποσειδῶνι. καλεῖται δὲ, Δώριος ὁ ἀγὼν, ὡς ᾿Αριςείδης Φησί. τὸ δὲ Τρίοπον, ἀκρωτήριον τῆς Κνίδου, ἀπὸ Τριόπου τοῦ ῎Αβαντος, ὡς ἐν τοῖς περὶ Κνίδου ᾿Ιάσων Φησίν.

70. ῾ΡΗΝΑΙΑΝ. Νῆσος οὕτω λεγομένη, ἣν καὶ Δῆλόν Φασι. τὴν δὲ ῾Ρήναιαν προσῆψε τῇ Δήλῳ Πολυκράτης ὁ Σαμίων βασιλεύς.

81. ᾿ΟΥΔΕ. Ὁμοῦ γὰρ πᾶσαι αἱ πόλεις, τρισμύριαι, τρισχίλιαι, τριάκοντα τρεῖς.

105. ΚΤΕΑΤΙΖΕΤΑΙ. Καρποῦται ἀφόβως τὰ ἑαυτοῦ.

107. ΜΥΡΜΑΚΩΝ. Περὶ τῶν μυρμήκων τῶν μεταλλευόντων χρυσὸν ἐν ᾿Ινδοῖς πολλοὶ ἱςορήκασιν.

121. ΜΟΥΝΟΣ. Οὗτος δὲ μόνος τῶν ἐκπάλαι θανόντων καὶ πρὸ μικροῦ, τῇ μητρὶ καὶ τῷ πατρὶ ναοὺς ἔκτισεν.

128. ʼΑΥΤΟΣ.. Πτολεμαίῳ τῷ Φιλαδέλφῳ συνῴκει πρότερον ʼΑρσινόη ἡ Λυσιμάχου. ἀφʼ ἧς καὶ τοὺς παῖδας ἐγέννησεν, Πτολεμαῖον, καὶ Λυσίμαχον, καὶ Βερενίκην. ἐπιβουλεύουσαν δὲ ταύτην εὑρὼν, καὶ σὺν αὐτῇ ʼΑμύνταν καὶ Χρύσιππον τὸν ῾Ρόδιον ἰατρὸν, τούτους μὲν ἀνεῖλεν· αὐτὴν δὲ ἐξέπεμψεν εἰς Κοπτὸν, ἢ εἰς τόπον τῆς Θηβαΐδος. καὶ τὴν οἰκείαν ἀδελφὴν ʼΑρσινόην ἔγημε· καὶ εἰσεποιήσατο αὐτῇ, τοὺς ἐκ τῆς προτέρας ʼΑρσινόης γεννηθέντας παῖδας. ἡ γὰρ ἀδελφὴ καὶ γυνὴ αὐτοῦ, ἄτεκνος ἀπέθανεν.

(῾ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Τοῦ ὀγδόου καὶ δεκάτου Εἰδυλλίου.

῾Επιγράφεται τὸ παρὸν Εἰδύλλιον ῾Ελένης ʼΕπιθαλάμιος, καὶ ἐν αὐτῷ τινα εἴληπται ἐκ τοῦ πρώτου Στησιχόρου ῾Ελένης ἐπιθαλαμίου. τῶν δὲ ἐπιθαλαμίων τινα μὲν ᾄδεται ἑσπέρας, ἃ λέγεται κατακοιμητικὰ, ἅτινα ἕως μέσης νυκτὸς ᾄδουσι. τινὰ δὲ ὄρθρια, ἃ καὶ προσαγορεύεται διεγερτικά. τὸν δʼ ἐπιθαλάμιον ᾄδουσιν αἱ παρθένοι, πρὸ τοῦ θαλάμου, ἵνα τῆς παρθένου βιαζομένης ὑπὸ τοῦ

ἀνδρὸς ἡ φωνὴ μὴ ἐξακούηται, λανθάνῃ δὲ]κρυπτομένη διὰ τῆς τῶν παρθένων φωνῆς.

9. ΠΡΩΙΖΑ. Ἤγουν πρωϊνὸς, πρὸ τοῦ δέοντος.
24. ΝΕΟΛΑΙΑ. Ἔστι κυρίως ὁ ἐκ νέων λαός.
45. ἘΞ ὈΛΠΙΔΟΣ. Ἀντὶ τοῦ ἐκ ληκύθου. Μενελάου δὲ καὶ Ἑλένης ἀναγράφονται παῖδες Στεφάνης καὶ Ἴολμος. οἱ δὲ Θρόνιον. θυγατέρες δὲ Μελίτη καὶ Ἑρμιόνη.)

ANNOTATIO

IN

THEOCRITUM.

ANNOTATIO

IN

THEOCRITUM.

Idyll. I. v. 6. ἔςε recepimus probatum ab Heinsio et Brunckio; sic enim Δωρικώτερον. cf. Etymol. M. p. 382, 8. vulg. ἔςω. — v. 13. Ὠ τὸ κάταντες κ. τ. λ. sic Valck. in notis. Vulgo Ὡς τ. κ. τ. γ ἅ. τ. μ. — v. 16. δεδοίκομες. Heinf. Br. et V. vulgo δεδοίκαμες. — v. 32. ἔκτοσθεν. Ex emendatione Joh. Chr. van Bergen, olim ἔντοσθεν. — v. 34. ἐθειράσδοντες in textum recepit Br. probavit V. vulgo ἐθειράζοντες. — v. 38. μοχθίσδοντι. Probarunt Br. et V. pro μοχθίζοντι. — v. 62. κοὔτι τὸ κερτομέω. Hanc lectionem in scholiis, vett. aliquot Edd. et Codd. M.S.S. repertam, vulgatæ κοὔτοι τὶ φθονέω præferendam esse judicarunt Valck. et Br. — v. 95. Ἦνθέ γε μὰν ἀδέα καὶ ἁ Κύπρις γελάοισα, Ἀδέα μὰν γελάοισα κ. τ. λ. Locus varie tentatus: vulgo ἀδεῖα καὶ ἁ. K. γ. Λάθρια μὰν γελ. pro ἀδεῖα Scholiastes etiam agnovit ἁ δῖα. Piersonus. Ἦνθε μὰν ἁ Δηώ τε κ. ἁ. K. Wassenberg. H. γ. μ. δριμεῖα καλεῖς K. γ. Brunck. Ἀδύ γε μὰν ἤνθεν κ. ἁ. K. γ. Gratama. Ἦνθε γ. μ. λάθρη κ. ἁ. K. γ. quod imprimis probavit Valck. In nostra editione prius illud ἀδέα vitium est operarum. Lennepius V. C. a quo hujus loci emendatio profecta est, ἀδεῖα servari voluit pro ἀδέα i. e. ἀδέως; quemadmodum apud Hesiod. in Sc. Herc. v. 348 scribitur ὀξεῖα χρέμισαν pro ὀξέα. Ex ejus igitur mente locus sic interpretandus est: *Venit sane*

sane etiam Venus, dulce ridens, dulce quidem ea ridens, gravem vero intus iram habens. Cæterum vide quæ infra in Animadversionibus in scholia ad h. l. diximus. — v. 105. οὐ vitium est operarum. Lege οὗ *ubi*.

Idyll. II. v. 7. ἦχετ' ἔχων. Ex correctione Heinsii a Valckenario probatâ; vulgo ἥ. ἔχων. — v. 78. τοῖς δὲ ἦς. Sic dedimus pro ἦν, duce Toupio, probante Valckenario. — v. 159. ἦν δ' ἔτι κήμὲ. Sic Br. vulgo αἰ δ' ἔ. κ.

Idyll. III. v. 26. σκοπιάσδεται. Vulgo σκοπιάζεται, Br. prius edidit. — v. 33. ἔγκειμαι. ex emend. Brunckii; vulgo ἔγκειμαι. — v. 42. ἄλατ'. Sic Hemsterh. alias ἄλλετ'.

Idyll. IV. v. 56. ἀνάλιπος pro ἀνάλιπος ex Hesychio assumsit Br. unde nos in textum recepimus.

Idyll. V. v. 1. Συβαρῖτα. Sic Casaub., consentiente Valck. alias Συβαρίταν. — v. 14. Οὐ μὰν, οὐ τὸν Πᾶνα. Sic conjecit Valck. vulgo, Οὐ, μ' αὐτὸν τ. Π. — v. 25. καὶ πῶς ὦ κιναδεῦ. Sic in nonnullis Codd. in aliis ὦ κιναδέ. quod Reiskio et Brunckio placuit. Vulgo καὶ π. ὦ κίναδ' εὖ κ. τ. λ. Eldikius, ὦ κίνιδεῦ. quod probavit Valck.; Reisk. etiam proposuit κίναδα. — v. 26. ἀμέλγεν. Sic Br., Edd. ἀμέλγειν. — v. 41. ἐπώνυγισδον. Valckenarii conjectura est. Vulgo ἐπύγιζον. — v. 62. Ἀλλ' ἔνθοι ποχ'. Sic Br. et V. pro vulgato ποχ conjecerunt. — v. 113. Scripsimus φοιτεῦσαι et ῥαγίσδοντα pro φοιτῶσαι et ῥαγίζοντι, ex Brunckii emend. — v. 116. Nos ὅκ' ἔγων Brunckium secuti, pro ὅτ' ἐγών. — v. 118. τῆδε. Valck. τῆδε in textu, nescio unde; nam nihil monuit: sic etiam Schæferus. Heinsf. et Wart. τῆδε.

Idyll. VI. v. 11. τὰ νιν scribendum censuerunt Hemsterh. Toup. Valck. pro τὰ δέ νιν. Ibid. Hemst. Br. et Valck. σαίνει vulgato φαίνει prætulerunt. — v. 29. σίζα δ. ὐ. γ. κ. τὰν κύνα *Sibilo canem incitavi*: ex emend. Ruhnkenii. vulgo φῖγα δ' ὑλακτεῖν νιν καὶ τᾶ κυνί.

Idyll. VII. v. 22. ὑφ' αἱμασιαῖσιν. Sic Valck. conjecit. vulgo ἐφ' αἱμας. — v 48. κοκκύσδοντες et μωχθί-

μύλλοντι ex notis Valckenarii assumsimus pro κοκκύζοντες et μοχθίζοντι. — v. 70. αὐταῖς ἐν κυλίκ. item correxit Valck., in textum recepit Br., pro αὐταῖσιν κυλίκ. — v. 138. Scribe ἐροδαμνίσιν.. alterum vitium est operarum.

Idyll. VIII. v. 40. τῇδε ἀγάγῃ. Sic scribi voluit Valck. pro vitioso ἀγάγοι. — v. 56. τὰν Σικελὰν τ' ἐς ἅλα. Hoc merito placuit Heinsio; item V. et Br. præ vulgato τὰν Σ. ἐς ἅλα. — v. 57. Tollenda distinctio post κακόν. Reliqua sunt ex emendatione Brunckii: male vulgo δενδρ. μ. χ. φ. κακὸν, ὕδασι δ' αὐχμός. — v. ultimo; ἀκρηβας in ἄκραβος mutavimus, jubente Valckenario in notis. Recepit etiam Br. in textum.

Idyll. IX. v. 2. ἐφαψάσθω. a Valckenario prætermissum, legitur in Aldina Edit. et nonnullis Codd. unde in textum admisit Rhenanus; si pleræque editiones illud offerrent, non mutarem: nunc malim ἐφεψάσθω, quod Valck. et reliqui sequuntur. — v. 21. ἢ νιφάς κ. sic Casaubonus probante Valck. vulgo ἤ. — v. 34. οὔτ' ὕδωρ ἐργατίναις. Sic Valck. pro οὔτ' ὕδωρ ἐξαπίναις. Eldikio etiam ὕδωρ in mentem venerat, et ἐργατίναις Heinsio.

Idyll. X. v. 3. πλάσιον. Nescio unde. Valck. πλάτιον et sic omnes. Ibid. ἀπολείπῃ. Lectio optimorum Codd. quam V. et Br. probarunt pro ὑπολείπῃ. — v. 32. αἴθε μοι εἴησαν Κροίσου ὅσα φαντὶ πεπᾶσθαι. Sic in notis emendavit Valck. In Edd. Αἴθε μοι ἦσαν ὅσα Κροῖσον πόκα φ. π. — v. 34. ἢ τύγα μᾶλον. Sic Valck. post Toupium. Recepit Br. alii τύγε.

Idyll. XI. v. 17. καθεσδόμενος ἐ. ἐ. π. Hoc Br. et V. maluerunt; vulgo καθεζόμενος. — v. 57. πλαταγώνι' ἔχοισαν ἐρυθρά. Hunc ordinem vulgato ἐρυθρὰ πλαταγώνι' ἔχοισαν ex uno Codd. præferendum censuit V.

Idyll. XIII. v. 3. ἦμεν. Sic e nonnullis Codd. jam Brunckius ediderat; vulgo ἦμες. — v. 43. χόρον ἀρτίσδοντο maluit V., vulgo ἀρτίζοντο. — v. 51. ναύταις δέ

τις

τις εἶπεν ἑταίροις. Sic Br. edidit, probante Valck. olim καύταις δέ τις εἶπεν ἑταῖρος.

Idyll. XIV. v. 1. χαίρεν π. τ. ἁ. Θ. Sic V. scribendum censuit. vulgo χαίρην. — v. 15. θηλάσδοντα τῷ χ. Sic V. maluit pro vulg. θηλάζοντα. et recepit Br. — v. 17. βολβὸς καὶ κοχλίας pro βαλβός τις κοχλ. cum Heraldo in notis emendavit V. — v. 31. Θεσσ. τε μέλιγμα. Sic edidit Br. probavit V. pro vulgato μέλισμα. — v. 56. ὁμαλὸς δέ τις ὤν ςρατιώταις. Vulgo ὁ ςρατ. In Stobæo suo edidit Grotius ὡς ςρατ. sic et Reisk. Koehleri conjecturam ἐν ςρατιώταις, imprimis probavit Valck. Quod nos dedimus, sensui et vulgatæ bene convenire confidimus. — v. 60. ἐλευθέρῳ οἷος ἄριςος. Sic maluimus edere ex Stobæi Florilegio, quia sic erat in præcedente, v. 59, quem de industria hic repetit; vulgo ὅςις.

Idyll. XV. v. 1. sq. Hæc ita scripsimus et diatinximus, ut post Wart. et Brunck. in notis præceperat Valck. qui in textu inde a Γοργὼ φίλα usque ad ποτ ἴκρανον omnia tribuebat Praxinoæ: pro ἦνθον olim editum ἦνθες. — v. 3. καθίσδευ. Vulgo καθίζευ. — v. 7. ἐκαςέρω ἄμμιν ἀποικεῖς. Sic Valck. vulgo ἑκαςοτέρω 'ἐμ' ἀποικεῖς. — v. 21. λασδεῦ. vulgo λαζεῦ. — v. 55. ὠνήμαν μεγάλως. Sic Br. in edit. 2a. Valckenario probante, vulgo ὠνάθην — v. 88. ἐκκναισδοῦντι. Sic pro vulgato ἐκκναισεῦντι legendum censebat Valck. — v. 91. ὡς δ' εἰδῇς. Vulgo δὲ omissum, inserendum putabat V. — v. 109. χαρισδόμενα. vulgo χαριζόμενα. Idem obtinet v. 121 in ἑφεσδόμενοι et v. 122 in ὅσδον ἀπ' ὅσδω. — v. 123. sq. ὢ ἐβένω ὢ χρυσῶ — αἰετῶ — φέροντος. Sic pro vulgg. ἔβενος, ὢ χρύσος — αἰετὼ — φέροντες. Valck. Eldik. et Br. corrigendum censuerunt. — v. 125. π. δ. τ. ἄνω· μαλακώτερος ὕπνω 'Α Μίλατος ἐρεῖ, χὠ τὰν Σαμίαν καταβόσκων. Sic nos reposuimus. Vulgo π. δ. τ. ἀ.* μαλακώτεροι ὕπνω. 'Α Μιλητος κ. τ. λ

Valck.

Valck. et Brunck. majore molimine corrigendum censuerunt, Πορφυρέοις δὲ τάπησιν ἄνω (μαλακώτερος ὕπνω ἀ. M. ἑ. κ. τ. Σ. κ.) Ἔστρωται κλίνα· τῷ Ἀδώνιδι τῷ καλῷ ἄλλα· Τὰν μὲν Κύπρις ἔχει· τὰν δ' ὁ ῥοδόπαχυς Ἄδωνις.

Idyll. XVI. v. 5. τίς δ' ἄρ'. Fluxit hoc ex correctione Wartoni, τίς δ' ἄρα. quem fecutus est Br. vulgo τίς γάρ. — v. 41. στυγνῶ Ἀχέροντος. Recepimus ex lectione Wintertoni. vulgo στυγνοῦ Α. — v. 55. Εὔναιος. Corrige Εὔμαιος. — v. 69. sq. Male interpunctionem textus Valck. secuti sumus: dele distinctionem post κουράων et pone post. ἀοιδοῖς. — v. 99. ὕπα π. τ. Sic dedit Wintertonus. vulgo ὕπο.

Idyll. XVII. v. 24. sq. κῆρας pro γῆρας et θεοὶ νέποδες pro θεοὶ ν. recepimus corrigente Valck. quorum hoc etiam Heinsio, Bentl jo et Brunckio placuit: paullo post v. 30., μὴν in μὲν mutandum. — v. 105. κτεατίζεται. Sic Br. vulgo κτεατίζεται. — v. 120. ἀέρι πάντα κέκρυπται. Sic Reiskius et Toupius. vulgo ἀ. π. κ. — v. 121. Μοῦνος ὅδε προτέρων κ. τ. λ. In his partim fecuti sumus vulgatam μ. ὅ. π. τ. ἔ. θ. κονίη, στειβόμενος κ. π. ε. ἰ. partim Brunckium qui dederat μοῦνος ὅδε προτερὰ τ. ἐ. θ. κονίᾳ στειβομένᾳ κ. τ. λ. — v. 133. Ζανὶ pro Ζηνὶ rescribendum censuerat Valck.

Idyll. XVIII. v. 12. εὕδειν μὲν χρήσδοντα. Sic Toup. Valcken. probante, edidi εὕδειν μ. χρῄζοντα. — v. 26. Sic locum correximus ex emendatione Jo. B. Koehleri, qui tamen τοι ἔφαινε scribebat, quod Br. ceteris probatis, mutavit in τὶν ἔφαινε. Vulgo. ἀὼς ἀντέλλοισα καλὸν διέφαινε πρόσωπον, πότνια νὺξ ἅτε, λευκὸν ἔαρ χειμῶνος ἀνέντος. — v. 48. Σέβου μ. Ἑ. φ. ἐμέ. Corrige ἐμέ. leetio est Wintertoni pro σέβου. — Εμμί dedit Br.

Idyll. XX. v. 4. φλίβειν. Hoc Valck. prætulit vulgato θλίβειν. — v. 7. sq. Hos versus transpositione juvimu

vimus. Præterea ex conjectura Eldikii pro λαλέεις adoptavimus γελάεις. nam v. 6. jam præcesserat λαλεῖς. — v. 19. τὸ κράγυον. Sic Valcken. emendandum censuit, pro κρήγυον.

Idyll. XXI. v. 2. εὕδεν. Sic Br. quod probavit V. vulgo εὕδειν. — v. 48. τὼ χέρε τεινόμενος περὶ κλώμενον. Sic Eldik. vulgo τ. χ. τ. π. κνώδαλον. — v. 62. τ. ἐ. ταρβέω. Sic Br. edidit. vulgo ταρβῶ.

Idyll. XXII. v. 5. Λακεδαιμονίω δύ' ἀδελφώ. Ita nos maluimus, vulgo Λακεδαιμονίους δύ' ἀδελφούς. — v. 117. ὅσσ' ἐθέλεις τύ. Brunckii leetio. aliæ edd. σύ. — v. 121. ἀπὸ λαγόνος pro ἁπαλ λ. ex edit. Ald. probarunt Toupius et Br. quos itidem secuti sumus præcedente v. pro ἑτέρᾳ rescribentes ἑτέρῳ, nempe ποδί. — v. 129. νεῖκος ἀπαυδῶν. Valck. secundum Casaub. et Hemsterh. scripsit. νῖκος. — v. 149. ὔμμες δ' οὐ, κ. κ. Sic Br. vulgo ὑμεῖς.

Idyll. XXIII. v. 9. κουφίσδον τ. ἐ. Br. aliæ Edd. κουφίζον. — v. 15. ἐξ ὀργᾶς δ' ἐρεθίσδετο. Vulgo ἐξ. ὀ. ἐρεθίζετο. Ultimum vocabulum correxerat Br. — v. 46. τόσσοισι στίχοισι χαράξω. Est illa emendatio J. D. Lennepii. Vulgo τό σοι στίχοισι χαράξω. — v. 55. οὐ κλαῦσε νέω φόνον. Sic emendaverant Salmas., Hemsterh., Valck. vulgo νέον φ. — v. 61. νᾶμα δ' ἐφοινίχθη. Sic bene Reiskius. Edd. αἷμα δ. ἐ. Illud recepit Schæf.

Idyll. XXIV. v. 45. κουφίσδων. Cum Brunkio dedimus pro κουφίζων. — v. 93. ῥωγάδος ἐκ πέτρας. Sic Steph. et Br. emendandum censuerunt pro vulg. ῥώγαδας ἐς πέτρας.

Idyll. XXV. v. 137. φόνον λεύσσον τε προσώπῳ. Sic procul dubio emendandum pro vulgato λεύσσοντε quod retinuit Valck. λεύσσοντι Reisk. conjecerat. λεύσσοντι ediderat Br. Dualis hic stare vix potest, nam erant duodecim numero. cf. v. 126. Eadem ratione etiam su-

pra

pra v. 72. ubi de canibus sermo, emendare malim cum Reiskio. Ἀχρεῖον κλάζον τε περίσσαινόν θ' ἑτέρωθεν. — v. 142. σκύλος αἶον adoptavimus ex Toupii conjectura, quam receperunt Br. et Schæferus. Vulgo σκύτος. — v. 148. sq. ὁ δέ οἱ περὶ νεῦρα τανυσθεὶς Μυῶν ἢ. ὐ. β. ἤ. ἀ. Corrige vitium operarum μυῶν et repone μυών. Cæterum hic in textum recepta fuit emendatio Valckenarii pro vulgato ὁ δέ οἱ ἐπὶ ν. τ. Μυῶν κ. τ. λ. — v. 160. ὅθεν μετόπισθεν ἰόντα. Recepimus Toupii conjecturam, probante Valckenario, pro ἐόντα. — v. 185. λύκων π' ὀλοφ. ἔθνος. J. D. Lennepii conjecturam a Brunckio receptam, admittere non dubitavimus pro vulg. ἔρνος. cf. v. 114. — v. 199. εὑίσκομεν. Vitium operarum; corrige εἴσκομεν.

Idyll. XXVII. v. 6. πλύνοις χείλεα σεῖο; lege πλύνεις. Illud vitium est operarum. — v. 9. Hic versus Daphnidi tribuitur in Edit. Rom. et Argentorat. quod probavit Hemst., et receperunt Valck. et Schæferus. Id si admittas, vel οὐ tollendum est cum Edit. Rom., et ἔςιν scribendum, ut recte agnovit Casaub.; vel, recipienda lectio Is. Vossii et Eldikii, καλὸν ῥόδον ἆ. ἆ. Nos Heinsii judicium secuti sumus, versum puellæ tribuentis. Respondet illa verbis Daphnidis, quibus cito præterituram dixerat ejus juventutem. *Quamvis*, inquit, *prætereat flos juventutis meæ, tamen ipsa in pretio habebor, quemadmodum et uvæ passæ suum pretium est et rosæ siccæ.*

Idyll. XXVIII. v. 3. ὁμάρτις. An hæc lectio operarum incuriæ debeatur, ignoro. ὁμάρτις certe Lexica et Grammatici non exhibent. Vulgo ὁμάρτει. — v. 15. ἀεργ. κεν ἐβολλόμαν. Sic scripsimus pro α. μὰν. post Brunckium, suadente Valckenario.

Idyll. XXIX. v. 26. Ὠνάθην ὄκα δὴ πέρυσ' ἦσθα νεώτερος. Hic Valck. secuti sumus. Vulgo. ἀλλὰ πέριξ μ' ὀμνάσθην ὅτι πέρυσιν. Priora hic adhæsisse ex v. 25.

jam viderat Casaub. qui aliter emendaverat; uti et Br. Mireris interim hunc locum sic correxisse Valckenarium, qui ad Adoniaz. v. 55. formam ἀνάθην, ut nusquam apud veteres lectam, repudiavit, loco ejus ἀνάμων invecto. Et hic igitur melius fortasse ἀνάμων. — Denique in fragm. Berenices v. 3. nos dedimus ταύτῃ δεῖ minus recte; præstat lectio vulg. ταύτῃ. —

Epigr. I. v. 4. δελφὶς. Lege Δελφὶς littera majore.

Epigr. IV. παιδογόνῳ. Sic nos cum Vulg. V. παιδογόνων, nescio an de industria, nam nihil monuit in notis. Utrumque ferri potest. Valckenarium sequitur Schæf.

Epigr. IX. v. 2. ναυτίλος ἴσθι, καὶ ὡς οὐ πολλὸς ἀνδρὶ βίος. Sic emendavimus. Vulgo ναυτίλος ἴσθ' ὡς οὐ πολὺς ἀνδρὶ βίος. Toup. v. ἴσθ', ὡς ἐς' οὐ π. ἀ. β. quod recepit Valck.; at Br. ediderat ναυτίλος, ἴσθι καὶ ὡς οὐ. π. ἀ. β. Koehlerus, ναυτίλος. ἴσθι γὰρ ὡς. Nostræ emendationis, uti et Brunckianæ, sensus est: *Nauta esse noli, cum tempus anni illud non fert. Ne vel sic quidem* (i. e. etiamsi navigationis periculis abstineas) *diu vivere concessum est homini.*

Epigr. XI. v. 5. πάντων ὧν ἐπέοικε, τυχεῖν. Sic Auratus, H. Stephanus, Toupius et Br. Vulgo π. ἃ. ἐπέοικεν ἔχει. Aliter Wart. — v. 6. ἄκικυς ἐών. Sic recte scriptum pro vulgato ἄκικυς. Hoc nusquam legi: illud occurrit Odyss. IX. 515. et alibi. Valck. prætulit in notis ingeniosam Heinsii et aliorum conjecturam ἄοικος. quam ideo non admisimus, quod lapsus librarii ἄκικύς pro ἄοικος scribentis non admodum videbatur verosimilis. Cæterum Cl. Alberti ad Hesychium V. Ακικυς vitium in Theocriteo ἄκικυς jam viderat et sustulerat.

Epigr. XX. v. 1. ὡνήρ. Sic Valck. maluit in notis: vulgo ἀνήρ.

Epigr. XXII. v. 2. εἰμὶ Συρηκοσίων. Hoc prætulimus cum Heinsio et aliis. V. ex uno codice Συρηκόσιος.

ANNOTATIO

IN

SCHOLIA.

A N N O T A T I O

I N

S C H O L I A.

Ad. Idyll. I.

P. 4. v. 3. τῆς δὲ τούτων ξένης μούσης ἀρίςης γενομένης. lege ἀρεςῆς. Sic ſenſus postulat. — v. 5. ἀχθῆναι λέγουσι τὰ Βουκολικά. Schæferus ᾀσθῆναι: quod procul dubio verum. Mox διαχώροις ποταμοῖς mihi ſuſpectum; an διαφόροις? — v. 23. τὴν θεόν. Cum Wartono elegantiorem formam prætulimus pro θεὰν, quod habet Valck.

P. 5. v. 8. ἀγείραντας. Schæf. maluit ἀγείροντας. qui mox pro δίδοναι v. 19. ſuſpicatur ſcribendum ᾖδειν. — v. 21. Hæc antea in duos v. diſtincta in quatuor dividimus et metrum fulſimus, post alterum δέξαι inſerentes τὰν. Utraque in emendatione præiverat docta manus, quæ ſuas emendationes editioni Theocriteæ, quæ penes Cl. Lennepium est, allevit.

P. 8. v. 1. pro παρὰ τοῦ Valck. conjecit παρὰ τὴν τοῦ. Schæf. παρὰ τὴν Ἐπ.

P. 9. v. 9. Inſere ex Ed. Wart. σχολίῳ post ἐν ἄλλῳ. — v. 17. (Ἄλλως. ψιθύρισμα τὸ μέλος, ἤ ποιὰ φωνή.) inſerenda ſunt post κροῦμα; et post λάλημα v. 20. (το λεπτὸν τῶν φύλλων ἀπήχημα.)

P. 10. v. 8. παρὰ ταῖς πηγαῖς. Sic post Toupium emendavimus; Heinſ., Reisk. et Wart. περὶ, minus recte. — v. 12. Post αἰπόλε hæc ex Wartoni ſcholiis addenda. (Ἄλλως. καὶ ἡ πρὸς ταῖς πηγαῖς πίτυς ἐκείνη ἡδύ τι μελιουργεῖ, (ſcribe μελουργεῖ) κατὰ τὸ ψιθύρισμα,

ἀν-

ἀντὶ τοῦ ψιθυρίζουσα, ἡδέως μελίζει. Ἀλλὰ σὺ ἡδέως συρίζεις, καὶ τοσοῦτον τοὺς ἄλλους νικᾷς, ὡς οὐδεὶς τὸ ἔπαθλον ἀνθαιρήσεται (malim ἀφαιρήσεται. Toup. Append. Not. p. 1. ἀναιρήσεται) εἰ μὴ ἄρα ὁ Πᾶν· οἷον θεοῦ μόνον ἥττα. (fcribe ἡττᾷ, quod etiam vidit Toup. l. l.) — v. 17. ἐπὶ τῶν ψευδ. Hoc repofuimus duce Wartono, ex Calliergi edit. et Etymol. M. p. 819. 2. vulgo ἐςὶ τ. ψ. — v. 22. Scripfimus παρὰ τὸ θύρα pro τοῦ præeunte Toupio. paullo ante ex Hom. Il. XVI. 470 correximus κρίκε δὲ ζυγόν. alias δὲ omisfum: fic jam alii emendarunt, quibus tamen non adftipulamur, illa σίζε δ' οφθαλμὸς ex Odysf. IX. 394. in Ὡς τοῦ σίζ' ὀφθαλμὸς mutandum cenfentibus. — v. 23. pro ἀποβάλῃ τοῦ ο reftituimus υ fenfu et Wartono jubentibus. Denique fq. pag. v. 1. post ἐκείνῃ inferendum (Δαμοικοῦς.)

P. 11. v. 13. τὸ σαυτοῦ μέλος γλάζεις. Ultima vox rarisfima. Eam unus veterum Grammaticorum memoravit Hefychius. Γλάζει. ποππύσσεται, κέκραγε. unde Lexicis addenda est.

P. 12. v. 12. Ἀρίςιππος δὲ ἐν τῷ Ἀρκαδικῷ. Maluit Toupius ἐν τῷ α Ἀρκαδικῶν, quia alias in plurali numero laudantur ut v. g. a Schol. Apollon III. 1089. Sed potest duplex fuisfe titulus. — v. 19. Πᾶν, ὅτι τῆς ὥρας ἐςὶ σημεῖον. fcribe τοῦ ἀερὸς. Vulgatæ nullus est fenfus. Emendationem firmant fequentia συνοικειοῦται γὰρ ἡ μορφὴ τοῦ Θεοῦ τῷ περιέχοντι. — v. 18. τὸ δὲ πάρδαλιν ἐνῆφθαι. Sic fcripfimus ex emendatione Valckenariana ad Herod. pag. 541. 68. pro εἰλῆφθαι. Idem mutabat πάρδαλιν in παρδαλῆν, citra necesfitatem cf. Toup. ad. h. l.

P. 13. v. 11. Post οἱ Δαμοικεῖς εἰς τὴν αυ infero (δίφθογγον) ex Wartono.

P. 14. v. 1. Ἐν ἄλλῳ αἴκα τῆνος κ. τ. λ. Hæc nota

ta in vulgatis post sq. scholion collocata. Nos Wartono jubente ad v. 5. retraximus.

P. 15. v. 26. σηκῷ κλείουσιν· Wart. ἐγκλείουσιν. Non opus. Eadem pagina v. 3. post Πανὶ W. inseruerat καὶ, quod plane superfluum.

P. 16. v. 8. Insere ex W. post συζυγίας, (τῶν βαρυτόνων) et post τῶν αὐτῶν v. 20. hæc: (ΚΑΤΑΝΤΕΣ. Κατάντες ὁ μὲν Ὅμηρος τὸ κατωφερὲς δηλοῖ· ἐνταῦθα δὲ τὸ ἀπεναντίον.) Denique post καλεῖται v. 22. inserendum, (Ἀπορία.) In v. 25. pro τὸ ὡς transpone ὡς τό.

P. 18. v. 4. τὸ σὺ καὶ τὸ γάρ. Reiskius τὺ, quod fere malim. Præcedentia male uncinis inclusa; sunt verba textus, neque ad inserta scholia quidquam pertinent. — v. 14. ᾔδειν δὲ τὸ καινῶς τραγῳδεῖν. Barbarismum τραγῳδεῖν tractavit Heins. Lect. Theocr. p. 296. et Du Cange v. τραγουδεῖν cf. schol. ad Id. IV. 29. VII. 28. ubi etiam τραγῳδητῆς occurrit; item ad Id. III. 38. VIII. 3, 53, 61. Tzetz. ad Lycophr. v. 722. sqq. habet h. s. τραγῳδίαν. Adde Schol. Heroic. Philostr. apud Boisson. in notis p. 557 et p. 596 et alibi.

P. 19. v. 4. Τὸ κατέναντι τοῦ Πριήπου κ. τ. λ. Hoc scholion, a Wartono minus recte ad finem hujus annotationis ante v. 25. rejectum, hic inseruimus. Emendatam lectionem debemus Toupio in Appendicula Not. p. 2. vulgo erat. το κ. τ. Π. καὶ κρηνῶν ἐντός· εἰ μή τις νύμφας Κρηναίας εἴπῃ, ὡς τ. ν. ἱδρυμένας τῷ Πριήπῳ. — v. 26. pro παρὰ τὸ πίνειν ἐν αὐτοῖς. Kochlerus scribit παρὰ τὸ πίνειν αὐτούς. *Quod lac bibant et capiant.* Idem sq. ὃ ἐστι γαλακτόδοχον ἀγγεῖον novum scholion esse censet capite suo truncatum.

P. 20. v. 3. καυλίον vitium operarum; repone καυκίον. Est vox Græco-Barbara pateram notans cf. Du

Cange Gloss. G. B. c. 624. Idem error in scholio, quod post χισσυβιον. v. 4. assumendum. (Ἄλλως το ποιμενικὸν κυυλίον ξύλινον.) Paullo post v. 10. notat Wart. non Hesiodi sed Callimachi versum laudari, quod jam observaverat Koehlerus post Heinsium Lect. Theocr. p. 297. Hic ex Athenæo l. XI. p. 477. C. correxerat ὀλίγῳ δ' ἥδετο κισσυβίῳ cf. Bentl Fr. Callim n. CIX. — v. 13. pro λελουμένον κηρῷ, κεχρισμένον, scribit Koehlerus λελυμένῳ κηρῷ κεχρισμένον. — v. 18. Post ΑΜΦΩΕΣ insere (ἤγουν δύο ὠτία ἔχοντα) — v. 20. Voci ΓΛΥΦΑΝΟΙΟ proxime subjecta pertinent ad ΠΟΤΟΣΔΟΝ.

P. 21. v. 2 κουβαρικάζω Glomero Vox Gr. B. cf. Du Cange in Glosf. c. 723 — v. 17. Locus aut Homeri non est aut corruptus. Παμμήτωρ frustra apud poetam quæras, sed παμμήτειρα Terra dicitur Hymno Homerico XXVIII. v. 1. Putabam aliquando Græculum respexisse Il. XIX. 362. γέλασσε δὲ πᾶσα περὶ χθὼν Χαλκοῦ ὑπὸ στεροπῆς· nunc ἐπέχω. — v. 25. γράφεται καὶ γυνὰ, τε. Hæc ideo addita fuisse censet Heins. l. l. quod in aliis exemplaribus legeretur γυνὰ, τὸ θ. δ. — Cæterum hac pagina omissa scholia inserantur hæc. V. 3. ante ἙΛΙΧΡΥΣΩ. (ΚΙΣΣΟΣ εἶδος βοτάνης, οὗ τὸ εἶδος χρυσοειδές) malim equidem οὗ τὸ ἄνθος, et ad ἑλιχρύσῳ retulerim: quod confirmant sequentia, quæ paullo post v. 7. pos χρυσίζουσαν interponantur (Ἄλλως ἙΛΙΧΡ. εἶδος φύτου ἔχοντος τὸ ἄνθος χρυσοειδές.) Denique v. 11. pos συγκοπὴν, adde (ΚΕΚΟΝ. Ἄλλως· συμπεπλεγμένος.

P. 22. v. 4. Wartonus post ἀμπέχειν inseruit (Ἄλ ΠΥΚΙ. κοινὸν περικεφαλαία.) — v. 12. ἔθειρα γὰρ τῆς κεφαλῆς θρίξ. κ. τ. λ. Casaub. Lect. Theocr. 243. tollit γὰρ et scribit ἔγραψε. Hoc bene: illud γ cur repudietur, causam nullam video. locus est Ody XVI. v. 176. Paullo ante v. 10. pro ἐθειράδες, καθήκοντες τα γένεια legit Koehlerus ἐθειράζοντας,

ἐμβῶντες τ. γ. — Quæ in fine paginæ leguntur, ἀλλὰ τῶν γλυπτῶν εἰκόνων κατάλληλοι ἦσαν τοῖς λελεγμένοις, non satis intelligo, nec viam video emendandi: nisi conjungas cum præcedentibus et sic scribas. ἐ. γ. ὁμολογουμένως (ὡς) ἐ. γ. κίνησιν εἶναι ζωτικὴν τῶν γλυπτῶν εἰκόνων· ἀλλὰ κατάλληλα ἦσαν ταῦτα τοῖς λελεγμένοις καθ' ὑπερβολήν. ut sensus sit: Hæc improprie quidem dicta esse, convenire tamen cum illis quæ paullo ante dicta καθ' ὑπερβολήν: scil. ἀμοιβαδὶς ἄλλοθεν ἄλλος Νεικείουσ' ἐπέεσσι κ. τ. λ. Denique illud ὡς quod Wartono duce hic in contextum instrusum est, turbat, et ex præcedentis syllabæ repetitione ortum videtur.

P. 23. v. 22. post ἐοικυῖα. W. addidit ("Αλλως· λεπρὰς ἡ λευκή.)

P. 24. v. 4. μετὰ πᾶσαν αὐτοῦ τὴν ἰσχύν. Erunt qui malint κατά. Mihi videntur sordes linguæ vulgaris μετὰ in omni significatione cum accusativo construentis. — v. 13. Post ὅσον σθένος male operarum vitio omissum ἤγουν. — v. 17. ἐλλειπῶς dubito an h. s. Græcum sit. Melius ἐλλειπτικῶς. Alterum medii ævi videtur.

P. 25. v. 2. καὶ τοῦ τὴν ἀπόντος Omnino καὶ delendum, ortum ex repetito fine vocis λέγεται. Verba quæ sequuntur ὅσος ὄχλος ἄμμιν ἐπιῤῥεῖ ipsius sunt Theocriti Adoniaz v. 59. — v. 14. εὐήλιξ vox medii ævi i. e. ἰσομήκης ut ipse paullo post explicat cf. Du Cange. col. 475. — v. 22. παρὰ τὸν τιτθόν. sic scripsimus pro τυτθὸν, duce Toupio.

P. 26. v. 6. ἐν ᾧ τε ὅσον κ. τ. λ. Obscuriora hæc: sensum juves, si post διαστήματος distinctionem tollas: malim etiam, si fieri possit, abesse ἀπό.

P. 27. v. 7. τοῦ τῆς ἁπλῶς γῆς. Primam vocem non invitus ejiciam. — v. 17. ἡ κειρομένη καὶ νηπιάζουσα. An itaque puellæ juvenculæ apud Græcos tonsis capillis esse solebant? hunc morem mihi velim illustrari.

 Ea-

Eadem fane leguntur in Etym. M. v. Κόρη, qui cum toto hoc fcholio fere ad verbum convenit. Sed is pro νηπιάζουσα habet νεάζουσα et paullo ante v. 11. cum Suida in Κόρη, pro χώρη legit χόρη, quod malim. — v. 21. ἐήμενος vitium operarum corrige ἐέμενος. — v. 25. Locum Homeri ex Odysf. XII. 73. correximus: antea legebatur ὁ. μ. εἰς οὐ. ἱ. ἱ.

P. 28. v. 2. ἀλλὰ τὸ ὅλον εἰς μέρη. Contextus poftulat ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ὅλου. — v. 24. μετόρχιον pro μετόρχμιον recte legit Jungerm. ad Polluc. VIII. §. 145. qui ibid. fcribit μετόρχιον, quod etiam facit Ariftoph. Pace v. 567. Conjecturam extra dubium ponit Etymol. M. locus (a Jungerm. prætermisfus) in ὄρχατος, qui totum hoc fcholion ad verbum referens, habet μετόρχιον. Ex eo etiam v. præced. omnino legendum ὄρχατος δὲ ἡ ἐπίστιχος φυτεία: nam accuf. ortus est ex ftupore defcribentis, et ad præcedentem accuf. oculos referentis. Cæterum loca Hefiodi hic laudd. funt in fcuto Herc. v. 294 et 296. ut ex eodem Etym. difcimus.

P. 29. v. 1. τοὺς διδύμους τῆς ἀμπέλου. Difficilis locus, quem egregie illuftravit Toupius, ostendens, Græculum confudisfe ὄρχους et ὄρχεις testiculos, qui Græce etiam δίδυμοι dicuntur. — v. 16. Ut ambiguitas tollatur, vel distinguendum est κλάδιον, φέρνιον, vel fcribendum κλάδιον καὶ φέρνιον. Nam illæ voces hic ut exempla afferuntur dimunitivorum in ιον. — v. 18. post αὐτὸ Wartonus repetit finem fcholii inferti ad v. 49. ἡ δὲ ἀλώπηξ κ. τ. λ. Nos omittendum cenfuimus.

P. 30. v. 4. Ἀπολλόδωρος δὲ ὁ Δωριεύς φησιν κ. τ. λ. Apertum est hic aliquid deësfe ad fententiam explendam: cum autem Apollodorus Dorienfis nusquam, nifi h. l. laudetur, tefte Heynio V. C. in fragm. Apollodori p. m. 1176. et proinde illud ὁ Δωριεὺς corruptum haberi posfit, nefcio an rectius fic legatur: Ἀ. δ. τοὺς Δω-

Δωριεῖς φησιν οὕτω λέγειν. vel 'Α. δ. φησιν τοῖς Δωριεῦσιν οὕτω λέγεσθαι. vel Δωρικῶς οὕτω λέγεσθαι. Potuit autem Apollodorus Atheniensis (qui fere non addito patriæ nomine laudatur) talia tractare in libris περὶ Σώφρονος, περὶ 'Επιχάρμου vel περὶ 'Ετυμολογιῶν de quibus vide Heynium. Quodsi tamen omnino exstitisse contendas Apollodorum aliquem Doriensem, favet tibi Phavorinus: v. 'Ανθερίκεσσι hunc locum exscribens: 'Απολλόδωρος δὲ] ὁ Δωριεὺς τὸν καυλὸν μόνον οὕτω καλεῖσθαι βούλεται. Hujus tamen, infimi ævi scriptoris, hac in re exigua debet esse auctoritas. Eum si sequaris, ut sententiæ consulatur, οὐ duntaxat mutandum in οὕτω, ut recte jam emendavit Koehlerus. — v. 6. Toupius pro ἀνθέρα τοῦ στάχυος reponi maluit τὸν ἀθέρα. Recte ut videtur. — v. 11. καλαμαίαν. vox Gr. B. vide Eustath. apud Du Cangium in voce. Mox nullam causam video. cur v. 18. βρύλλον in βρούλλον mutatum voluerit Warton. nam utrumque dicitur. vide Du Cangium. — v. 21. Toup. ex Theocrito pro οὔτε ἐπὶ πήρης. legi voluit οὔτέ τι πήρης. In fine pag. quid illud οὐλὰς sit, non invenio, nec alia vox succurrit. Vere fortasse Toup. App. Not. p. 3. correxit κίβισις καὶ θύλας. W. κίβυσσις unde uos κίβυσις, quod ubique, nescio cur, in κίβισις mutarunt VV. DD.

P. 31. v. 5. εὔκοπος, corruptum videtur; malim εὐκαμπὴς ut mox. — v. 10. καὶ 'Ιεροκλῆς· Μήδ' ἀιόλιζε ταῦτα. Rescribi voluit Toupius καὶ Σοφοκλῆς. — v. 21. versum Homeri correxerat Heins. cf. Lect. Th. p. 299. antea legebatur πρὸς. ὁ. ἀ.

P. 32. v. 9. sqq. Hæc nota pertinet ad ΚΑΛΥΔΩΝΙΩ non ad ΠΟΡΘΜΕΙ. — p. 17. ὠνὴ ἡ ἐνεργία. Toup. App. Not. p. 3. legit ἐνέργεια qua voce actionem emendi a Græcis magistris designari putat V. D.

P. 33. v. 9. sqq. Hæc supplevit Cl. van Reenen: in Wartoniana sic mutilata erant: ὁ δὲ ποιεῖ φρονῃ. . . . . κινούμενος ποιεῖ . . . . ἀεὶ δὲ ἐπεσκεμμένου καὶ λελογισμένου . . . τυ δὲ πρoθυμὸν ἐπ᾽ . . . του μανικὸν κ. τ. λ. — paullo post corrige ἐμοὶ pro ἐμόι.

P. 34. v. 22. Scripsimus ὁ Καλατιανὸς pro Καλλιτιανὸς, duce Toupio quem vide. Adde Voss. de. H. G. l. III. p. m. 169. b. qui eum male vocat Καλαντιανόν. Quod autem idem Toupius ait se Δικανὸν in Σικανὸν mutasse, falsum est, nam hoc jam legitur in Heinsiana. ibidem post ἀφ᾽ ἧς τὸ ὄνομα addi voluit Cluverius Sicil. I. I. c. 2. p. 26. τῷ ὄρει quod non necesse. D'orvilius autem Sicul. p. 246. paullo ante in illis Σιμωνίδης ἐν τῷ περὶ Σικελίας, maluit Σιληνός, de quo rerum Sicularum auctore vide Vossium de Hist. Gr. l. III. p. m. 189. Suidæ etiam Codd. Parisini v. Σαρδώνιος γέλως pro Σιμωνίδης δὲ ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν περὶ Συρακούσας offerunt Σιληνὸς, quibus adstipulatur Photius, ejusdem operis librum quartum laudans in Lexico. Vulgatam tamen non repudiem; nam Simonides etiam Historicus memoratur, de quo cf. Vossium l.l. l. I. C. 8. p. m. 68., et Σιμωνίδης etiam legit Phavorinus, hoc scholion excerpens v. Αἴτνη.

P. 35. v. 9. Πηνειὸς, ποταμὸς Θετταλίας. Sic scripsimus ex emendatione Palmerii pro Σικελίας. Paullo post pro Περραιβοίας monuit Hemsterh. ad Plut. p. 115. 1. legendum Περραιβίας, ut recte exaratum in scholio a Wartono inserto ad v. 67. fine (ΠΙΝΔ. ὄρος τῆς Περραιβίας ἐγγὺς θαλάσσης.) quod scholium quia nihil nisi repetitionem verborum continebat, omittendum censuit Cl. van Reenen.

P. 36. v. 1. Ἴσως διὰ τὸ νύμφης κ. τ. λ. Hæc non placent, nec cum sqq satis cohærent. An Ἴ. δ. τῆς ν. ἔ. δ. αὐτοῦ? tunc sensum video" conjiciens," inquit, ex eo quod Nympha ipsum amare fastidiret, ejus amori

non

non responderet, ne reliquas quidem adesse. Verba Nymphodori quæ paullo post leguntur v. 5. sic correxit Casaub. Lect. Theocr. p. 244. Θ. φ. ὅτι ἐπὶ Δάφνιδος Ακις ποταμὸς Σικελίᾳ ἐνῆν. — v. 19. lege σκοπὸς ὁ σκεπτόμενος, et v. 20. ὧδε καὶ σκόπελος κ. τ. λ. vult enim σκόπελον poetice σκοπίαν dici.

P. 37. v. 20. ὀχευθεῖσαι pro ὀχηθεῖσαι adsumtum est ex emendatione Toupii. cf. schol. ad Id. VII. 109.

P. 38. v. 3. Scribe ἀλλ' ὅταν αὐτῷ τὸ θ — ἐπιφέρηται non αὐτὸ: tum v. 11. pro θωΰξας ex Eurip. Hippol. v. 219. repone θωΰξαι. — v. 14. ἡ ἐρωμένου τοῦ Δάφνιδος lege cum Cod. Vatic. 5. ἡ ὡς ἐρώμενος τ. Δ. — v. 18. pro ἔκλειψις scribe cum Heinsio ἔκθλιψις. Quæ autem nota sequitur ad v. 83. non ad ΠΟΣΣΙ sed ad ΦΟΡΕΙΤΑΙ referenda erat.

P. 39. v. 9. δι' ἣν ἐπηρώτα. Hoc manifeste corruptum. Lege, certissima emendatione, δι' ἣν ἐπηρώθη *ob quam cæcus factus est.* Nympha enim, quam amabat Daphnis, cum eo pactum fecerat, ut ne umquam cum alia femina concumberet, vel, si fecisset, oculis privaretur. Igitur cum regis filia congressus, violatæ fidei poenas luit. Res nota. Vide Diod. Sic l. IV. c. 84. Aelian. H. l. X. c. 18. ibique Intt. Serv. ad Ecl. V. v. 20. coll. VIII. v. 68. Wart. ad Theocr. Idyll. I. v. 64. Porro post τινὲς δέ φασιν, ὅτι, intelligendum, δύσερως λέγεται. — Ceterum corrige vitia operarum p. 40. v. 6. ἀμηχάνει pro ἀμηχανεῖ et p. 41. v. 19. δίηνυε pro διήνυε.

P. 42. v. 7. Eupolidis versum, Toupio auctore, correximus. In vulgatis legitur οἷον λυγίζεται καὶ συςρέφει τὸν αὐχένα. sequentia perquam impedita, et mihi, ut nunc quidem scripta sunt, suspecta. Omnia expedire non satis possum: illud probabile videtur, priora sic legenda esse τὸ ἀδεῖα, καὶ ἀδέα ποιητικῶς λέγεται

tum

tum paullo post φανερῶς μὲν γελῶσαν: aut, si mavis, βαρυνομένη: prætcrea auctorem hujus scholii vulgatam Λάθρῃ μὲν γελάοισα ignorasse et ejus loco ἀδέα vel ἀ δία μὲν γελάοισα legisse putem, quorum illud et nos in textum poetæ recepimus. De cæteris quæ obscura restant ἐπέχω. — v. 19. ἐγκαυχῶ. Sic præter Wartonianam omnes, quas vidi, editiones, uti et infra p. 43. 4. Apparet tamen legendum ἐκαυχῶ.

P. 43. v. 7. βεργίοις δῆσαι. Vox Græco-Barbara βεργίον a βέργα et hoc a Latino *Virga* derivatur cf. Du Cange in Gloss. voce βέργα. In sqq. θλάσαι emendavimus pro θλασέω cum Heinsio Lect. Theocr. p. 304. Notam autem insertam v. 9. non satis intelligo. Quod paullo post v. 11. ex Suida pro vulgato λυγρὰ scriptum est λυγιὰ (debuisset λύγια) cum Toupio malim mutari in λυγαῖα: nam alterum λύγια unius ex Grammaticis Suidæ testimonio nititur.

P. 44. v. 5. τροπῇ τοῦ η εἰς α. Male Heinsius τοῦ α εἰς η.

P. 45. v. 18. γνῶναι. *Coire, rem habere*; et sic *cognoscere* Latini. Male γνῶναι h. l. inter Gr.-B. retulit Du Cange v. Γινώσκειν, quamuis fatendum est, illam significationem, (ut in plurimis aliis vocabulis factum esse constat,) ex lectione sacrorum librorum in recentiorum Græcorum scripta derivatam posse videri. Sed sæpius illa voce sic usi sunt veteres. Menandri exemplum ex Hermogene, et Heraclidis, jam laudavit Valesius ad Hesych. in Ἔγνω· ὡμίλησεν ἀνὴρ πρὸς γυναῖκα. Cf. idem Hesych. in γνῶναι ubi plurima excitavit Albertius. Adde Lexic. Seguer: T. I. p. 233. v. 19. Eundem usum aliquoties apud Plutarchum invenias. Sic in Rom. p. 20. B. in Alex. p. 676. D. &c. ex cujus Pompejo p. 638. C. fere ad verbum descriptum est illud ipsum exemplum, quod ut Gr.-B. ex Zonara T. I.

I. Annal. p. 123, adhibuit Du Cange: τῶν δὲ Μιθριδάτου παλλακῶν ἀναχθεισῶν πρὸς αὐτὸν, οὐδεμίαν ἔγνω Πομπήϊος. — v. 22. Menandri locum sic supplendum esse probat Toupius: ὡς ὡραΐζετ' ἡ τύχη πρὸς τοὺς βίους. In sq. loco Hesiodi (qui est Op. ac. D. v. 693.) male W. ὡραίων, quod ipse postea emendavit. Heinsius jam ὡραῖος.

Pag 46. v. 7. Post πλησιαζόντων omnino inferendum τὰς αἰτιατικὰς, quod Editores nondum vidisse miror. — v. 12. Μάρα mutavimus in Μύῤῥα, ipsa re jubente; nec non in fine scholii αἰσθομένη in ἀχθομένη auctore Munckero ad Hyg. fab. LVIII. — v. 19. Hæc nota non ad 'ΑΤΤΙΣ sed ad ΣΤΑΣΗ pertinet. In fine paginæ lege βουλομένην pro βουλόμενος.

Pag. 47. v. 3. καὶ τοῖς λογικοῖς a loci sententia alienum. Legendum videtur καὶ ὡς λογικοῖς. — v. 10. οἱ ἄρκτοι τίκτουσι, καὶ φωλέοις ἐπικάθηνται. Scribe αἱ ἄρκτοι τίκτουσι φωλέοις ἐπικάθηνται. Lege Aelian H. A. VI. 3 Scholion insertum sic scribe. (ΦΩΛΑΔΕΣ. 'Αἱ εἰς τὰ ὄρη φωλεύουσι, αἱ τ. φ. π. καὶ ἀρκεόμεναι τῇ λείξει τῶν οἰκείων ποδῶν.) nam καὶ εἰς pro αἱ εἰς locum suum hic tueri nequit: ἀρκεόμεναι non est Græcum: λεῖξει vero et ποδῶν. errore operarum irrepserant. Rem explicant verba Aeliani l. l. de ursa in latibulo, sine cibo, mandente: ἀπόχρη δὲ τὴν αὐτῆς δεξιὰν περιλιχμᾶσθαι cf. et Etymol. M. in ἄρκτος. — Quod pæne omiseram, hac ipsa pagina v. 5 emenda ὑμῖν pro ἡμῖν ut male edidit Wartonus. — v. 22. Toup. App. Not. p. 3. ingeniose Δρυμὸς . τ. π. τῶν δρυῶν, et paullo post ἄλσος δ. στ. ἢ τεμένη. θ. ἀ.

P. 48 v. 2. sq ἢ ἐν Σικελίᾳ, ἥ φασι διὰ πελάγους 'Αλφειὸν συνῆκαι. ultima vox recepta pro ἥκειν ex emend. Heinsii Lect. Theocr. p. 305. malim insuper vel ἢ. ἐ. Σ. vel ἣ ἐ. Σ. φασι. In sqq. plura animadverten-

tenda sunt. — v. 3. vertit Toup. παρεγορῶν *fabulam narrans*, eamque significationem haud protritam pluribus adstruit: sed non video cur hic παρεγορεῖν verti non possit *obiter narrare*: quo sensu ex. gr. dixit Cicero Ep. ad Attic. l. 6. Ep. 1. sub fin — Ὀλυμπίας φιάλης recte se habere docuit. ibid. Toupius. Heins. l. l. p. 305 πάλης, Warnerus φίλης. — v. 6. Versus hic laud. est Homericus Odyss. XIV. v. 408. sed ibi legitur ἐπί τε κ. Ἀ. neque de Arethusa Sami, sed Ithacæ agitur. Huc pertinent etiam ea quæ paullo post v. 9. ex Codd. Vatic. 3. 5. in textum assumsit Cl. van Reenen. Ἀγνοήσας δὲ Κράτης μεταγράφει ἐπὶ κρήνης μελανύδρου. Cum enim ignoraret Crates, quod Epaphroditus docuerat, ὅτι Ἀρεθούσας καλοῦσι τὰς κρήνας, in loco Homeri laud. pro ἐ. τ. κ. Ἀ. legi voluerat ἐπί (τε) κρήνης μελανύδρου. Sic enim emendandum. — v. 16. Θύμβρις κατὰ τινὰ γλῶσσαν ἡ θάλασσα. Vult, *secundum nonnullorum interpretationem*, Θύμβρις hic *mare* vertendum esse. In sqq. Ἐρεθυίας mutavimus in Ἐρυθείας et Μερλεανὸς in Μυρλεανός: quorum hoc etiam Wart. monuerat. Cæterum v. penultimo illa, ἡ κατὰ γλῶσσαν θάλασσα, spuria videntur et ex initio scholii repetita. A reliquis manum abstinemus.

P. 49. v. 15. pro Καλλιςοῦς proposuit Wart. Θεμιςοῦς; sic nempe docere Stephanum in Ἀμμας et si bene meminisset, etiam Dionysium Periegetem. Frustra: nam nomen Callistus in eadem re supra jam habuimus ad v. 3. hujus Idyllii, nec etiam Periegetes quidquam de genere Panis memoravit. — Paullo post v. 19. ubi nos ὑφ' Ἑρμοῦ; alii ὑπὸ Ἑρμοῦ. — v. 26. Lectionem ἂν μέντοι ex Wartono assumtam muta in οὐ μέντοι sensu flagitante, qui vel sic tamen an integer futurus sit, dubito. Fuit cum cogitarem Ἀμφιπονεῖν, τὸν περί τι. ἀ. π. ἐ.

(λέγομεν') Ἀμφιπολεῖν δε. κ. τ. λ. Qui in fine fcholii fequuntur verfus, funt Apollon. Rhod. I. 769. fq.

- P. 50. v. 7. τῷ ὁρίῳ τῷ Ἀχαικῷ. Wartonus: τῷ ῥίῳ et conferri jubet Duker. ad Thucyd. p. 154. 9. — v. 19. putat Wart. vel legendum υἱωνοῦ vel aliquid excidisfe, quia fchol. Apollon. I. 770. Arcadis filium vocat Mænalum. Equidem, fi quid corrigendum, eo loco potius Lycaonis nomen excidisfe putem; nam cum nostro quidem præter Stephanum v. Μαινάλος (quem ipfe laudat V. D.) Apollod. l. III. 8. 1. Paus. l. VIII. p. m. 238. et fchol. Lycophr. ad v. 481 confentiunt; immo ipfa fcholia ad v. 124. — Qui in fine paginæ fequentis proftant notisfimi verfus, funt ex Eurip. Medea v. 410; ubi legitur ἄνω ποταμῶν ἱερῶν χωροῦσι παγαί, quod jam vidit Heinf. Lect. Theocr. p. 306. quem omnino confer.

P. 53. v. 2. fqq. Warton. Schol. infertum fic inchoavit: (ἈΦΡ. Ἤγουν ἡ Ἀ. κ. τ. λ. mutavit Cl. v. Reenen. Paullo post βεβούλεται ex Wartono admisfum, Græcum non est: debuisfet βεβούληται. — v. 8. post συνάπτουσιν excidisfe fuspicor ταῖς μοιραῖς, ut fenfus fit: *Attribuunt linum Parcis.* — v. 11. post καὶ Wartonus inferit διὰ τόν. Nos ut fupervacuum omifimus. — v. 14. ἐπεὶ πάσας ὁ. δ. Heinf. l. l. p. 306. ἐπεὶ περὶ πάσας. Toup. fimpliciter πασαῖς. Recte.

P. 54. v. 8. Post ἐγὼ δὲ male καὶ inferuerat W. — v. 16. fq. Αἴγιλος δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀπό τινος φυλῆς Ἥρωος Αἰγίλου. Locus varie emendatus. Teste Wartono, J. Gavelius Mifc. Obferv. T. IV. p. 233. tentaverat δῆμος φυλῆς Ἀττικῆς ἀπό τινος ἥρωος Αἰγίλου. Satis infeliciter. Idem W. provocat ad aliam emendationem Adr. Heringæ Mifc. Obf. T. IX. p. 963. Is maluerat ἀπό τινος ἐμφυλίου Ἡ. Ἀ. Meurfius autem in Paralip. de pop. Att. C. 1. p. 5. Αἴγ. δ. τ. Ἀ.

φυλῆς . . . . . ἀπό τινος ἤ. 'Α. Et hoc durius. Quidni potius in illis ἀπό τινος φυλῆς, nomen tribus quæramus? suspicor autem in verbis ἀπό τινος latere vocem 'Αντιοχίδος, adeoque legendum esse "Α. δ. τ. 'Α. 'Αντιοχίδος φυλῆς ἀπό τινος Ἥρως Αἰγίλου. Nam ad eam tribum Aegilum demum pertinuisse, locuples testis est Harpocration qui Αἰγιλία inquit δῆμος φυλῆς 'Αντιοχίδος. At quin Αἰγιλία non differat ab Αἴγιλος, nos dubitare non sinit varia scriptura, quæ in hoc nomine obtinet, et de qua vide Meursium l. l. Idem de populis Att. p. 6. et ex eo Toup. ad. h. l. et in Epist. de Adoniaz. p. 330. nec non in Appendicula ad Theocr. p. 5. paullo post pro Δίων rescribere jubent Διώνη nixi Athenæi loco l. XIV. p. 652. Cæterum Toup. Epist. laud. nihil de emendatione monens locum correxit omissa voce φυλῆς, quam medicinam postea proposuit in Append. not. p. 5.

P. 55. v. 8. Inter καὶ et ἄλλα male omissum τοῦ et restituendum. — v. 12. ἡ κίστον. λ. κ. malim ἢ nam duplex affertur derivatio. — v. 17. post ἐπίβῃ ex Codd. inseruit W. αὐταῖς, nullo sensu; itaque nos omisimus.

Ad

Ad Idyll. II.

P. 56. v. 7. In voce Μηδικῶν quam pro Μίμων in Cod. Regio Parisiis invenerat Ruhnken. fortasse nomen Mimi latere putabat Valck. ad Adoniaz p. m. 193. — v. 13. Κελέβη δέ ἐστιν ὄνομα πόλεως. Cum mihi urbs Celebe plane incognita sit, aliquando conjeci πόσεως. nunc ἐπέχω. — v. 14. Εὐφορίων ἐν ποτηριοκλέπτῃ κ. τ. λ. Vulgata ποτηριογλύπτῃ. Glossa Vat. Cod. 5. utrumque agnoscit. Stephanus, voce Ἀλύβη. Εὐφορίων ἐν ἀραῖς, ἢ ποτηριοκλέπτῃ "Ὅστις μεῦ κέλκην Ἀλυβηΐδα μοῦνος ἀπηύρα. τουτέστι τὴν ἀργυρᾶν, διὰ τὰ μέταλλα. quo in loco reliqua ex nostro correxit Casaubonus, μοῦνος et μεῦ retinuit; quorum adeo hoc rescribendum, et habet Cod. Vat. 5. Μοῦνον in Appendicula not. ad Theocritum p. 6. defendit Toupius, vertens: *Quod mihi unicum erat argenteum poculum, furto abstulit.* Sed hunc sensum μοῦνον non admittit, quod tali constructione vertendum: *tantummodo.* Equidem præferam μοῦνος. — v. 17. θεραπεύεται mihi suspectum nec satis intelligo: forte legendum θεραπευτικοῦ. Denique v. penultimo, sensu flagitante, καύσω pro καίουσα rescripsimus. Koehlerus aliter locum correxit, ejiciens ἢ καταγοητεύουσα.

P. 57. v. 16. ἐπὶ αὐτήν. Wart. male αὐτόν: præterea ἐπὶ in ἐπεὶ mutandum est. — v. 18. Γράφεται καὶ καταμαγεύσω, δεσμεύειν γάρ φασι αἱ φαρμακίδες κ. τ. λ. In quibus primum corrige φασιν, male W. φησι deinde cum lectionem καταμαγεύσω metrum non admittat, et sequentia aliud postulent, sic legendum esse censeo; γρ. καὶ (καταδήσομαι ἤγουν) καταμαγεύσω. Idem jam vidit Toup. in Append. not. p. 6. sed καταδήσομαι reponendum censuit pro καταμαγεύσω. Male; hoc enim illius interpretamentum est. Confirmat emendationem Phrynichus, κατάδεσμος de re magica usurpans in v. ἀπα-

ἀναγωγή. Lex. Seguer. T. I. p. 27. — v. penultimo: *καὶ ἃ τ. π. ἐκκλίνοντες, το κοινὸν ἑρμηνειῶν λέγουσι.* Vulgata interpunctio ferri non potest: distingue ἐκκλίνοντες τὸ κοινὸν, ἃ. λ. „*evitantes vulgarem loquendi rationem.*" &c.

P. 58. v. 9. Ἐν τῇ καλυπτομένῃ Ἱππολύτῳ. Sic scripsimus pro καλουμένῃ. Cod. Vat 5. κατακαλυπτομένῳ, sed simplicem formam prætulimus, tum quod minus a vulgata discedere videbatur, tum quod ea usus est Pollux. l. IX. 50. qui unus veterum diserte ejus dramatis meminit. Cæterum de hoc nomine vide Warton. ad h. l. Toup. in Append. Not. p. 7. præter Valcken. præf. ad Hippol. p. XVII. Bentlej. Epist. ad Mill. p. 31. 32. Musgravium ad fragm. Eurip. in Ἱππολ. καλυπτ. Heinsius autem Lect. Theocr. p. 311. prava lectione deceptus, inde materiam sumsit exagitandi scholiastæ. Idem pag. 309. paullo ante laudatum opus Pindari, vocatum fuisse putat τὰ κεχαρισμένα τ. π. non κεχωρισμένα, sed obstat schol. Pind. ad Pyth. III. 139. cf. de hoc opere, fragm. Pindari Vol. III. Ed. Heynii p. 28, ubi fr. τὸ σαυτοῦ μέλος γλάζεις (cf. schol. ad Id. I. 2.) ex eodem carmine depromtum putat Schneiderus; qui pro σαυτοῦ ex lectione Codicis Vat. 2. σαυτῷ conjecit σαυτῷ. Eodem teste verbum γλάζεις ex Hesychii loco, supra a nobis allato, jam defenderat Ruhnkenius. — v. 11. Scribe ἐςιν ἡ νύξ. Articulum omiserunt operæ. — v. 12. Menandri versum sic legunt vulgg. Ὦ νὺξ, σοὶ γὰρ δεῖ πλεῖςον Ἀφροδίτης. quod Heinf. Lect. Theocr. p. 309. mutavit in σέο γὰρ δεῖ πλεῖςον Ἀφροδίτῃ, et illud nos in textum admisimus; σοῦ tamen, flagitante Atticismo, non σέο scribentes. Toupius integrum versum restituens (ad Suidam v. Ἴϋγξ.) correxit ὦ νὺξ, σὺ γὰρ δὴ πλεῖςον Ἀφροδίτης ἔχεις. eleganter. Δὴ pro δεῖ offert. Cod. Vat. 5 et tota emen-

emendatio egregie confirmatur loco Philostrati de V. S. l. I. p. 518. quem ignorasse videtur Toupius. Ibi Scopelianus sophista, qui lucubrationibus indulgere solebat, noctem sic alloquitur, ὦ νὺξ σὺ γὰρ δὴ πλεῖςον σοφίας μετέχεις μέρος θεῶν, aperte Menandri verba imitatus. Verba Plutarchi eodem respicientia, leguntur l. III. Sympos. p. 654. non p. 456. quam Toupius laudavit. — v. 14. περὶ ἐρωτικήν τινα νενοσήκει; affert et probat W. lectionem marginalem Edit. 1545. ἔρωτα vel ἐρωτικά. In vulgato me judice commode intelligi posfit νόσον. — v. 19. χθονίαν φασι θεὸν κ. τ. λ. An hæc cum sqq. Ἥραν μιχθ. κ. τ. λ. conjungenda sunt, ut illa καθὰ καὶ Σώφρων parenthesi includantur, aut post ea minor distinctio ponatur, quæ est in Heinsianæ? alias non video unde sequentes infinitivi pendeant. Vel sic tamen hæc nimis impedita sunt. — v. 23 ὑπὸ ταῖς νυμφαῖς illud ferri non potest ὑπὸ, et sive delendum, quippe in uno Cod. non obvium; (ut testatur docta manus in margine edit Heinf. quæ penes Cl. Lennepium est) sive legendum ὑπ' αὐτῆς (scil. Ἥρας) νυμφαῖς δοθῆναι παρὰ τοῦ Διός. (i. e. Jovis jussu, nomine.) Non definio.

P. 59. v. 15. Locum Aristophanis sic legit et distinguit Toup. τί δαι; Κυνίδιον λεπρὸν ἐπρίω τῇ θεῷ. Εἰς τὰς τριόδους, deleta voce λευκὸν post λεπρὸν, cujus glossema esse videtur. — v. 22. lege Ἑκάτη. χ. κ. σ. ἡ αὐτή ἐςι, duce Toupio. — v. penultimo Toup. in Append. Not. p. 7. palmaria emendatione scripsit: οἱ παλ. τ. ἑ. χρυσεοσάνδαλον καὶ λευχείμονα καὶ μήκωνας ταῖς χερσὶν ἔχουσαν.

P. 60. v. 3. καὶ αἱ ἡμμέναι λαμπάδες. Hæc mutila sunt. Itaque aut verba perierunt allegoricam significationem τῶν λαμπάδων declarantia, aut per transpositionem ista juvanda sunt, hoc modo: καὶ ἐςι τὸ λευκὸν καὶ τὸ χρυσὸν, καὶ αἱ ἡμμέναι λαμπάδες, σημεῖον τῆς τοῦ φωτὸς

πα-

παραυξήσεις. In sqq. etiam nonnulla corrupta sunt, ut videtur, a quibus manum abstineo. — v. 8. Interpunge Ἠρία, εἰ τάφοι (κωνὸς,) — v. penult: ὕμνους vitiose ut in Heinsiana: scribe ὄλμους cum Wartono. Quod pæne omiseram, v 7 distingue. προσῆγον εἰς ἑστίαν: Vitiose Wart. προσῆγον εἰ ἑστίαν.

P 61. v. 2. pro εἶδεν lege ᾔδη, ut apud Hom. Il. XI. 740. — v. 6. ἀπὸ τοῦ ἰνόντος ζῴου. Toupius intelligendum esse censet philtrum sive Amoris effigiem, cui Jynx avis inerat. Eum vide. An legi præstat ἐνεργοῦντος, orta ex compendio vulgata lectione? Posset etiam ἐνόντος. Pindarum laudans, scholiastes respexisse videtur Nem. IV. 56: ubi ἴϋγξ est ἐπιθυμία. Aristoteles falso laudatur; ejus enim locus de Jynge, non est in libris περὶ ζῴων μορίων, sed de Hist. Anim. l. II c. 12. unde hic pro κίννης legendum σπίζης, quod jam vidit Heinf. L. T. p. 308. quem sequitur Toup. Pro κίναιδος quod ibid. sequitur, Warton. reponi jubet κιναίδου. Male omnino: neque enim illud amplius ad Aristotelis testimonium pertinet. Sunt autem hæc et quæ sequuntur, mire depravata et confuse descripta: unde enim hic subito nominativus ἡ κίναιδος κ. τ. λ. et mox rursus accusativus, ἡ τὴν Ἴυγγα, κ. τ. λ.? Si quid video, transponenda sunt hæc ἡ κίναιδος — πυγήν· post τῆς μαγείας v. 5. deinde illa sequantur λέγουσι δὲ — λέγων quibus postremo subjiciantur illa v. 11. ἡ τὴν Ἴυγγα (scil λέγουσιν) ὥς φησι K. H. 6. et quæ sequuntur. — v 13. τῷ Ἰοῖ legi voluit Kuster (ad Suidam v. Ἴϋγξ) pro ἐν αὐτῷ, suffragantibus schol. Pind. ad l. l. Nem., Nicephoro ad Synes. de Insom. p. 360. Tzetz. ad Lycophr. v. 310. quem secutus Phavor. v. Ἴϋγξ male scripsit Ἠοῦς pro Ἰοῦς. Vulgata forte movenda non est. — v. 14. pro μεταβάλλειν Bentlejus ad Callimachi fragm. p. 469. Ed. Ern. reposuit μεταβληθῆναι.

P.

P. 62. v. 3. Lege ex conjectura Piersoni apud Ruhnken. ad Timaeum p. 164. ῥόμβος δὲ, ὃν οἱ Ἀττικοὶ ῥύμβον, quod confirmant Vat. 4. 5. potuit etiam legi, judice Wartono et Koehlero ex Schol. Apollon. IV. 144. τὸ ῥύμβιον. Cf. Arnald. L. Gr. II. p. 239. Pertinet autem hoc Scholion usque ad τρίγωνος non ad vs. 18. sed infra ad vs. 30. idque ex veteri Codice sic plenius exhibet Steph. Thes. L. Gr. T. III. p. 675. τὸν δὲ ῥόμβον οἱ Ἀττικοὶ κέρυμβον καλοῦσι. ἐς τρὶς δὲ ταῦτα ἐποίουν διὰ τὸ τέλειον τοῦ γ. ἀριθμοῦ, παρόσον κ. τ. λ. — v. 6. καὶ ante φθείρεται deest in Vat. 6. — mox post ἐνταῦθα δὲ in Kiesslingiana ex Wartono insertum video (τὸ τίκτεται) quod ut superfluum a Nostris omissum est. — v. 14. sq. Quorsum haec καί σοι τὸ τέρμα τῆς εἱμαρμένης πάρεστιν? In vulgata certe nihil video quo referantur. Itaque suspicor duo scholia in unum coaluisse: posterius inde a τὸ δὲ Τιν. κ. τ. λ. ad vulgatam pertinere, prioris auctorem, cujus verba laudavimus, mendoso exemplari deceptum legisse: Ἦ ῥά γέ τοι μυσαρὰ καὶ τὶν ἔπι τέρμα τέτυκται.

P. 63. v. 5. In Menandri versu Toupius maluit γενομένῳ, ex Clemente Alexandr. ubi plenius legitur Ἅπαντι δαίμων ἀνδρὶ συμπαρίσταται Εὐθὺς γενομένῳ. Immo συμπαρίσταται legunt Vat. 4. 5. Paulo post v. 8. postulante sensu pro ἔνθα rescriptum est ἔνθεν. Ibidem pro Μύνδος κ. τ. λ. Vat. 4. 5. habent ὁ Μύνδιος, ὁ Μύνδης (vel Μύνδου) ἔθεν. — v. 14. Nescio cur vulg. πήνου in πηλοῦ mutata sit. Illa recte se habet, aut cum Kiesslingio legendum πήνους. Πῆνος est tela vel glomus lanae, ut apparet ex Lat. *panus* cf. Hesych. Intt. ad v. πηνίον. et Steph. Th. L. Gr. Append. p. 1660. Lana autem utebantur in Magicis. cf. Virg. Ecl. VIII. 64. ubi vid. Serv. item 73 sq. et 77 sq. Caeterum distingue post ῥόμβον et ἴϋγγα. Quae in fine scholii leguntur, inep-

 tis-

tissima sunt. διὰ τὸ πάλαι καὶ δυνατὸν ἀριθμοῦ τοῦ τρίτου. Monendum restat, hoc scholion in MS. se invenisse testari Casaubonum L. Th. p. 246. ῥόμβος· ὁ χάλκεος ἐξ Ἀφροδίτας, ὁ ἐκ τῆς δυνάμεως τῆς Ἀφροδίτης κατεσκευασμένος. Est Glossa Vat. 2. — v. 19. ὑπομεῖναι. Idem legitur in fine scholii ad vs. 34. Itaque nihil moveo. Num Graeco - barbare pro ὑπεῖναι? — v. 20. scribe ἈΔΑΜΑΝΤΑ majoribus litteris: mox pro Ῥαδάμαντα Valcken. ad hunc Theocriti locum volebat ῥ' ἀδάμαντα: quod omnino amplectendum videtur, quamvis tamen nihil mutandum censeam in sequenti Scholio inserto, cujus quidem auctorem prioribus verbis deceptum fuisse, credibile sit. — v. 22. καί φησι (sic scribe) τὴν ψυχὴν αὐτοῦ δονεῖν. Vulgo δίνα. Heinsius L. Th. p. 308. Ῥαδάμαντα, primum enim scriptum fuisse per compendium Ῥαδᾶ tum δόνει: durior sane ratio. Kiesslingius δόνει. Nostri praetulerunt δονεῖν, recte, ut interpretur vocem κινεῖσαι. Quae sequuntur tamen sunt obscura.

P. 64. v. 11. εἰ γάρ δὲ ἐπὶ γῆς. Malim scribere ὁ pro δὲ, quod non minus inepte intrusum paulo post in illis καὶ δὲ πρὸ τούτου. An ibi legendum Ἦν δὲ π. τ. vel καὶ δὴ ἦν π. τ. Kiesslingius vult καὶ ἦν. — v. 15. Post ὠρυχῶν distinctio minima ponenda. Cod. Vat. 4. habet ἐκ τῶν ὠρυγώντων κυνῶν, e quibus Kiesslingius effecit ὠρυγῶν τῶν κυνῶν, idque in textum recepit; mihi quidem perquam hoc placet. In fine paginae; τῶν δὲ Φίμιτος. βουκόλων ἀπελκομένων καὶ ἀναλαμβανομένων ἐκθρέψαι. Impeditus locus. Pro ἀπελκομένων, quod procul dubio corruptum, reponendum censeo ἀπερχομένων. Kiesslingius forte e Wartono edidit τὸν δὲ Φ. βουκόλον ἀν — ον καὶ ἀν — ον ἐκθρέψαι. Sed nihil in vulgo mutandum videtur. Ita Schol. Lycophr. vs. 1378. εἶτα ἀνδρωθέντος τοῦ παιδὸς Ὀρέστου ἀπέκτεινε τὸν Αἴγισθον Schol. infra ad Idyll. XIII. 59. καὶ ἐγχύς ὄντος αὐτοῦ, διὰ τὸ λεπτότερον τῆς

τῆς

τῆς φωνῆς, 'ΗΥΔΕΤΟ, ἄγαν ἐοίκει πόῤῥω εἶναι. Sic enim ista conjungenda sunt.

P. 65. v. 1 sq. In loco Aeschyli lege et distingue: δέσποιν' Ἑκάτη τῶν βασιλείων Πρόδομος μελάθρων. funt chorica, quae an alibi legantur, ignoro. Vulgata πρόδρομος sensu caret, cum πρόδομος et verbis Scholiastae et Atticismo unice conveniat. Est quidem haec vox inter rarissimas, adeo ut Valck. in Eur. Phoen. v. 303. eam, quippe a nullo scriptore adjective usurpatam, in πρόδρομος mutaverit. Linguae tamen ratio non obstat, et πρόδομος πυρὴ ex epigrammata nescio quo memoratur in Lexicis. — v. 13. pro ἐπεῖδον Reinesius volebat ἐπῆγον. Kiessl. ἤπειγον. Nobis quidem placet ἐπῆδον, ut conjecit Heyn. fr. Apoll. p. 401. Idem infra v. 12. habet λίβωνται nescio unde. — v. 12. pro Λάκωσι Vat. 5. habet Λακωνος. — v. 14. omissum ταράττουσι ante ἀντία ex W. restitue. — v. 19. pro ἀγωνῆ malim ἀγωνῆ Quod sequitur Scholion insertum, sic scribe 'ΑΠΑΡΘΕΝΟΝ. υἱὸν ἐγκυμονοῦσαν (sic Toup. Append. not. p. 7. ἐποίησε, τοῦτο γάρ ἐςι τὸ ἀπάρθενον· ὅτις με ἀντὶ γ. γ. etc.) — v. 31 sq. Vult, quantum video, Scholiastes, in ea insula, quippe Cretae proxima (est enim κατὰ Κνώσσον, ut ait Stephan.) Ariadnen a Theseo relinqui non potuisse: itaque ut illa a Naxo distinguatur, pone semicolon post Α'ριάδνην. In sqq. dubitavi an corrigendum esset περὶ Μίλητον pro περὶ Μῆλον, quia Stephano insula Dia non Melo sed Mileto proxima memoratur.

P. 66. v. 4. pro γλοιῶδες Vat. 5. habet γλυῶδες. οι et υ saepenumero commutantur; de qua re vid. Koen. ad Gregor. Cor. p. 18. et Bast. ibid. 869. citatos a Kiesslingio. — v. 16. pro σικύου. Vat. 5. συκῆς. — v. 22. pro εἴκασιν in Archilochi senario repone ἴκοιν ex emendat. Toupii. In fine Scholii aut lege ὀσφρωμένας aut

ὀσφρώμενον passive accipiendum, quod malim, et distinctio tollenda post ποιεῖ.

P. 67. v. 3. Scribo καὶ διφθόγγῳ γράφεται ει. — v. 15. malim ἐμφὺς μοι pro με. — v. 19. (τῇ σαρκὶ). Haec alieno loco inserta sunt. Retrahe ad προσαγόμεναι δέ. In fine Scholii Nicandri locus correctus est ex Alexipharm. v. 253. ut jampridem fecerant Heins. L. Th. p. 320. et Arnald. L. Gr. I. p. 44. vulgo συνεβδέλλμαι νεὸν γλάγος. Vat. 5. habet ἢ σύ γε βδέλλα. Kiesslingius καὶ ante Νίκανδρος addi vult. — v. 24 sq. Χλωροσαῦρα. Graeco B. vide Cang. Pro ἐνθυμουμένη apparet legendum esse θυμουμένη. Versu antepenultimo pro ἀνθινὰ Vat. 5. habet ἀνθινά.

P. 68. v. 4. (τῷ θυμῷ) vitium operarum. Lege τῷ θυμῷ ut W. Mihi verosimile est hic ipsa verba textus excidisse, et legendum esse ʼΕΚ ΘΥΜΩ. — v. 6. φθύουσα, legendum πτύουσα, tum μετὰ ψιθυρισμὸν, corrige ex W. μετὰ ψιθυρισμοῦ. Cur alterum invectum sit, nescio. — v. 10. διηγεῖτο. malim διηγεῖται. — v. 14. ἡ a nostris omissum ante Εὐβούλου. versu sq. pro ἀγομένη Vat. 5. habet ἐπαγομένη. — v. 21. πολιτεύονται vocabulum recentius mihi videtur pro *in more sunt*, usu frequentantur: sic certe de moneta πολιτεύεσθαι dicunt Byzantini: quod nostrates vocant *koers hebben*. Vid. Cangius. — v. 26. Toupius versum Menandri sic legit et supplet: αἱ κνίσκουσαι γυναῖκες ἐπικαλεῖσθε τὴν θεόν. Reliqua putat esse verba interpretantis scholiastae. Haec igitur ita legenda censeo (τουτέστι) Ἄρτεμιν ἀξιοῦσθε συγγνώμης, ὅ. δ. Paullo post verba textus post ὁ νοῦς repetita omnino eradenda videntur: pro ἐπικαλεῖσθε autem Vat. 5. habet ἐπικαλεῖσθαι. In fine paginae nos κύκλοθεν ex emendatione Toupii. Caeteri κύκλωθεν.

P. 69. v. 2. Tolle distinctionem post λίαινα, quae ex Heinsiana Edit. nostram invasit et cum Koehlero scri-

fcribe ἐπεμπνώετο pro ἐπόμπευε. — v. 14. Nostri προελθεῖν. vulgo προσελθεῖν quod recte fuftulerunt Reisk. et Kiesfl. hic fortasfe ex Toupio. — v. 17. Locum Ariftophanis nostri emendaverunt ex Nub. vs. 69. ubi fic legitur ὅταν σὺ μέγας ὢν ἅρμ' ἐλαύνῃς πρὸς πόλιν Ὥσπερ Μεγακλέης, ξυστίδ' ἔχων. Vulgo 'μ ἐλαύνεις κ. τ. λ. Videbatur enim ἅρμ' latere in 'μ: mox pro χοῦν mihi fcribendum videtur χροῦν, quamvis frigeat haec etymologia propter fequentem. — v. 22. τῆς ὁδοῦ. In Vat. 4. 5. haec funt: τῆς ὁδου. ἢ καὶ ὅπου τὰ Λύκωνος. γράφεται Λύκωνος. προσληπτέον δὲ τὰ οἰκήματα.

P. 70. v. 3. Τοῦτο γὰρ ὁμοῦ, τὸ πάλιν ἀπῆνθον ἔγνων. Haec fana non videntur. ὁμοῦ ab hoc loco alienum est. fcribo τ. γ. οὐδ' ὡς π. οἴκαδ' ἀ. ἔ. — v 7. vulgo γρ. καὶ ἐξάλλαξιν, ἵν' ἢ ἐξήλασε. Nostri Heinfii emendationem fecuti funt, L. Th. p. 313. qui aliam etiam affert Ἐξαλίαξιν, ἵν' ἢ ἐξήρηνεν, quam ut verfui incongruam, recte rejicit. Est autem ea Cafauboni L. Th. p. 247. Fortasfe tamen ἐξήλασε locum fuum tueri posfit, derivatum a verbo Graeco B. ἐξαλᾶν vel ἐξαλώνειν *perdere*, *labefactare*. Certe in Apend. alt. Glosfar. Du Cang. exftat fub voce καταλώνειν forma nostro ἐξήλασε vel ἐξάλασε non abfimilis, καὶ ἡ πέμπτη ἤτον χαλάζη, καὶ ἐκατάλησεν ὅλα τὰ δένδρα. — v. 8. Ἀλλάπαθα κ. τ. λ. Vox Ἀλλάπαθα ne fando quidem audita est. Certe illam Lexica et Grammatici ignorant. Scripfit noster Λάπαθα. Prima fyllaba orta est ex praecedentis vocis initio repetito. Etym. M. in Λάπαθος. Οἱ Ἀττικοὶ λάπαθον λέγουσι τὰ ὀρύγματα τῶν θηρίων. κ. τ. λ. cf. idem v. ἀλαπάζειν. Etym. Gud. in iisdem vocibus eadem fere habet. Hefych. v. Λάπαθον et Λαπίθιον ὄρυγμα τὸ κυνωτικόν. — v. 13. Χρυσόξυλον et mox v. 15. σκυθάριον voces funt Graeco B. de quibus Vid. Cang. — v. 11. Ex Wartono ante νύκτας inferendum (ἐπὶ δέκα). Deinde

de v. 20. ἱππώπια nostri mutaverunt in ὑπώπια, duce, ut videtur, Toupio: sic etiam correxit Reinesius. E Dioscoride quidem IV. 157. patet Thapsium aptum esse ad livorem tollendum. Occupaverat tamen hanc emendationem Salmasius, qui libro de Homon. Hyles Iatr. c. 59. hoc scholion accuratius tractavit, et ὑπώπια, quasi sic vulgo legeretur, scripsit. Cf. idem in Plin. Exercit. p. 819. A. e. Caeterum haec nota non ad ΠΟΛΛΑΚΙ sed ad ΘΑΨΩ referenda erat. In Asclepiadis verbis nonnulla deesse videntur. — v. 23. ἐλεεπτυνέσθαι Graecum non videtur. An ἐλεπτύνθη, et mox ὑπολέλειφθαι pro ὑπολείπεται? — v 32. pro χαλεπῆς μου. Vat. I. 2. χαλεπῆς νόσου, ἤγουν βαρείας. seq. versu corrige vitium operarum ὅτε pro ὅτι.

P. 71. v. 2. Ante μαγειάς male τὰς omissum est. — v. 15. χρωτά. vulgo χροὰ, quod cur mutatum sit nescio. — v. 22. corrige ἀμείβοντα et vs. 25. ἀντικαταλλάττω. Locus Homericus corruptissimus est. Γήρας οὐδὸν saepius dixit Poëta: at γήραος (sic scribe) ὑπὲρ οὐδὸν ἀμείψας nusquam. — v. antepenultimo insere τὴν ante φίλην.

P. 72. v. 6. τῆς κυνῶν lege τῶν κ. ut in vulgg. — v. 9. κοροκόσμιον et paulo post ἐγκάρδιος vocabula recentiora: neutrum prostat in Cangii Glossario, qui tamen in Append. voce κόσμιον notat vocem κοροκόσμιον usurpari a Clem. Al. I. 2. Paedag. Pro ἐγκάρδιος autem mallim ἐπικάρδιος. Significat scholion illud monile e collo in pectus dependere. — v 14. Lege ex Il. XVII. 434. ἀλλ' ὥςε ςήλη μένει ἐμπεδόν, sic in altero loco Homerico mox v. 19. ex Il. III. 217. tollendum Ὀδυσσεὺς, quod ad praecedentem versum pertinet. — v. 23. pro ἀπεικωμασαίην σοι —— τετάρτων Kiesslingius correxit et rescripsit ἐπικώμασα ἄν σοι —— τεττάρων. Initio Scholii inserti πρότερον corruptum videtur. Mox προσφιλὲς

muta

muta in προσφιλής. Quod legitur vs. 30. μετὰ δύο ἄλλους Barbarismum sapit, de qua re jam supra monuit Hamakerus V. Cl. ad p. 24. v. 4. In fine paginae corrige καθὸ pro καθ': ibidem pro ἐρωτος ποιητικά. Vat. 4. 5. habent ἐρωτοποιητικά.

P. 73. v. 3. Versus Philetae sic scriptos invenit Casaubonus L. Th. p. 248. Μᾶλα φέρων κόλποισι, τά δέ ποτε Κύπρις ἑλοῖσα Δῶρα Διονύσου δῶκεν ἀπὸ κροτάφων, quod unde habuerit non dicit cf. etiam Vossium ad Virg. Ecl. p. 80. et p. 31 sq. laudatum a Kiesslingio ad h. l. — v. 11. Haec quoque miserum in modum turbata. Maxima distinctio ponenda post καλεῖ. sequentia ὡς — πορφυραῖς quo loco legenda sint, definire non ausim: libenter equidem ea transponam post ὡς καὶ Ἡρακλῆς. — v. 20. Quae hic inserta leguntur, nostri retraxerunt a fine totius Scholii, ubi ea alieno prorsus loco Wartonus, ut e Kiesll. Edit. videtur, inseruerat. In iis v. 25. emendandum Ἀχερωΐς pro Ἀχέροντις. Ibid. ἄν alienum: an leg. οὖν? Kiesll. rescripsit μὲν, quod melius est. Paulo post. v. 29. ἡ γὰρ ἀμφὶ τούτων ἄγνοια, minus aptum huic loco videtur: ἀγροικία frequenter hac in re a veteribus usurpatum, quamvis non urgeam, propter praecedentia ἀνδρὸς ἐστὶ τεχνικοῦ καὶ συνετοῦ.

P. 74. v. 6. κατοπηγίῳ. Graeco B. cf. Du Cang. in voce, qui tamen corruptum censet et emendat κατοχίῳ. — v. 17. Ante ἐκ περιουσίας vitiose omissum ἀλλ'. — v. 24. ἔτι minus placet. Num fortasse Scholiastes in Theocrito interpunxit καὶ νύμφαν ἐφόβησ' ἔτι κ. θ. λ. et inde nata ejus praepostera interpretatio? — v. 29. [τὸ γὰρ κ. τ. λ.] haec male uncis inclusa, quasi aliunde invecta essent: pertinent ad vetera scholia et in parenthesi ponenda sunt. Idem obtinet infra p. 75. 13. In fine Scholii ad vs. 138. nos μεθ' ἡδονῆς vulgo μετὰ ἡδονῆς.

P. 75. v. 2. pro μίξεως Vat. 4. 5. habent συνουσίας.

In

In Scholio inserto mox sequente pro ὅτι legendum videtur ὡς, tametsi non probe intelligam, quid haec sibi verba velint. — v. 18. In Callimachi fragmento ad finem Scholii comma ponendum post ἐπὶ (non εἶπε ut vulgo: est enim Imperativus) tum in vs. 2. ex Casauboni sententia L. Th. p. 249. leg. κείνου τῶν κ. τ. λ. Eundem secuti VV. DD. ad Callim. Epigr. XXX. Edit. Blomf. Pro πᾶσιν, nostri scripserunt πάλιν, quo in loco Ursinus Virg. Coll. ad Georg. I. 9. malebat χάριν. — v. 29. Hoc Scholion insertum a v. 159. ubi collocatum fuerat, Nostri ad vs. 149 retraxerunt.

P. 76. v. 8. ΠΥΚΑΣΔΕΝ. post illud Kiesl. ex Wartono repetit πυκάζειν, quod nostri, ut videtur, tamquam plane superfluum, omiserunt. In eodem Scholio paullo ante corrige ἤρχετο et distingue post ὄλπαν. — v. 11. ὀπτήσασθαι τὸ ἔλαιον. Jens. Luc. Hes. p. 170. maluit ὄπτεσθαι. Albertius autem ad Hesych. v. Ὄλπα. p. 747. praetulit ὀπιπεύεσθαι, nixus auctoritate Etymol. M. qui in Ὄλπις. Σημαίνει δὲ, inquit ἡ λέξις, τὴν λήκυθον, εἴρηται δὲ παρὰ τὸ οἱονεὶ ἐλαιόπιν τινα εἶναι διὰ τὸ δι' αὐτῆς ὀπιπεύεσθαι τοὔλαιον. Est autem ὀπιπεύεσθαι (ut refert ex Leg. Reg. MS.) ἐπιτηρεῖσθαι καὶ διαφυλάττεσθαι τὸ ἔλαιον. Rarius quidem omnino est hoc verbum sed cognatum est verbo ὀπιπτεύω, quod proprie est *oculis adspicio*: inde autem *diligenter asservo*, *custodio*, quo sensu occurrit apud Hom. Od. T. 67. ὀπιπτεύσεις δὲ γυναῖκας. — v. 29. πρὸς σελήνην κ. τ. λ. Hic locus, monente Kiesslingio, sic habetur in Vat. 5. παρὰ Ἀσσυρίου τινός φησι τὰ φάρμακα μεμαθηκέναι. Δέσποιναν δὲ τὴν σελήνην φησί.

P. 77. v. 6. Malim sic scribere, omisso εὐκήλοιο. χαίρετε δ' ἄλλοι ἀστέρες κ. τ. λ. τὸ ἑξῆς. — v. 7. post ἄντυγα Kiesl. inseruit ἤγουν. nullo usu. — v. 12. Versus Euripidis sunt ex Andromeda, sic in metrum redigendi: Ὦ νὺξ ἱερὰ Ὡς μακρὸν γ' ἵππευμα διώκεις Ἀστεροειδέα νῶτα διφρεύουσ'. Cf. Fragm. Eurip. p. 422. edit. Beckii.

Ad

Ad Idyll. III.

P. 78. v. 3. Τὸ δ. τ. π. π. οὐκ ἂν εἴη. Mea sententia corrupta lectio. Scribe vel οὐ φανείη vel οὐκ ἂν φανείη' vel οὐκ ἐνείη. Eadem pag.-vs. 22. lege τοὺς pro ὕοδς, quod typorum vitium esse videtur; deinde pro ἀργοὺς procul dubio cum Reinesio legendum τράγους, quod jam Kiesfl. in textum recepit. — v. 24. ὁ Τίτυρος pro ἡ Τ. et v. 28. κάλαμον pro κάλαμοι. Locus Comici est in Pluto vs. 1041.

P. 79. v. 5. Pro μικρὰν Vat. 2. habet μακρὰν. — v. 12. Haec paene ad verbum conveniunt cum Etymol. M. v. ἐνύπνιον, quocum cf. Etym. Gud. Ex illo autem discimus locum Homeri esse Il. II. 56. θεῖός μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνειρος. — v. 15. Locus Homeri legendus est πιόμεν᾽ ἐκ βοτάνης ex Il. XIII. 493. eadem lectio confirmatur ex Vat. 4. 5. — v. 17. Vere, ut puto, Desid. Heraldus Advers. I. c 7. correxit ἢ μὴ τομίαν pro ἡμιτομίαν. Tuetur tamen vulgatam Heins. L. Th. p. 316. duas fuisse lectiones existimans, alteram ἐνόρχαν, alteram ἐνόρχαν, spiritu gravi, quae ad hanc glossam ἡμιτομίαν pertinuerit. Locum Homeri supple ex Il. XXIII. 147. Haec scholia autem non ad ΚΑΙ, sed ad ΚΡΑΝΑΝ et ΕΝΟΡΧΑΝ referri debuissent. — v. 19. Tolle distinctionem post ἔχοντα. — v. 22. μή τυ κορύψῃ κ. τ λ. Hanc notam emendatius exhibet Phavorinus in v. κορύψῃ. Ibi legitur μή τι κ. et praeterea κορύπτειν — ταῖς κορυφαῖς (hoc etiam confirmatur Vatt. 3. 4. 5.) ῥηγνυμένων. cf. Schol. ad Idyll. V. 147. κορύπτειν et ῥηγνυμένων jam rescripserat Bochart. Hieroz. P. I. L. 2. p. 526. — v. 28. Hoc scholion corruptum est.

[illegible] fic ex [illegible] corrigenda sunt: ΧΑΡΙΕΣΣ. [illegible] : [illegible] fic [illegible] : [illegible] [illegible] Kiesslingium jam fic [illegible] : [illegible] — v. 31. [illegible] in versu mox [illegible] ex [illegible] Od. XIX. 522. pro [illegible] Vat. 5. habet [illegible], quod melius videtur. [illegible] Append. [illegible] voluit [illegible] pro [illegible], quod [illegible] auctoritate Hesychii. [illegible]: [illegible] est hoc Scholion ex Phavo-[illegible]. de quo vid. [illegible] Ep. cr. p. 244. unde etiam [illegible] verba, [illegible], quod jam ex con-[illegible] Reinesius [illegible] inferuerat, quem vide L. Th. p. [illegible]. cf. etiam Schaef. ad Gregor. Cor. p. 290.

P. [illegible] v. 14. [illegible] (sic corrige) κ. τ. λ. [illegible] plane alieno loco posita esse apparet: retrahenda sunt ad v. 8. — v. 19. [illegible], [illegible]. Toupius corrigit [illegible]. Wartonus, nescio unde, re-[illegible]: in Reiskiana sua editione sic legitur. Pro [illegible] quod mox sequitur, Vat. 3. [illegible]. — v. 33. [illegible]. De hac historia vid. auct. ll. a Kiessl. ad h. l.

P. [illegible] v. 2. [illegible] malim mutare in [illegible] στρέξας: sic [illegible] in Scholio ad Idyll. VII. 6. [illegible] — στρέ-[illegible] (τὸ γάλα). — v. 4. [illegible]. Lubens legam [illegible]: porro vs. 7. monendi sunt tirones, [illegible] hoc loco significare *fortasse*, de qua hujus vocis notione cf. Casaub. ad Athen. L. I. c. 12. p. [illegible]. Utuntur ea porro Longinus περὶ Ὕψους Sect. XXXIII. Etym. M. p. 72. 19. — 640. 17. et passim. Schol. ad Arist. Vesp. vs. 673. et Schol. infra ad Idyll. XIV. 22. Pendet hoc loquendi genus a subaudito [illegible], qua de re vid. Steph. Th. L. Gr. T. II. p. 1312. — v. 13. pro [illegible] Reinesius conjecit βαῦ-

χρον.

χνῶν. Incertum mihi videtur, quid fcribi debeat: utrumque fane huic loco convenit. Vid. Steph. Th. L. Gr. T. I. p. 755. et Append. p 637. Eadem esfe videtur planta, quae a Scholiasta nostro ad Idyll. V. 56. βλήχων vel recentiore nomine βληχώνιον nuncupatur. — v. 17. Hom. Il. XVI. 34. Mox pro δραστήριον Vat. 4. habet ἀνήμερον. — v. 19. post ἡ μήτηρ αὐτοῦ Wartonus inferuit ἡ Ἀφροδίτη. — v. 25. σαπώνιον. Vox Graeco Barbara Vid. Cang. Gl. voce σάπων, ubi Mofchus: νίτρον, τὸ κοινῶς σαπώνιον. — v. 31. Wart. et ex illo Kiesflingius pro ἄθικτος tacite refcripferunt ἄτεγκτος, quod fortasse melius.

P. 82. v. 2. significatur Hom. Od. III. 408. fed ibi legitur ἀλείφατος, non ἀλοιφῇ. — v. 18. τριακοντάφυλλον rofa est apud Graecos recentiores. Vid. Cang. Gl. in voce Τριαντα: rosas autem in καλύκεσσι intelligendas esfe, defendunt Wart. ad h. l. et Vosf. not. in Theocr. p. 20. — v. 29. Lege ἐκδυσάμενος cum Edd.

P. 83. v. 14. Γράφεται καὶ οὕτω κ. τ. λ. Scilicet lectio vulgaris erat: ποτιμάξατο τὸ πλατάγημα, quam Reisk. Valck. et Kiesfl. prae hac lectione repudiaverunt. Vid. omnino Schreberum ad h. l. Theocriti. — v. 26. δραχμῆς μείζονας σπιθαμιαίας. Haec intelligi nequeunt, et mireris, neminem adhuc horum verborum corruptelam advertisse. Num δόχμης fcribendum pro δραχμῆς? non obftat vox σπιθαμιαῖα: nam etfi δοχμὴ fere ufurpatur de menfura *quatuor digitorum* (qua de re vide fufe disputantem Etym. Gud. in voce παλαιστὴ et Etym. M. in eadem voce et in δοχμὴ) et hanc ob causam differt a σπιθαμὴ, fuerunt tamen qui haec confunderent. Hefych. Δοχμή. σπιθαμὴ ἢ παλαιστή. ubi vid. Intt. Itaque hoc loco δοχμὴ σπιθαμιαῖα dicta fit, ut a παλαιστὴ proprie fic dicta distinguatur. Posfit etiam legi δοχμῆς μείζονας ἢ σπιθαμῆς. vel δ. μ.

στιβαμαίων, ut ad κλῶνας referatur, vel denique, quod mihi imprimis arridet: δοχμῆς μείζονας, στιβαμαίῳ δὲ τὰ φύλλα· ἴσικα δὲ τῇ κ. τ. λ. At judicent periti.

P. 84. v. 1. χρώματος in χρωτὸς mutatum est in Kiesslingiana: utrum de industria, an operarum vitio, incertum. Non necesse quidem, attamen χρωτὸς scriptum maluissem. — v. 3. Lege προίκατο ἐξ αὐτοῦ, τυπτομένου ψόφον pro προσήκατο et τυπτομένον. — v. 5. ad v. 30. Initia hujus scholii non satis intelligo: paulo post ʽΑΥΤΩΣ αὔτως μηδὲν κ. τ. λ. dederunt nostri, in vulgg. οὕτως. — v. 8. Corrige ἀντὶ τοῦ τ. α. δ. — v. 17. pro ποιὸς omnino scribendum videtur ποιὰ cum Schaef. ad Apoll. Rh. II. 470. monente Kiesslingio: dubitaverat jam Steph. in App. Th. L. Gr. p. 1682. D. — v. 24. pro ἀφ' οὗ. lege ἐφ' οὗ. — v. antepen. post ἐπεὶ οὐκ haec exciderunt: ἔστι ἀδαμαντίνη. ἤγουν ἀπὸ λίθου.

P. 85. v. 6. Legendum παρὰ τῆς θεᾶς. Haec tamen sic leguntur in Vat. 4. μῆλα χρυσᾶ λαβὼν παρ' Ἀφροδίτης ἐκ τῶν Ἑσπερίδων κήπων. — v. 10. μετεμορφώθη. Kiessl. μετεμορφώθη, nescio unde. — v. 15. προσίθετο τ. γ. α. Reisk. προίθετο. Recte. In textum recepit Kiesslingius. — v. 17. Kiessl. νικήσασα pro νικῆσαι, de quo nihil monuit. — v. 19. παραγενόμενος τῷ δρόμῳ. Kiessl. in textum recepit περιγενόμενος, imprudenter, me quidem judice; nondum enim viceerat Hippomenes. Vulg. ejus aetatis sermone significat: *cum ad cursus certamen se obtulisset.* Vat. tamen 2. 3. habent ἐκ τοῦ δρόμου. e quibus fortasse refingi debeat εἰς τὸν δρόμον.

P. 86. v. 5. ἐν ᾧ καταπληχθεὶς. Kiesslingius proponit ἐφ' ᾧ. Alius, nescio quis, ἐν deletum voluit utpote e praecedenti syllaba ortum. At nihil mutandum videtur: duplex enim credam esse barbarismum: nam

ἐν

ἢ supervacuum est, de quo cf. H. II. a Cangio in Append. Gl. p. 68, et sic passim occurrit, ubi veteres Dativum usurpant. cf. Heins. L. Th. p. 320: tum alterum vocabulum, ut puto, Graeci extulissent καταπλαγαῖς. — v. 8. pro δένδρον proponit ζῶα Jacobs. Ep. Cr. ad Heyn. p. 41. ex Eustathio ad Od. XI. p. 1687. 35, qui sic laudat ex ὑπομνήματος Θεοκρίτου. Cf. etiam Apollod. Bibl. I. c. 9. sect. 12. ubi tamen res Iphicli obscure narrantur, de quibus vid. Heyn. in Obsf. — v. 9. Vulgo πᾶς ἂν περιεστάκει. Nostri secuti sunt emendationem Toupii. — v. 17. pro δίδωσι καὶ διὰ Vat. 3. habet δοὺς διὰ. paulo post pro ὅθεν καὶ est καὶ διὰ τοῦτο in Vat. 3. 4. 5. — v. 19. Πειροῦς corrige Πηροῦς. sic et infra ad v. 45. bis rescribendum. Vitium sustulit Celeb. Heynius ad l. l. Apollodori. — v. 26. Κρηθέως olim κριθέως. Emendavit Toup. et recte etiam scriptum in Cod. Laur. n. 48. v. 32. οὗ ἦσαν βόες. rescribe αἱ βόες. Vulg. male οἱ β. Sic supra bis τὰς βοῦς. Caeterum et hoc scholion turbatum est. Nam illa v. 4. a fine ἡ δὲ Πηρὼ ἡ χαρ. κ. τ. λ. statim subjicienda erant illi Ἄλλως post Ἀλφεσίβοια. Intermedia autem referri debebant ad v. 43.

P. 87. v. 7. ἀπιστρέφεται corrige ἀπιστρέφετο ut in vulgg. In Scholio, quod praecessit ad v. 46. in fine interrogationis signum ponendum, quod omnes neglexerunt, quamvis jubente sensu. — v 8. sqq. εἰ ἀποκτείνας κ. τ. λ. Haec aliter leguntur in vulgg. εἰ ἀποκτείνει τ. τ. ἱ. τ. Ἀ. ε. ἀ. ἀ. ἑ. κ. χοῖρος γενόμενος. quae minus recte, me judice, a nostris mutata sunt: voluerunt certe ὅτι ἀπωκτ. Vulgatae lenius consuli poterat, mutato ἕξει in ἕξειν. Caeterum χοῖρος movendum non erat: nam et aprum sic aliquando vocant Graeci recentiores. — v. 15. ἄνευ τοῦ σ. κ. π. haec non intelligo. Cogitabam aliquando ποιεῖν. (ὡς καὶ π. Ἀ.)

 ἀγ-

ἀντὶ τοῦ σ. κ. π. vel etiam π. καὶ ὡς παρ' 'Α. ἄνω (apud ſuperos) συγκ: — ποιεῖν, quod hic aliquoties occurrit pro μεῖναι est vox Graeco-barbara. cf. Cang. in voce. Legitur praeterea apud Schol. Lycophr. v. 33. 744. et Schol. ad Hippol. Eur. v. 35 et 36. — v. 16. pro λέγουσι. Vat. 3. 4. 5. habent λέγει. — v. 21. ὑπὸ τῆς στροφῆς. Kiesſl. ἀπὸ τ. σ. neſcio unde: sed praeferendum cenſeo.

P. 88. ἐμὲ δεῖ μισεῖσθαι. Inſerendum videtur ὑπὸ τοῦ flagitante ſententia. — v. 5. pro ἀθάνατα maluit Toup. ἀθάνατον. Sic etiam Zenob. prov. III. 76. cf. Schol. Apoll. Rh. IV. 57. — v. 13. pro μυστικόν. Vat. 3. μυστηριακόν. — v. 15. Hanc notam a v. 54. ubi eam inſeruit Kiesſl. ad v. 52. retraxerunt nostri: post πολλὰ γὰρ excidisſe videtur Αἰολικὰ vel ſimile quid. — v. 20. Verſus hic laud. est ex Epigr. Agathiae Anthol. L. VI. T. IX. 1. in eo autem pro μέλω vat. 2. habet μέλος. — Ibid. v. antepen. ποιὸς GB. deest apud Cang. ποιὸν ἦχον est ἦχόν τινα. — v. 26. „ τὸ ἐπίλακκον μέρος. Kiesſl. ad h. l. monet, Graecos antiquiores illud nominasſe σφαγήν. Vox quidem est inter rarisſimas, videturque a Grammaticis esſe formata a λάκκος cavea.

Ad Idyll. IV.

P. 89. v. 15. Jam Caſaub. L. Th. p. 255. pro ἑβδόμῃ emendat ἑβδομηκοστῇ ἑβδόμῃ. Porro in ſqq. MSS. ejus pro ἑκατοστὴν Ed. Romae habebant ρδ', non κδ', ut Valck. quod et ipſe C. in ρκδ' mutandum cenſuit. l. l. p. 283. In iisdem MSS. etiam ὥσπερ ἐδείξαμεν, quod non expresſum in Ed. R. ex MS. Reg. adoptavit

Valc-

Valck. — v. 28. Ad τὰ ἴδια forte subaudiendum βρέφη vel ἔκγονα vel θρέμματα.

P. 90. v. 11. Inter ἀνηλοῦν et ἢ ἔλαιον vitio operarum exciderunt haec: ἢ ἔλαιον, ᾧ οἱ ἀγωνιζόμενοι ἀλείφονται. Paulo post corrige ἐχρίσατο pro ἐχρίματο. Caeterum Heins. h. l. legit τὸν ἀγριέλαιον pro τὸ ἀγρ. Obstat tamen quod supra etiam illa vox neutro genere occurrit: id si corrigendum est, non in τὸν sed in τὴν mutandum censeo, quo genere vocem etiam usurpavit Schol. Arist ad Plutum. v. 586. Porro hunc locum sibi exagitandum sumsit Heins. L. Th. p. 320. et inter alia, prolato loco Aristotelis περὶ θαυμ. ἀκουσμ. p. 96. v. 3. ubi de oleo καλλιστεφάνῳ plurima profert Philosophus, ex eo ultima hujus scholii corrigere voluit: ibi autem legebatur: Ἔστι δὲ αὕτη παρὰ τὸν Ἴλισσον ποταμὸν, σταδίους ἑξήκοντα τοῦ ποταμοῦ ἀπέχουσα. Putabat igitur Heinsius, Scholiastam in Aristotele legisse ζ. pro ξ. et fortasse ἑπτὰ pro ὀκτὼ reponendum. Sed Aristotelis numeros corruptos esse, vel primo adspectu apparet. Quis enim ferat; aliquid et παρὰ τὸν ποταμὸν et simul 60 stadia ab eo remotum esse. Itaque merito has caeterasque Heinsii rationes subvertit vir summus Hemst. ad Plut. v. 586. p. 180—185. et fuse disputans de loci Aristotelici emendatione in eo pro παρὰ Ἴλισσον refingendum esse demonstrat π. τὴν Ἔλισσαν vel παρὰ τὸν Ἐλίσσοντα vel Ἐλίσσοντα, quod flumen est Elidis vel Arcadiae; eadem ratione etiam nostro in loco supplendum esse putabat ἥτις Ἐλίσσης vel Ἐλίσσοντος vel etiam Ἀλφειοῦ ἀπέχει. In Aristotele maluit ἕξ pro ἑξήκοντα, nostrum ὀκτὼ intactum relinquens. — v. 21. Sic recte interpungit Heins. l. l. κατὰ τ. β. κ. τ. κ. ἢ τὴν ἰσχὺν ἐκ παραλλήλου. Ἐρίζειν (sic legendum) καὶ ἰσοῦσθαι, in quibus καὶ, illo momento, idem valet ac τουτέστιν: pro

pro illo καὶ autem Vat. 1. 2. habent ἀντὶ τοῦ, quod illius interpretationem confirmat. — v. 31. τζαπίον et λιγγάριον, ligo, voces Graeco B. de quibus confule Cang.

P. 91. v. 10. Sunt verba Homeri de hyeme Il. XVII. 550. ὅς ῥά τε ἔργων Ἀ. ἀνέπαυσεν ἐ. χ. μ. δ. κ. Vult igitur Schol h. l poetae μῆλα esse πάντα τὰ θρέμματα, quia omnibus illis, non solis ovibus, hyems gravis est. — v. 27. Medium στοιχεῖσθαι an unquam veteribus in usu fuerit, vehementer dubito. Itaque tum formam, tum significationem vocis ad Graeco barbara referam. Quod sequitur ἐν τῷ πόρσῳ vitiosum est. Πόρσος nec apud Grammaticos veteres, quantum mihi investigare licuit, nec in Lexicis usquam occurrit. Legendum videtur ἐν τῷ πόρῳ, confirmat Etym. M. vocem Πόρτις derivans παρὰ τὸ ἄρτι εἰς πορείαν καὶ νομὴν ἔρχεσθαι, οἷον πόρος, πόρις, καὶ πλεονασμῷ τοῦ τ. πόρτις. Priorem horum partem descripsit Etym. Gud. — v. 32. Casaub. L. Th. p. 249. correxerat ὥσπερ ἐκεῖναι πρῶκας ἔραζε πεσούσας Προλκιος ἐνδυκέως τέττιγος εἶδαρ ἔδων, proposuit etiam εἶδαρ ἔρωτος ἐ. Invenerat enim in scripto Cod. ἐκ δίκης ἔρως εἶδαρ. At Heins. L. Th. p. 321. recte vidit, hic duo loca Callimachi confusa esse, alterum ex Hymno in Apoll. v 41. ubi legitur: Πῶκιν ἐκεῖναι Πρῶκες ἔραζε πίθωσιν, alterum esse fragmentum, quod sic legebat: Πρώϊον ἐνδυκέως εἶδαρ ἔδων τρέφεται, quorum πρώϊον jam in mentem venerat Casaubono. Denique Toup. sic maluit: Προίκιος ἐνδυκέως πρώϊον εἶδαρ ἔδων: hic enim de cicada agi, quae προίκιος ἀοιδὸς dicitur apud Leonidam Tarent. Anthol. l. VI. p. 570. Malim πρῶκας δ' ἐνδ. πρώϊον εἶδαρ ἔδων, nam quocumque tandem modo legas, προίκιον vulgatae mutandum est in πρῶκας vel πρῶκες vel alium ejus casum: etenim vocem ipsam Scholiastae mens omnino re-

requirit. In infertis fcribendum est προέξει ἢ ἐξωφὶς, διὰ τοῦ ο μικροῦ. Sic jam correxit Toup. Cf. Bast. ad Gregor. Cor. p. 36.

P. 92. v. 3. διαμάτιον, malim διμάτιον: alterum, ni fallor, non exftat. Mox in Kiesslingiana ante Κράτινος infertim est ὡς. Prima verba fic legebat et diftinguebat Toupius. Ὁ δὲ μετ' εὐόδμου τρίχων Κώμυθος. Caetera non expediebat, quod certe fine ope Codicis MS. vix fieri posfe putem. Pro εὐόδμου malim corrigere εὐδίσμου, quod non minus fententiae et magis vulgatae ἐνδήμου convenit. — v. 15. τὸ δὲ Λάτυμνον τινὲς ὄρος τῆς Λακωνικῆς φασίν. Λακωνικῆς mihi fufpectum videtur: neque enim, qui de ea re fcripferunt, quidquam de Latymno Laconiae memoraverunt. An igitur legendum Λακινίας, ut mons vel promontorium Laciniae a quibusdam hoc nomine affectum fuisfe ftatuamus? Nihil quidem affirmo. — v. 17. Lege cum Kiesfl. πυῤῥός. Heinf. πυρός, ut nostri, quod etiam defendi potest ex v. 25. infra, ubi derivatur ἀπὸ τοῦ πυρὸς, εὐμινήτου ὄντος. — 20. τὸ γὰρ καθ' ἡμᾶς πύῤῥιχος ἐσκάριος. fcribe τὸ γὰρ πύῤῥιχος, καθ' ἡμᾶς ἐσκάριος. Ultima vox est Graeco B. Cf. Cang. et imprimis Boch. Hieroz. P. I. l. II. c. 7. p. 104. et c. 9. p. 289. Porro fcribe hoc loco Αἰολικῶς et Ἠπειρωτικόν. Quae fequuntur inferta (τῶν Λαμπτιάδων δηλονότι) melius inferenda fuisfent post οἱ βόες ἐκεῖνοι. — v. 23. ἦν δὲ καὶ Πυῤῥὸς ποιητὴς Ἐ. ώ. φ. Λυγγεύς. Haec nihil huc faciunt, et male translata videntur e Scholio ad v. 31. Λυγγεύς Toup. mutabat in Λυγκεύς: nam Λυγγεὺς et Λυγκεὺς pasfim permutantur. Vide Hesiod. Sc. Herc. v. 327. ubi VV. DD. pro Λυγγῆος refcribunt Λυγκῆος. Lynceus autem Samius, nobilis Grammaticus, fuit frater Duridis historici, discipulus Theophrasti, de quo praeter Fabr. Bibl. Gr. vid. Vosf. de H. G. L. I. c. 18.

 p. 85.

p. 85. ultima hujus Scholii ἢ τον πυῤῥὸν, κατὰ τὴν χροίαν non placent. Posset reponi ἢ τοῦ πυῤῥοῦ κατὰ τ. χ. Sed ne hoc quidem satisfacit, ut quisque videt. Vide num haec transpositione juvanda sint, et aptum sibi locum inveniant post βασιλεύσαντος v. 22. Talis confusio in Scholiis insolita non est, ejusque exemplum satis illustre, ni fallor, habituri sumus ad v. 31. — v. antep. Ἢ ὁ ταῦρος vix locum suum tueri possunt. Videtur varians illa lectio margini primum adscripta, mox textum invasisse. Nam quae sequuntur: ὁ. τ. Α. aperte ad ΔΗΜΟΣ pertinent. Mox illa ἢ ὁ Λάμπριος κ. τ. λ. non expedio. v. 32. προσδεχθῇ passivo sensu, et veteribus ignoto, saepius usurparunt recentiores. Sic iterum pag. sq. et simplex δέχεσθαι apud Schol. Lycophronis v. 123. 166. et ὑποδέχεσθαι ibid. 401. 427. 447. Quin etiam in aliis verbis idem obtinuit, quorum quaedam exempla in his Scholiis videbimus.

P. 93. v. 3. εἰς τ. χ. αὐτὸν τινά. Lege αὐτῷ, quod tacite correxit Kiesst. — v. 6. Corrige: οἱ ἀπὸ τοῦ Α. κ. ut in Vulg. — v. 12. καὶ τὸ ἐν Τροίᾳ δὲ στ. λ. corrupta haec et varie emendata. Heins. L. Th. p 321. κατὰ τὸ ἐν Τροίᾳ δὲ Στομάλιμνον πιθανῶς καὶ τοῦτο ὠνόμασται. Casaub. ad Strab. p. 86. correxit τὴν ἐν Τροίᾳ δὲ στομαλίμνην φασι, cujus emendationis rationem non video. — v. 23. κνύζα rescriptum est, cum olim legeretur κνίζα. — v. 26. Locus impeditus. Heins. l. l. p. 322. sic emendavit νόμος — ταῦτα. παρθένοι καὶ γυναῖκες τὸν βίον σέμνας κατὰ τὴν ἡμέραν. κ. τ. λ. ad sensum bene. In Cod. Laur. n. 46. Scholion sic plenius exaratum fuit: Νόμος γὰρ ἦν τοῖς Ἀ. κ. ἐ. τ. τ. Θ. Εἰσὶ δὲ τὰ Θεσμοφόρια ταῦτα. Παρθένοι γυναῖκες κ. τ. λ. sic etiam in textum recepit Kiesst. Et fortasse vulgata lectio ex his negligenter contracta est. Possit tamen etiam sententiae consuli, si sic legas: ν. γ. ἢ Ἀ. κ. ἐ. τ. τ.

Θ.

θ. τὸ παρθένους γυναῖκας καὶ τὸν βίον σεμνὰς, αἳ κατὰ τὴν ἡμέραν κ. τ. λ. De Graeco B. μελισσοβότανον, quod mox fequitur, vide Cangium.

P. 94. v. 6. Ἡδὺ ἂν φάλιον κ. τ. λ. Haec corrupta esfe, facile concedo, quamvis intelligi posfint, in Heinfiana faltem Edit. ubi est ἀλεύρου, non in Kiesfl. quae habet ἀλεύροις, quod etiam reperit Cafaub. L. Th. p. 249. qui cum in Cod. Genev. reperisfet ἀνάφαλον ταῦρον, inde fufpicatus est hic latere verficulum Callimachi, qui apud Etym. M. legitur v. Ἰάλεμος. Εἰδυῖαν φάλιον ταῦρον ἰηλεμίσαι, quod quamvis ingeniofe fit excogitatum, probeturque ab Ernestio ad Callim. fr. 176. Edit. Blomf. vehementer tamen dubito, an in vocibus ἐν τῷ ἐσθίεσθαι posfit latere ἰηλεμίσαι. Praeterea vox ἀλεύρου, quae perit ex emendatione Cafauboni, hic omnino ob praecedentia requiri videtur. — v. 20. Lege ex Kiesfl. ἡ νῦν Ὀλυμπία. Caeterum Pifi, qui hic memoratur rara, Pifae autem nulla, quod sciam, fit mentio. — v. 25. Singulare est quod in Vatt. 4. 5. legitur pro γέγονε ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου longe diverfum Ἐγένετο δὲ κάτοπιν Φιλοξένου τοῦ διθυραμβοποιοῦ, quae ad Glaucam citharistriam vix pertinere posfunt. Vulgata de ejus aetate rectisfime fe habet. Inter loca, quae hanc rem attingunt, Plutarchi de Sol. Anim. p. 972. E. Ael. Hist. An. I. 6. V. 29. VIII. 11. laudata a Kuhnio ad Ael. Var. Hist. IX. 39. hujus imprimis locupletisfimum est testimonium, quippe tempora definientis: Εἰ δὲ Γλαύκης, inquit, τῆς κιθαρῳδοῦ κριὸς ἤττητο, καὶ Πτολεμαίῳ γε τῷ Φιλαδέλφῳ ἀντήρα. Cf. et Plin. H. N. X. c. 8. Quid igitur Philoxeno cum Glauca citharistria, quacum nec artis genere conveniebat, nec aetate, quippe qui poeta Dithyrambicus ante centum annos in aula Dionyfii Siculi floruerat. At quanto melius haec referan-

 tur

tur ad Pyrrhum et finem Scholii: ὁ δὲ Πύῤῥος Ἐ. ἐ. Α. μελῶν ποιητής. Ἐγένετο δὲ κάτοπιν κ. τ. λ. cujus etsi poetae ne nomen quidem alibi invenerim, dithyrambicum tamen fuisse apparet ex Glossa Vat. 1. ad h. l. Caeterum ex loc. laud. apparet hic legendum esse ἐκ φ. Θ. ἐ. κριὸν vel ἢ φ. Θ. ἐκ ὑπὸ κριοῦ. nam arietis amor in Glaucam, non Glaucae in illum memoratur. Similiter turbatum fuit infra Schol. ad Idyll. VII. v. 115. v. 29. Duk. ad Thucyd. p. 212. 36. legit Ἀλκίνοος vel Ἀλκίνους καὶ Κρότων Φαίακος υἱοί. Mox pro Σικελία legendum monet Kiessl. Ἰταλία.

P. 95. v. 1. Post Γλαύκης Kiessl. inseruit μέλη uncis inclusum. — v. 14. pro ἐπ' ἀνδρίᾳ Toup. legit εὐανδρίᾳ, quod vellem a nostris esset receptum. Versu sq. Heinsius pro περὶ scripsit παρὰ (quod est in Vat. 4. 5.) idem Toupius πρὸς, mea sententia minus eleganter. — v. 19. περὶ τοῦ Μιλησίου αὐτοῦ Ἀστυάνακτος ἱστορ. Illud αὐτοῦ neminem adhuc offendisse, mireris. Ortum videtur ex compendio scripturae ἀθτοῦ pro ἀθλητοῦ. De talibus compendiis vid. Bast. in Comment. palaeogr. — v. 22. Absurdam lectionem tolle, quae Heinsianam quoque editionem invaserat, et scribe τοῦ pro τῆς.

P. 96. v. 4. Quae hic leguntur, corruptissima sunt, nec video qua ratione corrigenda sint: intelligi possent, si sic scripta forent: ὅτι ἐ. φ. ἀ. δ. μᾶλλον ἐν λύπῃ, ἢ εἰ π. μ. τ. π. α. — v. 13. pro ὅτι φ. ὁ Θ. malim ὅτε. — v. 29. ὦ συναγ. αἱ νεφ. excidit ἐν operarum vitio. Heinf. autem L. Th. p. 322. haec mutila esse putavit, et sic supplenda: αἰθέρα δὲ ἀντὶ τ. α. Cujus emendationis nullam probabilem causam video. Ibid. v. 33. διὰ τὸ εἶναι πτωχά. Quis, quaeso, ex hac ridicula et inepta lectione aliquem sensum exsculpat? Lege διὰ τὸ εἶναι πτωκάδες. i. e. *fugaces*, *timidi*. — v. 34. post

ἐπι-

ἐπίφθεγμα βουκολικὸν Vat. 3. addit ἀποδιώκοντες τὰς βοῦς, quod fortasse inserendum est post βουκόλοι, dummodo legatur ἀποδιώκοντες. In fine paginae lege ex Vulgg. ὁ λευκὸς, ἢ ὁ λευκον.

P. 97. v. 11. Versus Archilochi integros quatuor partim ex Dione Chrysostomo partim ex Galeno consarcinatos, quorum particulam exscripsit Schol. exhibuit Heins. L. Th. p. 822. sqq. unde hic legendum ἀλλά μοι μικρός τις εἴη καὶ κατὰ κνήμην ἰδεῖν ῥοικός. Caeterum ibi non κατὰ κνήμην sed περὶ κνήμας legitur. — v. 30. τὰ ἀγμολάχανα vox, ut, videtur, Graeco B. quamvis desideretur in Cangii Glossario: idem de κρατῶ αὐτὴν quod infra recurrit, dictum velim. — v. antepen. scribe τῷ ἴδη pro τὸ ἴδη quod ex Editione Heins. in nostram, ut puto irrepsit.

P. 98. v. 10. ἐξ οὗ καὶ πέδιλον, τὸ ὑπόδημα· quo haec, isto loco posita, pertineant, non video. Unicum remedium est in transponendo: rejiciantur ergo ad finem Scholii, ut sit ὁ μὴ ἐλίσσων τὸν πόδα· ἐξ οὗ κ. τ. λ. quam audaciam confirmabit Etymol. M. in πέδιλον, illud derivans παρὰ τὸ περιειλεῖσθαι αὐτὰ τοῖς ποσίν.

P. 99. v. 3. Kiesslingius pro οὗ legendum conjicit ἐν ᾧ. Vereor, ut aliquid mutare liceat. Videor enim mihi saepius illud vidisse in Grammaticorum scriptis: quamquam exempla quidem in promtu non habeo. — v. 9. Οἰφολίς γυνή. Ita dedimus cum Toupio, qui docte illud asseruit pro οἰφωλίς. Nostram tamen scriptionem Hesychianae οἰφόλος praetulerunt Salmas. et Is. Vossius, probante Albertio ad Hesych. in v. ibique Interpp. In eodem Scholio paulo ante vereor, ut recte scriptum sit ὁ κόρην οἰφώμενος. Si enim virginis corruptionem designare voluit, quidni scripsit οἴφων; praesertim cum formae mediae, quod sciam, nullum

 ves-

vestigium superfit. Huc accedit auctoritas Etymologi M. qui in voc. κόρσοιφος illud explicat τὸν ὡς κόρην οἰφώμενον τουτέστιν ὀχευόμενον. An igitur hoc loco ὁ κατὰ κόρην vel κάθαπερ κόρη οἰφ. legendum et supplendum est? — v. 18. Legit Casaub. de poesi Satyrica Gr. τοὺς Σατύρους (ἀμφοτέρους) οἱ πλείονές φ. quod improbat Toup. qui sensum verborum esse putat: Satyros et Silenos a nonnullis Panes appellari: sed tum, ni fallor, scribendum fuerat: Τ. Σ. οἱ π. ὡ. κ. τ. Σ Πᾶνάς φασιν. Malim itaque Casaubono subscribere. — v. 21. In vulg. deĕrat κατάλαγνοι ὄντες. Sed in Cod. Genev. MSS. teste Casaubono L. Th. p. 249. erat ὅτι οἱ Σατ.— καταγνοίοντες, καὶ Καλλίμαχός φησι, pro καταγνοίοντες emendat Casaub. κατ' ἄγρους ὄντες. Bentl. ad fr. Call. 366. p. 294. (Edit. Blomf.) καὶ λάγνοι ὄντες Toup: κατάλαγνοι ὄντες, quod ultimum nostri receperunt. Scholii reliqua etiam in textum inserta maluissem. — v. 28. Callimachi locum varie a me tentatum ad integritatem perducere non possum. Sensus quidem subesse obscoenissimus videtur. In Vat. 5. sic leguntur. Ε. φ. ἐφιμώθη ἄμηρος δύναται ἐμπεῖραι. nec reliqua sana sunt. Pro ὑπὸ τ. σ. lege ἀπό.

Denique, quae hic in fine leguntur, non satis exputo: quamvis recte, ut videtur, pro ἀπὸ τ. ο. τ. κρημνῶν. ex Vat. 3. 4. v. 5. (qui iidem forte non immerito omittunt κακοδέρμοις) κνήμαιν nostri in textum admiserunt.

Ad. Idyll. V.

P. 100. v. 22. Haec adjecta sunt ex Hypothesi vulgari: quippe Valckenariana nomen vel inscriptionem Carminis non memorabat. Paene me fugerat, in hac Hy-

Hypothesi bis scriptum esse Συβαρίτα, ubi altero loco Valck. Συβαρίτου, altera minus, ut videtur, recte Συβάρτου. Forma Dorica, etsi eam exhibent Edd. Vulgg. hic locum suum male tuetur. Itaque etiam Ευμάρου malim, ut infra: alterum tamen edidit Valck. — Ibidem in fine ὤκησαν τε ταύτην: sensus requirere videtur ὤκισαν vel ἀνῴκισαν: idem error infra pag. 101. v. 11.

P. 101. v. 4. τῷ Θουρίᾳ ἐστί κ. τ. λ. Omnino legendum est, ut in Kiesslingiana reperio: τῶ Θουρίω ἐντὶ Συβάρτα. Ἐυμάρα — τῶ Συβαρίτα. Sic enim est in Theocriti v. 72. sq. — v. 16. Lege ὡς καὶ λόγῳ χρωμένοις. Vulgata durior. Paulo post v. 18. post ἐκτείνει operae omiserunt δέ. — v. 23. Misere corruptus Homeri versus. Νάκος apud Poëtam non exstat. Respexit Od. XIV. 530. Ἂν δὲ νάκην ἕλετ' αἰγὸς ἐϋτριχέος μεγάλοιο. Mox scribe μηλώτην et cf. de ea voce Cangium in Gl. — v. 27. Veterum lectionem Περδίκκα, Ἀγρίππα, σίττα, ψίττα, ποιμενικὰ ineptam plane correxit Heinf. L. Th. p. 323. duabus prioribus vocibus sublatis, quae huc translatae erant e Schol. ad v. 5. p. 102. 5. ubi legi maluit Συβάρτα δ. ω. Περδίκκα, Ἀγρίππα.

P. 102. v. 10. Pro φασὶ lege φησὶ, ut vulgo. ante Κορύδωνι omissum σύν. — v. 27. τὸ ἘΥΜΑΡΑ δέρμα τί φασιν. Sic scribe, ut recte Koehl. vulgo τὸ εὐμάρα δέρματι φασίν. Idem paulo ante maluit τὸν δεσπ. Εὐμάραν ἐπικ. ἤγουν δέρματι, in quo assentientes nos non habet: nam vocula ἤγουν aperte repugnat correctioni.

P. 103. v. 4. Post Κράθιδος tolle distinctionem, quae sensum turbat. — v. 6. Ἀπόλλωνα κ. τ. λ. Quid Apollo huc faciat, nescio. Habuit et hic cognomen Ἀκτίου, de quo vid. auctt. ll. a Berkelio ad Steph. Byz. p. 83. sed haec nihil pertinent ad Theocritum. Fortasse vox

Ἀπόλ-

Ἀπόλλωνι orta est ex verbis, Πᾶνες νεὸν, quamquam, vel si illo modo legas, hunc locum integrum esse non credo. — v. 10. ἢ ἄκτιον κατά τινας, τὸν Ἀττικόν. Wartonus, nihil cum Attica Pani commune esse putans, Ἀττικὸν mutavit in ἀκτικὸν, auctoritate Glossae Cod. Vat. 4. Ἄκτιον, τὸν ἐν ἀκταῖς διάγοντα, τὸν ἀκτικόν, malo quidem consilio, me judice. Ἀκτικὸς non exstat: sed est ficta vox Grammaticorum, qui ab ἀκτὴ forment ἀκτικὸς, Ἀττικός. Cf. Etym. M. in ἀκτάζω et Ἀττικός. Huc respexit etiam Stephanus Byz. in v. Ἀκτὴ, Ἔστι καὶ Ἀττικὸς, inquit, καὶ Ἀττικὴ, κατὰ τροπὴν διὰ τὴν εὐφωνίαν. Itaque utrumvis legas, eodem redit. Quin idem Etymologus emendationem Wartoni plane subvertit in voce Ἄκτιος. ἄκτιον τὸν Πᾶνα, inquit, Θεόκριτος εἴρηκεν — ἀγρευτὴς γὰρ ὁ θεὸς ἐν Ἀθήναις τιμώμενος.

— P. 103. v. 12. Pro βαίταν scribe βαίτας. Locus Aristophanis est in Nub. v. 10. — v. 19. Corrige vitium operarum ἐπιορκοίην item v. 28. ἀλοίμαν. v. 25. Corrigendum videtur cum Toupio τῆς Ἰταλίας pro τῆς Σικελίας. Locus Homeri in fine Schol. est Il. I. 44. et Philostrati Icon. I. 96. Caeterum error Scholiastae in illis παρὰ δὲ τῷ πεζῷ λόγῳ κ. τ. λ. refutatur a Casaubono L. T. p. 257.

P. 104. v. 5. τὸ ἈΙΚΑ. l. τῇ Ἀ. ✝. 9. hoc proverbium tangit Eust. pr. in Iliad. p. 2. Edit. Bas. Cf. etiam Potter. Archaeolog. citatum a Kiesslingio. Mox pro ἱκμὴν Vat. 5. habet ἐδοκίμασεν. — v. 10. Corrige vitium oper. οὐδὲν pro οὐδὲν: mox pro Διονυσίδωρος lege Διονυσόδωρος. — v. 13. pro ἱεροῦ videtur legendum ἱερὸν: hoc enim ipsa proverbii sententia requirit. — v. 25. ἐρίζω ἐπὶ λόγων. κ. τ. λ. huc migrarunt e fine Scholii ad v. 24. quippe eo non pertinentia. — v. 34. Quae hic leguntur: παρὰ τὸ κινεῖσθαι ἐν αἰδοῖ, ἢ ἀναιδῶς mihi val-

valde suspecta sunt. Malim π. τ. κ. τὴν αἰδῶ, ἢ τὰ αἰδοῖα. Etymol. Gud. in voce κίναιδος: ὁ κινῶν ἑαυτῷ αἰδῶ καὶ αἰσχύνην· εἴρηται δὲ παρὰ τὸ κινεῖσθαι τὴν αἰδῶ· ἢ παρὰ τὸ κινεῖν τὰ αἰδοῖα. Etym. M. in eadem voce ἢ ἀσελγὴς, παρὰ τὸ κινεῖν· ubi fortasse desunt eadem verba τὴν αἰδῶ. Caeterum ad calcem Scholii ad v. 21. in Vat. 7. haec leguntur: Ἡρακλῆς ἐρχόμενος εἶδέ τινας φέροντας τὸ τοῦ Ἀδώνιδος ἄγαλμα ἐπὶ λιτανίᾳ, καὶ ἔφη, Οὐδὲν ἱερόν, ἀντὶ τοῦ, εὐτελοῦς δεῖσθε θεοῦ.

P. 105. v. 3. pro τετάμμέναι scribe τεταμέναι. — v. 8. pro ΔΗΛΕΤ' scribe ΒΟΥΛΕΤ' Ἠ ΔΗΛΕΤ'. — v. 14. ἢ ὅς τις κ. τ. λ. turbata sunt, fortasse sic constituenda: ἢ ὅστις θελήσει ποιεῖν, οἷον καὶ σὺ, νικήσειν φὰς τὸν κ. τ. λ. ut illa ἢ εἰπεῖν τοῦτο, ὃς ἀντὶ αἰγὸς κύνα ἀμέλγει retrahenda sint ad Scholion praecedens, post πέπεισθαι. — v. 22. ἰσαξιοῦται profectum ex emendatione Toupii, cum antea legeretur ἀξιοῦται.

P. 106. v. 1. Τὸ τηνεὶ ἐν ἄλλοις γράφεται ἐπιῤῥηματικῶς· videtur post γράφεται excidisse τουτεί. In Codd. certe quibusdam inveniri τουτεὶ in v. Theocriti 33. testatur ibi Kiesslingius. Huc facit Schol. ad v. 102. hujus Idyllii. Τὸ δὲ τουτεὶ ἐπιῤῥηματικῶς, ἀντὶ τοῦ ἐνταῦθα. — v. 3. τὰ πώλια. vox Graeco B. de qua vid. Cang. in voce πωλάρι. — v. 10. ἐπὶ τῷ κ. τ. λ. Secuti sumus Toupii emendationem. Haec enim sic turbata et corrupta legebantur: ἐπὶ τῷ τὴν χάριν εἰς ἅμιλλαν αὐτῷ συνεληλυθέναι παρ' αὐτοῦ διδαχθέντι κ. τ. λ. — v. 19. corrige vitium operarum ἀπὸ pro ἐπί. — v. 23. pro φησι lego φασι. v. 26. ἀνθρωπάριον. vox recentior, de qua vid. Cang. in voce ἀνθρωπάκι. — v. 29. pro πυγμαῖς malim πυγάς. Quae mox leguntur non cohaerent. Fortasse legendum; οὐκ ἄτοπον δὲ τοῦτο, ὡς φανερῶς εἰπεῖν, ἐπέραινον κ. τ. λ.

P. 107. v. 1. Οὔ φής με εἴργεσθαι· neque hoc in-

 tel-

telligo; nec quod Kiesslingius rescripsit ἀἱγαἱσθαι, nisi hoc passive accipi debeat sensu turpiore: mihi quidem legendum videbatur πίμπεσθαι: verbum enim πίμπειν solemne in ista obscoenitate. Pro sequenti autem τὸ δὲ omnino legendum est σὺ δὲ, postulante sententia: mox post Ἄλλων excidit μὲ, quod addendum ex ipsius Theocriti caeterorumque Scholiorum mente. Locus Aristophanis paulo post citatus est in Ranis v. 425. e quo patet, hic pro Κλεώνος legendum esse Κλεισθένους. Caeterum non possum quin moneam, has ineptas et obscoenas interpretationes redargui ab Heinsio L. Th. p. 326. — v. 11. Inter ἀπὸ et κυφὸς vitio operarum omissum est τοῦ. — v. 14. pro μετὰ legit κατὰ Schaefer. ad Gregor. Cor. p. 285. hoc Scholium autem corrupte exscripsit Etym. M. in voce ὑβὸς ad quem vide Bekk. in notis. — v. 16. ΥΣΤΕΡΑ. lege ΥΣΤΑΤΑ. — v. 23. τῷ ἀνδρὶ. Vat. 2. habet τοῖς ἀνδρείοις. — v. 26. Lege Στροβίλους κ. τ. λ. τοὺς καρπούς. Locus Homeri mox laudatus est Il. X. 2. deinde pro ὕπτιῳ μαλ. lege ὕπνῳ — in fine paginae Ἀριστεῖον, pro quo Vat. 3. 5. Ἀριστῆα.

P. 108. v. 7. Βληχώνιον. Cod. Paris. βλησκούνιον. Thom. Mag. p. 155. βλήχων, εἶδος βοτάνης, ἡ ἰδιωτικῶς λεγομένη βλησκούνη. In aliis etiam Grammaticis invenitur φλισκούνιον. Hae omnes voces Graeco-barbarae. Vid. Cangius in voce φλισκούνη et Bast. ad Gregor. Cor. p. 40. Edit. Schaef. — v. 8. γαλακτοδόκα correxit Toupius pro γαλακτοδόχα. Glossa in Vat. 1, 2, 7, 8. dat γαυλάς· γαυλοὶ λέγονται τὰ ξύλινα ἀγγεῖα, ἐν οἷς τὸ γάλα ἀμέλγουσι. — v. 15: ἐν ἦ ἐ. μ. Locus mutilus, quem sic restituit Toupius: ΣΚΑΦΙΣ, ἀγγεῖον, ἐν ᾧ ἐ. μ. — v. 21. πιούσης scriptum est pro παρούσης e necessaria emendatione Wartoni. — v. 33. ἐμιλίσας καὶ κ. τ. λ. non intelligo. Videntur mihi duo Scholia in unum coaluisse: itaque sic legendum censeo:

μὲ-

μέτα Λάκωνι παρὰ τ. δ. τ. ν. χ. ἄλλως· μετ᾽ ὃ. σ. γ. π. β. κ. χ. μέτ᾽ ἐμὲ περιίδης ἀδικούμενον. Illud περιίδης jam correxerat Toup. pro παρίδης.

P. 109. v. 9. ῎Ετι καὶ νῦν. post haec verba videtur excidisse ἐστί. — v. 27. pro ΠΑΝ scribe ΠΑΙΑΝ. Corrige in fine paginae vitium operarum Κάρνεα pro ΚΑΡΝΕΑ.

P. 110. v. 1. Lege ὤπτετο pro ἔπτετο, operarum vitio — v. 9. διὰ τὸν λοιμόν. Haec frigent: non enim potest Scholiastes id significare, Heraclidas, postquam in alias urbes migrassent, haec festa celebravisse illius pestis caussa, e qua ipsum festum originem traxisset: neque, quantum sciam, horum verborum haec esse sententia potest, Heraclidas Apollinem illo modo coluisse ad averruncandam pestem. Itaque mihi quidem legendum videtur εἰς τὸ λοιπόν. — v. 19. Πράξιλλα. sic nostri rescripserunt ex Wartoni emendatione pro vulg. Πραξιλᾶς. quin jam Vat. 3. habebat Πραξίλλας. De Praxilla, celebri poetria, vid. auctt. ll. a Kiesslingio ad h. l. — v. 26. Inter ἐστι et Καρνεῖα operae omiserunt Διός. Caeterum illud καρνεῖον ξύλον, cujus mox injicitur mentio, quodnam ligni genus fuerit nescio. Num pro καρνείου legendum καρυΐνου? — v. 31. ὡς καὶ τὰ παρὰ τὸ τίκτειν καὶ τρέφειν. Kiesslingius rescripsit ὡ. κ. τὰ παρὰ τὸ τρέφειν. Nihil tamen in notulis monet, ut nesciamus, sitne haec lectionis varietas, an Wartoni aut ipsius Kiesslingii correctio. Adoptanda quidem est, cum verba τίκτειν καὶ prorsus sint supervacanea.

P. 111. v. 8. Locus Pindari est Olymp. I. v. 84. qui sic se habet: ἀκίρδεια λέλογχεν θαμινὰ κακαγόρας. Vid. ibi VV. DD. In hoc loco tamen nihil mutandum est, cum Scholiasten in Pindaro κακήγορος Aeolice, ut perhibet, pro κακηγόρους, legisse appareat. — v. 5. Punctum omissum post ἐρῶσα. — v. 12. post ἄνθεα

insere τοῦ. Mox v. 18. pro τι scriptum est μὲ postulante sensu. — v. 23. verba ἔχων ἑ. ἑ. ἑ. ᾿A. videntur pertinere ad Scholion v. 88 et inferenda esse post ὑπογέγραπται: mox pro στερεμνὸν Vat. 2. στεριγμόν. v. 33. φοινίκεον δὲ κ. τ. λ. Locus corruptus, de quo vid. Salm. Hyl. Iatr. c. 7. p. 8. Wartonus sic refingit: φοινίκεον δὲ ὁ κυνόσβατός ἐστιν ὅμοιον ῥόδῳ, τὸν καρπὸν ἔχων παρόμοιον ταῖς ῥοιαῖς· ἔστι δὲ μ. θ. κ. δ. ἀκανθώδης, ὥς φησι Θεόφραστος: quamvis et auctoritate hujus loci Theophrastei (qui est Hist. Pl. III. c. 11.) inductus pro ῥόδῳ legendum proposuisset ῥοιᾷ. Ibi enim κυνοσβάτου fructus dicitur παραπλήσιος τῇ ῥοιᾷ. porro idem Wartonus aut servari vult illa ἢ ταῖς ῥοδέαις, ut ῥοδέα vocetur mala punica, aut legi παρόμοιον τῷ τῆς ῥοιᾶς, ἢ ταῖς ῥοδέαις. Caetera placent: pro hoc ultimo malim Παρόμοιον ταῖς ῥοιαῖς ἢ τοῖς ῥοϊδίοις.

P. 112. v. 17. Περὶ τὸ ἄνω θεμὸν εἶναι. hinc corrigendus Etym. Gud. apud quem in voce ἄνδηρα legitur: Περὶ τὸ ἄνω εἶναι τῶν θεμίων (l. θεμῶν) οἱονεὶ τῶν ὑδάτων. — v. 20. ἀναχωρήματα. lege cum Koehlero et Toupio ἀναχώματα. Schol. Luciani in Lexiph. c. 2. prout correctus est a Clerico ex Suida in voce ἄνδηρα. Ὑπερίδης δὲ τὰ ἀναχώματα λέγει. Verba autem illa τῶν γὰρ ῥόδων — αἱμασιαῖς alieno loco intrusa videntur, retrahenda post ἢ τὰ ἄκρα. — v. 30. Corrige vitium Operarum ὁρμαλὶς pro ὁμαλίς.

P. 113. v. 15. Wartonus virum doctum nescio quem ait emendasse ἄρκον — pro φιλλόδρυν Vat. 4. μέλλοδρυν. Caeterum hic locus ex Theophrasto Hist. Pl. p. 18. Ed. Ald sic corrigendus: ὅτι τῶν ἀγρίων ἴ. ἰ. π. ὁ. σμίλαξ, ὀξύα, καὶ ἣν Ἀρκάδες καλοῦσι φιλλόδρυν. Cf. Kiessl. ad h. l. — v. 24. ἵνα ποιήσω χλαῖναν. Videtur legendum ποιῶσι. Haec enim est mens Theocriti. — v. 19. Locus Hesiodi est Op. et D. v. 775. — v. 29. pro

pro ὑπόδρομον Vat. 3. ὑπερβολήν. Confirmatur autem lectio vulgata ab Etym. M. in voce πέλαγος. Inde etiam Koen. ad Gregor. Cor. p. 288. ed. Schaef. πέλλωμα in nostro Sch. v. sq. mutavit in πελίωμα. Recte Etym. Gud. in voce πελίωμα· τὸ μελανὸν χρῶμα. Locus Homeri mox laudatus est Il. V. 354. Illa autem verba τὴν γοῦν κ. τ. λ. ad finem usque diversum continent Scholion a praecedentibus, ut fortasse post πορφυρᾶν inserendum sit ἄλλως.

P. 114. v. 1. Pro λόφον. Vatic. 2. 4. τόπον et μυρῖναι pro μυρσίναι. — v. 13. στροβίλους recte datum est pro στροβύλους voce nihili. Vid. Hesych. et Etym. M. in voce. Quamvis autem Scholiastes probabiliter Κώναρος deducat ab κῶνος, et in seq. Scholio inserto legatur κωνοειδῆ, pro κώνους tamen malim κόγχους: melius enim arietis cornua cum conchis, quam cum conis comparentur. Quodammodo haec conjectura firmatur verbis Etymologi M. in voce Στρόβιλος· σημαίνει δὲ ἡ λέξις τοὺς κοχλίας, καὶ τοὺς θαλασσίους κήρυκας Quodsi serves κώνους, fortasse rectius legatur στροβιλοῦς. — v. 19. distingue puncto minore post Ἄλλως. Ibidem δαίει γὰρ ἡ. κ. τὸ πῦρ. Si tota Scholiastae sententia sibi constabit, pro δαίει legendum est αἴθει.

P. 115. v. 1. Ξηρανθὲν ἐξάλλεται. „ quae exarescunt, sitire, atque adeo prae calore ἐξάλλεσθαι dicuntur. Atque ita intelligendus videtur Callim. in Cer. v. 89". haec Toupius. Esset igitur illud ἐξάλλεσθαι accipiendum de lacte vel simili liquore concreto, exsiccato, et crebris rimis dissiliente. At debebant haec verba vim atque etymologiam aperire vocis ἄζαι. Itaque locum corruptum esse censeo, cum fortasse legendum sit ξηραίνεται ἤγουν ἄζεται. Aut hic proferuntur duae lectiones, e quibus vera constitui possit: τὸ καταλειφθὲν γὰρ ἐν τοῖς ἀγγείοις ξηρανθὲν ἄζα λέγεται. Similis va-

varietatis exemplum est infra in Scholio ad Id. X. v. 28. — v. 13. Tolle punctum post ἑσπέραν. — v. 17. κατὰ πᾶσαν ἑσπέραν. Vulg. κατὰ τὰ πρὸς ἑσπέραν, ἢ καὶ κατὰ πᾶσαν ἑσπέραν: quae quidem miror neque hic exstare, nec legi in Edit. Kiessl. quum minime sint supervacanea. Caeterum duo haec sunt Scholia, in quorum altero res honestius, in altero turpius explanatur. Itaque illa v. 18. ἀπὸ τοῦ πορνεύειν ἢ. π. in alienum prorsus locum invecta, ad posterius Scholion promovenda sunt post Ἄλλως. Scholion exstat ad hunc locum in MS. Par. 2758. Μίκων, ὄνομα κύριον; ἢ μήκων δὲ, εἶδος φυτοῦ, καὶ ὄνομα τόπου, κ. Vide Kiessl. ad h. l. — v. 27. pro συκῶδη Vat. 5. habet συκάδα. — v. 30. προσερχόμενος. Toupius corrigit προσεχόμενος, quod amplectendum videtur, quum rei narratae obscoenitati egregie conveniat.

P. 116. v. 3. Multa sunt veterum Lexicographorum loca, in quibus illa κίγκλος, κιγκλὶς, et κιγκλίζειν explicantur, in quorum nullo quidquam inveni, quod his verbis, mea quidem sententia, corruptis, medicinam afferret. Etenim κιγκλὶς vel κιγκλίδες illis sunt εἶδος θύρων, θύραι δικτυωταὶ, Latinorum *Cancelli*. Hic autem aliud est. Quid autem sit, assequi nequeo, nisi pro ὑποκρατῶν legam ἐπικροτῶν, ut ille κόραξ σιδηροῦς in mediis foribus versus plateam pependerit, quo januam pultarent, si qui intromitti cuperent (nostrum *klopper*). Solent autem istiusmodi mallei etiam apud nos vel levissimo motu agitari, atque adeo κιγκλίζειν. Est igitur κίγκλος Homericum κορώνη, quod quamvis fere *annulum* significare putetur, observandum tamen est, ejus nomen e simili avium genere petitum esse. At omne dubium tollunt verba Pollucis Onom. L. VII. c. 26. τὰ δὲ θυροποιῶν, ἐν τοῖς περὶ οἴκων· οἷς προσθετέον, ὅτι, ἣν Ὅμηρος κορώνην λέγει, νῦν κόρακα καλοῦσι. Vid. porro Steph. Th. L. Gr. Tom. II. p. 380, quem ne hic quidem

dem Pollucis locus fugit; quique vetus quoddam Scholion laudat: ἡ κερκώνη, κρέκος, κίγκλος? plura nunc desidero. — v. 7. Additum est οἱ, quod male in Vulg. omittitur: mox vitio operarum post μεταφορᾶς τοῦ excidit κίγκλου. — v. 9. pro ἔνιοι ex Cod. Vatic. n. 915. legendum esse ὀρνέου, ὃ νῦν monet Bastius Ep. Cr. p. 36. ὀρνέου quidem desiderari videtur: ἔνιοι tamen servari malim; cum Etym. M. in voce κίγκλος habeat: ἣν ἐν τῇ συνηθείᾳ ἔνιοι σεισοπυγίδα καλοῦσιν. — v. 9. pro σεισοπυγίδα idem Vat. Cod. habet σεισοπύγην. Cf. Bast. l. l. — v. 15. Cum Toupio inferendum καὶ post διομνύσας. — v. 19. In Cod. Vat. 5. καὶ abest post πλευρὰς: locum Aristophanis sic legit Toupius: μ' ἴδοι καὶ τὰς πλευρὰς ἐκάθηρε. — v. 24. pro ἀσθάνθης forma non Graeca nostri dederunt ἀσθάνης. — v. 31. σκιλλοκρόμμυον vox Graeco B. de qua vide Cangium.

P. 117. v. 5. Ποιεῖ πρὸς χίμετλα, loquendi genus Medicorum. E Dioscoride multa exempla affert Stephanus in Th. L. G. voce ποιέω. — v. 7. Ἰταλίᾳ. κ. τ. λ. Vat. 2. habet Σικελίᾳ· Λέγεται ποταμὸς καὶ οὗτος περὶ τὴν Σύβαριν. Videtur autem haec varietas orta esse e fine Scholii ad v. 123. — v. 15. Βοτάνη τίς ἐστιν κ. τ. λ. Pleniorem hunc locum dedimus e Codice Laur. 46. Vulgo legitur Βοτάνη τίς ἐστιν ἡ ἀνθύλλιον κ. τ. λ. Locus Homericus est Od. V. 72. ubi legitur: Ἀμφὶ δὲ λειμῶνες μαλακοὶ ἴου ἠδὲ σελίνου, Θήλεον· cf. Eustath. et omnino Athenaeum Lib. II. c. 19. citatum ab Ernesto ad h. l. Vox βροῦλον est infimae aetatis. Incertissima ejus est scriptura. Occurrunt βροῦλον, βροῦλλον, βούρρλιον, βούρλον, βρουλλία, βρύελλα (vid. Cang. pag. 228.) ut periculosum sit, has voces, ubicumque reperiuntur, tentare. Vid. tamen VV. DD. laudatos a Kiesslingio ad Schol. Theocr. Id. I. v. 43. — v. 23. dele punctum post ὄρθρον. Mox revocarunt nostri vulgatum διὰ τὴν, cum, nescio unde, in aliquot Editt.

in-

invecta esset lectio τὴν δίά. Caeterum nescio, an sic locus ita legendus sit: ΌΡΘΡΟΝ· ὄρθριον, καὶ τὸ πρὸς ὄρθρον κ. τ. λ. Similiter fere infra ad Id. VII. v. 123. ὄρθριος, ἀντὶ τοῦ κατὰ τὸν ὄρθρον. verba autem διὰ τὴν τοῦ χρόνου κίνησιν optime explicantur nostro: *het liep tegen den morgenstond.* In fine paginae dele κισσός. Hunc locum Salm. Hyl. Iatr. c. 7. p. 8. sic emendat: κισσός ἐστιν εἶδος βοτάνης. ἀνθρώδους ἐοικυίας ῥόδῳ. Cf. Warton. citatus a Kiesll. ad h. l. et Schol. ad hujus Id. v. 92.

P. 118. v. 14. Post γυναικῶν Toupius inserit γεννωσῶν: mox pro παραλαμβάνου nostri fortasse voluerunt παραλαμβάνουσι. Vat. 3. παραλαμβάνειν. at verior esse videtur lectio παραλαμβάνεται· ut verum fatear, e verbis παρόσον μὴ γεννῶσαι, ἀηδίζονται πρὸς τὸ ποιεῖν commodum sensum efficere vix possum. In Kiesll. Edit. ante ποιεῖν scriptum est οὕτω, et in notula haec monet: „verbum κισσᾶν *de mulieribus praegnantibus* „*usurpatur.* Κισσᾷν idem quod γεννᾷν. Cf. Schol. ad „Id. I. v. 151." verum haec non multum lucis afferunt. Cum enim verti possit: *quatenus mulieres non praegnantes abhorrent a partu*, non video inde, quid illae commune habeant cum picarum natura, in quibus τὸ ἐπιθυμητικὸν respicitur. Recte Etym. M. in Κισσῶ· καὶ κίττα λέγεται, ὅταν ἐν γαστρὶ ἔχουσα γυνὴ —— ὀρέγηται ἀτόπων τινῶν, cum aliis Lexicographis τὸ κισσᾶν derivetur ab κίω, κινῶ. e quibus mihi aliquando legendum videbatur παρόσον μήπω γεννησάσαι, αἱ φέρονται πρὸς ἄτοπα· εἶτα δὲ ὁ νοῦς κ. τ. λ. Si cui hoc remedium violentius videtur, saltem pro ποιεῖν legat πονεῖν, quod accipi poterit de gravitate membrorum et pariendi molestiis ac dolore. Omnino obscura est Scholiastae mens, quod saepius obtinet, si quid in transitu monet. — v. 17. pro δὲ scribe καί: mox in fine Scholii inserti exciderunt verba ἄμουσος γὰρ εἶ. — v. 33. pro φριμαγμὸν Vat. 3. φριμασμόν. —

P. 119. v. 4. Οὐ κυρίως κ. τ. λ. ad finem usque Scholii alieno loco posita, retrahenda sunt ad finem Scholii praecedentis. Post ἵππων inserendum videtur φανί cum Valckenario ad Ammon. p. 226. — v. 11. Hoc Scholion in Edit Heinf. sic legitur: χειρουχίδες· αἱ πέρατα ἔχουσαι· χειρουλκίδες δὲ, αἱ ὑπὸ τῶν κεράτων ἡλκωμέναι. In his autem verbis Valckenaerius ad Eur. Phoen. v 1157. pro χειρουχίδες legit χειρουλίδες. quod confirmatur Vaticanis 3. 4. et 5. Nostrum quidem Scholion turbatum et corruptum est, videnturque verba inserta sic esse l.genda: τριττῶς γὰρ γράφεται· χειρουχίδες, χειρουλίδες καὶ χειρουλκίδες: ut tunc temporis in scriptis Codd. haec obtinuerit lectionis varietas. — v. 8. verba τὴν οἴιν ἔλαβον sententiam, non ipsa poëtae verba illustrant. Itaque Casaub. L. Th. p. 259. suspicatur Scholiastem legisse ἐρινεάμην τὸ ἄεθλον, ingeniose magis quam vere, ut nobis videtur. — v. 10. aut corruptum est ἀναβήσομαι, aut mentem Theocriti Scholiastes non cepit. Non enim gloriam, quam ex hac victoria reportavit, significat Comatas, sed prae gaudio saltans haec verba profert — v. 21. pro τύπτοντα, Vat. 3. πλήττοντα. Paulo post formula ὃν (ἀμνὸν) ἐνίκησα τῷ Λάκωνι recentioris videtur esse consuetudinis, cujus tamen exempla desidero. — v. 29. ἐγὼ in aliis abest. Quod si servatur, transponendum est post κολασθείην: Vat. 4. et 5. habent Φιλοίτιος.

Ad Idyll. VI.

P. 120. Omissum hujus Idyllii argumentum hoc est: Δαμοίτας καὶ Δάφνις θέρους ὄντος, μεσημβρίας εἰς ἓν τὰ θρέμματα συνελάσαντες· καὶ ἀμοιβαίως τὸν περὶ Κύκλωπος

καὶ Γαλατείας νύμφας ὑπόθεσιν ἔχουσιν· ἄρχεται μὲν οὖν τῆς ᾠδῆς ὁ Δάφνις, ὡς πρὸς τὸν Κύκλωπα τὴν ἀπόδοσιν ποιούμενος· ὁ δὲ Δαμοίτας ἀποκρίνεται ὡς ἐκ προσώπου τοῦ Πολυφάμου ῥῆθεν. Τὰ πράγματα ἐν Σικελίᾳ προσδιαλέγεται δὲ ὁ ποιητὴς Ἀράτῳ, οὗ καὶ μέμνηται ἐν τοῖς Θαλυσίοις, καὶ ἀλλαχοῦ. Δύναται δὲ οὗτος εἶναι ὁ τῶν Φαινομένων ποιητής.

V. 1. Vitio operarum omisſum est ΔΑΜΟΙΤΑΣ καὶ ΔΑΦΝΙΣ. Mox illud ἐνικὸν ἐπάγεται ἐπὶ τοῖς δυοῖν falſum est, niſi in Theocrito Scholiastes legerit συνάγαγεν. De Alcmanica figura conſule Euſth. ad Il. XX. 138. qui verſus mox laudatur. Cf. Caſaub. L. Th. p. 259. — ἑνικὸν autem ſcripſimus, duce Toupio, qui ſic emendavit, quod antea legebatur ἐν. — v. 7. τοῦτο δὲ κ. τ. λ. num ἐνταῦθα δέ? Haec autem verba ſignificant, vocem βουκόλος tum ad Damoetam tum ad Daphnin referendam esſe. — v. 11. γὰρ est operarum vitium pro καί. In ſcholio inſerto mox ſequente, crediderim ante vocem τινὰ excidisſe ἄλλοι. — v. 16. ſcribe Ὤρατος est enim v. 98. Idyll. VII. — v. 21. Tolle diſtinctionem post, ἔφη, quamvis vel ſic oratio ſit hiulca, ut potuis ſuſpicer in fine excidisſe ἀποκρίνεται. — v. 26. πυρσαῖς γίνωσιν reſcriptum est pro πυῤῥὸς γενύεσσιν, jubente Heinſio L. Th. p. 382. procul dubio enim ſignificatur Eur. Phoen. v. 32. ἤδη δὲ πυρσαῖς γένυσιν ἐξανδρούμενος. — v. 27. γενείων. an γενειάδων?

P. 121. v. 5. Ἐπίτυχεν αὐτῆς. In Edit. Kiesſl. invenio ἐπεῦχεν αὐτῇ. Unde haec venerit lectio, ignoro. Mihi quidem vulgata probatur. — v. 6. Neſcio an minus recte dicatur εὐβοσία θρεμμάτων. Ibidem memoratur Θοῦρις; quem ſcriptorem ignoro. An Δοῦρις, Duris Samius? — v. 15. Locus Homeri est Od. IX. 184. v. 20. hunc locum ſic diſtingue: τὰ γὰρ ἰδὲ ἀντὶ τοῦ καὶ· γράφεται καὶ ἀδὶ δέ· quod jam in Edit. Kiesſl.

fa-

factum video. — v. 24. pro φύλαξ Vat. 3. habet φυλάκισσα. — v. 26. Operarum vitio excidisse videtur εἰς post ἐλαστεῖ, quamvis dictionem βλέπειν τι recentior aetas probaverit. — v. 32. ἠχώ τις emendatius scriptum est pro ἠχοῦ τινός.

P. 122. v. 3. Κινουμένου τοῦ αἰγιαλοῦ. Quid est *littus commotum?* num ἤγουν κινουμένην ἐπὶ τ. λ.? — v. 9. in Scholio inserto pro κέρμαδες λίθοι scribe χέρμαδες λ. — Mox, quod in omnibus Editt. video, γαλήνης τῆς, excidit ante θαλάσσης: fortasse vitio operarum: abesse non potest, cum interpretur Theocriteum ἄσυχα. — v. 15. Dele iota subscr. voci θαλάσσης. — v. 28. διὰ τὴν θερμότητα ἢ λευκότητα ὡς ἐν ἄλλῳ. Quid haec sibi velint, prorsus nescio. ὑπὸ τοῦ ἡλίου διὰ τὴν θερμ. est pleonasmus, qui vel ineptissimo Scholiastae vix excidere potuit: vox λευκότης alienior etiam videtur. Non haererem, si legeretur ἡλίου. Δηλοῖ δὲ τὴν θερμότητα ἢ εὐφυότητα τῆς Γαλατείας. Nolim autem huic loco vim afferre: itaque judicent me peritiores. Illud persuasum habeo, Scholiastam his verbis tangere Galateae, non carduorum naturam: his enim respondent seq. Scholii verba ἐνταῦθα τὸ ἐρ κ. τ. λ. — v. 33. pro ποιῶ volebam ποιεῖ. sed nihil muto: est enim hic ποιεῖν, *omnes nervos intendere, vehementer se jactare.* Appositus est locus Luciani Dial Meretr. V in fine: ἡ δὲ ἐπόλει τε, καὶ ἀφῆκε, καὶ ἄσθμαινε. In fine paginae κάχων corruptum est. Toupius et Koehlerus λίθον conjiciunt. Kiesslingius καὶ λίθον. Recte, ut videtur.

P. 123. v. 3. ζατρίκιον nostrum *Schaakspel*, vox Graeco Barbara, de qua vid. Cangium in voce. — v. 4. ποιήσαντες. Quamvis fortasse et huc pertineant, quae modo diximus ad pag. 122. v. 33. nescio tamen an hic legendum sit ποιήσαντες. Mox cum Toupio nostri in textum receperunt ὁμοπαίκτορα pro ὅμοιον παίκτορα, quod

quod antea legebatur. — v. 6. cum οὗτω delere vellem, inhibui; hoc enim adverbium eleganter abundare, exemplis probant Wytt. Bibl. Cr. Vol. I. P. 3. p. 47. et Bast, Ep. Cr. p. 86. Vid. Schol ad Idyll. VII. v. 21 — v. 10. ὁ δὲ νοῦς κ. τ. λ. Refutant hanc ineptam interpretationem Erasm in Ad. ad *omnem lapidem movere*, et Heins. L. Th. p. 332. — v 24. εἰ μὲν τεττίγας. Desumta verba ex initio Aphthonii Progymn. cf. Wart. et Kiesl. Exemplum sequens e sacris libris allatum est. — v. 26. pro ἀντιβάλλεμαι Var. 3. habet ἀναβολὰν, quod Kiesslingius praefert ob sequentem genitivum Recte, opinor — v. 34. Εὐρυμίδης κ. τ. λ. Corruptus locus, Wart. e Cod. Laur. num. 46. hanc profert lectionem. Τήλεμος παρ' Ὁμήρῳ Εὐρύμαχος· Εὐρύμαχος, ὃς μαντοσύνῃ ἐκέκαστο. Hinc et ex Hom. Od. IX. 509. vera lectio poterit haec constitui. Ὁ. ἐ. ἐ. I. ὁ. π. Ὁ. Εὐρυμίδης καλούμενος· Εὐρυμίδης, ὃ. μ. ἐ. cf. Ern. ad Hom. l. l. et Harl. ad hunc versum Theocriti.

P. 184. v. 1. τυφλωθῆναι. Num τυφλωθήσεσθαι? infra occurrit ἁμαρτήσεσθαι. — v. 9. paulo secus haec sunt apud Hom Od IX. 512. χειρῶν ἐξ Ὀδυσῆος ἁ. ἐ, — v. 21. „ Σώστρατος, cf. Phavor. in voce αἰστρᾶ. Schol ad Apoll. Rh. I. 1265. Idem nomen pro „ Σώπατρος legendum est in Schol. ad Id. I. 115." Haec fere Kiesl ad h. l. Caetera probamus. In Scholio autem laudato, nostra quidem sententia, Σώπατρος servari debet. Nihili enim est, quod monet Kiesl. ad illum locum, Sopatrum, cujus meminit Athenaeus. L. XIV. p. 649, huc non pertinere. Non enim verosimile erat Sopatrum Comicum τὸν φλυακογράφον librum scripsisse περὶ ἄρκτων: neque inde sequebatur legendum esse Σώστρατος, cum plures fuerint Sopatri, in eoque Scholio ad Id. I. ille procul dubio significetur Sopater

so-

Sophista, cujus ἐκλογὰς διαφόρους censet Photius Cod. CLXI, quique ἐκλογὰς etiam collegerat ex Aristophanis Grammatici libris περὶ ζώων. Cf. Fabr. Bibl. Gr. Vol. IX. p. 423. — v. 23. κνυζηθμός. Cf. Arnold. L. Gr. p. 205. — versu ultimo pro μηρῶν legendum est μηρῶν cum Piersono ad Moer. Att. in voce ἴσχιον. neque audiendus videtur Toupius, huic emendationi repugnans, cum mox in eodem hoc Scholio μηρῶν recurrat. Cf. Kiesll.

P. 125. v. 18. Πρίνον. Non dubito, quin legendum sit τερπνόν v. 19. pro ὁ, Vat. 1. et 2. habent ἀφ' οὗ. v. 24. pro τούτου, malim ταὐτου. Quae circa finem leguntur: ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἐμοί, nescio e cujus egregia emendatione sint profecta: eadem leguntur in Edit. Kiesll. Nihil tamen vir Erud. in notulis, cum tamen vulgo scriptum reperiam ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἐμοί. Malim autem haec verba post ὀφθαλμός transponi: vult enim Scholiastes, illud ἐμοί subaudiendum esse in verbis Theocriti v. 36. καὶ καλὰ μὲν τὰ γένεια. Cf. Scholion ad Id. 8. v. 57. fine.

P. 126. v 8. Μέχρι τοῦ νῦν deest in Vat. 3. — v. 9. Δαῖμον, τοὶ κ. τ. λ. Exstant in fragm. 236. Δαῖμον dedimus pro Δαίμων, corrigente Toupio. Ex ejusdem emendatione τοι legitur pro τι. Sic etiam Heinſ. L. Th. p. 333. qui hoc fragmentum e Callimachi Carmine in Hecalen desumtum esse putat. Bentlejus in notis, pag. 268. Edit. Blomf. ut nobis videtur, optime haec verba ita restituit: Καλλίμαχος δ' Αἰτίων (τετάρτῳ Αἰτίων · τρὶς κόλποισιν ἐπιπτύουσι γυναῖκες. — v. 13. De voce Κοτυτταρίς vid. Heinſ. L. Th. p. 333. — v. 18. Hippostrati, quod sciam, nullius mentio fit, nisi Crotoniatae Pythagorici, cujus nomen vereor, ut huic loco conveniat Quid tamen scriptum fuerit, difficile est ad conjectandum. Num Ἱπποδρόμου legendum? Hunc

enim invenio, Larissaeum Sophistam, lyrica etiam poëmata scripsisse: Vid. Fabr. Bibl. Gr. Vol. I. p. 581.

Ad Idyll. VII.

P. 126. v. 26. Multa horum Scholiorum falsas continebunt interpretationes, si statuas cum Heinsio (Lect. Th. p. 335. sq.) hoc drama non in insula Co, sed in ipsa Italia et Sicilia agi. Sed vide docte de hac re disputantem Kiesslingium in Argumento hujus Idyllii.

P. 127. v. 8. *Συστάσει.* Rarior est hoc loco hujus vocis vis: videtur enim significare mundi *perpetuitatem.* Non dubito autem, quin haec *temporis* definitio, quippe doctior quam pro Scholiastae ingenio, aliunde desumta sit. — v. 18. pro ἀπερχόμεθα scribe ἀπηρχόμεθα. — v. 17. pro λέγεται Vat. 8. περιλέφαμεν pro proxime sequenti καλούμενος. idem Cod. habet ὀνομαζόμενος. Locus Homeri mox laudatus est Il. IX. 534. — v. 24. Wartonus haec verba ita supplet: X. Ὠ. ΦΡΑΣΙΔΑΜΟΣ. καὶ ὁ Φρασίδαμος. κ. τ. λ. Heinsius autem (L. Th. p. 339.) verba οὗτος ὁ καὶ περισσός retrahebat ad verba Theocriti σὺν δὲ τρίτος ἄμμιν, pro quibus in nonnullis Codd. legitur σὺν καὶ τρίτος. Male, ut nobis videtur. Illud enim καὶ non fuisset περισσόν. — v. 3. Et hic vapulat Scholiastes ab Heinsio, qui in Theocrito pro χαῶν legi vult Κώων.

P. 128. Qui in hoc Scholio saepius memoratur Chalcon, vocatur Chalcodon Apollodoro L. II. c. 7. §. 1. ad quem locum vide Heyn. in Obss. — v. 5. post ἀρχαίων operae omiserunt ἀγαθοῦ, — v. 19. pro ἀγα-

ἀγαθὸν rescripsimus ἀγαθοὶ postulante sensu. — v. 25. E Vat. 2. pro πόρον, scribendum videtur τόπον: eodem enim sensu τόπος bis occurrit in Scholio sq. Mox τύπον dedimus pro corrupto τόπον e Cod. Vat. 3. Deinde post ποδὸς supple αὐτοῦ, ab operis omissum. — v. 33. Magna harum interpretationum pars fluxerunt e prava lectione Βούμιαν. Receptam lectionem Βούμιναν, quam et Scholiastes agnovit, tuetur Heins. L. Th. 386. Quin etiam Eusth. ad Dion. Al. v. 511. diserte: πηγή τις, inquit, παρὰ Θεοκρίτῳ Βούμινα, Ἰταλικὴ βοὸς μινὶ παρονομαζομένη. ;IV.

P. 129. Initio post οὕτως puncto distinguatur. — v. 3. ὅτι ὕδατος ὁ τόπος ἐκεῖνος ἐνδομυχεῖ. Rarius, fortasse barbarum loquendi genus pro ὅτι ὕδωρ ἐν τόπῳ ἐκείνῳ ἐνδομυχεῖ. Ibidem et paulo post αὐτεπιστατήσας dederunt nostri pro vulg. ἀντεπ. — v. 19. δὲ νῦν βουγάϊε corruptum videtur ex Αἶαν βουγάϊε. Vid. Hom. Il. XIII. 824. — v. 26. Fortasse leg. ἐξεῤῥήξατο pro ἐξήρχετο, ut modo ἐκρῆξιν aut ἐξεχεῖτο ut infra ἐκχεῖσθαι et χεῖται. Multa enim horum Scholiorum ex eodem fonte fluxisse videntur. — v. 34. pro τινες οἱ Vat. 3. habet οἵ τινες.

P. 130 v. 3. Post οὕτως distingue puncto minore. Versus Philetae sic corruptus legebatur: δάσαντο δ' ἐν προχοῇσι σιλαμπέτροιο Βουρρίνης. Cod. Vat. 3. idem habet σιλαμπέτροιο pro quo Barnesius conjecit μελαμψήφοιο. Emendatum rescripsimus locum ab Heinsio L. Th. p. 386. Fortasse desumtus versus ex Philetae *Cerere*. — v. 15. Corrige operarum vitium Ὅμηρος: est autem Homeri locus laudatus in Il. II. 824. — v. 17. post ἐπιμειδάμενος crediderim excidisse γένυ: hoc enim pertinebat ad figuram Rhetoricam, cujus Scholiastes meminit. Illud autem ἀφ' ὑψηλοῦ, quod mox sequitur, non intelligo. E Scholiastae mente ἀπ' ἐδάφους, di-

dicendum erat, sicut in v. 14. — v. 21. verba ἔγχει μέλας προσπαθίοισι τῷ πίτρᾳ hic non pertinent: fortasse inferenda post ἐπιμεμφόμενος v. 18. — v. 26. συνεργία vox recentioris aetatis. — v. 31. post καὶ operae omiserunt ἐπὶ. Corruptum κλείθρα jam Toupius mutaverat in κλάθρα. Immerito autem, me judice, Kiesslingius ad Theocriti v. 8 de hujus Scholii corruptela queritur. Quid enim impedit, quominus legamus κλῆθρα, totumque locum ita sanitati reddamus? verosimile est, eum, qui posteriorem hujus Scholii partem consarcinavit, Graeculum, in Theocrito legisse αἴγειροι κλῆθροι τε.

P. 151. v. 4. Pro θάπτονται. ex Vat. 3. legendum φθάπτονται. — v. 8. pro Κύδων cum Kiesslingio lege Κυδωνία. Mox ducibus Wartono et Toupio nostri Ἀκακαλλίδος pro Ἀκαλλίδος. Varie in hoc nomine describendo lapsi sunt librarii. Vid. Kiessl. ad h. l. Holst. ad Steph. de Urb. voce Κυδωνία et Heyn. in annot. Cr. et in Obss. ad Apollod. Lib. III. c. 1. §. 2. Deinde Ἐτεόκρητες nostri dederunt pro Κρῆτες ex Hom. Od. XIX. 176. — v. 22. κνάκας nostri pro κνίδας, corrigente Toupio cf. Schol. ad Idyll. III. v. 5. Infra pro πυρόν lege πυῤῥόν, quod jam proposuit Steph. in App. Th. L. Gr. voce κνακός. — v. 27. Nos rescripsimus πιτύα, quamquam in aliis Editt. legatur πύτια. Omnino ita variant veteres libri in hujus vocis scriptura, ut difficile sit dictu, utrum scribendum, πιτύα an πυτία. Vid. Steph. Th. L. G. in voce πιτύα. et nos infra ad pag. 182. v. 15. — v. 29. Lege ταμεῖον: accipitur enim imprimis ταμεῖα de *cella penuaria*. Frequenter lapsi sunt librarii, in vocibus ταμεία et ταμιεία, qua de re vid. Duk. ad Thucyd. I. 96. — v. 33. τρίβωνα dedimus pro τρίβωλον. Ita correxit Steph. Th. L. Gr.

V.

V. III p. 1330. Toupius hunc locum ita constituit: γέρων πέπλος, τριβωνὸν ἤ. Ego crediderim, γέρων esse delendum.

P. 132. v. 1. Pro καὶ malim ἤγουν. Non video enim quid ὑφὴ faciat ad vocis πλοκερὸς compositionem. — v. 7. Aut falsus est Scholiastes, cum verbum σεσήρεναι occurrat in Idyll. XX. v. 14. aut cum Valckenario ad l. l. Theocriti, et Wartono legendum οὐκ εἶ. — v. 29. pro πορπὴ Warton. habet πορπίου. Heinf. πορπίου. — v. 32. χλωροσαῦρα. vox Graeco B. quae jam occurrit supra in Scholio ad Idyll. II. v. 58.

P. 133. v. 3. Pro ὀρνίου Cod. Laur. 46. ἐρπετοῦ: quod amplectendum videtur propter ea, quae sequuntur: αἱ δὲ κορυδαλλίδες τὰ στρουθία νοήσεις. Mox pro ὅτι ἐπὶ τάφοις κ. τ. λ. Wartonus legit ὅτι τάφοις ὡ. ἐ. ἐνδιατρίβουσιν. Utrumvis legas, perinde est. — v. 11. pro πατέρα Cod. Laur. 46. exhibet πρόγονον. Caeterum hanc historiam hausit Scholiastes ex Aristophanis Avibus. v. 471. sqq. Quam falso autem inde deducat cognomen ἐπιτυμβίδιος, ostendit Heinf. L. Th. p. 337. et 383. — v. 23. Proverbium hoc Erasmus in *quisquis tarde venit ad coenam* ita scribit, ut ὀψὲ ponatur ante κληθείς. Sic oportebat, metri causa. — v. 29. Primus locus Homeri est Il. XII. 287. Alterum (Il. VI. 248.) Scholiastes non satis recte intellexisse videtur. Ibi enim non subauditur λίθοις sed ξεστῇσ' refertur ad αἰθούσῃσι. — v. 32. ἀπεκρίθην. nihil mutandum, quamvis inusitatus sit hujus verbi aoristus passivus. Vid. Stephanus Th. L. Gr. Tom. II. p. 432.

P. 134. v. 2. Pro ἐπὶ malim ἀπό. Pro συριχτὴς Vat. 3. habet συριστὴν et mox ἤτοι pro ἢ τό. v. 3. τραγῳδητής, vox Graeco Barbara. Analogae sunt voces τραγῳδία, τραγῳδεῖν, quod semel monuisse sufficiat, quum saepius in his Scholiis recurrant. Vid. supra, quae Hamake-

 rus

dicendum erat, sicut in v. 14. — v. [illegible] huc non pertine[illegible] inferenda post [illegible] v. 18. — v. vox recentioris aetatis. — v. 31. post [illegible] ferunt [illegible] Corruptum [illegible] jam Tou[illegible] in [illegible]. Immerito autem, me judice. ad Theocriti v. 8 de hujus Scholii c[illegible] tur. Quid enim impedit, quominus [illegible] totumque locum ita sanitati reddamus? [illegible] qui posteriorem hujus Scholii [illegible] cinavit, Graeculum, in Theocrito [illegible] [illegible]

P. 151. v. 4. Pro θάπτεται. ex Va[illegible] [illegible] — v. 8. pro Κύδων cum Ki[illegible] Κυδωνία. Mox ducibus Wartono et T[illegible] [illegible] pro [illegible]. Varie in describendo lapsi sunt librari. Vid Ki[illegible] Holst. ad Steph. de Urb. voce Κυδωνία annot. Cr. et in Obss. ad Apollod. L[illegible] §. 2. Deinde [illegible] nostri dederu[illegible] [illegible] ex Hom. Od. XIX. 176. — v. 20. pro [illegible], corrigente Toupio cf. Scho[illegible] III. v. 5. Infra pro πυρόν lege πυῤῥόν, quo posuit Steph. in App. Th. L. Gr. voc[illegible] v. 27. Nos rescripsimus [illegible], qu[illegible] Editt. legatur [illegible]. Omnino ita variant [illegible]bri in hujus vocis scriptura, ut difficile [illegible] scribendum, [illegible] Vid. [illegible] in voce [illegible] et nos infra a[illegible] v. 13. — v. 29. Lege ταμεῖον: accipitu[illegible] primis ταμεῖα de cella penuaria. Fre[illegible] sunt librarii, in vocibus ταμεία et ταμι[illegible] re vid. Duk. ad Thucyd. I. 96. — v. dedimus pro [illegible]; ita correxit Steph.

t quod v. 5. dictum erat ἀπέχθεται, hic
ἀπέχθονται. — v. 16. καὶ τοῦτο εὐχόμενον
ndum videtur: καὶ τούτῳ εὔπλοιαν εὐχόμε-
post Μιτυλήνην minorem malim distin-
— v 24. εὐπλοΐ rescriptum est pro
. deinde κἂν pro κἂν et γίνονται pro

Χωρίζεσθαι. pro abire, insolentiore
uius exempla desidero. — v. 14. Ἀσ-
αινόλου et Μαινώρης. — v. 15. Omnes
: de hoc argumento scripserunt, illam
gialen. Mox Vat. 3. et 4. pro Παλα-
μναν: fortasse amplectendum. Locus
Hist Anim. Lib. VIII. 3. περὶ δὲ τὸν
ὸν, καὶ κήρυλος· καὶ αἱ κορῶναι δὲ νέ-
τῶν ἐκπιπτόντων ζώων. Cf. Heins. L.
16 ὅτι αὕτη θεῶν λέλογχε Α. Π, Α-
alcyonem avem quasi sorte obtinuisse
telam venisse trium Dearum e Ne-
at hanc interpretationem Schol. ad
. — v. 24. pro νεοττεῦον Cod. Laur.
νεοττεύοντος deleto puncto. Afferr-
astes, cur fluctus halcyonis pullos
διάζειν, insolentius pro εὐδιάζειν vel
t enim, per quatuordecim dies
ε. De re ipsa vid. Arist. Hist.
h. in App. Thes. L. G. p. 360.
ripsimus ἄνθον pro corrupto ἀνθ-
Loci Alcaei et Sapphûs, quorum
illi esse videntur, quos laudat
. 674. D. qui a Casaubono emen-
lcaei quidem: ἀλλ' ἄνθον (l. ἀνθ-
ραις παρθένοι ὑποθυμιάδας τις.
ὑποθυμιάδες πλέκεται, κἄνθεα περ-

rus meus scripsit ad pag. 18. v. 14. — v. 10. Homeri l. l. est Il. IX. 108. Mox ἀνυομένη minus placet. Fortasse leg. ἀγομένη. — v. 13. pro ἐντρίβουσι lege ἐκτρίβουσι. — v. 30. Versus Callimachi est Choliambus, quem sic scripsit Bentl. ad Call. fragm. 86. ὡς τὸ περὶ τείχεος ἱερὸν ἄλσος θεῦντι.

P. 135. v. 1. Ἡμαρτημένως κ. τ. λ. Vulgo legebatur: ἡμάρτημένως δὲ τὸ ὥτερος· ἕτερος γὰρ ἄλλος ἐκ πλειόνων. Vat. 3. habet ΤΑΧ' ΩΤΕΡΟΣ ἐξαμαρτημένως ἐξήνεγκεν, οὕτερος ὁ ἕτερος τὸν ἕτερον διὰ τῆς μουσικῆς ὠφελήσει. Casaub. L. Th. p. 261. ita corrigit et supplet: ἡμαρτημένως δὲ ἐξενήνοχε τὸ ὥτερος· ἕτερος γὰρ ἐκ δυοῖν· ἄλλος ἐκ πλειόνων· ἰδεῖ οὖν, ὁ ἕτερος τὸν ἕτερον ὠφελήσει. Nostri secuti sunt emendationem Heinsii prolatam in L. Th. p. 340. cf. etiam Koen. ad Gregor. Cor. p. 268. citatus a Kiesslingio ad h. l. — Locus Homeri mox sequens est Il. XIV. 272. — v. 19. Scholion illud insertum corruptissimum est. Legendum putem ὁ δὲ Θεόκριτος Σικελίδαν καλεῖ αὐτὸν πατρ. — v. 21. Ῥόδιος. secuti sumus partim Vat. 3. quamquam ille corrupte habeat Τηλεφίλου. Ῥόδιος, ποιητὴς etiam exhibebat Cod. Laur. 46. Vulgo Ῥόδιος, υἱὸς Τηλέφου.

P. 136. Homeri versus initio citati, sunt in Il. I. 526. — v. 15. Vat. 3. 4. habent (Νάξιν) νῆσον. — v. 18. rescripserunt nostri τοῦτον pro vulg. τοιοῦτον. procul dubio corrupto: Distinxerunt post ὑψηλοτάτου. — v. 21. ὅρος δὲ αὐτοῦ. Fortasse ex aliqua hujus periodi sede excidit Ὅμολος: nam verba ὡς προϊὼν οὗτος λέξει videntur spectare Theocriti v. 103. ubi tamen non οὗτος i. e. Lycidas loquitur, sed ipse Theocritus.

P. 137. v. 2. Pro πρεσβυθέντος malim προρρηθέντος· vult enim, ni fallor, Scholiastes, haec Theocriti verba ita esse e superioribus supplenda, ut analogice immuten-

tentur, i. e. ut quod v. 5. dictum erat ἀπέχθεται, hic subaudiatur ἀπέχθονται. — v. 16. καὶ τοῦτο εὐχόμενοις Quid? Legendum videtur: καὶ τούτῳ εὔπλοιαν εὐχόμενον. — v. 18. post Μιτυλήνην minorem malim distinctionem poni — v 24. εὔπλοῦ rescriptum est pro vulg. εὔπλο.... deinde κᾆν pro κὰν et γίνωνται pro γίνονται.

P. 138. v. 6. Χωρίζεσθαι. pro *abire*, insolentiore significatione, cujus exempla desidero. — v. 14. Αἰόλου. Vat. 3. Μαινόλου et Ματώρης. — v. 15. Omnes, quod sciam, qui de hoc argumento scripserunt, illam Κάνωβιν vocant Aegialen. Mox Vat. 3. et 4. pro Παλαίμονα habent Παλαίμναν: fortasse amplectendum. Locus Aristotelis est in Hist. Anim. Lib. VIII. 3. περὶ δὲ τὴν θάλατταν, καὶ ἀλκυὼν, καὶ κήρυλος· καὶ αἱ κορῶναι δὲ νέμονται ἁπτόμεναι τῶν ἐκπιπτόντων ζώων. Cf. Heins. L. Th. p. 342 — v. 16. ὅτι αὕτη θεῶν λέλογχε Α. Π, Ἀ. significant haec: *Halcyonem avem quasi forte obtinuisse tutelam i. e. in tutelam venisse trium Dearum e Nereïdibus*. Confirmat hanc interpretationem Schol. ad v. 59 hujus Idyllii. — v. 24. pro νεοττεῦον Cod. Laur. 46. βιοτεύει. Malim νεοττευόντος deleto puncto. Affert enim caussam Scholiastes, cur fluctus halcyonis pullos rapiat. — v. 26. εὐδιάζειν, insolentius pro εὐδιῆν vel εὐδιάζεσθαι. Significat enim, per quatuordecim dies *mare tranquillum esse*. De re ipsa vid. Arist. Hist. Anim. V. 8. et Steph. in App. Thes. L. G. p. 360.

P. 139. v. 14. Scripsimus ἄνηθον pro corrupto ἀνήτινον duce Wartono. Loci Alcaei et Sapphûs, quorum meminit Scholiastes, illi esse videntur, quos laudat Athenaeus. L. XV. p. 674. D. qui a Casaubono emendati, sic leguntur: Alcaei quidem: ἀλλ' ἀνήτω (l. ἀνήθω) μὲν περὶ ταῖς δέραις παρθέτω ὑποθυμιάδας τις. — Sapphûs: καὶ πολλαῖς ὑποθυμιάδας πλεκταῖς, κάνθεα περι-

 δέ-

ἱέραια. — v. 16. πᾶν ἄνθος ἄνθον. Et hic recte scriptum est ἄνθον pro ἀνήτινον. Etym. Gud. in voce ἀνθοποιὸν· — πᾶν γὰρ ἄνθος ἄνω τρέχει, δι' οὗ καὶ ἄνθον. κ. τ. λ. Quae mox sequuntur voces μάλαθρον et γλυκάνισον sunt Graeco-barbarae. μάλαθρον olim dicebatur μάραθρον. De altero vid. Cangium in v. γλυκάνισσος. — v. 21. ἢ τὸν κ. τ. λ. sic recte scriptum video pro vulgato: ἢ τὸν ἐν κιναδινδράσι δρόσον, παρ' ὅσον. Quisquis hujus emendationis auctor est, felici opera hunc locum restituit. potuit vox δρόσον oriri e fine vocis κιναδινδράσι. Caeterum quod legitur Θεσσαλικὸν οἶνον, crediderim spectare *Pteleon* urbem Thessaliae, de qua vid. Holst. ad Steph. de Urb. in voce. Verba autem ἢ τον ὑγιείας καὶ ῥώμης παρασκευαστικόν, non expedio, necdum video, quomodo haec vis in voce πτελεατικὸν inesse possit. — v. 24. Locum Homeri correxerunt nostri ex Il. II, 594. antea legebatur πτελέον ἔλαιον. Inde vero patet, Pteleam fuisse urbem vel Elidis vel Laconiae, non Arcadiae. — v. 30. post στιβάδα Wartonus inseruit μέχρι. non male.

P. 140. v. 4. Pro ἐκκόπτοντες malim ἐκκόπτον. Versu sequenti pro καὶ in vulg. video δὲ, quod nescio cur mutatum sit. Locus Hesiodi est Op. et D. v. 41. Homeri verba Scholiastes memoriter citavit. In Od. XI. 539. legitur φοῖτα — καὶ ἀ. λ. — v. 12. pro ἐν ἀναπαύσει Vat. 3. 4. καὶ ἀναπνευστί. Quam lectionem Wartonus amplexus est, credens hanc inter locutiones convivales esse potuisse. At haec vox nusquam videtur occurrere. Quidni legeremus καὶ ἀπνευστί, quod jam Kiesslingius vidit? consule Steph. Th. L. Gr. III. c. 409. Cum Wartono hoc Scholion ita supple ΜΑΛΑΚΩΣ ἤγουν ἡδέως, ΑΥΤΑΙΣΙ ΚΑΛΥΚΕΣΣΙ. ἀπνευστί, ἀθρόως. Procul dubio enim haec duo Scholia coaluerunt. — v. 25. δῆμος ἀποίκων corruptum videtur: for-

esse legendum Αἶμος Αἰτωλῶν: eo enim ducunt caetera hujus Scholii. — v. 28. num post σατύρους excidit οὕτως? Mox pro Κινίας aliae Editt. habent Κινίας. — v. 32. pro ἡ Ξενία Vat. 3. habet ἡ ξένια ἡ νύμφη.

P. 141. v. 3. Post ἀφίκοντα insere ἢ ὑπὸ τὸν Ἄθων, ἢ ὑπὸ τὴν Ῥοδόπην, quae nescio quo fato omissa sunt. — v. 9. Varietatem lectionis e Codice Laur. 46. affert Wartonus, e qua initium hujus Scholii sic corrigendum et supplendum censet Kiesslingius: Αἶμος καὶ Ῥοδόπη ὄρη Θράκης, καὶ ἔτι ὁ Ἄθως ὄρος Θετταλίας, ὅδε ἐκοψεν (l. ὃ διέκοψεν) ὁ Ξέρξης. Καύκασος, ὄρος Σκυθίας. ἐσχατόεντα δέ φησιν ἐν ἐσχάτοις μέρεσιν ὄντα. — v. 10. pro Ὠρειθυίας, rescripserunt nostri Ὠρειθυίας. Locus Apollonii mox in partes vocatus, est Lib. I. v. 601. — v. 13. Ἄθως σκιάζει νῶτα Λημνίας ἀλός. Ruhnkenius Epist. Cr. II. p. 284. e MS. Genev. hanc profert lectionem. Ἄθως καλύπτει πλευρὰ Λημνίας βοός. Illud βοός, teste eodem Ruhnkenio, confirmatur ab Eustathio ad Il XIV. p. 980. et Suida in voce Ἄθως. Quin etiam diserte Etym. M. in eadem voce, Σοφοκλῆς, Ἄθως σκιάζει νῶτα Λημνίας βοός: — ἐν γὰρ τῇ Λήμνῳ βοῦς χαλκοῦς ἵδρυται, ἐφ' ὃν τοῦ Ἄθω ἡ σκιὰ φθάνει, quocum cf. Plut. Op. Mor. p. 935. F., laudatus a Piersono ad Moer. Att. p. 267. ubi mireris, etiam legi καλύψει. Utut est, Etymologi lectio unice probanda videtur, eamque profert Brunck. in fragm. Soph. p. 631. non dubitans, hunc senarium ex hujus poetae *Lemniis* esse desumtum. — v. 23. Κομάτας — Μενάλκας, significant haec: *sive ille Comatas fuerit sive Menalcas.* — v. 32. Λύκος correxit Toupius pro Λύκιος. Est Lycus Rheginus, Historicus. Vide de hoc Scholio Valck. ad Id. I. 22. jam citatus a Kiesslingio. —

Ultimo versu corrige operarum vitium Ἀλυσίου pro Ἀλουσίου.

P. 142. v. 1. Pro συχνῶς Vat. 4. habet ἐπὶ συχνά. — v. 3. ἐν τούτῳ κ. τ. λ. Kiesslingius haec ita corrigit: ἐν ταύτῃ διδάξαι ὁ δεσπότης βουλόμενος. Minus felix, me quidem judice, opera: primum quod verbum insolentius commutavit cum frequentius adhibito: deinde quod sic apodosi caret sententia. Fortasse melius legatur ἀπέθετο ἐν ταύτῃ· ἐδίσταζεν γὰρ εἰ σώσειαν κ. τ. λ. ut verba ὁ δεσπότης βουλευόμενος fuerint glossema illius ἐδίσταζεν. Ab Etymologo enim M. p. 279. exponitur τὸ διχῶς βουλεύεσθαι. — v. 5. pro διμηναίου. Wartonus διμηνιαίου, quod melius; pro Μοῦσαι Vat. 3. 4. θεαί. — v. 13. μετέθηκε recte Toupius pro Vulg. ἐξέθηκε. — v. 17. haec turbata sunt, videnturque sic constituenda: ἔτρεφον δι' ἀνθέων ἁπαλῶν, ἀπὸ τοῦ λειμῶνος ἐρχόμεναι. — v. 23. cum κάματος pro laboris fructu poëticum magis sit, hic Graecobarbare usurpatum esse crediderim. Cf. Cangius Gl. GB. in voce. — v. 29. post διὰ operae omiserunt τοῦ.

P. 143. v. 3. Τοῦ χρόνου. Graecobarbare pro anno, sicut etiam infra in Scholio ad v. 85. Vid. Cangium in voce. Nescio tamen, an melius haec verba deleantur. — v. 4. aut passive usurpatum est ἐργάζεται, quod insolens, aut legendum ἐργάζονται scil. μέλισσαι. v. 11. οὐχὶ κεράστην κ. τ. λ. Haec sunt e Syringe Theocriti v. 4. pro θρέψατο Vat. 4. ἐφάψατο. — v. 29. distingue puncto post Κομάτα.

P. 144. v. 15. Malim distinctionem tolli post αὐτός. — v. 17. lege ἐπίπταμαι. ex Homero Od. XVII. 545. — v. 27. pro τῷ ἐρωμένῳ παιδὶ in Vat. 4. est τοῦ παιδός. In Cod. Laur. 46. abest παιδὶ. — v. 34. in aliquot Codd. Vat. deest μέγα.

P. 145. v. 3. Post ὑπ' ἐστίαν ex Theocrito lege

ὑπ' ὀστέον. — v. 8. pro τοῦτον l. τοίουτον, ut hoc Scholion insertum pertineat ad Theocriti v. 100. et 101. Versus Euripidis mox citati inveniuntur in Hecuba 288. sq. — v. 17. τοιοῦτός. scilicet παιδεραστὴς. Vid. infra. — Ibid. τρύπανον αἰπολικόν· Bentlejus, Ruhnkenius, et Hemsterhusius ad Callim. fragm. 412. Edit. Blomf. haec verba excitant ex Eustathio ad Il. XI. p. 758. et Od. III. p. 827. Stephano Byz. v. Αἴγιναι. Videtur illos hic Scholiastae locus fugisse; unde factum est, ut Hemsterhusius suspicaretur hanc esse partem pentametri, nec constare affirmaret, quae esset Callimachi mens. At pentameter hic quidem suis partibus est absolutus, in quo tamen pro Πὰν 'Ομαλίνην malim Πᾶν' 'Ομολωΐτην. Sententia autem videtur subesse obscoenissima: quamquam nescio, an nusquam alias τρυπανὸν de paederasta dictum occurrat, potuit tamen hoc significare. Cf. etiam Casaub. L. Th. p. 241. — v. 31. ἀμόργῃ ex emendatione Toupii pro ἀμόλγῃ: pro συνεψημένος Vat. 4. habet συμμεμιγμένος: pro ἔκλυσεν Vat. 3. ἐκκλησίαν.

P. 146. v. 10. ὡρίων τῆς θήρας i. Heins. L. Th. p. 345. corrigit θηρίων καὶ τῆς θήρας. Mihi tamen magis probatur Toupii correctio, ὄρειος ὢν legentis pro ὡρίων. v. 11. pro παῖδες, quod recte scriptum reperio, mireris vulgo receptum fuisse Παίονες. Heinsius l. l. pro Χῖοι recte legit Ἴνοι, quod a nostris scriptum est. — v. 21. pro συλλαβοῦσαν Wartonus malebat συλλαβοῦσης, quod omnino placet. — v. 23. ἕτεροι δὲ κ. τ. λ. oratio ἀνακόλουθος· quae fortasse expediatur legendo μεταβληθῆναι. — Locus Homeri in versu penultimo est Il. IX. 5.

P. 147. Εὖρος. Vat. 2. Ἕβρος. de hac lectionis varietate vid. Interpp. ad Theocritum h. l. — v. 14. pro ἢ Wart. εἰς. malim ἐπί. Ναυκράτιν recte emendavit Toup.

Toup. pro Εὐκράτην. mox pro λαίαν Vat. 3. et 4. habent λείας. Non alienus sum a suspicione, hoc Scholion mutilum esse. Quid enim sit illud νάειν λαίας, ὃ ἐστι κατὰ συστροφὴν, non omnino assequor: auget suspicionem Etym. M. voce Νεῖλος· ἐπειδὴ ἐναντίως φέρεται, ὡς πρὸς τοὺς λοιποὺς ποτάμους· οἱ μὲν λοιποὶ τῷ χειμῶνι πλημμυροῦσι κ. τ. λ. Fortasse simile quid de Nilo Scholiastes significare voluit. Caeterum ex hoc loco et utroque Etymologico corrigendus videtur Anastasius περὶ ἐτυμολογίας. Νεῖλος, διὰ τὸ νάζειν τὴν ὕλην (lege ἰλὺν.) — versu autem 16. verba ὅς μετὰ μαχὴν ἔκτισε Ναυκράτιν, nudius posita sunt, ita ut aliquid excidisse putem. Agitur certe de pugna navali inter Milesios et Inarum Aegypti regem, cujus diserte meminit Strabo l. XVII. p. 801. — v. 19. Tolle distinctionem post πλημμυρῶν et distingue post χρόνον; malim tamen ὡρισμένῳ χρόνῳ. — v. 28. Fortasse post Καῦνος excidit καὶ ἀποτυχὼν vel simile quid; videtur enim Scholiastes eos sequi, qui narrant, Caunum sororem suam deperiisse; quae cum fratris amplexum fugeret, hunc ultro in exilium esse profectum. Aut pro ἧς legendum ὑφ' ἧς, ut ἐρασθεὶς passive positum accipiatur. Pro Καῦνος vulgo legebatur Δαῦνος. Nostri receperunt correctionem Koehleri et Toupii. — versu postremo pro ἢ Vat. 2. ἤγουν, quod praeferam.

P. 148. v. 13. Pro αὐτῶν procul dubio legendum αὐτοῦ: refertur enim ad Philinum. — v. 16. καὶ ὁ ἀλεκτὼρ (κοκκύσδων) λυποῖ ἡμᾶς κ. τ. λ. Ex his idoneum sensum efficere nullum possum. In Edit. Kiessl. video λυπεῖ, quod nescio utrum de industria rescriptum sit, an vitium sit operarum. Videor quidem mihi facili negotio locum sic restituere: μὴ καὶ ὁ. ἀ. κ. λυποῖ ἡ. ἡ. τ. ὡ. τ. ἀ. ἐ. τῶν φ. τ. Φ. ut haec sit sententia: *ne Gallus cantans nos vexet, siquidem custodes Philini*

gal-

carminis cantu expergefacti fuerint. In eandem prorsus sententiam verba Theocriti explicantur in postrema hujus Scholii parte. — v. 26. pro προσκαρτέρησιν. Cod. Laur. 46. κακοπάθειαν. — v. 31. ἐν ᾗ ἐγυμνάζετο Φίλινος προσκαρτερούντων αὐτόν. Forte legendum αὐτῶν scilicet τῶν ἐραστῶν, qui palaestram proprie sic dictam, in qua Philinus exercebatur, frequentaverint, tum ut formosi juvenis aspectu fruerentur, tum ut ibi illum blandiendo sibi delenirent. — v. 32. de metaphorica formula ὀρθίαν τὴν παλαίστραν mihi non liquet. Erat quidem genus luctae ὀρθοπάλη vocatum (vid. Hier. Mercurial. l. II. c. 8.) quod tamen huc facere non videtur.

P. 149. v. 11. Τινὲς δὲ, ὀλίγῳ χρόνῳ συμπαροῦσα. Quid illa sibi velint nescio, nisi haec interpretatio nititur prava lectione ἐπιφοιτῶσα pro ἐπιφθύσδοισα, quam Scholiastes metri ignarus secutus sit. — v. 26. ἀφ' ἧς rescriptum est pro ἀφ' οὗ: utut legas, perinde est. — v. 29. Hoc Scholion non pertinet ad v. 133. sed ad sequentem, ubi revera verba παραγινόμενοι κατεκλίθημεν subaudienda sunt. Promovendum igitur ad finem sequentis Scholii.

P. 150. v. 12. πάντας δ' ἀκρέμονας κ. τ. λ. est versus ex Epigrammate, quod, teste Kiesslingio, Toupius in animadv. integrum adscripsit. v. 20. Post κλάδοις omissum est τοῖς.

P. 151. v. 3. Pro ἀκανθίδος reponendum esse ἄνθου monet Kiesslingius. Locus quidem Aristotelis ab Heinsio L. Th. p. 345. citatus hic est: λέγεται δὲ ὅτι αἰγίθου καὶ ἄνθου αἷμα οὐ συμμίσγεται. In Scholiastae verbis tamen nihil mutari malim: videtur enim aut prava lectione aut oculorum festinatione deceptus fuisse. — v. 6. post λιπαροῦ, omissa sunt verba: μεγάλου, λαμπροῦ: recte; nihil enim pertinent ad interpretandam

vim vocis λιπαροῦ hoc loco Theocriti: orta videntur ex Glossemate. — v. 7. pro ὀσφραντικῶν Reinesius conjicit γευστικῶν. Infelix opera, quam nec Theocritus nec sana ratio probat: id enim vitii in describendo a librario vix admitti potuit. Praeterea quae oculis, auribus, naribus percipiuntur, frequenter dicuntur εἰς αἴσθησιν πίπτειν sed an idem de gustu commode dicatur, vehementer dubito. Utut est, ὀσφραντικῶν servandum est, quippe omnino pertinens ad πίονος, λιπαροῦ, a quibus epithetis ne odores quidem excluduntur. Quamvis autem non facile contenderim, Scholiastem Theocriti mentem cepisse, recte tamen vidit, in aestivi temporis voluptatibus, haud postremo loco censendum esse, quod undique nobis odorum suavitates adspirant. — v. 13. κοκκύμηλα, et δαμασκηνά. Voces Graeco-barbarae. Vide Cangium. mox distingue post Ἀφροδίτης. — v. 16. pro εἶναι Wartonus legit ἐστι, quod melius. — v. 18. Hoc Scholion ita supplet Toupius: Τετράενες· ἤγουν τετραετές, Ἀττικῶς. Ἔνος γὰρ ὁ ἐνιαυτός· ἢ τὸ ἐν ἔτος κατά τινας. Facilius Valck. ad Ammon. III. 9. p. 197. τὸ γὰρ ἔτος ἔνος κατά τινας. Praeter auctores laudatos a Kiesslingio vid. Etymol. Gud. voce ἄφενος. — v. 24. post Κασταλίας insere τῆς ab operis omissum. — v. 25. ΕΧΟΙΣΑΙ ad finem. Hoc Scholion unde venerit nescio: vulgo desideratur. Infra post Πήλιον forte excidit ὄρος.

P. 152. v. 1. Pro ξενισθέντα malim ξενισθῆναι. Solent autem has formas confundere librarii. Sic in Scholio ad Id. IX. v. 93. in libris Scriptis inveniuntur τυφλωθῆναι et τυφλωθέντα, ad Id. X. v. 19. πηρωθῆναι et ἐπηρώθη. Vide de hujus rei causa disputantem Bast. in Comm. Palaeogr. p. 819. sq. Quae sequuntur autem ὁ μέντοι οἶνος κ. τ. λ. corruptissima sunt. Quamvis ejus traditionis fundum ignorem, videtur hic

hic tamen agi de certamine inter Vulcanum et Bacchum super insula Naxo, quam litem ita diremerit Pholus, ut insulam Baccho adjudicaret. Itaque sic legendum propono: ὁ μέντοι οἶνος ἐδόθη αὐτῷ ὑπὸ Διονύσου χαριστήριον, ἀνθ' ὧν Νάξον προσένειμεν αὐτῷ ὁ Φόλος, κρινόμενος περὶ αὐτοῦ καὶ τοῦ Ἡφαίστου. — v. 18. Locus Homeri est Od. III. 392. quem paulo secus laudavit Scholiastes. Ibi enim legitur ὤϊξε ταμίη, καὶ ἀπὸ κρήδεμνον ἔλυσε. — v. 24. τὴν δὲ αἰτίαν εἶπεν ἐκ Τριπτολέμου. Quid haec significent prorsus ignoro. Kiesslingius monet, excidisse nomen Sophoclis: *Triptolemum* enim esse nomen fabulae Sophocleae. Hoc non nego: illud vehementer displicet; nisi credamus, ubicumque nomen Triptolemi occurrat, significari deperditam Sophoclis fabulam. Lege τὴν δὲ αἰτίαν εἶχον ἐκ Τριπτολέμου: *hujus moris auctorem habuerunt Triptolemum.* Haec quam proxime accedunt ad Vulg. lectionem, neque plane abhorrent ab horum Scholiastarum more, identidem divagantium, ac doctrinae gloriolam captantium. v. 31. δράγματα, τὰ πλεκώματά φησι, τοὺς σωροὺς, ἢ τοὺς θημῶνας. Ruhnkenius post φησι inserebat μάκωνας, ut verba sequentia hujus vocis essent interpretatio. Hoc merito rejicitur a Bastio ad Gregor. Cor. p. 863. Idem addit vocem πλέκωμα in Lexicis desiderari. Ego hanc vocem corruptam esse existimo: notio enim *plicandi* huc non facit. Quid quod δράγματα ab Etym. M. explicantur: τὰ τῶν χειρῶν πληρώματα? Tale quid in Scholiasta fuisse videtur, qui Etym. Magnum saepe exscripsit aut ab eo exscriptus est. Cf. etiam infra Schol. ad Idyll. X. v. 44. — v. 33. 'ΑΜΦ. sic dedimus pro vulg. 'ΑΜΦΟΤΕΡΑΙΣ.

Ad. Idyll. VIII.

P. 153. v. 10. Post καὶ adde τοῦ ab operis neglectum. — v. 25. Prior locorum Homeri est Od. XIII. 405. in Vat. 4. legitur ἔστ' οἴων: posterior est Il. XIII. 450.

P. 154. v. 4. Οὐδ' εἰ ὀπωσοῦν. Sic rescriptum est ex certa emendatione Hamakeri Viri Cl. pro Vulg. οὐδ' ὅπως, quod sensu caret. — v. 8. ὅτι σοῦ καλλίων εἰμί. Haec absurda sunt, et prorsus abhorrent a Theocriti sententia. Lege ὅ. σ. καλλίον ᾄδω. — v. 11. pro στοίχημα videtur legendum στίχημα. Utrumque Graeco-barbarum est, quod jam monuit Casaub. L. Th. p. 262. sed στοίχημα est *pactio*, *conventio*, στίχημα autem *certatio pignoratitia*. Sic enim explicat Cangius in voce. Cf. idem in voce στοιχεῖν. — v. 15. ὃς cum Toupio inseruimus. — v. τῶν ἐχόντων τὸ λευκὸν ἐν τῷ μετώπῳ. Post τῶν putem excidisse κυνῶν. Etym. quidem Gud. vocem φάλιος interpretatur φαλακρός: at hic agitur de fronte: videntur autem equi, canes, alia etiam animalia φάλια vel βάλια vocata fuisse, si macula alba in fronte essent distincta. Inde Achillis equus Βάλιος Hom. Il. XVI. 149. Confirmant haec Interpres anonymus et Bekkerus ad Etym. M. in voce βαλίαν. — v. 27. pro ἴυκτὴς Vat. 3. ἰύκτάς.

P. 155. v. 5. τ. σ. οἶον. Lege οἷον τὰ συγκεκλασμένα. — v. 15. vulgo post προθυμίας legebatur τὰς ἀμυνίδας, quod recte expunctum est.

P. 156. v. 18. Pro μαζῶν Vat. 3. οὐθάτων. Mox recte insertum est λέγει: id enim requirebatur, uti mox necessaria correctione τρέφεσθαι καὶ αὔξεσθαι rescrip-

scriptum est pro vulg. τρέφονται καὶ αὔξονται. — v. 33. Locus Homericus est Il. II. 147. — v. 35. Ἐν ἐκείνῳ — Μίλων. Haec antea in fine praecedentis Scholii legebantur.

P. 157. v. 7. Οὐχ ὁ Μίλος ἔφη κ. τ. λ. Antea legebatur οὐχ ὁ Μίλων ἔφη, ἀλλ' ὁ Μίλος. Nostri secuti sunt correctionem Heinsii L. Th. p. 348. — v. 18. vid. Hom. Il. XVI. 117. — v. 28. Significat Homeri versum Il. VIII. 69. — De Hermesianacte in fine hujus paginae laudato vid. Ruhnk. ad calcem alterius Epistolae Criticae p. 284.

P. 158. v. 4. Κακὸν φοβερὸν ἔχων. Vulgo legebatur κακὸν φόβον ἔχον. Nostri recte haec contraxerunt in φοβερόν. Me autem judice illud ἔχων non addendum erat, quippe prorsus supervacaneum. — v. 8. κάγκελλοι est Graeco-barbarum. Vid. Cangium in voce. Quamvis eam etiam interpretetur Etymol. M. voce δρυφάκτους. pag. 288. Crederem autem, haec verba ὃ κάγκελον ἡμεῖς φαμέν, retrahenda esse post παγιδός, propter affinitatem vocis κάγκελος cum κιγκλίδες, (de quibus vid. supra ad p. 116. v. 8.) nisi unus locus Callisthenis, de vita Alexandri, laudatus a Cangio, nostri Scholiastae verba confirmaret. Est autem hic: ἐξῆλθον αἱ ταυλώσεις (i. e. κιγκλίδες. Cf. Cang. in τάβλα.) τῶν ἵππων, ἠνοίχθησαν δὲ ἀφετῆρες τῶν καγκέλλων. Caeterum pro κάγκελον Vat. 3. habet κάγκελλον. — v. 10. Crediderim, Scholia ad v. 57. et 58. olim uno tenore scripta cum postea separata essent, illa ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ φοβερὸν κακόν inserta fuisse. Omnino saepius simile negotium mihi in his Scholiis deprehendisse videor. — v. 26. λαμπουρὶς ἴσως εἶναι. λαμπουρὶς est *vulpes*, non genus canium. Vid. Etymol. Magnus in voce ἵππουρις et Βασσάρα. et Hesych. in λαμπουρίς. Cf. etiam Steph. Th. L. Gr. II. 591. Itaque le-

legendum putem λαμπουρίσθι ἴσον εἶναι, quocum conveniunt ea, quae mox sequuntur. — v. 31. recte nostri ἔτχει pro vulg. ἔχει.

P. 159. v. 1. Οἱ δὲ ἔνηβοι — ποιοῦσι. Haec verba nihil pertinent ad Scholiastae interpretationem, et male cohaerent cum sequentibus. Non enim id velle poterat Scholiastes *juvenes adultos, vel dormientibus canibus, gregem negligere:* immo haec spectant ad ea, quae prius de pueris dixerat. Itaque aliena esse judicaverim, a librario margini adscripta, nisi forte huic ipsi loco inserta. Quoties enim, aliquid bonae frugis in his Scholiis nugis admixtum video, vix dubito, quin aliquis librarius istas ineptias de suo infarserit. Eo difficilior fraus ad detegendum, quo tutius admittitur in hac argumentorum varietate. — v. 4. κοπιάσετε, *laborabitis, fatigabimini:* hoc sensu verbum sequioris aevi. Vid. Steph. Th. L. Gr. II. 365. — ἐπεργεῦσαι τὴν ἔκφυσιν αὐτῆς. Verbum etiam ἐπεργεῖν recentius sensu *efficiendi.* Hanc formulam illustrat Toupius, teste Kiesslingio, ad h. l. qui hanc addit interpretationem: *in herba carpenda exercitari.* Non ita accipiam; sed si quid video, haec est mens Scholiastae: *vos oves, strenue decerpite herbam: vobis enim ejus nova germinatio nullo labore constabit.* Similiter fere infra in Schol. ad Id. XI. v. 1. occurrit: τὴν ἔκφυσιν τῶν γενείων. quae deinde sequuntur ἢ οὐ μὴ κ. τ. λ. in eandem sententiam scripta sunt. — v. 6. Nostri optime dederunt νομὰ pro vulg. μόνη, quod mirum est, neminem antea advertisse, pro εὐόφθαλμος Vat. 4. εὐόμματος. Cod. Laur. 46. καὶ σύνετή, quod cum Wartono probo. — v. 15. ἐπίφαστός ἐστιν. Rescripsit Kiessl. ἐπί φαστός τις ἐστίν. ex Cod. Parif. 2758. et conferri jubet Schaef. ad Gregor. Cor. p. 8. — v. 18. ΚΑΛΟΝ δὲ κ. τ. λ. Scholion hoc, quod interiorem quandam

doctrinam fapit, defumtum videtur ex Eufthatio ad Il. III. v. 48. Cf. omnino de hoc argumento Creuz. ad Plotin. περὶ καλοῦ. p. 152. — v. 21. post 'OY MAN addendum erat 'ΟΥΔΕ ΛΟΓΩΝ. ut magis in oculos incurreret lectionis varietas. Pro οὐ μὰν lege οὐ μάν. — v. 27. post ἀπεκρίθην defiderantur quae vulgo leguntur: ἄτοπον, πικρὸν αὐτῇ, τουτ' ἔστιν. De formis ἀπεκρίθην et ἀποκριθῆναι vid. fupra ad pag. 133. v. 32. — postremo verfu, pro καὶ malim δὲ.

P. 160. v. 14. 'ΑΝΕΤΡΑΠΕΤΟ. recte noftri infeRuerunt: vulgo defideratur. — v. 16. ἄρτι πρῶτον. Si elegantem auctorem tractarem, illud πρῶτον ejicerem, ut quoddam glosfema vocis ἄρτι. Non potest autem πρῶτον refpicere ad primas nuptias, cum modo dixerit γυνὴ παρθένος. — v. 20. τιτρώσκεσθαι. exquifitius pro τείρεσθαι. — v. 24. Σωσίθεος. „ Quod hic Scholiastes „ habet, ad Sofithei Daphnidem refert Naekius V. Cl. „ in Schedis criticis. Cf. Acta Seminarii regii Lipf. „ Vol. II. p. 391." Haec Kiesflingius ad h. l. Nihil verofimilius quam carmen *Daphnidem* vocatum fignificari. At de vocis Σωσίθεος fcriptura dubitari potest. Fabricius quidem Bibl. Gr. Vol. I. p. 691. anceps haeret, quid legi debeat apud Athenaeum L. III. c III. p 415. Σωσίθεος an Σωσίβιος; utraque enim ibi in MSS. exftat lectio: at Cafaubonus L. Th. p. 265. Σωσίβιος legendum esfe contendit: ex hujus enim poëtae Daphnide aliquot verfus laudari testatur a Johanne Tzetza: recte, inveniuntur enim aliquot verfus in hujus Chil. II. v. 595. Idem autem Cafaubonus nomen Sofitheum reperit in Codice fuo Scholiorum in Theocritum, ubi plures e Daphnide verfus citantur, quos infra dabimus ad p. 173. — v. 27. fignificatur Theocritus Idyll. I. v. 82. fq. ἀντιμεταβάλλοντα. rarius ut videtur ufur-

usurpatum verbum, nisi sensu Grammatico. Ignoscendum Graeculo nil fere nisi figuras Rhetoricas somnianti. — v. 29. ἀπολύεσθαι rarius est sensu abdicandi, vel repudiandi. Circa finem pro τυφλωθῆναι Vat. 4. habebat. τυφλωθέντα.

Ad Idyll. IX.

P. 161. v. 12. Locus Homeri est Il. XX. 371. — v. 22. ἐκλυόμενον. rescriptum est, jubente Toupio, ex Vat. 3. pro vulg. ἐκλυομένων: quidam etiam legerunt ἐκλυόμεναι. Ibidem nostri recte ἐστερῆσθαι, cum antea legeretur ἐστερεῖσθαι.

P. 162. v. 2. Μιλουργῶ Videtur esse vox mediae Graecitatis, quamvis desideretur in Cangii Glossario. — v. 8. νάω. receperunt nostri a Wartono pro corrupto νάχω. — v. 14. iidem necessaria correctione dederunt ὑπὸ pro vulg. ἀπὸ. Quid autem sibi volunt haec: ὁ δὲ σύνταξις, ἀπὸ ἄκρας σκοπιᾶς? Illud ἄκρας nusquam in Theocrito: itaque putabam, Scholiastem in poeta legisse ἄκρας σκοπιᾶς ἐπίνηξε. Nunc autem mihi verosimilius videtur scribendum esse ἡ δ. σ. ἀπὸ ἐπίναξε σκοπιᾶς. Solet enim fere in his Scholiis Tmesis diligenter notari. — v. 17. καγχάλω. Sic eleganter emendavit Hemsterhusius meus vulg. τυγχάνω. Conjecit Kiessl. ad h. l. συνάγω. quod, me quidem judice, huic loco minus convenit: requiritur enim procul dubio torrendi notio. Sed praeterea monendum videtur, verbum φρυγανίζω, quod sciam, nusquam occurrere: φρυγανίζομαι significat τὰ φρύγανα συνάγω. unde orta videtur Kiesslingii emendatio: itaque aut deterioris aevi sit prior illa forma, aut legatur φρύγω. — v. 18. χείμω τὸ παῖδες.

Num.

Num λ. τοῦ παιδὸς? In Theocrito enim dualis numerus usurpatur. — v. 23. Hom. Il. VIII. 47. Porro corrige Ἴδαν vitium op. pro Ἴδην. — v. 31. Οὐδ' εἴ μοι τόσα δοίη, ὅσα ψαύοντας ὅπωροι. Hunc versum Homeri frustra quaeras. Itaque aut fraudem fecit, aut facete lapsus est Scholiastes sic refingens versum Homeri Il. IX. 385. οὐδ' εἴ μοι τόσα δοίη, ὅσα ψάμαθός τε κόνις τε. Talis enim lectionis varietatis ibi in libris scriptis ne vestigium quidem esse videtur.

P. 163. v. 5. Pro ἐκ τούτου malim διὰ τ. — v. 8. pro ἔγκατα πλέοντες Vat. 4. habet ἐν γῇ καταπλάσσοντες. Male apud Kiessl. legitur πλάσαντες. — v. 10. Κρατὶ νεοτρόφεοιο γένας κ. τ. λ. Corrupta haec Toupius ita emendanda putat: Κρατῖνος Ἀρτὸς εὐτρόφου κρέας, Χόρια τ' ἐμβρύων τε πλῆθη. Fortasse legi possit Κρατῖνος Τροφωνίῳ· κρέας κ. τ. λ. Scripsit sane Cratinus fabulam *Trophonium*, (vid. Fabr. Bibl. Gr. Vol. I. 754.) litterarumque ordo ad talem emendationem quasi manu ducit. — v. 13. pro αὔξεσθαι Vat. 4. αὐξάνεσθαι: deinde pro ὑπὸ τὸ πῦρ Vat. 3. ὑπὲρ τὸ πῦρ. Incertum, utra lectio sit praeferenda. Potuerunt enim illi ὑμένες aut supra ignem suspensi, aut cineribus suppositi fuisse. — v. 20. εἰσὶ δὲ δρυὸς κ. τ. λ. „ Koehlerus „ hunc locum sic emendat: εἰσὶ δὲ δρυὸς γένη τέσσαρα, „ φηγός, ἡμερίς, ἐτυμόδρυς καὶ ἀλιφλοιός. Lenius sic „ correxeris — γένη πέντε, φηγός, ἡμερίς, ἐτυμόδρυς, „ πλατύφυλλος καὶ ἄκυλος." Sic Kiessl. ad h. l. Cujus correctionem admiserim; quamvis mirer arboris, quae ἀλιφλοιός vocatur, hic nullam fieri mentionem. — v. 29. οὐ μὴν δὲ παιδίον. Vulgo legitur οὐ μὴν δὲ καί. Nostra quidem lectio praeferenda Kiesslingianae οὐ μὲν δή. Refutantur enim hic, quae proxime praecedenti scholio dicta erant. Vid. Hemst. ad Thom. Mag. p. 636, qui monet haud magis παιδίον βρέφος dici, quam *infantem* eden-

edentulum. — v. 29. κατασπαστόν Graeco-barbarum. Vid. Cang. in voce. — v. 31. σεσησμένων. Sic nostri recte a verbo σήθω, quod huc pertinet. Pro vulg. σεσαμένων Koehl. volebat σεσωσμένων. Pro δὲ γαλακτῶδες lege τὸ γ.

P. 164. v. 5. Σατίνων πυρῶν. Toupius sic correxit pro vulg. σιτανίων. Id etiam a docta manu adscriptum video margini veteris editionis. Illa tamen Dorica vox, (teste Etym. M. in voce σητάνειοι πυροί) merito damnatur a Kieslingio, cum quo legendum videtur σητανίων. Cf. auctt. ll. ab Interpp. ad Etym. M. et Steph. Th. L. Gr. T. III. p. 795. Porro γινομένων rescriptum est pro vulg. γενομένων. — v. 19. pro ἐσπαρ-σάμην cum Toupio leg. ἐπασάμην. Id enim vult Theocriteum σιτίζειν. — v. 24. τοσοῦτον, ὅτι notandum; sic etiam infra Schol. ad Idyll. X. v. 14. Mox τὸ κόχλον est operarum lapsus pro τὸν κ. — v. 26. ἡδέως ἐγέλα-σεν. Haec, si Dis placet, explicant Theocriteum ἐγ-κατεχάσατο! credendum est, Scholiastem legisse εὖ κα-ταχέσατο. deinde omnino amplectendum ἐκκλάδισεν, ut eleganter correxit Jacobs. Ep. Cr. ad Heyn. p. 11. Fortasse tamen Scholiastae verba sana sunt, quippe qui in Theocrito legerit ἐγκαγχάσατο, vel potius εὖ καγχά-σατο. — v. 29. pro μέλος Vat. 4. habet μέρος. — ἐκφάναντι rescriptum est pro ἐκφάνοντι ἐκείνοις γ. ἐ. γ. τ. μ. π. εὔλογον κ. Haec ita emendari velim, ut pro ἐκείνοις legatur ἐκείνη, pro εὔλογον autem εὐλόγως.

P. 165. v. 5. Pro φλυκτώδης conjicit φλυκταινώδης Steph. Th. L. Gr. T. IV. p. 173. qua correctione non opus est: φλυκτώδης enim formari potuit a φλύκτις, ut μαντώδης a μάντις et similia. — v. 8. ὡς ἀποτεθεῖσάν σοι μερίδα οὐκ ἀποδεδώκασιν. mihi quidem hic locus obscurus est. Verba graeca sonant; *tibi sepositam (destinatam) partem non reddiderunt.* Pro ὡς tamen malim ὅτι. — v. 18. Num legendum προσβλέποντε

δ.

θ., θ. τ. π. ἔβλαψεν. Verbum quidem προσβλάπτειν mihi ignotum est: neque βλέπειν τινα usu tritum, quamvis semel adhuc in his Scholiis mihi occurrisse meminerim. — v. 24. Pro ἄλλα ζῶα procul dubio leg. ἄλογα ζῶα, quod jam vidit Kiessl. ad h. l. — v. 25. Scholion hoc omnium videtur esse ineptissimum: in eo tamen notanda est vox δαλεῖς, quae in Lexicis desideratur. In Hesychio quidem Δαλὶς exponitur μωρός monetque Albertius, illud superesse in Aeschyleo φρενοδαλὶς, Eumen. v. 326. Edit. Schütz.: ibi autem in aliquot Codd. legitur φρενοδαλὴς, quod sententiae apprime convenit, quippe Doricum pro φρενοδηλὴς — quo etiam ducunt verba Scholiastae: παρακίνησις τῶν φρενῶν.

Ad Idyll. X.

P. 166. v. 13. Ante βοῦ operae omiserunt τοῦ. Versu autem sequenti ad illud τοῦ καίνω, τὸ κόπτω, monendi sunt tirones hoc esse Grammaticorum loquendi genus: sic infra v. 21. ἀπὸ τοῦ οἴζυς, ἡ κακοπάθεια, et passim.

P. 167. v. 2. sqq. Hoc Scholion ex superiore eisdem fere verbis descriptum est. Locus Homeri, qui mox citatur, est Il. XI. 68. unde recte nostri versum restituerunt, cum antea legeretur ἐλαύνοντο pro ἐλαύνωσιν. — v. 10. Terminatio diminutiva φιον non omnino ad recentiorem aetatem pertinere videtur, ut patet ex loco Commentatoris Dionysii Thracis, allato a Bastio Ep. Cr. p. 195. in nota, caeterisque veterum locis ibi laudatis, quibus addi potuisset χρυσάφιον citatum a Stephano Th. L. Gr. T. IV. p. 658. quod hic ta-

tamen occurrit vocabulum χαράφων positum est sensu Graeco-Barbaro: Vid. Cang. in voce, ubi e Lexico Moschopuli Philostrateo haec citantur verba: λύων, χαράφων, ἢ συντρέφων πέδων. — v. 26. ἀρδίμων. Graeco-Barbarum. Vid. Cang. qui hujus unius loci mentionem facit. Cf. de eo Cas. L. Th. p. 263.

P. 168. v. 5. „Vox ἱφετοῦ in rarissimis est. Est „autem ἱφετόν, quod summo studio appetimus et ex„optamus. Verbum cognatum (ἱφετῶς) agnoscit Po„lybius I. p. 134." Haec Toupius, qui, quod vocis ἱφετός interpretationem superstruxit Polybiano ἱφετῶς, nos quidem assentientes non habet. Quod enim ibi legitur ἱφετῶς καὶ ταχέως, active dictum accipiendum est, cum contra nostrum ἱφετοῦ passivam vim habeat. Ego quidem hoc non expedio, neque propterea ἱφετοῦ corruptum esse, facile pronuntiaverim. — v. 8. Nostri recte distinxerunt in utraque parte vocis φωνη, quod tamen aliis in locis ab operis neglectum est. Caeterum de hoc proverbio cf. Kiessl. ad hunc locum Theocriti et Casaub. L. Th. p. 264. — v. 16. ἐγὼ οὐδὲ ἄξος ἔχω. Sic nostri pro ἐγὼ δὲ ἄξια ἔχω, vulgata lectione perquam absurda. Nescio tamen utrum ex Codice aliquo, an ex mera conjectura sic dederint. Praestat autem cum Kiesslingio e Cod. Vat. 4. rescribere ἐγὼ δὲ οὐδ' ἄλις ἄξιον ἔχω. Haec enim proxime accedunt ad Theocriti verba. — v. 19. κεφαλωμένος. Nescio e cujus Nostrorum egregia emendatione profectum sit. Vulgo legitur κεφανώμενος, nullo prorsus sensu. Mox autem minus recte nostri dederunt ἄξος pro vulg. ἄξιος: est enim elegans et Atticus genitivi usus. Vid. Steph. Th. L. Gr. T. III. p. 301. et Matthiae Gramm. Gr. §. 321. — v. 24. τὰ ἀπὸ θυμῶν. admiserim, quod profert Vat. 3. πρὸ τῶν θυμῶν: quae autem sequuntur νῦν δὲ διὰ ad finem usque Scholii,

hi, prius Casaubonum (L. Th. p. 264.) impulerant, ut versum Theocriti intercidisse suspicaretur. Postea comperit, illa in solis libris editis, in nullo autem MSto inveniri: sed eorum loco haec: ἀπὸ τοῦ στόμου ἀτημέλητά μοι πάντα, illa autem iisdem fere verbis infra recurrunt in fine Scholii ad v. 15. Utut est, in proxime praecedenti Scholio videor mihi vestigium deprehendere diversae lectionis, quae olim in Theocrito obtinuerit. E verbis enim πάντα μοι ἦν καλὰ patet Scholiastem legisse ἦς καλὰ pro ἄσκαλα. — v. 32. σκαλιστήριον. Vox recentioris aetatis. Vid. Cangius in voce σκαλὶς, ubi primo mireris σκαλίδας ita poni, quasi aliud esset sarculi nomen, cum tamen Scholiastes secundum vocis σκαλὶς casum significet: deinde ipsum illud σκαλὶς inter voces Graeco-Barbaras referri, quod tamen veteribus in usu fuisse verosimile est ex cognatis verbis σκάλλω et σκαλεύω. Quin in Hesychio exstat σκαλὶς, quod, cum exponatur σκαφίον, quidam ex interpretibus σκαλμὶς legendum esse contendit: at sanissimus est locus. Idem enim Hesychius Σκαπάνη interpretatur σκαφίον, ὀρύγιον, σκάλλει.

P. 169. v. 13. ἀσκάλιστα. Kiesslingius corrigendum proponit ἄσκαλτα vel ἀσκάλευτα. Minus recte, opinor: quamvis enim hujus vocis alia exempla desint, potuit tamen formari a verbo σκαλίζω, unde σκαλιστὴ veteribus frequentatum. Pertinet tamen, ut videtur, ad sequioris aevi usum, ac jungi debet voci σκαλιστήριον, de qua modo disputavimus. — v. 30. Αἰσχύνου deest in Vat. 3. Ex ejusdem autem Codicis varietate προσβλέπεις pro προσβλέψω hunc locum ita refingit Kiesslingius: προσβλέπεις ὡς τι τῶν ζώων.

P. 170. v. 1. Καὶ τοῦτο ἀντὶ τοῦ. Sic Nostri dederunt necessaria correctione pro vulg. καὶ σοῦ· ἀντὶ τοῦ.

quod ſenſu caret. — v. 4. διὰ καὶ τὸ τὴν κ. τ. λ. In Kiesſl. Edit. video διὰ τὸ καὶ τὴν. Ego καὶ ejectum malim. — v. 8. αὐτὴν δὲ καὶ μάντιν —— στάχυν. Sic noſtri reſcripſerunt, ejecta voce καὶ, pro vulg. ὃ ὅτι ἐν καιρῷ καλάμης ἐσθίει τὸν στάχυν. τὴν αὐτὴν δὲ καὶ μάντιν, in qua omnia erant turbata: mox post πρασίζουσα noſtri ejecerunt οὖσα, ut videbatur, e fine participii illius ortum. Ibidem noſtri dederunt ἐνεστηκυῖαν ex eleganti et necesſaria emendatione Wartoni Toupiique pro vulg. ἐντραπεῖσαν. — v. 24. Scholion illud inſertum ὡς καὶ Ἀριστοφάνης, utrum ex Wartono habuerint noſtri, ignoro. In Kiesſlingiana certe non exſtat. Sed ibi profertur Varietas lectionis e Vaticano 4. δ᾽ ἐπηρώθη, ὥς φησιν Ἀριστοφάνης. Ariſtophanis certe mentionem hic exſpectes, cum Scholiastes ejus Pluto alludere videatur.

P. 171. v. 13. Ἄψασθε Noſtri dederunt pro minus eleganti vulg. ἅψασθε. — v. 26. διὰ καὶ τοῦτο reſcripſerunt pro vulg. διὰ τοι. ego malim διὰ δὲ. Caeterum mihi quidem hoc Scholion vehementer turbatum videtur. Pro εἶναι v. 31. malim ἐστι, niſi verba διὰ τοῦτο — τὸ ἀεὶ, ἀεὶ, in parentheſi dicta accipias. Quae ſequuntur autem φῦναι γὰρ κ. τ. λ. pars esſe videntur alius Scholii: alioquin enim inepta ingeritur repetitio eorum, quae jam ſupra dicta erant. Quae in fine hujus paginae, et ſequentis initio inveniuntur, miſere corrupta ſunt. Variis modis hunc locum tentarunt Caſaub. L. Th. p. 264. Heinſ. L. Th. p. 351. Salm. ad Solin. T. II. p. 860. alii: ſed nobis quidem unice probatur Toupii emendatio, cujus notam integram deſcripſit Kiesſl. ad h. l. Ita autem ille legit: εἰς ὃ Εὐφορίων ἀπιδὼν εἶπε. Π. Ὑ. σε μὲν φάτις ἐστὶν ἀειδῶν, Ῥ. ἀ. δ. Ἀ. Ἐ. ἀντέλλειν γ. κ. posſit tamen pro μία φάτις legi μία φῆμις, cujus jam emendationis

a viro quodam docto factae, Kiesslingium mentionem facere video. In his autem Euphorionis versibus *αἵματος ἄντελλειν* significat *e sanguine ortum esse*, ut docte ostendit Toupius.

P. 172. v. 16. Initio hujus Scholii pro 'ΑΜΥΚΛΑΣ. in vulgg. invenio: *σχῆμα δ' ἐγὼ καὶ κανὰς ἐπ' ἀμφοτέροισιν 'Αμύκλας.* In Kiesslingiana autem haec omnia majoribus litteris sunt expressa, excepto uno *σχῆμα*, pro quo ibi ΣΧΟΙΜΙ. Hoc unde habeat nescio: sed omnino amplectendum est: haec enim varietas lectionis in Theocrito obtinet, teste Kiesslingio ad hunc poetae locum: vellemque ita Nostri dedissent propter sequentia: *γράφεται καὶ σχῆμα δ' ἐγώ.* — v. 31. *ἀγριομελιντζάνα*, vox Graeco-Barbara, de qua vid. Cang. in voce *μελιντζάνιον*, unde patet idem dictum fuisse *ἀγριομελιντζάνιον.* Mox verba *ἱκανῶς μαλακοῦ* retrahere malim post *λαχάνου.* Pro *καὶ λέγεται* autem forte melius legas, *λέγεται δὲ καί.*

P. 173. v. 18. *δυνατὸν δὲ ταῦτα λέγειν καὶ τὸν βουκαῖον.* Confiteor me in hoc loco haesisse, donec a Kiesslingio ad Theocriti v. 41. discerem, in Codice Med. et Schellersh. totum hunc locum a v. 41. ad v. usque 55. Miloni i. e. *τῷ βουκαίῳ* tribui. Cf. porro de hac re Scholion ad v. 56. Caeterum Casaubonus L. Th. p. 265. e Codice suo, qui unus omnium integerrimus fuisse videtur, profert Scholion pretiosissimum; continens viginti quatuor versus e Sosibii *Daphnide.* Ne longi simus, hunc locum dabimus, prout a Casaubono fuit emendatus. Si qui his contenti non sunt, ipsas adeant Lectiones Theocriteas et Eichstädtium, qui, ni fallor, de Sosithei *Lityersa* egit in Quaest. Philol. Specimine. Est autem hic: *Λιτυέρσης Μίδου υἱὸς νόθος, ὃν 'Ηρακλῆς ἀνεῖλεν ὄντα κακόξεινον. ἠνάγκαζε γὰρ τοὺς ξένους συνθερίζειν αὐτῷ· εἶτα εὐωχῶν ἀπεκεφάλιζε. τὰ δὲ σώματα ἐκόμιζεν ἐν τοῖς δράγμασιν ὡς παραλελογισμένων· Ἱστορεῖ ταῦτα*

κα-

κατὰ μέρος Σωσίθεος (Vid quae diximus supra ad p. 160. v. 24.) ἐν Δάφνιδι λέγων οὕτως·

Αὗθ' αἱ Κελαιναὶ πατρὶς ἀρχαία πόλις
Μίδου γέροντος, ὅστις ὦτ' ἔχων ὄνου,
Ἤνασσε, καὶ νοῦν φατὸς εὐηθής τ' ἄγαν.
Οὗτος δ' ἐκείνου παῖς παράπλαστος νόθος.
Μητρὸς δ' ὁποίας ἡ τεκοῦσ' ἐπίσταται.
Ἐσθίει μὲν ἄρτων τρεῖς ὄνους (vel ὅλους) κανθηλίους.
Τρὶς τῆς βραχείας ἡμέρας πίνει θ' ἅμα·
Καλῶν μετρητὴν τὸν δεκάμφορον πίθον·
Ἐργάζεται δ' ἐλαφρὰ πρὸς τὰ σιτία.
Ὄγμον θερίζει· τῇ μιᾷ δ' ἐν ἡμέρᾳ
Δεκάγυον ὄμπνην συντίθησιν εἰς τέλος.
Χ' ὤτάν τις ἔλθῃ ξεῖνος, ἢ παρεξίῃ,
Φαγεῖν τ' ἔδωκεν εὖ, καὶ ὑπεχόρτασεν,
Καὶ τοῦ ποτοῦ προὔτεινεν, ὡς ἂν ἐν θέρει,
Πλέον· φθονεῖν γὰρ ὤκνει τοῖς θανουμένοις·
Ἐπεὶ δ' ἄγων ἔδειξε Μαιάνδρου ῥοαῖς,
Καρπευμάτων ἀρδευτὰ δαψιλεῖ ποτῷ,
Τὸν ἀνδρομήκη πυρὸν ἠκονημένῃ
Ἅρπῃ θερίζει· τὸν ξένον δὲ δράγματι
Αὐτῷ κυλίσας, κρατὸς ὀρφανὸν φέρει,
Γελῶν θεριστὴν ὡς ἄνουν ἠρίστησεν.

Ὅτι δὲ ἀπέθανεν ὑφ' Ἡρακλέους ἐστὶ λέγων

Θανὼν μὲν οὖν Μαιάνδρου ἐῤῥίφη ποδὸς
Σόλος τις ὥσπερ. ἦν δ' ὁ δισκεύσας ἀνὴρ
Τίς πυθιονίκης. τίς γὰρ ἀνθ' Ἡρακλέους;

P. 174. v. 31. Ἀλῶντας est operarum vitium pro ἀλοῶντας: item in postremo hujus paginae versu post ἤτοι insere τὸ. Fortasse tamen legendum κατὰ τὸ μέσον.

P. 175.

P. 175. v. 17. Post κύμασι inferendum aut fubaudiendum est καταπεσόντες.

Ad Idyll. XI.

P. 176. v. 21. Philoxenus, cujus hic mentio fit, est Cytherius ille Tragicus, qui in latomias a Dionyfio tyranno conjectus, ibi *Cyclopem* Tragoediam confcripfit. Vid. de eo tum auctt. l. l. a Fabricio Bibl. Gr. T. I. p. 686. tum Valck. ad hujus Idyllii v. 7. et Toup. Addend. ad Idyll. XXI. 26. citatos a Kiesflingio ad h. l. — v. 24. Noftri recte refcripferunt αὐτῇ pro vulg. αὐτῷ.

P. 177. v. 1. Locus Callimachi est Epigr. 48. unde fic legendum: Ὡς ἀγαθὰς Πολύφαμος ἀνεύρατο τὰν ἐπαοιδάν, quamvis Heinfius L. Th. p. 353. legere jubeat ἀνήρατο τᾶς Γαλατείας, quod longius recedit a vulgata lectione. Nos aliquando conjecimus θείαν ἀοιδάν. In fequenti verfu pro κατίσχανον legitur etiam κατισχναίνοντι. Cf. Bentl. et Blomf. ad l. l. Callimachi. — v. 21. post ἕλκος puto excidisse, ἐκ βίλους, vel fimile quid: nam, quod fciam, ἀμαυρῶσαι ἕλκος Graecum non est: neque verofimile est, illa verba a Scholiasta omissa esse, qui ab initio inde hujus Scholii, Theocritum verbo tenus interpretatus fit. — v. 27. σύντομος γίνεται ἡ σοφία, καὶ σύντομον τὸ μουσικὸν εἶναί τινα. Haec non intelligo: fed, fi quid video, legendum est: σύντομον γίνεται (τὸ πάθος) τῇ σοφίᾳ, ἢ σύντομον τῇ μ. ἢ. τ. ut fenfus fit: *eum, qui fapientiae vel arti muficae ftudeat, efficere, ut breviores fiant dolores ex amore fuscepti.* Frequenter autem καὶ et ἢ a librariis confundi folita funt. De hac re vid. Schaef. ad Gregor. Cor.

Rr p. 384.

p. 384. in nota. et Bastius ad eundem Grammaticum p. 410.

P. 178. v. 1. Δοκεῖ δή τισιν κ. τ. λ. Quid mentio de Ulyssis erroribus circa Siciliam huc faciat, equidem ignoro, neque abfum a fufpicione totum hunc locum mutilum esfe. — v. 9. Duo priores trium verfuum, qui hic e Cratino laudantur, corrupti funt. Heinf. L. Th. p. 354. primum v. fic legit: ὡς ἥδιον σὺν τοῖσι σίτοις ἥδομαι. minus eleganter: in caeteris convenit cum Toupio, qui fic locum reftituit: ὡς ἡδέως συνήδομαι τοῖς σιτίοις, Ἅπαντα δ' εἶναι μοι δοκεῖ μαδονία, κ. τ. λ. — v. 12. Recte Noftri dederunt μαλίοις pro vulg. μαλλίοις est vox Graeco-Barbara, de qua vid. Cang. p. 858, ubi docetur μαλλίον esfe. lanam, μαλίω autem *lomam*. Sequentem Ariftophanis, ut videtur, locum Toupius legit: Ὥσπερ ἐγχέλεις ἔχων χρυσοῦς κικίννους. — v. 16. Verba Homeri Τυδείδης δ' αὐτὸς πονέων, nusquam invenias: et quod fciam, ne femel quidem Poeta ufus est forma πονέω. Igitur ex Il. VIII. 99. legendum: Τυδείδης δ' αὐτός περ ἐών. Scholia minora in eandem fententiam interpretantur: καίπερ μόνος ὤν. — v. 18. τετραμμένος refcriptum est cum Toupio pro vulg. στεραμμένος. — v. 29. de vocis προφασίζω vi et fcriptura vid. fufe difputans Pierf. ad Moerin Att. p. 870. — v. 33. στιλπνοτέρα. De hoc falfo vocis φαιδροτέρα interpretamento vid. Cafaub. L. Th. p. 266. et Kiessl. ad h. l. Theocriti.

P. 179. v. 32. Τυροβολίον. Est vox Graeco-Barbara, de qua vid. Cang. in τυροβόλος.

P. 180. v. 17. In vulgg. post Ἄλλως est γλυκύμαλον, quod noftri recte cum Wartono ejecerunt. — v. 10. μῆλον δέ ἐστιν ὡς μελίλωτον, ἔστι καὶ μήλου γένος. In hoc loco haereo: neque enim video quid μελίλωτον huc faciat; nisi forte Scholiastes voluerit. γλυκύμηλα uno

uno ... autem scriptum, eodem modo dici quo μιλλόντον. at verba vel sic male cohaerent. Forsitan hoc Scholion est diversum a superiore, et sic legendum. Ἄλλως. γλυκύμηλον ἔστι τὸ μελίμηλον· ἔστι δὲ καὶ τοῦτο μήλου γένος. Hoc enim malorum genus utroque nomine insigniebatur. Vid. auctt. l. l a Stephano, Th. L. G. T. II. p. 867. — v. 11. In hoc Sapphus versu Casaub. L. Th. p. 264. ἐπ' ὕσδῳ e MSStis restituit pro corrupto ἐπ' ὕδῳ. Ex ejusdem eleganti correctione profectum est ἐρεύθεται pro ἐρεύγεται. Denique Toupius facili negotio sic versum constituit: Ὡς γλυκύμαλον ἐρεύθεται ἄκρῳ ἐπ' ὕσδῳ. Vid. porro auctt. l. l. a Kiesslingio ad h. l. — v. 17. γράφεται γὰρ κ. τ. λ. Invenitur enim in aliquot Codd. ἀμνοφόρως. — v. 19. μανάκαν, sic Nostri, recte, ut videtur rescripserunt ex emendatione Wartoni pro vulg. μανάκιον. Hoc confirmatur a Kiesslingio laudante Hesychium in v. μανίσκοι. Cf. etiam Cang. Gl. in voce μανίαξ. cognatum est μανιάκις, de quo vid. Etymol. Gud. in voce μάνισκος et Intt. ad Hesychii l. l. — v. 28. Κρατεύας. Sic emendarunt Toup. et Reines. vulgatum Κρατῆος. De Crateua medico et herbario vid. Fabr. Bibl. Gr. T. XIII. p. 129. Eundem jam laudavit Scholiastes ad Idyll. II. 48. et V. 92.

P. 181. v. 18. Ἀποτυγχάνων, ὡς ἐρῶν Νηρηΐδος. Vereor, ut haec incorrupta sint. In Scholio ad Idyll. XII. v. 2. occurrit: τῶν ἐρωμένων ἀποτυγχάνοντες: num hic pro ὡς ἐρῶν legendum ἐρωμένης? — v. 25. ἐν αὐτῷ τῷ χειρῶ. insolentius pro ἐν τῷ αὐτῷ χωρῷ, nisi forte sic scribendum sit: nunc quidem illius dictionis exempla mihi non suppetunt. Quamvis αὐτὸς sine praeposito articulo aliquando significare *idem*, probent adverbia αὐτῆμαρ, αὐθωρεὶ, et quae disputat Schaef. ad Gregor. Cor. p. 304. — v. 27. ΜΕΛΑΞ. Nescio utrum hoc

vitium sit operarum pro ΜΗΚΩΝ, quod in omnibus legitur, et ita quoque citatur a Caugio in Glossario voce κώδεια, an de industria sic, incertum, qua de causa, dederint nostri. Κεφαλὰ autem eadem ratione dici videtur qua nostrum mankop: etiam pro eis, quae sequuntur: καὶ ἀνθηφόρος βοτάνη, legendum putem: τινὸς ἀνθηφόρου βοτάνης. — v. 30. πλατάγησεν. Sic recte Nostri rescripserunt pro vulg. πλάσσεν, quod correxit Wartonus. Praeter Steph. Th. Gr. L. T. III. p. 356. et Suidam in voce πλαταγώνιον, citatos a Kiesslingio ad h. l. vid. Schol. ad Idyll. III. v. 29. ubi saepius πλατάγησεν eodem sensu recurrit. Caeterum aliquid mihi in hujus Scholii initio deesse videtur. Non potest enim ejus auctor id velle, papaveris et anemonae folia a Theocrito vocari πλαταγώνια, cum Poeta anemonae nullam mentionem faciat. Itaque pro φησὶ malim φασὶ et post ἀνεμώνης inseram λέγεσθαι. Tum vero etiam postrema verba ὥσπερ καὶ ἀπὸ τοῦ τῆς πλαταγῶνος ψόφου, εἰ ἀψόφως ἐπικρουσθείη, mutila sunt et corrupta. E Scholio enim ad Id. III. v. 29. aliisque testimoniis citatis a Stephano, loco supra laudato, et Lampio de Cymbalis Vet. pag. 53. sqq. patet, credidisse veteres, se amari, si papaveris folium manu percussum crepitum ederet, non amari, si folium ἀψόφως ἐπικρουσθείη. Itaque hic locus fortasse sic restituendus est: εἴπερ γὰρ ἀποδιδοῖ τινὸς πλαταγοῦντος ψόφον, ἀγαπᾶσθαι, εἰ δ' ἀψόφως ἐπικρουσθείη, μισεῖσθαι.

P. 182. v. 8. Μαθεῖν ἐμὲ. Nihil est, unde hic infinitivus pendere possit: corrigendum videtur μαθήσομαι: Theocriteum νῦν γε μαθεῦμαι. — v. 13. pro πιτύαν olim legebatur πιτύαν: correctio haec, quam omnes receperunt, debetur Lamberto Bos. Anim. p. 183. πιτύα etiam legitur supra Schol. ad Idyll. VII. v. 16. videtur tamen etiam πυτία in usu fuisse. Vide de hujus vocis varia scriptu-

ptura Steph. Th. L. Gr. T. III. p. 270. et interpp. ad Hesych. in vocibus πίτυς, πίτυα et τάμισος. In sequenti Scholio, ubi de Phorcynis filia agitur, significatur Hom. Od. I. v. 71. Porro v. 27. displicent mihi verba ἀλγήσας τὴν ψυχὴν: cum proxime praecesserit συστραφεὶς, animi dolor ab hoc loco alienus est: fortasse legendum λωφήσας a λωφίω sensu transitivo. — v. 33. τρίπῃ rescriptum ex emendatione Toupii pro vulg. τρίπυ.

P. 183. v. 3. Γελῶσι postulante sensu, rescriptum est pro γελῶσαι: mox ἐπὰν pro ἐπὰν καί. — v. 9. παρὰ μὴ μισθὸν δοῦναι. Nostri perperam, me quidem judice, secuti sunt Toupium, qui sic emendavit vulgatam lectionem παρὸ μισθὸν δοῦναι. Insolentior quidem est hic usus particulae παρὰ. Hic tamen vertendum esse *quam si mercedem dedisset*, patet ex Schol. ad hujus Idyllii v. 1. (p. 177. v. 3.) ubi in verbis οὐδεμία θεραπεία ἄλλη ἐστὶ πρὸς τὸν ἔρωτα, παρὰ αἱ μοῦσαι, particula παρὰ eandem vim habet.

Ad Idyll. XII.

v. 16. Οἱ δὲ, Αἴτας, τοὺς ἑταίρους. Quinam illi οἱ δὲ. Num aliquod nomen excidit? At solis Thessalis vox Αἴτης in usu erat. Aut hic locus mutilus est, ut desideretur explicatio vocis εἴσπνηλος, qualis occurrit in altera hypothesi, aut legendum ἢ τοὺς ἑταίρους, deletis verbis οἱ δὲ Αἴτας, quae ex prioribus repeti posuerunt. — v. 9. pro συναίτης malim συνδυασμτικ. Hoc autem mendum ex scripturae compendio oriri potuit.

P. 184. v. 14. Καὶ ὁ μᾶλλον φιλήσας, *qui crebrius osculatus esset*. Non de basiorum multitudine sed sua-

ptate sermo est. Vid. Theocritum v. 32. ibique Schol. Itaque pro μᾶλλον lege ἥδιον. Mox καὶ ἀπέψυχετο friget: videtur post καὶ excidisse χαίρων, praesertim si conferatur Schol. ad v. 28. fine. — Locus Homericus qui versu 25. laudatur, est Il. XIX. 360.

P. 185. Τοῖς ὑπομένουσι καὶ μέλλουσιν ἀποδέδωσι. Pro καὶ legendum putem ἤγουν, nisi forte tria haec postrema verba sint glossema verborum τοῖς ὑπομένουσι. v. 21. Pro ἀκίνδυνα Toupius mavult ἔργα, melius quidem ad interpretandam vocem ἀοιδή. Sed sequentia turbata esse videntur. Quid enim significant illa, quae sunt in sequentis Scholii principio: τοῦτο ὡς τοὺς προγενεστέρους? Fortasse hic locus ita restituendus ἤτοι ἄκουσμα (vel ἔργα)· λέγοιεν ἀκούσαντι· ὅθεν τοῦτο ἦσαν ἐν τοῖς προγενεστέροις· ἃ ἵνα οἱ μετ. κ. τ. λ. — versu ultimo Nostri pro πάλαι rescripserunt παλαιοί. Nescio an secus: in Theocrito enim est πάλαι.

P. 186. v. 3. Ἀμυκλαίων. Sic Toupius correxit vulg. Ἀμυκλῶν. — v. 9. ἕτερον τρόπον. Kiessl. sic legendum proponit: ὥστε μήδε γεγονέναι ἑτέρφωσι τροπήν τινα: melius hoc vulgata lectione, quae procul dubio corrupta est. Praestat autem, nostra quidem sententia, haec verba ita corrigere, ut metaphorae ratio ducatur: id quidem faciemus legendo: ἑτέραν ῥοπήν. Sic supra in Scholio ad v. 13. haec amicitia vocatur ἑτερόρροπος: tum quae sequuntur εἴ τι ἴσον ἐστὶ καὶ μὴ ἑτερόρροπος nostram emendationem firmant. — v. 21. γεγευσμένοι Nostri dederunt pro vulg. γεγευμένοι.

P. 187. v. 10. ὁ λόγος ὁ τρώσας ἰάσεται. Haec sunt, credo, quae Kiesslingius in notula ad sequens Scholium integra non esse putat: mihi quidem sana videntur: respexit enim Scholiastes ad proverbium ex historia Telephi ortum. Eadem fere habet Plutarchus in libello περὶ τοῦ ἀκούειν Op. Mor. p. 46. F.: οὐ γὰρ μόν-

ὄμμασι, ὡς Εὐριπίδης φησὶ, τὸ Τηλέφου τραῦμα. Πρώτη μὲν λόγχης θέλγεται ῥινήμασιν, ἀλλὰ καὶ τὸν ἐκ φιλοσοφίας ἐμφυόμενον εὐφυέσι νέοις δηγμὸν αὐτὸς ὁ τρώσας λόγος ἰᾶται. Quem locum etiam excitavit Hemsterhusius ad Lucian. in Nigrino c. 38. ubi in nostri Scholiastae verbis legendum arbitratur τὸ τοῦ λόγου. at haec quidem correctio vereor ut necessaria sit. — v. 16. pro Νίσαιαν vulgo scriptum erat Νῖσα: mox certissima correctione Nostri dederunt συνοικίσαντος pro vulg. συνοικήσαντες. Nisum enim Pandionis filium Megaridem obtinuisse patet ex Strabone Lib. IX. p. 392. laudato ab Holstenio ad Steph. Byz. in voce Νίσαια. Cf. Idem in voce Μέγαρα. Vat. 3. habet συμβοσκήσαντες. — v. 31. pro Νίσαιαν Kiesfl. scripsit Νίσαν quod tamen recte in proxime praecedenti Scholio damnaverat. — v. 32. εὐτυχοῖτε nostri pro vulg. εὐτυχοίητε. Kiesfl. ex Wartono, ut videtur εὐτυχεῖτε.

P. 188. v. 9. ἡ λεγομένη κ. τ. λ. Sic rescriptum est a Nostris, cum antea haec ita turbata et corrupta legerentur: ἡ λεγομένη χρυσῷ, ὡς τοὺς λίθους τούτους παρὰ Λυδοῖς εὑρισκομένους.

Ad Idyll. XIII.

v. 21. Θειοδάμαντος τοῦ δρυτόμου. Hunc Theodamantem lignatorem fuisse nec verosimile est, nec usquam, quantum scio, memoratur. Eum Dryopum regem facit Apoll. Rh. I. 1213. hujus Scholiastes ad lib. I. v. 131. Theodamantem Dryopis filium fuisse tradit. Cf. Probus ad Virg. Georg III. 6. Itaque non dubito, quin pro δρυτόμου legendum sit Δρυόπος.

P. 189. v. 2. τὴν. Nostri assumserunt ex Edit. Valck. Sic

sic etiam in priore argumento, e quo hoc repetitum esse videtur. Caeterum Scholion ad v. 2. bene nostri separaverunt a fine hypotheseos, cui a Valckenario attextum fuerat. Loci Homerici, quorum mox mentio fit, sunt Il. XI. 480. et XV. 275. — v. 15. qui hic laudatur Socrates, est Socrates Argivus, de quo vide Toupium a Kiesslingio ad h. l. laudatum. Sequentia corrupta sunt. Apud Apollonium Hylas saepius κοῦρος Θειοδάμαντος vocatur: alius traditionis, quod sciam, in illo carmine nullum vestigium occurrit. Fortasse in φιλοδάμου latet Θειοδάμαντος. Sunt autem praeterea, qui Hylam Ceycis filium faciant (vid. Anton. Lib. c. 26. et Burm. in Catalogo Argonautarum voce *Hylas*): ut suspicari liceat, nomen alicujus auctoris excidisse. Certi tamen quidquam pronuntiare non ausim. Verba sequentia Εὐφήμου τοῦ Ποσειδῶνος ἐρωμένου Wartonus sic mutat: Πολυφήμου τοῦ Π. ἐρώμενον. Kiesslingius Εὐφήμου merito vindicat; sed, nescio cur, ἐρώμενον probat. Ego quidem vulgatam lectionem sanam esse existimo. Scholiastem enim diversas de Hylae patre traditiones recensere, tum haec ipsa verba ostendunt, tum quae sequuntur καὶ ἄλλοι ἄλλον. — v. 26. Ἡρόδωρος. Ita correxit Toupius vulg. Ἡρόδοτος. Saepius haec nomina confuderunt librarii. Vid. omnino Heyn. ad Apollod. l. I. c. 9. § 19.

P. 190. v. 2. Πτερυσσομένης τῆς μητρὸς καὶ λοιπὸν ἀναχωρούσης. Ex ultimis horum verborum idoneum sensum efficere nequeo. Quae mox addit Scholiastes τὴν τελευταίαν ἐκδεχόμενοι τροφὴν mihi persuadent, legendum esse καὶ λαιμὸν ἀνοίγουσης: solent enim aves, pullis cibum distributurae, alas quatere, et guttur laxare — pro περιπτυσσομένης fortasse legendum πτερυσσομένης, quod modo eodem plane sensu occurrit, quamvis in fine hujus Scholii dicatur τὰ πτερὰ αὐτῆς περιβάλλουσα. —

v. 11.

V. 25. αὐτὴ δ' αἰθαλόεσσα ἀνὰ μέγαρα μεγάλοιο. Quid hic Homeri versus sibi velit, prorsus ignoro. Significari videtur Od. XXII. 239. αὐτὴ δ' αἰθαλόεσσα ἀνὰ μεγάροιο μέλαθρον, ubi Minerva dicitur χελιδόνι εἰκέλη circumvolitare. In eodem Odysseae libro v. 143. legitur ἐς θαλάμους Ὀδυσῆος, ἀνὰ ῥῶγας μεγάροιο. Videtur igitur Scholiastes ex his duobus versibus suum conflasse, qui tamen huc nihil facit: ῥῶγας enim ab Eusthatio exponitur διόδους, ῥήγματα, θυρίδας.

P. 191. v. 9. ἐλάσσονας nostri rescripserunt pro vulg. καὶ ὄρνεα. Praestat quidem illud, sed fortasse propter Theocriteum ἐρῶν legendum ἐρῶντας. — v. 28. ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ. Significatur templum Jovis Urii, de quo vid. Strabo L. VII. p. 319. Cogitabam aliquando excidisse vocem Διός: sed hoc templum eximie vocabatur τὸ ἱερόν, de qua re vid. Valck. ad Herod. L. IV. c. 85. — v. 33. Post τὰς μετὰ ταῦτα subaudiendum est aut fortasse excidit διαπερῶσαι vel διαβαίνουσας vel simile quid. Pro verbis autem ἐξ ἐκείνου οὖν τοῦ χρόνου κ. τ. λ. Ver. 3. habet ἐξ ἐκείνου τοῦ χρόνου στῆναι, δι' ὃ καὶ ἔστησαν, τῶν Ἀργώων διαβάσης. Prava utique lectio.

P. 192. v. pro Πελειάδες legendum est Πλειάδες, monente Toupio. — v. 27. Nostri ducibus Wartono Toupioque Βιθυνῶν rescripserunt pro vulg. Ἀθηνῶν. — v. 32. post ὕλης distingue puncto minore: pro ἐπιβάδας autem legendum censeo ἐπιβάθρα.

P. 193. v. 18. ὥσπερ ἄκρος διακρινεῖ τὴν θάλατταν malim διαπερῶσα, ut ad navem ipsam referatur — mox inter verba χειμάδος σίμβλου fortasse excidit ἔχουσι: alterum enim est Theocriteum: alterum glossema. In fine paginae verba Κίος δὲ πόλις πρὸς τὸν ἐν χειμῶνι mutila sunt, aut absurdam continent vocis Κίος etymologiam, ut quodammodo Κίος contractum sit ex χειμῶνι et ἰέ-

 ni-

Nihil enim tam ineptum, quod horum Etymologorum ingenio indignum fit.

P. 194. v. 3. ἐπὶ τὸν αἰγιαλὸν. forte ἐπὶ τοῦ αἰγιαλοῦ, quamvis usus praepositionum in his sequioris aevi monumentis incertior fit. — v. 13. κρατῶν ξίφος διδυμοῦν. Primo observandum est, verbum κρατῶν sensu *tenendi* vel *prehendendi* esse recentioris aetatis; deinde ξίφος aut corruptum esse pro σκύφος, cum Theocritus habeat χάλκεον ἄγγος ἔχων: aut Scholiastem tam negligenter egisse, ut ἄγγος confunderet cum ἔγχος. Prius verosimilius est: etsi enim habet posterius, quo se commendet propter scripturae similitudinem vocum ἄγγος et ἔγχος, mente tamen captum esse oportet, qui, Hylam vas aquarium portasse, non videat. — v. 19. μέσον τῆς κρήνης *in medio fonte*, vereor ut Graecum fit: ante μέσον addendum videtur κατὰ. — v. 29. τὴν χελιδόνα nostri dederunt ex Wartoniana, cum antea legeretur τῇ χελιδόνι.

P. 195. v. 3. Post ἐπεὶ supple ἐὰν ἐπιχέηται ὕδωρ, quae operarum vitio omissa esse videntur. — v. 10. κολλυτζίδα. Scribitur etiam κολλητζίδα, vox Graeco-B. de qua vid. Cang. — v. 29. Rescriptum est Ὄνασος pro Ὀνᾶτος ex emendatione Wartoni et Reineſii. — In fine hujus Scholii verba εἶδος ἱματίου καὶ πύργου corrupta videntur. Forte pro εἶδος legendum ἄκρον. Etymol. M. in voce κρόσσαις· καὶ γὰρ κροσσωτὰ τὰ ἄκρα τῶν ἱματίων λέγουσιν· ὁ καὶ βέλτιον, οἱονεὶ κορσωτὰ τινὰς ὄντας. Non ipsos autem πύργους vocatos fuisse κροσσοὺς, vel locus Homericus Il. XII. 258. arguit, ubi legitur: κρόσσας μὲν πύργων ἔρυον: nam κρόσσους et κρόσσας idem valuisse, suspicari licet ex Etymologo M. l. l. quocum cf. Etym. Gud. p. 349. v. 30.

P. 196. v. 3. εὐτρεπῆ pro vulg. εὐπρεπῆ nostri rescripserunt, monente Toupio. Hanc autem lectionem

jam

jam exhibebant Glossae Cod. Laur. — v. 17. ὡς ἱστορεῖ Ἡρόδωρος. Fortasse in Ἀργοναυτικοῖς, quod carmen passim laudatur a Scholiaste Apollonii Rhodii. Deinde Callimachi, significatur ut opinor Ἑκάλη carmen epicum, quo Thesei laudes celebravit. Vid. Fabr. Bibl. Gr. Vol. II. p. 484. — Fine Scholii ad v. 59. verba ΈΙΔΕΤΟ, ἤγουν ἐώκει πόῤῥω εἶναι Nostri, Toupio duce, junxerunt, cum prius separatim legerentur. Idem pro ἐγγὺς ὄντος αὐτοῦ, scribi volebat ἐγγὺς ὢν αὐτὸς, qua correctione, mea quidem sententia, opus non est. Quid enim obstat, quominus illa de Hercule dicta accipiantur?

P. 197. v. 9. αὐτῷ. Sic Wartonus emendavit vulg. αὐτοῦ. Paullo post verba διὰ τῶν παρόντων vix intelligi possunt: nec mirum, cum ipsa Theocritea τῶν παρεόντων mendo laborare videantur. Vid. ibi Kiesslingium fuse doceteque disputans. — v. 27. ἱρωεῖσθαι. Margo Brubach. monente Kiesslingio, habet *vel potius* ἱρωῆσαι πεζός. Quid πεζός huc faciat nescio: at passiva forma verbi ἱρωέω veteribus inusitata fuisse videtur. — v. 32. κατορθῶσαι receptum est ex Wartoniana, cum prius legeretur κατορθῶσθαι, quod ne Graecum quidem est.

Ad Idyll. XIV.

P. 199. v. 8. ἐν Ἰταλίᾳ. Num ἐξ Ἰταλίας? Paulo post συνταξόμενον Διονυσίῳ, *confabulaturus cum Dionysio*, recentior formula, quam vindicat Toupius; vulgo συντάσσεσθαί τινι recentioribus significabat *valedico alicui*. Vid. Cang. in voce. Caeterum quae hic de Pythagoricis et Pythagoristis habet Scholiastes, fere de-

 scrip-

scripta sunt ex Epitome Vitae Pythagorae apud Photium cujus verba vid. apud Heinf. L. Th. p. 360. — v. 15. τοὺς ἀποδεχομένους τὰ Πυθαγόρου, μὴ ὄντας δὲ τῆς ἐκείνου δόξης. Haec sibi invicem consentanea non sunt: qui enim poterant fidem Pythagoricae philosophiae studere, neque tamen ejus placita amplecti? ni fallor, pro δόξης legendum est σχολῆς. Hi Πυθαγορισταὶ in loco Photii supra laudato dicuntur οἱ ἄλλοι ἔξω ζηλωταί, uti id in fine hujus Scholii repetitur. — v. 17. etsi ἀποδεχόμενοι Graecum est, crediderim tamen hic, sicut paulo superius legitur, scribendum esse τὰ Πυθαγόρου.

P. 200. v. 3. εἶτα διὰ μέσου κ. τ. λ. Haec corrupta et confusa sunt, quae sic puto restituenda esse: ἔστι δὲ διὰ μέσου, τὸ μεταξὺ ΘΡΑΞ, ὅπερ ὀλίγου δεῖται τοῦ ... Nam διὰ μέσου et τὸ μεταξὺ interpretantur Theocriteum διὰ μέσου. Caeterum in plerisque Edit. uno litterarum ductu legitur ... — v. 4. Totum hoc Scholium obscurum est, ac confusum aut certe corruptum videtur ex illo, quod Casaubonus in suo Codice legit: ἐκ τοῦ παραχρῆμα καὶ τοῦ σιωπῆν ὀξυνόμενος· ἢ ὅς οὐ πάντῃ σιωπηλὸς ὑπάρχεις, ἀλλ' ἔχεις τι καὶ ὀξύθυμος. ἢ ἄτρυχα ὀξύς, ἀντὶ τοῦ αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν ἔσω λυπούμενος καὶ τηκόμενος, ἐν ἀσυχίᾳ καὶ μὴ ἐν φανερῷ. Vide ejus Lect. Th. p. 270. Pertinet autem hoc Scholion ad lectionem ἄσυχα, ut pro ἌΣΥΧΟΣ scribendum sit ἌΣΥΧΑ, pro καὶ τοῦ σιωπῆν, quae verba, quem sensum praebeant, non video, fortasse legendum ἀπὸ τοῦ σιωπῆν, ut haec exeat sententia: *subito post silentium iracundia flagrans.* — v. 24. pro φιλτάτων Cod. Laur. 46. habebat ..., unde Wartonus reponi jussit φίλων αὐτῶν, quod vereor, ut recipiendum sit: praecessit enim ... ἀνθρώπων, cui illud φιλτάτων melius convenire videtur.

P. 201. v. 3. Casaubonus in Lect. Th. p. 370. Scholii fragmentum affert, in quo alio modo poëtae sententia explanatur: σιγώσης αὐτῆς, ἔπαιζέ τις εἰς αὐτὴν εἰπεῖν — et ὡς σοφὸς εἶπεν, ἤγουν ὡς ὁ παροιμιαστὴς εἶπεν. Cf. Heinf. L. Th. p. 365. — v. 9. τῇ ἀνδρὸς ῥώμῃ. Cod. Laur. 46. habet τῇ τοῦ ἀνδρὸς ἱερωσύνῃ. Mihi quidem legendum videtur τῇ τοῦ ἀνδρὸς γνώμῃ. — In sequentis Scholii fine pro οἱ Ἀττικοὶ idem Codex habet οἱ ἰατρικοὶ, quarum lectionum utra recipienda sit nescio. Paulo post v. 15. pro πίπτειν nostri rescripserunt πίνειν: recte, opinor, ob sequentia ἔμει καὶ ἐνεδείκνυε: deinde ὕπαζεν dederunt pro vulg. ὑπαγαγεῖν: nescio an audacius; sensus enim non pugnabat, quominus vulgata staret. — v. 23. Pro Συρακουσίους antea legebatur Συρακοσίοις, quod mutavit Toupius Ep. de Adoniaz. p. 338. mox pro Ἀμφ. κ. τ. λ. Cod. Laur. exhibet: Ἀμφίθυρον καὶ δίκλις τὸ αὐτὸ ἐστι, quae lectionis varietas nequaquam negligenda est. — Scholion ad v. 46. quod in caeteris editionibus non exstat, nostri descripserunt e Codice Laur. 46. Ibidem Glossa Vat. 5. haec habet: Γράφεται, οὐδ' οἱ Βουλγαριστὶ, ἢ Ἰλλυριστὶ, οἶδα.

P. 202. Teste Heinsio L. Th. p. 365. in secundo versu Oraculi e Dinia laudati, apud Athenaeum pro Ἵπποι Θεσσαλικαὶ legitur Ἵπποι Θεσσαλικαί, quod praeferendum videtur. Celeberrimi enim fuerunt equi Thessalici — verba inserta in fine Scholii ad v. 68. nostri descripserunt e Codice Laur.

Ad. Idyll. XV.

P. 203. In Argumento hujus Idyllii in verbis τῆς πομπῆς τοῦ κοσμηθέντος Ἀδώνιδος, noſtri dederunt κοσμηθέντος pro vulg. κομισθέντος ex emendatione Valckenarii. Habebat certe lectio vulgata, quo ſe defenderet, cum Adonidis ſimulacrum in illo feſto ad mare lavandum deferri ſoleret. At elegans omnino erat Valckenarii correctio ac digna, quae in textum reciperetur. Vide de hujus feſti ſolemnitate diſputantem Valck. p. 192. ſeq. — v. 24. ἤδη ἐπιπόνως, μόλις. Illud ἤδη ſuſpectum eſt, neque placet mihi repetitum μόλις. Pro tribus his verbis legi malim ἤγουν ἐπιπόνως.

P. 204. v. 9. ἵππων παρηόρων reſcriptum eſt pro vulg. ἵππων πεφήρων: ita autem correxit Valck. ad Herod. l. III. c. 76. — v. 14. ante verba ἀφ' οὗ τις πέφυκεν putem excidiſſe ἤγουν. Scholiaſtes enim videtur his verbis explicare vim vocis ἀπφῦν. — v. 21. ὡς λόγον εἰπεῖν. In caeteris Editt. legitur λόγος. In una Kieſſl. ὡς λόγῳ εἰπεῖν, quod magis placet. Caeterum recte noſtri hoc Scholion ad v. 15. ſeparaverunt a praecedenti, cui in omnibus libris prave attextum legitur. — v. 27. pro ὑγέρασι πεκάρια Toupius Ep. de Adoniaz. p. 331. vult ὑγέρασιν ἐ ποκάρια. recte, opinor, atque e Theocriti mente.

P. 205. De voce ἐξόδου recentiore, Kieſſlingius ad h. l. conſuli jubet Hemſt. ad Ariſt. Plutum. p. 111. ibi multa invenias de verbis εἰσοδιάζειν et ἐξοδιάζειν, quae ſummus vir oſtendit non tam recentia eſſe quam id perhibent Cangius, Meurſius, alii. Cf. etiam Steph. Th.

Th. L. Gr. Tom. II. p. 1166. sqq. Mihi quidem verosimile videtur ἐξόδος pro ἀνάλωμα veteribus usitatum fuisse, qui εἰσόδος pro εἰσφορὰ frequenter usurpaverint. — v. 29. pro σκίῤῥον omnino legendum est σκίρον cum Valckenario ad Adoniaz. p. 343. Inde festum σκίρα Atheniensium, et nomen mensis σκιροφοριῶνος. Schollon autem insertum de Mormo in fine hujus paginae descriptum est e Codice Laur. saepe laudato.

P. 206. v. 10. Corrige vitium operarum σὺν τοῖς ἄλλοις pro τοῖς σὺν ἄλλοις. Paullo post insertum Scholion nostri depromserunt e Codice Laur. Qui in eo laudatur versus Aeschyli fortasse desumtus est ex ejus *Aegyptiis*. — v. 17. ἀπὸ τοῦ κεκροτημένου χαλκοῦ. Ita recte nostri pro vulg ἀπὸ τῶν κεκεντρωμένων χαλκῶν. Sed eo ducebat lectio Codicis Laur. qui haec habet: κεκροτημένοι· ἀντὶ τοῦ ἐῤῥαπισμένοι, ἐθάδες πανούργων ἔργων. ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τοῦ κεκροτημένου χαλκοῦ· καὶ Σοφοκλῆς κ. τ. λ. Vid. Valck. ad Adoniaz. p. 356.

P. 207. v. 3. Versus Homeri correctus est ex Il. XIV. 296. vulgo enim pro λήθοντε legebatur ἐλάθοντο. — Paulo post pro ἰδιώτερον Cod. Laur. habebat ἢ διατριβῇ, quod Kiesslingius in textum recepit. Minus recte, opinor: nam quae hic ex Aristotele de Jovis et Junonis matrimonio narrantur, revera peculiaria sunt et ἰδιώτερα. Caeterum nostri hujus loci constructionem paulo impeditiorem immutaverunt. Vulgo legitur: Ἀριστοτέλης δὲ ἱστορεῖ, ὅ. τ. π. Ἑ. ἰ. ἰδιώτερον τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας γάμου. Vulgatum ἱερᾷ necessaria correctione mutarunt in ἱερῶν. Illud Ἑρμιόνης Kiesslingio suspectum videtur, qui legendum proponit Ἥρας. Idem mihi quoque in mentem venerat, propter ea quae infra leguntur: καὶ καθίζεσθαι ἐπ' αὐτὸ (ὄρος) ὅπου νῦν ἐστὶν ἱερὸν Ἥρας τελείας: et ex tota hac histo-

rium-

minuscula patet, Aristotelis consilium fuisse, ut originem religionis Junonis τελείας aperiret. Praeterea Junonis templa eo erant numero, qui spisso libro implendo materiam praeberent; de Hermione vel Harmonia idem affirmare difficile sit. — v. 7. verbi [illegible] vim ostendit Hemst. ad Lucian. Tom. I. p. 268. qui hunc locum Scholiastae afferens pro [illegible] legi jubet [illegible], quam correctionem ex Codice Par. 2832. confirmatam vidit Bastius. (Ep. Cr. p. 200.). Hic tamen, quomodo haec verba intellexerit non video: laudat enim ea ad probandum, verbum μέμφεσθαι aeque de femina usurpari ac de viro. — v. 23. καὶ παρ' Ἀργείους — τὰν θεάν. Hoc non satis intelligo, et quaedam excidisse putem. — v. 31. [illegible] rescriptum est pro vulg. [illegible] ex consentiente multorum virorum doctorum conjectura.

P. 208. v. 6. Nostri secuti sunt emendationem Valckenarii ad Adoniaz. p. 373. Vulgo legitur: οἱ ὑπερφυεῖ ἔχουσ, ἱερουργοί. — v. 11. Haec Homeri verba nusquam reperi: at non dubito, quin hic iterum memoriter citans, Scholiastes Poetae verba in suum usum immutaverit. Iliadis enim libro VIII. v. 488. legitur Ἀχαιοῖσιν, τρίλλιστος — ubi τρίλλιστος eandem prorsus vim habet quam τριφίλητος: Eustathius: πολυλιτάνευτος, πολύευκτος. Hujus fraudis aliud exemplum vide supra ad pag. 162. v. 41. Mox in verbis ὑπὸ τριῶν [illegible], Διός, Ἀφροδίτης καὶ Περσεφόνης Valckenarius ad Adoniaz. p. 378. pro Διός legendum putat Διονύσου. Sed mihi quidem, magni viri pace dixerim, nihil mutandum videtur. Infantulum Adonidem recens natum, Venus capsula reconditum ad Proserpinam detulerat, quae pueri pulchritudine capta, eum Veneri reddere noluit. Inde contentione orta inter has Deas, Jupiter litem ita diremit, ut quatuor anni partibus factis, modo cum Venere, modo cum Proserpina, modo cum

cum ipso Jove degeret juvenis, per reliquum vero anni tempus sui ipse juris esset. Rem diserte narrat Apollodorus Lib. III. c. 14. § 5. sqq. Alii quidem Adonidem a Baccho amatum fuisse tradunt: at verosimilius multo videtur, Scholiastem in caeteris ad mythologiam pertinentibus Apollodori fere vestigia legentem, hic etiam ejus auctoritatem secutum esse. — v. 34. Teste Kiesslingio, Daceria ad Callim. Hymn. in Apoll. v. 110. pro ἑταίρας legendum censet ἱερείας. Haec quidem emendatio confirmatur loco Porphyrii de antro Nympharum cap. XVIII. citato a Mureto Var. Lect. Lib. II. c. 20. unde sua depromsisse Scholiastes videtur: ibi enim haec leguntur: καὶ τὰς Δήμητρος ἱερείας, — μελίσσας οἱ παλαιοὶ ἐκάλουν. αὐτήν τε τὴν Κόρην μελιτώδη.

P. 209. v. 10. Βούτου nostri dederunt pro vulg. Βοιωτοῦ jubentibus sententia et viris doctis. Vide de hoc Buto auctt. ll. a Kiesslingio. Mox rescriptum est δι' ἐξαμήνου pro vulg. δὲ ἐξαμήνου. — v. 27. παρατίθενται ortum est ex emendatione Toupii pro vulg. περιτίθενται. — v. 30. „ἐν τισι προαστείοις „ vox προαστείοις falsa „ habetur. Anonymus quidam ἐν ὀστρακίοις, Valckenarius p. 396. corrigit ἐν τισιν ἀγγείοις: Jacobsius (ad „ Anthol. Gr. Vol. XI. p. 166.) ἐν τισι κεραμείοις ἀγγείοις." Haec Bastius Ep. Cr. p. 193. sq. Ipse fatetur, se aliquando voluisse legere ἐν τισι γαστρίοις: postea tamen has emendationes subvertit, ostenditque in Scholiasta nihil movendum esse.

P. 210. v. 13. ῥιθήσεσθαι pro vulg. ῥυθήσασθαι in textum nostri receperunt, duce Wartono. Paulo post pro ἐπιχνοάζει lege, sensu jubente: ἔτι χνοάζει. Id jam correxit Hemst. vid. Valcken. p. 409. — v. 22. ἔρριπτον ἐπ' αὐτήν. Corrupta, pro quibus volebam ἔνιπτον ἐπ' αὐτῇ: sed praeferenda est Hemsterhusii ratio legentis:

ὑφίφαντον ἐπ' αὐτῇ vel ἐν αὐτῇ. Vid. Valck. ibid. p. 410. — v. 27. pro Θεσσαλοί vulgo legebatur Θεσσαλοῦ. Secuti ſunt noſtri emendationem Valckenarii (ad Adon. p. 412.) deinde eodem et Hemſterhuſio ducibus pro vulg. Κύδνῳ dederunt Κύνῳ ex Strabone l. IX. p. 651. cui adde Hom. Il. II. 531. laudatum a Stephano Byz. voce Κῦνος.

Ad Idyll. XVI.

P. 211. v. 4. τὸν ἔσχατον Σικελίας τύραννον. Immo huic Hieroni ſucceſſit Hieronymus nepos. Mox στρατηγὸς ὑποδειχθεὶς lege στ. ἀποδειχθεὶς: deinde καὶ φθείρας τὰς δυνάμεις, quas? crediderim excidiſſe τῶν πολεμίων aut τῶν Μαμερτίνων: quod ſequitur τύραννον αὐτὸν ἀγορευθῆναι Graecum non est. Legendum ἀναγορευθῆναι. — v. 7. μετὰ δὲ τοῦτον ἦρξεν Ἱέρων ὁ Τέλωνος. Haec perquam abſurda ſunt: attamen hunc locum ſic mihi expedire poſſe videor: pro Ἱέρων legendum Ἱερώνυμος, ut haec verba in margine libri adſcripta fuerint ſuperioribus illis τὸν ἔσχατον Σικελίας τύραννον, ut oſtenderetur, falſa haec eſſe, neque Hieronem Hieroclis filium poſtremum fuiſſe Siciliae tyrannum: itaque haec refutatio poſtea in alienum textus locum irrepſerit. Habuit autem hic Hieronymus patrem Gelonem, qui jam ante Hieronem ſupremum diem obierat. — v. 11. Utrum Theocriti obverſatum fuerit animo istud capſularum Simonidis negotium, videant poetae ipſius interpretes. Ego quidem dubito. De capſulis autem Simonidis Plut. Op. Mor. p. 520. A. ὁ Σιμωνίδης ἔλεγε, τὰς κιβωτοὺς ἀνοίγων διὰ χρόνου, τὴν μὲν τῶν μισθῶν ἀεὶ μεστὴν, τὴν δὲ τῶν χαρίτων, εὑρίσκειν κενήν. — Quae quidem Simonidis ver-

verba, cum in comparatione adhibeat Plutarchus de curiositate disputans, aliter accipere videtur quam Scholiastes. Mihi vero cum ex Plutarcheo μισθῶν, tum ex ipsis Scholiastae rationibus persuasum est pro utroque διδόντων legendum esse δεδομένων. Sic enim locum intelligo: *Simonides, cum quidam beneficium ab eo peteret, capsulas illas duas aperuit, quarum alteram quasi expensi tabulam nominibus repletam reperit, ut nihil addi posset: alteram gratiis recipiendis destinatam vacuam, ut manifestum fieret ingratum esse bene faciendi laborem.* Talis autem interpretatio congrua est Simonidis sordidae parsimoniae, quam notatam videmus apud Athenaeum L. XIV. p. 656. Caeterum pro χάριν αἰτούμενος lubens legam δωρεὰν αἰτούμενος. Eadem enim verba in argumenti fine recurrunt: potuit autem librarius oculorum festinatione labi, cum χάριτας et χαρίτων saepius in paucorum versuum decursu repetantur: et haec quidem de hypotheseos corruptela sufficiant. Versu autem 29 pro vulg. αὐτοὺς nostri rescripserunt αὑτους, quod melius.

P. 212. v. 8. ἀντὶ τοῦ κ. τ. λ. Non de solo Antiocho, sed etiam de Aleua, hic sermonem esse tum sequens ἐμνήσθησαν, tum ipsa Theocriti verba ostendunt; unde hunc locum ita corrigendum censeo ut pro πλούσιος legatur πλούσιοι: sequentia autem ἀλλ' οὐδὲν ὤνησεν ὁ πλοῦτος αὐτῶν πρὸς τὴν νῦν δόξαν item corrupta sunt. E Theocriteo ἀλλ' οὔ σφιν ἦδος patet rescribendum esse ἀλλ' οὐδὲν ὤνησεν ὁ πλοῦτος αὐτοὺς πρὸς τὴν νῦν δόξαν. Mox ἀπέλαυσε natum est e correctione Reiskii pro vulg. ἀπέλαυσε. — Quod hic Scopas filius Ἐχεκρατίας et supra Antiochus Ἐχεκρατίδος filius vocatur, suspectum est: sed verum ego in his tenebris non video, cum Simonidis fere omnia interciderint. — v. 23. cum Toupio pro Κλῦνος rescribendum erat Καλλύκης. Hujus ta-

men Calyces, quantum fcio, mentio fit apud folum Hyginum fab. 157. cf. porro Heyn. ad Apollod. II. 5. § 3. et Lennepius Vir Celeb. docte de hoc loco disputans ad Ovidii Heroïd. Ep. XIX. 127. — v. 29. ὁ πᾶς ἐπῆλθεν ἀγών. Verba Theocriti ἔπτω μῆνας ἄγων ἔκαμ' οὐρανὸς, οὐδ' ἐνιαυτούς, fi quis recte confideret, videbit apud Scholiastem pro ἀγὼν legendum esse αἰών: non enim de certamine agitur, fed de tempore. — In fine hujus Scholii legitur ἢ τροχὸν ἅρματος τὸν τῆδε λέγει. Haec non intelligo: e fequentibus verbis ἀντὶ τοῦ πολλαὶ ἔσονται μεταβολαί, patet Theocriti verba in eam fententiam explanari, quafi agatur de temporum converfionibus humanarumque rerum inconftantia: eo autem fenfu vocem μεταβολὴ a veteribus ufurpatam fuisse, non est ut multis verbis confirmemus. Itaque pro τὸν τῆδε legamus τὸν Τύχης. Veteres quidem fortunam aut alatam aut curfu vectam, aut fphaera confiftentem fingebant: rota vero fortunae recentiorum videtur esse commentum. At, verbis fic conftitutis, abfurda fanequam exit interpretatio, neque tamen propterea ab horum Graeculorum more abhorrens.

P. 213. v. 1. οἱ γὰρ Φοίνικες, ἄποικοι Τυρίων. Immo ipfi Tyrii erant pars Phoenicum. Lege οὗτοι γὰρ κ. τ. λ. — v. 4. vulg. εἰληφέναι mutavit in εἰληχέναι Valck. ad Herod. l. VII. c. 53., quod noftri in textum recepexunt. Hoc autem Scholion emendatius editum est, cum vulgo legatur, εἰληφέναι περὶ τῶν Συρακουσίων ἄστυ, αἶον, τὰς Συρακούσας. παρόσον κ. τ. λ. — v. 8. pro λίμνη vulgo legebatur λιμὴν, quod correxerunt Reinefius et Toupius. — v. 12. ὁ κατὰ τὴν νῆσον Σαρδώ. Legendum videtur τὸ κατὰ κ. τ. λ. ut referatur ad Theocriteum Κῦμα. — v. 14. Scholion hoc ita fupplet Heinfius Lect. Th. p. 384: σκιπταῖον δὲ ἑσπερινὸν, ἢ παρὰ τὴν σκνίπτην, ἢ παρὰ τὸ κνέφας πεποίηται· ἢ παρὰ τὴν κνίπα· κνὶψ γὰρ

κ.

κ. τ. λ. — v. 38. Recte nostri pro vulg. Ὀργίλῳ rescripserunt Ἐργίνῳ. Vid. VV. DD. ad Thucyd. l. IV. 75. et Pausan. l. IX. 37. laudatus a Wesselingio ad Diod. Sic. Lib. IV. p. 256.

Ad Idyll. XVII.

P. 214. v. 14. ἀναβιβάζων corruptum esse putaverim. Accusat Munatum Scholiastes, quod tempora Theocriti non ad Ptolemaeum Philadelphum, sed ad Ptolemaeum Philopatorem referat. Legendum igitur καταβιβάζων. — v. 19. pro καὶ μέσῳ malim καὶ ἐν μέσῳ.

P. 215. v. 7. pro τοῦ Λαγοῦ correxit τὸν Λαγοῦ Valckenarius ad Adoniaz. p. 355. sed eadem correctio necessaria est supra v. 3. — v. 24. pro Λαγωὸς, legendum videtur Λαγός· ἐκοινοποίησε τῷ Φιλαδέλφῳ τὴν βασιλείαν. Fortasse locutio Byzantina. Forma κοινοποιέω vulgo in Lexicis desideratur. In postrema autem hujus paginae versu ἐκοινώνησεν pro *participem reddidit* nove dictum; ut Stephanus Th. L. Gr. Tom. II. p. 299. dubitaverit, an ejus dictionis exempla suppeterent. Fortasse tamen legendum sit ἐκοινοποίησεν, ut supra.

P. 216. v. 11. τὴν ἐν τῷ περιτροπίῳ τῶν Δωριέων σύνοδον. „ praeeunte Salmasio Toupius pro περιτροπίῳ re„ posuit Τριοπίῳ. *Triopium* est Cnidi promontorium, „ ubi iste Dorum congressus habebatur. Vid. Steph. „ Byz. V. Τριόπιον, et viros doctos ad Callim. in Cer. „ v. 31." Kiessl. Dignissima profecto emendatio, quae in textum admitteretur; firmatur enim Scholio ad v. 69. ubi tamen pro Τριόπῳ et Τρίοπον legendum puto Τριοπίῳ et Τριόπιον. Sic enim vulgo vocantur. Vid. Holstenius ad Steph. l. l. In eodem autem hoc Scholio

pro Ἰήλυσος, Κάμειρος vulgo legebatur Ἄλυσος, Κάμειρος. Correxerunt has voces Wasſ. ad Thucyd. l. VIII. 45. et Daviſ. ad Cic. de Nat. Deorum III. 21. — v. 23. pro Ἄβαντες legit Φορβάντες Wasſ. ad Thucyd. l. l. cf. Munck. ad Hyg. fab. XIV. p. 452. et Weſſel. ad Diod. Sic. Tom. I. p. 302. — v. 28. τρεῖς. Fallitur Scholiaſtes; nam ex Theocriti computatione ſcribendum erat ἐννέα: caeterum procul dubio excidit numerus τριακόσιαι. Vid. de hoc loco disputans Caſaub. Lect. Th. p. 276.

Ad Idyll. XVIII.

P. 218. v. 6. Neſcio an nusquam haec liberorum Menelai ex Helena ſuſceptorum nomina occurrant, quae hic praeter Hermionem memorantur. Suſpectum quidem mihi est Σωσιφάνης, nomen Tragici ex Pleïade, quem, ni fallor, ſemel adhuc in his Scholiis laudatum inveni. At diverſisſime de Menelai et Helenae progenie tradiderunt veteres. Vid. de hoc argumento disputans Heyn. ad Apollod. l. III. c. 11. § 1.

